

Giới thiệu Thời Đại Cầm

Thời khắc cuối cùng của thời đại cầm

Một người mặc áo blouse trắng đứng bất động, thân hình như dừng lại giữa khoảng không bất tận. Trên người là vô số vết thương đang hở, nhưng hắn vẫn hờ hững không để tâm. Ánh mắt của hắn chỉ đắm đuối nhìn vào cánh cửa khổng lồ trước mặt, biểu tình mang vẻ hoài niệm.

“Vậy tất cả đã kết thúc, ta cũng nên chuẩn bị nghỉ ngơi rồi. Thiên tộc, ta biết một ngày các người sẽ phá vỡ được phong ấn, nhưng đó sẽ là chuyện của rất lâu sau này, đến tận nơi tận cùng của thời gian, nên cứ chịu ở trong đây đi.”

Dứt lời, thấy hắn phất tay một cái, cả không gian tưởng chừng như vô tận không tồn tại bất cứ thứ gì chợt loé lên, vô vàn ánh văn Đại đạo lại được lập lại, vô tận nhưng vị diện và vũ trụ lại được sinh ra; các vụ nổ cấp vũ trụ, đa vũ trụ, đa nguyên vũ trụ liên tục nổ ra, sinh cơ lại xuất hiện một cách rực rỡ giữa các chốn hoang vu này; các sinh vật đầu tiên, đủ mọi loại dạng sống xuất hiện. Chỉ thấy hắn thờ dãi:

“Vậy chắc cũng đủ rồi nhỉ? Thật đáng tiếc là không được gặp nàng lần cuối, nhưng cũng đã đến lúc rồi! Chiến dịch khởi động!”

Nói xong, cả người hắn tan ra thành vô số luồng sáng, tan ra khắp tất cả các hiện thực, các chiều không gian. Chỗ hắn vừa đứng, nơi đó chỉ còn lại một cánh cửa đang dần chìm sâu vào trong nơi tận cùng của tất cả, và một chiếc thẻ tên.

Trên chiếc thẻ có một cái tên bị xóa mờ, không ai đọc được cùng một cái danh hiệu: “Nhà khoa học cấp 10”.

Cả một thời đại đã biến mất cùng với cánh cửa đó.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Khởi đầu tất cả

Thời khắc cuối cùng của thời đại cầm

Một khoảng không bất tận. Vô số các chiều không gian thời gian đan xen, logic, lí lẽ, tất cả mọi dạng tồn tại đều không có. Các mảnh vỡ Lôi Đạo, Chân Đạo, Đại Đạo, Pháp Tắc, Áo nghĩa liên tục bị phá nát rồi lại kết hợp với nhau. Và ở ngay chính giữa nơi đây, tồn tại một khu vực không thể miêu tả theo một cách thông thường.

Đây chính là khoảng không bên ngoài sự tưởng tượng, bên ngoài tất cả.

Ở ngay giữa vùng khoảng “không” đấy, tất cả những gì con người có thể suy nghĩ tới được, đoán được, thậm chí kể cả những gì con người không biết, không đoán được đều không có gì tồn tại cả. Cả khu vực này triết học, khoa học, tu chân, võ học, mọi loại khái niệm mà tồn tại hay không tồn tại, tất cả đều là vô dụng. Không có gì ở đây cả, ngoại trừ....

Một cánh cửa khổng lồ đứng sừng sững ngay tại đấy, trên thân tràn ngập vô số các loại logic khác nhau, toát lên một thứ khí tức tựa như xuyên thấu tất cả, tới tận nơi tận cùng của sự tồn tại. Xung quanh cánh cửa đấy, tất cả vừa như bị bao trùm, vừa như muốn trốn thoát ra ngoài.

Bên trong cánh, từng đợt từng đợt ba động toát ra, kết lại thành những thông tin vô cùng kì lạ:

“¥€\$€¥\$¥_§¥€\$&%=#)(&.”

Tưởng rằng xung quanh nơi đây ngoài cánh cửa ra thì đều không có gì, tuy vậy, vẫn có một thân ảnh đứng ngay tại đấy, hướng mắt về phía cánh cửa.

Toàn thân hắn mặc một bộ đồ trông như một nhà khoa học. Áo blouse trắng, quần đen, phía trên đeo một đôi mắt kính. Thân ảnh hắn lấp loé như có như không, liên tục dao động từ chiều không gian này đến các chiều không gian khác, biến đổi liên tục các khái niệm.

Hắn, đang không được cấu thành từ cái gì là thật cả, hắn vừa là thật mà cũng vừa không phải. Đôi mắt hắn lúc thì như ẩn chứa tất cả, lúc thì lại chỉ có một màu đen nâu dễ chịu. Không gian, thời gian đứng trước mặt hắn tựa như không có gì đồng dạng.

Toàn thân hắn tuy không có bất kỳ khí tức nào, nhưng vô số Đạo vẫn lấp loé dưới tấm áo blouse đó, khiến cho hắn trông vừa có trang nghiêm của một vị thần, vừa chi đơn giản thuần chất như một người thường.

Đại Đạo Chí Giản, Phản Phác Quy Chân.

Cấp bậc này, hắn đã vượt quá từ lâu rồi. Tất cả chỉ là do....

Giờ phút này quanh thân hắn đang có vô số các vết thương chồng chất, chiếc áo blouse cũng lộ ra rách nát không chịu nổi, song hắn vẫn không có chút nào thêm để ý, vẫn chỉ nhìn về phía cánh cửa kia, đôi môi toát lên một nụ cười mỉm, nhưng càng giống hơn là đau khổ. Hắn ní non:

“Vậy tất cả đã kết thúc, ta cũng nên chuẩn bị nghỉ ngơi rồi. ***** tộc, ta biết một ngày các người sẽ phá vỡ được phong ấn, nhưng đó sẽ là chuyện của rất lâu sau này, đến tận nơi tận cùng của thời gian, nên cứ chịu ở trong đây đi.”

Dứt lời, thấy hắn phất tay một cái, cả không gian tưởng chừng như vô tận không tồn tại bất cứ thứ gì chợt loé lên, từng lời tuyên Đạo liên tục đan xen, cấu thành vô hạn chiều không gian, thành vô số Đại Đạo, quy tắc; vô vàn ánh văn Đại đạo lại được lập lại, vô tận những vị diện và vũ trụ lại được sinh ra; các vụ nổ cấp vũ trụ, đa vũ trụ, đa nguyên vũ trụ liên tục nổ ra, sinh cơ lại xuất hiện một cách rực rỡ giữa các chốn hoang vu này; các sinh vật đầu tiên, đủ mọi loại dạng sống xuất hiện.

Giờ phút này, hần tựa như đứng ngoài tất cả, vừa tham dự mà cũng vừa không tham dự. Hần liên tục tồn tại ở các chiều không gian khác nhau, nên tất cả đều liên tục diễn ra trước mắt hắn, ngoại trừ....

Chỉ thấy hần thờ dài:

“Vây chắc cũng đủ rồi nhỉ? Thật đáng tiếc là không được gặp nàng lần cuối, nhưng cũng đã đến lúc rồi! Chiến dịch khởi động!”

Nói xong, cả người hần tan ra thành vô số luồng sáng, tan ra khắp tất cả các hiện thực, các chiều không gian. Chỗ hần vừa đứng, nơi đó chỉ còn lại một cánh cửa đang dần chìm sâu vào trong nơi tận cùng của tất cả, và một chiếc thẻ tên.

Trên chiếc thẻ có một cái tên bị xoá mờ, không một ai có thể đọc được cùng một cái danh hiệu: “Nhà khoa học cấp 10”.

Cả một thời đại đã biến mất cùng với cánh cửa thần bí đó.

Vô số năm sau, tại một hành tinh tên Trái Đất.

Ở một quán bar nào đó, có hai người đàn ông đang khoác vai nhau rồi cùng cụng chén. Một người sở hữu một mái tóc đen láy cùng một nụ cười rạng rỡ với một thân thể chắc khoẻ, cao gầy. Người còn lại sở hữu mái tóc màu bạc trắng, một đôi mắt thâm thúy với một khuôn mặt điển trai đang đỏ bừng lên vì rượu.

“Ha ha! Chúc mừng nhóc!” Người đàn ông tóc trắng nói” Nhóc đúng là không uống phí công sức của ta cho nhóc một tí nào, tận 2 học bổng toàn phần của 2 trường đại học danh tiếng là Havard và Oxford, nhóc thật làm người ta hâm mộ đấy.”

“Đâu có đâu có, cháu cũng sém trượt đấy! Ngoài ra cũng đã có nhiều người cũng từng đạt được mà, đây cũng là chuyện bình thường!” Người thanh niên tóc đen nói.

“Ta cũng thật không biết rằng nhóc đang khiêm tốn hay tự cao nữa, nhưng nói thật là ta cũng không nghĩ tới nhóc sẽ lại xuất sắc như thế này từ khi ta nhận nuôi cháu. Cũng thật không biết cha mẹ cháu khi thấy cháu thế này liệu họ có hối hận không khi bỏ rơi cháu nữa.”

Thanh niên tóc đen đẩy tên là Luru Chính Minh, là một trong những người đạt học bổng toàn phần của năm nay tại Havard. Từ nhỏ Luru Chân Minh bị cha mẹ bỏ rơi tại một khu rừng nhỏ. Rất may mắn cho anh là anh được tìm thấy bởi người đàn ông tóc trắng kia khi ông đang cùng đoàn đội đi tìm khu di tích khảo cổ. Nhưng đàn ông kia tên là Luru Minh Kiệt, là một vị đoàn trưởng của một công ty khảo cổ kiêm một giáo sư tại trường Yale của bộ môn khoa học lịch sử. Ông đã nhận nuôi anh về và nuôi dạy ông như chính con đẻ của mình.(ông không có con do chưa lấy vợ, lý do thì không ai biết.)

“Dạ!” Một tiếng khê đáp từ Luru Chính Minh, khuôn mặt đang tươi cười của anh chột trằm xuống.

“Này này, đừng u ám thế, nghe lời ta, quá khứ đã là quá khứ, chỉ có hướng tới tương lai mới là chính đạo, những gì đã qua rồi hay để nó qua đi! Ta không muốn thấy nó để lại trong tâm khảm của nhóc chút nào, nó có thể gây ra tâm ma đấy.” Luru Minh Kiệt khuyên nhủ.

Thì ra, từ khi còn bé Luru Chính Minh đã được đi học võ thuật thông qua các lại quyển sách võ cổ do Luru Minh Kiệt chỉ dạy. Ông thường hay dạy và nói cho anh rất nhiều thứ chỉ có trong truyền thuyết như tu chân hay võ thuật. Mỗi lần như thế, Luru Chính Minh chỉ có cười cho qua chứ không lưu ý chút nào, anh nghĩ rằng ông bị ám ảnh nghề nghiệp. Ngoài điều đấy ra, anh còn thường được ông dạy thêm về khoa học, triết học và một số môn lật vật khác nên dù tự học nhưng cơ sở kiến thức của anh vẫn đầy đủ hơn rất nhiều lớp chính quy, có lẽ vì điều này nên cả Havard và Oxford đều coi trọng anh.

“Thôi muộn rồi, ta về trước đây! Nếu nhóc muốn, nhóc có thể đi dạo để hít thở tí không khí trong lành. Nhớ về trước 10h nhá, à mà chúc mừng nhóc 1 lần nữa, tí nữa nhóc sẽ có một điều bất ngờ đó. À quên, cây bút này cho nhóc làm phần thưởng nè, ta vẫn giữ nó từ lúc ta sinh ra đó.” Nói xong, Luru Minh Kiệt quay người rồi đi, rất giống tác phong của ông, luôn luôn dứt khoát.

Luru Chính Minh vẫn lưu lại đó, ngồi suy ngẫm về tương lai. Các hình ảnh tưởng tượng vẫn bám vào anh cho đến gần 10 h. Anh bèn trả tiền cho chủ quán rồi bước chân đi về. Vừa bước ra đường, anh nhìn lên phía ánh trăng, rồi tự nhủ rằng ngày mai sẽ là một ngày mới. Có lẽ, đây chính là giây phút thay đổi cuộc đời của anh, là ngày định mệnh suốt tất cả các kiếp của anh.

Đang tận hưởng lúc đó, đột nhiên anh thấy một luồng lưu quang ngay giới mặt trăng, anh vừa giật mình nhận ra nó đang lao về phía anh. Anh quyết định bỏ chạy, nhưng hạt lưu quang đó quá nhanh, ngay lập tức chui vào trong thân thể của anh, đẩy anh vào ngõ nhỏ và rồi biến mất, như chưa hề tồn tại.

Lúc đó vào buổi tối, mọi người chỉ chú ý tới ánh đèn mà không hề nhận ra có một con người đã biến mất trong con ngõ hẻm ngoại trừ một người, là Luru Minh Kiệt, ông đứng nhìn vào cái ngõ, khuôn mặt của ông ngày càng trẻ ra, dần quay trở lại thời thanh niên.

“Không biết liệu nhóc có hài lòng với món quà không nhỉ, ta ngược lại thật muốn thấy nhóc có thể tiến xa tới mức nào.” Nói xong, ông cười phá lên, nụ cười đó trông cực kỳ bi ối, dọa đến cả người xung quanh.

Sau khi cười được vài phút, ông đang định đi về thì bỗng cảm thấy có người vỗ vào vai, vừa quay người lại thì thấy một anh thanh niên mặc quân phục cảnh sát, anh ta nói:

“Có người vừa rồi tố cáo chúng tôi rằng có người đang gây mất trật tự trị an, quanh đây đồng chí là người đáng nghi nhất, mời đồng chí theo chúng tôi về đồn!”

Luru Minh Kiệt: “???”

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2: Gặp mặt hệ thống

Trong hư vô bất tận, Luru Chính Minh dần dần tỉnh lại, kinh hãi nhìn quanh. Chỉ thấy nơi đây có mỗi một màu đen kịt, không cảm nhận được bất cứ gì. Luru Chính Minh vốn rất điềm

ình, rất nhanh chóng ổn định lại tâm thần và nghĩ về luồng lưu quangvừa nãy.

“Có phải hay không chính nó đã đưa mình đến đây? Nó có mục đích gì?”

Đang trong lúc Lưu Chính Minh đang phát chán tự vấn chính mình, một luồng thanh âm máy móc điện tử xuất hiện

“Đang tải..... Xác nhận..... Thông tin..... Thế giới.....Độ phù hợp.....Nguy hiểm.....Cảnh giới.....Giới thiệu..... Chuẩn bị.....Chấp nhận....30%.....60%.....100%. Đỉnh! Hệ thống xác nhập thành công! Xin chào kí chủ!”

“Hệ thống? Kí chủ? Ta có đang nằm mơ không? Thế là ta xuyên qua?”

Hoá ra Lưu Chính Minh từ nhỏ ngoại trừ học ra vẫn thích đọc truyện trên mạng. Việc nhìn thấy hệ thống xuất hiện anh vốn tưởng chỉ là ảo tưởng nhưng giờ đây lại xảy ra trên chính mình.

“Xuyên qua? Có vẻ đúng như kí chủ gọi là như vậy.”

“Vậy ngươi là ai?”

“Ta quên, xin tự giới thiệu, ta là Vô Hạn Tối Cường Siêu Cấp Truy Tìm Chân Lý Chung Cực Logic Hệ Thống,... hoặc ngươi có thể gọi ta là bố ời!

“Bố ời?”

“Sao con trai ngoan?” Thanh âm đầy vẻ trêu chọc của hệ thống vang lên.

Đến lúc này thì Lưu Chính Minh nào còn không rõ mình bị đùa, vội vàng tức giận nói:

“Ta kệ cha nó rằng ngươi là Chung cực hệ thống hay cái của khi gì đó, bây giờ nói cho ta biết mục đích của người là gì?

“Thế nếu ta không nói, ngươi làm được gì?”

“Ta...” Lưu Chính Minh á khẩu. Thiên địa chứng giám đây là lần đầu tiên hắn gặp một gia hoà khó chơi như vậy, còn là kẻ sẽ gắn kết với hắn lúc về sau. Gắn kết? Nope, phải gọi là đi theo dai như đĩa.

“Ngươi đang cho rằng là đáng ra ta sẽ phải ăn nói lễ phép và đàng hoàng giống như mấy hệ thống nhà ngươi đọc đúng không, vậy thì xin lỗi nhá, ta có nhân tính đàng hoàng, không như mấy gia hoà đó đâu.”

“Thế vừa rồi người làm thế kia để làm gì, trực tiếp nói ra có phải tốt hơn không?”

“À việc đấy á, chỉ là để chỉ ra sự bất lực của người thôi.”

“Bất lực, ta nghĩ ta đâu có bị ysl đâu?”

“Không phải như thế, mà là nếu ta vừa rồi cự tuyệt ngươi thì ngươi sẽ làm được gì?”

Lưu Chính Minh trầm ngâm.

“Bí rồi phải không, đó gọi là bất lực, không thể làm gì cả, tất cả những gì ngươi làm đều phải chịu chi phối với người khác. Nếu như ngươi muốn không bao giờ phải chịu cảnh đấy nữa, phải nghĩ cách tăng thực lực của ngươi lên, hiểu chưa!

Không có thực lực tất cả đều là vô nghĩa, ngươi sẽ không bao giờ có được tự do, có thể bảo vệ và nhận lấy được nhưng gì ngươi mong muốn, tất cả đều phải dựa vào thực lực, rõ chưa?”

“Đã hiểu!” Lưu Chính Minh đồng dạng đáp lại. Hắn hiểu được việc này vô cùng nhanh vì khi bị bỏ rơi chính hắn đã từng như thế, việc sống còn rơi hết vào tay người khác, đây là một cảm giác không hề dễ chịu mà hắn không muốn gặp lại lần nào nữa.

“Hiểu thì tốt, càng thấm nhuần sớm thì càng tốt cho ngươi. Về phần tên của ta thì ngươi có thể tự đặt, dù sao ta cũng không có.”

“Thế ta gọi ngươi là tiểu Tiện nhá, dù sao ngươi có vẻ khá tiện.”

“Phốc, tiểu tiện, đùa bố á?”Hệ thống ngay lập tức xuất hiện thanh âm tràn ngập hoài nghi hệ thống sinh.

“À ta nhầm, xin lỗi!” Lưu Chính Minh rút cuộc cũng để ý lại nghĩa khác của chữ vừa nãy.

“Vậy gọi Tiện Tiện nhá?”

“Cũng được, tên này dù sao cũng hợp bản tính của ta, và cũng khá ngắn.”

“Thế vậy đến lượt ta hỏi: Mục đích của ngươi là gì? Ta không dễ bị lừa trước vẻ hào sảng vừa rồi đâu.”

“Ồ, cuối cùng cũng chú ý đến à.” Tiện Tiện đôi mắt phát sáng: “Kì thật mục đích của ta rất đơn giản, giúp ngươi đứng trên đỉnh cao của cả Toàn Vũ Trụ.”

“Toàn vũ trụ? Cả cái vũ trụ này á?”

“No no, không phải toàn vũ trụ mà là Toàn Vũ Trụ, tên riêng đấy, nó còn được gọi là Shinoverse.”

“?”

“Nhìn mặt ngươi kia, thôi được rồi để ta giảng tí kiến thức, không thì trông ngươi ngu lắm. Được rồi, đầu tiên ta có các vệ tinh xoay quanh các hành tinh, như Mặt Trăng và Trái Đất. Sau đó ta có hệ mặt trời. Vô số các hệ mặt trời xoay quanh nhau gọi là hệ ngân hà, vô số ngân hà hợp lại thành hệ thiên hà, vô số thiên hạ lại tạo thành siêu cụm thiên hà, vô số siêu cụm thiên hà tạo thành vũ trụ người nhìn thấy, phóng to nó ra, ta được một vũ trụ hoàn chỉnh. Một vũ trụ có thể chứa vô hạn vị diện, nhưng cũng có vị diện có thể chứa được cả vũ trụ, đây chỉ là về mặt không gian thôi. Theo thuyết tương đối(như chúng ta đã biết), thời gian có thể bị thay đổi trên cùng yếu tố không gian dưới sự thay đổi của năng lượng và tốc độ. Mà năng

lượng có thể chuyển hoá được thành không gian, vật chất; hơn thế nữa cũng có các sự giao hoán thời không, hay còn gọi là các chiều không gian. Do đó các trục thời gian giữa các nơi trong cùng một vũ trụ luôn luôn khác nhau, chỉ nhiều hay ít thôi, đó còn được gọi là pháp tắc, hay ảo nghĩa, hay cái gì gì đấy, hiểu hết chưa, ta lấy hơi đã.”

“Dù sao ta cũng trúng tuyển Oxford mà, không hiểu cái này thì hơi bị sống dư thừa rồi, tiếp!”

“Ghê đấy! Được rồi tiếp tục, biết hiệu ứng con mèo của schrödinger không, mỗi một hành động của người buộc vũ trụ phải lựa chọn, trong suốt cùng một mốc thời gian có thể chia là vô số mốc thời gian bé hơn, tạo nên vô số lựa chọn, hình thành nên các vũ trụ song song. Các vũ trụ này dần tách nhau ra tạo nên đa vũ trụ. Các vũ trụ hình thành sự thay đổi, các sự chênh lệch giữa thời gian không gian, thời không loạn lư, quy tắc hỗn loạn, hiệu ứng cánh bướm, các quy luật nhân quả hiển thị rõ ra, người biết theo thuyết Nhị nguyên ban đầu của đám Hí Lạp cổ đại vốn có không, rằng nguyên nhân là cái tất yếu diễn ra do có kết quả tương ứng, vậy nên kì thực nhân là quả, quả là nhân, một nguyên nhân có vô số kết quả, một kết quả có vô số nguyên nhân. Hai cái tương giao tạo nên câu nổi hiện thực, tạo nên nhân quả.

Kế tiếp, do ảnh hưởng của các quy tắc đấy nên bắt đầu hình thành nên đa nguyên vũ trụ, sở hữu một số hiện tượng mà người đã cảm thấy khó khăn khi dùng khoa học để giải thích như là Memes, SCP, khoa học thật sự cần phải tiến hoá để tiếp thu cái đám này. Sau đó, vô hạn lượng đa nguyên vũ trụ kết hợp thành một siêu cụm đa nguyên vũ trụ, từ đấy suy diễn lên tiếp đến Toàn Vũ Trụ, sở hữu tất cả các vũ trụ, vô số các vị diện, thời không. Đứng trên đấy có các vị đại năng mà người không thể nhắc tên, không thể nghĩ, với sự bí ẩn của cả “Thời Đại Cầm”

“Thời Đại Cầm? Azzz...” Lư Chính Minh vừa thốt lên cái tên đấy đột nhiên cảm thấy đau đầu, cảm giác tâm thần như sắp nứt ra.

“Cẩn thận, đừng có nhắc tới cái tên đấy, nếu không nó cũng không được gọi là Thời Đại Cầm, mà đây mới chỉ là tên sau này mọi người đặt thôi đấy, có ‘ hần ’ mới biết được rằng sẽ như thế nào nếu như đọc tên thật.” Tiệp Tiệp vừa nói vừa chữa trị cho Lư Chính Minh.

“Ok được rồi, vậy là người sẽ giúp ta đặt chân đến đỉnh cao của cả Toàn Vũ Trụ, vậy người nhận lại là gì?”

“Kì thực đây chính là mệnh lệnh của ta, chính là ý nghĩa của ta sống, và hơn thế nữa, ta có thể ần ần cảm thấy người là một người khá thú vị, có thể thay đổi cả định mệnh ta, vậy nên ta theo người.”

“Người nghĩ thế là đủ để ta tin?”

“Nếu không thì người muốn chứng minh thế nào? Dù sao đây là cách duy nhất cho người rồi.”

Lư Chính Minh chỉ trầm ngâm một lát rồi nói: “Được, ta cũng đành đánh cược vậy!”

“Đủ sáng khoái, ta thích, rồi bắt đầu kí kết thôi.”

“Ta tưởng vừa nãy người làm rồi chứ?”

“Đó chỉ là xác nhập lựa chọn thôi, người vượt qua kiểm tra, giờ hai ta sẽ lập khế ước.”

“À ra vậy, bắt đầu đi!”

Đột nhiên, từng đợt gió lửa vang lên, cảnh sắc đen tối dần dần tan biến, hiện ra một căn phòng xa hoa, có 1 chiếc giường, 1 chiếc bàn, hai cái ghế, một bộ cò, một cái ti vi, một cái ipad. Trên Ipad là một cái màn hình giống như giao diện một trò chơi, hiện thị các mục: shop - nhiệm vụ - thông tin nhân vật - túi đồ - giám định - và kèm với một số các option khác đang đóng kín.

“Thấy thế nào, được chứ kí chủ, đây là căn phòng là theo tiêu chuẩn 10 sao để thoải mái tinh thần đó, ta mất rất nhiều công thiết kế đấy.”

“Được, thoải mái!”

“Nếu ok rồi thì ta sẽ tiếp tục giải thích tiếp về hệ thống này.”

“Chờ chút, người vẫy tay làm gì?”

“Chuyển chương, tất nhiên rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Món quà tân thủ

“Được rồi, ở đây là shop, trong shop sẽ bán rất nhiều thứ, chia làm công pháp, vũ khí, trận pháp, đan dược, đồ vật kỳ năng, đồ dùng hưởng thụ,...

+Công pháp tất nhiên sẽ bán công pháp, chia làm Hoàng - Huyền - Địa - Thiên - Tinh - Linh - Vũ trụ - tiểu Đạo - đại Đạo - lời Đạo - Tư

+Vũ khí: Phàm - Vũ - Pháp - Linh - Đạo - Chân - Siêu

+Trận pháp: Hoàng - Huyền - Địa - Thiên - Tinh - Linh - Vũ trụ - tiểu Đạo - đại Đạo - lời Đạo - Tư

+Đan dược: Phàm - nhất tinh-> cửu tinh, mỗi cấp phân làm cửu phẩm - Thần - Đạo.....

+Vật liệu: tùy bậc phẩm

+Đồ vật kỳ năng: tùy vật phẩm

+Đồ dùng hưởng thụ: tùy vật phẩm”

“Đồ dùng hưởng thụ là cái gì?”

“À, như là thuốc lá, rượu bia, ghé ghêếc, cung điện,... các kiểu, sống hường thụ.”

“Còn gì nữa không?”

“Được rồi, kể tiếp ta sẽ bắt đầu giảng về các cấp bậc tu luyện, ngồi yên nghe đây!”

Lưu Chính Minh thành thật nằm trên cái ghế sofa, một mặt hưởng thụ hiện lên vẻ nghiêm túc lắng nghe.

“Kì thật việc tăng cảnh giới chỉ là việc tăng cấp bậc của sự sống, điều này ảnh hưởng đến những gì mà người có thể cảm nhận được.

Đầu tiên chia làm 10 bậc phẩm chất sinh mệnh, vậy nên quên cái gì là Đẩu đế, Võ Hoàng, Linh tôn, Đạo đế các kiểu đấy đi. Mỗi bậc chia làm 10 cấp bậc sinh mệnh, một cảnh chia làm thập trọng địa, thập trọng thiên, 1 đến 4 là sơ kì, 5 đến 9 là trung kì, 10 đến 14 là hậu kì, 15 đến 19 là viên mãn/ đỉnh phong, 20 là bán / nguy cảnh.

Thấy khó hiểu há, vậy chắc ta tìm một số từ quen thuộc cho người là được

+Bậc 1 thập trọng địa gọi là Hậu Thiên Cảnh, chỉ cần cố gắng rèn luyện là được, sức mạnh lên tới ngàn cân.

+Bậc 1 thập trọng thiên, hay còn gọi là Tiên Thiên Cảnh, cái này cần hấp thu chân khí, hay đẩu khí, hay, nguyên khí, linh khí,... hoặc sử dụng một loại năng lượng nào đó phụ trợ nâng cao thân thể rồi cảm ngộ 1 tia Thiên đạo tự nhiên là đủ.

+Bậc 2 địa trọng là yêu cầu người phải biết dồn ép hết năng lượng lại, tạo thành bình chứa hấp thu, tráo đổi năng lượng, theo tu chân còn gọi là Kim Đan Cảnh. Cần thận nhá, cái này vẫn chịu chương khống của Thiên đạo nên phụ thuộc xem đây là Tu chân vị diện hay tu Vô vị diện. 1 tên Kim đan cảnh tu chân giả lạc sang tu Vô vị diện ăn hành bởi Tiên thiên như thường, nhưng cũng còn tuỷ, cái này phụ thuộc vào Thiên đạo áp chế.

+Bậc 2 thiên trọng là yêu cầu người phải tu luyện ra như là thần hồn xuất khiếu,...

+Bậc 3 địa trọng trọng yêu cầu người phải cảm nhận được hư không, bắt đầu dòm ngó bí mật của Thiên Đạo.

+Bậc 3 thiên trọng yêu cầu người phải Hợp Đạo, đúng rồi đấy: Luyện Tinh Hoá Khí, Luyện Khí Hoá Thần, Luyện Thần Phán Hư, Luyện Hư Hợp Đạo. Người sẽ phải tìm ra đạo của chính mình, thanh lọc nó, chỉ có như thế người mới bắt đầu cảm nhận được ảo nghĩa.

+Bậc 4 địa trọng, đây là cấp bậc mà hay còn gọi là Thiên Tiên, từ bây giờ người có khả năng sống trong hư không phong bạo để di chuyển sang các vị diện khác cùng cấp bậc, hoặc phi thăng lên vị diện cao hơn.

+Bậc 4 thiên trọng, kì thực là ở người tu luyện pháp lực, thần hồn thôi, coi như người đạt đến bậc 4 cửu trọng thiên thì vẫn là Tiên Đế mà thôi. Cấp bậc này lấy tu luyện pháp tắc làm chủ.

+Bậc 5: Đây mới là ranh giới thực sự này: Thánh Nhân chi cảnh, Đạo Cảnh Huyền Tiên, vô số cái tên được thể hiện. Từ sau cấp bậc này, ranh giới của cấp bậc sinh mệnh càng khó phân hơn, người chỉ cần cố gắng tu luyện là được rồi, từ đây tiếp tục.

+Bậc 6: Siêu Thoát Cảnh. Đây là cảnh giới mà người gần như có thể xem nhẹ bất luận cái nào Thiên đạo. Chương khống quy tắc.

+Bậc 7: Lôi Đạo Cảnh. Ép hợp đạo lại thành cốt lõi.

+Bậc 8: Lộ Đạo Cảnh / Linh Đạo Cảnh. Hợp các Lôi Đạo lại nâng cao cho Đạo của mình, chỉ cần đạo hoá thành tất cả, tương tự như chương khống một cái siêu cùm đa nguyên vũ trụ.

+Bậc 9: Không có tên gọi, Đạo hoá Toàn Vũ Trụ.

+Bậc 10: Không biết.”

“Chờ chút, sao càng về sau càng ít đi? Cái 10 còn không có kia?”

“Về sau người sẽ phải tự tìm hiểu, đây chỉ là phương hướng có sẵn cho cậu thôi, còn về từ 9 trở đi thì xin lỗi nó ngoài quyền hạn.”

“Thế khi nào ta được biết tất cả?”

“Bậc 8 nhá kù, còn lâu lắm.”

“Thế còn cảnh giới của các vị diện thì sao?”

“Yên tâm, đến đấy ta sẽ hiển hoá ra cho. Sao người không mở gói quà tân thủ đi?”

“Gói quà tân thủ, nghe như chơi game vậy, không nghĩ ra được cái gì hay hơn à? Vậy mà tên hệ thống nghe ngu bức thế.” Lưu Chính Minh vừa mở gói quà vừa nói.

Bên kia hệ thống mặt biểu lộ vô cùng đặc sắc, trong lòng thầm đã ân cần hỏi thăm kí chủ tỏ tông lên xuống mấy lần.

“Đỉnh! Chúc mừng kí chủ nhận được 2000 hệ thống tệ!”

“Đỉnh! Chúc mừng kí chủ nhận được một lần rút thưởng Chí Tôn.”

“Đỉnh! Chúc mừng kí chủ nhận được vật phẩm “kiếm mộc đào””

“Đỉnh! Chúc mừng kí chủ nhận được vật phẩm “giày thép””

“Giày thép (Phạm phẩm sơ cấp)

Đi chống đau chống nhức chân, chống lún, an toàn tại các địa hình rắn, đi bên trong thoải mái dễ chịu.

Độ bền: 100%”

“Mộc đào kiếm (Phạm cấp trung phẩm)

Gây ảnh hưởng tới linh hồn, truyền sinh cơ tăng khả năng hồi phục cho người sử dụng.

Độ bền: 100%”

“Rút thưởng Chí Tôn Bảo, là cái gì?”

“Quên chưa nói cho người, hệ thống cũng sở hữu rút thưởng cơ hội. Chia làm: Đồng - Bạc - Vàng - Bạch Kim - Kim Cương - Chí Tôn - chưa có quyền hạn.

Người có thể sở hữu lượt rút thông qua cách mua, hoặc đợi sự kiện, nhiệm vụ, hoặc nhận miễn phí theo ngày:

- + Một lần rút Đồng tiêu hao 100 hệ thống tệ, mỗi ngày miễn phí 1 lần.
- + Một lần rút Bạc tiêu hao 500 hệ thống tệ, mỗi tuần miễn phí 1 lần.
- + Một lần rút Vàng tiêu hao 1000 hệ thống tệ, mỗi tháng miễn phí 1 lần, vị chi là 30 ngày.
- + Một lần rút Bạch Kim tiêu hao 5000 hệ thống tệ, mỗi nửa năm miễn phí một lần, vị chi là 180 ngày.
- + Một lần rút thưởng Kim Cương là 10000 hệ thống tệ, mỗi năm miễn phí 1 lần, vị chi là 360 ngày.
- + Một lần rút thưởng Chí Tôn là 100000 hệ thống tệ, 10 năm miễn phí 1 lần.
- + Còn có lần rút thưởng đặc biệt sẽ xảy ra nếu như người may mắn, tùy trường hợp, thưởng chỉ có trong nhiệm vụ.
- + Bên trên nữa người chưa có quyền hạn.
- + Một lần mua 10 cái được giảm 10%, mua 100 cái giảm 20%, mua 1000 cái giảm 30%.
- + Người cũng có thể tích lượt miễn phí lại, rút thưởng cấp càng cao càng dễ ra đồ quý.”

“Nhiều quy định thế! Vậy, bây giờ cho ta rút thưởng Chí Tôn!”

“Kí chủ muốn rút ngay bây giờ?” Hệ thống mặt nhìn kì quái hỏi.

“Sao? Sắp đến 1 thế giới khác rồi, không có thực lực làm ăn được gì?!”

“Kí chủ nói nghe cũng có đạo lý. Được rồi,rút thưởng Chí Tôn 1 lần, bắt!”

“Tích tích, chúc mừng ngài thoát trủng Hỗn Chân Công, nghe đồn đây chính là công pháp của chính người phong ấn Thời Đại Cầm đề lại”

“Hỗn Chân Công? Nghe khá ngưu bức. “Lưu Chính Minh vừa nói vừa nhìn hệ thống mặt đang xạm lại, hỏi: “Sao, công pháp có vấn đề?”

“Không, không hề có vấn đề, chỉ là....”

“Chỉ là gì?”

“Công pháp này kì thực theo đánh giá phải nói là Tư cấp, nhưng hiện tại nó đang chỉ là Hoàng cấp sơ cấp, cần phải hấp thu các công pháp khác để tăng cấp, không những thế chắc kí chủ cần phải tự tăng của chính mình tư chất, chứ lấy tư chất của kí chủ bây giờ mà chỉ luyện được đến Đẳng Đường Nhập Thất là đã tạ trời on đất rồi.”

“Ghe thế, đổi công pháp được không?”

“Không nên đổi, công pháp này mặc dù tiến giai rất chậm nhưng nó lại dễ cho kí chủ căn cơ cực kì vững chắc, theo ta biết nó là công pháp duy nhất rèn được Đạo thành cốt lõi từ khi kí chủ chỉ mới là bậc 1, đủ thấy sự khủng khiếp của nó; hơn nữa năng lượng tu luyện ra có thể chuyển đổi thành bất kỳ đặc tính, nguyên tố, thể loại nào, như Đấu khí, Nguyên lực, Nội lực, Mana, Hàn Băng Chân khí, Liệt Diễm Chân khí, Hoan hỉ Chân khí,...; đặc biệt nó còn có thể hấp thu bất kể loại năng lượng nào, thậm chí là Đạo, nhưng yêu cầu kí chủ nâng cao độ thuần thực với nó, thậm chí nó còn có công năng mà sau này kí chủ có thể chậm rãi tìm hiểu.”

“Căn cơ vững chắc à, ta thích! Thế nhưng độ thuần thực là cái gì?”

“Độ thuần thực được thể hiện qua các cấp bậc: Sơ khuy môn kính - Đẳng đường nhập thất.(tiểu thành) - Lô hoá thuần thanh - Đẳng phong tạo cực.(đại thành) - Nhất đại tông sư.(có khả năng kết hợp) - Phân phác quy chân.(thành Đạo).”

“À mà nếu nó vốn là Tư cấp, vậy tại sao ta lại nhận được khi rút thưởng Chí Tôn, tỉ lệ đấy là bao nhiêu?”

“Tỉ lệ? 1 trên vô cùng mũ vô cùng mũ vô cùng....tất cả mũ chồng 11 lần. Khùng bỏ nhỏ!”

“Ạch, thế có các phiên bản khác của ta thì sao, trong cả đa nguyên vũ trụ, cái tỉ lệ vô cùng nhỏ thế kia?”

“À, người nên nhớ một điều, cho dù tất cả “người” đều rút thưởng xong thì tỉ lệ với mỗi người vẫn như nhau. Coi như có vô hạn “người” thì cái tỉ lệ này vẫn như vậy. Điều này có nghĩa là có ai đã an bài rồi. Mà thôi không cần đề ý cái này, xem thông tin nhân vật đã.” Hệ thống đáp.

Vẫn đang trong con phê, Lưu Chính Minh nhanh chóng nghe theo, ấn vào ô “thông tin nhân vật”

“Thông tin nhân vật

Kí chủ: Lưu Chính Minh (chưa có danh xưng).

Công pháp: Hỗn Chân Công

Skills: Không

Trang bị: Kiếm mộc đao, Giày thép.

Cảnh giới: Bậc 1 nhất trọng địa (Hậu Thiên Cảnh nhất trọng)(300/ 1000)

Thần thông: không

Dị năng: Không

Stats:

Hp (Máu): 1100

Str (Lực lượng): 100(100 cân)

Speed (Tốc độ): 1800 (18 km/h)

Int(Độ suy tính): 140

Wit (Vận tốc suy nghĩ): 110

Men(Cường độ tinh thần): 110

Soul(Cường độ linh hồn): 110

Dex(Độ linh mẫn): 110

Acc(Độ chính xác+ khả năng quan sát + crit): 200

Def(Cường độ thân thể, phòng ngự): 110”

“Ồ, sinh mạng bậc 1 nhất trọng địa được như này là không tồi, thế có sao ngươi lại có Acc cao vì thế nhỉ?” Hệ thống mặt hoài nghi nói.

“Khi còn bé, ta đã được huấn luyện bởi chính anh nuôi của ta, ông đã dạy ta những môn võ công cổ xưa, luyện tập phản xạ và cách tìm điểm yếu đối thủ.”

“Nói thế thật làm ta hoài nghi thân phận của hấn, ở thế giới mặt pháp như vậy mà lại luyện được về linh hồn cho một đứa mới Hậu Thiên cảnh, rất kỳ quái, thôi, dù sao đó cũng không phải là chuyện của ta.” Hệ thống nghĩ trong đầu.

“Được rồi, ngươi cũng có thể mua thêm một loại skills mới, bây giờ ngươi vẫn không có skill nào cả.”

“Ok” Nói xong Lưu Chính Minh ấn vào ô “ Shop”

“Mục skills:

+ Thủy đạn chí: Yêu cầu năng lượng thủy thuộc tính.

+ Rasengan: yêu cầu năng lượng ổn định: 5000 điểm

+ Rasenshuriken: yêu cầu năng lượng phong thuộc tính: 50000 điểm

+ Vạn kiếm quy tông: yêu cầu kiếm khí, kiếm: 10000 điểm

+Hàng long thập bát chưởng: yêu cầu năng lượng chí cương chí dương: 10000 điểm

+ Phạt nộ hoá liên: yêu cầu năng lượng hoá thuộc tính, dị hoá: 1000 điểm(tùy thuộc số lượng dị hoá.)

+Bát Hoàng tù chi...

+Cửu Long kiếm pháp...

+Cửu kiếp kiếm pháp.....

.....”

“Nhiều vậy, ta chọn cái nào?”

“Theo ý kiến của ta ngươi nên chọn kĩ năng liên quan đến kiếm thuật là nhiều, dù sao ngươi hiện tại đang có 1 thanh kiếm”

“Được, vậy ta chọn Lý Bạch kiếm pháp.”

“Định kí chủ lựa chọn Lý Bạch kiếm pháp.”

Lý Bạch kiếm pháp sở hữu 24 thức,, thức 1: 100 HTT, thức 2: 200 HTT, thức 3: 500 HTT, thức 4: 1000 HTT, thức 5: 1100 HTT,... Mời kí chủ lựa chọn.”

“Ta chọn 4 thức đầu.”

“Kí chủ lựa chọn 4 thức đầu, tiêu tốn xem xét 1800 HTT, bắt đầu suy diễn!”

Đột nhiên Lưu Chính Minh thấy trước mắt mình tất cả đều tối sầm lại, chỉ nhìn thấy một nam tử không rõ mặt mũi, cầm 1 thanh kiếm biểu diễn 4 thức:

“Triệu khách mạn hồ anh,

Ngô câu sương tuyết mình.

Ngân an chiếu bạch mã,

Táp đập như lưu tinh.”

Lưu Chính Minh đắm chìm trong 4 thức đẩy, cảm nhận sự ảo diệu của nó, kiếm gỗ đột nhiên thoát ra khỏi vỏ, bắt đầu vung lên chặt xuống, tốc độ phi thường nhanh

1 canh giờ sau

“Phù, cuối cùng cũng xong.”

“Chúc mừng kí chủ học được 4 thức đầu tiên của “Lý Bạch kiếm pháp “thành tựu “Sơ khuy môn kính”, kí chủ cũng nên chú ý chính tư chất của chính mình, thời gian lâu dài tùy vào kí chủ.”

“Àch, học thế mới Sơ khuy môn kính, có cách nào tăng lên không?”

“Ký chủ tưởng dễ như quán đĩnh truyền công à, học trong 1 canh giờ như ngươi được Sơ khuy môn kính là tốt rồi, tuy thế thực ra ngươi cũng có thể tăng exp để tăng độ thuần thực, tương tự với từng trọng của công pháp.”

Nghe thế, Lưu Chính Minh nhìn về phía sau cái chữ Lý Bạch kiếm pháp và Hồn Chân Công, quả nhiên có cột ếp:

“Lý Bạch kiếm pháp: 4 thức đầu: Sơ Khuy Môn Kính (0/ 1000 exp)

“Hồn Chân Công: Sơ Khuy Môn Kính(0 / 1000000 exp)(Hoàng cấp sơ kì: 0/1000 exp)

“Vãi, thế *** nào mà lượng exp của Hồn chân công cao thế?”

“Ký chủ tưởng công pháp vốn là bậc Tư mà dễ học à, vậy bốn hệ thống mới bảo luyện được đến Đăng đường nhập thất là phải lạy trời lạy Phật rồi. Ngươi cũng có thể tự mình lĩnh ngộ tinh túy trong đó, nhưng ta nghĩ là còn lâu.”

“Có cách nào tăng tư chất không?”

“ Trong shop có đấy!”

“Thế ta tăng cảnh giới bằng cách nào?”

“Sử dụng exp bằng cách giết quái, hoặc hấp thu năng lượng cải tạo thân thể, công pháp càng mạnh thì hiệu suất của ngươi càng lớn.”

“Giết quái, như game á?”

“Không, kì thực đây là tính năng của Hồn Chân Công, có khả năng hấp thu khí của đối thủ, như Linh Vũ Quyết vậy, đồng thời cũng sử dụng được trong song tu.”

“Ok” vừa nói, Lưu Chính Minh vừa tìm trong mục “ Đồ vật kỳ năng”.

“Tìm được!”

“Chúc mừng kí chủ đã tìm được vật phẩm “ Tư chất cải tạo dịch Sơ cấp” giá 200HTT, kí chủ muốn mua?”

“Haizz, lại nghèo rồi.” Lưu Chính Minh nói: “ Thế có cách nào nhận được HTT không?”

“Kì thực ngươi có thể nhận được qua nhiệm vụ, qua sự kiện, qua điểm nhân quả, qua trang bức điểm, qua công đức điểm,... Đổi: 1 nhân quả điểm= 1 trang bức điểm= 10 công đức điểm=...= 10 HTT, = 100exp”

“Ồ, vậy được rồi, mua!”

Lưu Chính Minh trên tay bỗng nhiên xuất hiện 1 lọ nhỏ, chất lỏng bên trong ánh lên màu bạc lung linh. Lưu Chính Minh ngửa cổ lên uống

Luồng chất lỏng lan toả khắp cả người Lưu Chính Minh, hắn cảm thấy tinh thần vô cùng sáng khoái, rất nhiều thứ trước đây hắn chưa hiểu ngay lập tức vô sự tự thông, hắn be quay sang mục công pháp và skill.

“Hồn Chân Công: Sơ Khuy Môn Kính(1 /1000000 exp)(Hoàng cấp sơ kì: 0/1000 exp)”

“Lý Bạch kiếm pháp: 4 thức đầu: Sơ Khuy Môn Kính (500/ 1000)”

“Thế mà chỉ tăng mỗi 1 exp cho Hồn Chân Công?”

“Giờ biết nó khó thế nào chưa?” Hệ thống mặt khinh bỉ nói” Thôi được rồi, giới thiệu ban đầu đã kết thúc, ngươi cũng sẵn sàng cho hành trình bước đến con đường cường giả chưa?”

“Từ lâu rồi, lèm bà lèm bèm làm gì, mau chóng truyền tống ta đi nào.”Lưu Chính Minh mặt phấn khích nói.

“Đừng vội, Hà Nội không vội được đâu. Bây giờ nhớ kĩ nhá:

+ Chỉ có cường giả mới có tự do.

+ Không từ bất kì thù đoạn nào.

+Luôn luôn giữ được sơ tâm.

+ Mặt càng dày càng tốt, càng vô sỉ càng ngon.

+Ở đây chỉ là tâm thần của người, không phải là không gian, ở đây thời gian đứng yên, người có thể suy nghĩ chín chắn các lựa chọn.

+Ta luôn ở bên cạnh người nên có thể nói chuyện bất cứ lúc nào, liên kết tâm thần là được.

+Kiên trì với tín niệm, thiếu niên, cố gắng lên, ta tin tưởng người.

+ Chỉ thế thôi, bắt đầu đi!”

Đột nhiên cả căn phòng như biến mất, Lưu Chính Minh trải qua một cơn đau tới mức ngất xỉu.

PS: đã hết phần giới thiệu, map bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Quyển 1 : Đấu Thiên Đại Lục

“Hệ thống, tổ cha người.”

Lưu Chính Minh một bên xoa khắp đầu, một bên vừa đối với hệ thống chửi.

“Sao? Ta đã báo cẩn thận mà. Vụ truyền tống giữa các vị diện này đau phết đấy, kể cả khi người đã có ta bảo hộ.”

“Được rồi, vậy đây là nơi nào, sao ta chỉ thấy mỗi cánh rừng với cây cối thế này?”

“Bình tĩnh kí chủ, hệ thống đang cập nhật. Ting, được rồi, đây là Đấu Thiên đại lục!”

“Đấu Thiên đại lục? Tu luyện đấu khí à?” Lưu Chính Minh một mặt tò mò hỏi.

“Chuẩn cmnr, nơi đây họ chia phẩm chất tu luyện làm Đấu Chi Khí (1-9), Đấu Giả, Đấu Sư, Đại Đấu Sư, Đấu Linh, Đấu Vương, Đấu Hoàng, Đấu Tông, Đấu Tôn, Đấu Thánh (Bán Thánh), Đấu Đế; Trong đó mỗi một cấp bậc lại chia ra thành Nhất Tinh (1 sao) đến Cửu Tinh (9 sao). Tương ứng với hệ thống của chúng ta là:

+ Đấu chi khí, Đấu giả làm Bạc 1 thập trọng địa.

+ Đấu Sư, Đại Đấu Sư làm Bạc 1 thập trọng thiên.

+ Đấu Linh, Đấu Vương làm Bạc 2 thập trọng địa.

+ Đấu Hoàng, Đấu Tông làm Bạc 2 thập trọng thiên.

+ Đấu Tôn, Đấu Thánh làm Bạc 3 thập trọng địa.

+ Đấu Đế làm Bạc 3 thập trọng thiên.

Vị diện này phẩm chất khá cao đấy, chắc cũng xếp được làm cao giai vị diện.”

“Thế cơ cấu đại lục như thế nào?” Lưu Chính Minh hỏi.

“Chú ý đến cái này nhanh đấy, tác dụng tốt của việc đọc nhiều tiểu thuyết là vậy.

Đấu Thiên đại lục phân làm 5 tầng: Bất nhập lưu - tam lưu - nhị lưu - nhất lưu - siêu nhất lưu. Nơi đây có vô cùng nhiều quốc gia, cường giả vô số, tông môn san sát, bí cảnh lưu truyền. Tất cả bao gồm có:

+ Siêu nhất lưu: tứ đại thượng phẩm quốc - lục đại tông.

+ Nhất lưu: bát đại trung phẩm quốc - thập nhị môn.

+ Nhị lưu: thập lục hạ phẩm quốc - nhị thập tứ phái.

+ Tam lưu: tứ thập bát giáo.

+ Bất nhập lưu: vô số, không kể tên.

Trong đó, Siêu nhất lưu sở hữu Đấu Đế, Nhất lưu Đấu thánh, nhị lưu Đấu Tôn, tam lưu Đấu Tông, bất nhập lưu thì tùy.

Ngoài ra kì thực nơi đây vẫn còn có Đấu thú, chiếm hữu 4 vùng rừng, 2 vùng biển. Nơi chúng ta đang đứng là 1 trong 4 vùng rừng lớn nhất, Hắc Vụ Sâm Lâm.”

“Xem ra con đường cường giả không dễ đi a ~ “Lưu Chính Minh một mặt cảm thán nói.

“Thế nào, sợ?” Hệ thống thanh âm khinh bỉ vang lên.

“Không phải khách tướng ta, đã đến nơi này thì ta sẽ quyết tâm để lại 1 truyền kì, nếu đã sở hữu một bàn tay vàng như này mà còn chây lười thì quá cá uớp muối rồi.” Lưu Chính Minh một mặt hào hùng nói to.

“Tốt, có ý chí là tốt, tuy thế ta khuyên ngươi nên đi nấp đi, có một bầy Cự Phong Lang đang đến rồi.”

“Cảnh giới, số lượng?”

“Tầm 30 con, con cao nhất là Đầu già nhất tinh, xem như là Bạc 1 lực trọng địa.”

“Sao phải trốn, để ta thử nghiệm vũ kĩ mới xem nào.”

“Cũng được, xem ngươi biểu hiện”.

Vừa dứt lời, một bầy Cự Phong Lang đã tiến đến, con nào con nấy trông một bộ thèm khát máu tanh.

“Tốt, hôm nay ta lấy các ngươi thử kiếm, Hồn Chân Công, vận chuyển, Đầu khí, chuyển!” Lưu Chính Minh một bên phong khinh vân đạm, một bên rút kiếm ra. Một luồng kiếm thế vũ vũ xông tới, khiến cho vài con Cự Phong Lang hơi run rẩy, nhưng rất nhanh chóng trấn tĩnh lại.

“Giết!” Lưu Chính Minh lao tới, cùng lúc đó, cả bầy Cự Phong Lang lao lên. Lưu Chính Minh rất nhanh chóng né được công kích của con Đầu Già cảnh, một bên khua kiếm chém lên chặt xuống, hiệu quả của Lý Bạch kiếm pháp thể hiện rõ ràng, rất nhanh đã có 3, 4 con chết dưới lưỡi kiếm.

Thấy được hiệu quả, Lưu Chính Minh thừa thế xông lên, bật mode Đồ sát, càng ngày càng nhiều Cự Phong Lang chết dưới lưỡi kiếm. Exp tăng cao vùn vút. Tuy thế, Lưu Chính Minh rất nhanh mệt mỏi, toàn trường chỉ còn lại 8 con Cự Phong Lang, hẳn một bên né tránh vừa hồi hệ thống:

“Sao thế này, tại sao ta lại cảm thấy mệt mỏi, khí luôn được bổ sung liên tục mà?”

“Lý bạch kiếm pháp quá mức cao siêu với ngươi, cộng với việc ngươi đang chịu ảnh hưởng của sát phạt khí tức, ngươi chưa đủ quen với những cuộc chém giết tàn nhẫn này, mà đây mới chỉ là buổi luyện tập thôi đấy. Lời khuyên: chạy nghỉ ngơi lấy sức, xong tập quen dần với nơi đây đi.”

“Được!” Nghĩ vậy, đột nhiên Lưu Chính Minh hét lớn một tiếng, trường kiếm quét trúng 1 con Cự Phong Lang, rồi nhanh chóng bỏ chạy.

7 con Cự Phong Lang còn lại mộng bức, gia hoà kia thế mà chạy rồi? Thấy thế, chúng nghĩ rằng có lẽ hẳn bị thương, bèn quyết tâm truy đuổi, nhưng nơi nào còn thấy bóng dáng của đối phương.

Trong khi đấy, trên một lùm cây cách đấy vài trăm mét:

“Thấy thế nào, hiệu quả của Hồn Chân Công đấy, vừa phản truy tung vừa tăng tốc độ đào tẩu, lúc đấy chắc tốc độ củ ngươi phải đạt được 3000.” Hệ thống một bên tự hào nói.

“Giời ạ, im lặng chút được không, ta cần kiểm tra thuộc tính, vừa này ta giết bao nhiêu con?”

“Ờm, ngươi giết 23 con, gồm có 10 con Đầu chi khí nhất tinh, 5 con nhị tinh, 3 con tam tinh, 2 con tứ tinh, 2 con ngũ tinh, 1 con lục tinh. Tổng lượng khí ngươi đạt được là 5300 tia năng lượng.”

“Tia năng lượng?”

“Cái ngươi cần để đột phá đấy, mở stat ra xem”

“Chờ chút, nếu tính vậy thì Hồn Chân công chỉ để cho ta nhận được 10% từ đối phương à? Thôi, tham là tham, ta phải biết thoả mãn, dù sao đây cũng là cách đánh vững căn cơ.” Lưu Chính Minh một bên trầm nghĩ một bên vừa mở thông số bản thân.

“Thông tin nhân vật

Kí chủ: Lưu Chính Minh (chưa có danh xưng).Trạng thái: 97 %

Công pháp: Hồn Chân Công

Skills: Lý Bạch

Trang bị: Kiếm mộc đào, Gậy thép.

Cảnh giới: Bạc 1 tam trọng địa (Đầu Chi Khí lục tinh) (2600/ 3000)

Thần thông: không

Dị năng: Không

Stats:

Hp (Máu): 1330

Str (Lực lượng): 330

Speed (Tốc độ): 2550

Int(Độ suy tính): 160

Wit (Vận tốc suy nghĩ): 130

Men(Cường độ tinh thần): 130

Soul(Cường độ linh hồn): 130

Dex(Độ linh mẫn): 130

Acc(Độ chính xác+ khả năng quan sát + crit): 300

Def(Cường độ thân thể, phòng ngự): 133”

“Ê Tiệp Tiệp, mỗi một lần lên cảnh giới là tăng bao nhiêu vậy?”

“Thông thường tăng 1 tiểu cảnh giới chỉ tăng tầm 100 Hp, 100 Str,tương tự với các thông số khác, tuy nhiên chỉ có mỗi Hỗn Chân Công mới có thể đồng thời dùng năng lượng cường hoá các thứ liên quan đến tâm thần, đồng thời nâng cao căn cơ.”

“Vậy thì ta cứ giết người thôi.” Lưu Chính Minh đề nghị.

“Không dễ thế đâu, càng về sau lên cấp càng khó, đồng thời ta thấy người có vẻ bị ảnh hưởng bởi sát phạt chi khí rồi đấy, đừng để bị nhập ma, rửa mặt rồi làm giấc đi, như thế sẽ dễ hơn cho người đấy.”

“Thế vậy cái 97% là trạng thái à, có lẽ ta hơi bị kích động thật, dù sao đây là lần đầu tiên cầm vũ khí giết một sinh vật, chắc ta cũng cần nghỉ ngơi để ổn định lại tâm trí.”

Nghĩ đến thế, Lưu Chính Minh nhanh chóng lăn lên cây ngủ. Trong tâm thần, hệ thống vẫn đứng đấy, ánh sáng thuần khiết vẫn lấp loé xung quanh khuôn mặt, tạo nên một tấm màn như có như không, chỉ đủ để nhìn thấy cảm xúc, không đủ để nhìn thấy chân dạng.

” Cô lên nhóc, tất cả mới bắt đầu. Thiên tộc sắp phá vỡ phong ấn, ngài §€¥&#*, mong rằng kế hoạch của ngài thành công, còn về phần chiến dịch “Thời Đại Cấm” nó là hoạ hay phúc đây, thật khó quyết định.” Nghĩ xong, thân thể hệ thống cũng dần dần tan biến.

Ngày hôm sau, nơi nào đó trong Hắc vụ sâm lâm

“Oáp, ngủ một giấc thật là sáng khoái! Kiểm tra lại thông tin nào.”

“Thông tin nhân vật

Kí chủ: Lưu Chính Minh (chưa có danh xưng).Trạng thái: 100%

Công pháp: Hỗn Chân Công

Skills: Lý bạch kiếm pháp

Trang bị: Kiếm mộc đào, Gậy thép.

Cảnh giới: Bạc 1 tam trọng địa (Đẩu Chi Khí lục tinh) (2900/ 3000)

Thần thông: không

Dị năng: Không

Stats:

Hp (Máu): 1330

Str (Lực lượng): 330

Speed (Tốc độ): 2550

Int(Độ suy tính): 169

Wit (Vận tốc suy nghĩ): 139

Men(Cường độ tinh thần): 139

Soul(Cường độ linh hồn): 139

Dex(Độ linh mẫn): 139

Acc(Độ chính xác+ khả năng quan sát + crit): 399

Def(Cường độ thân thể, phòng ngự): 133”

“Xem ra Hỗn Chân Công vẫn tự vận chuyển kể cả khi ta ngủ nhì, được rồi, rút thương nào.”

“Đinh! Kí chủ rút thương Đồng cấp, nhận được vật phẩm Hàn thiết kiếm, đánh giá Phẩm cấp thượng phẩm”

“Hàn thiết kiếm (Phẩm cấp thượng phẩm) thích hợp khí tức sát phạt, lạnh lẽo. Độ bền (100%). Thích hợp sử dụng bởi Bạc 2 trở xuống.”

Lưu Chính Minh rất thoải mái ngắm nhìn cây kiếm, nhưng đột nhiên để ý đến 1 vật phẩm trong túi đồ mà hôm qua chưa nhìn thấy.

“Nhân quả điểm (23). Điểm được xuất hiện do kí chủ gây nên hiện tượng nhân quả quy đổi là 10 HTT mỗi điểm.”

“Tiện Tiện, ra đây, nhân quả điểm là cái gì?”

“Óp, sáng sớm đã gọi nhân gia dậy, nhân quả điểm á, bình thường, hôm qua giết 23 con Cự Phong Lang nhận được. Có gì đâu.”

“Vậy nhân quả điểm là cứ giết là có được?”

“Tùy, nhân vật người giết càng mạnh càng dễ có nhiều, nhưng cũng nên cẩn thận nhân quả tương dung, và đừng để giết chóc ảnh hưởng tới đạo của mình, và kì thực người cũng có thể có điểm khác nữa. Đây mới là lý do ta khuyên người nên ở lại đây thí luyện, vì đoán chừng so với các thiên tài khác tại Đấu Thiên đại lục, 17 tuổi mới Đấu Chi khí thật là xấu hổ.”

“Điểm khác?”

“Ví dụ: trang bức điểm, kì thật trang bức cũng là một loại đạo tương dung với nhân quả, người có thể sử dụng trang bức tác động đến người khác, càng nhiều người và càng mạnh thì điểm của người càng nhiều.”

“Ồ, vậy nơi này có nguy hiểm gì không?”

“Không, khá may mắn cho người là người rơi vào nơi an toàn nhất cả Hắc vụ sâm lâm. Tại đây cảnh giới cao nhất chỉ là Đại Đấu Sư, nếu người không tìm chết đi tìm nó thì sẽ không sao.”

“Vậy nghĩa là ta thoải mái quấy phá không?” Lưu Chính Minh một mặt rạng rỡ hỏi

“Đúng là như thế!” Hệ thống một bên vì các Đấu thú trong rừng mặc niệm 1 phút.

“Vậy cuộc săn bắt đầu. Khử khử khử...”

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Cuộc sống tiêu dao

Đấu Thiên đại lục, Hắc vụ sâm lâm, tại bên một dòng suối nhỏ, ánh chiều tà dần buông xuống, đang có hai cơ thể dị thường to lớn đang quần quít lấy nhau. Cả 2 đều có thực lực cảnh giới của nhất tinh Đấu giả, cũng được xem là đội trưởng của một đoàn thú.

Ngay lúc hai sinh mạng ấy còn đang lưỡng tình tương duyệt, hoà hợp đạo pháp thiên nhiên, một ánh kiếm sắc lạnh lướt qua. Cả hai con thú vừa đạt được đỉnh phong nhân sinh, vô thanh vô tức chết đi, điển hình của “chết trong sung sướng”.

“Tiện Tiện, hôm nay thu hoạch khá đầy.” Một giọng nói nam tính vang lên: “Cứ tiếp tục thế này ta sẽ nhanh chóng đột phá đấu giả cảnh.” Nam tử vừa nói vừa rửa kiếm bên dòng nước, vừa bước đi.

“Kí chủ siêng năng luyện tập là điều tốt, nhưng kiếm của ngài vẫn chưa đủ nhanh, chưa đủ lực, ngài vẫn chưa đủ điều kiện để tạo thành kiếm khí.”

Nam tử đẩy chính là Lưu Chính Minh, đã thông qua hệ thống mua sắm bộ thanh y cho phù hợp với Đấu Thiên đại lục, lúc này đang bước đi dưới ánh hoàng hôn, khoan hãy nói, cái bóng được ánh nắng kéo dài, kết hợp với khuôn mặt điển trai suất khí của hắn, tạo nên một vẻ lãng tử không gì sánh được.

“Nói thật ta vẫn chưa hiểu ý tưởng tu hành của Luyện kiếm quyết này lắm, ý tưởng kết hợp nhiều loại kiếm khí để tạo ra kiếm khí dung hợp là sao?” Lưu Chính Minh một bộ suy ngẫm nói.

“Cái này thì khá đơn giản, mỗi loại kiếm khí đều mang theo dấu hiệu đặc trưng và tâm cảnh ngộ ý của người sử dụng nó, có người sát phạt quyết đoán, thiết huyết vô tình, vậy kiếm ý sẽ vô cùng hiếu sát, có người nhẹ nhàng phong tình, có người nóng nảy bộc trực, kiếm ý sao đi theo tâm tính người đó. Cũng có một số vị đại năng dung hợp đại đạo vào trong kiếm ý, khiến uy lực càng thêm khủng bố. Nhờ có công pháp của kí chủ, người có thể triển hoá bất kì loại kiếm ý nào, do đó người phải cố gắng luyện tập, dần dần sẽ vô sự tự thông, dù sao tu đạo là trăm sông đổ về biển mà.”

“Cũng có lý, thế giải thích giùm ta về việc một cao thủ kiếm thuật sẽ sử dụng kiếm như nào.” Lưu Chính Minh một mặt học hỏi.

“Ta tuy không thể huấn luyện ra cho kí chủ, kí chủ buộc phải tự mình ngộ, vậy ta chỉ có thể nói sơ qua: Tu kiếm, chính là kiếm đạo, vạn đạo tương dung, kiếm đạo có khả năng dẫn lộ các đạo khác qua kiếm. Tu kiếm có rất nhiều cách:

+Kiếm ý hiển lộ ý cảnh, tương dung bước đầu với đại đạo.

+Kiếm khí, phong mang ảnh hưởng bởi năng lượng, mang dư âm của kiếm.

+Kiếm vực, tự tạo lĩnh vực, pháp tắc chương không.

+Kiếm mệnh, lấy kiếm là mệnh, gắn kết sinh mạng, kiếm như mệnh.

+Nhân kiếm hợp nhất, vạn vật có linh, linh hồn tương dung với kiếm.

+Kiếm thể, lấy thể phá giải pháp tắc thiên địa, chuyển hoá làm đạo.

+Kiếm đạo, vạn đạo chí tôn,...

+Còn có Vô kiếm thắng hữu kiếm, kiếm ý hoá thiên địa, lĩnh vực hoá vạn vật, và vô số cách nữa, dù sao đại đạo vô biên, vô số tu kiếm giả luôn cố gắng tìm hiểu đại đạo, có lẽ dễ hiểu thấu thì người phải đạt được bậc 8.”

“Thế tu kiếm cảnh giới cao nhất thì sẽ như thế nào?” Lưu Chính Minh đưa ra thắc mắc.

“Theo như ngươi biết, kiếm kỹ càng cao siêu, trọng tài lên thân thể càng lớn, bao gồm cả kiếm thể hay kiếm vực, vì một khi ngươi không khống chế nổi, nó sẽ phản phệ chính ngươi. Cho dù ngươi sở hữu chí cao vô thượng kiếm ý, thân thể ngươi không chứa nổi, kết quả sẽ là bạo tạc, nhưng nếu ngươi chỉ dẫn động đạo thì lại dễ, lấy kiếm làm vật chứa, quá thông toàn bộ đạo vào, thanh kiếm sẽ huỷ nhưng lúc đó ngươi có thể vượt cấp giết địch, tuy nhiên yêu cầu một sự hiểu biết thâm sâu và một sức khống chế quý khốc thần sâu. Theo ta được biết, chiến công vượt cấp cao nhất thuộc về vị kia phong ấn cả “Thời đại cấm”. Truyền thuyết kể rằng hắn đã từng dùng một cây kiếm Phàm cấp và trong trạng thái cấp bậc sinh mệnh bậc 1 nhất trọng địa, một kiếm chém nát cả một cái Toàn Vũ Trụ, trực tiếp miểu sát một vị đại năng cấp 9.” Hệ thống giọng nói trầm trọng vang lên

“Ghê hãi, bậc 1 miểu sát bậc 9, cái này quả thực là hack không nghi ngờ.” Lưu Chính Minh một bên mắt tròn mắt dẹt nói.

“Tên nhãi con mới bậc 1 như ngươi thì có tư cách gì đàm luận chuyện của các bậc đấy, nên nhớ, đừng nhìn quá xa mà ảnh hưởng đến tâm tính, bây giờ phải từng bước vững chắc.” Hệ thống khuyến nhủ

“Đúng đúng, giờ ta phải xem lại thuộc tính của ta.”

“Thông tin nhân vật

Kí chủ: Lưu Chính Minh (chưa có danh xưng).Trạng thái: 100%

Công pháp: Hỗn Chân Công, Luyện Kiếm Quyết

Skills: Lý bạch kiếm pháp

Trang bị: Kiếm mộc đào, Giày thép, Hàn thiết kiếm

Cảnh giới: Bậc 1 bát trọng địa (Đấu giả lục tinh) (7800/8000)

Thần thông: không

Dị năng: Không

Stats:

Hp (Máu): 1880

Str (Lực lượng): 880

Speed (Tốc độ): 4300

Int(Độ suy tính): 210

Wit (Vận tốc suy nghĩ): 188

Men(Cường độ tinh thần): 188

Soul(Cường độ linh hồn): 188

Dex(Độ linh mẫn): 188

Acc(Độ chính xác+ khả năng quan sát + crit): 1000

Def(Cường độ thân thể, phòng ngự): 188”

“Túi đồ: 1800 hệ thống tệ, 6 lượt rút thưởng Đồng, 1 lượt rút thưởng Bạc.”

“Xem ra con đường vẫn còn dài, mà công nhận luyện kiếm quyết cũng là một thể loại tu hành không tồi, mà chính xác là đó là gì, mà sao nó lại được điệp gia với Hỗn Chân Công, Tiệm Tiệm?”

“Đây kì thực cũng là một trong các công dụng của Hỗn Chân Công, giúp ngươi hấp thu hết lợi ích từ công pháp đẩy ra mới tiêu hoá nó. Luyện kiếm quyết giúp ngươi đạt cơ sở vững chắc nhất cho kiếm đạo, vì vậy để đạt được đầy đủ điều kiện của Luyện kiếm quyết, điều quan trọng nhất là ngươi phải luyện ra kiếm ý dung hợp, phối hợp nó với kiếm thể, gắn kết nó với mệnh, từ đó dẫn thành kiếm vực, dung nhập thực lực. Về tổng thể mà nói thì đây đúng là công pháp Phàm cấp, vì nếu không có một môn công pháp khác phụ trợ thì ngươi vô pháp tu luyện được, nhưng hiệu quả của nó thì lại vô cùng khủng bố, đây có lẽ chính là phần thưởng của nhiệm vụ đầu tiên, để căn cơ ngươi vững chắc nhất.”

“Nhắc tới mới nhớ, công nhận nhiệm vụ đầu tiên cũng khó khăn thật “ Giết chết kẻ địch mạnh hơn ngươi 15 cấp nhỏ, lúc đó ta là Bậc 1 tứ trọng địa, phải đi giết một tên bậc 1 cửu trọng thiên, tương đương với Đại Đấu Sư cửu tinh, nếu không nhờ Lý Bạch kiếm pháp tinh diệu và Hỗn Chân Công che giấu khí tức thì chắc ta đã hẹ rồi.”

“Thấy chưa, vượt cấp đâu có dễ dàng, tuy thế lần đó ngươi nhân hoạ đắc phúc, trực tiếp lĩnh ngộ Lý Bạch kiếm pháp 4 thức đầu đạt được Đẳng Đường Nhập Thất rồi còn gì, bởi vậy nên muốn vượt cấp mà con đường càng rộng lớn, đánh vững cơ sở vào, chỉ có khi đó ngươi mới có thể khiêu chiến đỉnh cao, còn bây giờ cứ luyện tập đi, nhớ kĩ khẩu quyết chưa?” Hệ thống một bên chỉ đạo nói, khoan, vô cùng có phong cách của một huấn luyện viên.

“Được rồi, cứ nói nhiều, “Khoái cực vi tiểu thừa, nhân hữu vô chi cực, trầm cực vi khoái cực, khoái cực hoá trầm cực, trầm khoái quy nhất, mới là đại thừa, tương dung kiếm đạo....”

Từng tiếng kiếm xé gió yun vút vang lên giữa trời đêm đen tối, hàng ngàn vì tinh tú trên bầu trời đang xoay vần như đang cố gắng nhìn thấy tương lai của thiếu niên này, một tương lai bất khả định dưới sự dẫn dắt của hệ thống.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cấm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: Nỗi khổ của Hồn Chân Công

Đấu Thiên đại lục, Hắc vụ sâm lâm.

“Vây là đã được gần 2 tuần kể từ khi ta tới đây rồi, khu rừng cũng bắt đầu thưa thớt dần, giờ chỉ cần thêm 1 con thú Đấu Già Cảnh là ta sẽ lên được Đấu Sur”

Lưu Chính Minh nằm dưới gốc cây, miệng ngâm ngọc cỏ, dáng vẻ vô cùng thoải mái.

“Chưa chắc đâu, đó mới là lúc ngươi chứng kiến sự khủng bố của Hồn Chân Công.” Một bên hệ thống cười đều lên tiếng.

“Hồn Chân Công còn gì nữa, đừng thừa nước đục thả câu!”

“Ta không nói đâu, ngươi phải tự mình tìm hiểu mới được, nếu muốn thì đi tìm con thú nào đó luyện kiếm đi.”

“Cũng được.” Nói rồi Lưu Chính Minh đứng dậy, thân hình nhanh chóng biến mất.

Cuối ngày hôm đó, tại một góc rừng tĩnh lặng, có tiếng suối chảy róc rách, âm thanh xào xạc của lá khi gió bay qua, đột nhiên có hai thân ảnh xuất hiện.

Một thân ảnh rõ ràng là một đầu Dã Bội Trư, nổi danh vô cùng hung dữ, chuyên đi phá hoại làng mạc, càng là có tu vi Đấu Sur. Nhưng nó vẫn đang bỏ chạy vô cùng nhanh chóng, như thể đằng sau chính là thứ đáng sợ nhất trên đời.

“Này Trư ca, dừng lại cái hai chúng ta trò chuyện cái xem nào, người huynh đệ này chỉ cần mượn cái cổ của Trư ca tí thôi, dùng xong sẽ trả, yên tâm vào nhân phẩm của ta đi! Ngươi là Đấu già duy nhất hôm nay ta nhìn thấy đấy.”

Nói rồi Lưu Chính Minh nhanh chóng cách đứt đường chạy của con Dã Bội Trư, lưỡi kiếm lộ lên, một sinh mạng lia đời.

“Phù, không hổ là Dã Bội Trư nổi tiếng chạy nhanh, hại ta mất cả ngày.” Lưu Chính Minh một bên than thở. Rất nhanh, hắn nhận ra rằng có gì không đúng.

“Quái lạ, sao ta vẫn chưa đột phá đâu?” Lưu Chính Minh một mặt lạ kỳ hỏi, rồi tự tế ra stats của chính mình:

“Thông tin nhân vật

Kí chủ: Lưu Chính Minh (chưa có danh xưng).Trạng thái: 100%

Công pháp: Hồn Chân Công, Luyện Kiếm Quyết

Skills: Lý Bạch kiếm pháp

Trang bị: Kiếm mộc đào, Giày thép, Hàn thiết kiếm

Cảnh giới: Bậc 1 cửu trọng địa (Đấu già cửu tinh) (8999/9000)

Thần thông: không

Dị năng: Không

Stats:

Hp (Máu): 2187

Str (Lực lượng): 999

Speed (Tốc độ): 4650

Int(Độ suy tính): 229

Wit (Vận tốc suy nghĩ): 199

Men(Cường độ tinh thần): 199

Soul(Cường độ linh hồn): 199

Dex(Độ linh mẫn): 199

Acc(Độ chính xác+ khả năng quan sát + crit): 1100

Def(Cường độ thân thể, phòng ngự): 199”

Túi đồ: 2800 HTT, 9 lượt rút thưởng Đồng, 1 lần rút thưởng Bạc.

“Đây là làm sao hả hệ thống, sao ta không lên cấp được.”

“Ta đã bảo đề căn cơ vững chắc mà, đây chính là vốn liếng của ngươi. Từ khi ngươi bắt đầu chạm mốc cảnh giới, hay còn gọi là bình cảnh, năng lượng sẽ được cung cấp để tẩm bổ cho ngươi, đến khi toàn bộ stat của ngươi gấp 10 lần đồng cấp.”

“Gấp 10 lần đồng cấp, thế là tới bao giờ?”

“Đấy là lí do ta bảo sẽ chậm hơn tí, thế nào, hối hận?” Hệ thống như cười mà không phải cười nói

“Không, việc ta đã quyết ta sẽ theo đuổi tới cùng, dù sao căn cơ mới là căn bản.” Lưu Chính Minh lại định trang bức 1 cái.

“À ta quên, exp đột phá đại cảnh giới cũng gấp 10 lần nhá.” Hệ thống lại kích thêm một phát.

“Fu——“ Một âm thanh vang cả khu rừng.

Một tháng sau

“Rốt cuộc cũng xong, hai Luru gia phải sang tận mấy phiên khu rừng khác, mấy lần bị vây công rồi.”

Giữa một bãi đất trống, một nam tử suất khí đứng đấy, xung quanh đầy rẫy xác của Đầu thú, huyết tinh bốc lên. Nam tử đấy bắt đầu bước ra, phối hợp xung quanh hình ảnh mười phần bạo kích, như là Atula bước ra Địa ngục.

“Thật đáng tiếc không có ai ở đây nhỉ, vậy không là sẽ có điểm trang bức rồi.”

Luru Chính Minh một bên lau kiếm một bên nói.

“Kì thực đây chính là điểm may mắn của ngươi,vừa xuyên qua lại đến nơi may mắn lại là một trong các khu an bình nhất của đại lục, nơi đây yếu đến đáng thương.”

“Khà khà, dù sao thì may mắn cũng là bộ phận của thực lực.” Luru Chính Minh lại mở kiếm tra thông tin:

“Thông tin nhân vật

Kí chủ: Luru Chính Minh (chưa có danh xưng).Trạng thái: 100%

Công pháp: Hỗn Chân Công, Luyện Kiếm Quyết

Skills: Lý Bạch kiếm pháp

Trang bị: Kiếm mộc đao, Giày thép, Hàn thiết kiếm

Cảnh giới: Bậc 1 cửu trọng địa (Đầu Giả cửu tinh) (8999/9000)

Thần thông: không

Dị năng: Không

Stats:

Hp (Máu): 19999

Str (Lực lượng): 9999

Speed (Tốc độ): 9999

Int(Độ suy tính): 999

Wit (Vận tốc suy nghĩ): 999

Men(Cường độ tinh thần): 999

Soul(Cường độ linh hồn): 999

Dex(Độ linh mẫn): 999

Acc(Độ chính xác+ khả năng quan sát + crit): 10999

Def(Cường độ thân thể, phòng ngự): 999”

Túi đồ: 13590 HTT, 30 lượt rút thưởng Đồng, 4 lần rút thưởng Bạc.”

“Không tệ, bây giờ ta nên làm thế nào, Tiệp Tiệp?”

“Bây giờ ngươi chỉ cần cảm ngộ Thiên Đạo tự nhiên là đủ, cảm ngộ xong sẽ tự nhiên lên cấp.” Hệ thống nói

Kì thực qua một tháng qua chính là bước đệm để Luru Chính Minh hội nhập với đại lục này, đồng thời cũng quen dần với máu.

Tuy thế, thu hoạch lớn nhất là trong một tháng chỉ luyện kiếm đạo là được, điều này góp phần rất lớn để Luru Chính Minh luyện Lý Bạch kiếm pháp đến Lô Hoà Thuần Thanh.

Sau một hồi suy lựa chọn, Luru Chính Minh quyết định trèo lên đỉnh núi, từ đó cảm nhận được Thiên đạo.

“Xem này Tiệp Tiệp, đây chính là cảm giác hoà mẫn của cường giả.”

“Thế ngươi cảm thấy gì?” Hệ thống tò mò hỏi

“Hiểu được rất nhiều thứ, như sơn ngoại hữu nhân, hay đứng núi này trông núi nọ,... Tuy thế, ta cảm nhận được rằng Thiên đạo có thiếu, không, không phải nó có thiếu mà ta cảm giác có người làm cho nó thiếu, có luồng khí tức dẫn ta đang mời gọi ta.” Nói xong Luru Chính Minh một mặt nhìn lên trời.

“Cái gì, người cảm nhận được?”

“Uhm”

“Yêu nghiệt, nhanh lắm lấy cơ hội cảm ngộ, đây là cơ duyên chỉ ngộ bất khả cầu.”

Hệ thống mồm năm miệng mười nói.

“Nghĩa là sao, sao lại như thế ta không hiểu?”

“Tí nữa giải thích sau, cảm ngộ đi!” Hệ thống gần như ra lệnh.

Lưu Chính Minh thấy thế bèn ngoan ngoãn ngồi xuống cảm ngộ, khí tức tăng lên liên tục, âm ảm đột phá Đấu Giả. Một bên hệ thống vẫn đang sợ hãi suy nghĩ:

“Hắn ta cảm nhận được phong ấn? Tuy khí tức đó giống hệt Thiên đạo nhưng đã tiêu tán rất lâu rồi, ‘ngài’ đáng ra phải chặt đứt chứ, chẳng lẽ cùng Hỗn Chân Công có quan hệ?” Nói rồi hệ thống một mặt kinh nghi bất định chờ Lưu Chính Minh đột phá.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Kiếm khí, chiến Đấu Sư cửu tinh

Đang tận hưởng cảm giác đột phá Lưu Chính Minh đột nhiên phun ra một ngụm máu, khí tức liên tục tiêu thăng, cảnh giới lập lòe.

“Kí chủ, người làm sao lại gặp phản phệ?” Hệ thống một bên hoảng sợ hỏi.

“Ta không biết, ta đang cảm nhận thiên đạo thì đột nhiên có một luồng sức mạnh hung bạo dị thường kéo lấy ta, may mà ta nhanh chóng chấm dứt không thì khó mà toàn mạng. Đó là cái gì, người biết đúng không?”

Lưu Chính Minh quay sang nhìn hệ thống.

“Xin lỗi kí chủ, việc này nằm ngoài quyền hạn.”

“Vậy à, không sao, dù thế vừa rồi tia cảm ngộ kia khiến cho ta mình ngộ rất nhiều, chắc không bao lâu nữa thì có thể đạt được kiếm khí rồi.”

“Vậy à, tốt rồi. Thế người nhìn cảnh giới của người chưa?” Hệ thống thờ phào.

Nghe vậy Lưu Chính Minh nhanh chóng mở ra stats của bản thân:

“Thông tin nhân vật

Kí chủ: Lưu Chính Minh (chưa có danh xưng).Trạng thái: 100%

Công pháp: Hỗn Chân Công, Luyện Kiếm Quyết

Skills: Lý Bạch kiếm pháp

Trang bị: Kiếm mộc đao, Giấy thép, Hàn thiết kiếm

Cảnh giới: Bạc 1 thập trọng địa (Bán Đấu Sư) (1/10)

Thần thông: không

Dị năng: Không

Stats:

Hp (Máu): 19999

Str (Lực lượng): 9999

Speed (Tốc độ): 9999

Int(Độ suy tính): 999

Wit (Vận tốc suy nghĩ): 999

Men(Cường độ tinh thần): 999

Soul(Cường độ linh hồn): 999

Dex(Độ linh mẫn): 999

Acc(Độ chính xác+ khả năng quan sát + crit): 10999

Def(Cường độ thân thể, phòng ngự): 999”

Túi đồ: 13590 HTT, 30 lượt rút thưởng Đồng, 4 lần rút thưởng Bạc.”

“Hà, thế quái nào lại là bậc 1 thập trọng địa, sao ta tưởng vẫn là cửu trọng địa chứ, má sao tăng cấp lại cần nhiều exp thế.”

“Lý do đơn giản, vốn thông thường người bình thường sẽ từ Đẩu giả cửu tinh lên thẳng Đẩu sư, nhờ Hỗn chân công, người sẽ có thêm một nửa là bán Đẩu giả, nhằm đánh vũng cản cơ cũng cảm ngộ. Người sẽ cần nhiều cảm ngộ hơn mới có thể đột phá được lên Đẩu giả, người thường cần 1 tia, người cần 10 tia, nhờ vậy mà các chiêu thức trong người càng sẽ tinh diệu hơn, cảm ngộ về Đạo sau này của người sẽ ngày càng thêm rắn chắc, người dễ dàng học tập vượt cấp, điều này cũng giúp người rất nhiều tại các đạo khác sau này người học như Văn Đạo, Trận Đạo, Đan Đạo, Y Đạo,....”

“Thế là ta phải đối mặt với kinh khủng đầy 9 lần nữa, mà sao Thiên Đạo của thế giới này kinh khủng thế? Không phải người nói đây mới là trung - cao giai sao, Tiệp Tiệp?”

“Ta chỉ có thể nói cho người biết, nó không phải là Thiên đạo, nhưng nếu người có thể cảm ứng được nó, thì ta nói cho người biết rằng nó mang lại lợi ích không một Thiên đạo nào sánh kịp.” Nói rồi thanh âm hệ thống nhanh chóng biến mất, chỉ để lại một mình Lưu Chính Minh vẫn còn đang suy nghĩ:

“Không thiên đạo nào sánh kịp, vậy có nghĩa là hơn hẳn tất cả các vị diện khác sao, nghe có ý tứ.” Lưu Chính Minh trên mặt nở nụ cười rõ.

Hai tháng sau

Bên một đồng lửa nhỏ, phía trên đang treo một con thỏ rừng, một thiếu niên đang tập luyện kiếm. Kiếm pháp của thiếu niên tuy không có cảm thấy xuất ra nhìn thì không có gì đặc biệt, nhưng nếu có cao thủ kiếm thuật nhìn vào sẽ cảm nhận được một sự kì lạ, các chiêu kiếm không đồng nhất.

Từng chiêu kiếm tung ra, lúc nhanh lúc chậm, chiêu nhanh càng ngày càng nhanh, chiêu chậm càng ngày càng chậm. Đến cuối cùng, hai chiêu kết hợp với nhau, tạo thành một chiêu duy nhất. Chiêu này vừa nhanh vừa chậm, vừa hữu lực lại vừa nhẹ như gió bay. Một luồng khí thể kinh khủng xuất hiện từ trên người thiếu niên, đột nhiên từng luồng khí bắt đầu xuất hiện, nên lại thành hình dạng một thanh kiếm, đang tung bay về phía trước. Tuy thế, kiếm khí này vô cùng đặc biệt, khi nó tiến tới vô cùng chậm, đột nhiên nó đã chỉ còn là tàn ảnh.

“Chúc mừng kí chủ thành công lĩnh hội ra kiếm khí sở hữu hai thuộc tính trái ngược, hệ thống vì người mà tự hào.” Thanh âm cổ quái của hệ thống vang lên.

“Thế nào, thấy ta giỏi chứ, kết hợp hai thuộc tính trái ngược.”

“Rất giỏi, bằng vào bản lĩnh của kí chủ bây giờ thì hoàn toàn có thể trảm trước Đẩu Sư, vô địch dưới Đẩu giả.” Hệ thống một mặt bất quá nói

“Đại Đẩu sư đâu?”

“Kí chủ cần tự thử mới biết được. Gần đây có một con Đẩu thú Đẩu sư cửu tinh, kí chủ có thể đi luyện tay. Đề nghị, nhớ mang bùa phong thân, trong shop có bán.”

“Bùa phong thân, không cần. Một vị kiếm khách nếu luôn để lại đường lui thì làm sao có thể tiến tới, ta cũng cần kiểm tra sức chiến đấu của mình.”

“Kí chủ có giác ngộ thế nhưng là rất tốt.” Hệ thống nói vậy nhưng một bên lại cổ quái nghĩ. Nói nhảm đâu, người biết người vào hệ thống tâm thần là có thể dừng lại thời gian, lúc đó ngồi chém gió còn được chứ nói gì mua bùa chạy, thật là..... Biết thế đã không nói cho hắn về cái này.”

“Được, đường đi thế nào?” Lưu Chính Minh trong đầu hỏi.

“Bên trái 30km, lấy tốc độ của người chắc chỉ độ gần 20 phút.”

“Được.” Nói xong Lưu Chính Minh vội vàng cầm thịt thỏ lên, nhanh chóng rời đi.

20 phút sau, tại một vách đá nọ, có một con bạch xà đang nằm. Đột nhiên nó mở to mắt, vội lùi về phía sau 10 m. Chỗ vừa rồi nhanh chóng xuất hiện một cây kiếm sắc bén, cắm sâu vào nền đá.

“Ha ha, xà huynh, chúng ta luận bàn.” Lưu Chính Minh nhanh chóng xuất hiện, nồm thì vẫn đang còn tí mỡ sau khi ăn hết xiên thịt thỏ.

Đột nhiên có người xuất hiện làm bạch xà sợ hết cả hồn, nhưng sau đó cảm nhận đối phương trên người chỉ có khí tức Đẩu Chi Khí, liền lập tức thờ phào, sau đó lấy thần thái khinh thường nhìn về phía Lưu Chính Minh

Lưu Chính Minh chỉ mỉm cười,cũng không nói gì, cầm thanh Hàn Thiết Kiếm lên, sau đó một cỗ kiếm khí phá trời lao tới.

Bạch xà cũng dần ngưng trọng, nó có thể cảm nhận rõ sự uy hiếp đến từ kiếm khí kia, nhưng nó vẫn tự nhủ rằng mình là một Đẩu sư, dù chỉ là cửu tinh thì tên kia chỉ có Đẩu Chi khí thì có thể làm gì cơ chứ. Nghĩ đến vậy, nó vẫn lao lên phía trước, há miệng ra, chuẩn bị cắn chết kẻ đã phá hoại giấc ngủ của nó.

Đột nhiên, một chuyện làm người ta không thể tin được xuất hiện, chỉ thấy cây kiếm kia vẫn còn đang trong tay Lưu Chính Minh, chỉ trong chớp mắt đã cách đầu xà trong gang tấc.

Bạch xà kinh hãi, ngay lập tức dùng đuôi quật xuống, chỉ trong nháy mắt cảm giác đau ngập tràn. Chỉ thấy nơi đó Lưu Chính Minh đã đứng ngay trên đuôi, thanh kiếm kia thế mà xuyên qua cả đuôi bạch xà, cắm sâu vào nền đất.

Bạch xà ngày càng sợ hơn, hiển nhiên không nghĩ tới khí lực của người thiếu niên kia khủng bố như vậy, rõ ràng chỉ là Đẩu Giả mà lực lượng đã không thua kém chút nào Đại Đẩu sư, bèn chặt vật lui về, âm thầm đau khổ tại sao lúc trước mình lại chủ quan khinh địch.

Lưu Chính Minh thấy bạch xà lui về liền cười lạnh, luồng kiếm khí ngay lập tức đi theo đuôi bạch xà mà truyền dần lên trên, ngay lập tức định trụ lại cả thân thể nó.

Bạch xà cố gắng thoát ra nhưng đã quá muộn, một thanh kiếm đã xuyên qua đầu nó, đôi mắt nó dần trở nên mơ hồ, không còn tiêu cự.

“Đinh! Chúc mừng kí chủ giết chết bạch xà. Do kí chủ hiện không thể hấp thu được exp nên toàn bộ exp quy đổi nhân quả điểm. Tính toán... hoàn thành! Kí chủ nhận được 200 điểm nhân quả.

Lưu Chính Minh giết xong bạch xà, liền nằm xuống thờ đốc.

Thanh âm hệ thống liền xuất hiện: “Thế nào, hải long chứ, thực ra ngươi thắng một cách dễ dàng này là cũng có phần là may mắn, nếu bạch xà kia mà không coi thường ngươi, thì ngươi đã phải chật vật rồi chứ không nhàn nhã như vậy đâu.”

Lưu Chính Minh không hề phân bác. Nhục thân của bạch xà rõ ràng vô cùng cường hãn. Hắn hiểu được rằng mình thắng một cách đơn giản thế là nhờ vào bạch xà khinh địch, cộng với kiếm khí mình qui dị, đồng thời cũng do lực lượng gấp 10 lần đồng cấp của mình. Con đường hắn đi còn rất dài.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Thăng cấp

“Chờ chút, dưới đất hình như có đồ vật.”

Lưu Chính Minh nhìn cục đá long lanh dưới đất, bèn cầm lên.

“Đỉnh! Chúc mừng kí chủ nhặt được bạch xà châu.”

“Bạch xà châu, xà châu ẩn náu tinh hoa của của bạch xà sau khi chết, có thể hấp thu lấy linh lực, hoặc dùng tăng lên phẩm chất kiếm.”

“Kiếm cũng tăng được phẩm chất?” Lưu Chính Minh hỏi

“Tất nhiên! Thế ngươi nghĩ nghề luyện khí là để làm gì?”

“Thế dung hợp như thế nào?”

“Vào ô ‘túi đồ’, đặt hai vật lên nhau, nó sẽ tự dung hợp.”

Lưu Chính Minh đặt 2 vật phẩm lên nhau, một ánh sáng sắc sỡ loé ra, nguyên bản Hàn thiết kiếm vẫn còn nằm đấy, tuy thế nhưng toàn bộ đều đã biến đổi. Lưỡi kiếm trở nên trắng hơn, lạnh hơn; chuôi kiếm khảm hoạ hình con bạch xà, cả vỏ kiếm và toàn thân đều biến thành màu trắng.

“Đỉnh, chúc mừng kí chủ thu thập được Thiết Xà kiếm, Vũ cấp sơ phẩm.”

“Ồ, tăng lên Vũ cấp sơ phẩm luôn à.” Lưu Chính Minh ngẫm nghĩ, tức thì đeo kiếm vào vỏ “Nhìn thực sự cũng đẹp!”

“Tất nhiên, ngươi không biết có câu nói à: Hệ thống xuất phẩm, thiên hạ độc nhất.” Hệ thống đặc ý nói

“À đúng, nhắc thế hoá ra ta vẫn còn phần rút thưởng.” Lưu Chính Minh chợt nhớ ra

“Thế ngươi muốn rút hết luôn hay rút từ từ?”

“Rút hết cho ta toàn bộ Đồng, Bạc và Vàng giữ lại.”

“Tích tích! Kí chủ rút hết toàn bộ Đồng cấp, bắt đầu tính toán..... 10.....20.....30”

“Chúc mừng kí chủ rút trúng:

+Đạo phục(3)

+Bồi nguyên đan(5)

+Liệu thương đan (sơ cấp)(5)

+Giải độc đan(5)

+Kính râm(1)

+Desert eagle(Đẩu khí hoá)(1)

+Hàn thiết đao (1)

+Định nhan đan(4)

+Bạc hà điệp (5).”

Lưu Chính Minh tròn tròn nhìn bảng rút thưởng.

“Vãi cả Desert eagle, lại còn đẩu khí hoá, vậy sau chàng lẽ còn Glock 18, AK 47, Kar98?”

“Nên nhớ, trên thế giới này không gì là không thể, chỉ có ngươi không biết.” Hệ thống làm bộ cao thâm mặt trác

Lưu Chính Minh nghe vậy chỉ trừng hệ thống một cái, rồi ngay lập tức kiểm tra đồ vật.

“Desert eagle(đẩu khí hoá).

Vũ khí vốn được phỏng theo chế tạo từ vỏ linh vị diện, kết hợp với quy tắc của trung giai vị diện, trở thành một món vũ khí mang đặc tính đa vị diện.

Sử dụng: dùng chính đầu khí của mình

Lưu ý, chỉ sử dụng được bởi đầu khí.”

“Bạc hà điệp.

Cánh bạc hà sinh trưởng tại cao giai vị diện, hấp thu nó có thể có hiệu quả thanh tịnh, an ổn tâm thần, dùng cực kì tốt khi nhập ma hoặc khi đột phá cảnh giới.

Lưu ý: thời hạn 1 là 1 canh giờ.”

“Liệt thiết đao.(Phàm cấp thượng phẩm)

Thích hợp khí tức sát phạt, nóng bỏng.”

Độ bền: 100%

Thích hợp sử dụng: bạc 2 trở xuống”

“Thiết xà kiếm (Vũ cấp sơ phẩm)

Thích hợp khí tức lạnh lẽo, sát phạt.

Độ bền: 100%

Thích hợp sử dụng: Bạc 3 trở xuống”

“Vây là ngươi chuẩn bị cũng nhiều rồi, nhanh chóng đột phá đến Đầu giả đi, ngươi còn một lần cảm ngộ nữa.” Hệ thống nói

Lưu Chính Minh nghe vậy liền tìm một hốc đá, ngồi xuống đấy, tĩnh tọa. Trên thân, khí thể đang vùn vụt kéo lên. Lần này xem ra khác với chín lần trước, không có phong bạo, không có khí tức gì, tất cả chỉ có sự bình yên. Lưu Chính Minh dần dần xa vào tại sự bình yên này, gần như không gì có thể đã động đến hắn, dần trở nên vô tình, hoà vào làm Thiên đạo.

Đột nhiên, Lưu Chính Minh phát giác không đúng, tất cả quá bình yên rồi. Nhìn lại chính tâm thần mình gần như bị đồng hoá, Lưu Chính Minh hốt hoảng nhanh chóng muốn tách ra, nhưng đột nhiên cái ý chí phong bạo đấy lại xuất hiện, tràn trệ uy hiếp. Lưu Chính Minh thấy thế, bắt đầu cố gắng dùng ý chí của mình chịu đựng, đối chọi với cảm giác kia.

Bên ngoài, hệ thống nhìn Lưu Chính Minh mặt mày đau khổ, ni non nói:

“Qua được lần này là hết rồi nhóc ạ, đây chính là một lần rèn luyện ý chí và tinh lọc sự kiên cường của cậu. Nếu cậu vượt qua thì con đường sau này sẽ rất dễ đi, chỉ cần chếch đi cái là sẽ vạn kiếp bất phục, bây giờ chỉ có cậu mới giúp được chính cậu mà thôi.”

Một tháng sau

Lưu Chính Minh đột ngột mở mắt, thờ hồng học, ngã lăn xuống. Cảnh giới đã đột phá đến Bạc 1 nhất trọng thiên.

Khò sở mở mắt, Lưu Chính Minh nhìn lại về phía mình quần áo đầy bụi rồi cười sung sướng: “Ha Ha! Ta thắng. Ông đây đột phá Nhất trọng thiên rồi.”

Nói xong, Lưu Chính Minh bèn đi ra bờ sông rửa mặt, thuận tiện bắt một con cá lên ăn. Vừa mở bảng giao diện ra thì thấy dòng chữ: “Hệ thống đang nâng cấp, xin chờ.”

“Nâng cấp hà, không biết có kinh hi gì không đây.” Lưu Chính Minh vừa lấy tay xoa mồm, rất nhanh liền leo lên cây ngủ thiếp đi vì quá mệt mỏi.

Hôm sau tỉnh dậy, Lưu Chính Minh liền kết nối tâm thần với hệ thống

“Tích tích..... đang tải.....15%.....50%...89%....100%. Tải hoàn tất, xin chào kí chủ.”

Lưu Chính Phong chào một tiếng đáp lễ rồi nhanh chóng nhìn thông tin nhân vật

“Thông tin nhân vật

Kí chủ: Lưu Chính Minh (chưa có danh xưng).Trạng thái: 100%

Công pháp: Hỗn Chân Công, Luyện Kiếm Quyết

Skills: Lý Bạch kiếm pháp

Trang bị: Kiếm mộc đào, Giày thép, Thiết xà kiếm

Cảnh giới: Bạc 1 nhất trọng thiên (Đầu sư nhất tinh) (0/ 10000)

Năng lượng: 1000/1000

Thần thông: không

Dị năng: Không

Stats:

Hp (Máu): 20000

Str (Lực lượng): 10000

Speed (Tốc độ): 10000

Int(Độ suy tính): 10000

Wit (Vận tốc suy nghĩ): 1000

Men(Cường độ tinh thần): 1000

Soul(Cường độ linh hồn): 1000

Dex(Độ linh mẫn): 1000

Acc(Độ chính xác+ khả năng quan sát + crit): 11000

Def(Cường độ thân thể, phòng ngự): 1000

Túi đồ: 15590 HTT, 30 lần rút thưởng Đồng, 9 lần rút thưởng Bạc, 3 lần rút thưởng Vàng”

“Xin chào kí chủ, thoải mái chứ?” Âm thanh của hệ thống xuất hiện.

“Có phải do ảo giác của ta hay là người trông sáng hơn vậy?” Lưu Chính Minh nghi hoặc hỏi

“Cảnh giới người càng lên cao, ta càng ngưng thực. Thực không dám giấu diếm, đến khi người đạt bậc 4 thì ta đã coi như là sinh mạng thể thực thụ rồi.” Hệ thống nói

“Vậy ta cần phải mạnh lên?”

“Đúng, chúng ta là mối quan hệ cộng sinh, đồng sinh cộng tử, thông nhau mà sống... nhằm, thương nhau mà sống.”

“Vậy hệ thống nâng cấp có những cái gì?”

“Có rất nhiều thứ, nâng cao đơn may mắn của người khi quay đồ, cho biết về lượng năng lượng tồn của người, kiểm tra thông tin đối thủ cao hơn người 1 bậc, làm mới đồ trong shop.”

“Năng lượng tồn?”

“Thiếu kiến thức, người cần năng lượng để đột phá, thế ta hỏi năng lượng khi người chiến đấu ở đâu ra? Đó chính là năng lượng tồn, hoặc người coi như lượng mana của pháp sư là được. Mỗi người có mức năng lượng khác nhau, có người có thiên phú cao có được tận hưởng năng lượng hơn hẳn người khác. Giới hạn năng lượng tồn chỉ có thể đột phá nếu người tăng chính mình cảnh giới, hoặc dùng thuốc, hoặc đánh đổi thứ gì đó...”

“Thế năng lượng tồn ở chỗ nào?”

“Đối với võ giả chính là đan điền khí hải, với tu tiên giả là nội đan, với khoa học giả là pin năng lượng, với pháp sư là trái tim, với dị năng giả là não bộ, với luyện thể giả là nhục thân,.... và vô số trường hợp cá biệt. Người phải thấy, thông thường một sinh vật sẽ mạnh hơn nếu nó chứa càng nhiều năng lượng, vậy nên Hồn Chân Công mới là Tư Cấp. Một sinh vật thông thường chỉ có thể lấy hấp thu năng lượng vào theo vài cách, nhưng Hồn Chân công khác biệt, nó hấp thu năng lượng vào tất cả: nhục thân, linh hồn, nguyên thần, thức hải, nội ngoại thần thể, thanh lọc năng lượng tinh thuần nhất.”

“Ồ, ta có tận hơn 15k HTT rồi à, nên mua gì bây giờ?”

“Người không nghe à?”

“Có nghe, người vừa nói cái gì mà thân thể năng lượng đấy, chỉ là ta đang thấy hứng thú với shop thôi.”

“Cũng được, vậy ta kiến nghị người nên mua một cái thần thông, và một món vật tìm bảo.”

“Được, thần thông à.”

“Phân thân thần thông: 12000 HTT.

Mô tả: phân thân, kĩ năng có thể tăng cấp, cấp 1: 10 phân thân.

Mỗi phân thân sở hữu 50% thuộc tính kí chủ, và cảnh giới thấp hơn 1 cấp nhỏ. Sau 1 ngày sẽ biến mất, khi biến mất sẽ truyền lại thông tin về cho người sử dụng.

Sử dụng: nhất niệm suy nghĩ”

“Sinh mệnh thần thông: 50000 HTT.

Mô tả: sức hồi phục tăng cao, gấp 10 lần, Hp tăng 5 lần.”

“Hoà chi thần thông”

....

....

....

Thấy vô số thần thông nhập vào mắt, Lưu Chính Minh bèn chọn Phân thân thần thông.

“Keng! Kí chủ quyết đi chọn Phân thân thần thông, tiêu hao 12000HTT?”

“Chọn.”

“Đỉnh! Chúc mừng kí chủ học tập được phân thân thần thông”

“Biến”

Nhìn trước mắt 10 cái thân ảnh giống hệt mình, Luru Chính Minh rất thoả mãn, quay đầu lại hỏi hệ thống:

“Tiện Tiện! Ta từng đọc trong bộ truyện naruto có phân thân thuật, cùng cái này có khác biệt gì?”

“Phân thân chỉ thuật là 1 skill, tiêu tốn charka, tức là năng lượng, tuy thế nhưng Phân thân thần thông lại dựa trên đại đạo mà thành, tất cả chi phí có đại đạo trả rồi.”

“Vậy à, thế thì phân thân có thể sao chép được gì?”

“Tất cả, ngoại trừ đạo của ngươi, stats thông thường, vũ khí cũng giảm 50%, thần thông giữ nguyên, skills giảm 50 % uy lực cùng tiêu hao.”

“Về mặt sinh lý?”

“Sinh lý? Khục khục, tương tự ngươi, ngươi hỏi làm gì?” Hệ thống cười như không cười

“Chỉ tò mò thôi, thế vậy ta đi tìm một món tầm bảo.”

Mất hơn 10 phút, Luru Chính Minh mới chọn được một món đồ tầm bảo” Cóc tìm vàng” tiêu tốn hơn 2k HTT.

“Cóc tìm vàng

Mô tả: thấy bảo vật là mắt cóc sẽ sáng lên, càng sáng khi càng gần bảo vật, thích hợp đối với bảo vật từ Pháp cấp trở xuống

Sử dụng: cầm trong tay.”

“Than ôi, lại nghèo rồi!”

“Vậy thì đi săn quái đi, thực lực của ngươi đã đủ để so với một số Đấu Sư rồi.”

“Được”

Cứ thế, ở trong rừng, 11 thân ảnh liên tiếp xuất hiện. Nơi nào chúng đến, Đấu thú bị tàn sát, bảo vật bị lấy mất. Chúng trở thành con ác mộng của đám Đấu thú trong rừng.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Càn quốc

Tại hoàng cung Càn quốc, một trong bát đại quốc, nửa đêm, trong phủ công chúa,

“Công chúa, không thể a!” Một tiếng kêu the thé cất lên, chỉ thấy 2 cô gái đứng đấy. Một người có tóc đen nhánh, ngũ quan xinh xắn, trang phục nhìn trông như thiếu nữ trong cung. Người còn lại sở hữu mái tóc bạc, lứa tuổi khoảng 16, đôi mắt xanh to tròn, làn da trơn nhẵn, trắng như ánh nguyệt, trông như tiên nữ hạ phàm, trên mặt lộ ra vẻ ngịch ngợm, lại có mấy phần đáng yêu, đang cười đùa nhìn về phía cô gái còn lại:

“Yên Như tí tí, yên tâm, ta đi chơi một lát rồi sẽ về.”

“Công chúa không được a! Với sắc đẹp của công chúa ra ngoài buổi sáng đã là hồng nhan hoạ thủy rồi. Bây giờ ngài lại muốn trốn vào buổi đêm.... ờ.... ờ đâu công chúa gặp phải đám tộc thì sao?”

“Ti tỉ cứ yên tâm, không vấn đề gì đâu. Nhớ đừng nói với cha ta đấy. Còn về gặp đám tộc, với tu vi Đại Đấu sư của ta thì lo gì, ít nhất cũng vẫn chạy được.”

“Nhưng mà... nhưng....” cô gái còn lại vẫn không đành lòng.

“Hừ, không nhưng gì hết, ý ta đã quyết rồi, không bỏ chạy bây giờ đợi đến khi nào?!” Nói vừa dứt lời, cô gái tóc bạc khoác lên mình bộ y phục lữ hành màu đỏ, tiện tay cầm thêm một cái giới chỉ, một chiếc trâm cài màu vàng, đồng thời còn điểm huyết cô nha hoàn khiến cô không thể lên tiếng, chỉ có thể nháy mắt liên tục.

“Hừ, thật cho ta là trẻ nhỏ à! Hôn lễ đó bản cô nương không đồng ý, ta sẽ dứt khoát đi khỏi đây, tìm nơi tiêu dao tự tại mà sống. Xem ra ta nên đi đến Khôn quốc nhì, nghe nói bên đấy phong cảnh đẹp lắm.” Nói rồi cô công chúa đắc chí chạy nhanh trong bóng đêm.

Vẫn tại hoàng cung, cô nha hoàn đứng nhìn theo bóng dáng công chúa chạy, cả người không tự chủ được bắt đầu run rẩy. Một canh giờ sau, cô ngã bệt xuống đất, kiệt sức do đứng quá lâu, cô vẫn còn nhìn theo hướng công chúa chạy mà thờ dài:

“Công chúa cần gì làm vậy, không tin nhiệm ta sao? Haizz, nếu không phải năm đó hoàng hậu....”

Nói rồi cô đứng dậy, suy nghĩ:

”Nếu không phải nơi đó xảy ra biến cố, làm hoàng đế phải triệu hồi toàn bộ đội quân từ Đấu Linh đến Đấu Tôn, nơi nào công chúa còn chạy được. Cũng không biết mấy gia hoả Đấu Thánh đề làm gì mà lại không đề ý đến việc này. “

Cô nha hoàn nhìn về phía ánh trăng, bắt đầu cầu nguyện:

“Cầu mặt trăng hãy lắng nghe lời kêu gọi của con, cầu chúc cho công chúa tìm được niềm hạnh phúc, nàng đã quá khổ rồi, từ sau khi mẹ nàng mất, rồi còn vụ ép cưới của Long quốc,..... quá nhiều rồi.”

Cầu nguyện xong, Yên Như chợt giật mình, nhìn lại hướng công chúa chạy:

“Chết rồi! Hình như phương hướng này đâu phải Khôn quốc, rõ ràng ra Hắc vụ sâm lâm mà. Ai ôi công chúa, lúc bình thường ngài không thích học địa lý, bây giờ phải làm sao đây, chỉ mong nàng rơi vào nơi hoà bình nhất thì còn được, chỉ có Đại Đầu sư ở đây, công chúa cũng không nguy hiểm. Thế bây giờ ta phải ăn nói thế nào với hoàng đế đây?” Yên Như bắt đầu ôm đầu, suy nghĩ cách giải quyết.

Bỏ qua cô nha hoàn đáng thương đang vò đầu bứt tóc đấy, chúng ta quay trở lại với Hắc vụ sâm lâm

“Tiện Tiện! Công nhận cách này farm creep tốt thật.”

Lưu Chính Minh vừa đi vừa câu thông với hệ thống, tuy tên này ăn mặc cực kỳ bảnh bao, thanh Thiết Xà kiếm cắm bên hông trông có vẻ vô cùng lãng tử, nhưng cái vẻ mặt bần bực của hắn đã bán đứng hắn.

“Xác thực không tệ! Chỉ trong tháng này chúng ta đã thu hoạch được gần 20000 HTT, cộng thêm ba nhánh Hương Liên thảo có tác dụng chặn vết thương, 4 nhánh Liên hoa thảo có tác dụng tăng mệnh vết thương, đều là Vũ cấp linh dược.”

“Thế giờ ta cũng có 10 tia kiếm khí rồi. Có nên chơi Vạn khí quy tông không nhỉ, xác thực đẹp mắt.”

“Tuỳ kí chủ, tất cả là kí chủ tự chọn. Theo luật ký chủ đã đủ tuổi chịu án phạt tù, cần phải chịu trách nhiệm cho hành vi....” Thanh âm hệ thống lại cất lên một đoạn dài đằng đằng.

“Nói nhiều làm gì? Tóm lại ta tự chọn đúng không? Nói tóm gọn lại là được. Mà người cũng nói sai rồi, chính xác là ở Khoản A điều B, theo bộ luật sử đổi năm xyz, của luật pháp...”
Lưu Chính Minh lại bắt đầu thao thao bất tuyệt, khiến cho hệ thống mặt lại nổi lên mấy đầu hắc tuyến.

Người có tư cách gì mắng ta, ta mới nói vài câu mà người chơi cả cái luận chương dài tới mức Lênin còn phải kính phục, rốt cuộc là ai đông dài? Nghĩ thì nghĩ thế chứ hệ thống vẫn không dám ho he gì, phải biết gia hoà kia nếu chém gió đông dài là thực lực, thì giờ nó đã đạt Thánh Nhân cảnh emm.

“.... vậy là theo như điều 36 bộ luật hình sự, chúng ta có thể phủ quyết hành vi này là vô tội? Ủa, người sao thế” Lưu Chính Minh một bên nhìn về hệ thống. Nếu hệ thống có thể sùi bọt mép được thì chắc chắn sẽ là cái dạng này, đã thế gia hoà kia còn giương cái mặt đáng ăn đòn làm như ngây thơ vô số tội nữa.

“Thôi kệ tên dờ hơi đấy, đến lúc nâng cấp nào” Lưu Chính Minh vừa bật giao diện

“Thông tin nhân vật

Kí chủ: Lưu Chính Minh (chưa có danh xưng).Trạng thái: 100%

Công pháp: Hỗn Chân Công, Luyện Kiếm Quyết

Skills: Lý Bạch kiếm pháp

Trang bị: Kiếm mộc đào, Gậy thép, Thiết Xà Kiếm

Cảnh giới: Bậc 1 nhị trọng thiên (Đầu sư tứ tinh) (11300/20000)

Năng lượng: 2000/2000

Thần thông: không

Dị năng: Không

Stats:

Hp (Máu): 22000

Str (Lực lượng): 11000

Speed (Tốc độ): 11000

Int(Độ suy tính): 11000

Wit (Vạn tốc suy nghĩ): 1100

Men(Cường độ tinh thần): 1100

Soul(Cường độ linh hồn): 1100

Dex(Độ linh mẫn): 1100

Acc(Độ chính xác+ khả năng quan sát + crit): 12000

Def(Cường độ thân thể, phòng ngự): 1100

Túi đồ: 34520 HTT, 62lần rút thưởng Đồng, 14 lần rút thưởng Bạc, 4 lần rút thưởng Vàng”

“Được rồi, Vạn Kiếm Quy Tông.”

“Đỉnh! Kí chủ đã chọn Vạn Kiếm Quy Tông, giá trị: 10000 HTT, xin hỏi kí chủ có mua không?”

“Mua!”

“Đỉnh! Chúc mừng kí chủ học được Vạn Kiếm Quy Tông thức thứ nhất.”

“Cái gì, thức thứ nhất?” Vừa mới hỏi xong thì Lưu Chính Minh đứng ngay người ra, tâm thần đã thần du ngoại vật đến một nơi trông như chiến trường cổ, hàng ngàn, hàng vạn, vô số các thanh kiếm đang cắm trên mặt đất.

Chỉ thấy một nam tử đứng đấy, phẩy tay lên, vô số thanh kiếm nằm dưới đất bay lên như vũ bão, xé tan không gian xung quanh, tạo thành vô số các thể loại kiếm trận. Nam tử đi trong mưa kiếm như tại vườn hoa nhà mình, từng luồng kiếm khí bay lên kinh hãi thế tục, phảng phất như Kiếm trung chi Thần.

Hai canh giờ sau, Lưu Chính Minh mở mắt ra, chỉ thấy lòng bàn tay đã thấm đẫm mồ hôi, than rằng:

“Đây mới chỉ là quyết 1 thôi, thế về sau thì sẽ kinh khủng như thế nào.”

Vừa nghĩ đến cảnh tượng vừa xong, Lưu Chính Minh bắt đầu cảm giác trái tim cháy rực, như thể một tương lai trang bức sắp đến.

“À quên, còn có Lý Bạch kiếm pháp nữa.”

“Đỉnh! Kí chủ chọn Lý Bạch kiếm pháp, còn 24 thức, mua?”

“Chọn 8 thức tiếp theo.”

“Đỉnh! Chúc mừng kí chủ chọn 8 thức tiếp theo, tổng cộng là 16300 HTT.”

“Mua!”

“Đỉnh! Chúc mừng kí chủ chọn 8 thức tiếp.”

Thanh âm hệ thống vừa dứt lời thì tâm thần Lưu Chính Minh đã quay lại nơi học 4 thức lúc trước, vẫn thấy nam tử đấy, kiếm vung 8 thức sau:

Thập bộ sát nhất nhân,

Thiên lý bất lưu hành.

Sự liễu phát y khứ,

Thâm tàng thân dữ danh.

Nhàn quá Tín Lăng âm,

Thoát kiếm tất tiền hoành.

Tương chích đậm Chu Hối,

Tri thương khuyến Hầu Doanh.

Bất tri bất giác, thời gian đã trôi qua 3 canh giờ.

Lưu chính Minh vừa tỉnh lại, một bên check hàng bữa được ship:

“ Vạn kiếm quy tông (thức 1) sử dụng kiếm khí điều khiển vạn kiếm

Thuần thực: Sơ khuy môn kính (0/1000)”

“Lý Bạch kiếm pháp

(4 thức đầu): Lô hoà thuần thanh(20000/ 100000)

(8 thức tiếp): Sơ khuy môn kính(0/ 1000)”

“Ngon, giờ thì đi kiếm thắng nào rank cao test phát nhé.” Trên mặt Lưu Chính Minh nở ra một nụ cười thiếu đạo đức.

Hệ thống một bên kỳ lạ. Tưởng nhận skill mới phải đi đấu luyện chứ, vào test rank ngay à. Thảo nào thắng này mỗi rank Đồng đoàn.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cấm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Dung hợp vũ khí

Mấy tiếng sau, tại Hắc vụ sâm lâm

“Hừm, thịt con lợn rừng này dai phết nhưng vị cũng được.” Lưu Chính Minh đang ngồi bên đống lửa, hay chân gác lên một khúc gỗ xe ngang, tay cầm miếng thịt lợn nướng tươi ngon mới thái.

“À quên mất, 2 tháng nay toàn chỉ chăm chú luyện tập quên mất rút thương rồi.”

Nói nhanh, Lưu Chính Minh nhanh chóng câu thông hệ thống.

“Tiện Tiện! Cho bổ rút thưởng.”

“Ok, không biết kí chủ muốn rút gì?”

“Toàn bộ thẻ đồng, 10 thẻ bạc.”

“Được. Tích tích... hệ thống đang tính toán... 63 thẻ đồng và 10 thẻ bạc. Tính toán xong, chúc mừng kí chủ nhận được:

+Cửu chuyển thiên hồn đan (1)

+Bồi nguyên đan (53)

+Hàn thiết thương (1)

+Bình tư chất cải tạo trận pháp (Hoàng cấp thượng phẩm” (1)

+Liệu thương đan (5)

+Thông hành phù (1)

+Truyền tống phù (5)

+Thẻ nâng cấp vũ khí (1)

+Thẻ dung hợp vũ khí (1)

+Đài phát thanh (1)

+ Kar 98 (Đẩu khí hoá) (1)”

“Ừây, Kar 98, thật?”

“Hệ thống xuất phẩm, không có hàng rơm” Hệ thống tự đắc nói

“Cửu chuyển thiên hồn đan.

Có thể bảo vệ linh hồn bất tử sau khi chết, chỉ có thần chết, hồn vẫn còn.

Lưu ý: nhớ phục dụng khi vẫn còn sống.”

“Kar 98 (Đẩu khí hoá)

Vũ khí vốn được phỏng theo chế tạo từ vô linh vị diện, kết hợp với quy tắc của trung giai vị diện, trở thành một món vũ khí mang đặc tính đa vị diện.

Sử dụng: dùng chính đẩu khí của mình

Lưu ý: chỉ sử dụng được bởi đẩu khí.”

“Thông hành phù

Sử dụng thì tốc độ tăng 2 lần

Sử dụng: Dán vào người

Lưu ý: thời gian 1 canh giờ.”

“Truyền tống phù

Sử dụng củ thể truyền tống đến bất kỳ nơi nào mà đã từng biết hoặc truyền tống lung tung

Sử dụng: bóp nát

Lưu ý: Phạm vi 1000km theo bán kính.”

“Hàn thiết thương

Thích hợp khí tức sát phạt, nổi tiếng nhanh, mạnh, chuẩn.

Đẳng cấp: Phẩm cấp thượng phẩm

Độ bền: 100%”

“ Thẻ nâng cấp vũ khí

Sử dụng có thể tăng 1 đẳng cấp của vũ khí dưới cấp Pháp

Sử dụng: Dung hợp với vũ khí

Lưu ý: Không “

“Thẻ dung hợp vũ khí

Sử dụng để dung hợp các vũ khí khác nhau, có thể tạo ra vũ khí mang thuộc tính của loại còn lại.

Sử dụng: Đặt tất cả các loại vũ khí muốn dung hợp kết hợp với thẻ.

Lưu ý: 2 món vũ khí không thể cách nhau vượt qua 2 đại cảnh giới, sẽ lấy cảnh giới theo vũ khí mạnh nhất làm chủ đạo.”

“Thẻ dung hợp vũ khí, khác gì chức năng ta nâng cấp cho Thiết xà kiếm?” Lưu Chính Minh nghi hoặc

“Dung hợp cho Hàn thiết kiếm và bạch xà châu là để nâng cấp 1 loại vũ khí, đồng thời để nó mang thuộc tính mới. Thẻ này lại cho phép kí chủ kết hợp các loại vũ khí khác nhau tạo nên công năng mới, vũ khí mới tùy kết quả.”

“Được, vậy ta quyết định dung hợp Thiết xà kiếm, Hàn thiết đao, Desert eagle, Kar 98, Hàn thiết thương”

Đột nhiên một luồng thất thái ánh sáng hiện ra, bao trùm 4 món vũ khí.

“Keng! Kết hợp vũ khí: Thiết xà kiếm, Hàn thiết đao, Desert eagle, Kar 98.”

“Đinh! Chúc mừng kí chủ nhận được Viễn Xạ kiếm”

Ngay lúc đó, trên tay Lưu Chính Minh xuất hiện một thanh kiếm có hình dáng vô cùng mới lạ. Chuôi kiếm tựa như báng súng, phần nối liền giữa chuôi và thân kiếm có hình tròn, nối tại bốn phía tạo thành hình chữ thập, giống như một dạng hồng tâm súng ngắm, ở đây còn nổi lên một cái cò súng, viền ngoài có màu trắng bạc. Thân kiếm bị tách làm 2 đoạn xẻ dọc, phần thân sau thẳng tắp như một lưỡi kiếm, đỉnh đầu lại nhọn như một cây thương, tựa như muốn chọc thủng trời cao, lưỡi kiếm lại tựa như một lưỡi đao, cong dần từ thân lên tận đầu. Đây là một cây kiếm hoàn toàn thích hợp để chọc, xuyên thẳng, chém xoáy hay thậm chí móc ngược. Toàn bộ chiều dài từ cán kiếm đến đầu kiếm là 2 m, cao hơn Lưu Chính Minh cả cái đầu. Cả thân kiếm hợp lại có độ rộng gần 30 cm, phần thân kiếm xẻ dọc khiến cho phần lưng kiếm và lưỡi kiếm tựa như một cái nòng súng, hồng tâm ngắm là tay cầm. Cả thanh kiếm đều lấp lánh màu sáng bạc, chuôi kiếm khảm hình một con bạch xà.

“Viễn Xạ kiếm, tên cũng được.” Lưu Chính Minh vội vã nhìn lấy thông số

“Viễn Xạ kiếm (Vũ phẩm sơ cấp)

Viễn xạ kiếm sở hữu đặc điểm của kiếm, súng, thương, đao. Thích hợp tại mọi dạng chiến đấu. Viễn xạ kiếm hoàn toàn có khả năng đánh ra kiếm khí, đao khí, súng khí, thương khí, đồng thời có thể kết hợp tất cả các loại ý cảnh hợp lại làm một. Đạn mang theo nguyên tố, ý, khí của các vũ khí còn lại.

Sử dụng: có thể chặt như đao, đâm như thương, chém như kiếm, bắn như súng. Nếu muốn ngắm tầm xa, hoàn toàn có thể nhìn thông qua tay cầm của kiếm rồi bóp cò, thậm chí có thể tích hợp tất cả lại thành một chuỗi.

Độ bền: 100%

Độ bắn xa: 100km

Đặc biệt: có thể hấp thu các đồ vật thuộc dạng nâng cấp cho 4 thể loại kiến tạo, hấp thu được nguyên tố khác nhau và cân bằng nó.”

“Vãi thật!” Lưu Chính Minh vui sướng thốt lên:” Ngon!”

Hệ thống thấy vậy bèn nói:” Tuy thanh kiếm này xác thực là một thể loại kiếm độc nhất vô nhị, tuy thế người cũng phải nghĩ ra một combo hợp với nó, đặc biệt nó còn có khả năng dung hợp ý cảnh, điều này dẫn đến sự đa dạng của nó quá mạnh.” Thanh âm hệ thống cũng ầm ầm có sự kích động, thể hiện ra rằng hệ thống cũng đang cực kỳ kinh ngạc trước thanh kiếm này.

Chuôi kiếm nhanh chóng xuất hiện, nhưng do hình dạng của thanh kiếm nên khi lắp vào chuôi lại giống như một cây trường đao.

Lưu Chính Minh bèn nhắc thử Viễn xạ kiếm lên, nhìn vào hồng tâm để ngắm bắn.

“Bùm!” Cách đây tròn 99km, một con lợn rừng cấp Đầu sư trúng đạn. Tuy chưa chết ngay nhưng sinh cơ lại đang dần trôi đi nhanh chóng dưới ảnh hưởng của kiếm khí tán loạn trong cơ thể.

“Hùm, một phát bắn tiêu hao 1 thành năng lượng, kết hợp với kiếm khí có thể nói là thuận sát Đầu giả, trọng thương Đầu sư. Đầu sư cừ tính ăn 3, 4 phát cũng lên bàn thờ như thường.”

Lưu Chính Minh một bên vừa nghĩ vừa nhai Bồi Nguyên đan, đột nhiên hần nghĩ đến một vấn đề.

“Tiện Tiện, nếu kiếm khí tàn phá cơ thể thì sinh cơ sẽ bị mất đi đúng không.”

“Đúng hoặc cũng không đúng, tùy thuộc loại kiếm khí, tuy nhiên đại đa số là đúng, cũng tương tự với đao khí, thương khí, súng khí...”

“Thế nếu kẻ địch được tiếp nhận thêm sinh cơ thì sao.”

“Hắn có thể sống và thậm chí nếu sinh cơ đủ nhiều thì hắn có thể bức được cả kiếm khí ra khỏi cơ thể dù đẳng cấp của hắn không làm được.”

“Thế nếu ta thêm đặc tính sinh cơ thì làm sao?”

“Viên đạn sẽ mang hiệu quả nhiễu loạn sinh cơ. Người định...” Hệ thống ngăn ra nhưng nhanh chóng hiểu được.

“Đúng, ta sẽ nâng cấp Viễn xạ kiếm bằng Mộc đào kiếm, người thấy thế nào?”

“Ý kiến hay, dù sao bây giờ người đã không sử dụng Mộc đào kiếm nữa, về sau cứ cái nào không sử dụng là để Viễn xạ kiếm hấp thu hết đi.”

“Được, dung hợp Viễn xạ kiếm và Mộc đào kiếm, đồng thời sử dụng thẻ nâng cấp vũ khí”

“Keng, dung hợp thành công, Mộc đào kiếm biến mất, Viễn xạ kiếm thêm hiệu quả rối loạn sinh cơ.”

“Keng, sử dụng thành công thẻ nâng cấp vũ khí, Viễn xạ kiếm tăng một đẳng cấp nhỏ.”

“Viễn Xạ kiếm (Vũ phẩm trung cấp)

Viễn xạ kiếm sở hữu đặc điểm của kiếm, súng, thương, đao. Thích hợp tại mọi dạng chiến đấu. Viễn xạ kiếm hoàn toàn có khả năng đánh ra kiếm khí, đao khí, súng khí, thương khí, đồng thời có thể kết hợp tất cả các loại ý cảnh hợp lại làm một. Đạn mang theo nguyên tố, ý, khí của các vũ khí còn lại.

Sử dụng: có thể chặt như đao, đâm như thương, chém như kiếm, bắn như súng. Nếu muốn ngắm tầm xa, hoàn toàn có thể nhìn thông qua tay cầm của kiếm rồi bóp cò, thậm chí có thể tích hợp tất cả lại thành một chuỗi.

Độ bền: 100%

Tầm bắn xa: 100km.

Đặc biệt: có thể hấp thu các vật thuộc dạng nâng cấp cho 4 thẻ loại kiến tạo, hấp thu được nguyên tố khác nhau và cân bằng nó.

Thuộc tính đạn: Mộc thuộc tính

Hiệu quả: Rối loạn sinh cơ, tăng 50% sát thương cho linh hồn, thần hồn.”

“Rồi, vậy là xong vũ khí. Thế bình cái tạo tư chất trận pháp này là gì đây?”

“Bình đây tặng cho người khả năng lĩnh ngộ trận pháp, với phẩm chất này thì chỉ đủ để cho Hoàng cấp thôi.”

“Trận pháp? Vậy ta uống thử.” Nói xong gấp Lưu Chính Minh nhắc bình lên mà uống

“Không ngon lắm, nhưng cảm giác về thế giới có hơi khác biệt.”

“Đây chính là hiệu quả của tư chất cái tạo, điều này khiến cho người dễ lĩnh hội trận pháp hơn.”

Trong lúc Lưu Chính Minh đang nói chuyện với hệ thống thì đột nhiên nghe thấy một tiếng vượn rống, theo âm thanh thì khoảng cách gần 100km.

“Người nghe thấy không?”

“Nói nhảm, tất nhiên là nghe thấy, xem ra có đánh nhau rồi, theo cấp độ phán đoán từ âm thanh này thì đối thủ tại đẳng cấp Đại Đấu Sư.”

“Đại Đấu sư sao, có nên ra nhặt nhanh ít chỗ tốt không?”

“Dựa theo chiến lược và thủ đoạn của người bây giờ, hoàn toàn có thể tự tin thủ thắng thậm chí giết được Đại Đấu sư, tự vệ là không vấn đề, thậm chí người còn có mấy là bùa phòng thân, ta thấy là không đi thì hơi phí. Dù sao không phải lúc nào cũng gặp mấy tên biến thái kiểu nhân vật chính.”

“Được, chắc ta cũng không gặp thể loại nhân vật chính nào đâu.” Nói rồi Lưu Chính Minh vận chuyển Hồn Chân công che giấu khí tức, cười một cái đầy bí ối về phía hệ thống, nhanh chóng tiến đến nơi xung đột, chuẩn bị cho một màn bộ ngựa bất ve sầu, chim sẻ núp đằng sau.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Đụng độ nhân vật chính

Quay trở lại thời gian 1 canh giờ trước, tại Hắc vụ sâm lâm

“Aizz trong này tối quá. Bàn đồ có vẽ sai không nhỉ?”

Một cô gái tóc bạc 2 tay cầm bản đồ cứ tiến về phía trước, xung quanh cô từng hạt ánh sáng đỏ tạo nên từ Đấu khí đang sinh ra rồi tan biến, giữ ấm cho cơ thể cô và phát sáng xung quanh. Nhưng những hạt ánh sáng này rất bé, khoảng cách chiếu sáng chỉ đạt được trong phạm vi 20m.

Đây là Diễm Linh hoa, xếp hạng thứ 99 trên 100 trong Dị hoà bảng, đứng ngay gần hết. Diễm Linh hoa có tác dụng soi sáng mà không cần hao tổn Đấu khí, là một trong các loại Dị hoà được đánh giá là vô dụng nhất. Chỉ thấy cô lấy từ gói chỉ ra một cái đỉnh màu đồng sẫm, hơi lộ lên ánh sáng.

Đỉnh chỉ có bán kính khoảng hơn 10cm, với cấu trúc kì lạ, trên đây khắc một số văn tự đã bị mờ, chân đỉnh nhìn qua đã bị thiếu 2 cái trên 8 cái chân, nhìn trông nát tới mức ném ngoài đường chả ai muốn nhặt.

“May mắn năm trước khi đi vào hoàng cung ta đã nhận được cái đỉnh luyện này.

Nếu không có nó che chở khí tức thì làm sao qua được mắt của mấy lão bắt từ đây, phải biết rằng mấy lão đây chỉ để ý khí tức chung chung thôi, chỉ toàn tìm cách đột phá, làm sao có thể có thời gian để ý đến ta, một công chúa phế vật có chứ. Nhưng họ đâu có biết rằng tất cả những việc đây là do cái đỉnh này. Qua mấy ngàn năm của Đại Càn quốc không ai biết được lai lịch của nó mà chỉ biết được nó là từ vị lão tổ dựng quốc đầu tiên để lại.” Nàng nghĩ thầm

“Thật may mắn là ta lại được nó nhận chủ, thế mới biết nó là 1 trong 8 đại bảo vật của thượng giới. Một trong tám đấy!” Nàng kích động

“Nếu mấy lão bắt từ đây mà biết được để xem bọn họ có ghen tị không, có còn nói ta là phế vật không? 16 tuổi mới Đại Đấu Sư ngũ tinh thì đã sao? Không phải bọn hèn toàn Đấu Linh Đấu Vương à. Cuối cùng lại bắt ta ép hôn trên một cuộc hôn nhân chính trị, phải biết bốn cô nương là chưa bao giờ uất ức như thế này. Nếu mẫu hậu vẫn còn sống thì...” nghĩ đến đây nước mắt nàng lại chảy ra

“Ta phải cố gắng trở nên mạnh mẽ, rồi sau đó quay trở lại Đại Càn quốc để cho họ biết được “ Ba mươi năm Hà đông, ba mươi năm Hà tây, đừng khinh thiếu nữ nghèo”. Đến lúc đó ta

sẽ phải tự tay xử lý phụ thân, hỏi hấn vì sao muốn bỏ rơi mẫu hậu, VÌ SAO?” Nàng nắm chặt đôi bàn tay, móng tay cắm ngập sâu vào trong da thịt, nước mắt không ngừng chảy ra.

Nàng đưa tay lên vuốt đi từng giọt trên mắt, nhìn thấy một dòng suối, cô bèn ngồi ngay gần đấy, hóp từng ngụm nước tinh khiết. Dưới ánh trăng và các vì tinh tú, dung mạo nàng trở nên tuyệt mỹ, như một nữ thần.

Nàng bỏ trí sơ qua một kết giới, vẫn thấy chưa đủ, bèn mặc sẵn áo giáp lấy từ trong giới chỉ, chuẩn bị xong, nàng nằm cuộn người bên bờ sông, nhắm mắt đi ngủ. Qua bao nhiêu năm, nàng đã quá mệt mỏi rồi.

Thời gian trôi qua, nàng giật mình tỉnh dậy. Vội vã té ra Hoà trường thương - vũ khí quen thuộc của nàng. Vương phẩm vũ khí, đây là món vũ khí cuối cùng mẹ nàng để lại cho nàng. Nàng lặng lẽ nhìn xung quanh, kim nén khí tức, chỉ thấy kết giới chấp chôn, nhưng không hề nhìn thấy bất cứ thứ gì, chỉ thấy từng hàng cây tĩnh lặng.

Tiếng suối chảy róc rách, từng giây từng giây trôi qua, giây phút căng thẳng này đã bị phá vỡ trước việc vùng kết giới phía đông bị phá hủy.

Ngay lúc đấy, nàng ngay lập tức quay người lại, trường thương hướng nơi kết giới bị hủy:”Ồ đây!” Nàng nghĩ thầm.

Hoà điểm bốc lên từ đầu ngọn thương, ngay lập tức chiếu rọi về con vật vừa đâm vào kết giới. Con vật đấy thấy tấn công bất thành, vội giật lùi lại, vừa vận né được đòn tấn công từ cây trường thương. Nhưng ngay sau đó chỉ thấy nó giật lùi về sau 10 m, thân ảnh lấp loé liên tục. Thì ra cô công chúa thấy nó né được, bèn vận chuyển đầu khí, hoà điểm từ đầu thương toát ra sức nóng khủng khiếp, thiêu đốt cả một vùng cây cỏ ở đấy. Con vật kia thấy thế ngay lập tức chạy, từng làn khói đen toả lên khắp cơ thể.

“Chạy đi đâu?!” Cô gái hét, trường thương trong tay biến ảo không ngừng, hoá thành 10 đầu hoà điểm, truy đuổi theo con vật. Từng đợt hoà điểm lan toả khắp không gian, khí đen trên con vật dần biến mất, chỉ thấy trường thương đã đâm vào hư ảnh.

“Hắc ảnh báo?” Nàng chợt nhận ra con vật kia “Nghe đồn tại vùng an toàn nhất của Hắc vụ sâm lâm chỉ có một con Đầu thú Đại Đầu sư cảnh, là một con Hắc ảnh báo. Dựa theo khí tức nó vừa toát ra thì là Đại Đầu sư tam tinh, nhưng ưu thế của Đầu thú là chúng sở hữu nhục thân vô cùng cứng rắn. Nhưng việc xuất hiện Hắc ảnh báo chứng tỏ một điều rằng đây là nơi an toàn nhất của Hắc Vụ sâm lâm, nghĩa là...” nghĩ đến đây mặt nàng bắt đầu nghệt ra

“Ta đi lạc đường?” Trán nàng nổi lên ba đường hắc tuyến, nàng bắt đầu tự trách chính mình ngày xưa tại sao lại không hào hào mà học địa lý đi, lại thích đi đánh nhau làm gì.

Suy nghĩ của nàng bị kéo trở lại hiện thực với đợt tấn công thứ hai của Hắc ảnh báo. Nàng chỉ thấy nó xuất hiện còn cách cô 20m, ngay sau đó đã tại trước mặt. Móng vuốt vung lên trúng trường thương, nàng bị đánh lui về 10m. Thấy nhất kích chưa chết, hắc ảnh báo lại biến mất vô tung. Một bên thổ một ít huyết, cô bắt đầu cấp tốc nghĩ kế hoạch:

“Hắc ảnh báo nổi tiếng về tốc độ và nhục thân. Bàn về lực lượng thì nó không bằng các loại Đầu thú khác nhưng vẫn hơn ta không ít, tuy thế nhưng ta vẫn có thể dựa vào kĩ xảo thủ thắng được, thậm chí là phân sát. Nhưng đau đầu ở chỗ là tốc độ và sức phòng thủ của nó là ta hoàn toàn không thể đối kháng được, để giết được nó ta phải làm cho nó chậm lại, thậm chí là phải giam cầm rồi dùng Diễm Linh Hoà thiêu đốt nó, chỉ có cách đẩy mới phá được phòng ngự khủng bố của nó. Nhưng nó lại đau đầu ở chỗ tên này chỉ nhận nhất kích tất sát, không trúng sẽ chạy rồi lại quay lại tấn công, phải chăng có cách nào...” nghĩ đến đây nàng bắt đầu nhìn lại kết giới sau lưng, thấy được kết giới vẫn hoàn hảo vô khuyết chỉ bị hỏng ở phía đông, miệng bắt đầu hơi nhắc lên một vòng ranh mãnh.

Nghĩ đến là làm, nàng dùng trường thương khắc lên một số phản văn tự dưới chân góc phía đông kết giới, rồi dùng đất phủ đi khiến chúng không liên kết với các phản còn lại, nhìn từ bên ngoài chỉ nhìn thấy kết giới vẫn thiếu một mặt như trước. Làm xong nàng quay đầu lại, dựa lưng vào kết giới, nàng bắt đầu giả vờ hơi buồn lòng cảnh giác.

Ngay lúc đấy chỉ thấy tiếng gió rít gào, tiếng lá cây xào xạc, một hắc ảnh lao tới. Thấy thế, nàng vội vàng làm bộ giật mình, trường thương cầm không vững. Hắc ảnh báo thấy vậy vội mừng thầm trong lòng, xông tới thẳng đầu định gạt trường thương ra rồi cắn đứt đầu cô. Gạt được trường thương ra rồi, Hắc ảnh báo nhìn về phía gương mặt cô, gương mặt đầy đáng ra phải phù đầy kinh hoàng nhưng giờ thì lại đang mỉm cười nhìn lại.

Hắc ảnh báo chợt cảm thấy có gì không ổn. Chỉ thấy nàng trườn người xuống nền đất, lấy trường thương cắm xuống đất làm điểm tựa, gạt người ra phía sau con Hắc ảnh báo. Hoà điểm bốc lên từ chân, cô nhanh chóng tận dụng lúc Hắc ảnh báo còn đang ở trên không trung không lấy được đà, đập vào móng con Hắc ảnh báo làm nó bay thẳng về phía trước. Chưa xong việc, trường thương nhanh chóng quét qua đồng đất phía dưới, hào quang chợt loé, liên kết với bốn phía kết giới còn lại tạo thành một cái kết giới y nguyên như ban đầu.

Lại nói Hắc ảnh báo, vừa mới chuẩn bị cảm nhận được hương vị của chiến thắng ngay lập tức chợt thấy đối phương biến mất, sau mộng đột nhiên lại cảm giác được nóng kinh khủng rồi lại bị đập văng về phía trước, mặt đập bẹp vào kết giới phía Tây. Vội quay đầu lại để trả thù thì thấy được kết giới phía đông đã đóng, phía bên ngoài cô gái kia vẫn đang đứng đấy, hoà điểm tung bay khắp người, trên mặt đang nở một nụ cười, nhưng có vẻ hơi miễn cưỡng.

“Àch, cái bí thuật này mặc dù cho phép tăng tốc độ gấp mười lần trong thời gian ngắn, nhưng cái giá phải trả là hao tổn hơn một nửa Đầu khí của bốn công chúa.” Nàng nghĩ

“Sao, thấy ta giỏi không? Muốn biết ta đã làm thế nào không? Muốn đấu với bốn cô nương thì về nhà tu hành thêm trăm năm nhá. Nhưng rất tiếc, người đã không còn hi vọng nữa rồi, vì ngày này năm sau sẽ là ngày giỗ của người, nếu có ai còn nhớ người. Để người chết làm một con quỷ mình bạch, bốn cô nương sẽ phá lệ nói tên của ta. Nhớ kĩ, bốn cô nương là Càn Minh Nguyệt, công chúa của nước Đại Càn, kiếp sau đầu thai đừng tới chọc ta, nghe chưa mèo con.” Nàng cười nói, một bên vẫn đang âm thầm hồi phục.

Hắc ảnh báo nghe đến câu cuối cùng tức lồng lộn cả lên, cố gắng lao về phía trước, trong con mắt toát lên vẻ thù hận như muốn ăn tươi nuốt sống thiếu nữ trước mặt. Khoan hãy nói, đúng là nó định làm như vậy chứ không phải là “như”.

Cả kết giới bắt đầu run rẩy, ngày càng trở nên mờ nhạt. Thấy vậy, Hàn Minh Nguyệt nhanh chóng triệu hồi Diễm Linh Hoà thiêu đốt, tiện tay còn nắm thêm cả gia vị và cỏ thơm vào.

Hắc ảnh báo đang lồng lộn trong hận thù đột nhiên ngửi thấy có mùi thơm, vội vàng nhìn xuống dưới thì thấy phía dưới đã tràn ngập Diễm linh hoà, mà mùi thơm chính là xuất phát từ đuôi của chính mình đang không ngừng bốc cháy. Hắc Ảnh báo hết hoảng, lại còn thấy con người đáng ghét kia thế mà còn ném thêm cả gia vị vào. Coi nó thành đồ hấp trong hầm à? Thật sự là quá sỉ nhục. Đã biết bao năm trôi qua nó luôn là một tồn tại cao cao tại thượng ở nơi đây, thế mà giờ đây lại như một món ăn trong nồi.

A. Nó không cam tâm. Lửa giận thiêu tâm, làn khói đen quanh thân Hắc ảnh báo xuất hiện ngày càng dày đặc, khí thể của nó bắt đầu tăng lên trông vô cùng nguy hiểm.

Càn Minh Nguyệt nhanh chóng giật mình, nhận ra đối phương chuẩn bị đồng quy ư tận, vội vàng cầm Hoà trường thương hướng trái tìm con báo đâm vào. Bí thuật lại một lần nữa được sử dụng, kết giới ngay lập tức mở ra do không còn người chống đỡ, trường thương ngay lập tức đâm thẳng vào đan điền Hắc ảnh báo, làm cho khí tức nó đang tăng lên ngay lập tức bị tán loạn, thoát toàn bộ ra ngoài, làn khói đen cũng bị biến mất, chỉ thấy Hắc ảnh báo nằm thoi thóp dưới đất, sinh cơ đang dần trôi qua.

Thấy đối phương thảm hại như thế, Càn Minh Nguyệt mỉm cười:”Để người đồng quy ư tận, cuối cùng vẫn chết, bản cô nương vẫn luôn là người chiến thắng.” Nàng hướng cây thương chuẩn bị đâm xuống, đột nhiên dị biến phát sinh...

“Bùm!” Một tiếng sấm vang lên, chỉ thấy ngay trước ngực con báo thêm một cái lỗ, đã chết đến không thể chết hơn.

Thấy cảnh tượng này, Càn Minh Nguyệt giật mình, quay ra thì chỉ thấy một thiếu niên đang cầm một thanh kiếm kì dị chìa thẳng vào người nàng. Nàng lạnh cả người vì chưa từng cảm giác được người này: “Người là ai?” Sự hoảng loạn bắt đầu bao trùm, về đặc chí trên mặt hoàn toàn biến mất.

Đáp lại nàng là một tiếng “Bùm”, và rồi đột nhiên cả thế giới tối sầm lại.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Hài gái

Lưu Chính Minh đơn giản cảm thấy vận khí của mình tự nhiên tốt không tương tượng được a, gặp quý thể mà tìm thấy đúng 2 tên Đại Đấu sư đánh nhau, đặc biệt là một bên là bá chủ vùng rừng này còn bên còn lại là công chúa gì gì đấy.

Thực ra hắn đã đến từ đầu rồi, ngay từ lúc Càn Minh Nguyệt bị tập kích lần 2 hắn đã núp ngay gần đấy để ngư ông đắc lợi rồi. Thông qua việc xem trận chiến, hắn không thể không thừa nhận thực lực của cô gái kia, đặc biệt ở việc ứng biến trong trận chiến, đồng thời kinh nghiệm đối với đánh nhau. Thậm chí cho dù là hắn nếu không lấy ra các loại át chủ bài thì thật sự niềm tin đánh thắng được cô gái ấy chắc cũng là 4 - 6, đây là không bất kỳ kỹ skill hay thần thông nào.

Cuối cùng, hắn đợi ngay lúc cô gái và con báo chuẩn bị đồng quy vô tận, lấy phong thái hiên ngang, khí chất xuất thần ra sân, kết hợp với nhạc nền thì đến Neo cũng phải khóc. Loại hình trang bức soái ca trí mạng này về mặt kết quả là không thể phủ nhận là không tốt, nhưng chung quy vẫn không phù hợp hắn lắm.

Lại gần, hắn nhắc cô gái lên rồi đặt xuống bên cạnh dòng suối. Khoan hãy nói, khuôn mặt này trông thật kinh thế hãi tục, nghiêng nước nghiêng thành. Đôi mắt đẹp, to, đôi mi như lông phượng, viền về hai bên tạo nên một vẻ quyến rũ đồng thời có phần tình nghịch. Ngũ quan xinh xắn, đôi má hồng hào, chiếc mũi thanh cao, làn da trắng nõn, đôi môi đỏ hồng. Đặc biệt mùi hương thơm từ cô khiến cho người ta cảm thấy dễ chịu, thư thái, có mùi thảo mộc. Tất cả làm Lưu Chính Minh không thể không thừa nhận đây chính là một vu vật quốc sắc thiên hương.

Cùng lúc đấy, thanh âm quái khí của hệ thống vang lên:

“Thật không có nghị lực, vậy đến lúc người gặp nữ tử đẹp tu Mị thuật thì sẽ ra sao? Rút kiểm tự sát à? Nàng dù có đẹp nhưng trên thân hoàn toàn là băng thanh ngọc khiết, không có chút dấu hiệu nào của Mị thuật cả, chứng tỏ đạo tâm của người vẫn chưa chắc, cần cố gắng.”

Nghe hệ thống giáo huấn, Lưu Chính Minh chột cười nhẹ:

“Không cần nói thế chứ, dù sao ta cũng chỉ thường thức về đập của nàng thôi, người nghĩ ta dễ trảm luôn vào nữ sắc như thế, và lại thích cái đẹp là bản tính tự nhiên của đàn ông, người có ý kiến gì?”

“Hừ, cường từ đoạt lý!” Hệ thống nổi giận.

“Bình tĩnh bình tĩnh, để ta xem thân phận của cô nàng này nhá.”

“Kiểm trắc thân phận... cáo hơn ki chủ 1 đại cảnh giới, phù hợp yêu cầu... kiểm tra tư liệu thông tin 10%... 43%.....98%.....100%”

“Keng! Kiểm tra hoàn tất, chúc mừng kí chủ đựng độ một nhân vật chính.

Thông tin: tên Càn Minh Nguyệt, con gái đầu tiên của hoàng đế Đại Càn quốc.

Năm lên 5 tuổi mẹ bị biến mất, do một âm mưu. Năm 14 tuổi nhận được một cái đỉnh. Kể từ đó Đấu khí hấp thu được đều bị đưa vào trong đỉnh, từ thiên tài trở thành phế vật, bị đem ra trong một cuộc hôn nhân chính trị với Thanh Long quốc, nhưng may mắn là đỉnh nhận chủ sau bao nhiêu năm, dựa vào đỉnh trốn được khỏi hoàng cung, từ đó bước lên con đường nghịch tập vào năm 16 tuổi. Mong ước: chu du, thám hiểm khắp mọi nơi.

Lưu ý: Chiếc đỉnh là một trong bát đại bảo vật của thương giới, vốn do một tiên tiền đế biến mất sau đó xuất hiện, lấy tên là Hoàng Thiên Lô, ý chỉ là luyện hoá được cả thiên. Trong lô chia làm 7 tầng, mỗi tầng có không gian khác biệt, tầng 1 là 2 lần, tầng 7 là 128 lần. Lô này có thể dùng để luyện đan, luyện khí. Do mất đi ba cái chân nền uy lực của đỉnh bị rút xuống, lại thêm năm đó bảo vệ chủ nhân cũ bị đánh làm hỏng, phải lấy khí nuôi cường. Lưu ý nếu có thể khôi phục 3 cái chân thì có thể đạt được Thánh cấp thần binh,sau đó uẩn đường trong cơ thể để nó hồi phục, khi nào phi thăng thì sẽ một mực tăng lên theo chủ nhân đến tận Tiên Đế, bên trong tự hình thành nên một phương thiên địa.

Tác dụng đỉnh: lấy ra làm khiên chắn, dưới Đấu Đế không ai phá được; luyện đan luyện khí; lấy để chớ đồ.”

“Ách, nhân vật chính?” Lưu Chính Minh giật mình sững sốt, đột nhiên nhớ lại một câu nói phi thường nổi tiếng tại Địa Cầu: “Ba mươi năm hà đông, ba mươi năm hà tây, chó khinh thiếu niên nghèo.”

“Sao ta lại gặp phải nhân vật chính, ta cũng có phải là đại phản phái hay cái gì đâu, hay là do thể chất của ta?” Lưu Chính Minh càng nghĩ càng thấy rối

Thấy vẻ mặt mộng bức suy nghĩ của Lưu Chính Minh, tâm tình bức bối của hệ thống trong nháy mắt quét sạch, quyết định vì Lưu Chính Minh phổ cập tri thức.

“Kì thực cái gọi là nhân vật chính chỉ là một nhân vật có khí vận đặc biệt thôi. Quan trọng là nhân vật chính không phải đánh cũng không chết, nhưng cái giá phải trả sẽ vô cùng lớn. Qua bao nhiêu năm, khí vận trong một vị diện sẽ bị biến đổi, tập trung lại 1 nhân vật, đó chính là nhân vật chính. Nhân vật chính có khí vận cực kỳ dồi dào, cộng thêm ảnh hưởng của đại đạo hình thành đặc tính đánh mãi không chết, nếu chưa chết thì sẽ đột nhiên cảm ngộ dễ mạnh hơn, hay là trùng sinh tại một nhân vật nào đó mà nghịch tập. Theo dạng này thì là dạng thức tình được một món thần vật, đây là cơ duyên của nhân vật chính, hay còn gọi là Bàn tay vàng.”

“Thế nếu bây giờ ta thủ giết nhân vật chính thì sao?” Lưu Chính Minh xắn tay áo lên, hỏi một câu nghe tưởng chừng như là hiểu học một dạng.

“Khuyến người không nên. Người chưa đủ mạnh tới mức đánh vỡ vận mệnh và thiên đạo trói buộc đối với nhân vật chính nên nàng hoàn toàn vẫn sẽ sống, đặc biệt là độ thiện cảm kéo tới tận số âm, đây hoàn toàn không nên.”

“Thế giờ ta phải làm gì?”

“Chờ!” Thanh âm hệ thống băng lãnh vang lên

“Chờ cái gì?”

“Chờ nhiệm vụ. Đến rồi!”

“Đỉnh! Chúc mừng kí chủ nhân được nhiệm vụ chính tuyến “ giúp đỡ Càn Minh nguyệt tìm được 3 cái chân đỉnh. Vị trí đầu tiên: Đại Khôn quốc.”

Tiến độ hoàn thành: 0/3

Cấp bậc: Sử thi cấp

Ban thưởng: 100000 HTT, 1 thanh vũ khí Vũ cấp thượng phẩm, 10 dịch chuyển phù trong 100k km cho chân 1.

Trừng phạt: Không”

“Thế bây giờ ta phải đi theo cô nàng này, trợ giúp cô nàng tìm được 3 cái chân đỉnh thì mới tính là hoàn thành nhiệm vụ?”

“Không sai.”

“Thế nếu bây giờ ta cướp lấy Hoàng thiên lô thì sao?”

“Người khẳng định là không thành công, mà sẽ ngay lập tức trở thành một loại đá kê chân của nhân vật chính, mạt sát như boss thôi.”

“Thế nếu không chế thì sao?”

“Không vấn đề, rất nhiều nhân vật chính đều đã bị người khống chế qua. Nếu khí vận của người còn đặc biệt hơn cả nhân vật chính thì người càng không nguy hiểm, khiến cho sự quan trọng của nhân vật chính giảm bớt đi, quan hệ giữa người và nhân vật chính bình thường sẽ không khác gì như là nhân vật chính so với nhân vật phụ. Nhưng chỉ có một vấn đề là người sẽ rất dễ gặp phải nhân vật chính khác, đây gọi là khí vận hấp dẫn, về sau người sẽ hiểu.”

“Được, vậy ta khống chế là tốt nhất à.

“Thông tin nhân vật

Kí chủ: Lưu Chính Minh (chưa có danh xưng).Trạng thái: 100%

Công pháp: Hỗn Chân Công, Luyện Kiếm Quyết

Skills: Lý Bạch kiếm pháp

Trang bị: Viên xạ kiếm,Giày thép.

Cảnh giới: Bậc 1 tam trọng thiên (Đấu sư lục tinh) (1130/30000)

Năng lượng: 3000/3000

Thần thông: Phân thân thần thông.

Dị năng: Không

Stats:

Hp (Máu): 23000

Str (Lực lượng): 12000

Speed (Tốc độ): 12000

Int(Độ suy tính): 12000

Wit (Vận tốc suy nghĩ): 1200

Men(Cường độ tinh thần): 1200

Soul(Cường độ linh hồn): 1200

Dex(Độ linh mẫn): 1200

Acc(Độ chính xác+ khả năng quan sát + crit): 13000

Def (Cường độ thân thể, phòng ngự): 1200

Túi đồ:19220 HTT, 4lần rút thưởng Bạc, 4 lần rút thưởng Vàng”

“Xem nào, “Tam thi trùng đan” khống chế não, không được. Hay là đan điền hoàn đan, sinh từ phù,... không được, quá mất thẩm mỹ.”

Sau một hồi tìm tòi thì cuối cùng Lưu Chính Minh đã tìm ra” Dẫn nô ấn”

“Thân nô ấn(15000 HTT)

Nô dịch thân thể của người bị yểm bùa, đồng thời có tác động lên thân thức.

Lưu ý: chỉ có thể sử dụng với người hơn mình 2 cái đại cảnh giới trở xuống, thời gian vô thời hạn, chỉ có thể đánh lúc người ta không có chút nào phòng bị.

Lưu ý 2: Thân nô ấn chỉ có thể khống chế thân thể hành động, suy nghĩ vẫn được bảo lưu, khi không có mệnh lệnh sẽ giống như người bình thường, không được gây hại đến cho chủ

nhân.”

“Hơi đau tí nhưng hoàn toàn lành, mua.”

“Đinh! Chúc mừng kí chủ thu mua “Thân nô ấn” số lượng: 1”

Hệ thống thấy Luru Chính Minh mua Thân nô ấn thì thấy hơi ngoài ý muốn, hỏi:

“Sao không giết nàng?”

“Giết để làm gì, nàng còn có nhiều giá trị lợi dụng, như là kiến thức hay địa vị, dù sao nàng vẫn còn là dân bản địa, hiển nhiên có cái nhìn thấu triệt hơn về thế giới này. Đồng thời cũng là nhân vật chính nha, ta ôm bắt đầu nàng là được, dạng đầu tư lâu dài đấy.”

“Phi, ta nhìn là do nàng đẹp mới đúng, kí chủ? Ngươi không sợ nàng căm thù ngươi?” Hệ thống cười như không cười

“Sợ gì, xét về khí vận thì nhờ có ngươi ta hoàn toàn không thua kém một nhân vật chính nào, như ngươi nói vừa nãy, đồng thời ta cũng rất tin tưởng mị lực và nhân phẩm của ta. Ai mà chả có một chút lòng dạ thương hoa tiếc ngọc, mà dù sao phía trên ta nói hoàn toàn có lý.” Luru Chính Minh một mặt hạo nhiên chính khí nói ra, độ vô si có thể nói là không cần mặt.

“Trong lòng ngươi có quỷ ngươi tự biết. Nhanh thi triển cho nàng đi, chắc sắp tỉnh lại rồi.”

“À ừ nhì.” Nghĩ là làm, Luru Chính Minh đặt một tay lên trán Càn Minh Nguyệt, tay còn lại đặt tại trán mình.

“Ta lấy quyền hành chủ nhân thi hành “Thân nô ấn”....”

1 canh giờ sau,

“Cuối cùng cũng đã xong, giờ thân thể nàng đã triệt để nghe lời ta.”

“Chúc mừng kí chủ đã có người hầu gái đầu tiên.”

“Cảm ơn rất nhiều.” Thấy bây giờ đã là người mình, Luru Chính Minh nhìn về nàng cảm thấy hơi thương xót, bèn hỏi:

“Nàng đang ngủ thì làm sao dùng Liệu thương đan bây giờ?”

“Ngươi muốn dùng nó hồi phục vết thương cho nàng?”

“Tất nhiên rồi, bổn công tử hầu gái sao có thể như này được.”

“Đơn giản, đặt nó vào miệng nàng, rồi dùng Đầu khí cách vật xuyên tại trước thực quản.”

“Hả, chỉ có mỗi cách đẩy thôi á?”

“Đúng, mà đừng có trang cái bộ chính nhân quân tử, bây giờ nàng đang ngủ, lấy vẻ đẹp của nàng ngươi còn khác chế được là tốt rồi, chớ nói cho ta là ngươi không tâm động trước việc này, nàng không biết gì đâu.”

“Vẫn bị ngươi phát hiện.” Luru Chính Minh cười ngại ngùng, bèn cầm lấy một viên Liệu Thương đan, nhét vào mồm nàng, rồi dùng 2 tay ấn tại ngay trước ngực, các không chán vỡ viên thuốc.

Viên thuốc nát ra, được tính phải nói là có hiệu suất vô cùng cao. Chỉ trong mấy giây, Càn Minh Nguyệt bắt đầu từ trong hôn mê tỉnh lại, cái đầu tiên mà nàng thấy là tên thiếu niên vừa nãy đang giờ hai tay xoa bóp ngực nàng.

Càn Minh Nguyệt: “???!”

Luru Chính Minh: “....”

Tình cảnh xác thực khá xấu hổ.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Giải khai tâm kết

“Áaaa!!!”

Một tiếng thét chói tai vang lên. Luru Chính Minh vội gạt lùi lại 4m, trường kiếm vung lên, ngay lập tức thủ thế trước hạ bộ. Đây đúng là cách làm vô cùng sáng suốt vì chỉ trong tích tắc sau đó, một thanh trường thương bốc lên hoà diễm vừa cắm tại vị trí vừa xong.

“Ây bình tĩnh, có gì từ từ nói.” Luru Chính Minh lên tiếng, trong lòng đang không ngừng run lên trước nỗi sợ tiết tòn.

“Ngươi.... ngươi... ngươi vừa làm gì ta?” Càn Minh Nguyệt thanh âm run rẩy cất lên

“Thề với trời đất, ta chưa hề làm gì cả.” Luru Chính Minh thề thốt: “Ngươi có thể tự kiểm tra quần áo.”

Nghe vậy, Càn Minh Nguyệt vội vàng tự nhìn lại chính mình, phát hiện còn nguyên đai nguyên kiện xong thì âm thầm thở dài, nhưng bên ngoài vẫn còn giả vờ khóc lóc:

“Người xấu người xấu, ngươi khi dễ ta. Ô ô ô....”

Lưu Chính Minh trán nổi lên mấy đầu hắc tuyến, không phải chỉ bóp một tí thôi sao, khoan hãy nói, cảm xúc vô cùng đầy đặn, ít nhất cũng là D cup. Bây giờ mới 16 tuổi thôi, sau đó nó còn sẽ phát triển, khả khả. Một bên tự khinh bỉ chính mình thế mà nảy lên ý nghĩ xấu xa, bên ngoài vẫn thể hiện một vẻ ‘quần tử chính là ta’, giải thích:

“Người lúc đó bị thương rồi ngất đi, Đấu khí lại còn không đủ để phục hồi, ta đành phải dùng đan dược tới chữa thương cho người. Còn về việc vừa nảy người thấy, tất cả đều là hiểu lầm, ta đang dùng đấu khí cách vật để vận chuyển được lực trong người, nếu không thì người đâu có tỉnh lại sớm thế? Dù sao ta cũng xin lỗi.”

“Thật... thật chứ?”

“Đương nhiên rồi.” Lưu Chính Minh vừa tự cảm thấy mình vô si, một bên lại âm thầm nghi ngờ: cô nàng này sao lại tự nhiên dễ nói chuyện thế.

“Được rồi ta tin người. Người có cái khăn nào không, vừa rồi nước mắt ta ra hơi nhiều.”

“Có, ngay đây.” Lưu Chính Minh rút ra một chiếc khăn mặt, tiến lại gần, trong lòng âm thầm cẩn thận.

Quả nhiên, Lưu Chính Minh vừa mới tiến vào cách đây 2 m, một thanh trường thương đã ngấm ngay vào người lao tới. Lưu Chính Minh không hề giật mình, niệm một câu chú nhỏ, chỉ thấy thanh trường thương vừa mới cách bụng hắn 10cm đột nhiên dừng lại, và Càn Minh Nguyệt ngã lăn ra đất, về mặt vô cùng thống khổ.

Thấy vậy, Lưu Chính Minh bèn ngồi xổm xuống, trường kiếm giờ lên, nói:

“Đúng là đáng về của người vừa rồi có lẽ đã thành công lừa được ta, nhưng vừa nảy người quên là ta xem người chiến đấu rồi hả? Cái việc diễn kỹ cao thâm tới mức đến cả một loài cẩn thận như Hắc ảnh báo còn lừa được, cộng với sự dứt khoát trong trận chiến như thế, người nghĩ rằng ta sẽ tin rằng người thật sự yếu đuối như vừa nảy giả trang?”

Đáp lại hắn vẫn chỉ là một sự đầy dựa trong đầu đốn.

“Không nói được hả, vậy thì ‘Ngừng!’.”

Theo thanh âm phát ra, cả người Càn Minh Nguyệt xụi lơ xuống, nhưng toàn thân vẫn không hề cử động. Cố gắng quay mặt lại đối mặt với thiếu niên kia, cô cát lên thanh âm khàn, ần náu vô tận sát cơ:

“Vừa rồi, người đã làm gì ta? “

“Không làm gì cả, chỉ thi triển ‘Thân nô ấn’ lên người người thôi.” Lưu Chính Minh nhún vai.

“Thân nô ấn?”

“Đúng vậy. Có thể hiểu theo một cách thô thiển nào đó rằng là thi triển thuật này lên một người là ta có thể sở hữu thân thể của người ấy, nhưng tâm trí của người đấy vẫn còn nguyên vẹn.”

“Giống như ta thành khôi lỗi của người?”

“Hoi na nà như thế, khác cái là khi không có mệnh lệnh của ta thì người vẫn có thể sống và suy nghĩ tự do một cách bình thường, với điều kiện tiên quyết là không được làm hại ta và lấy ích lợi của ta làm chủ.”

“Vậy giống như ta thành nô lệ của người?”

“Vẫn hơi khác một tẹo nhưng người hiểu thế là được.”

“Vậy sao, ta hiểu rồi.” Nói xong Càn Minh Nguyệt giờ thương hướng thẳng lên đầu mình, định đâm xuống.

“Dừng” Một thanh âm vang lên, chỉ thấy trường thương nguyên bản còn cách trán chỉ còn một gang tay.

“Người bị điên à, hay là hậu di chứng rồi bị chập mạch? Đang yên đang lành không hảo hảo sống lên con tự sát làm gì?”

“Sống như nô lệ như thế thì thà chết còn hơn.” Nói xong một bên khoé mắt Càn Minh Nguyệt rom rớm nước mắt. Nàng cảm thấy mình thật xui xẻo. Từ nhỏ lớn lên trong hoàn cảnh mồ côi mẹ, phải sống nom nớp trong sợ hãi trước các âm mưu quỷ kế của triều đình, còn phải sống trong si và trước các kẻ tự xưng là “em cùng cha khác mẹ”. Mãi đến khi nàng nhận chủ được Hoàng Thiên Lô thì cuộc đời đen tối của nàng mới như bắt được từng tia nắng của ánh rạng đông, và dần trở nên sáng chói khi nàng tìm được cơ hội trốn thoát. Nhưng... tất cả đã chấm dứt rồi. Bây giờ nàng đã bị bắt làm nô lệ, mối thù của mẫu thân vẫn chưa được báo, mong ước chu du khắp tứ phương của nàng vẫn chưa được thực hiện. Bây giờ kẻ thân nhất lại chính là tên thiếu niên bên cạnh này, nghĩ đến đó nàng bắt đầu phát run.

Mặc dù không đọc được tâm trí của Càn Minh Nguyệt nhưng Lưu Chính Minh vẫn đoán được vài phần. Khờ thờ dài, hắn lại gần nàng, giờ tay vuốt lên mái tóc lấp lánh ánh bạc của nàng.

Càn Minh Nguyệt giật mình, định phản kháng thì bỗng nhiên nghe thấy tiếng nói:

“Nếu như người chết bây giờ thì thù của mẫu thân người ai sẽ báo, còn mong ước chu du khắp cả Đấu Thiên đại lục nữa. Việc bây giờ của người là phải hảo hảo sống tiếp. Chịu nhục thì sao, ai chả có những lúc phải cúi đầu. “Quần tử co được dãn được.” Nhưng người biết sự khác nhau giữa những con người thành công và những con người mãi mãi đứng dưới đáy của xã hội không? Đó chính là họ có được ước mơ, có được tín niệm mà họ sẽ luôn tin tưởng, có con đường họ tự chọn cho chính mình.”

Nghe đến vậy cánh tay nàng tự nhiên đang giờ lên lại hạ xuống. Nhìn thấy cử chỉ đó, Lưu Chính Minh làm như không thấy, bèn nói tiếp:

“Dù cho trong bất kể hoàn cảnh nào, người cũng luôn luôn phải suy nghĩ tích cực lên. Sống mà không có ước mơ thì có khác gì cả ướp muối một dạng. Họ có thể thành công chính là ở lòng quyết tâm của mình, sự vững tin của mình, chân chính “Đạo” của mình. Những kẻ không có lòng tin vào đạo của chính mình sẽ chỉ luôn luôn thất bại, họ đã không còn có thể kiên trì vào sơ tâm, đã quên mất việc đấu tranh, chỉ biết than thở và chấp nhận số mệnh của chính mình. Giống hệt người bây giờ.”

Càn Minh Nguyệt khẽ lắng nghe, đến câu cuối cùng nàng mới giật mình hốt hoảng. Đúng nha, tại sao nàng lại phải bỏ cuộc? Nàng chỉ cần cố gắng sống tiếp và cố gắng mạnh lên là được. Hơn nữa tư bản nàng cũng có rồi, chính là Hoàng Thiên Lô, nó sẽ cung cấp cho nàng vốn liếng để đấu tranh. Thiên tài? Miệng lưỡi thiên hạ? Tất cả đều không quan trọng. Thứ duy nhất nàng cần quan tâm là chính ước mơ và mong muốn của bản thân, là thâm hiểm mọi nơi và bảo thù cho mẹ. Đến đây, tia sáng của hi vọng cũng lại bắt đầu hiện ra trong trái tim của nàng. Tâm cảnh của nàng trực tiếp được khai phóng, giờ đây ánh mắt nàng đã cao hơn rất nhiều, cô công chúa tự tin ngày nào đã trở lại.

1 canh giờ sau,

Càn Minh Nguyệt nhanh chóng mờ mắt, chỉ để phát hiện ra nàng đang gởi mình lên vai của cậu thiếu niên nọ. Trước đấy hóa ra nàng đã ngồi suy nghĩ tới mức thiếp đi mà không hề biết. Nàng vội vàng kiểm tra chính mình, thấy không có gì rồi ngẩng đầu lên nhìn thiếu niên nọ. Hắn vẫn đang ngồi đấy, tay cầm xiên thịt xoay đi xoay lại, một bên ướp thêm gia vị. Chính hương thơm quyến rũ đó đã hấp dẫn nàng khỏi giấc ngủ. Nàng hốt hoảng giật mình cách xa hắn hơn 1 m.

Nhìn thấy một bên Càn Minh Nguyệt đã tỉnh, Luru Chính Minh nhắc xiên thịt lên, dùng Viên Xạ kiểm xè làm 2 khúc, rồi cắt ra một cái bát làm từ gỗ thô sơ đã được tráng qua nước đưa cho nàng kèm một xiên thịt bé, rồi cười nói:

“Ăn đi, phải biết rằng thịt của Hắc ảnh báo nhưng bỏ vô cùng đấy, vừa có lợi cho cả tu vi và nhục thân.”

Thấy Càn Minh Nguyệt cần còn đang chần chờ, định cự tuyệt nhưng cái bụng nàng đã báo đúng nàng, bắt đầu kêu lớn, khiến cho nàng ngượng chín cả mặt, nhưng cũng không có ý từ chối gì.

Thấy nàng như vậy, Luru Chính Minh cười khỏ, chắc là hôm qua buổi đêm hắn đã để lại ấn tượng khá đáng sợ trong lòng nàng, hắn bèn nói:

“Ăn đi, yên tâm, chỉ là miếng thịt bình thường thôi. Và lại ta nếu muốn không chế ngựoi thì cần gì phải hạ được?”

Nghe thấy vậy nàng cũng cảm thấy có lý. Đúng vậy, hắn nếu muốn nàng làm gì thì chỉ cần ra lệnh thôi, đâu cần phức tạp thế. Nghĩ thoáng, nàng liền hừ một tiếng, rồi giật cái bát gỗ về phía mình, bắt đầu lang thôn hồ yết, đầu còn đáng vẻ của một công chúa đoan trang ngày thường.

Nhìn thấy nàng như vậy, Luru Chính Minh trong lòng cười trộm. Thật là ngao kiêu mà, bất quá hắn thích. Không biết tại sao, từ khi còn bé, Luru Chính Minh vẫn luôn cảm thấy rất thoải mái với những người có cá tính riêng, mà họ vẫn bộc lộ tự nhiên với những con người khác. Đây chính là lí do hắn mới hao một phần tâm trí để giải khai tâm trạng của nàng, chứ không hề biến nàng thành một con rối. Nói một cách khác, hắn khá thương thức nàng.

Ngược lại, đối với những kẻ tự xưng quân tử nhưng mang lòng dạ tiểu nhân, nếu có cơ hội hắn sẽ ngay lập tức xử lý những kẻ này. Việc này cũng bị một phần ảnh hưởng của sự giáo dục của hắn từ khi còn nhỏ của Luru Minh Kiệt: không cần phải che giấu, giả trang cái gì thánh nhân, luôn là chính mình, không câu nệ tiểu tiết, luôn điềm tĩnh trước mọi tình huống hay như là “đầu gối nam nhi có vàng”, dù thế nào cũng không bao giờ chịu khúm núm trước bất kỳ ai. Ngươi muốn hắn nghe lệnh ngươi, hoàn toàn có thể, nếu ngươi là sếp hắn. Nhưng nếu ngươi muốn hắn khúm núp, khép nép như một con cẩu trước mặt ngươi, nằm mơ cũng không có đâu. Tôn chỉ của hắn luôn là: “Nếu thiên thuận ta, ta tất thuận thiên. Nếu thiên nghịch ta, ta bất kị thiên. Nhưng nếu thiên phạm ta, ta tất tru thiên.”

Ăn xong, Càn Minh Nguyệt lại nhìn chằm chằm vào Luru Chính Minh, lộ ra thần sắc phức tạp. Đến bây giờ nàng hoàn toàn có thể xác định, tuy tên trước mặt nàng khá vô liêm sỉ, nhưng hắn luôn luôn ân ân trong mình một dạng chính nhân quân tử, đây là cái mà rất nhiều đám nguỵ quân tử hoàn toàn không thể kìm nén được. Nàng có lẽ cảm thấy rất kì lạ. Quý hắn ư, tất nhiên là không. Nhưng hận hắn ư, nói thật nàng cũng không rõ ràng cho lắm, dù sao chính hắn là người đã giải khai tâm kết của nàng suốt chục năm qua.

Vài phút trôi qua, bầu không khí vẫn đang rất lúng túng. Để phá vỡ nó, nàng quyết định đặt ra rất nhiều câu hỏi về thiếu niên trước mặt này. Nhưng sự thật lại không được như ý muốn, bất tri bất giác, nàng hỏi:

“Ngươi có bị liệt dương không?”

Luru Chính Minh: “!?!?”

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cầm* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 14: Hành trình bắt đầu

“Clgy?” Đây là câu hỏi duy nhất trong đầu mà lúc đấy Luru Chính Minh có thể nghĩ đến, hắn tự hỏi lại xem vừa nãy mình có làm gì để ảnh hưởng tới não nàng không. Tuy vậy, bên ngoài hắn vẫn thể hiện vô cùng trấn tĩnh:

“Tại sao ngươi lại hỏi thế, để làm gì?”

Càn Minh Nguyệt tâm trạng đang cảm thấy lạc trôi. Thề với trời, nàng hoàn toàn không tự chủ được câu hỏi kia, đó hoàn toàn là suy nghĩ bộc phát, mặc dù vậy nàng cũng rất nhanh ứng đối:

“Bởi vì bây giờ đang đêm hôm khuya khoắt, mặc dù trời cũng sắp sáng rồi, hướng chỉ còn là cô nam quả nữ, hành động của ngươi làm cho ta rất hoài nghi về phương diện ấy...” Càng nói, mặt nàng còn đỏ, tuy bình thường nàng biểu hiện ra cực kỳ phóng khoáng nhưng tâm trạng của nàng vẫn còn là một thiếu nữ nha.

“À ra vậy, do ta thích làm quân tử nên ngươi mới thấy có vấn đề hả? Thôi được rồi, như ngươi đã mong muốn, có muốn thử không?” Nói rồi hắn bắt đầu đứng lên, bỏ đi lớp áo khoác, cười như không cười về phía nàng.

“Phi! Ai mà muốn!” Thấy vậy, nàng đỏ mặt quay đi, nhưng câu nói cuối cùng của hắn lại nhắc nhở nàng rằng nàng chỉ là một hầu gái của hắn thôi, đến cả thân thể nàng giờ cũng thuộc về hắn rồi, tuy thế nhưng hắn vẫn đúng là quân tử nha.

“Thôi được rồi, về việc đấy thì chỉ là do ta thích thôi, ta là dạng người tùy tâm mà làm, vốn ta cũng không thích ép buộc người khác, hơn nữa cũng là một vị tiểu thư khuynh đài như ngươi vậy.” Luru Chính Minh cười nói.

Nghe đến đấy mặt nàng lại bắt đầu đỏ, miệng nàng lẩm bầm” Tiểu thư công chúa gì nữa, không phải bị ngươi bắt làm nô lệ rồi à...”

Thấy nàng như vậy, Luru Chính Minh cũng không tiện trêu chọc nàng nữa, về mặt hắn nghiêm túc trở lại, hắn hỏi:

“Vậy ngươi cũng đã suy nghĩ kĩ chưa? Muốn mãi mãi cúi đầu hay sẽ trở thành người đứng ở đỉnh cao, làm những gì ngươi muốn, thù hận những gì ngươi mong ước được bảo vệ?”

Nghe vậy, nàng bắt đầu an tĩnh lại, cả lòng thoải mái không ít. Hít một hơi thật sâu, nàng nói:

“Ta muốn hoàn thành ước mơ và nguyện vọng. Không gì có thể ngăn cản ta.”

Nghe được sự nghiêm túc và ý chí quyết tâm của nàng, hần hỏi tiếp:

“Ồ, ngươi nên biết rằng để làm được tất cả những thứ trên tất cả đều yêu cầu sức mạnh. Để có được sức mạnh ngươi sẽ phải kinh lịch vô số khó khăn gian khổ, thậm chí là cả sự nhàm chán của thời gian. Ta hỏi lại, ngươi có chịu được không?”

“Hoàn toàn được.” Thanh âm nàng kiên quyết, tưởng như không gì cản nổi.

“Tốt, vậy ta tuyên bố, ngươi sẽ là người hầu đầu tiên của ta. Chúc mừng!” Lưu Chính Minh bắt đầu cười, tay hần về lên tay nàng một kí hiệu. Đây chính là kí hiệu mà hệ thống đưa cho hần, nói rằng đây là văn tự của ‘ Thời đại cấm’, có ý nghĩa là ‘ Tự đạo’, không có gì cầu kì, tất cả chỉ rất đơn giản.

Cùng lúc đó, bình minh đến, mặt trời dần dần nổi lên. Từng tia thực quang chiếu lên mặt của cả hai người, chiếu rọi văn tự đấy, khiến nó trở nên lấp lánh và kì ảo. Đây là một giây phút mang tính quyết định lịch sử, không chỉ của vị diện này, của hai con người này, mà là của tất cả Toàn Vũ Trụ.

Lại nói Càn Minh Nguyệt, giờ phút này nàng cảm thấy vô cùng kỳ diệu, một tia linh cảm buông xuống khiến cho nàng cảm thấy có lẽ việc nhất phi trùng thiên của mình không chỉ nằm ở Hoàng Thiên lô mà lại ở thiếu niên trước mắt này. Nàng chỉ có thể phát ra một tiếng “ Ừm ” thật nhẹ.

Có đôi khi tất cả mọi việc lớn chỉ đơn thuần dựa vào duyên mệnh, nhưng tất cả đều phải tự mình lựa chọn có quyết định tin tưởng vào cơ duyên đó hay không.

Nói chuyện tất cả xong xuôi, Càn Minh Nguyệt cũng bắt đầu chấp nhận thân phận mới của mình, bèn quay sang hỏi Lưu Chính Minh:

“Thế bây giờ chúng ta sẽ đi đâu?”

Nghe vậy, Lưu Chính Minh mỉm cười:

“Đi Đại Khôn quốc.”

“Tại sao?” Nàng cảm thấy kì lạ.

“Thôi được rồi, để ta giải thích một chút ngay từ đầu. Ngươi biết kết cấu của thế giới này đúng không? Tứ đại thượng phẩm quốc, bát đại trung phẩm quốc, thập lục hạ phẩm quốc, lục đại tông, thập nhị môn, nhị thập tứ giáo, ngoài ra còn có lãnh địa của Đầu thú, các bí cảnh, hải dương bất tận. Xem thì thực là lớn nhưng thực ra xung quanh chúng ta lại có vô số tỉnh cầu, vị diện, đại lục tương đương như vậy. Phía trên đó còn có cái mà các ngươi gọi là thượng giới. Nghe hiểu chưa?”

“Hiểu, nhưng ý của ngươi khi nói ‘ các ngươi ’ là gì? Nói như thế ngươi không phải người của thế giới này vậy.”

Nghe nàng chất vấn, Lưu Chính Minh bèn nói:” Chúc mừng ngươi đã đoán đúng, ta không phải người của thế giới này, thậm chí thế giới ta còn không nằm trong quản hạt của thượng giới các ngươi, trên nữa cũng không phải. Dù sao nói đến trên còn nhiều nữa, nhưng kì thực ngươi vẫn chưa đủ khai thông để biết hết những điều đó.”

Đùa gì chứ, nàng biết được? Nếu không phải có hệ thống thì đến Lưu Chính Minh cũng không biết được những thế này, còn về địa cầu không thuộc quản hạt gần chỗ này cũng là hệ thống nói, có điều nó không nói chính xác vị trí của địa cầu của hần ở trong Toàn Vũ trụ, điều kiện cần là phải bậc 8 đã.

“Già thần già quỷ.” Nàng bĩu môi, nhưng trong lòng lại âm thầm phán đoán. Gia hoả này không phải nói thật chứ?

Thấy nàng lộ vẻ không tin, hần cũng không để ý, vẫn nói tiếp:

“Trên thượng giới có cường giả như mây, Đâu đó trên đấy căn bản không nổi được cả một bọt nước, phải nói là cường giả như vãn. Trên đấy đứng top mười chính là thập đại tiên đế, cai quản thập phương Hoàng Liên Tiên Vực, tên của thượng giới đấy. Không biết lý do gì, cả thập đại tiên đế đều đã ngã xuống. Có người bảo là nội chiến, có người bảo là kháng chiến Tiên vực khác, nhưng không ai biết được sự thực. Trong đó Hoàng Thiên tiên đế, vị tiên đế mạnh nhất, trước khi đã xuống đã ném chiếc đỉnh luyện, chính là thiếp thân bình khí của ông xuống hạ giới, tìm kiếm người có hữu duyên. Chiếc đỉnh đấy rơi xuống Đầu thiên đại lục, trong quá trình hạ lạc, nó đã bị gãy ba cái chân, rồi được lão tổ dựng quốc của Đại càn quốc nhặt về. Tuế nguyệt trôi qua, chiếc đỉnh dần trôi vào lãng quên. Cho đến một ngày có một cô công chúa nhỏ, nhặt được chiếc đỉnh đấy, âm thầm cảm về. À quên, tên chiếc đỉnh là Hoàng thiên lô.” Nói đến đây hần quay sang mỉm cười với nàng, nói: “ Về sau sự việc không cần ta phải nói chứ, công chúa của Đại Càn quốc, Càn Minh Nguyệt?”

Càn Minh Nguyệt hoàn toàn chấn kinh, lúc đầu nghe hần nói thì nàng chỉ đơn thuần hiểu kỳ thôi. Càng nghe xuống, nàng cảm thấy bất ngờ. Nhưng điều hoàn toàn làm nàng hốt hoảng chính là tên thiếu niên này. Không phải việc hần biết được tên và thân phận của nàng, cái đó thì có thể hiểu được, dù sao hình dạng của nàng trong Đại Càn quốc vốn không phải là bí mật gì, mà là bí mật liên quan đến Hoàng Thiên Lô. Dù sao từ nhỏ đến lớn, đây chính là bí mật lớn nhất của nàng, không một ai biết ngoài nàng, nàng không đủ tin tưởng để nói cho bất cứ ai, dù là nha hoàn thân cận nhất. Đây chính là vốn liếng của nàng, vốn liếng để nàng quật khởi, nàng không dám đánh cược.

Nhận thấy nàng thất kinh, không nói ra lời, Lưu Chính Minh cảm thấy phi thường hài lòng, hần lại bổ tiếp một cú:

“Vẫn không thấy quen à, nếu vậy thì tiếp nhá. Chiếc đỉnh là một trong bát đại bảo vật của thượng giới, vốn do một tiên đế biến mất sau đó xuất hiện, lấy tên là Hoàng Thiên Lô, ý chỉ là luyện hoá được cả thiên. Trong lô chia làm 7 tầng, mỗi tầng có không gian khác biệt, tầng 1 là 2 lần, tầng 7 là 128 lần. Lô này có thể dùng để luyện đan, luyện khí. Do mất đi ba cái chân nên uy lực của đỉnh bị rút xuống, lại thêm năm đó bảo vệ chủ nhân cũ bị đánh làm hỏng, phải lấy khí nuôi cường. Lưu ý nếu có thể khôi phục 3 cái chân thì có thể đạt được Đế cấp thân bình,sau đó uẩn dưỡng trong cơ thể để nó hồi phục, khi nào phi thăng thì sẽ một mực tăng lên theo chủ nhân đến tận Tiên Đế, bên trong tự hình thành nên một phương thiên địa.“ Hần nói hết thông tin hệ thống đưa cho.

Đến giờ thì nàng hoàn toàn không thể bảo trì được bình tĩnh rồi. Tất cả mọi thứ hần vừa nói, đều trong thông tin mà nàng nhận được từ cái bình khí nàng nhận chủ. Cố gắng nhịn xuống sự sợ hãi trong lòng, nàng hỏi lại hần, cố gắng trở nên kiên cường, nhưng sự run rẩy trong giọng nói đã bán đứng nàng:

“Ngươi.... ngươi rốt cuộc là ai? Làm sao ngươi có thể biết...”

“Ta? Ta tưởng ta đã nói rồi, ta không thuộc về thế giới này.”

Giờ phút này nàng đã tuyệt đối tin tưởng thân phận đối phương. Nàng bèn hỏi:

“Vậy giờ ngươi muốn làm gì? Cướp đỉnh?”

Trong giọng nói thể hiện rõ sự không cam lòng và bất lực.

“Cướp đỉnh, ta cần gì phải làm như thế, nếu muốn cướp thì ta chỉ cần ra lệnh cho ngươi là được, phức tạp nói những thứ này làm gì? Ngược lại ta sẽ giúp ngươi khôi phục cái đỉnh, trèo lên đỉnh cao của các thế giới, khám phá các bí mật của bí mật của vũ trụ.”

Nghe vậy, nàng trầm ngâm lại. Vài phút sau, nàng vẫn hỏi:

“Kì thật ta vẫn chưa tin tưởng ngươi. Ngươi nói làm như thế ngươi sẽ có lợi gì? Không ai sẽ tự dưng bắt người khác làm nô lệ rồi giúp đỡ họ cả?”

“Lợi gì á? Ta nói là nếu giúp ngươi tìm 3 cái chân đỉnh ta sẽ được thưởng ngươi có tin không? Hơn thế nó cũng coi như nhiệm vụ của ta. Lý do tiếp là do ta đang rất nhàm chán, đồng thời cũng không quen thuộc nơi này, vì vậy ta cần một người bản địa. Còn về việc phải thi triển ‘Thân nô ấn’ lên ngươi, đó cũng là bắt buộc dĩ, ngươi hoàn toàn không biết mình nguy hiểm thế nào đâu, ta đi theo ngươi cũng chính là ôm bắt đuôi một chân thôi.”

“Ta nguy hiểm á, thôi đi, nguy hiểm cũng không phải để ngươi bắt.” Tuy nói thế trong lòng nàng vẫn đang hoài nghi về cái mà hắn gọi là nhiệm vụ và người ra nhiệm vụ đó, đó sẽ là ai?

Thấy nàng vẫn không tin, Luru Chính Minh đành phải chờ dài, nói:

“Có nhiều thứ ngươi vẫn chưa thích hợp biết. Ngươi chỉ cần phải hiểu đây giống như một dạng đầu tư thôi, đôi bên đều có lợi. Ngươi sẽ có sức mạnh mà ngươi mong muốn, còn ta sẽ có một người hầu cường đại, cơ sao mà không làm? Còn về ấn kia, đó chỉ là biện pháp trời buộc mà thôi, dù sao ngươi bây giờ không còn lựa chọn nào khác ngoài chấp nhận.”

Nghe hắn nói vậy nàng cũng im lặng, lại cũng không hỏi tiếp. Nàng vẫn đang cố gắng tiêu hoá những tin tức mà hắn vừa nói.

Còn một bên kia, Luru Chính Minh đã bắt đầu câu thông với hệ thống.

“Thế nào? Lừa tình được bé nhân vật chính rồi à?”

“Không có vụ đấy đâu, ngươi không thấy nàng vẫn đang cảnh giác à. Chắc ấn tượng của ta trong lòng nàng cũng chỉ có như thế mà thôi. Ngươi nghĩ việc đấy dễ à, thể hiện ra sự uy hiếp để lập một cái uy, từ đấy bắt đầu triển khai và nêu lên các lợi ích mà nàng sẽ có, rất vất vả đấy. Và lại nàng vẫn còn nhỏ, dù cho trải qua cung đấu nhiều rồi nhưng tuổi tác vẫn là một cái giới hạn, hơn nữa bây giờ cũng không còn lựa chọn nào nữa, đây là ấn tượng mà ta phải tạo ra cho nàng, đánh một đòn tâm lý.”

“Ta hiểu được. Uy bức lợi dụ, làm rất đẹp. Vậy sau đó ngươi định làm gì tiếp?”

“Nghĩ gì đâu, cố gắng trở nên mạnh lên, trong thời gian này thì đi hoàn thành nhiệm vụ này. Chỉ thế thôi.”

“Như thế cũng tốt, ngươi luyện tập đủ rồi, bây giờ chính là cơ hội để ngươi bắt đầu cuộc hành trình mới. À mà ta nghĩ ý tưởng thu nhân vật chính làm người hầu cũng tốt, chỉ xem ngươi thế nào thôi.”

Nói xong hệ thống biến mất, để lại Luru Chính Minh đang lạc trong dòng suy nghĩ:” Thu nhân vật chính làm người hầu à. Ý tưởng không tồi.”

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: An Viên thôn

“Nói như vậy thì kì thực cảnh giới của ngươi chỉ là Đấu sư?” Càn Minh Nguyệt kì lạ hỏi: “Thế tại sao hôm qua ta lại không hề cảm giác được ngươi?”

Lúc này mặt trời đã lên gần tới đỉnh đầu, Luru Chính Minh đang cùng Càn Minh Nguyệt ra khỏi Hắc vụ sâm lâm, tiến tới Đại Khôn quốc. Toàn bộ Đấu Thiên đại lục kì thực vô cùng to lớn, chỉ riêng khoảng cách giữa hai nước là đã lên tới hàng ngàn km, ở giữa là các quốc gia nhỏ, các môn phái nhỏ và các thôn làng. Lúc này đây Luru Chính Minh đang cùng Càn Minh Nguyệt trò chuyện về hành trình, đồng thời cũng tự kể một chút về chính mình.

“Đúng, ta chỉ là Đấu sư cảnh. Nhưng thực lực của ta hoàn toàn có thể gần như nói là vô địch trong Đấu sư, gặp Đại Đấu sư ta cũng đánh được. Còn về việc ngươi không cảm nhận được ta thì đó là do công pháp của ta tu luyện, công năng của nó nhiều lắm, không một lời tả hết được, đến ta còn không rõ ràng kia.”

“Thế còn thanh kiếm này, sao hình dáng nó kì lạ thế? Đặc biệt hôm trước nó còn có thể nén được Đấu Khí để kích phát ra, sao nó làm được? Ngược lại thì phẩm chất của nó

“Đây là Viên xạ kiếm, bội kiếm của ta. Cách cấu tạo của nó hoàn toàn không thuộc về đại lục này, thậm chí có thể nói à độc nhất vô nhị. Còn về việc tại sao nó nén được Đấu khí, thực ta cũng không rõ, nhưng nó lại hoàn toàn có thể phát xạ được đến mục tiêu trong bán kính 1000km, bao gồm kiếm khí của ta.”

“Bao gồm cả kiếm khí trong phạm vi 1000km, tay nào làm cái vũ khí này vậy, thật sự phải gặp mặt mới được. Hắn đúng là thiên tài.” Càn Minh Nguyệt khen.

Nghe thế, trong óc của Luru Chính Minh vang lên tiếng nói:

“Thấy chưa, đến cả người ngoài cuộc cũng phải ngợi khen ta, kì chủ phải có phúc khí trăm đời mới nhận được ta bám vào đấy.”

“Lần.”

Đi tiếp 2 canh giờ sau, cuối cùng Luru Chính Minh và Càn Minh Nguyệt đã ra khỏi được Hắc vụ sâm lâm.

“Đúng rồi, từ đây hướng về phía Đông, đi tiếp hơn 500km là tới được Đại Khôn Quốc rồi.” Càn Minh Nguyệt nói.

Nghe vậy Luru Chính Minh ừm một tiếng, rồi đột nhiên hỏi:

“Đúng rồi, lần trước ngươi làm thế nào mà lại chui vào Hắc vụ sâm lâm, sao không đi Đại Khôn quốc từ Đại Càn quốc luôn?”

Nghe vậy, Càn Minh Nguyệt im lặng, rồi ngập ngừng trả lời:

“Đó là vì ta... ta... ta bị lạc.”

Luru Chính Minh giật mình:

“Bị lạc? Có bản đồ còn lạc?”

“Ừm”

“Vậy người đưa đây.”

“Đưa? Đưa cái gì?”

“Bản đồ chứ còn cái gì, ta không muốn đi một hồi lại chạy sang luôn mấy nước khác.”

Thấy vậy, Càn Minh Nguyệt đành phải đưa bản đồ cho Lưu Chính Minh, nội tâm vẫn nghĩ thầm” Đáng chết, chỉ có xem bản đồ thôi chứ có gì nữa đâu. Cứ đợi đấy, khi nào ta thoát được khỏi cái ần này thì sẽ cho người đẹp mặt.”

Thấy nàng mặt khó chịu, Lưu Chính Minh hoàn toàn không để trong lòng. Nghiêng tức nhìn bản đồ, hần xem lại:

“May mà ta hỏi người sớm, nếu không chúng ta đã lọt đến Đại Ly quốc rồi, bây giờ là phải đi hướng Nam, 600km”

“Hướng Nam à, được đi thôi.” Càn Minh Nguyệt cũng không dị nghị gì, dù sao nàng không biết xem bản đồ là thật, nàng bèn lấy Diễm Linh hoá ra để đùa nghịch.

Nhìn thấy vậy, Lưu Chính Minh kì lạ hỏi:

“Đây là hoá gì, trông nó đẹp vậy?”

“Diễm Linh hoá, hoá diễm xếp hạng thứ 99 trong dị hoá bảng, có khả năng soi sáng không tiêu tốn Đẩu khí, cũng có thể đốt được.”

“Diễm linh hoá à.” Nghe vậy Lưu Chính Minh gật gù rồi tiếp tục đi tiếp, không để tâm cho lắm, chỉ có hệ thống đang trầm mặc:

“Diễm Linh hoá? Không, hình như nó không phải tên như thế thì phải? Cảm giác quen thuộc lắm...”

Thế là đoàn đội lại tiếp tục lên đường.

Sau hơn nửa ngày trời đi bộ, Lưu Chính Minh dừng lại trước một thôn làng, nói:

“Được rồi, vậy bây giờ chúng ta đã đến được biên giới của Đại Khôn quốc, nhưng sao trông có vẻ tiêu điều thế?”

Thôn làng chính xác vô cùng tiêu điều, rách nát khắp nơi, không khí tang thương bao trùm khắp cả thôn. Mọi người ai cũng không muốn nói gì cả, chỉ yên lặng tiếp tục làm việc.

Thấy thế, Lưu Chính Minh bèn đi hỏi một người nông dân:

“Bác ơi, trong thôn có việc gì đấy hà bác?”

Nghe vậy, người nông dân ngừng lại, nhìn qua hần. Từ đôi mắt vân đục của ông loé ra vài giọt nước mắt:

“Thiếu niên à, cậu không phải người của Đại Khôn quốc đúng không?”

“Đúng, sao bác biết?”

“Thảo nào, cậu không biết bây giờ Đại Khôn quốc đã bị đảo chính rồi à?”

“Đảo chính?”

“Đúng vậy, đảo chính, Triệu gia, nhân cơ hội cường giả trong cung đi mất, đã xâm chiếm hoàng cung, đồng thời còn bí mật hạ độc cho Đẩu Thánh, rồi khống chế họ.”

“Không thể nào!” Càn Minh Nguyệt nói:” Đẩu thánh nào có dễ bị khống chế như vậy?”

“Cô bé này là?” Người nông dân nghi ngờ hỏi.

“À, người hầu của cháu đấy mà, cô ấy hơi xúc nổi tí, bác cứ nói tiếp đi!” Lưu Chính Minh vừa nói vừa tạo kí hiệu im lặng.

Thấy thế Càn Minh Nguyệt cũng thức thời không nói nữa, chỉ lui về đằng sau, trong nội tâm càng thêm kiên định việc báo thù tên này.

“Được, nói đến đâu rồi nhỉ? Đúng rồi, Triệu gia tạo phản, dẫn đến Hoàng thất bên kia tập hợp toàn bộ Đẩu thánh và quân lực lại, tạo thành hai mặt chiến trường. Cụ thể như nào thì ta không biết, chỉ biết là điều này dẫn đến nội chiến, rất nhiều nơi không còn chịu khống chế, nổi dậy, giặc cướp khắp nơi. Nơi đây cũng bị một lũ thổ phi tấn công nên mới tiêu điều thế này. Chúng ra lệnh là trong 3 ngày nữa phải giao nộp hết đàn bà, phụ nữ, chín thành thóc lúa nơi đây. Hôm nay đã là hôm cuối rồi. Vợ tôi mất sớm, chỉ còn mỗi đứa con gái mới 12, xin thiếu hiệp rủ lòng thương mang nó đi được không?” Nói đến đây, người nông dân bắt đầu quỳ xuống định cầu xin.

Thấy vậy, Lưu Chính Minh vội vàng đỡ bác dậy, cũng không đáp lời mà hỏi:

“Thế trong thôn không có ai tu luyện à?”

“Có, có 1 vị, nhưng chỉ là Đẩu giả cừu tình.”

“Thế bên đội kia có bao nhiêu?”

“Bên kia tầm trăm người, đại đa số là Đẩu giả, bên trên có 10 tên Đẩu sư, 1 tên Đại Đẩu sư.”

“Thế Triệu gia tạo phản được bao lâu rồi?”

“Mới hơn tháng ”

“Được, nói thế lũ giặc này quậy phá quá nhiều rồi, hôm nay ta sẽ thay thiên trừ gian.”

“Nói thế là...” người nông dân vui vẻ ngược lên.

“Cháu sẽ bảo vệ ngôi làng này, thế bác còn phòng không, cháu và người hầu cháu sẽ ở lại đây, để xem bọn cướp dám làm gì.” Lư Chính Minh nói chém đĩnh chặt sắt.

“Tốt.. tốt, tạ thương thiên phủ hộ, ta xin thay mặt cả làng cảm ơn thiếu hiệp.” Người nông dân cúi đầu xuống, nhưng trong con mắt loé lên một tia tinh mang không ai thấy.

Chuyện tiếp theo rất đơn giản, Lư Chính Minh và Càn Minh Nguyệt vào nhà, được an bài như khách quý. Lư Chính Minh còn thích thú đi ngắm khắp cả làng, đến chỗ nào hấn lại ngồi chơi ở đấy một tí. Tối đến, hai người ở trong cùng một gian phòng, mặc dù Càn Minh Nguyệt không đồng ý nhưng Lư Chính Minh dọa dùng “Thân nô ần” khiến cho nàng không nói gì.

Đợi mọi người đi hết về sau, Lư Chính Minh ngồi ngay giữa phòng, lấy ta vẽ vôi lung tung, đặt cấm chế âm thanh khắp vách phòng, một bên Càn Minh Nguyệt thấy kì lạ, hỏi:

“Ta thấy người cũng đâu phải dạng hiệp nghĩa đâu, tại sao lần này lại làm như vậy để giúp những người nông dân này.”

Nghe vậy Lư Chính Minh cũng không đáp lời, lấy trong túi ra hai viên thuốc, một viên nhét vào trong mồm còn một viên đưa cho nàng.

“Thuốc gì đây?”

“Thuốc bổ, đừng hỏi nhiều, cứ ăn đi.”

Nghe vậy thì Càn Minh Nguyệt hơi chần chờ một chút xong cũng ăn vào. Thấy nàng ăn rồi, Lư Chính Minh mới hỏi:

“Ngon không?”

“Hơi đắng, thuốc gì vậy?”

Lư Chính Minh cũng không trả lời nàng, mà chỉ hỏi câu hỏi khác:

“Thế nếu là người, người có giúp không?”

Càn Minh Nguyệt nghe vậy, ngăn người:

“Tùy duyên. Người số khổ trên đời vô số, không giúp hết được. Chỉ có thể nắm đằng đầu, dần dần hạ xuống. Nếu gặp thì tiện tay giúp thôi.”

“Đúng rồi, người nói rất đúng, chả qua là người vẫn chưa thấy việc đời nhiều mà thôi, nhân tâm hiểm ác, ai mà biết được.”

“Người nói cái gì?”

Nhưng Lư Chính Minh không hề trả lời mà vẫn nằm như vậy, vói tay lên, kéo Càn Minh Nguyệt vào trong lòng. Càn Minh Nguyệt mặt đỏ lên, gất:

“Lư Chính Minh, người muốn làm gì?”

“Làm gì, thị nữ làm ấm giường cho chủ nhân là đúng rồi còn gì?”

“Người, người không được động đến ta, nếu không ta... ta..” Nàng cũng không nghĩ ra gì để đe dọa hấn cả. Giết hấn? Nàng không thể. Hô lên? Không ai ở gần đây cả, mà hấn lại đặt cấm chế rồi, sẽ không ai nghe thấy.

Lư Chính Minh nhìn về mặt nàng, thấy buồn cười, nói:

“Người lo lắng quá nhiều rồi, ta không cảm thú đến mức đấy, chỉ ôm nhau ngủ thôi.”

“Thật?”

“Đương nhiên, người cũng phải ngủ đi, đi gần ngày đường rồi cũng nên nghỉ ngơi. Tí nữa sắp có một trận chiến, đương nhiên, kẻ địch chưa chắc đã chỉ là bọn cướp.”

“Chưa chắc đã chỉ là bọn cướp, người có ý gì?”

Đáp lại nàng chỉ là tiếng ngáy vang lên, hấn đã ngủ. Nàng cố gắng gạt tay hấn ra, nhưng hai cái tay vẫn như gọng kìm giữ nàng lại, khiến cho nàng không thể không nhìn thẳng vào mặt hấn.

“Đáng ghét! Thế này sao mà ngủ được. Nhưng nhìn hấn ngủ cũng đẹp trai đấy chứ. Phi, ta lại đang nghĩ gì rồi.” Thế là, nàng lạc vào trong suy nghĩ, rất nhanh chìm vào trong giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16: Sự thật

“Ê này, dậy đi.” Một tiếng nói vang lên bên tai Càn Minh Nguyệt. Nàng tỉnh lại thì thấy Lư Chính Minh đang ngồi nhìn mình, mỉm cười.

“Cũng đến lúc rồi, cầm vũ khí lên nào.” Lư Chính Minh nói.

“Bọn cướp đến rồi?”

“Cũng có thể nói là như thế.” Nói xong, Lư Chính Minh ném cây trường thương xuống cạnh Càn Minh Nguyệt, bảo:

“Cũng canh hai rồi. Suit up, it’s about to go down.”

Chi thấy Càn Minh Nguyệt ngơ ngác: “Đạo? Nghĩa là gì?”

Lưu Chính Minh phát hiện mình nói nhảm, bèn nói:

“Không có gì, ngươi không cần để ý, đôi lúc ta cũng sẽ nói mấy câu không ai hiểu, về sau cũng thế, lúc đấy ngươi không cần quan tâm lắm đâu. Đây, cầm cây thương lên, chuẩn bị đi.” Nói rồi hắn xoay người quay đi.

Càn Minh Nguyệt cầm lấy trường thương rồi đứng dậy, miệng lẩm bẩm cái gì đó thần kinh. Lưu Chính Minh nghe thấy nàng chửi mình trong lòng âm thầm cười khổ, phát tay đỡ đi kết giới, tiến ra ngoài.

“Ồ, thiếu hiệp tỉnh lại rồi, tốt quá, bọn cướp đang ở bên ngoài.” Ở ngoài đang đứng chính là bác nông dân nọ.

“Ồ, vậy xin nhờ bác dẫn đường.”

Thế là Lưu Chính Minh ôm eo Càn Minh Nguyệt, bỏ mặc tiếng kinh hô của nàng. Tiến ra ngoài sân, chỉ thấy xung quanh là lít nha lít nhít đám cướp, tới gần ngán tên. Trong đó có hơn 500 tên là Đầu chỉ khí, 400 tên Đầu giả, 20 tên đầu sư và 3 tên Đại đầu sư.

Gần ngàn tên cướp bắt đầu bao phủ, xếp thành một vòng tròn xung quanh họ. Chi thấy người nông dân lại gần một trong ba tên Đại đầu sư, nói:

“Đại nhân, người đã dẫn ra.”

“Đã tẩm thuốc độc vào trong phòng họ chưa?”

“Thưa rồi ạ. Chính mắt tiểu nhân đã thấy họ vào phòng.”

“Tốt, đây là ba đồng vàng, phần thưởng của ngươi!”

Đến lúc này rồi thì có nghĩ bằng mõng Càn Minh Nguyệt cũng biết rằng là gã nông dân bán mình cho tên cướp. Nàng gằn giọng:

“Tên kia, đây là cách ngươi đối xử với người có thiện ý với ngươi.”

Gã nông dân kia không đáp lại lời chất vấn của nàng, quay người bỏ đi.

Thấy vậy, Lưu Chính Minh quay sang, nói:

“Ngươi thấy chưa, đây chính là thế đạo vô tình, ngươi lừa ta gạt. Rõ ràng là ngươi vẫn vốn là một công chúa, có thể quen với những trò cung đấu hại não vk1, nhưng đối với những việc bình thường ngươi vẫn không nhìn được ra bản chất. Trên đời vốn có những kẻ chuyên đi vong ơn bội nghĩa, lấy oán trả ơn, hoặc đôi khi người ta chỉ là bắt đắc dĩ, nhưng tên phía trước hoàn toàn không như vậy.”

Cứ việc nàng biết hắn nói đúng nhưng nàng vẫn cố nói lại:

“Ngươi làm như thể mình biết trước vậy.”

“Nếu như ngươi đủ tinh táo, mọi việc đều sẽ hiện ra trước mắt ngươi. Kì thực lừa gạt không xấu, đó chính là bản tính, chỉ có lừa gạt mới khiến người ta coi trọng chân tình nghĩa hiệp.”

Thấy hai người lại bắt đầu có xu hướng cãi nhau, một tên thủ lĩnh nói:

“Đủ chưa! Ta cho các ngươi thời gian để tán phét cuối cùng.”

Thấy thế, Càn Minh Nguyệt đang định nói gì thì một bên Lưu Chính Minh đã giữ mồm nàng lại, nói:

“Ngươi chắc là muốn động thủ chứ? Cảnh báo lần cuối.” Nói đến câu thứ hai giọng nói hắn đã trở nên lạnh lẽo, chất chứa kinh thiên sát khí.

Tên thủ lĩnh kia bị sát khí chấn nhiếp, giật mình, nhưng hắn là ai, một tên thảo khấu nổi tiếng đã lâu, rất nhanh liền ổn định lại:

“Chỉ được cái mạnh miệng. Thuốc hạ, xông lên! Giờ chúng đã trúng thuốc độc, chiến đấu lực đã trảm không còn một, thừa cơ giết chúng. Nam giết nữ lưu lại, rất lâu rồi chưa từng hưởng hương vị nữ nhân.” Nói rồi hắn nở một nụ cười bỉ ổi.

Càn Minh Nguyệt điên tiết lên, đang định lao lên, một bên Lưu Chính Minh giữ nàng lại, nói:

“Xem ra ngươi cũng đã có lựa chọn. Chết rồi thì đừng hối.”

Tên thủ lĩnh nghe vậy liền bật cười:

“Ngươi còn có gì? Một tên Đầu sư, cô nàng bên cạnh ngươi cũng chỉ là Đại Đầu sư ngũ tinh. Bên ta có gần ngàn, riêng ta và hai huynh đệ đã là Đại Đầu sư lục tinh. Yên tâm, khi ngươi chết rồi ta sẽ hết sức chăm sóc cho nàng, cho nàng mỗi ngày dục tiên dục...”

Càn Minh Nguyệt nghe vậy mắt bắn ra lửa, đang định lao lên thì nàng đột nhiên ngăn cả người ra. Không chỉ có nàng mà rất nhiều tên thảo khấu cũng ngăn người nhìn lại thủ lĩnh của mình, bao gồm cả hai tên Đại Đầu sư còn lại, bởi vì, ngay trước ngực hắn đã lòi ra một cái đầu kiếm, chuỗi kiếm cắm sâu từ lưng ra, xuyên thẳng qua trái tim, chấm dứt luôn sinh mạng của tên này. Toàn trường lâm vào cảnh chấn kinh. Đặc biệt nhất là cây kiếm này thế mà giống hệt cây kiếm mà thiếu niên kia đang đeo, chỉ có năng lượng toả ra là không được mạnh mẽ như vậy.

Lúc này chỉ có Lưu Chính Minh nhẹ nhàng thở ra, không có bất kỳ kinh ngạc gì:

“Ngươi nói nhiều quá, có biết kẻ phản diện toàn là nói nhiều mới chết không?”

Đến lúc này hai tên thủ lĩnh còn lại cũng hoàn hồn, hoảng sợ nói:

“Đây là cái gì yêu pháp, ngươi là người hay quý?”

“Yêu pháp? Không, không phải, chỉ là các ngươi không biết việc đòi thôi. Vậy được rồi, để ta cho các ngươi biết thế nào mới là địa ngục.” Dứt lời, Lưu Chính Minh búng tay một cái,

một trận pháp màu vàng bao phủ cả ngôi làng. Từng tiếng kinh hô hoảng sợ xuất phát từ lũ cướp.

“Đây là trận pháp? Hoàng cấp trung phẩm?” Tên thủ lĩnh thứ hai kinh hãi nói, không phải là vì hắn chưa từng thấy qua trận pháp cấp độ này, tu vi đến như hắn thì là trận pháp Huyền cấp đều thấy rồi, mà là vì đối phương khi nào làm ra cái trận pháp này, bọn hắn rõ ràng giám sát cả ngày lẫn đêm cơ mà.

“Đề ngăn kẻ chạy trốn thôi, không lo.” Luru Chính Minh nhún vai.

“Đáng chết!” Hắn nói: “ Anh em, xông lên, làm thịt hai tên này. Trước lão đại chết hắn là vì hắn sử dụng yêu pháp, bây giờ tất cả cùng xông lên, ta không tin hắn lại có thể làm được gì. Dù sao bây giờ hắn đã trúng độc.”

Nghe vậy, tất cả lũ cướp bắt đầu hoàn hồn, chợt rút kiếm xông lên. Họ đã hiểu rõ là nếu không xông lên thì tất cả đều sẽ chết, nên đều xuất chiêu hoàn toàn không có giữ lại.

Cả ngàn tên đều xuất ra Đấu Kỳ kinh khủng tới mức nào, cho dù là Đấu Vương xuất hiện cũng phải tạm lánh đòn này. Nhận thấy kinh thiên sức ép đang đè tới, Càn Minh Nguyệt nắm chặt trường thương, dự định xuất thủ. Chợt bên cạnh nàng Luru Chính Minh giữ lấy vai nàng, lắc đầu. Chỉ thấy hắn đi lên phía trước, tay vẫy một cái, hô:

“Vạn kiếm quy tông!”

Đột nhiên một cảnh tượng không thể ngờ tới xuất hiện. Chỉ thấy kiếm của toàn bộ lũ cướp đều nhanh chóng tuốt khỏi vỏ, bao gồm hai tên thủ lĩnh lao về phía trước, tạo thành khiên chắn che cho hai người Luru Chính Minh khỏi đủ thể loại Đấu kỹ. Rồi ngay sau đó tụ tập ngay sau lưng thiếu niên này, phảng phất như đây chính là Kiếm thần.

Cảnh tượng hùng tráng này qua là dọa người, toàn trường chấn kinh. Chợt Luru Chính Minh nghe thấy tiếng hệ thống thông báo:

“Keng! Chúc mừng kí chủ nhận được 923 điểm trang bức.”

Thấy vậy, hắn chỉ ồ một tiếng rồi nói:

“Các ngươi xong chưa, giờ đến lượt ta.”

Vừa dứt lời, hơn ngàn thanh kiếm bay đến. Mấy tên Đấu Chi Khí chỉ vừa bị kiếm khí lướt qua đã tử vong, mấy tên Đấu giả kiên cường được vài giây thì bị kiếm đâm chết, 20 tên Đấu sư thì chống cự được lâu hơn một chút, nhưng rồi cũng rất nhanh bị kiếm khí xâm nhập thể nội, sinh cơ đoạn tuyệt. Toàn trường chỉ còn có 2 tên Đại đấu sư đang cố gắng chống đỡ, nhưng rất nhanh liền thất thủ, đều bị đánh bay ngược về sau. Tên thứ ba bị nhất kiếm xuyên yết hầu, chỉ còn lại tên thứ hai đang nằm thoi thóp, trong kinh mạch kiếm khí vẫn còn hoành hành. Hắn cách cái chết không xa nữa.

Cổ ngẩng lên, hắn thều thào:

“Ngươi... ngươi không trúng độc?”

Luru Chính Minh cũng không định nói gì về Giải độc đan, hắn cũng lười giải thích, bèn gạt đầu.

“Ngươi biết từ khi nào?”

“Ngay từ khi ta nhận lời vào thôn làng này.” Hắn cũng không có giấu diếm.

“Ha ha, thật nực cười, vậy mà bọn ta cứ tưởng mình đã bắt được hai con mồi béo bở, hoá ra chính chúng ta mới là những kẻ tự đại.”

“Không phải các ngươi tự đại mà là do các ngươi gặp phải ta.” Luru Chính Minh nói một câu làm cho cả tên thủ lĩnh cướp và Càn Minh Nguyệt một bên đều lâm vào trầm mặc. Hắn hỏi:

“Mấy ngôi làng xung quanh cũng cùng một bọn với các ngươi à?”

Tên cướp nghe thế giật mình, trả lời:

“Không, bọn ta nước sông không phạm nước giếng, chỉ muốn trong thời loạn thế kiếm chút nước canh thôi, tiếc rằng chưa kiếm được bao lâu đã bị kéo theo cả mệnh vào rồi. Ha ha!”

Hắn cười đắng chát, tràn ngập không cam lòng. Vài giây sau, hắn cũng không nói được nữa, hơi thở biến mất. Hắn đã chết, kiếm khí đã lan vào tim.

Luru Chính Minh cũng không nói gì, chỉ thờ dài một tiếng, liếc nhìn một chút chiến trường xung quanh rồi ôm Càn Minh Nguyệt nhảy ra khỏi trận pháp. Hắn vẫy tay một cái, thấy cả trận pháp xập xuống, chôn vùi toàn bộ ngôi làng.

Trong đêm tối, một ngôi làng trở thành bình địa.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17: Suy đoán

“Thế vậy có nghĩa là ngay từ đầu ngươi đã biết hết? Ngươi chuẩn bị như thế nào?”

Càn Minh Nguyệt tò mò hỏi.

Lúc này đã trải qua được nửa canh giờ, hai người đang bắt đầu tiến vào trong Đại Khôn quốc. Lúc này, nhờ có vụ chém giết ngày hôm qua, Luru Chính Minh bây giờ đã tương đương với Bậc 1 tứ trọng thiên, hay là Đấu sư bát tinh. Cứ việc hắn đã nói cho nàng về công pháp này rồi nhưng khi tận mắt nhìn thấy thì mắt Càn Minh Nguyệt suýt rơi xuống đất, miệng lầm bầm: “Hắn chỉ giết người mà cảnh giới cũng lên, lại còn tăng liền 2 cái tiểu cảnh giới, có còn thiên lý hay không?”

“Xác thực là đúng vậy.” Luru Chính Minh cũng không giấu diếm: “ Kể từ lúc mà gã nông dân đẩy kẻ lại cho chúng ta biết nguyên nhân, ta đã có nghi ngờ rồi, đến tận khi vào phòng ta mới hoàn toàn khẳng định. Còn về cái trận pháp, ngươi nhớ lúc đấy mà ta muốn tham quan làng không? Ta thiết lập ngay từ lúc đấy.”

Nói đến đây, Lưu Chính Minh hơi ngẫm nghĩ lại một chút. Đúng là lúc đầu hắn đã cảm thấy nghi ngờ rồi, thế là để phòng ngừa hắn đã câu thông với hệ thống để chọn mua một bộ trận pháp chuyên phòng ngư, giá cả rất rẻ, chỉ có khoảng 1000 HTT, tên là Thạch sa hoàn bích trận, lấy địa thế thổ địa duy trì, thế nên ở nơi khô đất đai sung túc như này, uy lực của trận thậm chí còn mạnh hơn, tới mức ngăn cản được cả Đại Đầu sư. Dù sao đây cũng là trận pháp loại đặc biệt, chuyên hấp thu năng lượng trong thiên địa để sử dụng, nhưng cũng chỉ có hệ Thổ thôi. Nếu đặt nó ở nơi toàn Hoà đầu khí hay Thủy đầu khí thì đến cả Đầu già ngăn cũng khó.

“Thế còn cái chất độc thì sao?”

“Ngay từ khi vào phòng ta đã chú ý rồi, dù sao an toàn trên hết, ta luôn đi kiểm tra trước. Người nhớ viên thuốc ta cho người ăn vào không? Đó là Giải độc đan. Mặc dù chỉ là nhất tinh nhưng đề đối phó với loại độc được này là đủ rồi.”

Thấy Càn Minh Nguyệt đang dùng biểu lộ kì quái nhìn mình, hắn hỏi lại:

“Nhìn ta làm gì? Trên mặt ta có gì hà?”

“Có mắt, mũi với miệng. Trả lời cho ta biết người có phải hay không luyện đan sư?” Nàng dùng ánh mắt đầy kì vọng nhìn hắn.

“Không, tất nhiên rồi, người hỏi làm gì?” Hắn kì quái.

Chỉ thấy Càn Minh Nguyệt vẻ mặt thất vọng, nàng nói:

“Ta mặc dù sở hữu được Hoàng Thiên lô nhưng ta hoàn toàn không biết tí nào về Luyện khí hay luyện đan. Hoàng Thiên tiên đế không có để lại chút truyền thừa nào cả.”

“Không?” Lưu Chính Minh tròn tròn mắt. Tên đấy cũng quá ầu tả rồi hà, chỉ để lại mỗi vũ khí mà không có truyền thừa? Đánh đổ nhau à? Tuy thế hắn rất nhanh liền trấn định lại:

“Yên tâm, có thể truyền thừa là ở trong ba cái chân còn lại, dù sao người nhận chủ được cái lô này chứng tỏ người phải có điều kiện gì xúc động nó, chứ nếu không trải qua vô số năm mấy tên Đầu Thánh kia lại không phát hiện được điều gì. Yên tâm, việc gì muốn đến rồi sẽ đến.” Hắn an ủi.

“Hi vọng người nói đúng.” Nàng thờ dãi: “À mà đúng rồi, tại sao ban đầu người lại nghi ngờ gã nông dân kia, ta thấy hắn nói rõ ràng lý do đầy đủ, chẳng lẽ gặp ai người cũng nghi ngờ hết à?”

Nói đến đây thì dù Lưu Chính Minh có cố gắng thế nào cũng không che giấu được vẻ đắc ý:

“Thứ nhất, nghi ngờ không có lỗi. Dù sao đấy là người lạ. Thứ hai, người bảo hắn nói có lý, hoàn hảo? Trong mắt ta đầy rẫy sơ hở.”

“Như thế nào?”

“Muốn biết không, cầu ta đi, hãy ca ngợi ta đi. Ha ha!” Hắn đắc ý cười.

Nghe đến đây, Càn Minh Nguyệt phụng phịu ra mặt. Nhưng rất nhanh con tò mò lại chiếm lĩnh lấy nàng, khiến cho nàng không thể không cầu hắn:

“Chú nhân, nói đi mà ngại.”

Lưu Chính Minh sững sờ, không nghĩ rằng nàng lại có thể nói ra lời này. Hắn nhìn qua nàng, hơi thất thố chút. Đường như nhận ra sự thất thố của mình, hắn tăng hắng một cái rồi nói:

“Cái này chỉ cần phân tích một chút thôi. Thứ nhất, gã nông dân kia là ai?” Hắn hỏi.

“Một người nông dân bình thường, không có tu hành.” Càn Minh Nguyệt đáp

“Vậy hắn làm sao mà biết được nhanh thế. Bây giờ so sánh nhé, thân phận người là ai? Công chúa Đại Càn quốc. Cứ việc người hoàn toàn không được quan tâm đến và bỏ qua về khoảng cách giữa Đại Khôn quốc và Đại Càn quốc, chẳng lẽ một gã nông dân ở biên giới lại có thể biết rõ ràng hơn người. Hắn ta thậm chí còn hiểu được gần như toàn bộ tính hình. Phải biết không tu hành như hắn thì dù chỉ một Trung phẩm quốc gia cũng có vô số, chẳng lẽ tất cả người dân ở đây đều kiêu ‘trên thông thiên văn, dưới tường địa lý như thế này’, thế thì quá khủng bố rồi. Phải biết thế giới này là cường giả vi tôn, phàm nhân thì chỉ biết cố gắng để sống thôi, dư hơi đâu ra quan tâm đến vấn đề của những bậc Đầu Thánh cao cao tại thượng kia.”

“Ta hiểu rồi. Thế nhưng lờ...”

“Ý người là lờ đâu do nguyên nhân gì hắn mới biết à, giống như nghe một người nào đó nói quá. Điều này cũng đúng, thế sự không có tuyệt đối, vì thế điểm này cũng chỉ là điểm hoài nghi thôi, chân chính là ở điểm thứ hai, người nhớ hắn nói trong làng có cao thủ gì cao nhất?”

Lúc này Càn Minh Nguyệt nhớ lại:

“Ta nhớ hắn nói là có một vị Đầu già cừu tình.”

Nghe thế, Lưu Chính Minh mới gật đầu:

“Đúng, Đầu già cừu tình, còn bên kia đâu? Ban đầu mặc dù hắn có nói dốt về số lượng nhưng dù sao hắn cũng nói có hơn 10 tên Đầu sư, 1 tên Đại đầu sư, gần 9 chục tên khác lẫn lộn Đầu già lẫn Đầu chi khí. Với cái lực lượng đấy mà lại phải chờ 3 ngày để lấy hàng à? Nếu là ta thì huy diệt toàn bộ cả ngôi làng đó là được rồi, cướp nữ luôn cũng được. Đây là điểm bất hợp lý thứ 2. Do vậy nên ta mới suy đoán là gã nông dân kia là người của bọn cướp, còn lại cũng đều là đồng bọn hết.”

Lúc này chỉ thấy Càn Minh Nguyệt đang ngầy ra như phỗng nhìn hắn. Hắn hơi chột dạ, hỏi: “Sao, sai chỗ nào à?”

“Không không, mà chỉ là... tất cả những thứ đấy người phân tích ra ngay trong khi đang nói chuyện với một gã nông dân?”

“Tất nhiên, sư tử vô thỏ cũng phải hết sức. Đây gọi là cẩn thận, người không thể chủ quan với bất kỳ cái gì. Ta cũng không muốn mất đi một người hầu đắc lực.”

Nội tâm Càn Minh Nguyệt dâng trào lên một sự ảm áp, nàng biết hắn là đang quan tâm chính mình, nên mới nhắc nhở mình. Cứ việc hắn chọn từ ngữ không dễ nghe, nhưng cảm giác được quan tâm thế này nàng đã rất lâu rồi không trải qua, chắc từ khi mẹ nàng còn đến bây giờ.

Không để ý đến dị dạng của Càn Minh Nguyệt, Lưu Chính Minh lại nói tiếp:

“Kì thật tất cả còn chưa kết thúc.”

Càn Minh Nguyệt nghe thế hơi giật mình, hỏi:

“Cái gì còn chưa kết thúc?”

Lưu Chính Minh quay đầu ra một phương khác, chính kinh đô của Đại Khôn quốc, nơi đang bị Triệu gia chiếm giữ:

“Ta có một suy đoán nhỏ, rất dễ thành sự thực. Nếu như nó là thật thì có vẻ lần này hơi khó khăn rồi.”

Nghe vậy Càn Minh Nguyệt gất:

“Đừng thừa nước đục thả câu. Nói nhanh, chuyện gì?”

Nghe nàng giục hần cũng không nói gì, chỉ quay mắt lại nhìn nàng, ánh mắt băng lãnh, nhẹ nhàng nói:

“Đây là cách người nói chuyện với chủ nhân của người sao?”

Lần dị biến này đột nhiên khiến cho Càn Minh Nguyệt sợ lạnh cả sống lưng. Đến giờ nàng mới nhớ được tên trước mắt vẫn là kẻ chương không sinh tử của nàng, làm nàng ngã xuống, một khoả tìm chìm vào trong đáy cốc, không nói gì.

Lưu Chính Minh rất hài lòng với phản ứng của nàng. Hần thấy lâu lâu mình cũng nên gõ nàng một chút, khiến cho nàng đừng ngồi lên đầu mình. Tất nhiên hần cũng không giận tự nào, chỉ cảm thấy kiêu ngạo. Đường đường công chúa của một nước vậy mà lại bị dọa sợ rồi, cho dù nàng có bị ghét bỏ thì vẫn là công chúa nha. Tuy vậy rất nhanh, thấy dáng nàng bị dọa sợ, lòng thương tiếc của hần vẫn trào ra. Hần vội đỡ nàng dậy, ôn hoà cười nói:

“Không phải sợ, chỉ là lần sau chú ý là được.”

Nhận thấy Lưu Chính Minh cũng không hề thực sự giận mình, nàng hờn dỗi nói:

“Tên trướng thối này, người dọa ta.”

“Ta nào có dọa người, tự người ngã thôi. Dù sao ta vẫn là chủ nhân, uy nghiêm vẫn cần phải có. Người có thể nói chuyện vui vẻ với ta, trêu chọc ta, ta cũng không quan tâm; nhưng nếu người mà dám được dăng chân lẫn dăng đầu, đừng trách ta ác.” Đến đây giọng hần lại lạnh lẽo lại.

Cứ việc nàng không muốn, nhưng bản năng hướng về thượng vị gái phục tùng vẫn khiến cho nàng nói: “Vâng.”

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Tới Đại Khôn quốc

Lưu Chính Minh gật gật đầu, cũng không tiếp tục chinh nàng, dù sao hần còn thời gian. Hần nói tiếp:

“Như người thấy thì ta đã từng moi ra từ miệng tên thù lĩnh rằng rất nhiều ngôi làng của biên giới đang hoành hành giặc cướp, vậy tại sao triều đình Khôn quốc lại không làm gì, rõ ràng chỉ cử ra một tên Đẩu Linh là sử lý ổn thoả, họ đâu có thiếu Đẩu lĩnh, vậy tại sao họ không làm thế?”

Càn Minh Nguyệt suy nghĩ một chút rồi đáp:

“Có thể có người ngăn cản họ chăng?”

“Đúng, vậy ai là người ngăn cản họ, kẻ có thể sánh vai với triều đình Khôn quốc tại trên chính đất Khôn quốc là ai?”

“Triệu gia!”

“Đúng, chỉ có Triệu gia. À mà ta hỏi lại người rằng là việc mỗi quốc gia phải cử người đi đến nơi nào, người có biết không?”

Càn Minh Nguyệt chậm rãi suy nghĩ rồi lắc đầu:

“Không, ta không biết. Tất cả những tên từ Đẩu Tôn trở xuống đều bị xoá đi ký ức, còn lại thì đều giữ kín miệng. Về lý do và thời gian thì đây chính là hoàng tộc bí mật, chỉ có mỗi đương kim Hoàng đế biết.”

Nghe đến đây sắc mặt Lưu Chính Minh hơi không tốt lắm, thấy vậy, Càn Minh Nguyệt hỏi:

“Sao, có vấn đề gì hả?”

“Không có gì, chả qua là ta phát hiện một mạch suy nghĩ, hơi điên rồ tí nhưng rất có thể là thật. Được rồi, nói tiếp. Như người biết thì bát đại hoàng tộc luôn luôn cùng chung chiến tuyến, mặc dù đôi lúc có đấu đá lẫn nhau nhưng đối diện với tạo phản thì luôn liên kết vững vàng, bởi thế mới giữ vững cục diện Bát đại trung phẩm quốc. Theo như lần này Triệu gia tạo phản thì rất nhanh, như người biết được thì Triệu gia là đệ nhất gia tộc của Đại Khôn quốc, quyền lực ngập trời, có sao lại tự dưng tạo phản?”

“Người muốn nói là...” nói tới đây sắc mặt Càn Minh Nguyệt đen lại: “.. có kẻ giật dây.”

Lưu Chính Minh gật đầu: “Có lẽ thế, dù sao mấy lão Đẩu thánh đâu có ngu mà tự nhiên bốc lên chiến hoà. Gần như chắc chắn là có kẻ giật dây. Nhưng vấn đề là ai? Theo như chúng ta đã biết thì qua bao nhiêu năm đây cả tất cả quốc gia và tông môn nhập lưu đều phải đi đầu đau đó, theo dạng này thì ta suy đoán là trấn áp một thế lực nào đó. Phải biết là trên bát đại trung phẩm quốc chỉ có tứ đại thượng phẩm quốc, lục đại tông. Tứ đại quốc hoàn toàn không cần phải phức tạp như vậy, dù sao bát đại quốc phụ thuộc vào họ, nếu muốn tráo đổi chỉ cần cử một tên Đẩu đế là được. Tông môn thì không phải nói, họ không tự lập quốc gia. Bát đại quốc ở giữa thì hoàn toàn không thể làm gì được, dù sao họ là đám châu chấu trên cùng một sợi dây thừng. Hạ phẩm quốc thì hoàn toàn không có đủ năng lực làm như thế, như vậy kẻ khả nghi nhất chính là thế lực trong bóng tối kia. Vấn đề là lần này họ định làm gì?”

Lưu Chính Minh hít một hơi sâu rồi nói tiếp:

“Như người cũng biết thì toàn bộ biên giới đã tràn ngập lũ thảo khấu. Việc giết người đoạt tiền thì theo độ quen thuộc mà hôm qua bọn chúng xử lý thì chắc cũng đã làm không phải mười thì cũng tám chín lần rồi. Từ đó nói tiếp nếu như bọn chúng mà bao trùm hết các đường biên giới thì giao thông giữa các quốc gia lớn thông qua Đại Khôn quốc sẽ bị tắc nghẽn rất nhiều, khiến cho điều này cản trở tất cả các quốc gia, nên các thế lực còn lại rất nhanh sẽ biết được, rồi tất cả đều sẽ đến trợ giúp hoàng gia Khôn gây bất lợi cho Triệu gia, đã thế còn không bằng bọn chúng cứ im hơi lặng tiếng, lặng lẽ khống chế hoàng thất là được rồi, cần gì phải làm vậy?”

“Đúng, bọn chúng cần gì phải làm vậy, liên quân của các nước sẽ rất nhanh đến, đến lúc đó cục diện sẽ càng gây bất lợi cho chúng, trừ khi...” Nét mặt nàng rất nhanh đại biến.” Đây là một cái bẫy.”

“Đúng, một cái bẫy khổng lồ, một bàn cờ khổng lồ.” Lưu Chính Minh cười, cảm thấy rất hài lòng rằng nàng có thể suy ra được.

“Thế thì nguy rồi, chẳng lẽ các thế lực còn lại không nhận ra?”

“Không, họ nhận ra. Chả qua đây là dương mưu, nếu họ không đến thì với thực lực áp đảo của Triệu gia sẽ rất nhanh tiêu diệt được hoàng thất, vậy nên họ sẽ phải đến. Mà người quên trên đại lục này còn một thế lực nữa à?”

“Thế lực nữa? Đầu thú!”

“Đúng, đầu thú qua bao nhiêu năm im hơi lặng tiếng, bây giờ một sự kiện động trời như này mà lại không có bọn chúng nhúng tay vào thì ta thật không tin, hoặc là chúng cũng đang giống chúng ta, bị cái thế lực bí ẩn kia tấn công. Không đủ thông tin ta không suy luận được.”

“Thế nhưng nếu Triệu gia khống chế được Đại Khôn quốc sẽ có ích lợi gì cho chúng? Nếu cần ích lợi sao không lấy của tứ đại đế quốc, một trong 4 cũng bằng cả bát đại quốc cộng lại rồi.” Đáp lại nàng chỉ là cái cười của Lưu Chính Minh.

Hắn nói:” Người có biết trên thế giới tồn tại một sức mạnh gọi là Tín ngưỡng chi lực không?”

“Tín ngưỡng chi lực, giống kiểu Hoàng khí á? Nhưng Triệu gia đâu phải hoàng thất?”

“Hoàng thất, Hoàng khí? Các người lý giải sai về tín ngưỡng lực rồi. Nó là từ một sự tin tưởng, một niềm tin vào một cái nào đó thôi, bất kể ai cũng dùng được. Thậm chí bây giờ có một người bình thường được tín ngưỡng chi lực của cả Đầu Thiên đại lục, một đám chết luôn Đầu đế cũng là bình thường, nếu hắn ta chịu được phụ tải sau đó. Bây giờ người tương tượng: cả quốc gia mà giặc cướp hoành hành, hoàng thất lại bị kiềm chế, điều này sẽ dẫn đến dân chúng không tin tưởng hoàng thất nữa. Lúc này Triệu gia như chúa cứu thế hạ phàm, gét hết lũ giặc cướp, tất sẽ nhận được vô số Tín ngưỡng chi lực, nhất cử xử lý hoàng thất, xong đó tự xưng hoàng cũng được. Mà thế lực đứng sau Triệu gia cũng được hưởng ké, thậm chí còn có khả năng tá ma giết lừa. Thậm chí ta còn có lòng tin rằng bây giờ thất quốc còn lại đi tương trợ, ngay lập tức sẽ bị đảo chính ngay. Nếu suy đoán của ta là đúng, giờ thì cả Đầu thiên đại lục chuẩn bị rung chuyển, loạn thế đã đến, vòng xoáy của nó không ai thoát được, kể cả Đầu đế, tất nhiên là trừ cái đám đã phi thăng ra. “

Nghe xong Lưu Chính Minh phân tích và suy đoán ra được thì Càn Minh Nguyệt đã thấy lạnh cả người. Nàng hoàn toàn không thể tin được hắn có thể suy đoán được nhiều thế từ một chút thông tin. Tất nhiên tất cả đều đang còn là lý thuyết nhưng nếu nó là sự thực thì đây chính là một bàn cờ lớn, một bộ cục khổng lồ. Làm nàng nghĩ đến đây, trong bàn năng của nàng đã đứt khoát bỏ đi tư tưởng chống đối lại hắn. Thật đáng sợ!

Lưu Chính Minh mỉm cười nhìn nàng. Hắn biết nàng đang suy nghĩ gì. Tất nhiên là hắn cần phải tạo một cái hình tượng như này để huy đi tâm phản kháng của nàng, chứ không hẳn mất thời gian nói ra làm gì. Thực ra vẫn còn một lý do nữa là hắn muốn đào tạo nàng. Nàng mặc dù đã trải qua cung đấu nhưng so sánh với toàn thiên hạ thì tầm mắt nàng quá thấp. Là người hầu củ hắn nàng cũng phải có tầm mắt đủ cao, hơn thế nraeg còn là nhân vật chính, biết nhiều chút càng có lợi. Hắn cảm thán:

“Thiên hạ làm bàn cờ, chúng sinh làm quân cờ. Để ta xem các người sẽ là kỳ thủ hay ta mới là kỳ thủ sống sót cuối.” Nói rồi chiến ý của hắn bốc lên cao.

Đột nhiên nàng hỏi:” Thế tại sao ban đầu người biết được bọn cướp giả trang rồi mà người vẫn còn vào ở?”

“Đơn giản. Thứ nhất ta cần thông tin để suy đoán, thứ hai là cả ta và người đều hơi mệt sau một ngày đường rồi, có chỗ ngủ từ tế sẽ tốt hơn. Thứ ba là chúng ta cũng cần thêm tiền, ta đã lấy được mấy trăm lạng vàng từ chỗ bọn cướp rồi.”

“Thế người không sợ?”

“Sợ? Tất nhiên ai cũng có nỗi sợ, sợ thất bại, sợ gì gì đấy.... Như ta chẳng hạn, ta sợ tính sai, sợ người thân yêu bị tổn hại. Nhưng đó cũng là trách nhiệm của ta. Sợ thì có làm được gì không? Vậy nên người phải tự tin vào chính mình. Chuẩn bị cho kỹ càng là vì trách nhiệm và lợi ích, tự tin để tiến tới thôi. Không chú quan với bất cứ việc gì, bại không nản, thắng không kiêu, tất cả vì mục đích và chấp niệm của mình.”

“Thế chấp niệm của người là gì?”

“Ta kì thực ta cũng không rõ lắm, khi nào rõ ta sẽ nói cho người chấp niệm của ta. Ồ, đến rồi.”

Thì ra trong lúc hai người đang nói chuyện, bất tri bất giác đã đến được toà thành đầu tiên của phía Đông Đại Khôn quốc: Tương Liên thành.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cầm* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 19: Khí chất phàm nhân, tâm cảnh thuế biển!

Tương Liên thành, một trong các thành ít ỏi không bị chiến hoá lan vào, thành chủ có tu vi Đầu tông.

Nhìn trước mắt Tương Liên thành cao hơn trăm mét, dài gần ngàn dặm, Lưu Chính Minh không thể không cảm khái. Ai, đúng là dị giới a. Tuy tiện một thành mà cũng to khủng bố thế này, mặc dù thành này cũng được tính là có tiếng tăm trên toàn đại lục, nhưng số lượng thành như này chỉ riêng tứ đại đế quốc đã có gần trăm, toàn đại lục tính gần ngàn. Cũng là chênh lệch với địa cầu a.

Tâm thần nhất động, hắn lấy ra một cái mặt nạ mua sẵn từ hệ thống. Giơ lên trước cho Càn Minh Nguyệt, hắn nói:

“Đeo cái này vào. Dung mạo của ngươi quá là hồng nhan họa thủy. Ta mặc dù không sợ phiền phức nhưng cũng không thích phiền phức đến tìm mình. Hơn thế nữa ngươi trên danh nghĩa vẫn còn là Đại Càn quốc công chúa, chắc ở đây không ai biết?”

Mặc dù không thích nhưng Càn Minh Nguyệt vẫn hiểu được, bèn đeo vào. Đeo vào xong, nhan sắc chìm sa cá lặn của nàng biến mất, tuy vẫn tính là khá xinh nhưng hoàn toàn không đủ để gọi là tuyệt diệu, chỉ là một khuôn mặt bình thường như bao người. Mái tóc bạc của nàng cũng bị biến đổi thành màu vàng đỏ.

Nàng sờ lên mặt, vuốt vuốt mấy cái rồi khen:

“Thật thần kỳ, hoàn toàn không có cảm giác không thoải mái, cái này còn tốt hơn cả ở trong cung. Cái này ngươi lấy ở đâu?”

“Bí mật.”

Nghe thấy nàng khen, hệ thống cũng tự hào nói ra trong óc của Lưu Chính Minh:

“Đúng là trí kỷ mà, hệ thống xuất phẩm thì phải tuyệt vời. Dù sao mỗi cái có mỗi 200 HTT thôi. Ngươi sao không học nàng ý, khen ta thêm chút.”

“Có được gì không?”

“Bồi dưỡng tình cảm a.”

“Lần.”

Thấy hần dự định đi vào, Càn Minh Nguyệt hỏi:

“Ngươi sao không cần hả?”

Nghe vậy, Lưu Chính Minh quay đầu lại cười, nói:

“Ngươi có tin là trên cả vị diện này có mỗi ngươi là biết được ta tồn tại không? Dù sao ta mới đến đây có mỗi mấy tháng?”

“Ngươi đến bằng gì?” Nàng tò mò.

“Thiên cơ bất khả lộ.”

Thế rồi, hai người bước vào trong thành.

“Oa, thật phồn hoa! Chẳng trách gì người ta nói phong cảnh ở Đại Khôn quốc là đẹp nhất.”

Nói đến đây mắt nàng lại bị dán vào với mấy hàng bánh ngọt. Lưu Chính Minh chú ý đến biểu lộ của nàng, cười nhẹ một tiếng, hỏi:

“Muốn ăn không?”

“Được?”

“Tất nhiên là được.” Nói rồi hần đưa cho nàng một cái gói chỉ. “Đây là 100 lượng vàng, ngươi thích mua gì cứ việc mua thôi.”

“Thật?” Nàng không thể tin nhìn hần.

“Đương nhiên, chỉ cần ngươi quay lại đây lúc 6h chiều là được, nhớ kĩ chỗ này.”

Nghe thế nàng mừng quýnh cả lên, vội vã cảm ơn rồi chạy đi tham gia ngay mấy trò chơi. Từ nhỏ đến giờ nàng toàn bị nhốt tại lãnh cung, gần như chưa bao giờ được ra ngoài. Thấy nàng như vậy, Lưu Chính Minh cũng không biết nói gì, hơi cười mỉm. Sau đó, chỉ thấy hần đi vào một túc lâu.

Vào túc lâu xong, hần đi lên tầng hai, chọn một chỗ ở xa nhất, từ đây có thể nhìn xuống bên dưới. Hần kéo lại một tiểu nhị:

“Tiểu nhị, túc ở đây có túc gì?”

“Dạ, ở đây có Anh Hùng Huyết, Nữ Nhi Huyết,... đặc biệt ở đây có một loại túc nổi tiếng lấy danh là Hoàng liên túc. Nghe đồn rằng khi ủ túc sẽ cho một lá hoàng liên vào, khiến cho túc trở nên tiêu diệu thoát tục.”

Sau đó, tiểu nhị hỏi:

“Khách quan, hình như ngài không phải người ở đây?”

“Có gì ngươi hỏi thế?” Lưu Chính Minh hứng thú nhìn tiểu nhị này.

“Nếu đã là người ở đây thì sẽ không ai không biết rượu của túc quán này, dù sao đây là túc quán duy nhất trong thành, không ai không biết” Hần tự hào nói.

Nghe thế Lưu Chính Minh có chút ngoài ý muốn nhìn tên tiểu nhị này..

“Thú vị được. Cho ngươi.” Nói rồi Lưu Chính Minh đưa hần 1 nén vàng.

“Cha mẹ ta ơi, vàng!” Tiểu nhị không thể tin vào mắt mình.

“Muốn nữa không?”

“Muốn, tất nhiên là muốn thừa khách quan.” Tiểu nhị kích động nói. Đây là lần đầu tiên hần được nhìn thấy vàng, giờ có nghĩ bằng mộng hần cũng thấy được đây là một vị khách quý, thái độ ngay lập tức cung kính có thừa.

“Nếu muốn thì hãy nói hết những gì ngươi biết về toàn toà thành này cho ta, rồi đây sẽ là của ngươi.” Lưu Chính Minh vừa nói tay vừa lấy ra 10 nén vàng. Chỉ là số này so với lượng mà hần lấy được từ lũ cướp hoàn toàn vẫn chỉ là 9 con trâu mất một sợi lông.

Tiểu nhị kích động cả lên, bắt đầu nói tất cả những gì mình biết, kém chút nữa thì liệt kê cả tổ tông của thành chủ. Lưu Chính Minh vẫn giữ lời, đưa hấn 10 nén xong, gọi một cốc Hoàng liên tửu, xong ngồi đấy thành thói nhìn lên trần nhà, không ai biết hấn nghĩ gì.

Do có tiền boa sộp nên tửu được đưa đến rất nhanh, hấn vừa uống vừa xem xét lại thông tin mà tiểu nhị vừa nói, sau đó hấn cũng bắt chuyện với một số người khác trên này.

Sau khi kết hợp thông tin từ tiểu nhị và mấy vị khác xung quanh, hấn tổng hợp lại được:

“Tương Liên thành gồm có 3 đại gia tộc lớn, luôn tại thế chân vạc. Đó là Thạch gia, Lê gia, Đồng gia. Ba thế lực này chuyên môn kìm kẹp lẫn nhau, nghe đồn gia chủ có thực lực Đẩu Vương, xem ra lão tổ chắc cũng sẽ có thực lực Đẩu Hoàng. Thành chủ tên gì không ai biết, chỉ biết là họ Hấn, tu vi Đẩu Tông. Kế tiếp là tại Tương Dương thành có 1 sinh ý của Xích Liên thương phẩm, đề nhất thương phẩm tại Đại Khôn quốc. Đồng thời tại đây cũng có được 1 của hàng được hiệu, của Dược tông. 1 của hàng luyện đan, của Đan tông, một của hàng luyện khí, của Khí tông. Xem xét thông tin thì 2 tuần tới sẽ có một vụ bán đấu giá, 3 ngày nữa 3 đại gia tộc sẽ nhận người đi dò xét Phần Không di tích, nghe đồn là di tích do một vị Đẩu Thánh để lại. Nghe đồn là vì một đám sự kiện bất ngờ xảy ra dẫn đến việc 2 ngày này bị dòi lịch. Hừm, xem ra khí vận của nhân vật chính khủng khiếp thật, đây chắc là cơ duyên của nàng đây.”

Nói rồi hămgoi một mình uống rượu ngắm trời xanh. Rồi hấn nghĩ: “Rượu cũng ngon, chắc chi nhạt hơn tí so với rượu Rum thôi.”

Thế rồi tâm thần hấn bắt đầu hướng xuống dưới khu chợ náo nhiệt. Tương Liên thành không chỉ có người tu luyện, mà còn có phạm nhân rất nhiều. Họ có rất nhiều người là không thể tu luyện, và cũng có một số là không được tu luyện.

Tuổi thọ của họ cao nhất cũng chỉ hơn trăm tuổi, so sánh với con số tính bằng vạn của Vũ đế thì là một sự cách biệt vô cùng lớn. Đến Đẩu giả thường đều sẽ sống hơn trăm tuổi. Đến Đẩu Linh thì đã được vài trăm. Đến Đẩu Hoàng thì tính bằng nghìn, đến Đẩu tôn thì là hàng nghìn. Cuộc sống trăm năm trong mắt tu luyện giả cấp bậc càng cao thì chỉ như phù vân. Xem họ sống kì thực cũng là một loại sống an bình.

Thấm thoát đã được nửa năm trôi qua kể từ khi hấn đến đây. Mấy tháng trước hấn vẫn chỉ là một thẳng học sinh, mơ ước được đi du học, được nhận học bổng. Cuối cùng hấn cũng được nhận vào Havard.

Cuối cùng lại thế nào, hấn vẫn là bị số mệnh đưa đẩy đến đây, có được hệ thống, bước vào con đường tu luyện. Tri thức của hệ thống rất nhiều, để cho hấn mở mang hoàn toàn. Hấn biết được rằng sức mạnh trong thần thoại, trong trí tưởng tượng tất cả đều là có thật, không có gì không có, chỉ có hấn không biết mà thôi.

Kì thực hấn cũng vẫn ưa thích cuộc sống tu luyện này hơn, vì khi đó hấn được làm chính hấn, thoát khỏi sự xô bồ của cuộc sống. Bất tri bất giác, tâm cảnh, tầm nhìn của hấn đã cùng với phạm nhân khác biệt. Trước kia, hấn mặc dù sở hữu sức mạnh, kì thực vẫn chỉ như một đứa trẻ cầm súng mà thôi, không có cái khí chất của người lính. Giờ đây, khí chất hấn đã biến hoá một cách mãnh liệt, như là một đầu kiếm lộ rõ phong mang.

Hấn đã hiểu chấp niệm của bản thân, đó là phải trở nên mạnh, mạnh tới mức tự kiểm soát được vận mệnh của chính mình. Hấn sẽ nhảy khỏi bàn cờ, không còn là một quân cờ nữa, trở thành chân chính người đánh cờ.

Đây chính là chấp niệm của hấn, chấp niệm của hấn sẽ đưa đến một sự cứng cổ vô cùng to lớn cho đạo tâm của hấn, khiến cho đạo của hấn trở nên bền chắc hơn, giúp hấn rất nhiều trong việc xác định và thanh lọc đạo của hấn khi hấn tự tìm thấy đạo của chính mình.

Khí chất hấn biến đổi khiến rất nhiều người tại tâu lâu tăng hai đề ý, nhưng hấn không quan tâm. Xưa nay hấn chưa từng sợ phiền phức, đánh không lại hấn vẫn còn mấy tám phủ đề chạy đây. Mà trên hết, cao thủ lớn nhất ở đây chính là một vị Đẩu tông. Bây giờ chính thức uy hiếp được tính mạng của hấn chỉ có từ Đẩu Vương trở lên mà thôi. Với thực lực hấn bây giờ, gặp Đẩu Linh cũng có thể đánh một trận, thậm chí phản sát. Gặp Đẩu vương vẫn có thể chạy.

Suy nghĩ đến đây hấn mới nhìn xuống bên dưới. Quá trình ngộ tâm cảnh của hấn đã khiến hấn hiểu ra rất nhiều điều, xác định rõ mục tiêu của mình.

Thế là thời gian vẫn trôi qua, chớp mắt đã đến hoàng hôn. Hấn đứng đấy, đi xuống tửu lâu, đi ra chỗ hẹn. Nhưng chờ mãi hơn 15 phút à vẫn không ai thấy. Hấn tự nhủ: “Cô nàng này có thể lạc mất hay không đây?”

“Yên tâm, người hoàn toàn có thể dựa vào Thân nô ẩn để tìm mà.” Hệ thống nói.

“Đúng rồi, người không nhắc ta cũng quên.” Thế là hấn bắt đầu dựa vào Thân nô ẩn cảm ứng vị trí đối phương. Thấy cách đây không xa lắm nên hấn vội chạy đến.

Đến nơi, hấn nhìn tình hình phía trước thì mỉm cười, nhưng trong nụ cười ẩn giấu sát cơ.

“Đúng là số mệnh nhân vật chính nha, nằm cũng trúng đạn. Được, phen này lại có nhiều exp rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Một âm mưu nho nhỏ

Lưu Chính Minh chỉ thấy trước mắt là một cửa hàng trang sức, bán các thể loại vòng ngọc.

P phía trước có 3 thân ảnh đang lớn tiếng cãi nhau, hai nữ một nam. Cô gái bên trái đương nhiên là Càn Minh Nguyệt, chỉ thấy lúc này nàng đang cầm một cái vòng ngọc màu đỏ, ánh mắt tràn ngập sát ý nhìn về phía trước.

Bên còn lại thì là một thiếu niên và một người phụ nữ. Thiếu niên kia về ngoại hình thì hơi béo mập, còn lại thì trông rất bình thường, thậm chí còn có thể coi là xấu. Nhưng cách ăn mặc thì thể hiện rõ là thiếu gia nhà nào đó. Tu vi Đại Đẩu sư.

Người phụ nữ bên cạnh thì trông vô cùng diễm dứa, trát đầy son phấn. Nhưng đặc biệt nhất là trên mặt có một dấu tay hấn rõ đỏ lên.

Thấy tình cảnh như vậy, hấn bèn quay đầu sang hỏi một người đã theo dõi nãy giờ, hỏi:

“Vị huynh đài này, có thể cho ta biết chuyện gì không?”

Người kia cũng không ngoài ý muốn, chỉ coi là hần tò mò, đáp:

“Kì thật cũng không có gì nhiều. Chỉ là ban đầu vị cô nương bên phải kia(Càn Minh Nguyệt) đang muốn mua chiếc vòng đồ kia. Nào ngờ rằng xuất hiện một người phụ nữ bên kia, cô ta định đòi mua chiếc vòng này. Thế nhưng vị cô nương kia lại không đồng ý. Ai mà biết được rằng là người phụ nữ kia một lời không hợp, liền đi lên tát cô nương kia cái. Thế là vị cô nương kia xem chừng cũng là người tu luyện, né một cái rồi tát lại. Vốn là mọi việc sẽ kết thúc ở đây, nào ngờ à phụ nữ kia tự dưng lại lôi đầu ra một thiếu gia nào đó. Haizz, xem ra vị cô nương kia xui xẻo rồi.”

Đúng lúc này, chỉ thấy gã thiếu gia kia chỉ tay vào Càn Minh Nguyệt:

“Biết điều thì đưa cái vòng đấy cho nàng, rồi dập đầu xin lỗi 100 lần đi. Bản thiếu hôm nay đang không muốn giết người.”

Càn Minh Nguyệt nghe thế thì tức giận:

“Rõ ràng là nàng tự động thủ đánh trước, như thế nào có thiên lý? Sao ta phải nghe người?”

Nghe thế, tên thiếu gia kia bật cười:

“Tại sao? Tại vì ta là thiếu gia của Lệ gia, Lệ Hàn. Điều này đã đủ chưa?”

Tất cả mọi người ò lên, hoá ra đây chính là thiếu gia của Lệ gia, một trong các con quái vật lớn tại Tương Liên thành. Ngay lúc mọi người cho rằng cô nương kia bắt đầu xui xẻo, đột nhiên một giọng nói vang lên:

“Lệ gia? Khẩu khí thật lớn. Để ta xem người có thể thực là một tay che trời không?”

Một thanh niên mặc một bộ quần áo màu xám xuất hiện, đứng chắn tại Càn Minh Nguyệt trước mặt, chặn ngay trước Lệ Hàn.

Chỉ thấy Lệ Hàn thờ ơ mạnh ra một hơi:

“Thạch Viêm! Miệng chó không mọc được ngà voi. Người thì biết cái gì? Chẳng lẽ người muốn vì một ngoại nhân mà muốn cùng ta là địch?”

“Cùng người là địch? Người hơi tự đề cao bản thân mình rồi.”

Lại chỉ thấy một thiếu niên mặc hắc ý xuất hiện, tay cầm một cái quạt giấy, che trước ngực.

“Đồng Tiền? Người cũng muốn chống lại ta?” Lệ Hàn hần giọng.

“Cái gì là chống lại người? Ta chỉ không quen nhìn người ức hiếp người khác thôi.” Đồng Tiền cười híp mắt.

“Tốt tốt, món nợ này ta tính kĩ, hôm khác trả. Đi!”

Lệ Hàn bực bội quát lớn à thị nữ, ngay lập tức bỏ đi. Điều này không làm cho mọi người trong thành thấy kì lạ chút nào, dù sao ba đại gia tộc này luôn luôn kìm kẹp nhau, mỗi khi có gia tộc nào xảy ra việc gì thì hai cái còn lại sẽ ngay lập tức bỏ đá xuống giếng.

Thấy Lệ Hàn đã đi xa, Càn Minh Nguyệt mới xoay người lại đối với hai người ôm quyền, nói:

“Hôm nay chỉ ân, hôm khác xin báo đáp. Đa tạ hai vị tương trợ.” Nàng không nói dối. Tuy rằng nàng hoàn toàn có thể đánh bại được Lệ Hàn nhưng điều đấy sẽ khiến cho nàng phải đối đầu với Lệ gia. Với thực lực nàng bây giờ thì hoàn toàn không đối phó được.

“Không có gì. Tên Lệ Hàn đấy cũng tác oai tác quái quá rồi, rõ ràng là mình đuối lý trước còn cố. Còn về ân tình thì cô nương cũng có thể báo được bằng cách đi giúp chúng ta tại Phần Không di tích. Dù sao di tích ấy là chỉ có từ Đại Đầu sư trở xuống mới được vào. “ Thạch Viêm nói.

“Được.” Càn Minh Nguyệt đáp ứng.

“Tốt, hẹn gặp lại 3 ngày sau.” Nói xong cả Đồng Tiền cùng Thạch Viêm đều bỏ đi.

Chỉ thấy Càn Minh Nguyệt đi đến trước mặt Lưu Chính Minh, hỏi:

“Thế nào, ta đã làm giống như người bảo rồi đấy.”

Hoá ra lúc trước kể từ khi Lưu Chính Minh thấy cả Thạch Viêm và Đồng Tiền xuất hiện thì bắt đầu thông qua Thân nô ẩn truyền tài lời nói.

“Không tệ.” Hần nói: “Bây giờ thì cứ về nhà trọ đã, ta có một số việc cần hỏi người.”

Nói xong hai người đi đến một căn nhà trọ. Lưu Chính Minh bên chọn ngay một căn phòng có thoải mái nhất. Lúc này, Càn Minh Nguyệt cũng không nhất thiết phải dịch dung nữa, nàng tháo cái mặt nạ ra, để lộ khuôn mặt tuyệt diệu của nàng.

Vào phòng xong, Lưu Chính Minh hỏi:

“Hôm nay chơi vui không?”

“Có.” Càn Minh Nguyệt đáp.

“Được rồi, bây giờ trả lời ta một chút. Tại sao người lại cần cái vòng ngọc này?”

“Nó khiến cho Hoàng Thiên Lô có phản ứng.”

Đối với câu trả lời này Lưu Chính Minh không ngoài ý muốn, dù sao hần biết tính của Càn Minh Nguyệt không phải loại người tham trang sức, thế nên hần chỉ đoán được là cùng Hoàng Thiên Lô có quan hệ. Hần hỏi tiếp:

“Vừa nãy cả chiều người có lộ ra Diễm Linh Hoả không?”

Càn Minh Nguyệt hơi ngoài ý muốn: “Có, lúc trước ta cảm viên ngọc thì Hoàng Thiên Lô có phản ứng, khiến cho ta hơi lộ ra một chút Diễm Linh hoà. Có chuyện gì à?”

“Không, chỉ là trả lời cho một số suy đoán của ta thôi. Không có việc gì đâu, ngươi cứ kiểm tra tại sao Hoàng Thiên lô lại có phản ứng thôi.” Lưu Chính Minh vẫy vẫy tay.

“Ngươi không giận? Phải biết đây chính là phiền phức đấy, đắc tội một trong tam gia tộc.”

“Không vấn đề, phải biết ngươi đã là người của ta, mà người của ta không ai có thể đụng vào, Đấu đế cũng không được, một cái gia tộc nhỏ bé có nghĩa lý gì. Hơn nữa, chúng chuẩn bị đấu đá lẫn nhau rồi.”

“Nghĩa là sao?”

“Ngươi không cần để ý đâu, đây chỉ là một âm mưu nho nhỏ thôi.”

Thấy hán cũng không nói gì, Càn Minh Nguyệt quay sang giường định nằm, nhưng phát hiện cả gian phòng chỉ có một cái. Nàng vội vã đi ra cửa.

“Ồ, ngươi đi đâu đấy?” Lưu Chính Minh hỏi.

“Đi lấy thêm một cái giường, chẳng lẽ ta và ngươi nằm chung?”

“Có vấn đề gì đâu, không phải là chưa từng.” Lưu Chính Minh nhún vai.

Càn Minh Nguyệt mặt bắt đầu đỏ lên, gất:

“Nói bậy, không phải là vì ngươi ôm ta... ta....” Càng nói giọng nàng càng lí nhí.

Thấy vậy Lưu Chính Minh bèn đứng dậy, ôm nàng nằm luôn trên giường trong tiếng kinh hô của nàng.

“Ngươi... ngươi.”

“Có sao đâu, dù sao không phải chưa nằm thế này.”

“Nhưng người ta chưa tắm.”

“Ta thấy cũng thơm rồi mà.”

Sau một hồi vật lộn Lưu Chính Minh đành phải bó tay, cho phép nàng đi tắm. Hán đương nhiên là còn không quên đùa nàng thêm chút nữa như là tắm chung các loại sự tình.

Sau đó hán bắt đầu an tĩnh lại, miệng nhếch lên nét mỉm cười:

“Lần này là một cái bố cục nho nhỏ. Chỉ xem xem tên nào sẽ làm tốt thí đây?”

Nghĩ một hồi rồi hán lại mở hệ thống ra, kiểm tra thuộc tính.

“Thông tin nhân vật

Kí chủ: Lưu Chính Minh (chưa có danh xưng).Trạng thái: 100%

Công pháp: Hỗn Chân Công, Luyện Kiếm Quyết

Skills: Lý Bạch kiếm pháp

Trang bị: Viễn xạ kiếm, Giày thép.

Cảnh giới: Bậc 1 tứ trọng thiên (Đấu sư bát tinh) (36130/40000)

Năng lượng: 4000/4000

Thần thông: Phân thân thần thông

Dị năng: Không

Stats:

Hp (Máu): 24000

Str (Lực lượng): 13000

Speed (Tốc độ): 13000

Int(Độ suy tính): 13000

Wit (Vận tốc suy nghĩ): 1300

Men(Cường độ tinh thần): 1300

Soul(Cường độ linh hồn): 1300

Dex(Độ linh mẫn): 1300

Acc(Độ chính xác+ khả năng quan sát + crit): 14000

Def (Cường độ thân thể, phòng ngự): 1300

Túi đồ:74570 HTT, 3 lần rút thưởng Đồng,5 lần rút thưởng Bạc, 4 lần rút thưởng Vàng”

“Vạn kiểm quy tổng (quyết 1): Đăng đường nhập thất (4300/ 10000)”

“Lý Bạch kiểm pháp:

+ 4 quyết đầu: Lô hoà thuận thanh(56000/100000)

+ 8 quyết tiếp: Đăng đường nhập thất (7050/10000)”

“Xem ra tốt nhất nên mua nốt Lý Bạch kiểm pháp nhé, hệ thống báo rằng nếu mua trọn bộ còn có thể điệp gia lên nhau.” Luru Chính Minh nghĩ thầm rồi chọn:

“Cho ta mua Lý Bạch kiểm pháp, mua đến thức thứ 24.”

“Đình! Ký chủ xác nhận tiêu hao 53400 HTT?”

“Xác nhận.”

“Chúc mừng ký chủ học được Lý Bạch kiểm pháp đến thức thứ 24.”

Dứt lời, Luru Chính Minh lại đắm chìm trong không gian của hệ thống.

“Tam bôi thổ nhiên nặc,

Ngũ nhạc đảo vi khinh.

Nhân hoa nhĩ nhiệt hậu,

Ý khí tổ nghệ sinh.

Cửu Triệu huy kim chủy,

Hâm Đan tiên chấn kinh.

Thiên thu nhị trảng sĩ,

Huyền hách Đại Lương thành.

Túng tử hiệp cốt hương,

Bất tâm thể thượng anh.

Thủy năng thư các hạ,

Bạch thủ Thái huyền kinh.”

Ngay lập tức Luru Chính Minh đã tiến vào trạng thái dẫn như đốn ngộ.

Hệ thống:

“Xét thấy kí chủ học đầy đủ Lý Bạch kiểm pháp, tăng cường cảm ngộ của 24 thức đều đạt tới của 4 thức cao nhất: Lô hoà thuận thanh.

“Do ký chủ học tập đầy đủ 24 thức Lý Bạch kiểm pháp, ban thưởng Thái Huyền Kinh.”

“Xét công pháp Hồn Chân Công hấp thụ Thái Huyền Kinh, đạt được dị năng: Kết lực”

“Kết lực (1/10)

Đi trên tất cả mọi thể loại không gian như đạp trên đất bằng, hoàn toàn không nhìn trọng lực.

Lưu ý: chỉ có thể mang được những đồ vật mà trong trạng thái bình thường kí chủ nhắc được.”

“Công pháp Hồn Chân công đột phá Hoàng cấp trung phẩm, khả năng hấp thụ tu vi tăng lên thành 12%, khả năng ép chặt căn cơ lên thành 12 lần.”

“Xét được thành tựu: giẫm trên không khí như dẫm trên đất bằng, ban thưởng ký chủ thân pháp: Lãng ba vi bộ.”

“Lãng ba vi bộ: Sơ khuy môn kính (0/ 1000).”

“Khai mở: Thân pháp.”

Tiện Tiện.” Moá, tiểu tử này kích hoạt một chuỗi combo thưởng a.”

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cấm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 21: Tiêu hoá Thái Huyền Kinh

Càn Minh Nguyệt đã tắm xong xuôi, vừa đi vào thì thấy được Lưu Chính Minh đang ngồi ngưng thân tu luyện, cũng không có làm phiền đối phương, tự chọn một chỗ bên cạnh giường bắt đầu ngồi xuống.

Tầm vài canh giờ về sau, đột nhiên nàng mở mắt ra, thấy Đẩu khí trong khắp nơi hình thành một cái phễu không lồ, trung tâm của phễu chính là cái giường, cụ thể hơn là Lưu Chính Minh. Lúc này Lưu Chính Minh cũng đã kết thúc học hết toàn bộ 24 thức Lý Bạch kiếm pháp.

Như phát hiện ra được dị dạng, hắn vội mở mắt ra, thấy tình cảnh xung quanh, hắn há hốc mồm:

“Cái gì đang xảy ra?”

Càn Minh Nguyệt ngạc nhiên:

“Người không biết?”

“Tất nhiên là không, nếu không ta hỏi người làm gì?”

Nghe vậy thì Càn Minh Nguyệt mới xác nhận là đến chính chủ Lưu Chính Minh cũng không nhận thức rõ được tình hình. Khẽ cắn môi, nàng suy nghĩ một chút:

“Thường thì trạng thái Đẩu khí tụ hội này sẽ xảy ra khi người đề thăng một cảnh giới, hoặc đơn giản là công pháp lên cấp. Người xem ra vẫn chưa đột phá, vậy thì dễ dàng là công pháp rồi. Người xem thử đi.”

Lưu Chính Minh vội vã xem xét lại hệ thống, đúng như nàng nói, công pháp Hỗn Chân công vậy mà đề thăng lên Hoàng cấp trung phẩm. Chỉ là khi hắn xem xét lại giao diện thì điều làm hắn chấn kinh hơn cả là ở phía sau.

“Thông tin nhân vật

Kí chủ: Lưu Chính Minh (chưa có danh xưng).Trạng thái: 100%

Công pháp: Hỗn Chân Công, Luyện Kiếm Quyết

Thân pháp: Lãng ba vi bộ.

Skills: Lý Bạch kiếm pháp, Vạn Kiếm Quy Tông.

Trang bị: Viên xạ kiếm, Giày thép.

Cảnh giới: Bạc 1 tứ trọng thiên (Đẩu sư bát tinh) (36130/40000)

Năng lượng: 4000/4000

Thần thông: Phân thân thần thông

Dị năng: Kết lực

Stats:

Hp (Máu): 24000

Str (Lực lượng): 13000

Speed (Tốc độ): 13000

Int(Độ suy tính): 13000

Wit (Vận tốc suy nghĩ): 1300

Men(Cường độ tinh thần): 1300

Soul(Cường độ linh hồn): 1300

Dex(Độ linh mẫn): 1300

Acc(Độ chính xác+ khả năng quan sát + crit): 14000

Def(Cường độ thân thể, phòng ngự): 1300

Túi đồ:23370 HTT, 3 lần rút thưởng Đồng,5 lần rút thưởng Bạc, 4 lần rút thưởng Vàng”

“Cái quái gì? Tiện Tiện, sao ở đâu ra một cái dị năng và một cái thân pháp thế này?”

“À kí chủ, kí chủ vừa được thành tựu đó.” Hệ thống mặc dù nói nghe phong kinh vân đạm, trên thực tế là trong lòng nó cũng không tin được là gia hoả này mở được combo tốt như vậy. Quá bất khả tư nghị. Dù sao nó cũng chỉ là cái ‘ linh hồn’ của hệ thống này thôi, nó cũng có biết hết đâu, giống như là một người không thể nào biết được hết tất cả trên cơ thể mình kia, cái đây là đến Thánh Nhân cũng không dám nói bừa.

“Thành tựu?”

“Ân đúng.” Nói rồi hệ thống mới nói sơ qua về những gì vừa xảy ra.

Lưu Chính Minh vẫn đang đắm chìm trong đấy, hoàn toàn không tưởng tượng được, cho đến khi có một thanh âm nhỏ nhẹ kéo hắn về hiện thực:” Lưu Chính Minh? Lưu Chính Minh?”

“A? Làm sao?”

“Người vừa rồi cười bí ối lắm, ta sợ nào người luyện công bị hỏng.”

Lưu Chính Minh nghe vậy mới giật mình tỉnh lại, khuôn mặt nhanh chóng trở nên nghiêm nghị, nhưng vẫn có thể nhìn thấy được nét đặc ý. Hắn cũng biết mình vừa thất thố, vội nói:

“Không có gì, ta vừa mới lĩnh ngộ được một bản dị năng mới, cho người kiến thức một chút.”

Nói rồi, hắn vội bế nàng lên kiểu công chúa, rồi kích hoạt dị năng [Kết lực]. Chỉ thấy không khí dưới chân hắn như bị nén lại, hắn đi đi lại lại mấy bước như đi lại trên đất bằng.

“A?” Càn Minh Nguyệt kinh hô: “Người rõ ràng là Đấu sư, tại sao có thể ngưng không mà đi? Thậm chí đến cả Đấu Hoàng hay Đấu Tông, Đấu Rôn họ cũng phải huyền hoá ra Đấu khí hoá cánh mới bay được, chỉ có Đấu Thánh trở lên mới không cần cánh. Còn người thì cứ giống như đang đi lại trên đất bằng, không, rõ ràng ta còn nghe được tiếng. Người làm sao mà làm được?”

“Đây là một loại dị năng mà ta mới có: [Kết lực]. Nó cho phép ta đi trên tất cả các thể loại môi trường như dẫm trên đất bằng.” Lưu Chính Minh mỉm cười.

“Nó chỉ có thể tác dụng dưới chân người?” Càn Minh Nguyệt đột nhiên hỏi.

“Không, ta có thể khống chế được trong phạm vi 3 m lấy bán kính từ người ta, người là định...” Lưu Chính Minh nghĩ đến điều gì.

“Đúng, nếu như người kết lại môi trường xung quanh người 3m, thì chẳng phải là người đã có một lá chắn tuyệt đối rồi hay không?” Càn Minh Nguyệt hai mắt sáng rực.

“Đúng đúng, thông minh.” Lưu Chính Minh rất vui mừng không thể lãnh đạm được, phải biết là hắn cũng không có nghĩ ra điều này mà. Đây rõ ràng là một loại thủ đoạn bảo mệnh. Hắn không tự chủ được hôn lên má Càn Minh Nguyệt một cái.

Càn Minh Nguyệt giật mình, nhưng cũng chỉ đỏ mặt, không có nói gì. Thấy thế, Lưu Chính Minh lại cảm thấy ngượng ngùng:

“Thật vô ý tứ, người đẹp quá.”

Cứ việc nàng vẫn giận nhưng nghe thế thì cũng tiêu tan không ít, dù sao đã là con gái ai chả thích khen mình đẹp? Nhưng nàng cũng không tiện nói gì. Bầu không khí ngay lập tức hơi bị xấu hổ.

Rốt cuộc vẫn là Lưu Chính Minh chủ động đánh vỡ bầu không khí này, hắn nói:

“Tuy cách làm này rất tốt nhưng nó vẫn có 2 hạn chế.”

“Hạn chế gì?”

“Việc duy trì dị năng này ảnh hưởng bởi thực lực của ta. Với thực lực của ta chỉ có thể duy trì vòng chắn trong 400 phút, và chịu trọng tải được 13 tấn. Nếu vượt quá mức này hoặc là chịu áp lực quá lâu dẫn đến tốc độ tiêu hao tăng nhanh thì vòng chắn sẽ vỡ.”

“Không sao, vốn cái vòng chắn này hoạt động như thế đủ lâu rồi, lại nói chẳng lẽ người lại không thể tấn công lại hay sao mà cứ ngồi chờ đánh.” Càn Minh Nguyệt cười.

“Đúng ha, thôi chúng ta đi xuống, ta còn phải thuần thục lại kỹ năng.”

“Được.”

Thế là cả hai người rơi xuống giương. Bất quá bây giờ Lưu Chính Minh phải kiểm tra lại toàn bộ stat của mình.

“Lăng ba vị bộ à, thân pháp của Tiêu điều phái à. Được dựa trên 64 quẻ Chu Dịch, bách biến đa dạng, mỗi lần chạy hết 64 quẻ thì lại vận chuyển được một chu thiên, lấy chiến đường chiến, yêu cầu năng lượng rất nhiều a.” Lưu Chính Minh bắt đầu nhớ lại ký ức lúc trước mà hắn xem:

“Đoàn Dự cũng từng rất nhiều lần thoát hiểm nhờ cái này, chỉ không biết tại dị giới thì thế nào?”

Chỉ thấy Lưu Chính Minh gọi Càn Minh Nguyệt ra thử chỉ dùng mỗi chiêu lực tới tấn công chính mình. Mới lúc đầu Càn Minh Nguyệt còn hơi do dự nhưng thấy Lưu Chính Minh chém gió quá nhiều, nàng cũng quyết tâm sử dụng 2 thành lực lượng để tấn công.

Thế nhưng mà nàng phát hiện ra về căn bản mình đánh không tới đối phương, giống như mỗi lần mình công kích tại một vị trí nào thì đối phương đã tại một chỗ khác rồi, hơn thế còn tạo rõ thành quy luật. Thế nhưng cho dù nàng có thấy được quy luật thì đã sao? Lăng ba vị bộ được hợp thành từ 64 quẻ, tương đương với 64 vị trí, kết hợp sâu chuỗi thì hoàn toàn có thể dùng được cái gọi là Thần hành bách biến.

Thế là nàng cắn răng, lực đạo cũng tốc độ bắt đầu lớn dần, từ 2 thành lên 3 thành, rồi 5 thành, 8 thành, rồi 10 thành. Không lần nào bắt được đối phương, đến cả góc áo còn không thương tổn được. Nàng uỷ khuất ngồi xuống:

“Người khi dễ ta, rõ ràng là ta nhìn thấy rồi mà tại sao lại như vậy?”

“Àch, cái này liên quan đến hệ thống phương vị, có lẽ nếu có cao thủ trận đạo đến thì sẽ dễ khắc chế cái này hơn.” Tuy nói thế nhưng chất lượng của Lăng ba vị bộ khiến cho hắn thấy thoải mái rất nhiều. Hai cao thủ đồng cấp giao tranh mà không có sự khác biệt nhiều về thể chất, chỉ cần đối phương không tung ra AOE thì có [Lăng ba vị bộ] là hắn tự tin thủ thắng rồi.

Suy nghĩ xong rồi hắn mới ngẫm nghĩ lại nếu có ngày mình gặp cao thủ mà mình hoàn toàn không nhìn thấu được hắn thì sẽ làm sao? Tâm niệm nhất động, hắn vào shop kiểm tra mục Huyết mạch:

“Bạch Nhãn: 20000 HTT (có thể nâng cấp)

Nhìn xuyên thấu vật thể, đồng thời có thể xuyên qua khí tức của đối phương cao hơn 10 tiểu cảnh giới. Có độ miễn cảm cực cao đối với năng lượng, tăng gấp 10 lần thần niệm.”

“Tả Luân Nhãn: 10000 HTT (có thể nâng cấp)

Có khả năng sao chép chiêu thức của đối thủ mạnh hơn 5 tiểu cảnh giới.

Tăng cường tinh thần lực, tăng cường cho kỹ năng mang tính chất Huyền thuật, có thể nâng cao hiệu suất của các skill dùng mắt.”

“Hoà nhân kim tinh: 30000 HTT

Tăng tầm nhìn xa, tăng độ chắc khỏe của mắt. Có thể nhìn rõ hư thực của đối thủ cách 15 tiểu cảnh giới.”

“Tâm đồng nhãn thuật: 10000 HTT

Nhìn thấy được nội tâm suy nghĩ của đối phương dưới 5 tiểu cảnh giới.”

“Hoàng toà đồng...”

“...”

Cuối cùng, Luru Chính Minh đã quyết định chọn Byakugan, vì Viễn xạ kiểm soát hoàn toàn có khả năng bắn xa hơn cả tầm nhìn, hơn thế còn có thể nhìn thấu được đồ vật, miễn cảm với năng lượng, khiến cho hắn hoàn toàn phù hợp để bắn tia.

“Đinh! Chúc mừng kí chủ nhận được Byakugan, xếp vào thần thông, vì đây kì thực chính là một loại thiên phú huyết mạch, tiêu tốn 20000 HTT.”

Thế là Luru Chính Minh mở mắt ra, nhưng trong mắt hoàn toàn không có lòng đen, tất cả đều màu trắng dã.

“Ê, sao mắt ngươi trắng thế?” Càn Minh Nguyệt hỏi, dù sao tự dung thấy một người mắt trở nên trắng dã là một sự tình khá đáng sợ.

“Ta không sao, đây là thần thông mới.” Nói xong, hắn nhìn về phía Càn Minh Nguyệt.

“Phụt!!!”

“Ê ê, ngươi làm sao lại chảy máu mũi? Thần thông phản phệ à?”

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Hồng ngọc tiên vực

“Không không, không có gì!” Luru Chính Minh vừa lắc đầu vừa đóng thần thông lại. Tuy nói thế nhưng trong lòng hắn lại nghĩ: “Không biết cái đám gia tộc Hyuga này nhìn thế nào nhè, cái này có khác gì X quang đầu?”

Hệ thống một bên khinh bỉ:

“Không có nghị lực, mới thế mà đã thế thâm như vậy, ngươi còn làm ăn được cái gì?”

Luru Chính Minh cãi cổ:

“Này, dù sao ta cũng là xử nam. Đây là lần đầu xem hàng live đấy.”

Chỉ thấy lúc này Càn Minh Nguyệt dùng ánh mắt lo lắng nhìn về hắn:

“Ngươi lại tự dung ngăn người ra rồi, nào có vấn đề không?”

Luru Chính Minh cũng kiên quyết mặc kệ hệ thống, rất có phong phạm lắc đầu một cái, lên tiếng:

“Không, chỉ là ta nghĩ tới vài chuyện thôi. Thế còn ngươi, tìm được lý do tại sao Hoàng Thiên Lô lại phản ứng với viên hồng ngọc kia chưa?”

Mặc dù biết hắn đang đánh lạc hướng nhưng Càn Minh Nguyệt vẫn đưa bàn tay ra, hiển lộ nên một viên hồng ngọc đang loé lên ánh sáng lấp lánh, ần ần tản ra từng tia pháp lực, tuy thế nhưng chỉ bé bằng một phần mười so với viên hồng ngọc kia. Nàng nói:

“Đây là cái mà Hoàng Thiên Lô phản ứng. Lúc đầu nó nằm bên trong khối hồng ngọc kia, do cùng một màu và khí tức nó tản ra không phải đầu khí nên ta không phát hiện được. Do sợ nó phản ứng quá mạnh với Hoàng Thiên Lô nên ta đợi đưa ngươi xem trước xem nó là cái gì.”

Luru Chính Minh cầm lấy khối hồng ngọc đấy, cầu thông với hệ thống:

“Tiện Tiện, đây là cái gì?”

Hệ thống hơi suy nghĩ một chút:

“Xem ra đây là một viên hồng ngọc đến từ tiên vực của nơi này, xem lượng pháp lực tỏa ra có vẻ cũng không thấp, có lẽ trên Tiên vực cũng là cấp bậc khá cao.”

“Đều nói nhân vật chính có vận may khủng bố, giờ ta mới đích thân chứng kiến. Chỉ ra ngoài chợ thường dân mua một món đồ trang sức là đã gặp ngay cơ duyên rồi, có còn thiên lý hay không?” Luru Chính Minh trong nội tâm chịu đã kích.

“Đừng trẻ con thế, ngươi cũng có ta rồi còn gì. Mà thiên lý? Thiên lý tồn tại cũng là do duyên phận cả mà thôi.”

Sau một hồi phát tiết thì Luru Chính Minh cũng bình tĩnh lại, hỏi:

“Thế tại sao Hoàng Thiên Lô lại phản ứng được với viên hồng ngọc này?”

“Ta đoán là do nó bị tổn hại, cần pháp lực đến bù đắp. Dù sao pháp lực so sánh với Đâu Khí hoàn toàn nằm ở cấp bậc cao hơn, có lẽ Hoàng thiên lô có thể hút pháp lực từ viên ngọc này để hồi phục.”

Cảm thấy hệ thống nói có vẻ đúng, Luru Chính Minh quay lại nói với Càn Minh Nguyệt:

“Trong viên hồng ngọc này ẩn chứa pháp lực, ta đoán là Hoàng Thiên Lô cần pháp lực để hồi phục.”

“Nói rồi đưa viên ngọc vào tay Càn Minh Nguyệt.” Thử đặt viên ngọc vào trong Hoàng thiên lô đi, xem nó phản ứng gì?”

Càn Minh Nguyệt gạt đầu một cái, rồi cầm lại viên hồng ngọc, lập tức tế ra Hoàng Thiên lô, rồi đặt viên hồng ngọc vào bên trong.

Chỉ thấy Hoàng thiên lô hơi run lên một chút rồi đứng im, như không có gì. Thấy tình cảnh này cả Luru Chính Minh và Càn Minh Nguyệt ngơ ngác nhìn nhau. Luru Chính Minh thất vọng nói:

“Thất bại? Sao lại thế n...”

Chưa dứt câu, cả không gian xung quanh Luru Chính Minh và Càn Minh Nguyệt rung lên, rồi hai người ngay lập tức biến mất, chỉ để lại Hoàng Thiên Lô đang nhấp nháy ánh sáng. Viên hồng ngọc phía trên đã nát thành từng mảnh vụn.

Bên trong Hoàng Thiên lô, tăng một

“Ai ui, cái gì vừa xảy ra?” Luru Chính Minh lấy tay xoa trán nói.

“Ta không biết, nhưng người có thể xuống khỏi người ta trước được không?” Càn Minh Nguyệt lên tiếng.

Thì ra lúc đi vào trong không gian này, do chưa có sự chuẩn bị nên hai người đều không đứng vững, khiến cho Luru Chính Minh ngã lên người Càn Minh Nguyệt.

Luru Chính Minh vội vàng đứng dậy, miệng nói xin lỗi, mắt vẫn nhìn khắp không gian xung quanh. Chỉ thấy bao quanh hắn bây giờ chỉ có một mảnh hắc ám, hoàn toàn không nhìn thấy gì. Tuy vậy nhưng Đâu Khí tại đây lại vô cùng sùng túc, hơn xa ngoại giới. Cảm giác được vậy, hắn quay sang hỏi Càn Minh Nguyệt:

“Người còn cảm giác được Hoàng Thiên Lô không?”

Nghe vậy, Càn Minh Nguyệt đáp:

“Còn, nhưng trạng thái của nó rất kì lạ, ta cảm giác vị trí của chúng ta như đang nằm trong bụng nó vậy.”

Nghe vậy, Luru Chính Minh gạt gù:

“Ta đoán là bây giờ chúng ta đang ở trong tiểu thế giới tại bên trong Hoàng thiên lô. Người có cảm giác được thời gian khác biệt với ngoại giới không?”

“Có, trong này thời gian trôi nhanh gấp 2 lần.”

“Đúng, vậy đây rất có thể chính là tầng một của Hoàng Thiên lô. Hoàng thiên lô có 7 tầng, thời gian khác biệt, chia từ gấp 2 lần đến gấp 128 lần. Từ đây về sau chúng ta khi nào có thời gian cứ chui vào đây tu luyện.”

Nghe thấy thế Càn Minh Nguyệt cũng gạt đầu đồng ý, nhưng chỉ thấy nàng hơi nhìn về phía vùng không gian hắc ám xung quanh, nói:

“Người có biết cách nào để sửa cái vùng này không, ta cảm giác rất khó chịu.”

“Ta cũng không chắc lắm. Bây giờ người là chủ nhân của nơi này mà, thử thay đổi bằng ý nghĩ xem.”

Nghe vậy, Càn Minh Nguyệt bèn nhắm mắt lại, trong đầu bắt đầu tưởng tượng ra từng hình ảnh. Chỉ thấy nguyên bản vốn chỉ là bãi đất trống giờ đã mọc lên cỏ xanh sông núi. Vùng hắc ám bên trên giờ đã thay thế bằng một bầu trời sao lấp lánh. Không khí cũng tràn ngập mùi hoa tươi mát, tuy thơm nhưng không nồng. Từng đợt gió phả qua, mát nhẹ như gió thu. Xung quanh Càn Minh Nguyệt trong khuôn viên trăm mét giờ tất cả đều trở thành một vườn hoa rực rỡ, suối chảy khe qua. Dưới chân của nàng mọc lên một cái sân đá, với hoa văn vô cùng đẹp đẽ, kết hợp với không khí mờ ảo xung quanh thì nơi đây như một chốn Bồng lai tiên cảnh.

Luru Chính Minh sững sờ nhìn xung quanh, than rằng:

“Thảm mỹ của người tốt thật. Nguyên bản một vùng đũaas hoang sơ đã bị người biến thành như này. Thật không thể không nói đây chính là một nơi vô cùng phù hợp để tu luyện, thanh tịnh mà không kém phần sống động, đa dạng nhưng không kém hài hoà. Khi nào ta có một thế giới chắc phải nhờ người thiết kế mới được, ta lại không có bản lĩnh này.”

Càn Minh Nguyệt nghe lời khen ngợi, không kiềm được mỉm cười: “Quá khen rồi.”

Vậy là hai người nằm nghỉ ngơi một lúc, đến khi Luru Chính Minh hỏi:

“Bây giờ nếu như ta muốn đi ra thì sẽ như nào?”

Nghe vậy Càn Minh Nguyệt vẫy tay một cái, trong hư không xuất hiện một cánh cửa, nói:

“Ta thì hoàn toàn có thể tự mình đi ra khỏi không gian này, nếu ta muốn thì người cũng thế. Nhưng nếu người muốn tự đi ra thì cứ bước qua cánh cửa này.” Nói xong nàng xoay đầu lại, hỏi: “Người định đi đâu à?”

Luru Chính Minh cũng không dấu điểm” Người cứ ở trong này tu luyện, ta đi ra ngoài làm chút việc. Yên tâm ta sẽ mang Hoàng thiên lô đi cùng, nếu có gì ta sẽ thông qua Thân nô ẩn gửi liên lạc với người.”

Nghe thế Càn Minh Nguyệt hơi ngoài ý muốn.” Thân nô ần còn có thể liên lạc?”

“Kì thực mới đây ta cũng mới biết. Người có thể thông qua ý niệm của mình gửi thông tin qua Thân nô ần, đồng thời cảm nhận được vị trí đối phương.”

“Ừm.” Càn Minh Nguyệt gật đầu.

“Yên tâm, ta sẽ mua chút đồ cho người. An tâm tu luyện nhé.” Nói xong Lưu Chính Minh mở cửa bước ra ngoài. Nhét Hoàng Thiên lô vào trong giới chì, hẩn suy nghĩ:

“Xem ra ta cần đi trước Dược Tông một chuyến rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Đến Đan tông cửa hàng

Lưu Chính Minh bước vào phân đà cửa hàng của Đan tông. Ngay lập tức có một nhân viên phục vụ chạy ra, hỏi:

“Ngài cần gì thưa ngài?”

Lưu Chính Minh âm thầm nghĩ trong đầu: “Xem ra nơi này đối với khách hàng không tệ.” Mắt ngoài hẩn đưa tay ra, trong lòng bàn tay xuất hiện 10 viên Liệu Thương đan. Chỗ này là hẩn vừa mới xoát ra cộng với hàng tồn lúc trước. Tất nhiên là hẩn sẽ không bán hết, hẩn vẫn còn lưu lại 6 viên.

“Cái này là...” Phục vụ nghi ngờ hỏi.

Đối diện với ánh mắt dò xét của người phục vụ, hẩn điềm tĩnh trả lời:

“Liệu thương đan sơ cấp, đan dược có khả năng chữa khỏi mọi vết ngoại thương và ám thương dưới Đại đầu sư.” Lưu Chính Minh bình tĩnh trả lời.

“Thật sao?” Nghe vậy người phục vụ vẫn chưa tin. Nói đùa gì chứ, hẩn đã từng gặp vô số đan dược rồi, làm phục vụ tại Đan tông, tuy rằng hẩn không biết luyện đan nhưng về căn bản tên các loại đan dược là hẩn vẫn rất rõ. Căn bản là không có loại nào tên là Liệu thương đan cả.

Bây giờ tự dưng lại xuất hiện một thanh niên trông tuổi chưa đến đôi mươi, vừa vào đã xuất ra một viên đan dược không ai biết, lại còn tuyên bố sẽ chữa khỏi mọi vết ngoại thương và ám thương của đại đầu sư trở xuống, nếu không phải cảm nhận khí tức trên người thanh niên này là đầu sư thì hẩn đã đuổi ra ngoài rồi. Tuy hẩn chỉ là một phục vụ có đầu giả cánh nhưng đây là phân đà của Đan tông, một đầu sư nhỏ nhoi có thể làm được gì?

Tuy thế hẩn vẫn mỉm cười, nói:

“Khách quan xin chờ chút, tiểu nhân sẽ đi gọi quản lý đến ngay.”

Nói xong hẩn rời đi ngay lập tức, không tỏ thái độ gì.

Chứng kiến việc một tên phục vụ còn dám nghi ngờ mình, Lưu Chính Minh chỉ mỉm cười không nói gì. Hẩn cũng biết việc này nghe khó có thể tin được, nhưng hẩn tin tưởng tuyệt đối vào hệ thống. Hệ thống là ai? Một tồn tại cấp Toàn vũ trụ, há lại có thể bị một vị diện cấp bậc này làm khó dễ.

Vài phút sau, chỉ thấy tên phục vụ quay lại, sau lưng là một vị trung niên ần ần có khí tức tương đương Đầu Hoàng. Chỉ thấy tên phục vụ nói:

“Bẩm đại nhân, đây chính là người mà nói sở huu đan dược thừa ngài.”

“Tốt, người lui xuống trước đi!” Vị trung niên phát phát tay nói.

“Dạ, tiểu nhân xin lui.” Phục vụ ngay lập tức lui về phía sau, bắt đầu đi đón chào các vị khách khác.

Thế rồi, chỉ thấy tay trung niên này quay đầu lại, nhìn Lưu Chính Minh một chút rồi nói:

“Vậy đây là tiểu gia hoá dám nói là sở hữu đan dược có thể chữa khỏi ám thương cùng ngoại thương cho Đại Đầu sư trở xuống trong nháy mắt à ta xem nhóc con cốt linh mới 18, tu luyện được tới Đầu sư bát tinh cũng không dễ, chỉ bằng lưu lại đây làm phục vụ xem một năm xem như chuộc tội thế nào?” Rõ ràng hẩn không hề tin Lưu Chính Minh, tưởng rằng lại có tên lừa đảo nào xuất hiện.

“Ngài vẫn chưa xem qua đan dược thì làm sao biết được?”

“Vớ vẩn, trên đời này làm gì có đan dược nào có thể chữa trị hết được tất cả mọi loại ngoại thương và ám thương, phải biết vạn vật tương sinh tương kh.” Vừa nói đến đây thì hẩn ngừng lại, bất khả tư nghị nhìn vào mấy viên đan dược trên tay Lưu Chính Minh.

“Đan dược tam tinh hoàn mỹ! Lại còn 10 viên! Ôi mẹ ời!” Cũng không trách được hẩn sẽ thất thố tới mức đấy, chủ yếu là đan dược hoàn mỹ gần như quá mức hiếm thấy. Phải biết là đan dược tại Đầu Thiên đại lục phân làm cửu tinh, tương ứng với cửu cấp luyện đan sư. Mỗi tinh lại phân làm sơ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm, cực phẩm, hoàn mỹ. Đặc biệt là đan dược hoàn mỹ hoàn toàn vô cùng khó luyện.

Đan dược tam tinh thì bất cứ vị tam tinh luyện đan sư nào cũng có thể luyện, nhưng để đạt được hoàn mỹ thì không cần chi hoá hầu là đủ, mà cần cả kinh nghiệm trên đan đạo và sự quen thuộc đối với dược liệu. Phải biết dù chỉ là đan dược tam tinh hoàn mỹ nhưng đến cả lục tinh luyện đan sư cũng khó mà làm được. Nhưng để cùng lúc xuất ra được mười viên thì phải là thất tinh luyện đan sư mới dễ dàng làm được, đây không còn là vấn đề xác suất nữa, mà chính là kinh nghiệm.

Phải biết rằng mỗi vị thất tinh luyện đan sư đều có địa vị hoàn toàn không kém gì một vị Đầu tôn hoặc là bán Đầu thánh, tự thân thực lực đều phải từ Đầu tông trở lên. Mà trông người trẻ tuổi kia xuất ra 10 viên như không, chắc chắn là còn dư. Vậy xem ra thân phận người này không hề đơn giản, chắc là do quan hệ sự đồ hoặc là quan hệ thân nhân. Nếu bây giờ mình xây dựng mối quan hệ tốt thì đường đời về sau là an nhàn rồi.

Vị trung niên này ngược lại là không hoài nghi Lưu Chính Minh ăn trộm. Nói gì chứ, một tên Đầu sư nhãi nhép mà dám ăn trộm của một vị Thất tinh luyện đan sư? Đây sẽ là truyện cười

hay nhất mà hắn nghe được. Suy nghĩ đến như vậy, hắn ngay lập tức xoay chuyển thái độ 540 độ:

“Xin hỏi quý khách cần bán những đan dược này?”

Thấy hắn ngay lập tức xoay chuyển thái độ, Lưu Chính Minh suy nghĩ một chút rồi đoán ngay ra tâm tư hắn, bèn trả lời:

“Đúng, xin hỏi ngài có thể làm chủ sao?”

Nghe thế tay trung niên vui lòng đáp lại:

“Tất nhiên rồi quý khách, nơi đây ta là quản lý. Nhưng xin trước lúc đây quý khách cần phải có người thử thuốc, vô cùng xin lỗi nhưng đây là quy định.” Về mặt hắn trông rất bất đắc dĩ, nhưng hắn hoàn toàn nói đúng. Đây là quy định của Đan tông. Mặc dù rất tin nhiệm vào uy vọng của các vị luyện đan sư nhưng không sợ vạ nhất chỉ sợ nhất vạ, lỡ đâu sẽ gây ra hiện tượng không hề mong muốn thì làm sao?

Lưu Chính Minh cũng hiểu được, nên hắn gật đầu: “Tất nhiên là có thể thưa...”

“Quý khách cứ gọi ta là Tiền quản lý.”

“Thưa tiền quản lý, nhưng viên đan dược thử thuốc đây phải nằm trong giá tiền mua.”

“Tất nhiên tất nhiên thưa ngài.” Chỉ thấy hắn quay người truyền âm cho ai đó.

Vài phút sau, một con khi trắng được đem đến, trên người tuy có khí tức Đại đấu sư nhưng lại bị thương rất nặng, gần như hấp hối.

Tiền quản lý giải thích:

“Đây là một sủng vật của một đệ tử tại Đan tông, nó đã bị thương vô cùng nặng do xả thân cứu vị đệ tử kia. Tuy thế vị đệ tử kia vẫn hi sinh. Chỉ biết được rằng để chữa được vết thương của nó hoàn toàn cần tới đan dược ngũ tinh. Do không còn chủ nên nó đã được đưa tới đây, chỉ có thể xem nhờ vận may của nó là có thể nào gặp được vị cao nhân nào cứu giúp được. Khi đó nó sẽ là của người đây, đây chính là lời của vị đệ tử kia lúc lâm chung. Thật sự đến giờ ta vẫn không hiểu được tại sao vị đệ tử kia lại nói như thế. Rõ ràng là nếu ai có đan dược ngũ tinh thì thân phận vô cùng cao, hoàn toàn không cần một sủng vật chỉ có cấp Đại đấu sư.”

Nghe vậy, Lưu Chính Minh liền trả lời:

“Kỳ thực ta có thể hiểu được ý nghĩ của hắn. Hắn đây là đang đánh cược vào duyên phận, hoặc cũng có thể nói là vận may của con khi này. Người biết có thể xuất ra đan dược ngũ tinh thì thân phận vô cùng cao quý, hoàn toàn không cần con khi này. Vậy tại sao người ta sẽ xuất? Người không hiểu được có một số vị tiểu thư hay công tử thuộc loại phá sản, thuận mắt thì giúp. Vậy người này sẽ trở thành chủ nhân mới của con khi. Nếu họ chường mắt thì con khi sẽ được tự do, phải biết rằng với cấp bậc đại đấu sư thì nó hoàn toàn có thể tự kiếm sống rồi, còn không thì đi theo một người như vậy cũng không tính là thiệt thòi với nó. Kỳ thực đây là một dạng đánh bạc, là hồi báo duy nhất mà vị đệ tử kia có thể làm đối với chính nó. Ấu cũng là duyên phận.”

Mặc dù quản lý cái hiểu được cái không, nhưng cũng rất nhanh gạt gừ:

“Ra là thế, quả thật là dụng tâm lượng khổ, thế mà ta đều không phát hiện ra, giờ mới hiểu được.”

Nhìn tên quản lý chém gió, Lưu Chính Minh rất muốn tát một bàn tay lên cái mặt hắn, mắng: “Người hiểu cái rắm ý, nếu hiểu thì cũng không cần nói với ta mà người đã khoe rồi.” Nhìn xuống con xúc động, hắn mở miệng hỏi:

“Thế bây giờ đã được chưa?”

Nhận thấy sự thiếu kiên nhẫn của Lưu Chính Minh, tên quản lý không chút do dự nhét viên đan dược vào miệng của con khi kia.

Chỉ thấy các vết thương chồng chất trên người con khi cũng lấy tốc độ bằng mắt thường cũng có thể thấy khép lại. Các vết thương khép lại về xong, nguyên bản vẫn còn đang nằm trong hôn mê con khi đột nhiên tỉnh dậy, nhất cử đột phá Đấu Linh.

“Thật bất khả tư nghị.” Tiền quản lý rung động. Phải biết rằng trước đây mặc dù hắn cũng đã có dự đoán về viên đan dược này rồi nhưng hoàn toàn không nghĩ đến là nó lại hiệu quả nhanh như thế, thậm chí còn nhất cử chữa được cả ám thương, làm cho con khi đột phá.

“Giờ thì thấy thế nào, mua chứ?”

“Mua mua, tất cả đều mua.” Quản lý kích động, dường như hắn đã thấy được tương lai tươi sáng của hắn qua những viên thuốc này. Phải biết trong Đan tông các đệ tử cũng đều tu luyện từ cấp thấp lên, trong đó không thiếu có các đệ tử bị thương mà lưu lại ám thương, gây ảnh hưởng đến căn cơ. Vết thương này chính là thể loại khó giải quyết nhất. Giờ đây có những viên đan dược này thì...

“Được, thế người định mua với giá bao nhiêu?”

Quản lý bị Lưu Chính Minh kéo về hiện thực. Suy nghĩ một chút, hắn ra giá:

“60000 Đấu tệ cho một viên.” Đây cũng là một cái giá vô cùng cao, gấp mấy lần một viên đan dược tam tinh thông thường, phải biết Đấu tệ chính là tiền tệ phổ biến của người tu hành tại Đấu thiên đại lục, vàng bạc hoàn toàn không sánh được. Một viên nhất tinh đan dược chỉ có giá vài đấu tệ, nhị tinh vài chục, tam tinh vài trăm, cứ thế suy lên.

“Có hơi thấp quá không, dù sao cũng là Hoàn mỹ đấy.” Lưu Chính Minh trầm ngâm chút rồi lên tiếng.

“Vậy thì 70000 Đấu tệ. Đây là giá tiền cao nhất ta có thể bỏ được.” Quản lý cắn răng nói.

“Chắc không, cái này liên quan đến tiền đồ của người đó.”

“80000 Đấu tệ.”

“Thành giao.” Lưu Chính Minh nhận thấy ép hắn đã đủ rồi, ngay lập tức đưa hắn 9 viên còn lại.

Chỉ thấy Tiền quản lý đưa hắn một cái gói chỉ, trong lòng rí mấu nói:

“Đây chính là 800000 Đầu tề, khách quan xin cảm”

Lưu Chính Minh cảm lấy cái giới chỉ, tầm mắt đảo qua:” Tốt, không thiếu tí nào. Rất hân hạnh được hợp tác với ngài.” Nói rồi xá hẳn một quyền.

Tiền quản lý cũng xá lại một quyền, nói:” Hợp tác với khách quan là hân hạnh của ta, xin hỏi ngài có còn loại đan dược này nữa không?”

“Khi nào ta lại được phát thì ta sẽ đi đến làm giao dịch với ngài. Yên tâm, giờ này ngài đang là độc quyền phân phát.” Đoán được điểm tâm tư đấy, Lưu Chính Minh nói.”

“Vậy xin đa tạ, chúc quý khách một lành tốt lành.”

“Tạm biệt.” Nói rồi, Lưu Chính Minh lập tức đi ra khỏi cửa hàng.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Nhận chủ Kim Quang Ảnh Viên

Vừa ra khỏi cửa hàng, Lưu Chính Minh đã nghe thấy âm thanh hệ thống vang lên trong đầu:

“Tốt lắm! Biết tự tạo một thân phận thần bí, mặc dù cũng có một phần là do tay kia tự mindbreak chính mình nhưng ta tin với tính cách nhu nhược của tay kia thì ngươi bây giờ là an toàn rồi. Ta đoán là hắn sẽ không làm việc gì ngu xuẩn như cử người đi đo thám ngươi đâu.”

“Haizz, một thân bản lĩnh này cũng do đọc tiểu thuyết nhiều, chứ ta cũng muốn làm một thiếu niên thật thà lắm chứ.”

“Thôi đi, ngươi làm như ta không biết rõ tính ngươi. Cái thể loại ngư ông đắc lợi, toạ quan sơn hổ đầu như ngươi thì có khi nào thật thà? “Hệ thống khinh bỉ: “Thế bây giờ ngươi định đi đâu?”

“Đơn giản, Được tổng phân đà.”

“Đề làm gì?” Hệ thống tò mò.

“Aizz, tuy ngươi biết rất nhiều nhưng có một số khía cạnh xã hội là ngươi chưa bao giờ va chạm cả. Cái này gọi là buôn bán, ngươi hiểu không? Bằng việc bán đan tại Đan tông, ta có thể sở hữu một số vốn gốc lấy làm cơ bản, sau đó đi mua dược liệu, dựa vào hệ thống để luyện đan, rồi lại bán lại, mỗi lần bán lấy giá cao hơn, đó là một loại giá trị thặng dư, giá trị luyện đan.”

Hệ thống gật gù:

“Không tệ, như vậy là ngươi sẽ sở hữu một nguồn chi tiêu ổn định. Khoan đã, ý của ngươi vừa xong là nói rằng là hệ thống luyện đan của bản hệ thống chỉ đáng giá mấy đồng tiền rở mạt này thôi cơ á?”

“Ngươi tự nghĩ nhiều.” Lưu Chính Minh ngay lập tức phủ nhận.

“Nói cho ngươi biết nhé, hệ thống luyện đan này là độc nhất vô nhị trong cả Toàn Vũ Trụ này đấy. Cái Liệu thương đan kia mặc dù chỉ là sơ phẩm nhưng cũng chỉ tương đương với đan được tam tinh nhất phẩm thôi, bên trên đấy còn có vô số các loại khác nữa, mà chỉ có mỗi cái thể loại chữa ám thương đơn giản này đã đủ để đám người kia chạy như vịt. Ngươi nên biết là không có đan dược gì ta không có, mà chỉ là ngươi không cung cấp được nguyên liệu. Khởi từ hoàn sinh? Đây. Tu bổ thần hồn? Quá nhiều. Tăng cường linh căn? Vô số. Tăng cường sinh lý? Khùng bố nhiều. Xuân dược? Chất lượng cao. Thậm chí cả cái thể loại đan dược bùm một phát cho ngươi từ [phạm nhân] lên [Siêu thoát cảnh] cũng có.”

“Hả, không sợ bạo do dược liệu à?” Lưu Chính Minh tò mò, dù sao trong tiểu thuyết hắn đọc thì nếu dùng đan dược cao cấp quá có thể bị nổ do dược liệu quá nhiều.

“Hệ thống xuất phẩm, vô cùng đáng tin cậy. Chỉ có điều là nguyên liệu của nó hơi bị đắt thôi.”

“Bao nhiêu?” Lưu Chính Minh tò mò.

“Dựa theo HTT, [Siêu thoát đan] loại rẻ nhất là tương đương với: 134000000000000000000000000000 HTT. Chúc ký chủ may mắn kiếm đủ.”

Lưu Chính Minh nhìn vào con số dài đằng đẳng kia, trong lòng không ngừng đập đen rau muống. Nếu đắt như vậy thì ta tự tu luyện là được, mua làm qq gì?

Phảng phất như hiểu được suy nghĩ của hắn, hệ thống nói:

“Kí chủ nghĩ thế là đúng. Ngoại vật dù có mạnh bao nhiêu cũng không bằng tự thân cường đại. Minh có thể tu luyện sao mình không làm? Cho nên rất nhiều cái thể loại chỉ biết cần đan dược mà lên, căn cơ dù có tốt bao nhiêu, thiên phú dù có phá trần, nếu tâm tính không đi ngang bằng được với cảnh giới thì cũng như không.”

Với lời nhắc nhở này, Lưu Chính Minh chỉ ừm một tiếng, hắn rất hiểu điều này. Đó là lý do tại sao hệ thống luôn luôn nhắc nhở hắn là luôn phải rèn luyện tâm tính, vì chỉ có tâm tính đủ mạnh thì con đường đi được mới càng xa. Hệ thống đã từng giải thích rồi, đối với từ Bậc 3 trở xuống, có vẻ như thiên phú chiếm ưu thế hơn. Lên đến Bậc 4, đạo tâm mới là thực sự khảo nghiệm ngươi có thể đi xa được đến đâu. Từ Bậc 5 trở lên thì cảnh giới của tâm tính gần như quyết định tất cả, thậm chí còn là khâu mấu chốt để siêu thoát.

Đang suy nghĩ miên man thì đột nhiên có một bàn tay đặt lên vai của Lưu Chính Minh. Hắn ngay lập tức xoay người lại, Viễn xạ kiếm được tuốt ra như ánh sáng, chìa thẳng vào cổ họng của đối phương, dường như chỉ cần đối phương dám có cử động gì là sẽ ăn ngay một phát đạn và một cái đầu kiếm mát lạnh ngay lập tức.

Thế rồi hắn ngăn người ra một chút, vì hoá ra đối phương lại không phải ai xa lạ mà chính là con khi trắng vừa nãy. Nhìn về mặt của nó rõ ràng tỏ vẻ mong bức khi thấy lưỡi kiếm chìa thẳng. Thấy nó có vẻ không định hại mình, Lưu Chính Minh bèn hạ kiếm xuống, nhưng vẫn không đỡ xuống tư thái phòng thủ. Hắn hỏi:

“Này, đừng tỏ vẻ như thế chứ. Ngươi rốt cuộc cũng là Đầu Linh cấp đầu thú, đối đầu với một đầu sư như ta cần gì phải hoảng sợ?” Lưu Chính Minh hơi cười.

Nghe vậy, con khi trắng mới thở ra. Đúng rồi, mình đường đường cũng là Đầu linh cảnh, sao phải sợ. Tuy thế nhưng cái cảm giác vừa rồi là thật, cái cảm giác khi thanh kiếm chìa thẳng vào mình, theo bản năng hoàn toàn cảm thấy một mối nguy hiểm như có dị động là sẽ chết ngay lập tức. Giờ ngẫm lại mình là Đầu Linh còn đối phương chỉ là một Đầu sư thì sao phải

sợ.

“Thế người ra đây làm gì?” Lời của Lưu Chính Minh kéo nó về hiện thực.

Thấy thế, con khi trắng đột nhiên nghiêm túc lại, một tia máu bay từ trong mi tâm nó, thẳng đến lòng bàn tay của Lưu Chính Minh.

Thấy vậy, hắn dơ tay lên, ngắm nhìn giọt máu, hỏi:

“Người muốn ăn tiết canh?”

Khi lông trắng”.....”

Hệ thống một bên sụp đổ:

“Đây là hắn ta muốn trở thành kẻ ước thú của người, nên hắn mới đưa người một phần tâm huyết bốn nguyên. Nếu người nhận chủ nó thì hoàn toàn có thể ngăn chặn nó phản bội.

Nghe xong Lưu Chính Minh mới xấu hổ cười trừ hai cái:

“Không có ý tứ, không có ý tứ. Ta hơi nói lung tung chút.” Đoạn hắn nhìn con khi trắng:” Tại sao? Tự do đang tốt thế kia.”

Thấy vậy con khi trắng mới bắt đầu khoa chân múa tay. Cũng phải mất hồi lâu thì hắn mới hiểu ý con khi. Con khi ý nó là nó muốn đi gặp các khiêu chiến mới, không muốn chỉ làm vương trong khu rừng. Đồng thời nó cũng bội phục đan dược của người. Hơn thế nữa đây là còn nhất cử lưỡng tiện đối với đệ tử quá cổ kia.

Thấy vậy, Lưu Chính Minh định nói:

“Rất xin lỗi, ta cũng đang...”

Đột nhiên hệ thống nói:

“Thu nó đi.”

“Tại sao?”

“Ta điều tra được huyết mạch nó rồi, tên nó là Kim Quang Ảnh Viên, sở trường là về huyền thuật, truy tung, ẩn thân. Nghe đồn là nó có thể mượn tất cả các nơi có phản chiếu ánh sáng để tạo huyền cảnh. Chúng tộc này kể cả trong Toàn Vũ trụ thì cũng vô cùng thừa thớt, không ngờ kí chủ lại vận khí chó ngáp phải ruồi như vậy.”

Nghe thấy hệ thống phân tích như thế, Lưu Chính Minh bèn sửa lại:

“Ta cũng đang cần tìm một kẻ ước thú đáng tin cậy, theo ta chinh chiến khắp nơi, liệu người có được không?”

Con khi lông trắng kia mừng rỡ, hào khí ngất trời, lấy tay vỗ ngực huỳnh huych khiến cho bao người đi đường hoảng sợ.

“Được, vậy ta tuyên bố, người là kẻ ước thú thứ nhất của ta.” Lưu Chính Minh hài lòng cười.

Ngay sau đó, Lưu Chính Minh hỏi hệ thống:

“Chết, lỗ trang bức quá, bây giờ làm thế nào để nhận chủ đây?”

“Đơn giản, cho hạt máu vào mi tâm, dùng tinh thần lực kiểm soát.” Hệ thống cứu nguy.

“Ra vậy.” Nói xong hắn ngay lập tức đặt hạt máu ngay tại trước trán, rồi khiến cho tia máu biến mất, đột ngột xuất hiện trong thức hải.

Giờ đây Lưu Chính Minh có cảm giác vô cùng kỳ lạ, chưa có bao giờ từ trước đến nay, là cái cảm giác mà nắm vững sinh tử của một người. Không phải cái loại giống Thân nô ấn kia là chỉ thể xác, mà đây là nó hoàn toàn khống chế cả tinh thần, hơn nữa liên kết giữa cả hai còn mạnh hơn nhiều.

“Người bây giờ đã là kẻ ước thú của ta, ta không thể gọi người là khi lông trắng được, vậy đành gọi Bạch Kim Kim đi.”

“Đa tạ chủ nhân ban tặng tên.” Một thanh âm vang lên trong thức hải của hắn.

“Người... người có thể nói được?” Lưu Chính Minh không tin nổi, hắn tưởng chỉ có đầu vương may ra mới nói được.

Như đọc được suy nghĩ của hắn, Bạch Kim Kim nói:

“Không thừa chủ nhân. Do ngài và ta đã kí kẻ ước nên ta mới có thể thông qua kẻ ước đem lời nói truyền trực tiếp đến cho ngài.”

“À, ra vậy.” Lưu Chính Minh hiểu được, liền cũng không truy xét nữa, liên câu thông với hệ thống:

“Tiện Tận, ta tưởng người bảo hắn là một trong các tộc hiếm hoi nhất Toàn Vũ trụ nhưng hắn tu luyện nhưng cũng thật chậm a.”

“Bởi vì đối với Kim Quang Ảnh Viên thì hắn là cần đến Linh Khí. Nơi đây chỉ toàn Đẩu khí, khiến cho nó tu luyện được đến Đẩu Linh là đã vô cùng khó khăn rồi.”

“Ồ, nếu thả nó về thế giới có linh khí?”

“Lên luôn Đẩu Thánh chứ không cần.”

“Được, bây giờ đặt mục tiêu đã. Được tông thẳng tiến.” Bạch Kim Kim thấy vậy liền thu nhỏ lại, trông chỉ to bằng một cái móc chìa khoá, ngay lập tức chui vào ống tay Lưu Chính Minh.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cấm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Bước vào Dược tông phân đà

“Xin chào khách quan, cho hỏi ngài muốn mua gì à?”

Lưu Chính Minh vừa mới bước vào cửa hàng thì có một tên phục vụ ngay lập tức đi ra chào hỏi.

“Lẽ nào ở chỗ này cửa hàng nào cũng như vậy ư? Phục vụ lúc nào cũng niềm nở như vậy, xem ra Đan tông và Dược tông đều bận tâm nhiều đến mua bán rồi.” Lưu Chính Minh nghĩ thầm.

Sự thực thì cũng gần với suy nghĩ của Lưu Chính Minh, Đan Tông, Khí Tông và Dược tông có rất nhiều tài nguyên đều là tới từ công việc mua bán. Dù sao thì việc chi trả cho rất nhiều công việc luyện đan hay tìm thuốc tiêu tốn rất nhiều Đâu tệ. Đây là lý do 3 tông phái này chỉ có số lượng tài sản khổng lồ, nhưng số tiền có thể điều động vì thường không có mấy, cũng đơn giản là số tiền phải chi cho những lần thử đan hay thử vũ khí thất bại.

Trong lục tông, Đan tông cùng Dược tông luôn luôn đi cùng với nhau, trái lại Khí tông và Âm tông lại tự thành một tổ, chỉ có Kiếm tông và Đạo tông mạnh mẽ nhất, tự tách ra thành một tổ riêng. Tuy các tông không có thù, nhưng việc cạnh tranh thường thì sẽ rất dễ xảy ra, đặc biệt là Kiếm tông cùng Đạo tông.

“Được rồi, cho hỏi nơi đây có những loại dược hiệu này không?” Vừa nói Lưu Chính Minh vừa đưa ra một tờ giấy. Đây chính là tổng hợp đan phương của hệ thống, nhưng tất nhiên là Lưu Chính Minh đã làm đảo lộn về số lượng rồi, thậm chí còn thêm một số loại dược hiệu khác nữa.

Tên phục vụ nhận lấy tờ giấy đôi mắt mở to:

“Huyền liên tam thảo, quỳên mạch tam liên, thanh hoa viên thảo.... toàn dược liệu tam tinh?” Phục vụ nét mặt kinh hãi: “Đã thế số lượng lại cũng lớn nha, mỗi loại gần nghìn gốc?”

Ngay sau đó hắn ôm quyền đối Lưu Chính Minh:

“Xin khách quan thứ lỗi là số lượng này ta không thể làm chủ dược, chỉ có quản lý ra mặt thì mới được, mong khách quan xin chờ trong giây lát.” Nói xong hắn mời Lưu Chính Minh vào trong phòng chờ, rồi tức tốc đi tìm quản lý.

Lưu Chính Minh gật đầu một cái, rồi bước ngay vào trong phòng chờ tiếp khách. Đặt mông xuống ghế, để chân phải lên cổ chân trái, hắn lấy ra một ly rượu từ trong giới chỉ, uống một ngụm.

Phục vụ tốc độ làm việc cũng không chậm, chỉ trong 5 phút sau, một người trung niên gầy gò bước đến. Hắn xá một quyền hỏi:

“Tại hạ Trương Minh, xin hỏi tính danh khách quan?”

“Lưu Chính Minh.”

“Ồ vậy ta xin mạn phép gọi khách quan là Lưu công tử, ngài cứ gọi ta là Trương quản lý là được.”

“Được thôi Trương quản lý.” Lưu Chính Minh cười.

Hai người khác sáo vài câu, rồi sau đó Trương quản lý ngay lập tức vào vấn đề chính.

“Lưu công tử, cho ta hỏi là ngài muốn mua hết số lượng dược liệu này?”

“Sao, hàng không đủ sao?” Lưu Chính Minh nhướn mày.

“Không phải là hàng không đủ mà số tiền này cũng khá lớn, không biết ngài định trả tại đây hay khi nào?” Trương quản lý hỏi.

“Ừm, tốt nhất là trả tại đây luôn, dù sao cũng là tiền trao cháo múc mà.” Lưu Chính Minh cười nói.

“Được, người đâu, mang ra đây những gì viết trong tờ giấy này.” Trương quản lý phát tay một cái, lập tức có tên phục vụ đón lấy, chạy ngay vào trong kho.

Chỉ vài phút sau, thấy hắn quay lại, trên tay lại nhiều vài cái giới chỉ. Trương quản lý đang định đón lấy, thì thấy tên phục vụ nói:

“Thưa đại nhân, trong đây có gần như tất cả các loại dược liệu mà Lưu công tử cần, chỉ thiếu đúng một loại.”

Trương quản lý hơi sững sờ, hỏi:

“Loại nào? Ta thấy là trong tiệm đâu có loại nào thiếu đâu?”

Tên phục vụ trả lời:

“Vốn là không có loại nào thiếu thưa ngài, nhưng mà Thanh hoa viên thảo đã bị một người mua hết rồi.”

“Ai?”

“Thiếu gia Lê gia, Lê Hàn.”

Nghe tới cái tên này thì sắc mặt của Trương quản lý nhất thời hơi cau mày lại. Hắn quay sang Lưu Chính Minh, hỏi:

“Lưu công tử, Thanh hoa viên thảo đã bị mua hết rồi, nếu không thì chúng ta bồi thường ngài bằng cách khác xem nào, ta chỉ lấy giá 90% thôi.”

Nghe vậy thì Lưu Chính Minh suy nghĩ một chút, rồi gật gật đầu.

Thấy vậy thì Trương quản lý mừng rỡ, dù sao cho dù có giảm giá 10% bọn hắn cũng vẫn được lợi khá nhiều, chủ yếu là từ số lượng khổng lồ này.

Thanh toán xong tiền, Lưu Chính Minh thu hết giới chỉ vào trong giới chỉ của mình, dù sao thì chân muỗi cũng là tiền, tuy rằng giới chỉ loại chỉ có vài m thể này có giá cũng tầm vài nghìn Đẩu tệ, lại không thu được người sống, nhưng cũng sẽ đến lúc có giá trị.

Thấy Lưu Chính Minh thu hết vào xong, về mặt của Trương quản lý cũng hơi đen lại, dù sao cửa hàng hắn cũng không có nhiều giới chỉ, nhưng người ta đã thu vào thì cũng đành thôi. Đây về tiếc nuôi, hắn dẫn Lưu Chính Minh ra cửa.

“Lưu công tử, do lần này số tiền ngài mua vượt quá 50 vạn Đẩu tệ, thế nên ngài sẽ nhận được một cái thẻ bài cấp Bạc.”

“Ồ, thẻ cấp Bạc, để làm gì?” Lưu Chính Minh tò mò.

“Hình như ngài chưa bao giờ tới chuỗi cửa hàng này mua đồ?” Trương quản lý ngạc nhiên.

“Chưa, đây là lần đầu tiên ta tự mình ra mua đồ.” Lưu Chính Minh thành thật đáp.

Trương quản lý nghe vậy cũng không hỏi nhiều, cho rằng Lưu Chính Minh là một thiếu gia một gia tộc nào đó, lúc nào cần gì thì cứ việc đi bảo hạ nhân lấy là được, không biết cái này cũng là bình thường, dù sao thì không phải ai cũng có thể xuất ra hơn 60 vạn Đẩu tệ ung dung như thế. Nghĩ vậy, hắn bèn cười nói:

“Nếu công tử ngài không biết thì để ta xin mạn phép nói cho ngài vậy. Chế độ của cửa hàng rất minh bạch. Ngài cũng biết ngoài lục tông, và các môn phái bên ngoài ra, bên ngoài cũng có rất nhiều thế lực thương nghiệp. Để thống nhất mua bán, chúng ta định ra một chế độ:

Khi ngài mua một đơn hàng tại một cửa hàng nào đấy, coi như thuộc ta Được tông chẳng hạn, nếu đơn hàng giá trị vượt quá 10 vạn, ngài sẽ được một thẻ cấp Đồng, có thể nhận ưu đãi giảm giá 1%. Sau đó là:

+ 50 vạn: Bạc: 2%

+100 vạn: Vàng: 5%

+500 vạn: Bạch kim: 10%

+1000 vạn: Kim cương: 12%

+5000 vạn: Bảo ngọc: 15%

Cuối cùng là Chí tôn cấp: 20%. Thẻ bài Chí tôn cấp hoàn toàn không thể mua, nó phải dựa vào quan hệ của ngài đối với Được tông, hoặc đơn giản là minh hưu của Được tông. Đến cả đệ tử trong tông mà muốn mua thì đều dựa vào chức vụ thôi:

Tập dịch đệ tử: Đồng, ngoại môn đệ tử: Bạc, nội môn đệ tử: Vàng, ngoại môn trưởng lão: Vàng, khách khanh trưởng lão hoặc nội môn trưởng lão: Bạch kim, thân truyền đệ tử: Kim cương, thủ tịch đệ tử hoặc tông chủ: Bảo ngọc, thái thượng trưởng lão: Chí tôn.”

Lưu Chính Minh hơi giật mình. Thẻ này là quá quý cù rồi, thế quái jaof thành giống một tổ chức kinh tế đa cấp vậy.

Trương quản lý nói xong, tay giờ ra tám thẻ Bạc cấp, nói:

“Đây là thẻ của công tử, mong lần sau công tử đến đây nhiều hơn.”

Lưu Chính Minh nhận lấy tám thẻ, chỉ gật đầu cái, xá quyền chào Trương quản lý, thân ảnh hắn nhanh chóng biến mất. Nhìn lấy Lưu Chính Minh đã đi xa, lúc này Trương quản lý mới đứng dựa vào cửa,suy nghĩ:

“Lê gia, Thạch gia, Đồng gia, rốt cuộc các người đang nghĩ gì? Tung ra thông tin di tích vừa tìm thấy ngay tại khi tất cả các thế lực đi nơi ấy, lại còn có mua thật nhiều Thanh hoa viên thảo. Để làm gì đây?” Nghĩ đến đây hắn thờ dãi một hơi: “ Trương Liên thành sắp có biến rồi. Chỉ mong phân đà này còn giữ được.” Suy nghĩ xong hắn lại đi ngay vào, về mặt lại tươi cười như chưa có gì xảy ra.

Tại nhà trọ, Lưu Chính Minh đang ngồi bên bàn, đôi mắt trắng dã, nhìn thnagwr vào tường. Bên cạnh hắn là Càn Minh Nguyệt, trong tay nàng đang ôm một con khỉ trắng nhỏ, nhìn phá lệ đáng yêu. Thì ra khi mà Lưu Chính Minh về hắn gọi nàng ra, kể lại hết những gì xảy ra hôm nay.

Nàng trở mặt lên không tin được tên này, hắn mới đi bao lâu? Chắc được vài canh giờ, vậy mà đã kiếm được gần 20 vạn Đẩu tệ, một con khế ước thú Đẩu Linh, đã thế loại còn thuộc loại hiếm. Hắn cũng không có giấu diếm nàng về Bạch Kim Kim, chỉ là cô miêu tả là chủng tộc rất hiếm thôi, cũng không mất thời gian giải thích về Toàn vũ trụ.

“Người nói gì đi chứ, chẳng lẽ tu luyện Bạch nhãn thuật là phải nhìn vào tường à?” Càn Minh Nguyệt hỏi.

“Đương nhiên rồi.” Hắn đáp lại. Hắn không sợ bị lộ tẩy vì thật sự là tại nơi đây gần như có thể chắc chắn là không có tay nào của tộc Hyuga cả. Hơn nữa là hắn cũng không thể nói cho nàng về công dụng x quang của Bạch nhãn, chỉ bảo rằng là tăng tầm nhìn thôi, không chắc theo tính khí nàng thì lại nhìn hắn như một tên biến thái mất..

Hắn liếc nhìn một chút về cơ thể hoàn mỹ của nàng, cái đôi núi ấy, cái vùng bí ẩn đấy. Thôi được rồi, hắn tự nhận là có chút biến thái thật, nhưng có sao đâu, Càn Minh Nguyệt đã chú định là của hắn rồi, có thể nàng vẫn chưa biết điều đó, hắn chắc chắn sẽ không để ai cướp nàng khỏi hắn. Còn về tại sao hắn không muốn dùng [Thân nô ấn]? Chỉ đơn giản là hắn không muốn được thân xác nàng thôi, hắn còn muốn cả tâm nàng nữa. Hơn nữa nàng cũng là nhân vật chính, nếu lỡ xâm phạm nàng rồi lại bị khí vận hay cái được gọi là ‘nhân vật chính quang hân’ sẽ xuất hiện, lúc đấy hắn đi đâu tìm ai khóc? Cho nên nói vạn sự tùy duyên thôi, nếu nàng chưa muốn, hắn cũng không cưỡng cầu.

Hệ thống ngồi thấy Lưu Chính Minh nghĩ vậy thì đỡ khó đỡ cười, rốt cuộc tên này mặc dù yêu nghiệt thế nào thì vẫn chỉ là một thiếu niên khí huyết cương dương mà thôi, vẫn là trai tơ nha. Nhưng mà hắn lại có thể hiểu được vạn sự tùy duyên là vô cùng bất ngờ. Phải biết là đây là một loại cảm ngộ, thực sự ảnh hưởng rất nhiều tới tâm cảnh, điều này làm cho hệ thống càng cảm thấy hiểu kỹ hơn với cái người tên Lưu Minh Kiệt đó, làm sao có thể dạy được một tên nhóc mới 18 tuổi như này..

“Được rồi, xong! Không ngoài ta dự định.” Lưu Chính Minh nhắm mắt lại, lại mở ra thì đôi mắt đã quay lại trạng thái đen như bình thường.

“Cái gì xong?” Càn Minh Nguyệt hỏi.

“Bình tĩnh, ta cần một chút xác thực.” Nói xong Lưu Chính Minh câu thông hệ thống.

“Tiện Tận, người biết những được phương nào phối được với Thanh hoa viên thảo không?”

“Được phương á, nhiều lắm, kí chủ cần loại nào?” Hệ thống tò mò, hỏi.

“Tại trên Đẩu Thiên đại lục đã có những loại phối dược nào được công nhận?” Lưu Chính Minh hỏi lại.

“Đinh! Ký chủ đã hỏi đến vấn đề liên quan đến thông tin sở hữu của Đẩu Thiên đại lục, yêu cầu chi trả 1000 HTT.”

“Cái này mà cũng phải chi trả?” Lưu Chính Minh ngạc nhiên.

“Đương nhiên!” Thanh âm của hệ thống nói: “Đây là liên quan đến thông tin ảnh hưởng của vị diện này rồi.”

“Được, chi trả 1000 HTT.” Lưu Chính Minh cũng không phản ứng lớn lắm, 1000 HTT thôi, có là bao nhiêu? Hắn chỉ cần một vụ đi săn đã kiếm lại gấp mấy lần thế này rồi.

“Tích tích, trải qua hệ thống tra được, tại Đẩu Thiên đại lục chỉ có 2 loại phối dược phương, phân biệt là...”

Nghe xong hệ thống nói, Lưu Chính Minh cười mỉm, nói: “Biết ngay mà.”

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cấm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Lưu Chính Minh phát hiện

“Biết ngay cái gì?” Hệ thống tò mò hỏi.

“Người nhìn hình ảnh này.” Lưu Chính Minh không đáp mà lại sử dụng trí nhớ khắc hoạ ra hình ảnh. Đây là trong không gian của hệ thống nên hắn hoàn toàn có thể tưởng tượng ra bất cứ cái gì trong trí nhớ.

Chỉ thấy xuất hiện 3 tên mặc áo choàng đen, tay đang thả Thanh hoa viên thảo cùng một đồng các loại dược liệu khác, bên dưới lò đan ngọn lửa đen vẫn luôn cháy rùng rục.

“Đây là...” Hệ thống hỏi.

“Hình ảnh ta tìm được trong Lệ gia.” Lưu Chính Minh trả lời: “Người thử nghĩ xem rằng là đan phương bọn chúng đang phối là cái gì?”

Hệ thống chỉ mất vài giây là tìm được:

“Độc ảnh lưu tinh đan. Đây là một loại đan dược đặc hiệu tại Hồn Ảnh đại lục. Người của Hồn ảnh đại lục hoàn toàn có thể không chịu ảnh hưởng từ nó, nhưng những người từ các vị diện khác thì hoàn toàn coi nó như thuốc độc, có thể gây ảo giác mê hoặc thần trí, khiến cho người ta trở thành khối lỗi sống của người sở hữu.”

“Chuẩn, vậy ta hỏi người là trên Đẩu Thiên đại lục có ai có đan phương này không?” Lưu Chính Minh nhe ra hàm răng trắng bóng.

“Hoàn toàn không, chỉ có mỗi Hồn Ảnh đại lục mới sở hữu phối phương, lại kết hợp với lực lượng của năng lượng nơi đây.” Hệ thống trả lời, rồi ngay lập tức phản ứng: “Người muốn nói là Tề gia chính là người của Hồn Ảnh đại lục?”

“Thù hạ hay chính là thì ta không biết, nhưng ta chỉ cần có thêm chút thông tin, ta hỏi Giải độc đan liệu có chống lại được cái đan dược này?”

Hệ thống nghe vậy bèn trả lời:

“Đương nhiên là được. Đan dược này lấy Thanh hoa viên thảo làm chủ, đẳng cấp dựa theo nó. Tên Tề Hàn kia mua chỉ là Thanh hoa viên thảo tam tinh, vậy nên Độc Ảnh Lưu Tinh đan cũng chỉ là tam tinh đan dược thôi. Giải độc đan có thể trị hết toàn bộ dưới tứ tinh đan dược nên là không thành vấn đề, thậm chí một số vị Đẩu Linh tâm tính mạnh mẽ hoàn toàn có thể kháng cự lại được.”

Lưu Chính Minh nghe vậy gật đầu hài lòng:

“Thế còn ảnh hưởng của Diễm Linh hoá đối với đan dược đây thì sao?”

“Diễm Linh hoá có khả năng soi sáng, tự nhiên là khắc tinh đối với loại đan dược mang hắc ám năng lượng gây ảo ảnh này. Chỉ cần có Diễm Linh hoá, gần như là ảo ảnh không xuất hiện được.”

“Mạnh vậy sao lại chỉ có xếp tại hạng 99 Dị Hoà bảng?” Lưu Chính Minh mặc dù đã xác định được thông tin mình cần, nên rất thoải mái hỏi.

“Đơn giản. Diễm Linh hoá có khả năng khắc chế năng lượng hắc ám nhưng chỉ giới hạn đối với ảo giác. Người thử nghĩ lại xem Đẩu Linh đại lục nơi nào có công pháp gây ảo giác hắc ám, gần như không có. Đó là lý do Diễm Linh hoá tại nơi đây mặc dù chỉ là gần gài. Nhưng qua một số các vị diện khác mà kiểu Hắc ám hàng lâm hay mặt thể đại loại như vậy thì đây chính là vũ khí trang bức tối cường rồi, đặc biệt là nó còn có thể tiến hoá thành Quang Linh chi Viêm nữa.”

“Quang Linh chi Viêm, cái gì vậy?” Lưu Chính Minh tò mò

“Quang Linh chi Viêm, phiên bản tiến hoá của Diễm Linh Hoả. Có thể soi sáng vạn vật, đánh lùi hắc ám, đồng thời có tác dụng cực tốt khi đối đầu tâm ma hoặc mặt trái của chính mình, đồng thời có tác dụng về mặt tinh thần. Quang Linh chi Viêm tiến hoá tiếp sẽ là Quang Đạo Thánh Viêm. Đám ngu xuẩn sắp xếp cái Dị hoà bảng này hoàn toàn không biết được là chúng đã vùi một loại dị hoá có thể tiến hoá thành Hoà chi đại đạo. Vô tri thật là khổ hạnh a.” Hệ thống giễu cợt cười một tiếng, rồi quay sang với Lưu Chính Minh: “Vừa này người bảo người phát hiện ra cái gì?”

“À thì chỉ đơn giản là phân tích chút thôi. Lấy tí thông tin suy đoán ấy mà.” Lưu Chính Minh nhún nhún vai.

“Suy đoán cái gì?”

“Về thông tin của các thể lực. Ta chỉ cần sắp xếp lại lập luận của ta thôi, có muốn nghe không?”

“Nghe chứ.” Hệ thống tò mò.

“Được rồi, vậy bắt đầu là từ cái việc tam đại gia tộc tìm được Phần Không di tích. Câu hỏi được đặt ra là chúng tìm ra khi nào không tin, vậy mà lại đi tìm vào đúng lúc gần như tất cả lực chiến đấu cao tăng của Đấu Thiên đại lục đi mất?” Lưu Chính Minh bắt đầu giải thích.

“Có thể là trùng hợp a.” Hệ thống nói.

“Đúng, có thể là trùng hợp, vậy nên chúng ta suy luận tiếp từ các dữ kiện sau. Càn Minh Nguyệt đi mua trang sức. Nàng nhận thấy được dị động của Hoàng Thiên Lô nên mới bắt đầu mua, hoi vô ý nàng lỡ lộ ra Diễm Linh hoá. Do việc hồng ngọc đến từ tiên vực mà chỉ đến khi chúng ta bỏ ra mới biết, vậy nên ta hoàn toàn không tin viên hồng ngọc kia sẽ là căn nguyên của tất cả, vậy nên chúng ta phủ định dữ kiện này, quay sang dữ kiện khác: Diễm Linh Hoá. Người nhìn thấy cái gì?” Lưu Chính Minh nói tiếp.

“Không biết.” Hệ thống thành thật trả lời. Về thông tin thì hắn có thể biết được rất nhiều, nhưng về suy đoán thì hắn vẫn còn là tay mơ thôi.

“Được rồi, áp dụng với cái hôm nay chúng ta thấy được, Tề Gia có quan hệ cực kỳ sâu sắc với Hồn Ảnh đại lục, hắn ta đang âm mưu sử dụng loại đan độc kia, bây giờ thấy khác tình duy nhất của hắn, vậy hắn sẽ phải làm gì?” Lưu Chính Minh lại hỏi tiếp.

“Không chế nó.”

“Đúng, không chế nó, nhưng như thế nào đây? Dùng vũ lực là không thể, hắn với cả nàng cảnh giới tương đương, vậy nên hắn mới đành dùng mưu. Hắn cho một người thị nữ đi qua cố tình gây sự, để hắn có lý do quang minh chính đại xen vào, dù sao tại nơi này Tề gia cũng không phải một tay che trời, làm việc vẫn cần chút lý lẽ. Vậy nên hắn cố tình gọi hai tên thiếu gia còn lại, chắc bọn hắn đang đi cùng nhau, mà hắn lại chưa thể về kịp gọi cho gia tộc hắn. Sau đó chúng cũng diễn một vở kịch, nhưng lại quá tẻ, hoàn toàn chỉ đủ che mắt những người không biết nội tình. Nhưng với ta: Vài thừa làm sao che được mắt thánh?”

“Bội phục, bội phục, vậy người còn suy ra gì nữa?”

“Vậy thì tiếp tục, lúc hắn bỏ đi thì hắn ngay lập tức đi thông tri gia tộc, nhưng do ta đã sử dụng Hồn Chân công che giấu toàn bộ khí tức hết rồi. Điều này khiến cho chúng mất rất nhiều thời gian hơn để tìm chúng ta. Chúng nhận định ta và nàng là một bọn Đến khi chúng xác định được nơi này thì chúng lại không dám đánh rần động cỏ, dù sao đây cũng là một cái nhà trọ, lỡ tay đập ra một ông Đấu Tông nào thì chúng ăn đòn. Thế nên chúng lại đi điều tra. Đến khi chúng điều tra về rồi thì lại phát hiện ta đi vào Được tông cùng Đan tông phân địa, lần nào cũng có quân lý đi ra chào nên chúng ngay lập tức phán đoán ta là có hậu trường cứng, chúng đành bỏ đi cơ hội xuất thủ công khai. Nếu ta cùng nàng không tới thì không sao, nhưng nếu như ta và nàng đến thì chúng sẽ phải chuẩn bị tốt hơn. Ngay sau đó Lệ Hàn đã đi tìm hai gia tộc còn lại, dựa theo ngữ điệu của hắn thì Thạch Gia cùng Đồng gia hoàn toàn không biết sự tình về Hồn ảnh đại lục, nhằm khiến cho bọn hắn đi lòng vòng quanh đây, khi nào Càn Minh Nguyệt và ta đi ra sẽ ngay lập tức hướng chúng ta về Phần Không di tích. Hai người kia hoàn toàn không biết nhưng đoán chừng là nghĩ rằng Lệ Hàn muốn Diễm Linh hoá, nên tất nhiên chúng sẽ không để ý tánh mạng của một ngoại nhân rồi. Còn về quan hệ giữa chúng. Tuy rằng 3 gia tộc này vô cùng mạnh, nhưng để đối mặt với các thế lực còn lại trong thành vẫn kém xa, cả về tài chính lẫn vũ lực. Người biết cái gì là căn bản của gia tộc không? Tài nguyên. Vậy nên đó à lý do khiến cho chúng phải hợp tác, đó là cách duy nhất để có thể thu được nhiều nguồn lợi kinh tế hơn. Người ngoài cứ nghĩ ba nhà không hợp nhau, nhưng sự thực quan hệ của bọn chúng vô cùng tốt. Điều này cũng dễ lý giải tại sao mà 3 thiếu gia lại đi chung, ước chừng là để tăng sự hoà hợp và phối hợp. Còn về việc hai gia tộc còn lại không biết Lệ gia cùng Hồn ảnh sự tình, đơn giản thôi, Lệ Hàn chưa từng nói gì liên quan đến mục đích thật của hắn về Diễm Linh hoá, nếu họ đều biết thì tại sao phải nói lời này?” Lưu Chính Minh thở ra một hơi.

“Chờ chút, ta có câu hỏi.” Hệ thống nói.

“Mời hỏi.”

“Làm sao mà người biết được về vụ nói chuyện của 3 tên thiếu gia đấy thế?”

“Đơn giản, trong lúc người đang mãi theo dõi Càn Minh Nguyệt cãi nhau, ta đã ngay lập tức triệu hoán một phần thân sau lưng hắn, dùng Hồn Chân Công thu liễm khí tức. Đáng tiếc chỉ là thời gian không đủ dài, nếu không ta đã biết nhiều hơn. Đồng thời ta cũng lại phát hiện một chuyện: Nếu như Lệ gia chỉ mong muốn là không chế mọi người ở đây, thì phải đuổi nàng càng đi xa càng tốt chứ, sao lại muốn không chế Diễm Linh Hoá, thậm chí không tiếc đóng kịch, phí bao nhiêu công muốn không chế hoá diễm này. Đáp án là hắn sợ, sợ nàng mang Diễm Linh hoá đi nơi khác. Điều này nói rõ cái gì? Nơi khác cũng diễn ra sự kiện tương tự. Đây là một cuộc không chế đại quy mô. Kết hợp với cái thời gian này thì hoàn toàn có thể suy luận ra được rằng Hồn Ảnh đại lục hoàn toàn có liên quan đến Triệu gia tạo phản, thậm chí còn có thể là cái thế lực chủ mưu đứng sau tất cả, là kẻ thù của Đấu Thiên đại lục.”

“Thế người định làm gì?” Hệ thống hỏi.

“Đơn giản, tương kế tựu kế.” Lưu Chính Minh đáp.

“Như nào?”

“Thiên cơ bất khả lộ.”

“Hừ, trang cái gì bức chứ.” Hệ thống không đặt được đáp án giận dỗi đi. Dù sao đây cũng là tâm tình chung, nếu có ai đó nói hết cho bạn tất cả về âm mưu đối phương, khi nói về âm mưu của chính mình thì lại bí mật, quả thật là dùng chết vì hiếu kỳ thật.

Lưu Chính Minh thấy vậy hơi mỉm cười, thoát ly Hệ thống không gian, đôi mắt thâm thúy nhìn về phía Lệ gia như có thể xuyên qua cả không gian thời gian: “Thiên hạ, sắp biến sao? Để ta cho các người biết, ai mới thực sự là quân cờ.”

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chăm\).Net](http://EbookFull(chăm).Net).

Chương 27: Càn Minh Nguyệt đột phá, tu luyện Quang Lực Thiên Hoả Quyết

Buổi đêm, do Lưu Chính Minh đề nghị nên bây giờ cả hai người đều đang ở trong Hoàng Thiên Lô. Càn Minh Nguyệt đã biến nhỏ Hoàng Thiên Lô nhét vào trong ga giường, đồng thời dựng lên cấm chế để đánh lạc hướng. Dù sao nếu ai đó tự dưng nhìn thấy một cái đỉnh luyện trông như vô chủ thì có mấy ai chống lại cấm đồ được, hắn và nàng đều không muốn ngày mai đi ra đã là một nơi nào đó xa lạ.

Tất nhiên tất cả chỉ là đề phòng thôi, dù sao thì dù có ở trong Hoàng Thiên Lô thì Càn Minh Nguyệt vẫn có thể quan sát xung quanh được.

Bây giờ trong không gian tầng 1 của Hoàng Thiên Lô thì Càn Minh Nguyệt đã chuyển thành buổi đêm, nàng giải thích là nàng rất thích ngắm trăng sao. Lưu Chính Minh hoàn toàn không

có ý kiến, tương phản là hẳn cũng rất đồng ý với điều này.

Hai người ngồi trên hai cái đệm gần nhau, điều này cũng khiến cho Lưu Chính Minh cũng không có cơ hội chiếm tiện nghi, bởi vì Càn Minh Nguyệt lấy lý do để tu luyện khiến cho hẳn bèn hậm hực ngồi một bên, lằm bằm” Có hầu gái nào mà lại đi sai khiến chủ nhân như này sao? Thật là muốn dùng Thân nô ả nha.”

Nói thì nói vậy thôi chứ hẳn vẫn rất thành thật ngồi ở cái đệm còn lại. Thời gian trôi qua. Trong đây thời gian trôi nhanh hơn gấp đôi so với ở bên ngoài, hơn thế nơi này Đấu Khí còn muốn nồng nặc hơn nhiều, khiến cho Càn Minh Nguyệt chẳng mấy chốc là đã sắp đột phá Đại Đấu sư lục tinh. Đây là lần đầu tiên nàng đột phá nhanh như vậy, mới chỉ gần 2 tuần trôi qua thôi mà nàng đã từ Đại Đấu sư ngũ tinh lên lục tinh, lần gần nhất là tại hoàng cung ngay trước khi nàng rời đi.

Lưu Chính Minh hơi giật mình, từ trong trạng thái tu luyện tỉnh lại, hẳn cảm giác được Đấu khí xung quanh bắt đầu tụ lại một phía. Hơi ngạc nhiên một chút, hẳn nhìn lại về Càn Minh Nguyệt, nghĩ:

“Cô nàng này lại bắt đầu đột phá nha. Không hổ là nhân vật chính. “ Dù sao thì về thời gian lần trước nàng đột phá thì nàng đã nói cho hẳn rồi, làm cho hẳn cảm thấy đúng là nhân vật chính nha, cư nhiên hơn tuần là đã tăng một cái tiểu cảnh giới rồi, chứ đâu phải như mình, chỉ có dựa vào exp chém giết tăng lên. Dù sao thì Hỗn Chân công mặc dù rất tốt nhưng về căn bản là tu luyện quá chậm, người tu luyện còn phải chú trọng tâm cảnh các kiểu. Nhưng ưu thế của Hỗn Chân công quá rõ ràng, bây giờ mới chỉ là Hoàng Cấp trung phẩm thôi mà đã khiến cho sức mạnh của hẳn tại vị trí cảnh giới cuối của Đại Đấu sư có thể gấp 12 lần người bình thường, cả về thần niệm lẫn nhục thân, đồng thời giá trị này là vĩnh viễn. Có trời mới biết được là nếu Hỗn Chân công tăng cấp thì nó sẽ tăng được bao nhiêu lần? 15? 50? 100?

Ngay lúc đó, tiếng kêu của Càn Minh Nguyệt đã làm hẳn từ trong trạng thái ỷ về với đời thực. Chỉ thấy khí tức đang tăng dần của nàng đột nhiên bị tiêu giảm, cảnh giới đang vô cùng pháp phù, chênh vênh giữa ngũ tinh và lục tinh. Về mặt nàng đang vô cùng thông khổ, Diễm Linh hoá cũng đang bao phủ khắp cả người nàng.

“Nàng làm sao thế?” Lưu Chính Minh cuống lên, ngay lập tức chui vào không gian hệ thống, dù sao tại nơi đây là một dòng thời không khác biệt, hoàng toàn có thể hiểu là ngoại giới thời gian bị ngưng lại.

“Ta không rõ lắm, đoán chừng là do công pháp?” Hệ thống hơi ngập ngừng.

“Đúng rồi, nàng nói nàng từ nhỏ là bị rất nhiều người ghét, đoán chừng là cả cha nàng cũng không quý trọng một đứa phế vật như vậy, tại sao nàng vẫn còn có thể tu luyện? Gắn như chắc chắn là có kẻ dụng tay chân vào công pháp, dẫn đến khi nàng tu luyện được đến Đại Đấu sư lục tinh sẽ bị cản trở, từ đó triệt để phế. Hào một cái âm mưu thâm độc a. Tiện Tiện, ngươi có cách không?” Lưu Chính Minh điên cuồng suy nghĩ.

“Có, nhưng cách này hiện tại cũng khó có thể thực hiện được.” Hệ thống hơi suy ngẫm chút, rồi trả lời.

“Cách gì?”

“Đưa cho nàng một công pháp mới, sử dụng một viên Liệu thương đan để trị liệu lại các ám thương do công pháp kia để lại, bất quá công pháp mới này phẩm chất còn phải cao hơn so với công pháp mà nàng có. Mà cái công pháp hiện tại của nàng ta ước chừng là Địa cấp trung phẩm, để áp chế hoàn toàn thì cần ít nhất công pháp Thiên cấp mới được.”

“Thiên cấp? Nhưng ta không có đủ tiền nha.” Lưu Chính Minh lắc đầu. Phải biết là bên trong shop hệ thống công pháp Thiên cấp giá cả đều từ khoảng 2 vạn HTT đổ lên, bây giờ hẳn chỉ còn mỗi khoảng 2000 thôi, lấy đâu ra cho đủ: “ Có còn cách nào khác không?”

“Hết rồi, đây là cách tốt nhất rồi.”

“Hiểu hiểu, ta có thể vay không?” Lưu Chính Minh bèn hỏi. Hẳn không thể để cho nàng chết được. Không nói cái gì nàng là nhân vật chính, có thể nàng là người đầu tinh bởi bạn với hẳn tại Dị giới này, hơn thế nàng còn là người của hẳn, tuy tiện một cái nguyên nhân cũng hẳn cũng không muốn nàng chết.

“Có thể, cho vay cao nhất là đến được 100k HTT, nhưng ngươi sẽ phải trả số tiền gấp đôi số ngươi đã vay.” Hệ thống nói.

“Thế nếu ta không trả?”

“Không có khả năng, dù sao thì hệ thống sẽ đem tài khoản của ngươi oanh thành âm luôn, thế nên không có vụ ngươi không trả.”

“Được rồi được rồi, vậy giới thiệu công pháp nào tốt tí đi, dù sao ta tự nhiên phải đi vay thì cũng muốn được hàng tốt.”

“Hàng tốt, có ngay: Quang Lược Thiên Hoà Quyết.” Hệ thống hơi ra vẻ mời chào.

Lưu Chính Minh đưa mắt về phía Quang Lược Thiên Hoà Quyết, chỉ thấy dĩ nhiên là một cái Thiên cấp hạ phẩm công pháp, giá bán là 2 vạn HTT.

“Cái gì? Ngươi dĩ nhiên chỉ đưa ra một cái Thiên cấp hạ phẩm công pháp? Đây mà là hàng tốt?” Lưu Chính Minh giật giật.

“Bình tĩnh, nhìn xem thông tin của nó đã.” Hệ thống tỏ một cái vẻ như là ‘ta đã biết trước vậy’.

Nghe vậy, Lưu Chính Minh nhìn kĩ hơn vào [Quang Lược Thiên Hoà Quyết].

“ Quang Lược Thiên Hoà Quyết.

Phẩm cấp: Thiên cấp hạ phẩm.

Yêu cầu: Nhận chủ Tiên thiên dị hoá sở hữu Quang thuộc tính.

Thông tin: Tu luyện lấy dị hoá làm chủ, có thể khiến cho Dị hoá tiến hoá khiến cho công pháp thăng cấp, cấp cao nhất vì Đại đạo.

Giá bán: 20000 HTT

Lưu ý: Không có”

Lưu Chính Minh tròn to mắt, chính đang không biết làm cách nào để khiến cho Diễm Linh hoá thăng cấp, giờ đúng là có rồi, mà lại vô cùng đúng lúc.

Thấy vẻ mặt của hẳn, hệ thống vô cùng hài lòng, nói:

“Thấy chưa, đã nói shop của hệ thống là không gì không có, chỉ có ngươi không biết mà thôi. Tiến hoá Dị hoá chưa bao giờ dễ hơn thế này.”

Lưu Chính Minh cũng ngại với hắn nói nhảm, hỏi:

“Vậy làm sao để vay?”

“Đề vậy á, ần nút mua như bình thường thôi.”

Lưu Chính Minh ần vào nút mua. Quả nhiên, thông báo hệ thống xuất hiện:

“Thông báo, kí chủ không đủ tiền để mua vật phẩm. Xin hỏi có mở chức năng vay tiền?”

“Vay.”

“Đình! Kí chủ đã mở chức năng vay tiền, vật phẩm sau khi trừ đi số tiền kí chủ còn là 17630. Sau khi mua tài khoản của ký chủ còn có - 35260 HTT. Xác nhận mua?”

“Mua.”

“Keng! Chúc mừng kí chủ mua được Quang Lục Thiên Hoà Quyết! Tài khoản ký chủ quay về -35260. Chức năng vay mượn trong ngày hôm nay đã hết số lần sử dụng.”

Nghe đến âm thanh nhắc nhở, Lưu Chính Minh ngạc nhiên uya sang hệ thống:

“Cái chức năng này chỉ được 1 ngày một lần?”

“Tất nhiên rồi, nếu không thì cho người vay liên tục không bao giờ trả hả, hệ thống không dễ bị hố đâu, người tí kiến gì? Hệ thống hừ lạnh một tiếng.

“Không có ý kiến. Chỉ là 1 ngày này lấy theo như nào? Người phải biết là chúng ta đang tại x2 thời gian đấy.” Lưu Chính Minh hỏi.

“Không vấn đề, lấy theo vị diện mà người đang tại, cái việc rút thưởng cũng tương tự, bất kể người có vào một cái tiểu thế giới nào thì vẫn không thay đổi, chỉ đến khi người bước vào một vị diện thật sự. Cái Hoàng Thiên Lô này tuy được giới thiệu là mỗi tầng là một phương thiên địa nhưng do nó đã bị tàn phá rồi nên chỉ còn có thể được tính là tiểu thế giới thôi.”

“Ra vậy, thế bây giờ ta phải làm gì?”

“Truyền công pháp tạo thành ngọc giản, cái này để ta làm. Sau đó đặt lên trán nàng, bảo nàng bình tĩnh tiếp thu.”

Lưu Chính Minh vừa thoát khỏi không gian hệ thống, một cái ngọc giản ngay lập tức xuất hiện trên tay hắn. Hắn không chút do dự nào hướng về trán Càn Minh Nguyệt áp cái ngọc giản lên, miệng hắn nói:

“Tiếp nhận công pháp trong này.”

Thấy nàng không có phản ứng gì hắn trực tiếp hoảng:

“Tiện Tiện! Sao không được?”

“Chắc là nàng đang bị công pháp quấy phá, lòng đang không ổn định, ám thương đang lan ra quá nhanh, cần phải khiến nàng bình tĩnh lại.”

“Nhưng ta nói nàng không nghe kia.” Nghĩ đến đây Lưu Chính Minh chợt thờ dài, liếc nhìn về phía khuôn mặt xinh đẹp kia, miệng nói nhẹ:” Đừng có trách ta, sự cấp tông quyền cả.”

Nói xong hắn ngay lập tức lấy ra Bạc hà điệp, cuộn quanh Liễu Thương đan. Ngay sau đó hắn nhét vào mồm, rồi lập tức hôn vào đôi môi kia. Bạc hà điệp ngay lập tức khiến cho Càn Minh Nguyệt tỉnh táo lại. Nàng đang định phát tác thì đột nhiên nghe thấy một âm thanh trong đầu:

“Đừng phản kháng! Tiếp nhận bộ công pháp này rồi lập tức phế bỏ bộ lúc trước đi, thay thế bằng bộ mới. Không phải lo lắng về ám thương, ta đang cho người Liễu thương đan rồi, cũng đừng cố dứt miệng ra, nếu không thì người trong trạng thái kia sẽ không khống chế được được lực của Bạc hà điệp đâu.” Thì ra Lưu Chính Minh hôn nàng là có mục đích, dù sao Bạc hà điệp là cần yêu cầu ngậm, rồi từ đó sử dụng được lực. Lấy trạng thái của nàng hoàn toàn không đủ để khống chế được lực, nên cần Lưu Chính Minh làm thay. Dù sao cũng là do Bạc hà điệp phẩm chất quá thấp, cũng chỉ là nhất tinh đan được. Tuy công dụng tốt nhưng được liệu lại quá ít, không đủ đối với một Đại Đấu sư nếu đang không khống chế được được liệu.

Không biết tại sao khi nghe được giọng nói kia phảng phất như có ma lực khiến cho nàng buông lỏng phản kháng, nàng không tự chủ được mà tin về tên thiếu niên trước mặt. Trong đầu cũng tiếp nhận công pháp mới đã học. Thời gian dần dần trôi qua, hai người bọn họ vẫn bảo trì tư thế miệng đối miệng, bất tri bất giác đã là 1 canh giờ.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cấm* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Tiến vào Phần Không di tích

Sau hơn một canh giờ, Càn Minh Nguyệt mới đôi được xong công pháp, cũng may là thuộc tính công pháp đều không có gì dị ứng với nhau, khiến cho không tạo thành thương tổn quá lớn.

Lưu Chính Minh thấy vậy mới rút lui về chỗ cũ, để lại Càn Minh Nguyệt hai má đỏ bừng, giữa hai người còn có một sợi tơ lấp lánh. Mặc dù Lưu Chính Minh luôn tự nhận là do tình thế ép buộc, nhưng hắn cũng không thể nào gạt đi được dư vị vừa rồi.

“Ngọt thật!” Hắn nghĩ.

Cùng lúc đó thì Càn Minh Nguyệt cũng từ trong tu luyện tỉnh lại, cảnh giới của nàng đã vững vàng tại Đại Đấu sư lục tinh. Hồi tưởng lại những gì vừa xảy ra khiến cho nàng đỏ cả mặt, nhưng cũng không tự chủ được mê man:

“Ta thế mà lại mất nụ hôn đầu đời trong cái tình huống này rồi à?”

Dù sao thì Càn Minh Nguyệt cũng là một công chúa, hơn thế nàng vẫn chỉ là một thiếu nữ, dù sao cũng luôn mong cái thứ đồ này đến tại một hoàn cảnh lãng mạn hơn. Nàng không trách Lưu Chính Minh, dù sao nàng cũng hiểu cách đây là cách duy nhất rồi, khi đó nàng hoàn toàn không đủ tinh táo để không chế được liệu.

Nghĩ đến đây trong lòng nàng lại nổi lên một cổ vô danh hỏa diễm, không có chỗ phát tiết khiến cho nàng cảm thấy vô cùng khó chịu, nhưng nhớ về việc hấn thế mà bỏ ra một công pháp Thiên cấp cho nàng khiến cho cái ngọn lửa ấy yếu đi rất nhiều.

Nàng vội vàng không suy nghĩ đến nó nữa, lập tức triệu hồi ra Diễm Linh hoa. Diễm Linh hoa trên cơ bản là không có gì thay đổi, tuy thế nhưng nàng hoàn toàn cảm nhận được nhiệt độ của nó cao hơn, ánh sáng nó phát ra tuy trở nên êm dịu một chút, nhưng lại mang lại cảm giác thánh lệ và mạnh mẽ hơn nhiều so với lúc trước, còn làm cho tâm hồn nàng cảm thấy thoải mái.

Lưu Chính Minh nhìn sang, thấy Diễm Linh Hoa, hô lên:

“Nó có vẻ mạnh hơn rồi đó, bây giờ ngươi phải tập trung tu luyện dựa trên Diễm Linh hoa, dù sao nó cũng là chìa khóa mấu chốt để [Quang Lược Thiên Hoa Quyết] thăng cấp. Về việc làm thế nào để gia tăng sức mạnh của Diễm Linh Hoa, ngươi không cần lo lắng vì ngươi là nhân vật chính mà, cơ duyên cũng rất nhiều.”

“Nhân vật chính? Đó là thứ gì?”

“Àch. Để giải thích cho ngươi thì ngươi vẫn chưa đủ để hiểu, sau này ngươi sẽ tự biết thôi.”

Sau đó Lưu Chính Minh lại cố gắng lôi kéo Càn Minh Nguyệt để xóa đi không khí xấu hổ vừa rồi. Nàng cũng biết là hấn đang cố đánh lạc hướng nhưng cũng không dám thùng lời nói của hấn. Rất nhanh cả hai đều nhanh chìm vào trong giấc ngủ.

Do thời gian tại tầng 1 của Hoàng Thiên Lô nhanh gấp đôi cho nên đến khi hai người ngủ đã đôi 4 canh giờ rồi tỉnh dậy thì bên ngoài cũng mới hơn 7 giờ. Cả hai chui ra ngoài, nhìn nhau, cũng hoàn toàn không nhắc gì đến chuyện hôm qua. Càn Minh Nguyệt thì là vì ngượng chứ còn Lưu Chính Minh thì chỉ hơi áy náy thôi, dù sao đều là hấn chiếm tiện nghi.

Hệ thống một bên khinh bỉ:

“Biết là không đủ được liệu thế tại sao ngươi không cảm cả 4 lá nhét vào miệng nàng đi, cần gì phải làm thế?” Câu hỏi được đặt ra khiến cho Lưu Chính Minh á khẩu, đứng nha, cần gì ta phải làm thế nhỉ?

Vậy là cho dù hấn có cố gắng tự bao biện với mình rằng là do không tiện lãng phí hay là do bảo Bạc hà điệp quá ít đi, hấn vẫn không cách nào xua tan áy náy trong lòng. Thấy hấn một bộ tự trách mình, hệ thống không tự chủ được mỉm cười:

“Thật là một tên ngốc nha, tuy rằng một bụng lí luận nhưng kinh nghiệm thực tế thì vẫn còn rất thiếu.”

Không phải là hệ thống không thích tính toán hay nghĩ mưu hoặc là do nó không làm được. Đùa gì chứ, nó vốn là một hệ thống đến cả bậc 9 nó còn không coi vào đâu, làm sao mà phải sợ mấy cái âm mưu đơn giản chỉ là giữa mấy cái vị diện nho nhỏ này. Đồng thời nó cũng thấy rằng đây là cách tốt để xúc ký chủ trưởng thành, cũng có một phần vì nó lười.

“À mà nhắc thế mới nhớ. Càn Minh Nguyệt vốn được xem là nhân vật chính đúng không? Thế tại sao nàng lại gần như không có cách đối phó được với cái công pháp này thế? Nếu không có ta thì nàng rất có khả năng là ‘thăng’ rồi.” Lưu Chính Minh nghĩ vẫn.

“À về cái đấy.” Hệ thống biểu lộ vô cùng đặc sắc:” Không phải là nhân vật chính có vấn đề, mà ngươi phải hiểu được rằng là coi như nàng là Vị diện chi tử của cái vị diện này, thậm chí còn là của luân Tiên vực này, nhưng vấn đề lại là ngươi nhận được sự trợ giúp của ta, một tồn tại cấp bậc Toàn vũ trụ, khiến cho khí vận của ngươi này sinh kịch liệt biến hoá, làm cho nàng rất dễ trở nên lu mờ trước ngươi, kiểu kiểu bình hoa vậy. Còn về chuyện vừa rồi, kể cả khi khí vận của nàng bị ngươi áp chế, kì thực nàng vẫn sẽ không chết, có khả năng là sẽ nhân hoá đặc phúc hoặc sẽ nảy sinh cái gì đó, dù sao mới có cái tồn thương cấp nhẹ thế này hoàn toàn đâu không lại khí vận. “

Lưu Chính Minh rất là muốn chửi một tiếng. CMN thế cuối cùng tất cả đều là do ta sao?

“Thế có cách nào khiến cho nàng không bị biến thành bình hoa không?”

“Kì thực là có hai cách, thứ nhất là ngươi để cho nàng rời đi ngươi, khí vận sẽ tự động khôi phục, hoặc cách thứ hai là nàng đủ nỗ lực tự chủ, tự tìm cơ duyên. Loại hai thì dù nàng có ở bên cạnh ngươi thì nàng cũng vẫn sẽ thuộc nhân vật chính một dạng. Dù sao tu luyện là khí vận 1 phần, thiên tư một phần, khắc khổ 8 phần mà.”

“Ồ, ra vậy. Xem ra ta sẽ phải huấn luyện tư tưởng cho nàng một chút rồi.” Lưu Chính Minh nghe vậy đầu hơi trầm ngâm. Hấn tuy không muốn nàng đi quá xa nhưng hấn cũng không muốn thấy một nữ hài tử mạnh mẽ như thế trở thành bình hoa, vậy nên nếu có thể chọn thì cách hai vẫn tốt nhất.

“À mà nhắc về tư tưởng mới nhớ, ngươi làm sao không kể hết những cái mà ngươi đã phát hiện với nàng, để cho nàng thật tốt chuẩn bị. Chẳng lẽ nói là... ngươi không tin nàng?” Hệ thống ngờ vực, đây chính là điều mà nó muốn hỏi nguyên nhân. Nó núp sâu ở bên trong Lưu Chính Minh nên một số suy nghĩ của hấn nó đều có thể thấy được, bao gồm cảm nhận về Càn Minh Nguyệt. Nó hoàn toàn có thể thấy được mức độ tin cậy của Lưu Chính Minh về nàng tuy không nói là tới mức đưa lưng cho đối phương nhưng hoàn toàn cũng là một sự tin tưởng cộng tác.

“Không phải ta không tin nàng mà có một số việc nàng vẫn chưa nên biết. Ngươi phải hiểu là nàng vốn là một công chúa, hôm trước ta có bàn với nàng về đại thế của thiên hạ rồi nhưng nàng cũng không phải là hiểu được hết, hơn nữa ta cũng lo là diễn kỹ của nàng không đủ, nếu để có gì ngoài tầm kiểm soát thì nàng cũng sẽ do không biết gì mà giảm thiểu được nguy hiểm, nàng vẫn cần được tôi luyện thêm”

“Ra vậy, nhưng xem ra ngươi nói thế này lại hợp với thân phận là lão sư sẽ tốt hơn đấy, hoàn toàn không giống chủ nhân - thị nữ chút nào. Sao ngươi không thu nàng làm đệ tử?”

“Đệ tử? Để làm gì, ta cũng không có gì truyền, mà dù sao thì học trò của ta cũng phải thông minh sáng dạ tí, chứ không phải cái thể loại ngốc mạnh thế này.”

Càn Minh Nguyệt vừa đi ra cửa nhà tự nhiên thấy Lưu Chính Minh hơi ngẩn người ra, do đã quen với việc này rồi nên nàng không để ý cho lắm, coi là hấn dễ mất tập trung đi. Chứ nếu để cho nàng biết là tay này dừng lại cũng không phải là đang suy nghĩ gì mà là đang đánh giá về nàng là ngốc mạnh, nàng chỉ sợ không rút thương ra đâm hấn là không được.

Quả đúng như Lưu Chính Minh dự đoán, hai người vừa ra khỏi quán trọ thì ngay lập tức thấy được Đồng Tiền và Thạch Viêm vừa đi ngang qua. Mọi người xá quyền với nhau, Càn Minh Nguyệt liền hỏi:

“Thế bây giờ là hai vị cũng sẽ đi tới Phần Không đi tích à?”

“Đúng vậy.” Đồng Tiền nói:” Thế còn vị đây là...” ánh mắt nhìn về phía Lưu Chính Minh.

“Tại hạ Dương Quá, là phu quân của nàng.” Chưa đợi Càn Minh Nguyệt trả lời, Lưu Chính Minh đã giành quyền nói.

“Ồ, vậy các hạ hôm nay đến là để tham gia tiến vào Phần Không đi tích à?” Thạch Viêm nói.

“Đúng vậy, tại hạ nghe nói rằng là Phần Không đi tích chỉ có dưới Đẩu Linh mới có thể vào, nên tại hạ cùng thê từ nguyên tới thử vận may một phen, đồng thời hôm trước cảm ơn hai vị đã tương trợ cho nằng.” Nó rồi Lưu Chính Minh lại xá một quỳ.

“Không có gì, Dương thiếu hiệp khách khí, dù sao chúng ta cũng không quen nhìn lấy tên Lê Hàn kia áp bách người khác. Hôn nữa ta xem ra Dương phu nhân cũng hoàn toàn không hoảng sợ chút nào, nếu ầu đã thật thì có lẽ tên Lê Hàn kia cũng không được chỗ tốt nào, chúng ta chỉ tiện tay thôi. Nếu như chúng ta có chung mục đích, tại sao không kết bạn mà đi?” Thạch Viêm đề nghị.

“Được, ta cũng đang định thế.” Lưu Chính Minh nói.

Nói chuyện xong cả bốn người kết nhóm mà đi, tuy trên đường tiếng cười nói rôm rả nhưng tận trong thâm tâm họ tự nghĩ gì thì cũng chỉ có họ biết được.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Chỉnh thể tam đại gia tộc

“Nghe đồn là các vị phá hiện ra được đi tích này, nó có gì đặc biệt không? Hôm trước chúng ta mới tới nơi này nên cũng không biết gì nhiều, mong hai vị giải đáp.” Lưu Chính Minh gác hai tay lên sau đầu, hỏi.

Nghe vậy thì Đồng Tiền bèn trả lời:

“Về Phần Không đi tích thì là do gia tộc trưởng bối của chúng ta phát hiện ra cách đây trăm năm. Hồi đó là do một vị Đẩu Vương của Lê gia trong lúc vô ý tìm ra được, rồi cuối cùng đây trở thành một bí mật do cả 3 gia tộc đều nắm giữ. Lúc đây thì mọi người vô cùng vui mừng, bởi vì có thể trở thành một đi tích để lại thì gần như ban đầu chủ nhân của nó hẳn phải là một Đẩu Thánh. Cũng chỉ có tu vi từ Đẩu Thánh trở lên mới bắt đầu có được khả năng tự tạo một cái tiểu không gian. Lúc đây cả ba gia tộc vô cùng vui mừng, tài sản của một vị Đẩu Thánh để lại, đó là nhiều biết nhường nào? Chúng ta hoàn toàn có thể tấn cấp được lên làm tam lưu, thậm chí còn có cơ hội trở thành nhị lưu gia tộc.”

“Thế xong rồi thì tại sao gia tộc các người lại đi mở ra cho người ngoài?”

Nghe đến đây thì đến lượt Thạch Viêm nói:

“Cái đây cũng liên quan đến cấm chế để lại. Khi đây chúng ta vô cùng vui mừng, nhưng chúng ta lại phát hiện ra là ở cửa vào của đi tích sở hữu một cái cấm chế. Cái cấm chế đây vô cùng mạnh mẽ, chúng ta tin là đây chính là thủ bút mà vị tiên bối đây để lại. Từng có một vị Đẩu vương cố gắng dùng sức mà vào, nhưng đã bị sinh sinh thiêu đốt ngay trước mặt mọi người, từ đó về sau không ai dám đi ngang kháng cấm chế nữa. Tuy thế sau trăm năm, cấm chế đã có dấu hiệu bị yếu bớt đi, mấy cao thủ trận pháp trong 3 nhà đã cố gắng tìm hiểu, để rồi phát hiện ra rằng là từ hôm nay trở đi, cấm chế đã đủ cho cảnh giới từ Đẩu Linh trở xuống xâm nhập, nhưng nó hoàn toàn không có suy giảm hơn nữa, nên chúng ta xem ra rằng là đây là dụng ý của vị tiên bối kia, mang ý nghĩa chỉ có Đẩu Linh phía dưới mới được vào.

Nghe vậy thì Lưu Chính Minh lại thắc mắc:

“Thế thì tại sao các người lại thông báo? Chẳng lẽ các người lại không giấu được?”

Thạch Viêm cười khỏ:

“Huynh đài không biết, thực ra thì chúng ta đã cố gắng giấu đi, nhưng cuối cùng vẫn để thông tin bị lộ ra, do hoàn toàn không thể ngăn chặn được nên các bậc trưởng bối đã quyết định là sẽ để lộ luôn, tuyên dương hào phóng của chúng ta.”

Lưu Chính Minh nói: “Cách làm hay, thay vì đạt được một cái truyền thừa hư hư thực thực thì các người hoàn toàn có thể tăng uy vọng và sự ủng hộ, có thể lần áp được các thế lực còn lại trong thành.”

“Lần áp thì không dám nói, chí ít là đủ uy vọng để chúng ta có thể sống sót trong loạn thế này mà thôi.” Đồng Tiền khoát khoát tay.

Thấy vậy Lưu Chính Minh trong lòng cười lạnh: “Kì thực kể cả khi các người có cho các thế lực khác đi vào nhưng trên đây vẫn còn là lãnh địa của các người. Đại long áp không được địa xà, các người rõ ràng là sợ bị tiêu hao quá nhiều nhân lực đang trong giai đoạn có thể phát triển nên hô hào cho các giới tán tu và cả thế lực khác, cuối cùng kẻ được lợi nhất vẫn là các người. Về căn bản thì tán tu lấy gì mà tranh, tán tu mặc dù cũng có thể tính là một thế lực nhưng hoàn toàn quá ô hợp, không có sự đoàn kết nên chỉ cần giết vài kẻ rắn đề là sẽ không có ai ho he gì.

Mặt ngoài vẫn làm ra vẻ hào phóng, có lẽ sẽ có rất nhiều tán tu là nhìn ra được điều này nhưng họ vẫn sẽ dấn thân vào, vì con đường tán tu là vô cùng khổ cực, luôn phải đi tìm cơ duyên. Các người chính là hiểu được điều này nên mới hấp dẫn họ vào. Hảo âm mưu a! Tuy thế nhưng các người lại không biết được rằng Lê gia mới thực sự là kẻ đứng đằng sau nhì?” Nhưng trên mặt vẫn lộ vẻ cười, nói bằng giọng ham học hỏi:

“Xin thứ lỗi cho ta chỉ là một giới tán tu không quá hiểu biết, nhưng hai vị có biết vị tiên bối lưu lại nơi này là ai?”

Thạch Viêm bèn trả lời:

“Tất nhiên là do Phần Không Đẩu Thánh rồi. Nghe đồn đây là một vị cửu tinh Đẩu Thánh, từng có cơ hội đột phá lên Đẩu Đế nhưng đáng tiếc là bị vẫn lạc cách đây hơn 700 năm trước. Lý do thì không ai biết cả. Thông tin về vị này đương đại không có nhiều người biết cho lắm, chỉ biết là vị này chủ tu Hoả hệ, từng được xưng hô là một trong bát đại Thánh.”

“Bát đại Thánh?” Lưu Chính Minh hơi giật mình, Bát đại Thánh là cái quỷ gì?

“Dương huynh không biết?” Đồng Tiền cùng Thạch Viêm toát ra ánh mắt quỷ quái.

Lưu Chính Minh thấy tình hình có vẻ không ổn thì đột nhiên nghe được Càn Minh Nguyệt truyền âm qua Thân nỏ ẩn: “Bát đại thánh là biểu tượng của tám vị Đẩu Thánh hùng mạnh nhất tại Đẩu Thiên đại lục, trên đây còn có cả lục đại Đẩu Đế. Đây là xưng hào của họ do là tại cùng giai bên trong, ngoại trừ đối đầu lẫn nhau thì họ chính là vô địch, tuy thế nhưng không phải ai cũng biết đến ngoại hiệu của họ. Người đời thường chỉ gọi họ là một trong Bát đại Thánh thôi, đến ta cũng không biết Phần Không đại thánh lại là một trong số Bát đại Thánh đây.” Nghe xong Càn Minh Nguyệt truyền âm hẳn không khỏi bốc lên giọt mồ hôi lạnh, nghĩ thầm là lần sau phải hỏi cho rõ ràng từ nằng tất cả thông tin về thế giới này mới được, tránh

trường hợp như này.

“Đương huynh, Dương huynh? Người không sao chứ?” Thấy đột nhiên Lưu Chính Minh hơi ngẩn ra thì Thạch Viêm hỏi thăm.

“À, ta không sao. Chả qua là ta không nghĩ rằng vị này Phần Không tiền bối lại là một trong Bát đại Thánh thời.” Lưu Chính Minh một mặt tỏ vẻ chán kinh.

Nghe vậy tuy Đồng Tiền cùng Thạch Viêm vẫn còn có chút kinh nghi bất định, nhưng cũng rất nhanh bỏ qua, nhanh chóng bày tỏ đồng ý:

“Đúng như Dương huynh nói, ban đầu chúng ta cũng không thể tin được. Nhưng đích thân là như vậy, chúng ta cũng không nghĩ rằng là một bậc Đẩu Thánh trước khi vẫn lạc sẽ nói dối đâu.”

“Haizz, con đường tu luyện dài đằng đẵng, đến cả Đẩu Thánh cũng không thoát khỏi cái chết à.” Thạch Viêm cũng lộ biểu hiện thương cảm.

“Thế nhưng làm sao các ngươi xác định được đây là Phần Không Đại Thánh để lại, lỡ là của thế lực nào đó lừa các ngươi thì sao?” Lưu Chính Minh đương nhiên là cũng không có thấy việc Đẩu Thánh vẫn lạc mà lo sợ. Chết thì có làm sao? Từ khi chúng ta bước chân lên con đường này là sẽ phải chuẩn bị tâm lý có thể chết bất cứ lúc nào, theo bất kể cách nào cả. Có thể đối với những người tại Đẩu Thiên đại lục, việc một Đẩu Thánh mà cũng vẫn lạc là một việc rất khó để chấp nhận, dù sao trong mắt họ Đẩu Thánh đã là tồn tại kinh khủng nhất chỉ sau Đẩu Đế rồi, đó là cường giả có thể dời non lấp bể, tuổi thọ hàng ngàn hàng vạn năm.

Nhưng Lưu Chính Minh lại là một xuyên không giả đương nhiên là không có loại tư tưởng này rồi. Nói gì chứ hắn đã từng đọc vô số tiểu thuyết, đã từng thấy vô số cường giả cảnh giới cao hơn Đẩu Đế, như Tiên đế hay Thánh nhân hay Thương Khung còn có thể vẫn lạc được, đó toàn là các tồn tại hàng trăm hàng ngàn năm đó, vạn cổ bất hủ đó. Thậm chí cho dù là Thánh Nhân, nếu không tới được Siêu Thoát cảnh, không bước ra được bước cuối cùng thì vẫn còn có thọ nguyên đấy, cho dù nó có kéo dài bao lâu đi chăng nữa. Thánh nhân gọi là bất tử bất diệt, chả qua là chỉ tồn tại với cái phương thiên địa đấy mà thôi, một tay Siêu Thoát giả lơ ngơ đi ngang qua phát nhẹ cái tay là xác định rồi.

Nghe Lưu Chính Minh hỏi vậy, Đồng Tiền cũng không giải thích gì, chỉ mỉm cười thần bí: “Dương huynh cứ đến đây là rõ.”

Lưu Chính Minh nghe vậy xong cũng không tiện nói gì, trong đầu truyền âm cho Càn Minh Nguyệt là nhớ khi nào đó nói cho hắn biết về tất cả đủ các thể loại của đại lục này. Càn Minh Nguyệt đương nhiên là vô cùng đồng ý, rốt cuộc nàng cũng có cơ hội để thể hiện trước mặt tên này, dù sao hắn đúng là quá thích thể hiện. Lưu Chính Minh cũng không phản bác, hắn đương nhiên là không phải cái gì cũng biết, hạ thấp tư thái xuống cũng được.

Phần Không đi tích cũng chỉ cách Tương Liên thành khoảng độ 30km, với vận tốc của họ chỉ cần đi một lúc là đã tới.

Khi tới nơi, dù đã có chuẩn bị sẵn nhưng Lưu Chính Minh vẫn âm thầm hít vào một hơi lãnh khí.

Cần 100 tên Đại Đẩu sư, đây mới chỉ là riêng của tam đại gia tộc thôi đấy, cộng thêm với giới tán tu và các thế lực còn lại thì con số này phải lên tới 300. Không những thế, còn có hơn 20 tên Đẩu Linh, còn có đích thân 6 vị Đẩu Vương tọa trấn. Thật là đại thủ bút nha, Lưu Chính Minh nghĩ thầm.

Đột nhiên một tên Đẩu Vương nhận thấy bọn hắn tiến tới, bèn tới gần:

“Đồng Tiền, sao muộn thế, mọi người đã tới gần đông đủ rồi.”

Hoá ra tên trung niên nhân này là Đồng Minh, phụ thân của Đồng Tiền, gia chủ của Đồng gia. Cùng lúc đó thì Thạch Viêm cũng tiến tới bên người của một vị Đẩu Vương khác, có lẽ là gia chủ của Thạch gia, Thạch Thái Minh. Nghe đồn vị này vốn là tên Thạch Minh, nhưng một lần thua cuộc bởi Đồng Minh nên tự quyết chí đổi tên thành Thạch Thái Minh.

“Xin lỗi phụ thân, hải nhi đến hơi chậm.” Đồng Tiền cúi người chào.

“Không sao, cảm chế cũng mới bắt đầu mở ra thôi. Còn đây là...” Đồng Minh đưa mắt sang Lưu Chính Minh cùng Càn Minh Nguyệt.

“Họ là bằng hữu của hải nhi. Đây là Dương huynh đệ, còn đây là thê tử của hắn.”

Đến đây thì Lưu Chính Minh cũng đổi quyền chào, nói: “Bái kiến Đồng gia chủ.”

Thấy Lưu Chính Minh lễ phép nên Đồng Minh cũng cười: “Xem ra Đồng Tiền kết bạn cũng không sai. Hai người trông cốt lĩnh chắc cũng mới chỉ 17, 18 nhỉ. Còn trẻ thế mà một người đã Đại Đẩu Sư lục tinh, người còn lại tuy chỉ có Đẩu Sư bát tinh nhưng xem căn cơ tốt hơn hẳn, chắc là thậm chí một số Đại Đẩu Sư nhị, tam tinh cũng không bằng.”

Lưu Chính Minh trong lòng thầm than, đúng là Đẩu Vương có khác, ánh mắt khác biệt, cũng ôm quyền lên: “Đa tạ Đồng gia chủ khen ngợi, tiểu sinh không dám nhận.”

Bỗng nhiên một tiếng hừ lạnh xuất hiện, một thanh âm tràn đầy địch ý vang lên: “18 tuổi mới Đẩu sư bát tinh mà đã tự coi mình là giỏi, vậy còn lại tất cả mọi người ở đây thì thế nào?”

Lưu Chính Minh quay đầu lại, nhận ra chủ nhân của giọng nói đó, trong con mắt tràn ngập lãnh ý:

“Lê Hàn.”

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Xung đột

“Người có ý tứ gì?” Lưu Chính Minh nói.

“Nghe vậy mà cũng không hiểu? Ý là người một tên chỉ có Đẩu sư bát tinh mà cũng xứng gọi thiên tài? Bao nhiêu người ở đây chỉ cần tu vi cũng đủ dọa người rồi.” Lê Hàn châm biếm.

Nghe vậy Lưu Chính Minh cũng chỉ nhú nhú mày, ngược lại cũng không để ý. Thấy Lưu Chính Minh một bộ không quan tâm, Lê Hàn cũng không tiện nói tiếp. Rất nhanh hắn nhìn sang bên cạnh thấy Càn Minh Nguyệt, rồi đột nhiên giả bộ kinh hô:

“A, chẳng phải cô nàng hôm trước đây sao? Hôm trước ý vào tu vi của mình cao nên khi dễ thị nữ của ta, một người bình thường a.”

Mọi người nghe vậy liền ngay lập tức quăng ánh mắt khinh bỉ về phía Càn Minh Nguyệt, dù sao một Đại Đấu sư đi khi dễ một phạm nhân thì còn ra thể thống gì?

Lệ Thần, phụ thân của Lệ Hàn cũng rất biết cách phối hợp, đứng ra nói:

“Lệ Hàn, ai cho con được nói vậy, không được vũ nhục liêm sĩ của người khác.”

“Nhưng thưa cha, chúng làm gì có liêm sĩ đâu, con chỉ nói sự thật mà.”

Càn Minh Nguyệt nghe vậy thì khí uất đến tận cổ, nhưng cũng không dám động thủ, vì bên kia là một vị Đấu Vương, một ngón tay có thể đè chết nàng.

Nhưng ngay lúc đó một điều làm người ta bất ngờ xuất hiện. Chỉ thấy Lưu Chính Minh bước từng bước tới chỗ Lệ Hàn, trên mặt mang theo nét cười, trông cực kỳ hoà ái, nhưng không biết tại sao Lệ Hàn khi nhìn thấy nụ cười này, cả sống lưng không chịu được lạnh cả lên, vô ý thức lùi lại ra sau một cái. Chỉ thấy Lưu Chính Minh nhẹ nhàng nói một câu:

“Xin lỗi nàng! Nhanh!”

Nghe đến đây thì Lệ Hàn cũng hoàn hồn lại, chợt cười hô hố:

“Người đề ta đi xin lỗi nàng, nào người có bị lừa đá hồng rồi? Được, ta sẽ xin lỗi nếu người có thể đánh thắng được ta.”

“Đánh thắng người? Chính người tự nói, ta chỉ cần 1 đòn.” Lưu Chính Minh nghe vậy cũng không thấy có gì sai. Nhưng một bên các phương còn lại quan chiến thấy vậy liên tục cười giễu:

“Hắn nghĩ hắn là ai? Cười chết ta mất. Muốn lấy tu vi Đấu sư bát tinh đi đánh bại Đại Đấu Sư ngũ tinh, lại còn chỉ một đòn, thật không thể nào tin được nha. Hay là bị ép quá nên điên rồi?”

“Hắn nghĩ hắn là ai? Đấu Đế chuyển sinh chắc, thậm chí ta dám chắc là ngay cả Đấu Đế chuyển sinh cũng không giải quyết được như thế chỉ với một đòn, đây hoàn toàn chính là đi miếu sát mà.”

Nói không sai, lấy tu vi Đấu sư bát tinh đánh bại Đại Đấu sư ngũ tinh cũng không phải là không thể, nhưng là không ai có thể làm được tới mức miếu sát cả, dù là Đấu đế chỉ tư cũng không được. Nhưng Lưu Chính Minh là ai? Xuyên việt giả mang siêu cấp hệ thống nha. Thân phận này so Đấu Đế còn muốn ngưu bức nhiều. Việc mà mọi người đều coi là không tưởng với hắn chỉ là một bữa ăn nhẹ.

Thế là Lưu Chính Minh chỉ đâm ra một cú đâm, cực kỳ phổ thông, không có bất kỳ kỹ xảo gì, nhưng lại vô cùng nhanh. Đến khi Lệ Hàn mới nhìn được quyền ảnh thì nắm đấm đã đánh sâu vào bụng hắn rồi, khiến cho Lệ Hàn văng cả người ra xa hơn 10 m, đổ cả cái cây đằng sau.

Toàn trường tĩnh lặng. Nguyên một đám đang chế giễu khinh thường các kiểu ngay lập tức ngậm miệng lại. Cái này không giống tưởng tượng của họ nha. Không phải Lệ thiếu sẽ né nắm đấm như không và bắt đầu ngược tên kia sao? Không phải đâu?

Đồng dạng ngoài ý muốn cũng có Thạch Việem và Đồng Tiền. Bọn hắn tuy cảm nhận được Lưu Chính Minh mạnh hơn so với cả Đấu sư bình thường nhưng ai ngờ lại quá nhiều như thế.

Kinh hoàng nhất chính là Đồng Minh, Thạch Thái Minh cùng Lệ Thần. Đồng Minh tuy rằng đã nhận xét Lưu Chính Minh có thể đánh đồng được với Đại Đấu Sư tam tinh đã là khen hắn hết cỡ rồi, nào ngờ đâu ra đến cả Đại đấu sư ngũ tinh cũng không chịu nổi một kích.

Lệ Thần thì cũng không thể tin được, nguyên bản hắn cũng muốn để nhĩ tử mình ngược tên kia, cái gì mà thiên tài căn cơ tốt, hắn không tin. Ai ngờ thực tại đã tát vào mặt hắn, đưa con trai mà hắn luôn tự hào đến cả một chiêu trên tay người ta còn không đỡ được.

Giờ phút này Lệ Hàn tâm tính cũng có thể nói là hồng mắt. Đã nói Đấu sư bát tinh đâu? Một quyền này hoàn toàn không thể so ra kém Đại Đấu sư lục tinh, hơn thế còn có khả năng xuyên qua cả Đấu Khí của hắn, đây mới chính là lý do chính đáng nhất. Nếu không thì tuy rằng hắn có thể không đỡ được nhưng tuyệt sẽ không thể thấm tới mức này.

“Chắc chắn hắn đã dùng món bảo vật gì đó. Đúng đúng, như thế ghê tởm” Nội tâm Lệ Hàn không thể chấp nhận được mình đã thua, rốt cuộc gào lên:

“Người cái đồ chỉ giỏi dùng ngoại lực, có gan thì đánh tiếp xem ai hơn nào.”

Đang quan chiến khán giả nghe vậy cũng mới lộ ra biểu tình một vẻ thì ra là vậy:

“Ra là ngoại lực. Chứ ta nói làm sao mà hắn có thể như vậy được.

“Đúng đúng.”

Lưu Chính Minh nghe lời nói như này, trên mặt ý cười càng ngày càng đậm. Hắn chỉ lẳng lặng nói:

“Hết thấy cũng chỉ là do người tự tìm thôi.”

Lệ Hàn thấy hắn cười liền có vẻ chột dạ, nhưng sau đó tự mình nào bỏ đây chỉ là phô trương thanh thế, đây chỉ là phô trương thanh thế....

Lưu Chính Minh cũng không định để hắn nói gì tiếp, rốt cuộc đã mất quá nhiều thời gian rồi. Hắn lại tung thêm một quyền nữa thẳng ngay khuôn mặt.

Đáng thương Lệ Hàn, khuôn mặt vốn đang vô cùng anh tuấn chỉ trong vài giây đã biến thành mặt heo. Hắn lại phun ra máu, ngã quỵ xuống đất, bất tỉnh nhân sự.

Lưu Chính Minh nhìn qua cảnh này cũng không nổi lên một chút thương xót nào, trong lòng tựa hồ nghĩ ra điều gì, chợt quay ra nói với toàn bộ các vị Đại Đấu sư đang xem:

“Đây là cái giá phải trả cho việc vu khống nàng. Ta nhắc lại một lần nữa sự thật, thị nữ của Lệ Hàn định ăn cướp nàng, rồi bị nàng đánh trả. Còn nếu ai ở đây dám biến sai sự thật dù chỉ một chút thôi, kẻ đó xác định là chuẩn bị tìm nơi có đẹp làm mộ đi là vừa.”

Nói rồi hắn rút ra cây kính râm, đeo lên trên mắt, nghiêng ngang tiến về phía đám đông. Trên đường hắn đi, hai bên không tự chủ được đứng tách ra, cho dù bọn họ tu vi cao hơn hắn rất nhiều, nhưng cũng không ai nguyện ý đối đầu hắn cả, dù sao Lệ Hàn là minh chứng xác thực kia.

Hắn tới gần Tiền quản lý tay lấy ra 3 viên Liệu Thương Đan:

“Vô cùng cảm tạ Tiền quản lý xuất thủ tương trợ, đây là ba viên Liệu thương đan làm bồi thường.”

“He he, chỉ có khách quan hiểu ý ta, hợp tác vui vẻ.”Tiền quản lý mỉm cười.

“Hợp tác vui vẻ.”

Thì ra nãy giờ tên Lê Thần không động thủ đi ra cứu con trai hẳn không phải là do hắn không muốn mà là do hắn không thể. Lưu Chính Minh trước đó đã truyền âm cho Tiền quản lý để ngăn chặn hắn, không cho hắn động thủ, với giá là 3 viên Liệu Thương Đan.

Tiền quản lý đang muốn có cơ hội lập mối quan hệ tốt với, dù sao hắn cho rằng Lưu Chính Minh sau lưng là một vị Thất tinh luyện đan sư, đương nhiên là sẽ đáp ứng rồi. Còn về việc đắc tội một gia tộc như này, đắc tội thì đắc có cái gì đâu, huống chi Lê gia cũng sẽ không vì vụ này trở mặt luôn, hơn thế hắn cùng lão tổ nhà bọn họ tu vi đồng dạng đều là Đẩu Hoàng Thất tinh, ai sợ ai.

“Thôi được rồi, giải trừ kinh mạch hắn đi.” Lưu Chính Minh nói.

“Cũng được.” Chỉ thấy Tiền quản lý vẫy tay một cái, nguyên bản đang ngồi im bất động Lê Thần như được đại xá, nhanh chóng chạy ra đỡ con trai mình dậy.

Vừa mới tỉnh dậy Lê Hân thấy được khuôn mặt của phụ thân, vội vàng nước nờ:

“Phụ thân, người phải chú trì công đạo cho hải nhĩ. Hân dám dùng ngoại lực...”

Vừa nói đến đây đã có người trào phúng:

“Ngoại lực, Lê công tử từ mình tự mình đa tình. Ngài có lẽ còn chưa xứng để Dương thiếu hiệp dùng ngoại lực. Dù sao người ta chỉ cần tay không là đủ ngược ngài rồi.”

“Đúng vậy, có vẻ như Lê công tử thích nhất liền là đi vu oan giá họa người khác nhĩ, hết nói người khác khi dễ rồi còn ngoại lực.”

Nghe đến vô số âm thanh khinh bỉ khiến cho Lê Thần tức giận nắm chặt cả hai bàn tay, nộ khí xung thiên. Nhưng hắn cũng không dám làm gì, chỉ vì bên đối phương lại có một vị Đẩu Hoàng nha. Hắn đánh không lại. Thế là hắn vác Lê Hân lên vai:”Nhà có việc, ta phải về trước, tí nữa quay lại.” Trong lòng hắn lại nghĩ: “Đội kế hoạch của chủ nhân hoàn thành, khi đó Đẩu Thiên đại lục sẽ là của ngài, rồi cái đám Đẩu Hoàng này sao làm gì được ta, phải nhần.”

Trên vai hắn, Lê Hân nghe được phụ thân nói magwf bên kia có Đẩu Hoàng, không cam lòng hô lên:

“Dương Quá, ngươi nhớ mặt ta.”

Lưu Chính Minh:”Ta nhớ mặt ngươi để làm cái gì? Xấu lắm mỹ quan của ta à?”

Thấy cả phụ tử Lê gia đều đi rồi, Thạch Viêm cùng Đồng Tiền nhìn nhau cười khò. Họ đâu có ngờ chuyện này sẽ xảy ra. Vốn kế hoạch là để Lê Hân nhục nhã hai người Lưu Chính Minh, rồi sau đó bọn hắn sẽ ra tay tương trợ, để đạt được lòng tin của hắn. Kết quả là thực tế khác biệt một trời một vực so với kế hoạch.

Đúng vào lúc này, một âm thanh trầm thấp vang lên, cả mặt đất rung chuyển. Lưu Chính Minh nhìn liền hiểu, Phần Không di tích hiện thế.!

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Phần Không di tích xuất thế

Tại khuôn viên trong vòng trăm mét, cả mặt đất bắt đầu nứt vỡ ra. Một ngôi miếu cổ chui ra từ trong lòng đất, từng đợt tang thương chi khí không ngừng từ trong đại môn tuôn ra. Cuối cùng, sau hơn 30 phút, cả toà miếu cũng lên khỏi mặt đất.

Giờ thì Lưu Chính Minh đã hiểu tại sao cả 3 gia tộc đều không lựa chọn ẩn giấu rồi. Cmn chỉ riêng cái việc di tích xuất thế đã đủ náo động được cả Tương Liên thành, khiến cho đến cả người phạm cũng có thể cảm nhận được, nói gì đến người tu luyện. Coi như diếc thì cảm giác của họ cũng sẽ không mất đi, cái khí tức áp người như này đứng xa vài cây số vẫn còn cảm nhận được, giấu thế nào? Việc họ phân tích thì chắc ban đầu toà di tích này bị chôn ở dưới đất, chắc là cũng có người cảm nhận được nó sẽ trời lên.

Nhưng mà nói chung nhìn lại toà di tích này làm cho Lưu Chính Minh cũng nhanh có loại nhức cả trứng. Di tích có dạng một toà miếu cổ, kiểu miếu thổ địa vậy. Cả toà miếu chỉ kéo dài hơn 50m, kiến trúc thì hoàn toàn là không có kiểu trang trí gì, chỉ có một loại kích thích giác thoi, âm u mà bí ẩn.

Lưu Chính Minh đương nhiên sẽ không tin cái di tích này sẽ bé như vậy, đến Vũ Thánh cấp bậc là gần như sẽ có khả năng tự tạo một vùng không gian rồi, huống chi Phần Không đại Thánh loại này đỉnh tiếm đầu thánh? Nền là cái miếu này xem ra cũng chỉ để làm đại môn thôi. Đồng thời hắn cũng đã biết được tại sao cái đám người kia hoàn toàn xác định đây là di tích do tay đây làm.

Cả hai cái cánh cửa vốn đang bộc lộ một loại ăn mòn theo năm tháng cảm giác, trên đấy ghi bốn chữ thật to, chiếm hết hoàn toàn không gian: “Phần Không Đại Thánh.” Chính bốn chữ này hoàn toàn chính là nguyên nhân của khí tức kinh khủng kia, xem ra chính là do đích thân Phần Không Đẩu Thánh xuất thủ.

Trong lúc vô số người đang nhìn về bốn chữ kia với vẻ vô tận sùng bái cuồng giả, trong đầu Lưu Chính Minh chỉ đang nghĩ mấy điều:

“Trộm được không nhĩ? Nếu là tại trong chiến đấu ném 4 chữ này ra có thể chấn nhiếp hoàn toàn khí thế của đối phương nha, thậm chí tăng cơ hội chiến thắng. Dù sao thì cũng có thể đem đi đồ vật giả mạo hay cái gì cũng tốt, cái chính là làm thế nào ngay trước mắt mọi người đem nó trộm thoi. Cứ để kết thúc đợt này vào rồi tính tiếp, di tích có chạy được đâu mà sợ.”

Không thể trách được hắn, từ nhỏ hắn đã được nuôi dạy là phải sử dụng tất cả những gì có thể. Mưu hèn kế bẩn cũng được, chỉ cần không vi phạm tín niệm chính mình là được.

Hai cánh cửa từ từ mở ra, từng đợt từ khí xuất hiện lóp lóp, khiến cho miếu môn trông đầy vẻ huyền ảo, đậm chất thần bí. Thấy cảnh cửa mở ra đã không sai biệt lắm, nhưng không ai dám đi vào làm con chim đầu đàn cả. Hồi lâu, vẫn thấy mọi người có vẻ chần chờ, cuối cùng vẫn là Đồng Tiền không kiên nhẫn nổi, ra lệnh cho một người thủ hạ bước vào. Thấy cảnh này, Đồng gia gia chủ Đồng Minh hơi nhượng mảy, nhưng vẫn quyết định không nói gì. Chung quy là còn trẻ nên chưa đủ kiên nhẫn a.

Tên xui xẻo bị bắt làm hàng thủ chỉ có tu vi Đại Đẩu sư thất tinh, hắn bước từng bước cẩn thận về phía di tích. Như nhận ra là có người tiến tới, làn khói thấy vậy nhanh chóng bao phủ người kia. Người kia kinh hô lên, nhưng rất nhanh liền lộ ra chưa hề có gì. Rồi một phút, hai phút, năm phút trôi qua, thấy người kia vẫn còn không sai biệt lắm, Đồng Tiền hô to:

“Có cảm giác gì không?”

Nghe vậy người kia đáp:

“Không thừa thiếu gì. Thuộc hạ chỉ cảm thấy đám từ khí này hoàn toàn là vô hại.”

Nghe vậy Đồng Tiền âm thầm hít sâu một hơi, nói:

“Thế người thử xem xem người có tiến vào đại môn được không?”

Người thủ hạ kia nghe thấy lời này, bèn quả quyết đi vào trong đại môn. Một lúc sau, thấy vẫn không có tiếng đáp lại, Đồng Tiền lại định hỏi một lần nữa, nhưng chợt âm thanh của người kia vọng ra:

“Trong này có một tấm bảng đá thừa diện hạ, và cả một đại sảnh lớn.”

Nghe vậy Đồng Tiền vội nói:

“Trên tấm bảng có chữ không?”

“Dạ thưa, có.”

“Người có đọc được không?”

Nghe thế chỉ cảm thấy tên kia hơi trầm ngâm chút, liền đáp lại:

“Có thừa thiếu gì. Đây chắc di ngôn của vị Đẩu Thánh kia. Trên đây viết:” Ta thấy đại nạn sắp tới, vậy nên ta để lại một cái di tích, dùng hết tài sản và tuyệt học của mình để làm truyền thừa. Người hữu duyên hãy tiến tới, nhận lấy những món bảo vật này, giương ta Đẩu Thiên đại lục uy danh. Ta đã thiết lập 3 cái khảo nghiệm, mỗi cái đều liên quan đến những gì mà người có thể đạt được, hơn thế tham gia khảo nghiệm không thể tại Đại Đẩu sư trở lên. Vậy thôi, các hậu bối, chúc may mắn a.”

Tất cả mọi người nghe được tên lính kia đọc xong đều nhìn thấy thần sắc kích động, hô hấp không tự chủ được gấp gáp lên. Một vị Đẩu Thánh truyền thừa a! Cho dù không nhận được truyền thừa thì cũng chỉ cần một món bảo vật thôi là đời này ăn sung mặc sướng rồi. Nghĩ đến đây thì tất cả những người vốn đang do dự đều nhao nhao lên phía trước. Không còn cách nào a, dù đồ quá lớn mà.

Đối diện với mấy trăm tên Đại Đẩu sư cùng nhau lao lên khiến cho toàn bộ Đẩu sư đều thành thật đứng lại, đợi cho đến khi tên Đại Đẩu sư cuối cùng đi vào mới động thủ. Tất nhiên là không phải ai cũng như Lưu Chính Minh có khả năng đánh vượt cấp như vậy. Còn về phần từ Đẩu giả trở xuống thì đừng có nghĩ, chỉ vèn vèn khí tức thôi đã không trụ được rồi, nói gì với bảo vật nữa, đều trực tiếp bỏ đi rồi.

Mất thấy đã nhiều người vào cửa không sai biệt lắm, nhưng vẫn thấy Lưu Chính Minh bình chân như vại, Tiền quản lý không nhận được nhắc nhở:

“Nhanh đi vào đi không sẽ bị mất hết đồ bây giờ.”

Lưu Chính Minh nghe vậy thì bèn mỉm cười:

“Đồ, có thể có đồ gì! Nếu như ngay tại vừa xong mà có gì thì tất cả bảo bối đều đã chui vào túi của tên thủ vệ kia rồi, vậy nên chắc là không có gì nha. Quan trọng là Đồng Tiền bây giờ ứng phó thế nào? Dù sao nếu như mọi người đi vào đều không thấy thì rất dễ đem sự tình đổ lên đầu tên kia, nói là hấn tư tàng cái gì đấy mà thôi.”

Gần như ngay lập tức, tựa đề chứng minh lời hấn nói, một cái xác bay vút ra khỏi cửa. Chính là thi thể của người thủ vệ kia.

Ngắm nhìn vết thương, Lưu Chính Minh trào phúng:

“Nha, đao rất chắc nha. Vậy ra đây là cách người xử lý sao? Một đao xong việc. Thảo nào dễ dàng bị lợi dụng như vậy a. Thật tội tay thủ vệ này, không chết bởi khảo nghiệm gì, lại đi chết tại chính mình chủ tử trong tay nha.”

Lưu Chính Minh nhìn thấy chỉ còn vài Đẩu sư đang đi vào thời điểm, hấn túm lấy một ngum từ khí, nói với hệ thống:

“Phân tích cho ta.”

“Tiền không đủ, phân tích thất bại.”

Lưu Chính Minh nhanh chóng mặt đều đen lại, cái gì tiền không đủ nha, không phải chỉ âm thôi sao. Giờ chỉ cần kiểm lại là được. Thế là hấn quay sang Càn Minh Nguyệt, chỉ thấy nàng đang dùng ánh mắt phức tạp nhìn mình, nàng rất khó khăn để nói lên hai chữ:

“Cảm... ơn...”

“Cảm ơn về cái gì?” Lưu Chính Minh mộng, mình làm cái gì rồi, sao mà khiến trông như mình khi dễ nàng đồng dạng.

“Do là người đã đánh Lệ Hấn khôi phục danh dự cho ta.” Càn Minh Nguyệt trả lời.

Lưu Chính Minh nghe vậy liền đột nhiên tỉnh ngộ. Đẩu Thiên đại lục rất coi trọng danh vọng nha. Hơn thế nàng còn là công chúa, da mặt vô cùng mỏng, làm sao có thể tiếp nhận nổi oan ức này. Nhưng nghĩ đến vậy, Lưu Chính Minh dần dần nhận ra không khí tựa hồ không đúng, bèn quả quyết nói:

“Dù sao người cũng là của ta, không cần cảm ơn. Đây chính là trách nhiệm của chủ nhân rồi!”

Không còn cách, dù sao hấn vốn là cũng muốn đánh Lệ Hấn rồi, đây chính là vì dễ thuận theo kế hoạch thôi, hấn cũng không cần phải lừa nàng, rốt cuộc hấn cũng cần lý do nha. Hơn thế thì việc nhất tiễn song điêu này tại sao lại không làm? Vừa theo kế hoạch vừa soát hào cảm từ Càn Minh Nguyệt, thoải mái a.

Còn về nếu không có Tiền quản lý, không có ý tứ, mấy trương phù lục không gian, không có Đẩu Tôn còn lâu mới bắt được mình. Nhưng Càn Minh Nguyệt tựa hồ vẫn rất kiên trì, rốt cuộc nàng là một con người vô cùng phóng khoáng, chưa từng thua thiệt ai bao giờ, kể cả tên trước mắt đã dẫn dắt lên người nàng, nàng vẫn không muốn thua thiệt ai bao giờ, chủ yếu cũng là Lưu Chính Minh cũng rất đẹp trai, lại chưa từng làm quá đáng sự tình, dẫn đến tuy bị hấn ép làm người hầu nhưng trong lòng Càn Minh Nguyệt vẫn chưa hề có tí chán ghét nào với hấn cả, ngược lại hảo cảm rất nhiều.

Lưu Chính Minh cũng biết tính cách của nàng, bèn đưa một chút:

“Ta vốn là con người vô cùng thực tế. Muốn trả ơn, lấy thân báo đáp là được. Ai ui, tại sao ngươi đánh ta? Thôi được rồi, vậy gọi ta một tiếng ‘chủ nhân’ xem nào. Từ khi ngươi nhận chủ đến nay chưa từng đối ta kêu tiếng chủ nhân khi nào.”

Lưu Chính Minh cũng chỉ là đùa thôi, nhưng hắn không nghĩ được rằng là Càn Minh Nguyệt hội chơi thật. Chỉ thấy nguyên bản khuôn mặt xinh xắn lại đỏ ửng, nàng hít thật sâu, cắn răng, gọi: “Chủ nhân.”

Nghe hai tiếng này khiến cho tâm thần Lưu Chính Minh kém thất thủ, thật thoải mái nha. Thế là ký chủ đại nhân của chúng ta đang định đòi thêm một lần nữa, bỗng có thanh âm ho khan truyền đến:

“Hai người các ngươi muốn ân ái thì về nhà, đừng ở đây đau mắt độc thân cầu như ta.” Tiền quản lý một bên háng giọng.

Lưu Chính Minh cùng Càn Minh Nguyệt đều đỏ mặt, cả hai đều không nói lời nào, bước chân nhanh đến đại môn, chỉ để lại Tiền quản lý đứng đấy, hơi lộ vẻ cười khò: “Haizz chung quy là tuổi trẻ khí thịnh nha.”

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Vượt qua khảo nghiệm thứ nhất

Lưu Chính Minh vừa bước vào tại Phần Không di tích bên trong, khung cảnh dần dần bị biến đổi. Chỉ thấy nguyên bản vốn là một đại điện lớn, thay đổi thành một không gian riêng biệt, phía trên trần có đá núi lửa, xung quanh nguyên bản không khí cũng tại nóng lên.

Quanh chân Lưu Chính Minh vốn là mặt đất giờ đều đã biến thành một bãi nham thạch, dung nham phun trào từ phía, hoá điểm thiêu đốt khắp nơi.

Hắn quay đầu nhìn xung quanh một vòng, không thấy Càn Minh Nguyệt đâu cả. Tâm niệm nhất động, hắn bèn thúc giục lại Thân nô ấn, lại cảm giác được nàng đang tại bên cạnh mình.

Mười phần quý dị.

Thế là Lưu Chính Minh bèn vác câu hỏi này cho hắn tốt nhất cơ hữu, Tiệp Tiệp.

“Tiệp Tiệp, Thân nô ấn khất tức có thể bị thay đổi bởi một vị Đẩu Thánh không?”

Hệ thống nghe vậy cười khinh bỉ:

“Chỉ một con kiến hôi Đẩu Thánh mà đã đủ trình can được Thân nô ấn? Miễn cưỡng Tiệp để cảnh còn được.”

Lưu Chính Minh nghe hệ thống nói thì trong lòng hơi tê lại. Cmn, Đẩu Thánh mà vẫn là con kiến hôi thì ta là cái gì há? Vì khuôn, hay một loại sâu bọ bé nhỏ nào đấy. Mà tất nhiên hệ thống không phải lúc nào cũng đọc nội tâm Lưu Chính Minh, nên hắn cũng không biết Lưu Chính Minh đang nghĩ gì. Mà có biết hắn cũng không rảnh mà đi quan tâm.

Con kiến hôi? Cái này còn là đánh giá cao đấy. Không có cường đại chi tâm, đến cả thành tựu Thánh nhân cũng là vô dụng. Tư tưởng của hệ thống là như vậy. Không phải chỉ là đang hỏi yếu sao? Cho hắn thời gian, nếu hắn có một viên đạo tâm đủ mạnh, trời đều có thể lật.

Hệ thống lại nói tiếp:

“Trên căn bản tại hiện trường như này thì Thân nô ấn vẫn đáng tin không thể nghi ngờ.”

Lưu Chính Minh nghe vậy tựa như đoạt được thông tin máu chó đồng dạng, lăm lăm:

“Có lẽ vậy thật. Nếu quả thật như mình suy đoán thì... Thôi, đi bước nào hay bước đấy.” Lưu Chính Minh trầm nghĩ.

Đúng vào lúc Lưu Chính Minh đang hơi mê mang, đột nhiên một thanh âm khàn khàn xuất hiện, mang một khí thế không thể chống lại, hoá điểm xung quanh tựa như phản ứng với âm thanh này.

“Xin chào. Một! Hai! Ba... cái ngọc giản truyền tin này thật là không đáng tin a. Các tiểu bối tốt, ta là Phần Không đại thánh. Cảm nhận đại nạn sắp tới, ta quyết định tự tạo nên một di tích để truyền lại y bát, mà các ngươi chính là người kế thừa. Lão phu sẽ chọn người có cơ duyên thích hợp nhất, cũng qua được nơi này. Các ngươi hoàn toàn có thể yên tâm là đồng bạn của các ngươi hoàn toàn không vấn đề gì, chỉ là bị khảo nghiệm ở nơi khác thôi.

Không lằng nhằng nữa, đây chính là khảo nghiệm đầu tiên: Hoá điểm địa ngục.

Đã là một muốn chiếm được truyền thừa của ta, cần tinh thông liên quan đến Đẩu Khí có nguyên tố hoá. Đơn giản là tại mỗi người các ngươi phía trước có một cái bệ đá, chỉ cần di chuyển từ vị trí các ngươi đang đứng ra bệ đá là khảo nghiệm thành công, những người bị loại bỏ yên tâm là sẽ được đưa ra ngoài.”

Ngay lập tức thanh âm biến mất. Lưu Chính Minh nhìn thẳng lại đến địa phương kia, quả nhiên là có một bệ đá, cách hắn chỉ khảo nghiệm 100m. Tuy nhiên để qua được đấy Lưu Chính Minh phải vượt qua một đồng tường lửa, dung nham đang kết thành hoá trận.

Hắn nhặt dưới đất lên một viên đá, ném qua. Ngay tức thì từng đợt dung nham lao ra cuốn tròn vện viên đá đẩy trôi đi mất. Sắc mặt Lưu Chính Minh ngưng trọng:

“Nhiệt độ này coi như ta có thể chống đỡ một hồi cũng không chịu được tiêu hao a. Ít nhất phải từ tầng thứ Đẩu Vương trở lên mới được, tên Phần Không đại thánh định giờ trò gì?”

Suy nghĩ rồi Lưu Chính Minh quyết định thúc giục Hồn Chân Công chuyển đổi thành thuộc tính hoá. Đẩu Khí vừa tiếp xúc với dung nham, Lưu Chính Minh giật mình khi phát hiện được mình hoàn toàn có khả năng cấu thông với dung nham ở đây.

“Ra là vậy. Khảo nghiệm thứ nhất là muốn xem xét đến các Đại Đẩu sư có khả năng công pháp liên quan đến hoá điểm hoặc là sở hữu dị hoá, xem ra đã loại bỏ đại đa số người rồi.

Hơn thế thử thách còn khảo nghiệm về việc dùng tinh thần lực giữ vững dung nham tách ra để có thể tiến qua, chứ lấy loại nhiệt độ này đến cả Đẩu Hoàng mà muốn bị cuốn trôi thì không chết cũng phải lột da, huống chi Đại Đẩu Sư và Đẩu sư? Cũng may tinh thần lực của ta rất mạnh, trên căn bản tinh thần lực công pháp tại Đẩu Thiên đại lực gần như không tồn tại, khiến cho việc tăng cường tinh thần lực trở nên khó khăn hơn rất nhiều, chỉ có thể thông qua cảnh giới mà tăng trưởng. Ai nói ta đây, Hồn chân công có khả năng tăng cường tinh thần lực hơn gấp 10 lần, mặc dù chỉ có tại mấy bậc đỉnh phong hoặc nguy bậc thì mới được như vậy nhưng với lượng tinh thần lực của ta hoàn toàn có thể thông qua dễ dàng. Với Càn Minh Nguyệt thì năng có Diễm Linh hoá bảo vệ công thêm Quang Lực Thiên Hoá quyết, giải quyết khảo nghiệm này rất đơn giản.”

Tâm niệm nhất động, phần dung nham chắn ngay giữa Lưu Chính Minh cùng bệ đá kia nhanh chóng tách làm hai, tạo thành một con đường. Hắn nhanh chóng đi nhanh qua. Đây cũng là một việc tương đối mạo hiểm đối với một Đại Đẩu sư bình thường, dù sao thì chỉ cần hơi chút phân tâm thôi, dung nham hai bên đều sẽ lao ụp xuống, tư vị hắn không dễ chịu gì.

Giờ phút này Lưu Chính Minh cũng đặt chân lên bệ đá. Hắn ngoái lại nhìn cả biển dung nham, hơi nhủ mảy:

“Ta hoàn toàn không thể cảm nhận được một chút năng lượng nào từ trong này. Với thực lực và tinh thần lực của ta, tuy hoàn toàn có thể cách không điều khiển một vật gì đó, nhưng cả biển dung nham? Bất khả thi. Dựa theo lão già kia thuyết pháp hắn là chúng ta có đầu khí dạng hoá sẽ dễ dàng điều khiển được dung nham, vậy thì điều này lại mâu thuẫn với nhau, vì trong dung nham không có cái quái gì cả, làm thế nào đi nữa gạt Hồn Chân công được. Kết hợp với hiện trạng của Thân nô ần, suy đoán đầu tiên của ta có lẽ là đúng rồi.”

Nói rồi hắn nhìn về một nơi phương xa, hai mắt của hắn đột nhiên trở nên thâm thúy, như có thể xuyên thấu thời không:

“Kế hoạch đã bắt đầu rồi cơ à?”

Vài phút sau, thanh âm kia lại xuất hiện:

“Chúc mừng một số tiểu bối đã vượt qua được màn này, chuẩn bị đi, khảo nghiệm thứ hai sắp bắt đầu

Nghe được thanh âm này, nguyên bản Lưu Chính Minh đang ngồi thiền trên bệ đá, hai mắt hắn đột nhiên mở ra:

“Khảo nghiệm thứ hai sao? Không biết hắn định chơi trò gì đây.”

Ngay sau đó, nguyên bản không gian đang tràn ngập dung nham biến mất hết, không gian lại một lần nữa biến đổi.

Ở bên ngoài, Lệ Thần đi đến cùng với nhi tử của hắn là Lệ Hàn bên cạnh, hắn nhìn thấy cánh cửa đã đóng lại, quay sang Đồng Minh, hỏi:

“Thế nào rồi?”

Đồng Minh hơi có chút ngoài ý muốn nhìn về phía Lệ Hàn, trong lòng tự hỏi tên này hỏi phục gì mà nhanh vậy, bên ngoài vẫn tựa như không đáp:

“Bên trong có khoảng hơn 300 Đại Đẩu sư, gần nghìn tên Đẩu sư, chủ yếu là tán tu và các thế lực nhỏ. Ngược lại các thế lực lớn không có một ai, tên Tiền Giang (Tiền quản lý tên thật) hắn vốn đến chắc cũng chỉ góp vui thôi, giờ đã về rồi.”

Nghe vậy Lệ Thần không ngoài ý muốn, nói:

“Được rồi, dù thế nào đi nữa, truyền thừa của Phần Không đầu thánh rốt cuộc cũng phải nằm trong tay của gia tộc chúng ta, đây là một cơ hội lớn.”

“Đương nhiên!” Cả Đồng Minh cùng Thạch Thái Minh cùng nói.

Sau đó cả 3 người nắm vai nhau cười ha ha, nhưng tâm tư của mỗi người một khác biệt. Của Thạch Thái Minh cùng Đồng Minh không sai biệt lắm, đó chính là cố gắng chiếm được truyền thừa, rồi thừa thời cơ nắm quyền chủ đạo trong 3 nhà. Riêng về phần Lệ Thần thì thực ra hắn có quan tâm đến gì đến truyền thừa đâu, dù sao thì theo ý kiến của chủ nhân hắn là sẽ phải san bằng cả Trương Liên thành cơ mà, đến lúc đó hai nhà kia chiếm được gì thì cướp sau. Hắn kì thực cũng không hề muốn Lệ Hàn đi vào, dù sao thì trong kia mặc dù là bọn hắn mưu đồ rất kĩ lưỡng rồi, nhưng dù sao thì đây cũng là di tích của một Đẩu Thánh, có trời mới biết sẽ xảy ra cái gì a, nên Lệ Hàn bên ngoài vẫn tốt nhất.

Nhưng bọn hắn đều không chú ý được, cách đó mấy cây số, có hai thiếu niên cùng mặc một bộ hắc y đang thông qua ống ngắm, hai mắt trắng dã nhìn về phía họ. Đây chính là 2 phân thân của Lưu Chính Minh, đã được tách ra ngay từ buổi sáng rồi.

Lưu Chính Minh phân thân một quay sang:

“Lưu Chính Minh hai, xem ra Lệ gia đúng là có đại thủ bút nha, gần trăm tên Đẩu Vương, 12 tên Đẩu Hoàng cùng với 3 tên Đẩu Tông. Xem ra chúng quyết định là sẽ huỷ diệt luôn cả Trương Liên thành rồi.”

Lưu Chính Minh phân thân hai nghe vậy cười hắc hắc:

“Cũng may là bản tôn đã khai mở bạch nhãn mới thấu được hết âm mưu của chúng, nhìn hai tên kia kia, tên nào cũng tưởng là mình sắp đắc lợi, kết quả thì đều nằm trong lưới của Lệ gia rồi, cũng không biết Lệ gia liệu có thích lễ vật này của chúng ta không?”

“Nói gì thì nói chứ Hồn Chân Công quả là lợi hại, hoàn toàn có thể che giấu cả kiếm khí được, không hơn chúng ta 2 đại cảnh giới tuyệt đối sẽ không phát hiện, tuy thực lực phân thân chúng ta chỉ bằng một nửa bản tôn, nhưng cảnh giới giữ nguyên, vậy nên nếu không có đích thân Đẩu Vương kiểm tra, bọn chúng sẽ không phát hiện.”

“À mà đúng rồi, thử liên lạc với Lưu Chính Minh ba, Lưu Chính Minh bốn, Lưu Chính Minh năm xem bọn hắn đã chuẩn bị xong chưa, chỉ đợi kết thúc vụ di tích này là động thủ.”

Nghe vậy Lưu Chính Minh một gãi gãi tai:

“Chắc xong rồi, bây giờ chỉ cần xem xem bản tôn thể hiện thế nào, đáng tiếc là tinh thần chúng ta đều bị ngăn cách rồi, giờ cứ theo kế hoạch thôi.”

Nói xong cả hai thân ảnh đều tiêu thất.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cầm* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 33: Khảo nghiệm thứ hai

“Ất xì!” Luru Chính Minh hắt hơi một cái.

“Vây là hết hoá rồi lại đến băng nhĩ, chẳng có cái gì mới cả.” Luru Chính Minh lắc đầu nhìn xung quanh.

Không gian đã biến đổi thành liên tiếp dãy núi băng, tuyết rơi ngập đầu. Tất nhiên là với tu vi của Luru Chính Minh thì bước trên tuyết không có vấn đề gì cả, không lo bị ngập xuống. Giờ phút này, hắn đang đứng dưới chân một ngọn núi, gió lạnh thổi rít qua.

Luru Chính Minh bắt đầu thấy lạnh, lôi ra bộ quần áo mùa đông, đồng thời cũng vận chuyển đầu khí thuộc tính hoà để giữ ấm. Đang trong lúc hắn đang hơi mê mang không biết làm gì thì âm thanh gìa nua kia lại vang lên:

“Chúc mừng các hậu bối. Có thể tới được nơi này chứng tỏ rằng các ngươi đã hoàn thành được khảo nghiệm một. Để không mất thì giờ ta sẽ ngay lập tức giải thích về khảo nghiệm này. Nơi các ngươi đang đứng là dưới chân một ngọn núi đầu tiên. Các ngươi có thấy mùi tên phía trước không? Hãy cứ đi theo mùi tên. Các ngươi phải bước tiếp cho đến khi nào nhìn thấy được một lá cờ màu đỏ thẫm. Chỉ cần chạm tay vào nó là các ngươi qua màn. Nên nhớ, càng lên cao càng lạnh, đồng thời đầu khí ở nơi đây cũng không quá mức dày đặc đâu, phải biết sử dụng hợp lý không là các ngươi sẽ không qua được màn. Vậy thôi, chúc các hậu bối may mắn! Khắc khắc khắc!”

Luru Chính Minh nghe xong tiếng cười thì cũng không biết phải nói gì. Có tí tôn nghiêm đi chứ, ngươi tốt xấu cũng là một Đầu Thánh mà, sao tiếng cười nghe giống một tên hái hoa tặc vậy?

Gạt đi bớt những suy nghĩ trong đầu, Luru Chính Minh nhìn xuống dưới mặt đất, quả nhiên là có một cái dấu mùi tên. Hắn nhìn theo hướng mùi tên thì thấy trước mặt là một dãy núi rộng lớn phủ đầy tuyết. Ngược lại hắn không hề nhìn thấy lá cờ nào cả. Suy nghĩ trong giây lát, hắn quyết định triển khai Byakugan.

Hơn nửa ngày sau, tại một nơi nào đấy,

Càn Minh Nguyệt hồn hồn lau mồ hôi trên trán, Diễm Linh hoá đang không ngừng chuyển động xung quanh nàng. Tuy rằng nhiệt độ xung quanh vô cùng lạnh nhưng đối với Diễm Linh hoá thì vẫn có phần thua kém. Thế nên nàng chỉ cần triển khai Đầu khí xung tán mỏng quanh cơ thể để chặn gió rồi, còn lại thì không hề có vấn đề gì khác cả.

Diễm Linh hoá hoạt động không khác gì pin năng lượng mặt trời. Cứ ở nơi nào có ánh sáng là nó có thể cháy được, thậm chí ánh trăng cũng có thể. Nó thậm chí còn có thể tích trữ năng lượng đấy để đề phòng các trường hợp xung quanh Đầu khí khô quanh như thế này. Còn đối với Càn Minh Nguyệt, tiêu hao chỉ dùng Đầu khí chặn gió gần như có thể không nhắc tới, thế nên tình trạng của nàng vẫn vô cùng ổn định.

Nàng kiên trì đi theo hướng mùi tên, lắm lắm

“Không biết tên hồn dân kia thế nào rồi nhỉ? Liệu hắn có qua được không? Phi, Càn Minh Nguyệt ơi là Càn Minh Nguyệt, sao ngươi lại đi lo lắng cho hắn? Hắn là người cảm tù sự tự do của ngươi cơ mà.” Giọng nói nàng dần trở nên phức tạp.” Nhưng đi theo hắn thật sự thú vị lắm nha.” Nàng thở dài một tiếng.

Bỏ qua một bên một cô thiếu nữ đang tự vấn lòng mình, giờ phút này Đồng Minh đang hết sức chật vật.

“Khốn kiếp, Đầu Khí tiêu hao không sai biệt lắm được gần 2/3 rồi, mà cái lá cờ chết tiệt đấy vẫn chưa thấy đâu cả.” Đồng Minh thở dốc. Hắn lại lấy từ trong giới chỉ ra một viên Bồi Nguyên đan.

“Vây là chỉ còn lại ba viên. Với Minh Dương thần công ta không hề sợ cái lạnh ở đây, tuy vậy nhưng công pháp này vô cùng tiêu hao Đầu Khí, cứ thế này không sai biệt lắm là ta sẽ vô cùng có khả năng không qua được khảo nghiệm này rồi. Chết tiệt cái khảo nghiệm gì đây? Khảo nghiệm thứ nhất là vượt qua được biển dung nham, cái này không vấn đề gì. Đối với chi cần cảnh giới từ Đại Đầu sư cộng thêm công pháp mang thuộc tính chính cương chính dương là hoàn toàn dễ vượt qua. Thế còn đến cái khảo nghiệm này? Đo độ tiêu hao à? Mức độ tiêu hao lấy tính từ ta đã gần như gấp 10 lần một tên Đại Đầu sư bình thường rồi, biết vậy nên mang thêm nhiều Bồi nguyên đan hơn chút nữa.” Đồng Minh vẻ mặt tiếc hân.

Tình huống thiếu hụt Đầu Khí cũng đang diễn ra trên những người còn lại, đặc biệt là giới tán tu. Tình hình kinh tế của họ còn tệ hơn cả của đệ tử con em thế gia. Còn về Thạch Viêm, hắn đã bị đào thải ngay từ vòng đầu. Công pháp của hắn là công pháp gia truyền của Thạch gia, Bích Thổ Luru Sa, Huyền cấp trung phẩm, ngang cấp với 2 gia tộc còn lại, tuy vậy lại là chủ tu thuộc tính thổ, nên đương nhiên là hắn không có cơ hội nào.

Nghĩ đến tình hình của những người còn lại, Đồng Minh lại nở ra một nụ cười:

“Còn tên Dương Quá kia nữa. Tuy lực chiến của hắn rất cao nhưng không thể phủ nhận được tên kia mới chỉ là Bát tinh Đầu sư, ở đâu ra Đầu Khí đủ, có khi hắn còn bị loại từ khảo nghiệm một rồi. Còn cô nàng sở hữu Diễm Linh hoá kia nữa, xem ra với thuộc tính của Diễm Linh hoá thì chắc cũng sẽ vượt qua cửa ải này. Haizz, bây giờ chỉ không biết là sẽ giải thích thế nào với Lệ huynh đây? Đã hứa là cướp được Diễm Linh hoá cho hắn rồi. Vây đành đợi sau khi đi tích kết thúc động thủ vậy.”

Đột nhiên hắn nhìn về phía trước, hai mắt hắn mở to. Chỉ thấy một lá cờ đang bay tung tăng trong một hang động băng.

“Lá cờ kia rồi! Ha ha! Quả thực trời không tuyệt đường người. Xem ra nhanh nhất Đồng Minh ta định rồi.” Nói xong hắn lao như điên đến, tay chạm vào lá cờ, ngồi vào trong hang nghỉ ngơi.

“Thật không thể tin nổi, giờ nhìn lại hoá ra lá cờ này lại để sau lưng chúng ta. Tiền bối thật là âm hiểm mà, cố gắng để ra mùi tên bắt chúng ta đi đường vòng. Không sai, giờ chắc ta cứ ngồi đây mà đợi thôi. Nếu vào trong khảo nghiệm 3 có cơ hội gặp được cô nàng kia thì ta sẽ hoàn thành giao dịch cùng Lệ huynh rồi. Tuy rằng nàng đã đột phá lên làm Đại Đầu Sư lực tính nhưng không sao cả, là bài tẩy của ta rất nhiều. Vấn đề duy nhất ở đây là tên Dương Quá thôi. Không biết hắn có quan hệ thế nào cùng Tiền quản lý nhỉ? Nếu vụ này lùm xùm lên thì sẽ không tốt chút nào.” Hắn suy ngẫm một chút, lông mày hơi nhăn lên, con ngươi lộ ra vẻ tàn độc.” Được rồi, cũng lắm thì giết chết nàng, hắn đương nhiên sẽ không có chúng cơ gì, đến lúc đó truyền thừa sẽ do nhà ta làm chủ đạo, hắc hắc hắc!”

Trong lúc Đồng Minh còn đang yy hắn không để ý đến sau lưng hắn một cái bóng đang tiến tới.

Một tiếng “Xì khê!” Vang lên, và ngay lập tức, tiếng tự lắm lắm im lặng. Một cái thân hình không đầu rớt xuống nền đá.

Tại một nơi khác, Càn Minh Nguyệt đang nằm thờ phỉ phò bên đất, bên cạnh là một cái xác rắn to đùng. Nàng chống một tay dậy, lấy ra một viên Liệu Thương đan nhét vào miệng:

“May mà Quang Lược Thiên Hoá quyết kết hợp với Diễm Linh hoá có thể xua tan được hết bóng tối trong động, nếu không thì ta đã bị con rắn này cắn rồi, khi đó quả thật lạnh ít dữ nhiều. Từ khi tức của nó xác thực chỉ là Đại Đầu sư ngũ tinh, nhưng cường độ thân thể của nó không thể nào so với Đại Đầu sư Cửu tinh Đầu thủ kém được. Đặc biệt là sức tấn công và lực lượng của nó quá kinh người, may mà ta ném Hoàng Thiên lô chặn miệng nó rồi cuối cùng mới đánh chết được, tuy thế ta vẫn bị nó vật lộn dẫn đến bị trọng thương.”

Nói rồi nàng phức tạp nhìn tiếp.” Tuy đã giết được nó nhưng đối lại cũng là một viên Liệu Thương Đan rồi, lúc hắn đưa cho mình giờ chỉ còn hai viên thôi. Nhắc đến hắn, không biết hắn có qua được màn này không nhỉ? Hắn hẳn là giới về trí tuệ, khí lực của hắn cũng tương đối lớn nhưng so sánh với con rắn này thì quá là muối bỏ biển. Nhưng chắc hắn vẫn thắng thôi,

tuy đại giới cũng sẽ có.” Không biết vì sao khi suy nghĩ đến Lưu Chính Minh thì lòng tin tưởng của nàng vào hắn sẽ lại trở dậy, khiến cho nàng có niềm tin là Lưu Chính Minh chắc thắng khi đối đầu với con rắn này, chà qua nàng không chịu thừa nhận thôi.

Giờ phút này Lưu Chính Minh đang dẫm chân đạp liên tục lên con rắn, trên cả người nó lít nha lít nhít đủ loại kiếm, vừa đạp hắn vừa chửi:

“Này thì làm mất một bộ quần áo của ta này, ngươi có biết ta thích bộ này nhất không? Gớm, chết không chết từ tế mà còn cố xị máu lên người ta, ta phải dẫm chết ngươi mới thôi!”

Hệ thống không đánh lòng nhìn con rắn nữa, bèn khuyên:

“Thôi nó cũng chết rồi, tha cho nó đi.”

Nghe vậy thì Lưu Chính Minh mới chịu hạ chân xuống, vừa rút Viên xạ kiếm ra, xé xuyên một phần thân của con rắn, rồi lấy ra nung:

“Thế thì cũng không thể đơn giản buông tha nó được. Giết nó lại mất một bộ quần áo.”

Hệ thống mặt khinh bỉ nhìn hắn:

“Cmm, mỗi một bộ quần áo. Dựa theo lực chiến của con rắn vừa rồi ta đoán chắc là đến cả Đại Đấu sư cửu tinh bình thường gặp con rắn chỉ có nắm chắc phần chết, nhất là mấy cú đóp của nó, Đấu Linh không cẩn thận thì cũng ăn nhất kích tất sát ngay. Coi như thắng được nó thì cũng sẽ phải bỏ ra không nhỏ đại giới, ai như ngươi, mỗi một bộ quần áo?”

Nghe thế Lưu Chính Minh tỏ vẻ hơi ngạc nhiên:

“Mạnh như vậy?”

“Chứ sao, ngươi nghĩ ai cũng có Byakugan giống như ngươi, phát hiện ra vị trí lá cờ ngay sau lưng, còn nhìn ra được con rắn để rồi đứng từ xa rĩa nó? Tuy ngươi đã bắn nó tạt nhưng mười phát nhưng cuối cùng vẫn phải xuất ra Vạn Kiếm quy tông lấy ra gần trăm thanh để vây nó còn gì? Thế mà chê nó yếu? “

Lưu Chính Minh nghe vậy thì mặt vẫn cứ trơ ra:

“Đừng nói nữa, người ta được khen nhiều sẽ ngượng.”

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Khảo nghiệm thứ 3, kinh biến

“Vậy ra giết con rắn này cũng không hề có được chút nào exp à?”

Lưu Chính Minh trầm ngâm.

“Hoàn toàn là không được, trên cơ bản suy luận lúc trước của ngươi là đúng rồi.” Hệ thống lên tiếng.” Thế bây giờ ngươi tính làm gì?”

“Còn làm gì nữa? Tất nhiên là ngồi chờ nha. Có kết luận rồi thì cứ thuận hướng mà đi thôi, bình đến tướng ngăn, nước đến đất chặn, lấy bất biến ứng vạn biến.” Lưu Chính Minh trả lời.

Đột nhiên không gian lại biến ảo. Cảnh vật trước mắt Lưu Chính Minh bỗng nhiên thay đổi. Không còn sơn tuyết ngàn mét nữa, mà đã trở thành một cái động thiên vô cùng khổng lồ. Trước mặt Lưu Chính Minh chính là vô số kho báu, truyền thừa, công pháp, Đấu Thạch.

“Nhìn phẩm chất của nó xem ra cũng miễn cưỡng đạt được Thượng phẩm Đấu thạch, lại còn hơn ngàn viên. Đây là cũng đủ để một người có tư chất tầm tầm miễn cưỡng tu luyện lên Đấu Tôn đây.”

Đấu thạch chính là một loại đá được kết tinh từ Đấu khí tại Đấu Thiên đại lục. Đấu thạch chia làm năm phẩm: hạ, trung, thượng, cực, tuyệt. Mỗi một viên Đấu thạch trung phẩm tương ứng với trăm viên Đấu thạch hạ phẩm, tương ứng với cấp bậc phía trên.

Tuy thế thì cấp bậc Đấu thạch càng cao thì sẽ càng quý hiếm, thế nên tuy rằng số người dùng Đấu thạch trung phẩm đổi lấy hạ phẩm thì cũng rất nhiều, lấy thượng phẩm đổi trung phẩm thì lại hiếm, mà lại lấy cực phẩm đổi thượng phẩm đều là mấy dạng đại tài khí thô, phương mao lân gác tồn tại, còn sử dụng tuyệt phẩm đổi cực phẩm là gần như chưa có tiền lệ. Một viên hạ phẩm Đấu thạch tính ra thì cũng tương đương với 10 Đấu tệ, nhưng do Đấu thạch có thể dùng để tu luyện nên gần như ít khi nào mọi người dùng để mua bán. Đấu thạch chỉ được sử dụng trong giao dịch hoặc là chỉ xuất hiện tại các cuộc bán đấu giá thôi.

Phải biết là tuyệt phẩm đấu thạch có sức quý hiếm tới mức mà chỉ cần có một mỏ Đấu Thạch nào mà xuất hiện tuyệt phẩm Đấu thạch, thậm chí có thể dẫn đến Đấu đế lẫn nhau tranh đấu. Vậy nên nhìn về phía gần ngàn viên thượng phẩm Đấu thạch này, tuy đối với Đấu thánh thì có hơi ít, nhưng với tùy tiện một cái thế lực giống như 3 nhà mà nói, thì cũng đã đủ một bước đẳng thiên rồi.

Nhưng chấn ngay giữa Lưu Chính Minh và truyền thừa chính là một khoảnh sân vô cùng rộng lớn, trông như một thế loại đấu trường cổ.

Hắn liếc sang bên phải mình, thì thấy được một bên Càn Minh Nguyệt cũng đang mê mang, ngã nằm trên nền đất, xa hơn nữa có 2 tên Đại Đấu sư cửu tinh, xem trang phục thì chắc là phân biệt của Đồng Gia, Lê Gia. Hắn thấy vậy bèn đỡ Càn Minh Nguyệt dậy.

“Ừm, đây là khảo nghiệm 3?” Càn Minh Nguyệt rất nhanh tỉnh lại. Phát hiện ra mình thế mà đang nằm trong vòng tay của một người đàn ông, nàng giật bắn cả mình, đang định té ra Hoả trường thượng và Diễm Linh hoá tấn công.

Thấy vậy Lưu Chính Minh cũng đành cười khò, hắn nhanh chóng nói thì thầm vào tai nàng, đồng thời chế trụ nàng lại:

“Là ta.”

Tiếng nói phảng phất có ma lực để cho Càn Minh Nguyệt yên tĩnh lại. Nàng cũng không vội làm ra cử động nào khác, thành thật thả lỏng, nói nhẹ:

“A! Luru Chính Minh? Tên hỗn đản nhà ngươi thế mà cũng qua được khảo nghiệm?”

Luru Chính Minh nghe vậy thì phì cười, gõ trên trán nằng một phát:

“Ngươi mong ta không qua được à? Hơn nữa, nhớ là phải gọi ta là chủ nhân, nghe chưa?”

Càn Minh Nguyệt nghe vậy thì bĩu môi, tỏ vẻ không phục:

“Chủ nhân gì chứ? Có phải hay không là dùng đến thủ đoạn hèn hạ đến chế trụ nhân gia?”

Luru Chính Minh lắc đầu, chợt cười tà một tiếng:

“Hạ luru, hèn hạ cũng được, miễn là hiệu quả tốt và ta không thẹn với lòng mình là được. Mà ngươi muốn hèn hạ sao? Có cần hay không để ta thử hèn hạ một chút nhỉ, đảm bảo khiến ngươi dục tiên dục tử nha.”

Càn Minh Nguyệt nghe vậy thì nguyên bản khuôn mặt cũng trở nên đỏ bừng:

“Ngươi... ngươi..”

“Thôi được rồi, tập trung vào chính sự.” Luru Chính Minh đột nhiên nghiêm mặt lại. Càn Minh Nguyệt cũng rất nhanh không nói gì nữa, cũng biết bây giờ không phải là lúc giỡn trò.

Mà một bên hai tên kia tình dục thì thấy cảnh Luru Chính Minh cùng Càn Minh Nguyệt đang tán tỉnh lẫn nhau, trong lòng vô cùng là khó chịu và thất lạc. Xin nhờ, hai người các ngươi nhận ra đây là nơi nào nha. Phần Không đi tích, đang vẫn trong khảo nghiệm mà lại bắt đầu đi tú nhau như thế, quả thật là tức chết độc thân cầu như chúng ta mà.

Luru Chính Minh cũng nhận ra bầu không khí có vẻ không đúng, nhanh chóng giới thiệu:

“Tại hạ là Dương Quá, được Đồng Tiền huynh đệ dẫn vào đây, cho hỏi quý danh hai vị?”

Bên người nhà họ Đồng nghe đến đây thì cũng ôm quyền đáp:

“Tại hạ là Đồng Thành.”

Bên còn lại người của Lê gia thì cũng không nói gì nhiều: “Lê Quang.”

Đồng Thành nghe vậy thì bèn cười khò, giải thích với Luru Chính Minh về tính cách lạnh lùng của Lê Quang, vốn cũng là do hắn đã treo lên đánh Lê Hàn, điều này khiến nguyên bản Lê Quang tuy không chán ghét gì hắn nhưng cũng tuyệt không có hảo cảm.

Tuy nói vậy nhưng Luru Chính Minh vẫn nhìn ra trong con mắt của Lê Quang vài tia tham lam, ác độc, hắn âm thầm nhớ trong lòng.

Ngay khi giới thiệu xong, bởi vì mới nói chuyện với Luru Chính Minh nên Đồng Thành cũng không đề ý tới phía xa, mãi cho đến khi hắn nhìn sang, hắn mới gần như há hốc mồm:

“Ông trời của ta ơi! Thượng phẩm Đấu Thạch, Thiên phẩm công pháp! Chúng ta muốn phát tài nha.”

Nghe đến đây, một bên làm bộ không chú ý Lê Quang hơi thờ cũng dần dần đập lên, mắt lộ ra vài tia tham lam, nhưng nhanh chóng che giấu nó đi. Tuy vậy động tác nhỏ này vẫn không qua được mắt Luru Chính Minh.

Đúng lúc đây, một đạo âm thanh vang lên:

“Tốt, rất tốt. Các ngươi bây giờ đã hoàn thành 2 khảo nghiệm rồi. Điều này khiến lão phu vô cùng vui lòng.”

Một lão giả mặc một bộ thanh y xuất hiện. Xung quanh hắn, không khí như bị thiêu đốt, ả ả có thể thấy được hư không.

“Xin tự giới thiệu, ta là Phần Không Đấu Thánh. Trước mắt của các ngươi chính là phần thưởng kèm với cả truyền thừa của ta. Nhưng trước đó, vẫn còn lại một đạo khảo nghiệm còn lại.” Lão giả chỉ về phía từng chồng từng chồng công pháp còn có Đấu thạch kia, phất tay một cái, tất cả đều biến mất, rồi lại hướng đám người Luru Chính Minh bầm ngón tay.

Chỉ trong nháy mắt, cả 4 người đều đang đứng tại ngay trước một cửa hang động. Trong hang có một con phượng lửa đang nằm trong giấc ngủ, tuy thế nhưng từ trên khuôn mặt nhăn nhó của nó Luru Chính Minh cảm nhận được nó tựa chừng đang có loại cảm giác cổ quái?

Nhìn lại cả người con phượng hoàng. Tuy nó đang ngủ và trên người dính đầy bùn đất, nhưng điều nó cũng không làm cho nó xấu đi mà lại khiến cho người cảm giác được khí tức tự nhiên. Tuy thế ngon lửa trên người nó cũng rất kỳ lạ, không phải loại lửa màu đỏ rực mà lại là màu xanh lam, mang cảm giác đầy sinh cơ.

Luru Chính Minh mắt ngay lập tức vận chuyển thiên phú Bạch nhãn, ngắm nhìn con phượng hoàng phía trước.

Lão giả kia lại một lần nữa xuất hiện. Lần này hắn đứng ngay tại trước mặt của đám người Luru Chính Minh, chỉ tay vào con phượng hoàng kia, nói:

“Đây chính là khảo nghiệm thứ 3 của các ngươi, đánh chết nó thì các ngươi sẽ qua được khảo nghiệm. Đến lúc đó, tranh đoạt truyền thừa thế nào chính là việc của các ngươi, ta sẽ không quản.”

“Nghe thấy gì chưa, Đấu Thánh cơ duyên đây! Tiểu phượng hoàng, ta đến đây.”

Đồng Thành nghe thấy máu nóng xông lên tận đầu, rút kiếm xông tới.

Phượng hoàng cảm nhận có kẻ lao tới, đột nhiên tỉnh lại, hét to một tiếng khiến cho Đồng Tiền bị chấn lui bay về phía sau. Đồng Thành bị uy thế phượng hoàng chấn nhiếp lại, tỉnh cả người, cả con mắt toát ra đầy vẻ sợ hãi.

“Không thể nào! Đấu thánh?”

Lấy tu vi của Đồng Tiền tất nhiên là không thể nào nhìn ra được tu vi của phượng hoàng, nhưng khi bên cạnh có lão giả kia làm cột mốc thì vẫn có thể đo được. Logic của hắn rất đơn giản: uy thế của con phượng hoàng này hoàng toàn ngang với lão giả kia, nên theo lẽ thường thì cả hai đều là Đấu thánh rồi.

Sau đó hắn nhìn lão giả kia với vẻ mặt đầy cổ quái. Đùa gì chứ, kia là Đấu Thánh có được không? Liền con Đấu thú cấp bậc đầy mà ngài cũng muốn chúng ta, bốn tên có lực chiến Đại

Đấu sư đi đánh giết? Đấu Linh sơ kỳ miễn cưỡng còn có thể đánh lên chứ đây chính là nhiệm vụ bất khả thi mà.

Lão già kia cũng tựa như thấy được Đồng Thành nghi hoặc. Hắn chậm chậm giải thích:

“Đây là con Đấu thú phượng hoàng, trước đây vốn là kẻ địch của ta, ta tuy đánh bại nó lại chỉ có thể phong ấn nó lại, không giết nó được. Bây giờ thì hay rồi, ta đã chết, chỉ còn lại mỗi đạo tàn hồn này, nó vẫn còn sống kia. Nhưng cảnh giới của nó đã suy sụp nhiều lắm những năm qua, giờ đây cảnh giới của nó chỉ tương đương với cả Đại Đấu sư thôi. Để chiến thắng nó các ngươi chỉ cần có thể chịu được uy thế của nó là được, tất có thể thắng. Dù sao thì truyền thừa của ta cũng không thể lưu lại cho một kẻ vô dụng liên uy áp của một con thú còn không chống lại được.”

Lão già nói đến đây thì trên thân như toát ra một luồng khí chất bề ngễ chúng sinh. Phượng hoàng vốn đang vừa thức tỉnh, sắc mặt hơi mê man, nhưng khi vừa thấy lão già kia thì ngay lập tức cuồng nộ. Nhưng đáng tiếc, dù nó có cố gắng thế nào thì cũng không thể thoát được cái hang, đành phải một bên đứng trong hang nhìn lão già kia, sắc khí nhưng ngưng đọng thành thực chất.

Đồng Tiền nhìn thấy cảnh tượng như vậy càng thêm tin tưởng lão già nói, tốt một mối thù mấy trăm năm nha. Nghĩ là làm, Đồng Thành hẳn vốn là một cái thể loại người tay nhanh hơn não, nghe lão già nói vậy thì bèn hướng Lưu Chính Minh ba người:

“Dương huynh, Dương phu nhân cùng với Lệ huynh. Ta biết hai người tuy có thù oán riêng nhưng đây là việc chung mà, chỉ có hợp tác chúng ta mới có thể chiến thắng con Đấu Thú này được.”

Lão già nghe vậy cũng gật đầu, nở nụ cười hướng Lưu Chính Minh, Càn Minh Nguyệt cũng Lệ Quang, đặc biệt trên mặt Lệ Quang lúc này cũng đang nở trên mặt một nụ cười quý dị, nhưng rất nhanh thu liễm mất.

Trong lúc Càn Minh Nguyệt đang hơi do dự, nhìn sang Lưu Chính Minh thì lại thấy hắn nở nụ cười, hắn nói

“Được, Đồng huynh nói đúng ý ta. Trước hết chúng ta cần phải bỏ ân oán sang một bên đã, giết con phượng hoàng mới là đại sự.”

Càn Minh Nguyệt nghe vậy thì giật mình, nếu không phải Lưu Chính Minh vừa mới truyền âm cho nàng ổn định qua Thân nô ấn thì nàng sẽ ngay lập tức nghĩ đến đây là hắn bị người khác đoạt xá hoặc cài trang.

Lệ Quang nghe vậy chỉ hừ lạnh một tiếng, cũng lao lên phía trước.

Lưu Chính Minh thấy hai người kia đã lao lên rồi, nhận thấy thời cơ không sai biệt lắm, bèn rút ra Viễn Xạ kiếm lao lên:

“Ngân an chiếu bạch mã,

Táp đập như lưu tinh!

Súc sinh! Đi ra nhận cái chết.”

Hắn hét to xong, chọt cả người như một ngôi sao lao về phía trước. Một chiêu kiếm tinh xảo tiến lên, đồng thời kiếm khí cũng cuộn cuộn bao phủ xung quanh lưỡi kiếm.

Phập một cái, một âm thanh vang lên, đại biểu cho cái gì đã bị xuyên thủng.

Nhưng điều làm cho cả Lệ Quang, Đồng Thành, Càn Minh Nguyệt thậm chí cả lão già kia kinh ngạc không phải là do kiếm kỹ của Lưu Chính Minh cao siêu, hay là hơn trăm đạo kiếm khí bọc ngay đầu mũi nhọn kiếm, mà là cái mà Lưu Chính Minh đâm xuyên qua.

Chỉ thấy một đầu kiếm lòi ra ngay từ giữa ngực của lão già. Giờ này thì chủ nhân thanh kiếm đang nở một nụ cười khiến người ta lạnh cả sống lưng, nói rất nhẹ nhàng:

“Ui chà! Trượt tay.”

Lệ Quang, Đồng Thành, Càn Minh Nguyệt, lão già:“???”

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Phá cục! Sự thật

Lão già bị đâm một kiếm xuyên tim, run rẩy không ngừng, khàn khàn nói ra:

“Tại sao? Khảo nghiệm thứ ba của ngươi là đi giết con phượng hoàng đó chứ không phải là ta.”

Lưu Chính Minh nghe vậy bật cười:

“Khảo nghiệm? Nếu là khảo nghiệm của đích thân Phần Không đầu thánh thì còn được, nhưng ngươi có phải đâu.”

Lão già nghe vậy chột kinh hãi:

“Ngươi! Ngươi từ lúc nào biết được điều đấy?”

Lưu Chính Minh nghe vậy nhún nhún vai:

“Ngay từ đầu ta đã thấy nghi ngờ rồi. Bây giờ thì xác định.”

Nói xong Lưu Chính Minh cũng không định nhiều lời nữa, một nhát kiếm chém ngược lên trên kết thúc sinh mệnh lão già. Ngay lúc hắn chém xuyên qua người lão già chọt hắn cảm thấy linh hồn mình giống như có chút thay đổi, nhưng do cảm giác này biến mất rất nhanh nên hắn cũng không để ý.

Đáng thương cho lão già vốn là Đấu Thánh cường giả nhưng giờ lại chết trong tay một tên Đấu sư, quả là khuất nhục vô cùng.

“Đình, chúc mừng ký chủ tiêu diệt Hồn Thánh một tia tàn hồn. Hồn Chân công chuyển đổi tất cả thành linh hồn và tinh thần lực. Xét mục tiêu số lượng tinh thần lực cùng linh hồn lực quá cao, tạm thời điều chỉnh sang exp.

. Điểm nhân quả nhận được tính theo giá trị Đại Đấu sư cứu tinh

“Thông tin nhân vật

Kí chủ: Luru Chính Minh (chưa có danh xưng).Trạng thái: 100%

Công pháp: Hồn Chân Công, Luyện Kiếm Quyết

Thân pháp: Lãng ba vi bộ.

Skills: Lý Bạch kiếm pháp, Vạn kiếm quy tông.

Trang bị: Viên xạ kiếm, Giày thép.

Cảnh giới: Bậc 1 thất trọng thiên (Đại Đấu sư tứ tinh) (56300/70000)

Năng lượng: 7000/ 7000

Thần thông: Phân thân thần thông

Dị năng: Kết lực

Stats:

Hp (Máu): 34000

Str (Lực lượng): 16000

Speed (Tốc độ): 16000

Int(Độ suy tính): 16000

Wit (Vạn tốc suy nghĩ): 1600

Men(Cường độ tinh thần): 11999

Soul(Cường độ linh hồn): 11999

Dex(Độ linh mẫn): 1600

Acc(Độ chính xác+ khả năng quan sát + crit): 17000

Def (Cường độ thân thể, phòng ngự): 1600

Túi đồ: 54740 HTT, 5 lần rút thưởng Đồng,5 lần rút thưởng Bạc, 4 lần rút thưởng Vàng”

Luru Chính Minh trong lòng rung động:

“Vãi cả đào, làm thế nào mà tinh thần lực và linh hồn lực tăng khủng bố như vậy. Không những thế tu vi cũng tăng 3 cái tiểu cảnh giới, trực tiếp thăng lên bậc 1 thất trọng thiên?”

Hệ thống trả lời:

“Ký chủ trước mắt đã hấp thu một tia tàn niệm từ một vị đã từng là Đấu Thánh cường giả. Do Hồn Chân Công khai mở công pháp chỉ cho phép người hiện tại đạt được gấp 12 lần cảnh giới căn cơ vững chắc của một cảnh giới tương tự, nên tinh thần lực và linh hồn lực của người mới như vậy, phần còn lại bị luyện hoá thành exp tăng cấp rồi.”

“Thế bây giờ tinh thần lực và linh hồn lực của ta so sánh với cảnh giới như thế nào?”

“Linh hồn lực và tinh thần lực trước mắt của ký chủ hoàn toàn có thể so sánh được với cường giả Đấu Vương, xét theo hệ bình thường chắc tầm Đấu Vương nhị trọng.”

Nghe xong tất cả Luru Chính Minh vô cùng hài lòng, đột nhiên nghĩ tới cái gì, hắn nói:

“Chờ chút, tên kia rõ ràng là một tên Đấu Thánh cường giả, dù chỉ là một tàn niệm nhưng hắn vẫn là của Đấu Thánh mà, chính ra ta không thể giết hắn dễ thế chứ?”

“Kí chủ lấy thực lực cùng cảnh giới trước mắt hoàn toàn không thể giết được hắn, nhưng đừng quên đặc thù của Hồn Chân công. Nó có thể chuyển hoá bất kỳ dạng năng lượng nào, kể cả linh hồn lực. Không những thế nó còn là có khả năng hấp thu linh hồn lực.”

Luru Chính Minh biểu lộ nghi ngờ:

“Nhưng ta chưa hề chuyển đổi được Hồn Chân nguyên khí thành được linh hồn lực công kích cơ mà, làm sao lại như vậy?”

Hệ thống cười lạnh:

“Vốn là lấy kí chủ cùng Hồn Chân công lĩnh ngộ còn chưa đủ, bây giờ còn là đang Sơ Khuy Môn Kính. Chỉ khi nào kí chủ ngài lĩnh ngộ được đến Đẳng Đường Nhập Thất sẽ có khả năng tự do chuyển đổi năng lượng, càng không cần phải nói các bậc lĩnh ngộ cao hơn. Lão già kia thật tự tìm đường chết, kí chủ đón đánh bất ngờ đã dễ hắn tàn niệm chịu trọng thương, vậy mà còn vọng tưởng đoạt xá người, cuối cùng Hồn Chân Công dưới con bị động mà điều động thành linh hồn lực, triệt để luyện hoá tên kia. Cũng nhờ thế mà cảm ngộ của người đối Hồn Chân Công cũng có tiến bộ, con số đã tiến được hơn trăm rồi.”

Lưu Chính Minh nghe vậy biểu lộ không sánh được ngưng trọng. Đúng rồi, mình quên mất là hắn còn có thể đoạt xá chính mình, không có nghĩa là sẽ đánh nhau với mình. Hắn đã quá tự tin để rồi bỏ sót điều này. Điều này là sẽ không thể nào tái xanh đầu.

Tự tin là tốt, nhưng tự tin quá mức sẽ thành tự cao. Mà tự cao chính là một nhược điểm trí mạng đối với một trí giả.

Lưu Chính Minh thoát ra khỏi không gian hệ thống, nhìn xung quanh thấy cả 3 người đều đang kinh hãi nhìn mình:

“Dương huynh, người thế nhưng là giết Phần Không Đầu Thánh?”

Lưu Chính Minh nhún vai:

“Không, chỉ là một tia tàn niệm thôi. Hơn nữa đó cũng không phải là Phần Không Đại Thánh.”

Đồng Tiền nghe vậy nghi hoặc:

“Dương huynh là định nói... ngoạ tào, cái gì đang xảy ra?”

Chỉ thấy không gian xung quanh tất cả đều vỡ nát thành từng mảnh nhỏ, mà cả bốn người đều rơi vào giữa hắc ám hư không.

Lưu Chính Minh giật mình tỉnh lại, phát hiện ra giờ mình đang đứng trong một hang động tối tăm, tay vẫn còn nắm chặt Càn Minh Nguyệt.

Càn Minh Nguyệt vội mở mắt ra, nhìn khung cảnh xung quanh, trên mặt tràn đầy kì quái hỏi:

“Đây là đâu? Chuyện gì vừa xảy ra?”

“Đây là thế giới thật, là di tích của Phần Không Đầu Thánh hàng thật giá thật. Tất cả những thứ chúng ta thấy phía trước đều là ảo cảnh mà thôi.”

Nghe vậy Càn Minh Nguyệt chợt giật mình:

“Ảo cảnh? Thế là tất cả mọi chuyện vừa rồi không có thật?”

Lưu Chính Minh giải thích:

“Không phải không có thật. Ta đã giết tên giả mạo kia là thật, những người bị chết trong ảo cảnh kì thực đều đã bị giết, hút lấy linh hồn.”

“Ài? Ai hút được linh hồn? Trên thế gian này còn có công pháp hút được cả linh hồn sao?”

Lưu Chính Minh nghe vậy cũng biết mình không cần phải giấu diếm, bèn kể ra những gì mình đã đoán, kể từ Hồn Ảnh đại lục cho đến việc Lệ gia. Hắn cũng đồng thời giải thích sao hắn có thể đoán được về tên lão giả kia.

Thứ nhất, là Thân nỏ ẩn. Thân nỏ ẩn luôn biểu thị rằng là hắn và nàng vẫn luôn cạnh nhau, vậy mà không gian lại khác biệt, vậy nên hắn đặt ra phỏng đoán là tất cả chỉ là ảo cảnh, tương tự các khảo nghiệm khác.

Thứ hai, hắn sở hữu một môn thần thông có khả năng nhìn xuyên thấu của những đối tượng có tu vi cao hơn ta trong vòng 1 cái đại cảnh giới, hoặc là 10 cái tiểu cảnh giới. Hắn nhìn thấy được kinh mạch lão gia vận chuyển không phải là Đầu Khí, mà là một dạng gì đó linh hồn chi lực hoá thành khí. Phần Không đại thánh sao lại tu luyện cái này. Hơn nữa hắn cũng nhìn ra được rằng là dạng năng lượng đây giống hệt mấy tên ảo đen luyện đan kia tại Lệ gia, vậy nên có thể kết luận hắn ta là người của Hồn Ảnh đại lục.

Chắc vô cùng có khả năng là hắn ta là kẻ thù của chính Phần Không đại thánh. Trận chiến đầy có lẽ Phần Không đầu Thánh đánh thắng, nhưng còn cách giết địch thì vẫn xa lắm. Vậy nên Phần Không đại thánh phong ấn lão giả kia lại, con phượng hoàng kia chính là phong ấn. Chắc tên kia tàn niệm may mắn thoát được khỏi phong ấn, không có gặp Phần Không đại thánh, liền ngay lập tức tu hú chiếm tổ rồi, dựng ra khảo nghiệm kì thực cũng là tại thu hút người vào để giết chết trong khảo nghiệm hấp thu linh hồn để khôi phục.

Đây vốn là điểm khiến cho mọi thứ trên nên thực tế. Tại sao Lệ gia lại tìm được di tích này, và về rất nhiều câu hỏi khác, cũng là cho một số chi tiết nhỏ như lão giả nhìn Lệ Quan mà cười, hoặc các chi tiết khác hắn đều nói hết.

Lặng nghe kể hết gần nửa giờ, Càn Minh Nguyệt đầy vẻ không thể tin được:

“Như này cũng quá vô đoán đi, có một số đoạn trong suy luận của về căn bản đều như lấy từ trực giác.”

Lưu Chính Minh đơn giản không thể nói với nàng rằng đây là công của hệ thống, ngay khi con rắn bị giết không có exp, suy đoán đã là hoàn thiện rồi, bèn ngượng ngùng giải thích:

“Người phải biết cho dù là trí giả cũng không có khả năng sắp xếp tất cả, vậy nên họ sẽ lựa chọn sự lựa chọn tốt nhất, khả thi nhất, tỉ lệ dễ dàng đúng nhất.”

Càn Minh Nguyệt nghe xong thờ dãi:

“Ta đột nhiên thấy tội cho địch nhân sau này của người. Không chỉ có thực lực lại còn có trí tuệ, nhất là lại có loại nỏ bỏ siêu cấp này.” Đột nhiên nghĩ đến cái gì, Càn Minh Nguyệt hai má chợt đỏ lên, quay sang Lưu Chính Minh, gằn giọng:

“Cái kỹ năng nhìn thấu đây, người có sử dụng nó lên người ta không?”

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Kiểm ý thức tỉnh

Lưu Chính Minh nghe vậy, không xấu hổ, nói:

“Có.”

Cứ việc là có chuẩn bị sẵn rồi nhưng khi nghe Luru Chính Minh thế mà lại tự nhận có khiến cho nàng bạo tẩu:

“Người...người dám nhìn trộm ta...”

Luru Chính Minh lắc đầu:

“Nhìn trộm, không tồn tại. Ta Luru Chính Minh đường đường nam nhi đầu đội trời, chân đạp đất làm sao có thể làm loại hành vi bỉ ổi vô sỉ như thế được?”

Hệ thống đá đều:

“Không biết kẻ nào ngay vừa lúc có Byakugan liền dùng nhỉ? Trang cái gì?”

Luru Chính Minh cũng lười cãi nhau với hệ thống, một mặt hạo nhiên chính khí cùng với cảm giác giống như chịu uý khuất, hấn lên giọng:

“Ta có sử dụng là từ hôm trước, ta phải xem xem thân thể người có lưu lại di chứng gì không, ta cũng không muốn người thế mà lại bị nội thương. Người nghĩ là ta sẽ dùng để nhìn trộm thân thể người ư? Có thể giờ chỉ cần ta hô một tiếng là người sẽ tự động cởi hết quần áo ra đấy.”

Càn Minh Nguyệt cũng đang tính tình bạo tạc, hét lên uy hiếp:

“Thế sao người không làm như vậy? Người không phải muốn làm ta chủ nhân sao? Đến, lẫn nhau thương tồn a! “

Nào ngờ Luru Chính Minh nghe vậy thì mỉm cười:

“Người giận ta vì ta nhìn thấy hết người người?”

Càn Minh Nguyệt một mặt không cam lòng trả lời:

“Tất nhiên! Làm gì có nữ hài nào lại muốn thân thể của mình bị một người đàn ông khác nhìn đâu? Chỉ có chồng ta mới được nhìn thôi!”

Chỉ thấy Luru Chính Minh một mặt cười cười, giọng nói mang đầy vị trời chọc:

“Ân, dạng này chẳng phải dễ rồi, chúng ta bây giờ biến thân phận vốn là chỉ đang là phu thê danh nghĩa thành phu thê chỉ thực, chỉ cần ta lấy người là đủ rồi.”

Càn Minh Nguyệt nghe thế mặt càng đỏ hơn:

“Vớ vẩn, hỗn đản, kẻ nào thèm cùng người là vợ chồng rồi? Đây chỉ là đang diễn, đang diễn thôi!”

Luru Chính Minh nghe vậy cười ha ha, rót cuộc nha, nàng vẫn chỉ là một thiếu nữ chưa trải qua trường đời, chỉ vài câu đã đủ để cho nàng tức đến nổ tung rồi. Quả là da mặt mong a, hấn nghĩ thâm

Luru Chính Minh thấy nàng đã bị tức đến sắp khóc rồi, đột nhiên ý nghĩ tà ác xuất hiện trong đầu hấn. Hấn lại quay sang Càn Minh Nguyệt nói tiếp:

“Không phải quan hệ vợ chồng? Chẳng lẽ người lại thích mối quan hệ chủ nhân - hầu gái này hơn? Khẩu vị tốt nặng nha. Được rồi, đến đây ta thành toàn người luôn, cho người cái danh phận nha.”

Nói rồi hấn lấy tay vỗ lên đùi mình, mặt không tự kiềm chế được cười dâm một cái.

Không nhắc đến thì thôi, nhắc đến thì lại khiến cho tâm tình của nàng lại không kìm chế được, nàng khóc oà lên:

“Ô, tại sao ta lại đụng phải cái tên như người? Đùa giỡn người ta làm gì? Ô ô.”

Tuy rằng nàng tại mặt chiến đấu vô cùng chuyên nghiệp, thế nhưng tại trong đời sống xã hội của nàng vẫn vô cùng thiếu thốn, khiến cho tâm hồn của nàng cực kỳ yếu ớt, chỉ như nữ hài 10 tuổi thôi. Tuy bình thường nàng vẫn cố giấu kín nhưng do hoàn cảnh lớn lên của nàng khiến cho nàng vô cùng sợ hãi cái cảm giác bị người không chế trực tiếp thế này. Đến bây giờ Luru Chính Minh đã chọc vỡ cái phần nội tâm ấy.

Tất nhiên chỉ với mấy câu đùa như vậy thì hoàn toàn không đủ để khiến cho nàng khóc được, mấu chốt là Luru Chính Minh làm vậy cũng khiến cho nàng hiểu lại ra được: giờ đây tuy nàng trông như được tự do nhưng sinh tử của nàng vẫn nằm trong tay hấn, hấn muốn nàng làm gì thì nàng phải làm như vậy, thậm chí hấn cũng có thể xem cả thân thờ nàng, cái mà cực kỳ trọng yếu với nàng mà không vấn đề, thậm chí cả về danh phận của nàng nữa.

Phần nộ, sợ hãi, phức tạp nội tâm dần dần xen mới khiến cho trạng thái thăng bằng nàng cố giữ bị đánh đổ, đây mới là lý do nàng cần khóc, là để xả đi nỗi lòng.

Luru Chính Minh nhìn nàng như vậy cũng có chút đau lòng, nhưng hấn rất nhanh tỉnh táo lại. Hấn không thể giải trừ Thân nô ấn, thậm chí có muốn hấn cũng không biết phá giải thế nào a. Đây cũng chính là vì bản thân hấn thôi, nếu bây giờ mà giải trừ thì có trời mới biết nàng có định cùng hấn liều mạng không, và tin hấn đi, với khí vận của nhân vật chính, nàng hoàn toàn có thể.

Vậy nên hấn mới phải khiến nàng chấp nhận, bỏ đi cái lòng chấp nhất của nàng với việc phá bỏ phong ấn, chấp nhận làm người của hấn, tuy có hơi tàn nhẫn nhưng đó là cách duy nhất rồi. Việc nàng cố gắng phá vỡ Thân nô ấn tuy rất bí mật, chẳng lẽ hấn lại không nhìn ra được, càng đừng nói đến hệ thống.

Dù sao nàng tuy đã 17 tuổi nhưng về tâm lý nàng vẫn còn rất yếu, đây mới chính là lý do chủ yếu.

Thấy nàng như vậy, cuối cùng hấn không nệ được thờ dài, kéo tay nàng ôm vào trong lòng. Càn Minh Nguyệt hơi khựng lại trước hành động của hấn, nhưng rất nhanh nàng liền cố gắng đẩy hấn ra. Thấy vậy hấn bèn không chút do dự hôn lên môi nàng, đến lúc này thì hai tay nàng mới chịu dừng lại.

Cái hôn này hoàn toàn thuần túy, không có một chút dục vọng nào cả. Hai người cứ giữ thế được 5 phút, rồi cuối cùng mới tách ra. Chỉ thấy Càn Minh Nguyệt dùng ánh mắt phức tạp nhìn về phía hấn. Thấy vậy hấn cũng chỉ cười, một nụ cười vô cùng rạng rỡ:

“Nói thật đi, người có hận ta không?”

Nghe hấn hỏi vậy nàng tỏ ra vô cùng phức tạp, hận ư, đương nhiên là có rồi, chính hấn là người cảm có tự do của nàng. Thế nhưng chính hấn cũng là người đã cứu nàng khi nàng bị gài bẫy công pháp, thậm chí còn không tiếc một bản Thiên cấp công pháp chỉ để chữa trị cho nàng. Không chỉ thế, về những điều mà hấn đã nói, về vũ trụ bao la rộng lớn vô ngần cũng khiến cho nàng quyết tâm rạo rức, thậm chí càng cảm giác những gì hấn làm, thần phục trước trí tuệ của hấn, cái sự thoải mái khi nhìn thấy hấn nở nụ cười, đều có chút khiến cho nàng ần ần tìm gặp nhanh.

Hệ thống nếu mà biết khẳng định sẽ đậu đen rau muống:

“Vãi thật! Mặc dù tiểu tử kia cũng đẹp trai thật đó, nhưng sao tới mức này được? Hội chứng Stockholm thật là nguy hiểm, cô bé này tuyệt không thể cứu rồi.”

“Hắn.”

Lưu Chính Minh nghe vậy liền nói:

“Không, người bây giờ cũng không hẳn là hận. Nếu người thực sự hận ta, thì có hai khả năng, một là người che giấu rất tốt sát cơ với ta, nhưng điều này sẽ dễ dàng bị Thân nô ần tìm ra, vậy nên không phải. Trường hợp còn lại là người sẽ quyết chí đồng quy ư tận với ta, điều này cũng không phải. Hơn thế ta hoàn toàn không nhìn từ trong mắt người một chút oán hận nào, người là đang tự dối lòng.”

Lưu Chính Minh lại bắt đầu công kích. Khiến cho nàng bắt đầu tự vấn lại. Minh tại sao lại không hận được hấn đâu? Chẳng lẽ... mình thích hấn? Không không, không thể nào. Càng nghĩ, lòng nàng càng loạn.

Thấy không sai biệt lắm, Lưu Chính Minh tung đòn chốt:

“Người biết tại sao ta lại không ra lệnh cho người hay làm gì để đạt được thân thể người không? Cái ta muốn không chỉ là đơn giản như vậy, ta còn muốn cả tâm của người nữa.”

Nghe đến đây Càn Minh Nguyệt bàng hoàng nhìn về phía hấn. Suy nghĩ của nàng rất nhanh liền lưu chuyển lại:

“Muốn được ta tâm, nằm mơ!”

Nàng bây giờ đã rất thanh tỉnh, thoát khỏi hoàn toàn chấp nhất lúc trước, phá bỏ Thân nô ần đi. Giờ nhìn lại, nàng lại có cảm nhận rằng đi theo thiếu niên trước mắt cũng không phải điều gì xấu, thậm chí còn có thể là cơ duyên của mình. Trên người hấn ta tràn ngập bí ẩn mà nàng không hề biết. Còn về mặt thân phận?

Qua hơn một tháng sống chung, nàng đại khái cũng hiểu rõ được tính cách của người này. Đây là một người có tính cách lãnh địa vô cùng mạnh, thậm chí có thể xưng làm bá đạo. Nhưng ở với hấn sẽ vô cùng yên tâm, chỉ ít hấn sẽ không tính kế với người mình, đồng thời hấn cũng chưa từng có yêu cầu nào quá đáng cả, đôi lúc chỉ đơn thuần như đám lưng các kiểu. Vậy thì việc nàng lấy thân phận hầu gái cũng có lẩn sao đâu?

Nghĩ thông suốt điểm này, giờ đây Càn Minh Nguyệt đối với cái tên trước mắt này chỉ ít đã không còn chút nào phức tạp nữa. Đổi lại là nàng nàng cũng tuyệt đối không để cái gì có xác suất ngoài ý muốn cả, không mưu mà hợp.

Thấy nàng đã hồi phục, Lưu Chính Minh mới cười:

“Tốt, đây mới là hầu gái trung thành Càn Minh Nguyệt của ta chứ. Nói thật bộ dáng ừ ề lúc trước không phù hợp với người gì cả.”

Lưu Chính Minh đây là đang thử thăm dò lần chốt, mỗi khi nghe đến từ này nàng vốn là không khó chịu thì cũng sẽ câu gọn. Nhưng lần này nàng lại hoàn toàn bình yên như không, mỉm cười phong tình vạn chủng:

“Vậy chủ nhân, bây giờ chúng ta sẽ đi đâu?”

Lưu Chính Minh nhìn nàng như vậy hơi ngoài ý muốn, thần thờ giây lát. Hấn rất nhanh tỉnh lại, háng giọng:

“Người thế mà cũng bắt đầu biết trêu chọc ta.”

Càn Minh Nguyệt lè lưỡi:

“Thì sao, chẳng lẽ chỉ có người được phép sao?”

Thấy nàng như vậy, Lưu Chính Minh cũng thấy buồn cười, lại vuốt tóc nàng. Thật ngạc nhiên là lần này nàng hoàn toàn không có phản kháng.

Thấy vậy tuy trên mặt Lưu Chính Minh vẫn không nhìn ra bất cứ điều gì, trong lòng nhưng đang liên tục cấp tốc suy nghĩ:

“Nàng lại có âm mưu gì mới a? Có phải hay không ta đang ngủ mơ? Hay hôm nay phong thủy thổ địa khí trời ảnh hưởng?”

Lưu Chính Minh ngược lại không hoài nghi đến việc Càn Minh Nguyệt bị đánh tráo. Suy nghĩ một chút thấy không có đầu mối hấn cũng đành quy cho tính đa cảm của phụ nữ, bèn không đi xoắn xuýt vấn đề này nữa.

Hấn bèn đi cấu thông hệ thống:

“Tiện Tiện! Ta cảm giác kiếm khí đang có biến hoá.”

Hệ thống thấy vậy hỏi lại:

“Vậy người có cảm giác thế nào?”

“Cảm giác huyền ảo lắm, phảng phất khi ta sử dụng Viễn xạ kiếm bắt đầu có một số biến ảo, nhưng lại vô hình, chỉ có thể cảm nhận được, nhưng lại cảm giác tựa như ta vẫn chưa hoàn toàn đạt được. Đây là chuyện gì?”

Hệ thống nghe vậy bèn đáp:

“Vậy xin chúc mừng, người đây là đang thức tỉnh kiếm ý. Tu kiếm giả đầu tiên chỉ luyện kiếm, đạt đến một trình độ cụ thể về sau có thể phát ra được kiếm khí. Tiến lên bước nữa chính là Kiếm ý, trọng trọng cho việc người có thể dần dần cảm nhận ý cảnh, chuyển hoá vào kiếm. Ta tưởng Luyện Kiếm quyết có gì rồi chứ?”

Thấy thế Lưu Chính Minh thành thật trả lời:

“Có ghi, nhưng ta đã trải qua cảm giác này đâu mà biết? Ta cũng mới chỉ đoán thôi. Thế nhưng bây giờ thì ta phải làm gì? Kiểm ý tựa hồ chưa thức tỉnh hoàn toàn.”

Hệ thống nghe vậy không chút do dự trả lời:

“Đơn giản, chiến một trận chiến thực sự. Đây chính là cách dễ nhất để thức tỉnh kiểm ý. Chỉ có điều ta cũng băn khoăn xem kiểm ý của ngươi thuộc loại gì?”

Lưu Chính Minh nghe vậy cười bí ẩn, đáp:

“Chờ tí rồi biết.”

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Lấy một địch trăm

Trên đường đi lên tiếp, Lưu Chính Minh vẫn đang cùng hệ thống câu thông.

“Vừa xong là cái gì xảy ra vậy? Ta thực sự đêch hiểu được.” Hệ thống gào thét.

Lưu Chính Minh nghe vậy thì một mặt phì cười:

“Ta đã giải thích rồi. Cái này gọi là thủ pháp kết hợp nước chảy thành sông cộng với đánh vỡ tâm lý phòng ngự thôi. Bây giờ mới chính thức đến giai đoạn bồi dưỡng tình cảm.”

“Ồ, nghe vậy thì ngươi vốn là tại Địa Cầu chắc cũng phải có bạn gái chứ nhỉ?”

Nghe câu này, Lưu Chính Minh trả lời với vẻ mặt ngoài ý muốn:

“Một cũng không.”

“Tại sao? Ngươi trông cũng đẹp trai, học giỏi, thông minh, gia cảnh lại không tệ, có tật gì xấu đâu? Hay... là ngươi có đặc thù gì đam mê?” Hệ thống bắt quái chỉ tâm nổi lên.

“Phần mẹ nhà ngươi đặc thù đam mê. Ta là thanh niên có lối sống lành mạnh nhá. Chà qua chỉ là.... thông minh quá nó cũng là tội.”

“Như thế nào?” Hệ thống tò mò.

“Hẹn hò lần đầu tiên lỡ điểm chỉ gia đình nhà đấy bán chất cấm, kể từ đó không ai dám bắt chuyện với ta nếu không có quen biết nữa, càng đừng nói là hẹn hò.”

Hệ thống: “...”. Con hàng này cũng quá ghê chứ hả. Hiểu được nguyên do nên hệ thống an ủi:

“Yên tâm, dị giới không cấm lá đu đủ. Ngươi cứ yên tâm.”

Lưu Chính Minh: “...”. Đây mẹ nó cũng là an ủi à? Tuy thế hần cũng không để ý lắm. Vẫn như niệm của hần thôi, tùy duyên mà làm.

Làm hai người đi được tầm một tiếng về sau, bỗng nghe được âm thanh đang chiến đấu. Cả hai nhìn lẫn nhau một cái, rồi không do dự lao về phía trước.

Tại lúc hai người tới nơi thì tràng diện đã lên tới hồi gay cấn. Gần 3 chục tên đệ tử mặc phục trang của Lệ Gia cũng với tầm bảy chục tên tu đang chiến đấu cùng một con phượng hoàng.

Đây chính là con phượng hoàng vừa nãy xuất hiện trong thử thách. Lưu Chính Minh điều động Bạch Nhân nhìn con phượng hoàng. Đương nhiên là với việc Lưu Chính Minh đã tiến giai Đại Đấu sư nên cảnh giới giữa hai bên phân biệt chỉ còn là tiểu cảnh giới, cũng làm cho hần nhìn thấy được chân thân của con phượng hoàng.

Lưu Chính Minh hơi có chút ngoài ý muốn. Hoá ra bản thể của con phượng hoàng này chính là Bất Diệt Linh Viêm, xếp hạng thứ 10 trong Dị hoá bảng. Chắc đây chính là dị hoá do Phần Không đại thánh sở hữu. Xem ra lúc đấy nó đã nhận chủ Phần Không đại thánh, thậm chí đã hoá hình rồi đạt được cảnh giới Đấu Thánh.

Theo Càn Minh Nguyệt, nguyên bản thập đại dị hoá bảng đứng đầu đều có khả năng sinh ra linh trí, Bất Diệt Linh Viêm cũng không ngoại lệ. Xem ra năm đó Phần Không đại thánh thấy không thể diệt được tên Hồn Thánh cấp kia, vậy nên hần đã đặt Bất Diệt Diễm Linh để làm phong ấn.

Cuối cùng thì sau mấy trăm năm, tên Hồn Thánh kia cũng trốn thoát ra được, bắt đầu đặt huyền cảnh để cố gắng mượn sức thoát khỏi Bất Diệt Linh Viêm, thậm chí còn muốn mượn tay người của Đấu Thiên đại lục tiêu diệt linh trí của Bất Diệt Linh Viêm mưu đồ cưỡng ép nhận chủ. Xem ra mấy hành động của Lệ Gia đều không thoát khỏi liên hệ với tên này.

Người tính không bằng trời tính, tất cả những gì tên Hồn Thánh kia làm giờ đều tiện nghi Lưu Chính Minh, thậm chí còn tăng cả mạng hần vào. Lưu Chính Minh nghĩ đến đây, rồi vẫn tiếp tục đứng xem, chỉ chuẩn bị một chút xung quanh.

Hiện tại thì linh trí của Bất Diệt Linh Viêm trông bộ dáng vẫn còn đang sung sức, bây giờ mà lao vào thì chắc sẽ bị coi là địch nhân mắt. Đang chờ tiếp thì đột nhiên hần nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc, Lệ Quang.

Giờ phút này hần đang tận lực chỉ huy toàn đội tấn công. Lệ Quang đứng phía sau chỉ huy, tay liên tục phát ấn. Hần hét lên:

“Tất cả lao lên, nó sắp gục rồi. Bây giờ Thiên Minh đại thánh đã vắng mặt, chúng ta bắt buộc phải chiến thắng và đoạt được Bất Diệt Linh Viêm, nếu không không ai có thể sống được khi đi ra báo cáo đâu.”

Bỗng nhiên, một âm thanh bắt quái vang lên:

“Lệ Quang, Đồng Thành đâu?”

Lệ Quang quay lại thì phát hiện ra một thân ảnh khiến cho mình căm ghét nhất. Chính hắn đã giết Thiên Minh đại thánh, đồng thời làm hỏng cả một mưu kế vùng này, thật khiến cho người ta muốn ngàn đao băm thây. Nhưng dù có muốn rút kiếm thế nào thì hắn vẫn cứ nở một nụ cười lạnh, giả vờ không có vấn đề gì. Hắn biết được rằng tên Dương Quá này cực kỳ khó đối phó, với lại vận tốc nhanh đến cực hạn. Muốn giết được hắn thì phải dụ hắn vào trung tâm.

Hơn một trăm tên Đại Đầu sư, hắn không tin tên này dù biến thái thế nào sẽ đỡ được. Dù trong lòng đang âm thầm tính toán, ngoài miệng hắn vẫn trả lời Lư Chính Minh:

“Không thấy tên đấy đâu cả. Vừa nãy khi mà ta thoát khỏi được ảo cảnh thì đã xuất hiện tại ngay trước con phượng hoàng này rồi, bây giờ dựa theo ta suy đoán thì phải tiêu diệt con phượng hoàng này chúng ta mới thoát được. Vậy nên ta phải đi kêu gọi tất cả mọi người có thể tìm được đến đây, mới hiện ra được trăng cảnh này.”

Nghe thấy vậy, Lư Chính Minh trong lòng cười lạnh. Mặc dù nhìn lý do của đối phương hoàn toàn tràn ngập kẻ hở nhưng hắn vẫn chưa định đâm phá. Hắn có lý do của mình. Lư Chính Minh bèn hỏi:

“Ra vậy, có cần ta giúp gì không?”

Lệ Quang nghe vậy mừng rỡ, vội quát mấy tên đứng gần Lư Chính Minh mở đường cho hắn, nói:

“Cầu còn không được. Chư vị, xin giới thiệu, đây là Dương thiếu hiệp, các vị đừng lầm tưởng vị này chỉ có Đại Đầu sư tứ tinh...”

Nói đến đây về mặt hắn đen lại. Đại Đầu sư tứ tinh? Gặp quý, lúc trước tên này chỉ có cảnh giới Đầu sư bát tinh thôi cơ mà. Chắc chắn hắn gặp cơ duyên gì rồi, đáng chết, tí nữa sẽ bắt người nôn ra hết.

Hắn bèn cắn răng nói tiếp: “Tuy hắn chỉ có cảnh giới Đại Đầu sư tứ tinh, nhưng một thân thực lực không có kém ta, các vị nên cẩn thận đây đủ tôn trọng.” Khi nói đến từ tôn trọng, khẩu âm của hắn không tự chủ được nặng thêm.

Lư Chính Minh cũng không chú ý đến hắn, bước ra sân nói rất to:

“Chư vị tốt, ta là Dương Quá. Bây giờ ta chỉ có một lời muốn nói.”

Mọi người nghe thế liền bất động thanh sắc, kể cả con phượng hoàng cũng ngừng lại, tựa như muốn nghe xem hắn có thể nói được lời gì.

Thấy hiệu quả không sai biệt lắm, Lư Chính Minh mới nói tiếp:

“Đừng mê luyện ca, ca chỉ là truyền thuyết. Không phải do ta muốn chiến vượt cấp, mà là các ngươi quá yếu.”

Thời điểm nghe được thanh âm này, mọi người đều có một loại xúc động muốn treo lên mà đánh tên này, kể cả phượng hoàng cũng không ngoại lệ. Lệ Quang trong lòng cười lạnh, truyền thuyết? Vậy xem ra người cũng sẽ là truyền thuyết, tại từ vọng về sau.

Thế là tại Lư Chính Minh vừa mới vào đoàn thời điểm, Lệ Quang không chút do dự, gào lên: “Tấn công!”

Ngay lập tức, những tên ngay xung quanh Lư Chính Minh chợt tách ra, rồi quay người phóng Đầu Kỳ về phía hắn. Vô biên Đầu kỳ bay đến, đương nhiên trong đó đại đa số bộ phận đều là Hồn Kỳ, chính là lấy linh hồn cùng tinh thần lực thi hành.

Nhìn lấy vị trí nguyên bản Lư Chính Minh đang đứng không sai biệt lắm đã tạc thành hố to, tro bụi mù mịt, Lệ Quang không tự chủ được cười to:

“Đám chống lại Hồn Ảnh đại lục chúng ta? Thật là muốn chết! Không quản nguoi là thiên tài tới mức nào, nửa đường vẫn lạc vẫn là bình thường. Ha ha ha.”

Nói xong câu cuối hắn cười như điên. Bỗng nhiên, như nhìn thấy cái gì, hai mắt hắn co lại, miệng há hốc. Chỉ thấy Lư Chính Minh đang đứng ngay tại trung tâm của cái hố, nhưng điều quan trọng nhất chính là... trên người hắn hoàn toàn không có một vết thương nào cả. Không khí xung quanh hắn liên tục luân chuyển, tạo thành ảo giác như thực chất.

“Không thể nào! Tại sao người lại không bị gì?” Lệ Quang gần như điên lên, gào thét.

Lư Chính Minh nghe vậy chỉ nhún nhún vai:

“Không có gì là không thể, huống chi nó phát sinh trên người ta thì lại càng dễ hiểu. Giống như người vừa nói thôi, đơn giản vì ta là thiên tài.”

Nói đến từng chữ cuối cùng thanh âm của Lư Chính Minh ngày càng hữu lực, giọng điệu không khác gì cười chê cả đám xung quanh vô năng. Hắn tiện tay đưa ra ấn tại không khí, không khí đang bị ngưng kết có thể thấy bằng mắt thường bị vỡ ra thành từng mảnh nhỏ, tạo nên hiệu quả cực kỳ chấn động thị giác.

Thế rồi hắn rút Viên Xạ Kiếm ra, đồng thời hắn cũng lấy hết kiếm trong túi trữ vật ra. Hơn trăm thanh kiếm lơ lửng trên không trung, không ngừng xoay tròn. Phong thái của hắn không khác gì một bậc quân vương, oai trấn thiên hạ.

Lư Chính Minh nhẹ nhàng mỉm cười:

“Giờ thì đến lượt ta hỏi. Các người muốn lên từng người một hay tất cả trăm tên cùng lên? Hoặc cùng có thể nói: các người đơn đấu một mình ta hay ta đơn đấu trăm tên các người?”

Vào thời khắc này, toàn trường tĩnh mịch, không ai dám trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Thiên nhân hợp nhất, lĩnh ngộ tiến bộ

Lư Chính Minh nhìn thấy vậy, trong lòng nghe thấy âm thanh “Ký chủ nhận 103 điểm trang bức.”, cảm thấy rất vui mừng. Đừng thấy bây giờ hắn có hơn 5 vạn điểm mà thấy nhiều, hắn hiểu rất rõ rằng là chân muối cũng là thịt, không thể nào bỏ qua những cơ hội như này được. Đây chính là nguyên nhân hắn không muốn đánh lên, chứ lấy thực lực hắn bây giờ, tà xung hữu đột đầu phải vấn đề? Ngoài ra còn một nguyên nhân khác nữa....

Nhận thấy khí thế toàn phe mình đều bị Lưu Chính Minh áp chế, Lê Quang không thể nào không hét lên chấn giữ đội hình:

“Đừng để bị hấn đánh lừa! Hấn chỉ đang mạnh miệng thôi. Xem như hấn đỡ được một lần thì các lần về sau chẳng lẽ vẫn còn đỡ được? Nên nhớ hấn vẫn còn là Đại Đẩu sư tứ tinh thôi, vẫn không phải chúng ta không đối phó được. Ta không tin hấn đủ nhiều Đẩu Khí. Tất cả lao lên!”

Rồi từ trên người hấn Đẩu khí ngưng đọng lại thành thực chất, Đẩu khí hoá rắn, đặc trưng của Đại Đẩu sư. Xung quanh thân thể Lê Quang từng đợt Đẩu khí như ánh lửa lấp loé, không ngừng ngưng tụ, nhiệt độ xung quanh chợt tăng lên mấy trăm độ.

Khí thế như hồng, hấn lao về phía Lưu Chính Minh. Thấy vậy, toàn bộ đám người còn lại cũng rút kiếm xông lên, quyết chí tiêu hao Lưu Chính Minh, lấy xa luân chém giết hấn.

Đối mặt với đội hình như vậy, Lưu Chính Minh chỉ mỉm cười không nói gì. Về phần lý do tại sao hấn lại không bị thương, đơn giản là Hồn kỹ của đối phương đều là nhằm vào tinh thần và linh hồn, nhưng linh hồn của Lưu Chính Minh giờ đây đã hoàn toàn sánh ngang một vị Đẩu Linh đỉnh phong, há lại bị tổn thương bởi cái đám đến Hồn Kỹ nắm còn không vững này?

Về phần những Đẩu kỹ lao đến đều đã bị Dị năng [Kết Lược] cản hết lại, những chiêu nào qua được uy lực không sai biệt lắm đã bị giảm đáng kể, không thể gây nổi một điểm tổn thương cho hấn. Vậy mới dẫn đến tràng cảnh như vừa xong, chấn nhiếp hết thầy địch nhân.

Tuy thế nhưng nếu thực đối chiến thì sẽ khác nhau. Đối mặt với hơn trăm tên Đại Đẩu sư, Lưu Chính Minh cũng tỏ vẻ hơi ngưng trọng, bất quá hấn cũng không thấy sợ hãi gì, đây cũng chính là mục đích của hấn.

Trước giờ hấn đều xử dụng Viễn xạ kiếm để bắn đối phương xong mới xuất ra Vạn Kiếm Quy Tông mấy chiêu làm gỏi địch. Tuy hiệu quả rất cao nhưng lại có tai hoạ ngầm, làm hấn không thể nào chiến đấu một cách chân chính được.

Trước mặt đây chính là cơ hội cầu còn không được, cũng đồng thời để hấn luyện thêm kiếm pháp của mình, đồng thời cũng đồng thời nắm giữ khả năng điều khiển Đẩu Khí hoá rắn của Đại Đẩu sư.

Hấn vuốt nhẹ tay lướt trên lưỡi kiếm, một luồng Đẩu khí bùng ra, bao bọc toàn lưỡi kiếm. Nhìn lên trước mặt thấy Lê Quang đánh tới nơi, Viễn xạ kiếm trong tay vung thẳng lên phía trước. Hấn hét lớn:

“Triệu khách mạn hồ anh,

Ngô câu sương tuyết mình.”

Kiểm quang phát sáng như tuyết rơi mùa đông, hấn khí bốc lên nhanh chóng bức lui Lê Quang, khiến cho ánh lửa toàn thân của hấn đều như bị lị tàn.

“Không thể nào! Đây là hấn khí? Nếu như ngươi sử dụng hấn khí thì làm sao ngươi có thể qua cửa một được?” Lê Quang không tin được, gào lên.

Lưu Chính Minh đối mặt với câu hỏi cũng không trả lời, ngược lại đương nhiên hấn cũng biết lý do. Lý Bạch kiếm pháp nói trắng ra chính là một loại tổng hợp đơn giản nhất của Thái Huyền kinh, ẩn chứa vô số tinh hoa võ học. Đối mặt nó, vấn đề hai loại khí có tính chất khác nhau xung đột luân chuyển nguyên bản không có vấn đề gì, càng đừng nói Hồn Chân công tinh diệu. Tuy hấn mới chỉ có Sơ Khuy Môn Kinh thôi nhưng việc chuyển đổi đơn giản này cũng không là gì.

Lưu Chính Minh ung dung quay người sang trái, ngược lại vừa vặn né được một nhát kiếm chém ngang qua của một tên thuộc Lê gia. Hấn nhanh chóng xử xuất chiêu tiếp:

“Ngân an chiếu bạch mã,

Táp đập như lưu tinh.”

Viễn xạ kiếm tựa như ánh sao, vừa lấp loé trong tay hấn giây tiếp theo đã xuất hiện trước mặt đối thủ. Kiểm quang vừa hiện, đầu người đã rơi. Thấy vậy, một tên Lê gia khác có lực chiến Đại Đẩu sư lục tinh đang định thừa cơ hấn quay lưng về phía mình thì đột nhiên cảm thấy không khí như cứng lại, khiến cho kiếm của hấn không thể cử động được.

Nhờ có linh hồn cùng tinh thần lực hơn người nên Lưu Chính Minh luôn lưu ý được xung quanh. Vạn Kiếm Quy Tông được sử dụng, gần trăm thanh kiếm bay cách hấn mấy chục bước chân, khiến cho hấn không lâm vào cảnh bị vây công.

Nhất tâm nhị dụng! Một phương pháp chiến đấu mới được Lưu Chính Minh đang đưa vào thực hành.

Hiện tại, Lưu Chính Minh đang chiến đấu cùng với năm người cùng một lúc, sau lưng [Kết Lược] vẫn liên tục tạo thành một bức màn không khí chắn phía sau. Vòng ngoài, gần trăm thanh kiếm vẫn liên tục luân chuyển, tạo thành một vòng xoáy tốc độ cao ngăn ngừa bất kỳ ai bước vào.

Lưu Chính Minh càng chiến càng hăng, hấn cũng ngày càng hiểu rõ hơn về [Lý Bạch kiếm pháp] hay nói chính xác là [Thái Huyền Kinh]. Con số năm dần dà đã tăng lên thành mười người mà vẫn hấn vẫn không có dấu hiệu xuống sức, vẫn là nhờ vào [Hồn Chân công].

Một trong những khả năng đặc biệt của Hồn Chân Công, đấy chính là lấy chiến dưỡng chiến. Chỉ cần tinh lực của hấn đầy đủ, hấn sẽ không bao giờ phải lo lắng vấn đề ‘hết pin’. Đặc biệt với linh hồn cùng tinh thần được tăng cường, giờ đây Lưu Chính Minh đang trong trạng thái sung mãn nhất. Giờ nếu Càn Minh Nguyệt mà muốn, hấn cũng không ngại đại chiến ba trăm hiệp.

Con số mười đã được nâng lên tới mười lăm, và vẫn đang không ngừng tăng. Cả không gian xung quanh chiến trận lấp loé đủ màu sắc, đủ các thể loại năng lượng trọng lẫn vào nhau, Đẩu khí, Hồn khí khiến cho bụi bay mù mù. Cả hang động như run lên, chỉ mỗi dư ba của trận chiến giờ đây cũng khiến cho cát sỏi xung quanh bay tán loạn.

Con số dần dần tăng lên, từ mười lăm lên đến hai mươi, rồi hai lăm. Giờ phút này, số người đã ngã dưới lưỡi kiếm của Lưu Chính Minh đã vượt qua mười người, cảnh giới của hấn thuận tiện đạt được Đại Đẩu sư lục tinh.

Thấy đồng bạn dần dần bỏ mình, đám người Lê gia không thể không e ngại, nhưng lại càng thêm quyết tâm lao lên, chém giết tên trước mắt hầy báo thù cho huynh đệ chiến hữu. Đáng tiếc, tuy họ có nhân số, nhưng kiếm pháp của Lưu Chính Minh vốn đã vô cùng tuyệt diệu, giờ đây lại càng được mài giũa.

“Thập bộ sát nhất nhân,¹¹Thiên lý bất lưu hành.”

Lưu Chính Minh bước ra mười bước, một đầu người rơi xuống. Nhân thấy cơ hội, hơn hai chục tên còn lại vừa định xông lên, thì thấy Lưu Chính Minh nguyên bản vốn đang đứng trước mặt họ, chỉ trong phút chốc đã xuất hiện tại phía sau lưng.

“Sự liễu phát y khứ,

Thâm tàng thân dữ danh.”

Lưu Chính Minh bước lên một bước, một thân tà áo như biến đổi, lúc thực lúc hư, kết hợp với Lăng ba vị bộ không ngừng di chuyển.

“Nhân quá Tín Lăng âm,

Thoát kiếm tất tiền hoành?”

Lưu Chính Minh lại xoay người, tận dụng dị năng [Kết Lực], chân đạp không trung, một kiếm từ phía dưới người đột ngột xù xuất, xét ngang yết hầu một tên Đại Đẩu sư ngũ tinh.

“Trung kích phạm Chu Hối,

Trì thương khuyến Hầu Doanh.”

Lưu Chính Minh đâm xuyên một người sau, thanh kiếm xé gió quét về phía sau ba đạo kiếm khí, rồi đột ngột bỏ dọc xung quanh toàn thân năm đạo, mỗi đạo lại có cảm giác đè nặng như tam sơn ngũ nhạc, khiến kẻ địch không thể không lui.

“Tam bôi thổ nhiên nặc,

Ngũ nhạc đảo vi khinh.”

Tận dụng thời cơ, trường kiếm cao quá đầu, chém một vòng xuống, Lưu Chính Minh lại một lần nữa chém chết một tên Đại Đẩu sư, lần này là một tên Đại Đẩu sư bát tinh. Đấu khí hộ thể của hắn khi bị kiếm của Lưu Chính Minh chém ngang qua bị nghiền ép vỡ thành từng mảnh nhỏ, không hề có sức ngăn trở.

“Nhân hoa nhĩ nhiệt hậu,

Ý khí tố nghệ sinh.”

Thấy cảnh này, mấy tên còn lại rét run cả người, bao gồm cả mấy tên đang bị kẹp ở vòng ngoài, giờ cũng hợp sức đột phá vòng vây lao vào. Giờ phút này bọn hắn hiểu rõ, nếu cứ luân phiên chiến như này, đừng nói có thể làm Lưu Chính Minh kiệt sức hay không, bọn hắn khẳng định sẽ chết trước, nên giờ đây không thể không liều.

Đối mặt với hơn chín chục tên giao thủ cùng một lúc, Lưu Chính Minh cũng không lộ vẻ bối rối. Dưới chân liên tục di chuyển 64 phương vị Chu Dịch, vừa sử dụng Lăng ba vị bộ một bên vừa vận chuyển mấy Đại chu thiên.

“Cửu Triệu huy kim chuy,

Hâm Đan tiên chấn kinh.”

Một kiếm chém ra, lui tất cả. Đây chính là minh chứng tốt nhất cho khí lực của Lưu Chính Minh, đồng thời một luồng uy áp như có như không liên tục đánh thẳng vào ý chí của bọn chúng, khiến tất cả hành động đều bị khựng lại trong giây lát.

Nhưng chỉ một giây, đã đủ quyết định cao thủ ở giữa thắng thua. Lưu Chính Minh tất nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này.

“Thiên thu nhị tráng sĩ,

Huyền hách Đại Lương thành.”

Một kiếm chém ra tựa ngàn năm. Một luồng kiếm khí xuyên thẳng qua tâm liên tiếp mười người, Đấu khí hộ thể như giấy vụn đều bị đánh nát tan. Lưu Chính Minh thuận lợi bước vào Đại Đẩu sư bát tinh.

Lưu Chính Minh cũng thuận thế lao lên, giờ đây trong mắt toát lên sự Không Minh. Hắn đã tiến vào Thiên nhân hợp nhất cảnh giới, một trạng thái huyền diệu khiến hắn không nói lên lời. Giờ đây tất cả những khúc mắc tại [Lý Bạch Kiếm Pháp] cùng [Vạn Kiếm Quy Tông] trước mắt hắn đều đã không còn gì bí mật.

Hệ thống rất thức thời không có đánh thức hắn, trong lòng âm thầm nghĩ:

“Thiên nhân hợp nhất? Tốt lắm, hi vọng tiểu tử này có thể lĩnh ngộ ra được kiếm ý. Quả nhiên đối với tiểu tử này mà nói không có chiến đấu là không thể tiến bộ được.”

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 39: Thời gian kiếm ý!

“Tùng tử hiệp cốt hương,

Bất tầm thế thượng anh.”

Lưu Chính Minh một kiếm bức lui mấy chục tên Đại Đẩu sư, rồi phi thân lên không trung. Từng bước từng bước một dẫm tại không khí như trên đất bằng.

Nhìn thấy cảnh đấy, cả Lệ gia trợn tròn mắt, đặc biệt là Lệ Quang bây giờ cũng không thể tin được, kinh nghi bất định:

“Không thể nào? Ngự không? Không, chắc chắn đây là một loại chương nhân thuật. Tất cả lao lên, hắn đã dùng đến ngự không nghĩa rằng giờ hắn đã tiêu hao sắp hết rồi, giờ là thời cơ của chúng ta.”

Nói rồi Lệ Quang cầm kiếm phi người lên không trung, cả thanh trường kiếm toả ra từng hơi nóng khủng khiếp, bộc phát sức mạnh tựa núi lửa phun trào. Thấy vậy các thành viên Lệ Gia còn lại cũng giờ đao, kiếm hướng về phía trên, mong muốn hợp sức một lần giết chết Lưu Chính Minh.

Ngay tại thời khắc Lệ Quang vọt đến trước mặt Lưu Chính Minh, hắn đang định vung kiếm lên, thì đột nhiên Lưu Chính Minh động.

Lệ Quang ngay lập tức thấy không gian xung quanh tựa như chậm lại, cảm giác như mình lâm vào vùng bùn đồng dạng. Ngay tại lúc này, Lưu Chính Minh xuất kiếm. Kì lạ là lần kiếm xuất này không chỉ có cuộn kiếm ý mà còn mang theo một loại ý cảnh.

Thời gian kiếm ý!

“Thùy năng thư các hạ,

Bạch thủ Thái huyền kinh.”

Từng đợt hồi ức phân chiếu lại trong đầu Lệ Quang, từ khi hắn xuất sinh đến bây giờ tựa như phim tua chậm. Một cảm giác vô cùng kỳ lạ đang bao phủ lấy hắn.

“Vậy ra... đây là cái chết sao?” Hắn chỉ kịp thì thào câu cuối cùng đã bị Viễn Xạ kiếm đâm xuyên mi tâm, tầm mắt hắn ngay lập tức trở nên đen kịt, đôi mắt vô hồn không còn tiêu cự.

Chứng kiến Lệ Quang một đòn bị đánh chết, tất cả Lệ Gia đang xông lên đều sinh ra cảm giác hoảng sợ, nhưng đã đâm lao thì phải theo lao, tất cả vẫn hướng về Lưu Chính Minh thi triển đầu kỹ.

Giờ phút này Lưu Chính Minh đã thoát khỏi trạng thái Thiên Nhân Hợp Nhất, đôi mắt hắn giờ phút này xoay chuyển không ngừng, tựa như nắm vững vạn vật.

Lưu Chính Minh nhấc tay lên, một chiếc Vạn Kiếm Quy Tông đơn giản, nhưng giờ đây, dưới sự gia trì của Thời Gian kiếm ý, đã trở nên đáng sợ hơn bao giờ hết.

Từng thanh kiếm dưới sự điều khiển của Lưu Chính Minh bay toán loạn, thoát ẩn thoát hiện, tạo thành một mảnh tựa như thời gian ngưng đọng.

Bước vào trận địa của Vạn Kiếm Quy Tông, từng tên Đại Đấu sư của Lệ gia như sa vào vùng bùn lầy, không thể tiến được thêm bước nào, đừng nói tung chiêu.

Lưu Chính Minh thấy vậy, cảm Viễn Xạ Kiếm quét nhẹ một cái, một luồng kiếm khí kinh người lấy chấn động có thể nhìn bằng mắt thường dần dần rộng ra, và cắt xuyên thân thể từng người một.

Toàn bộ chết hết.

Lưu Chính Minh lấy thân Đại Đấu sư tứ tinh chiến trăm tên Đại Đấu sư khác, đồng thời cũng có Đại Đấu sư cửu tinh đình phong, thuận lợi tiến vào Đại Đấu sư cửu tinh, cũng lĩnh ngộ ra được Thời Gian kiếm ý.

Hắn bèn mở lại giao diện hệ thống:

“Thông tin nhân vật

Kí chủ: Lưu Chính Minh (chưa có danh xưng).Trạng thái: 100%

Công pháp: Hỗn Chân Công, Luyện Kiếm Quyết.

Thân pháp: Lãng ba vi bộ.

Skills: Lý Bạch kiếm pháp, Vạn kiếm quy tông.

Trang bị: Viễn xạ kiếm, Giày thép.

Cảnh giới: Bạc 1 cửu trọng thiên (Đại Đấu sư cửu tinh) (568000/999999)

Năng lượng: 9000/9000

Thần thông: Phân thân thần thông

Dị năng: Kết lực

Ý cảnh: Thời gian kiếm ý

Stats:

Hp (Máu): 136000

Str (Lực lượng): 52000

Speed (Tốc độ): 52000

Int(Độ suy tính): 43000

Wit (Vận tốc suy nghĩ): 11999

Men(Cường độ tinh thần): 11999

Soul(Cường độ linh hồn): 11999

Dex(Độ linh mẫn): 11999

Acc(Độ chính xác+ khả năng quan sát + crit): 48400

Def(Cường độ thân thể, phòng ngự): 11999.

Túi đồ: 2364000 HTT, 5 lần rút thưởng Đồng,5 lần rút thưởng Bạc, 4 lần rút thưởng Vàng”

Nhìn đến điểm thuộc tính thân thể về sau, ngay cả chính Lưu Chính Minh cũng giật mình. Ngoạ tào, với thuộc tính thân thể thế này thì chắc là Đấu Linh cũng lắm cũng chỉ thế thôi.

Suy nghĩ một chút, đây cũng là thành quả khi giết chết hơn trăm tên Đại Đấu sư mà, dù đến khiến cho cảnh giới của hắn vượt lên đến Đại Đấu sư cửu tinh, thậm chí ngay cả số lượng HTT giờ cũng đã nhiều khủng khiếp rồi. Không phải lần nào cũng có cơ hội như thế này, dù sao hơn trăm tên Đại Đấu sư, đặt tại một gia tộc kiểu Lệ Gia thì cũng đạt được tới mức thương gân động cốt rồi, không biết bao lâu mới khôi phục được.

Thấy hắn có vẻ lằng lằng, hệ thống quyết định lại đi ra gõ một chút:

“Không có tiền đồ! Mới chỉ hơn hai triệu HTT mà đã đem người như thế này rồi. Người phải biết được rằng giá trị của một đỉnh cấp công pháp Thiên cấp giá đã cán mốc 10 vạn, lấy Tinh cấp giá cán mốc trăm vạn, mà 200 vạn dù trông nhiều cũng chỉ đủ hai bộ Tinh cấp đỉnh phong công pháp thôi.”

Lưu Chính Minh cái lại:

“Dù sao đây cũng là số lượng tương đương đánh chết hai tên Đấu Vương cộng lại đấy, người bảo ta không vui làm sao được?”

“Cũng có lý.” Hệ thống trầm ngâm, sao đó bĩu môi:

“Mỗi hai tên Đấu Vương? Tầm mắt hạn hẹp.”

Lưu Chính Minh không rảnh quan tâm tới hệ thống, dù sao hắn cũng đã biết tính con hàng này, thuộc cái thể loại mắt cao hơn trời, Đấu Đế trong mắt hắn còn không là cái đỉnh gì, huống chi Đấu Vương? Mà xem ra người ta đúng là có loại này bán sù, nhưng mình thì lại không a.

Gạt bớt một chút suy tưởng lung tung, hắn hơi tò mò nhìn qua một mục mới xuất hiện: [Ý Cảnh]

“Thời Gian Kiểm ý (nhất đoạn)

Năng lực: Tiến thoái nhanh chậm.”

Lưu Chính Minh thấy vậy bắt đầu nhớ lại những gì hắn đã học trong [Luyện Kiểm Quyết], là rằng kiểm ý phân cửu đoạn, thể hiện uy lực cùng mức độ lĩnh ngộ của người sử dụng. Sau kiểm ý cửu đoạn chính là có rất nhiều phương án tu luyện kiểm, nhưng được phân chia thành hai nhóm chính:

Kiểm mệnh cùng nguyên lực. Kiểm mệnh chính là lấy linh hồn tương dung với kiểm, từ đó chia ra làm tam hồn thất phách, Nhân Kiểm hợp nhất, lấy kiểm làm mệnh, trong trạng thái này thì nếu tu luyện đạt được đến khi Nguyên Anh thì Nguyên thần sẽ có hình kiểm.

Cách thứ hai là chỉ đơn giản vận dụng kiểm để xử xuất nguyên lực, rồi cuối cùng đạt được tới lĩnh vực.

Thực ra mà nói thì kiểm ý cửu đoạn về sau thăng lên thăng lĩnh vực luôn cũng được, dù sao thì nguyên lực cấu tạo nên lĩnh vực, khiến cho yêu cầu nhất định xuất hiện lĩnh vực thì bên trong đã có nguyên lực rồi.

Mỗi cách đều có nét đặc sắc riêng, chủ tu nguyên lực sẽ khiến cho việc mất đi kiểm thì trên căn bản là sẽ cũng không tổn hại quá nhiều lực chiến đấu, vì đối với người chủ tu áo nghĩa thì về căn bản kiểm chỉ là một loại công cụ mà thôi.

Ngược lại thì tu kiểm gắn liền với mệnh mới chính xác là cảm kiểm như là một bộ phận thân thể của chính mình, vô pháp tách rời, khiến cho tu luyện giả này cực dễ tiến vào trạng thái Nhân Kiểm hợp nhất. Tuy chủ tu phương hướng này thì vô cùng có lợi trên con đường kiểm đạo, nhưng lại dễ dàng lâm vào trạng thái kiểm huy người vong, phục thuộc rất nhiều vào kiểm.

Tất nhiên kiểm ở đây không đề chỉ kiểm trong tay, rất nhiều cao thủ Mệnh kiểm hoàn toàn không cần sử dụng kiểm song vẫn sử dụng Lĩnh vực như bình thường, đó chính vì Kiểm đã gắn với họ rồi, bắt đi bắt dịch. Cái mà họ tu chính là thuần túy Kiểm đạo.

Tuy thế nhưng những kiểm tu chủ tu Mệnh kiểm luôn luôn phải cảnh tỉnh bản thân, phân biệt rõ mình là Kiểm chủ hay mình là Kiểm nô.

Kiểm chủ là gì? Là chính mình làm chủ được thanh kiếm, thông thường chính là Hữu Tinh đạo.

Đạo kiếm vô nhân, Kiểm nhận vô tình. Đây chính là những nét đặc trưng của kiểm. Đó cũng là lý do những kiểm tu mệnh kiểm thường cẩn thận với Vô Tinh đạo, vì họ rất dễ sa vào trở thành Kiểm nô, trong đầu suốt ngày chỉ có Kiểm, đó đã không còn là Kiểm Chí Đại Đạo nữa.

Đối với Lưu Chính Minh mà nói, đạt đến bước này vẫn còn vô cùng xa nên hắn cũng chưa suy nghĩ nhiều, ngược lại hỏi hệ thống xem vấn đề này có cách giải quyết không hay là phương án nào không.

Với mỗi lần hỏi, hệ thống chỉ báo tri nụ cười mỉm thần bí chứ nhất định không trả lời. Đối với việc này Lưu Chính Minh căn bản không có cách nào, ai bảo nhân gia là hệ thống chứ.

Lưu Chính Minh đang nhớ lại kiến thức được ghi trong Luyện Kiểm Quyết, bất chợt một âm thanh vang lên.

“Keng! Kí chủ khai mở kiểm ý cảnh, [Luyện Kiểm quyết] đã mất đi tác dụng vốn có, bị [Hỗn Chân Công] thôn phệ.”

“Keng! Năng lượng tiến hoá không đủ, [Hỗn Chân công] vẫn tại Hoàng cấp trung phẩm.”

“Luyện hoá [Luyện Kiểm quyết] mang cho ký chủ một thẻ thăng cấp 3 thành kiểm ý. Phải chăng sử dụng ngay?”

“Dừng!” Lưu Chính Minh không chút nào do dự lựa chọn. Chỉ trong giây lát hắn như lâm vào một tràng cảnh kỳ diệu, khiến cho cảm nhận của hắn về Thời gian kiểm ý càng thêm sâu sắc, nhất thời vượt qua mấy trở ngại.

“Đỉnh! [Thời gian kiểm ý (nhất đoạn)] biến đổi thành [Thời gian kiểm ý (tứ đoạn)]

Lưu Chính Minh cảm nhận đến Thời gian kiểm ý bốc lên tại Viễn xạ kiểm đã tăng lên vô cùng đáng kể, kết hợp với Vạn Kiểm quy tông thì hoàn toàn tựa như đồng dạng một thể loại Lĩnh vực.

Tâm niệm nhất động, hắn ngay lập tức xem xét về hai loại kỹ năng.

“Lý Bạch Kiểm Pháp (Đăng Phong Tạo Cực) “

“Vạn Kiếm Quy Tông (Lô Hoà Thuần Thanh)”

“Xem ra trận chiến này ta thu hoạch được nhiều hơn ta nghĩ, bước tiếp vậy cũng nên có nhiều chiêu thức hơn nhĩ, bây giờ ta hoàn toàn đủ tiền để mua mà.” Lưu Chính Minh nghĩ thầm.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cấm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Phân biệt giữa Skill cùng công pháp. Có thể tiến cấp?

“[Cửu Âm Chân Kinh]: 10 vạn HTT. (Tinh cấp hạ phẩm)

Nội dung: Chia làm hai quyển.

Quyển thượng tu luyện Đạo pháp, lấy nội công dung cơ sở.

Quyển hạ bao gồm các chiêu thức khắc chế kinh mạch địch nhân, đồng thời tự bảo vệ kinh mạch chính mình.

Đánh giá: Nội công lấy âm khắc dương, nhu thắng cương.

“[Cửu Dương Thần công]: 9 vạn HTT. (Tinh cấp hạ phẩm)

Nội dung: chủ tu nội lực, nội lực thuần dương.

Đánh giá: Khả năng hạn chế các ảnh hưởng mang tác hại xấu từ năng lượng thuộc tính âm, khi tu luyện cần cẩn thận dương khí quá thịnh, không thể kiềm chế, bạo thể mà chết. Nội lực liên miên không ngừng, hùng hậu sánh tựa cửu nhật.”

“[Thái cực công]: 2 vạn điểm (Thiên cấp trung phẩm)

Nội dung: Âm Dương tương hoà, tạo nên thái cực.

Đánh giá: Môn nội công phù hợp tự nhiên, có khả năng tăng cường tuổi thọ, dưỡng nhan, đồng thời kết hợp hai loại năng lượng âm dương.”

Lưu Chính Minh đánh giá rất nhiều loại công pháp, skill khác nhau, hần chợt phát hiện một vấn đề là công pháp có phân phẩm chất, duy chỉ có skill là hoàn toàn không có phân chút phẩm chất nào. Thắc mắc, hần quay sang hỏi hệ thống:

“Tiện Tiện, tại sao công pháp trong shop lại có thể phân được phẩm chất trong khi skill lại không phân chia được?”

Đối mặt với câu hỏi này, hệ thống trả lời:

“Rất đơn giản! Người thử nghĩ mà xem, skill dùng để làm gì, công pháp dùng làm gì. Tưởng tượng như này nhé, công pháp chính là cái người dùng để tu luyện, là cái để người có nhiều lĩnh ngộ hơn về thể giới. Còn skill? Nó chính là cách để người có thể sử dụng năng lượng người tu luyện được theo cách hiệu quả nhất. Hiệu quả tốt nhất luôn luôn là skill cùng công pháp là một thuộc tính, đó chính là lí do mà có một số skill nằm ngay bên trong công pháp. Nhưng thật ra cái đấy để người hiểu được là skill có khả năng tự mình tăng cấp, còn công pháp thì để tăng cấp phải cần một cái gì đó thúc đẩy.”

“Ta cho người một ví dụ này: Người dùng một chiêu kiếm nào đấy chém được cả sơn hà, luyện tập dần người càng hiểu thêm thì chiêu thức đấy có thể chém được cả Trái đất, rồi cả vũ trụ, hư không. Skill tăng cấp chính là đạo ký đấy, chỉ cần người có khả năng tu luyện đến cấp độ Phản Phác quy chân, sau đó người liền có thể thăng cấp skill đấy, đó chính là lý do skill không phân cấp bậc. Đơn cử như [Lý Bạch kiếm pháp] của người, người nghĩ đạt được Phản Phác Quy Chân là hết sao, không, người vẫn sẽ còn lĩnh ngộ được phiên bản tiếp theo của nó, nếu ta không nhầm thì chính là [Thái Huyền Kiếm Pháp]. Giá của nó là 300 vạn HTT. Chính ra cái giá này chỉ để khẳng định xem là cái skill đấy có gần với Đạo hơn thôi, chứ thực ra thì skill mạnh hay yếu tùy thuộc vào từng người sử dụng.”

“Còn về công pháp, người cần hiểu là công pháp tiến cảnh cũng tương tự với mức độ lý giải của người, hoặc là có ngoại vật thúc đẩy. Ví dụ, ta có [Cửu Âm Chân Kinh] kết hợp với [Cửu Dương chân kinh], chúng ta có cái gì? [Âm Dương Hồ Tề Kinh]. Thậm chí là chỉ cần người có lý giải đầy đủ, thậm chí có thể suy diễn tiếp, như là thành [Thập Dương Chân Kinh] chẳng hạn? Thậm chí là [Bách Dương Chân Kinh] hoặc là đến cả [Thiên Dương Chân Kinh] người cũng suy diễn ra được, chỉ cần người đầy đủ hiểu.”

“Tương tự như thế với [Quang Lược Thiên Hoà Quyết] của nhà đầu kia, người thử nghĩ xem rằng môn công pháp đấy rõ ràng có thể khiến cho Dị hoá tiến giai, rồi đồng thời cũng khiến cho công pháp thăng cấp. Nhưng nếu thay đổi nhà đầu kia thành một ai đó có lý giải rất sâu về Hoà chi Đại Đạo, ta cũng không nhớ, hình như người cũng biết một tay nào đó họ Tiêu đấy, hần hoàn toàn có thể khiến cho công pháp tiến giai Tinh cấp, ngay lập tức để cho dị hoá tiến giai.”

“Vậy nên người mới phải nhớ rằng là cái gì của tự thân mới là quan trọng nhất. Trên đời không có công pháp nào hoàn mỹ cả, mỗi công pháp đều là tổng kết của những bậc tiền bối tổng kết lại được, cấp bậc của nó phụ thuộc vào người hiểu nó bao nhiêu mà thôi. Coi như là một tên Thánh Nhân, hần có thể học xong một công pháp Tinh cấp trong chưa đầy cái liếc mắt, còn người mất bao lâu? Vài canh giờ? Đây chính là sự khác biệt về hiểu biết. Hệ thống là ta sẽ vì người cung cấp cho người tất cả những cơ sở cần thiết, nhưng chỉ có chính người có thể tự giúp chính mình đi xa hơn, người hiểu chưa?”

Lưu Chính Minh nghe vậy thì trầm ngâm suy nghĩ. Hần chợt nhận ra là mình đã bắt đầu có tư tưởng ý lại vào hệ thống cùng công pháp, điều này sẽ cản trở hần rất nhiều trên con đường Đại đạo, khiến cho hần chỉ biết cách duy nhất là tìm cách kiếm nhiều HTT để mua các công pháp tốt hơn thôi.

Hần đương nhiên là hiểu hệ thống nói gì. Công pháp có thể khiến cho mình bù khuyết và tăng cường cho mình thêm những lý giải về Đạo của mình, nhưng mình có thể tăng cấp công pháp, suy diễn tiếp cũng hoàn toàn là dựa vào mình, lấy đạo của mình bù lại cho công pháp.

Hiểu một cách nôm na thì những người theo đuổi Đại Đạo kì thực chính là những nghiên cứu sinh, công pháp hay Skill chính là những tài liệu tham khảo, không hoàn toàn là đúng nhưng lại vừa đủ với tầm hiểu biết của mình, để sau này khi mình hiểu nhiều hơn, thì mình hoàn toàn có thể lại bỏ khuyết lại, thêm vào lý giải của mình vào công pháp, khiến cho công pháp hoàn mỹ hơn. Đây xem ra kì thực cũng chính là Nhân Quả.

Lưu Chính Minh lý giải được xong cảm giác được tâm cảnh của mình như lại vừa bước sang một tầng thứ mới, khiến cho con mắt của hần đối với những công pháp sáng chói kia đã không còn u mê như trước, ngược lại giờ đây đón nhận chúng chính là một ánh mắt điềm tĩnh, tựa như hần mới khi làm thí nghiệm. Hần quay sang cảm ơn hệ thống vì đã đề tỉnh mình.

Hệ thống thấy vậy khoát khoát tay:

“Không có gì, dù sao ta và ngươi bây giờ có thể nói là mối quan hệ đồng sinh cộng tử rồi, ngươi càng hiểu nhiều thì càng tốt thôi.”

“Được rồi, chọn được công pháp nào tốt chưa? Ta khuyên ngươi với tư chất của ngươi bây giờ thích hợp nhất chính là lựa chọn Skill nào tầm khoảng trăm vạn thôi, chúng ta luôn cần dự phòng một số lúc.”

Thấy vậy, Luru Chính Minh cười nhẹ:

“Tìm được rồi.” Nói xong hắn chỉ tay vào một loại Skill trong dãy skill

“[Chu Thiên Tinh Thần Hạ Phàm Kiếm]: 150 vạn HTT.

Mô tả: lấy kiếm dựa vào sức mạnh của tinh thần phía trên. Biến đổi thành từng thanh kiếm xuyên không rơi xuống trong vòng khuôn viên 3 km, tựa như sao băng.

Lưu ý: yêu cầu cường độ tinh thần lực đủ mạnh, đồng thời khi thi triển thì trời sẽ phát được dị tượng. Phạm vi có thể điều chỉnh. “

Hệ thống nhận ra skill này thì khen ngợi:

“Ánh mắt của ký chủ đúng là tốt. Skill này dựa vào sức mạnh thiên ngoại nên sử dụng sẽ không tốn nhiều năng lượng, chủ yếu tốn đều là tinh thần lực. Lấy ký chủ tinh thần lực đến điều khiển thì hoàn toàn có khả năng điều động. Thậm chí nếu ký chủ có khả năng tăng thêm Thời Gian Kiếm ý giá trị vào từng viên tinh thần thì hoàn toàn sẽ là một đòn sát chiêu. Chỉ đáng tiếc ký chủ lại không có Không gian kiếm ý, vậy thì chiêu này uy lực sẽ càng tăng gấp bội. Đến lúc đấy thì phía dưới [Vạn Kiếm Quy Tông], phía trên [Chu Thiên Tinh Thần Hạ Phàm Kiếm] thì kẻ địch sẽ không còn chỗ chạy trốn.”

Luru Chính Minh thấy hệ thống phân tích pro như vậy thì cũng không tiện nói gì. Sự thực là hắn chọn chiêu này chỉ đơn giản là vì sẽ không ai nghĩ tới hình ảnh những ngôi sao trên trời đánh xuống thôi, đây có thể sẽ là một chiêu bất ngờ, càng đơn giản hơn là lại không tốn năng lượng là mấy, chỉ cần Tinh thần lực điều động thôi, và cũng có một lý do khác nữa là nhìn nó vô cùng ngưu bức, và đẹp nữa. Hắn hoàn toàn không nghĩ đến nhiều thế.

Cái gì? Ngươi đã bao giờ gặp ai hô lên một tiếng là sẽ có một cơn mưa sao băng rơi xuống tấn công đối thủ chưa? Là ta!

Luru Chính Minh quyết định:” Ân, ta nhất định sẽ không cười, không nói gì cả. Cứ để hệ thống tự nó bỏ được rồi. Đúng rồi, cứ duy trì về mặt lạnh lùng nào, đúng rồi, cứ như vậy....”

Hệ thống gặp Luru Chính Minh đang im hơi lặng tiếng thì nghi hoặc: “Gia hỏa này lại giấu cái gì nhỉ?” Tuy nói hệ thống có thể đọc được suy nghĩ của Luru Chính Minh nhưng chỉ khi nào hắn cho phép thôi, giống trong trường hợp này.

Thấy hệ thống đang nhìn mình với ánh mắt nghi ngờ, Luru Chính Minh cũng không nói gì, lại tìm tiếp một loại skill khác.

Hắn bây giờ đã có skill tầm xa: [Chu Thiên Tinh Thần Hạ Phàm Kiếm], skill dùng dạng trung: [Vạn Kiếm Quy Tông], skill ở gần: [Lý Bạch Kiếm Pháp], bây giờ khuyết thiếu chính là skill nào có khả năng tăng cường tầm nhìn. Thiên phú Bạch Nhãn rất là tốt, đáng tiếc là không nhìn được của đối thủ cách cảnh giới quá nhiều, lại có khả năng bị phát hiện, lại chỉ có thể căn cứ dựa theo ánh mắt của ta mà xử lý, nếu tập trung lại thì có thể mượn Viễn xạ kiếm để chiếu mục tiêu cách ta tầm vài chục km, chứ không phải là bán kính vài chục km. Vậy nên ta cần một loại skill có khả năng do thám tốt, và đặc biệt là không nên dễ bị phát hiện.”

Suy nghĩ đến đây, ánh mắt của Luru Chính Minh lướt qua một Skill tên Quỳnh Thiên Phong.

“[Quỳnh Thiên Phong]: 10 vạn HTT.

Mô tả: biến đổi tinh thần lực thành gió. Có khả năng qua sát đồ vật tại bất cứ nơi nào có liên kết không khí và gió trong chu vi 100km. Độ ảnh hưởng tùy vào sức mạnh tinh thần lực. Khả năng bị phát hiện vô cùng nhỏ. Nếu bị phát hiện và hủy diệt thì sẽ không gây ảnh hưởng qua lớn đối với bản thể, trừ khi không khí tại chu vi 100km đều bị hủy diệt.

Lưu ý: chỉ cần dạng khí là được, khí gì không quan trọng.”

Hai mắt Luru Chính Minh sáng lên, đúng là cái mà hắn cần. Đã quyết định, đương nhiên Luru Chính Minh sẽ không do dự.

“Hệ thống, ta mua [Chu Thiên Tinh Thần Hạ Phàm Kiếm] và [Quỳnh Thiên Phong].”

“Tổng cộng là 160 vạn, xác nhận mua?”

“Đồng ý.”

“Keng, ký chủ chọn mua [Chu Thiên Tinh Thần Hạ Phàm Kiếm] cùng [Quỳnh Thiên Phong]. Bắt đầu tiến hành lĩnh ngộ.”

“Keng, thông báo ký chủ đã tiêu 160 vạn HTT, ký chủ còn lại 764000 HTT.”

Hệ thống thấy Luru Chính Minh lại chọn tiếp một skill nữa, chưa kịp nói gì thì đã thấy hắn bắt đầu tiến vào trạng thái lĩnh ngộ. Nhìn lướt qua cái tên [Quỳnh Thiên Phong], hệ thống giật mình, rồi nở một nụ cười khổ khó hiểu:

“Không ngờ ký chủ lại chọn Skill này. Thật là... Đây chính là hậu quả của cái tội chưa kịp thương lượng với ta mà đã nhanh ẩu đoảng rồi. Thôi, ký chủ tự cầu phúc đi.”

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 41: Tu luyện Chu Thiên Tinh Thần Hạ Phàm Kiếm

Luru Chính Minh không hề nghe thấy hệ thống đang nói gì, tâm trí hắn đã lâm vào một không gian khác. Tại đây, hắn đang đứng tại trên mặt đất, ngắm nhìn thương khung.

Bây giờ đang là buổi đêm, tại trên bầu trời xuất hiện vô số vì sao đang lấp lánh ánh sáng.

“Đẹp quá! “ Lưu Chính Minh tự nhủ. Sau đó hắn chợt nhíu đôi mắt lại:

“Do ta gặp ảo giác hay mà các ngôi sao đang to ra vậy?”

Đến khi chính thức xác nhận được là mình không hề có vấn đề về mắt, Lưu Chính Minh mới nhận ra rằng trên trời kia hoàn toàn không phải là sao trời hay cái gì cả, mà tất cả đều là một con mưa sao băng.

Từng đợt sao rơi xuống, thật kì lạ là những viên sao băng này hoàn toàn không có dáng vẻ kiểu thiên thạch, mà tất cả đều mang hình dáng của thanh kiếm.

Những thanh kiếm này rất to lớn, dài tầm vài chục m, trong suốt tựa thủy tinh, lấp lánh ánh sáng.

Lưu Chính Minh ngắm nhìn từng đợt kiếm rơi xuống, giờ phút này hắn mới rõ ràng được cái gì mới chính xác được gọi là kiếm như lưu tinh. Không chỉ có vận tốc khủng bố, còn có sở hữu một lực lượng lớn vô cùng.

Sau khi quan sát hồi lâu, Lưu Chính Minh cũng đã hiểu được phương thức vận chuyển [Chu Thiên Tinh Thần Hạ Phàm Kiếm], đó chính là vận dụng tinh thần lực chính mình làm vật dẫn, chuyển hoá năng lượng sao trời hoá thành từng đợt kiếm tại thiên ngoại, rồi dẫn động chúng khiến cho chúng rơi xuống. Thế năng sẽ lo nốt công việc còn lại.

Sau đó, từng đợt khẩu quyết tu luyện vang lên trong đầu Lưu Chính Minh. Hoá ra Chu Thiên Tinh Thần Hạ Phàm Kiếm có tổng cộng tam quyết, bây giờ thứ đang hiển hoá tại trước mắt Lưu Chính Minh chính là quyết đầu tiên.

Vài ngày sau tại không gian ảo, chỉ thấy một thiếu niên đứng đấy, hai con mắt ngưng thần, tà áo phật phật theo gió. Đột ngột hắn mở mắt ra, hét lớn:

“Lưu Tinh Vãn, Thiên Bằng Địa Liệt!”

Bỗng nhiên, cả bầu trời đang có màu sắc trong xanh bỗng tối sầm lại, từng đợt tinh thần hiển hoá tại không trung thiên ngoại, dần dần ngày càng to. Chỉ thấy chỉ sau đó vài giây, vô số thanh kiếm từ trên trời rơi xuống, huỷ diệt toàn bộ khuôn viên xung quanh Lưu Chính Minh trong vòng 3km. Chỉ có mỗi chỗ đất mà Lưu Chính Minh đang đứng phía trên là được bình an vô sự.

Ngắm nhìn phía dưới chôn trong đất đá những thanh kiếm sắc bén trong suốt phát ra ánh sáng màu xanh trắng, Lưu Chính Minh vội vuốt mồ hôi trên trán, thầm suy nghĩ:

“Với tinh thần lực của ta thì chỉ có thể điều động nhiều nhất 12 đợt lưu tinh kiếm, mỗi đợt chỉ có trăm thanh. Đối diện với chiêu thức này, Đấu Linh trở xuống chết chắc, chỉ cần trúng tầm 10 thanh là chết chắc không nghi ngờ, Đấu Linh thì chắc cũng bị trọng thương nếu bị trúng hẳn một đợt, còn nếu coi như là Đấu Vương nhất tinh hoặc nhị tinh, trúng toàn bộ 12 đợt thì coi như cũng từ vong.

Hơn thế ta còn có thể khống chế được vị trí, số lượng và thời gian thả kiếm, điều này khiến cho ta hoàn toàn cũng có thể để cho 100 thanh kiếm trên một đường nối liên tiếp nhau cũng được. Chỉ đáng tiếc là thời gian chuyển hoá tinh thần lực xem ra hơi chậm chút, nhưng đây chính là một loại tuyệt sát AOE rồi, đem đi phá trụ sở địch thì còn gì bằng, hiệu quả dùng tạo chỗ đông người còn có thể gây được hỗn loạn, mà quan trọng nhất là ta sẽ không bị phát hiện. Xem ra 150 vạn là hoàn toàn xứng đáng.”

Lưu Chính Minh cảm nhận được uy lực của [Chu Thiên Tinh Thần Hạ Phàm Kiếm] về xong hoàn toàn vô cùng thoả mãn. Hắn vừa định đứng dậy, vron vai thì phát hiện khung cảnh xung quanh đã biến đổi.

“Chắc hệ thống coi như ta học xong được quyết thứ nhất rồi nên bắt đầu đưa ta sang học [Quỳnh Thiên Phong] đây mà.” Lưu Chính Minh nghĩ thầm.

Đúng như hắn nghĩ, khung cảnh xung quanh biến đổi về sau vẫn không phải là hệ thống không gian, mà là tại một nơi khác. Khi hắn mở mắt ra về sau, nhìn xuống thân thể của mình hắn lại phát hiện ra... không thấy gì cả.

Lưu Chính Minh hơi giật mình một chút, rồi ngay lập tức tỉnh ngộ. Thì ra [Quỳnh Thiên Phong] chính là đem thị giác trở thành con gió a. Đang lúc hắn chưa biết làm gì thì đột nhiên một cơn gió đẩy hắn đi, khiến cho hắn đập lướt qua một cái cây.

Tuy hoàn toàn không có cảm giác đau đớn nhưng Lưu Chính Minh nhận thấy rằng thị giác của mình giờ đã chia làm hai, mỗi bên nhìn một mặt cây. Cảm giác thật là kỳ dị.

Sau đó từng đợt gió lại bắt đầu đưa hắn đi khắp không gian xung quanh, Lưu Chính Minh mới bắt đầu minh bạch được là xem ra tập luyện [Quỳnh Thiên Phong] cần phải khó khăn hơn so với [Chu Thiên Tinh Thần Hạ Phàm Kiếm] rất nhiều.

Đầu tiên là sẽ bắt đầu với cảm giác bị phân chia thị giác ra, sau đó tinh thần còn phải chịu đựng vô số hình ảnh không ngừng nghỉ truyền về, đặc biệt là biến đổi không ngừng.

Nơi nào có gió hay chỉ là một dạng khí lưu động nối tiếp nhau, Lưu Chính Minh hoàn toàn nhận được hình ảnh ở đấy. Đây là một trải nghiệm vô cùng thống khổ. Hơn nhưng thế điều quan trọng là Lưu Chính Minh phải triệt để giữ vững ý chí của chính mình, không được để tâm trí tán loạn theo những hình ảnh đưa đến.

Ngày đầu tiên, Lưu Chính Minh cảm giác như não mình bị xé tan thành từng mảnh nhỏ, hình ảnh trở nên vô cùng hỗn loạn, không ra hình thù gì.

Ngày thứ hai, cảm giác đau đầu vẫn còn, nhưng giờ Lưu Chính Minh do đã có chuẩn bị nên cảm thấy đỡ hơn nhiều, hình ảnh cũng bắt đầu sắc nét lên.

Ngày thứ bảy, giờ đây hình ảnh đã trở nên vô cùng rõ ràng, nhưng vẫn chỉ là dưới dạng chụp ảnh bề mặt (2D).

Ngày thứ mười, giờ đây dựa vào những hình ảnh khác nhau tới những góc độ khác nhau, Lưu Chính Minh đã hoàn toàn có khả năng tái hiện lại hình ảnh lập thể chiều(3D).

Ngày thứ mười bốn, cảm giác đau đớn không còn nữa. Lưu Chính Minh đã hoàn toàn nắm giữ được đầu vào hình ảnh và tiếp nhận cái nào, bán kính ngày càng mở rộng.

Ngày thứ hai mốt, giờ đây Lưu Chính Minh đã hoàn toàn có thể thu thập hình ảnh từ bất kể nơi nào có không khí trong phạm vi 100km. Chỉ có đến bây giờ hắn mới có thể được tính là nhập môn đầy đủ Skill này.

Quả như hắn nhận định, không gian xung quanh lại bắt đầu biến đổi, hắn đã quay về căn phòng của hệ thống. Nhìn trước mắt cột skill đã tăng thêm hai skill, mặc dù đều chỉ là Sơ Khuy Môn Kính, Lưu Chính Minh vẫn thấy thoả mãn vô cùng.

Nhất là đối với [Quỳnh Thiên Phong], vì để nhập môn skill này mà Lưu Chính Minh phải chịu thống khổ suốt hai tuần, đến khi hắn triệt để nhập môn mới phát hiện ra nguyên lai skill này cũng thoải mái như vậy.

Hệ thống thấy Lưu Chính Minh tỉnh lại, thì buông lời đùa:

“Sao, thích cảm giác nhìn gió ngấm sao không? Bây giờ ngươi đã toại nguyện rồi đấy.”

Lưu Chính Minh trả lời:

“Thích gì mà thích. [Quỳnh Thiên Phong] không khác gì tra tấn cả, như trực tiếp cầm kiếm xé vào linh hồn đấy, đau muốn chết.”

Nghe vậy hệ thống cũng không có tâm tư đùa nghịch, căn dặn:

“Ngươi làm sau nếu chọn được cái gì vừa ý thì nhớ thương lượng với ta. Không phải bất cứ skill nào ngươi cũng đều có thể luyện. Có một số cái khác hoàn toàn với chấp niệm của ngươi, làm điều mà ngươi không muốn, nhưng cái khác thì lại thử thách sức chịu đựng của ngươi. Ngươi nên may mắn là mới chỉ dừng lại ở [Quỳnh Thiên Phong] thôi, chỉ có một số skill nếu ngươi lựa chọn luyện sẽ khiến ngươi thống khổ không muốn sống, chỉ là nhập môn cũng như tra tấn, thậm chí sẽ gây ra hệ quả không thể挽回. Ngươi đã lớn rồi chứ có phải trẻ con tấy má đâu?”

Mặc dù hệ thống ăn nói rất khó nghe, mà lại có chất giọng dạy dỗ, nhưng Lưu Chính Minh cũng không thấy khó chịu, tương phản hắn còn thấy ấm áp trong lòng. Hắn vội thề thốt rằng làm sau mình sẽ chú ý, ngay sau đó là thoát ly khỏi hệ thống không gian.

Thoát ra ngoài xong, nhận ra Càn Minh Nguyệt bắt đầu đi tới, Lưu Chính Minh mỉm cười. Thời gian trong hệ thống không gian với bên ngoài là không đồng nhất, trong đó hắn đã trải qua ít nhất hơn một tháng mà ở ngoài mới chỉ trong giây lát mà thôi.

Càn Minh Nguyệt ban đầu vốn là được Lưu Chính Minh sắp xếp ở ngay gần đây. Hắn do muốn mượn nhờ áp lực để thức tỉnh kiếm ý nên là hắn chỉ vào một mình, phải để nàng lại. Dù sao lấy chính xác chiến lược của nàng, tên Lê Quang kia dù là Đại Đấu sư cửu tinh nhưng chắc chắn không hề là đối thủ. Càn Minh Nguyệt đối đầu tên này chắc còn không cần chiến đấu, trực tiếp tể ra Hoàng Thiên Lô là đủ đập tên kia ra bã.

Tuy thế hắn vô cùng tin tưởng vào chính mình, nhưng đối mặt với hơn trăm tên hơn hẳn cảnh giới, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, tốt nhất vẫn là cần một lớp bảo hiểm. Thế là Càn Minh Nguyệt núp tại một tảng đá gần đây, lặng lẽ ngắm nhìn cuộc chiến, chuẩn bị mọi lúc xông vào.

Thế nhưng là đến lúc nàng nhìn thấy Lưu Chính Minh giết được một hai tên, Vạn Kiếm Quy Tông khiến cho hắn không bị quần công, khiến cho lo lắng của nàng cũng không cánh mà bay. Sau đó là ngạc nhiên khi thấy hắn giết được 5 tên Đại Đấu sư, rồi sau đó là chấn kinh khi nhìn thấy con số tiến lên 10, rồi không còn lời nào khi thấy một mình hắn lấy sức tiêu diệt cả trăm tên cùng cấp, lại còn đạt được Đại Đấu sư cửu tinh.

“Chủ nhân lợi hại thật đấy! Lấy sức một mình chém giết trăm tên cường giả đồng cấp, không, vốn là ban đầu ngươi cảnh giới ngươi còn thấp hơn. Vậy mà ngươi lại rõ ràng sinh sinh từ Đấu sư bát tinh thẳng một đường đến Đại Đấu sư cửu tinh, lại còn thức tỉnh được Thời Gian kiếm ý.”

Nói đến đây thì trán Càn Minh Nguyệt hơi nhăn lại, lông mày nhíu sang một bên, lộ vẻ lo lắng:

“Nhưng mà như thế không sao chứ! Ta nghe đồn là chỉ có Ma đạo công pháp mới có hiệu quả giúp ngươi ta tiến cảnh nhanh như vậy, lại còn có thể hấp thu Đấu Khí của người bị giết thành của mình để tăng nhanh cảnh giới. Chủ nhân ngươi chủ tu công pháp sẽ không là... là của Ma đạo chứ? “

Lưu Chính Minh nghe vậy trong lòng không khỏi dâng lên chút cảm giác khác thường, cái này là thoải mái? Hắn đương nhiên hiểu rất rõ ý tứ của Càn Minh Nguyệt. Thường nói là ma đạo công pháp có tiến cảnh cực nhanh, nhưng căn cơ lại không vững chắc, lại còn biến đổi tính khí người tu luyện công với một đồng hệ luyện tác dụng phụ khác.

Hắn vuốt nhẹ mái tóc của nàng, ôn nhu nói:

“Không sao,ta đương nhiên là sẽ không có hành động bỏ gốc lấy ngọn như vậy. Huống chi phạt ma chỉ trong nhất niệm, là chính hay tà thì quan trọng gì? Tuy kể cả nó có là tà công thì nếu nó có tác dụng nhất định mà ta lại có khả năng hạn chế tác dụng phụ ta vẫn sẽ xử dụng. Chính tà là do chính ta định mà, xấu hay tốt là do người sử dụng thôi.”

Càn Minh Nguyệt nghe vậy thì miễn cưỡng cười một tiếng, nhưng trong thâm tâm nàng lại có một cảm giác cổ quái, hình như là thờ phào? Tuy nói thế nhưng nàng vẫn cảm giác không chân thực cho lắm, trước giờ nàng vẫn luôn cảm giác không quá mức thua kém Lưu Chính Minh. Vốn akf hắn chiến lược cao hơn nàng, không chế nàng, vô cùng vô tận bí mật, nhưng nàng vẫn luôn có một cái cảm giác hơn được hắn, đó chính là cảnh giới.

Nhìn lại đi, dù lực chiến người thế nào thì vẫn là Đấu sư bát tinh, còn ta lại là Đại Đấu sư lục tinh,何必 phải nói cũng biết kẻ nào hơn rồi chứ.

Tuy thế nhưng cái cảm giác ưu việt này chỉ qua một ngày là biến mất. Lưu Chính Minh lấy thể công không thể đỡ, đột phá thẳng từ Đấu sư bát tinh lên hắn Đại Đấu sư cửu tinh, máu chột chỉ trong vài phút, điều này làm cho nàng rất bị đã kích.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 42: Chuẩn bị hí lộng Phần Không Đấu Thánh

Dường như nhận ra Càn Minh Nguyệt là đang nhìn chăm chăm mình, Lưu Chính Minh thấy kì lạ:

“Sao? Trên mặt ta có dính gì à?”

Càn Minh Nguyệt tất nhiên là không thể trả lời là nàng đang cảm thấy ghen tị, bèn quay mặt đi chỗ khác, tiện thể trả lời:

“Có mắt có mũi, có môi có miệng. Không, không có vấn đề gì cả.”

Lưu Chính Minh nghe câu trả lời thể cộng với thái độ của nàng cũng chẳng hiểu mớ gì, hắn chỉ rõ ràng là tâm trạng nàng đang thật không tốt. Lý do? Hắn chịu, hắn đâu phải thầy bói.

Thấy vậy, hắn liền nói:

“Được rồi, xử lý xong đám này thì chúng ta nên tiếp đến công việc chính chứ nhỉ.”

“Công việc chính?” Càn Minh Nguyệt hơi ngó người ra. Đùng rồi, do chiến đấu vừa nãy quá trùng kích thị giác nên nàng quên luôn mất mục đích chính của mình là tiếp nhận Đấu Thánh truyền thừa.

Nàng vội vã quay về hướng lục sắc phượng hoàng. Rất rõ ràng, con phượng hoàng đầy do tiêu hao quá lớn nên đã lâm vào hôn mê, ngay từ lúc Lưu Chính Minh đại chiến Lệ gia rồi.

Thấy ánh mắt của nàng nhìn về phía con phượng hoàng, Lưu Chính Minh cũng gật đầu, nói:

“Đúng, truyền thừa của Phần Không Đẩu Thánh. Chúng ta đã giúp lão nhân gia ông ta vài việc rồi nên là cũng phải có hồi báo chứ nhỉ. Bất quá trước đó...” Ánh mắt Lưu Chính Minh dần trở nên trắng dã, trên môi nở một nụ cười tình nghich: “Ta cũng chưa từng hí lộng qua Đẩu Thánh lần nào, xem như đây là lần đầu tiên vậy.”

Cần Minh Nguyệt nhìn nụ cười đỏ của hắn là đã rất quen thuộc rồi. Nàng khá rõ ràng là Phần Không Đẩu Thánh chuẩn bị ăn một cú lừa. Bất quá biết là biết, nhưng nàng cũng sẽ không ngăn cản, đây chính là tính cách từ nhỏ lớn lên phóng khoáng của nàng, với lại ai biết hí lộng một vị Đẩu Thánh sẽ vui thế nào sao?

Lưu Chính Minh bỗng nhiên bước chân lui về sau mười bước, tay ép sát vào vách đá, gõ gõ vài tiếng. Tiếng vang nghe như tiếng gõ cửa, hoàn toàn không có vẻ trầm đục như gõ vào một đồng đá, chứng tỏ phía sau có không gian.

“Đứng chỗ này rồi.” Hắn tự nhủ, sau đó hắn quay người, vẫy vẫy ý là cho Cần Minh Nguyệt tiến tới.

Cần Minh Nguyệt thấy vậy, bèn phóng tới bên cạnh Lưu Chính Minh, về mặt phi thường tò mò nhìn lấy cái vách hang đá.

“Người định làm gì?” Nàng hỏi, tính hiếu kỳ lộ rõ trên mặt.

“Xem kỹ đây, đây là một loại thủ thuật. Nếu sau này người đi trộm mộ hay cái gì tương tự thì có thể tham khảo.”

Nói rồi tay Lưu Chính Minh co lại, tay chạm lại thành hình măng xà, liên tục đập tằm chục nhát xung quanh vách đá. Do có Byakugan nên hắn hoàn toàn không có sợ mình đập trượt. Sau đó hắn lùi về phía sau, đồng thời cũng kéo cả Cần Minh Nguyệt lùi cùng.

Cần Minh Nguyệt nhìn hắn với vẻ mặt hoài nghi, nhưng chưa đợi nàng phát ra nghi vấn, cả cái vách đá rung chuyển. Dần dần, cả cái vách tường vừa nãy vừa nhìn như gắn liền, bỗng có một bộ phận bị tách ra, lui về sau, hiển lộ ra không gian phía sau.

Lưu Chính Minh nhìn cảnh tượng phát sinh trước mắt, cũng âm thầm thờ dài một hơi. Rốt cuộc xem ra kỹ năng của mình chưa bị mai một.

Làm một đứa trẻ được nhận nuôi, ngay từ khi còn bé Lưu Chính Minh đã thường xuyên được Lưu Minh Kiệt đưa đi các hầm mộ hoặc các lang mộ cỏ nào đấy. Tại đây ông đã giảng cho hắn rất nhiều về các cơ quan trong lăng mộ.

Với tình huống của hắn tuy bây giờ không có máy móc nào cả, nhưng với Byakugan như máy X-quang cùng với cả hắn cũng có thể dựa vào ám kinh và Đẩu Khí để thao túng một số cơ quan nhỏ trong đây, từ đây khiến cho cơ quan mở ra.

“Cũng không biết tên chết bầm đấy bây giờ ra sao rồi nhỉ?” Lưu Chính Minh tự hỏi. Đừng nhìn Lưu Minh Kiệt đã nuôi Lưu Chính Minh từ bé, chứ thực ra Lưu Minh Kiệt cũng chỉ lớn hơn hắn tầm hai chục tuổi thôi, theo chứng minh thư một hôm Lưu Chính Minh nhìn trộm được là như vậy. Từ đó về sau Lưu Chính Minh xưng hô với cả Lưu Minh Kiệt cũng toàn dùng ‘anh’ làm chủ đạo.

Tại một nơi nào đó trên một Trái Đất nào đó thuộc một vũ trụ nào đó tại một vị trí nào đó trong một không gian nào đó của Toàn Vũ Trụ, một thanh niên nhìn trông tuổi tầm hai chục, tóc trắng đang ngồi uống cà phê xem ti vi.

Hắn vừa đưa cốc cà phê lên mồm thì bỗng nhiên sặc một cái. Hắn nhướng mày:

“Với tình trạng của ta bây giờ thì sặc tuy có khả năng xảy ra nhưng lại rất nhỏ, nên gần như chắc chắn là có tên nào đó đang nhắc đến hoặc là chửi bới ta rồi. Tốt nhất nên là fan của ta, chứ đừng là cái thằng nhóc đó. Hừ, nếu là nó thật thì khi nó trở về ta sẽ chắc chắn cho nó hiểu thế nào là kính trọng trường bối.”

Nói xong hắn ngửa đầu lên nhìn trời, đôi mắt tựa như ấn dấu Toàn Thiên Đại Đạo, xuyên phá hư không. Hắn vội vàng nháy mắt, đôi mắt lại khôi phục về đen nâu vốn có. Lưu Minh Kiệt hơi thở dốc một chút, vội tự ổn định lại, tay lại cầm cái điều khiển ti vi:

“May thật, tí nữa thì... Thôi được rồi, không nghĩ đến thằng nhóc đấy nữa. Nghĩ nhiều có khi ta lại không nhìn được.” Rồi hắn nhìn màn hình ti vi, nghiền ngẫm:

“Game of throne hay Chúa tể những chiếc ghế đây? Thật là khó chọn a.”

Quay lại Đẩu Thiên đại lục Lưu Chính Minh vẫn hoàn toàn không biết một cái tưởng niệm của mình đã chột gây ra điều gì, hắn đang phản kích nhìn vào căn phòng trong vách tường đá. Bên cạnh hắn, Cần Minh Nguyệt cũng đang kích động cả lên.

Bên trong phòng lấp loé ánh sáng, ở giữa là hơn 1000 viên Đẩu Thạch thượng phẩm cùng mấy chục viên Đẩu Thạch cực phẩm.

“Chúng ta...” Cần Minh Nguyệt nói khó khăn vì kích động.

“Phát tài to rồi.” Lưu Chính Minh hoàn thành nốt câu. Nhìn xem số lượng Đẩu Thạch cực phẩm, ngay cả Lưu Chính Minh cũng không khỏi vì nó tâm động.

Hắn nhanh chóng báo Cần Minh Nguyệt:

“Nhanh chóng thu tất cả vào Hoàng Thiên Lô. Chúng ta trước đừng phục dụng hết vội, bình thường tu luyện chỉ cần dùng Thượng phẩm Đẩu Thạch là đủ rồi, chứ Cực phẩm thì để dành, cùng lắm ta lấy nó ra để chế tác Tụ Linh trận, chứ số còn lại thì để dự trữ khi mà đột phá tự nhiên gặp khó khăn bất trắc nào đó.”

Cần Minh Nguyệt ừm một tiếng. Nàng cũng không phải là dạng người khi thấy tiền là đầu óc sẽ tự nhiên trực trặc, nhanh chóng giơ tay lên một cái, cả đám Đẩu Thạch nhanh chóng chui vào trong không gian tầng một của Hoàng Thiên Lô.

Sau đó hắn cùng Cần Minh Nguyệt lui ra ngoài, tay lại lập một số thủ ấn đảo ngược, cơ quan đóng lại.

Sau đó hắn cùng với Cần Minh Nguyệt đến đứng ngay trước lục sắc phượng hoàng. Thấy con phượng hoàng vẫn còn đang ngủ, hoàn toàn không biết mình kho tàng đã bị lấy mất, Lưu Chính Minh mới gõ gõ một chút mỏ của nó, hô lên:

“Dậy! Dậy! Chúng ta tiêu diệt được hết Hồn Ảnh đại lục dư nghiệt rồi, nói cho chúng ta biết lối ra ở chỗ nào mau lên!”

Nghe thấy có tiếng động cùng với cảm giác trên mỏ, lục sắc phượng hoàng từ trong mơ mang tỉnh dậy. Nhìn thấy Lưu Chính Minh, phản ứng đầu tiên của nó là lui về thủ thế, đôi mắt e ngại nhìn về phía hắn.

Nhưng nhìn về phía sau xác của Lệ gia nằm lỏng lẻo khắp nơi, lực sắc phượng hoàng mới giật mình tỉnh táo lại, ký ức lại bắt đầu khôi phục về tới trước khi nó bị ngắt đi.

Nó mới vừa nhận ra rằng hai nhân loại trước mắt không hề có chút khí tức nào của Hồn Ảnh đại lục, thuần chất là của Đẩu Thiên đại lục (Luru Chính Minh do có hệ thống tự cung cấp khí tức biến đổi khiến cho lực sắc phượng hoàng không biết được), đồng thời nhớ tới những gì mà thiếu niên trước mắt đã làm.

Xác nhận hai người bọn họ không có chịu dưới Hồn Ảnh đại lục khổng chế về sau, lực sắc phượng hoàng mới từ trong người mình lấy ra ba cái ngọc giản.

Một cái màu đỏ, một cái màu vàng, còn một cái lại toát ra một màu xanh lục thuần khiết, khí tức rõ ràng mạnh hơn hai cái còn lại.

Nó vô ý vớ cái mỏ vào cái màu xanh lục, ý là để Luru Chính Minh đập vỡ nó. Luru Chính Minh thấy vậy thì giờ Viễn Xạ kiểm lên, một đòn đánh xuống, khiến cho ngọc giản ngay lập tức vỡ tan.

Bất chợt, một luồng khí tức khủng bố tràn ngập khắp cả hang động, so sánh với khí tức của lão già kia mạnh hơn không chỉ một phần.

Một thân ảnh nam tính xuất hiện, cả người tràn đầy khí tức uy nghiêm, oai phong凛冽. Không gian xung quanh hắn như liên tục rạn vỡ rồi lại khôi phục.

Nam tử nhìn từ bề ngoài trông có độ tuổi khoảng chừng trung niên, một thân xích y, lửa cháy cuộn cuộn khắp cả cơ thể, dung nham thành áo choàng, mỗi một cử động nhấc tay nhấc chân đều mang theo một loại hoà diễm đốt được như đốt cả không gian.

Lần này thì Luru Chính Minh hoàn toàn xác nhận được thân phận của người trước mắt. Phần Không Đại Thánh lên sân.

Chỉ là lúc Phần Không đại thánh uy phong bát diện nhìn về phía Luru Chính Minh, đột nhiên lại có cảm giác như mình đã bị hố.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Luyện hoá Bất Diệt Linh Viêm

Phần Không đại thánh cũng không để ý là mấy, dù sao mình cũng chết rồi, có ai hồ được hắn. Nhưng hắn cũng hơi giật mình, dù sao với uy áp vừa rồi của hắn phát ra mà cả hai người trẻ tuổi trước mắt đều không có phản ứng gì lớn cả, đều một bộ cử trọng nhược khinh.

Nhưng cũng vẫn như hắn tâm niệm, hắn đã chết rồi, cần gì phải quan tâm đến những cái vấn đề này, bây giờ chỉ nên lo mỗi truyền thừa mà thôi. Hắn nói:

“Hai tiểu bối, chúc mừng các ngươi vượt qua khảo nghiệm của tiểu Vũ, ta chính là Phần Không đại thánh.”

“Tiểu Vũ?” Nghe vậy Luru Chính Minh vô ý nhìn về phía lực sắc phượng hoàng, hơi có vẻ không xác định.

“Đúng vậy, tiểu Vũ chính là con phượng hoàng này. Nó chính là Bất Diệt Linh Viêm sinh ra linh trí. Nó đã theo ta ngay từ khi ta còn trẻ rồi. Đừng nhìn nó một bộ hung thần ác sát, thực ra nó vô cùng hiền lành. Ân, chỉ với người mình mà thôi.” Phần Không đại thánh như lâm vào hồi ức trong giây lát, rồi chợt tỉnh lại.

Hắn quay về phía Luru Chính Minh nói tiếp:

“Có thể ngươi nhìn ta một bộ dáng này đang rất tốt, nhưng rất tiếc đây chỉ là một phần tàn hồn ta để lại trong ngọc giản này thôi. Bản thân ta kì thực đã chết từ lâu rồi. Phần tàn hồn này chính là để giao lại truyền thừa của ta mà thôi. Đừng nhìn ta là một trong bát đại Thánh uy danh hiển hách, trên thực tế ta cũng không có đồ đệ nào, trước khi chết ta cũng không muốn tuyệt kĩ của mình bị đoạn tuyệt, nên cố ý thiết kế lại khảo nghiệm cùng dĩ tích. “

Song, bỗng nhiên ngữ khí hắn trầm trọng lại:

“Tuy thế, để tiếp nhận truyền thừa của ta, các ngươi phải tiếp nhận cả sứ mệnh và trách nhiệm của chính ta.”

“Sứ mệnh và trách nhiệm của tiền bối?” Càn Minh Nguyệt thắc mắc.

“Đúng, xem lấy niên kỉ cùng tu vi các ngươi có lẽ chưa biết điều này, nhưng thực ra Đẩu Thiên đại lục rộng lớn của chúng ta cũng chỉ là một trong vô số các thế giới. Có rất nhiều thế giới có lực lượng lớn hơn cả chúng ta, cũng có các loại chiến tranh phát sinh giữa các thế giới. Về căn bản là Đẩu Thiên đại lục chúng ta cũng có một kẻ thù, đó chính là Hồn Ảnh đại lục. Trận chiến giữa chúng ta đã kéo dài mấy ngàn năm, tới mức là Đẩu Thiên đại lục chúng ta cũng có thông lệ rằng là tất cả các thế lực từ tam lưu trở lên mỗi chục năm đều phải cử quân đội đi chinh chiến, thậm chí nếu chiến trường nguy cấp thì ngay cả Đẩu Linh cũng có thể điều động đến, chỉ để lại một phần lực lượng để xử lý tình hình nội bộ mà thôi.”

Nói đến đây, Phần Không đại thánh lại hít một hơi thật sâu:

“Với tư cách là một trong bát đại thánh, ta đương nhiên là có nghĩa vụ thù họ Đẩu Thiên đại lục. Đã từng có một lần cách đây tám trăm năm trước, chiến sự nổ ra rất khốc liệt, rồi cuối cùng Hồn Ảnh đại lục đã tìm được cách xâm phá phòng tuyến của chúng ta. Theo như ta đã biết thì chúng đã thành công cử được vào Đẩu Thiên đại lục chúng ta 6 tên cấp bậc Đẩu Thánh đỉnh phong cùng một tên Đẩu Đế tâm lực tinh. Nhưng rất may bên Đẩu Thiên đại lục chúng ta đã nhanh chóng phát hiện và khôi phục phòng ngự. Ta được giao nhiệm vụ truy sát một tên. Hồn Ảnh đại lục phân chia sức mạnh cảnh giới cùng chúng ta cũng khá tương tự, chỉ có điều ở đây chúng ta gọi là Đẩu Thánh thì chúng gọi là Hồn Thánh. Ta gọi Đẩu Đế thì sẽ tương ứng cùng Hồn Đế.”

“Dù sao thì ta cùng tên Hồn Thánh đấy đã đánh nhau suốt mười ngày mười đêm, ta phát hiện ra ta thế mà đánh không lại được hắn. Cuối cùng, để bảo trụ lại nơi đây, ta đã lấy tính mệnh mình làm đại giá, mong muốn cùng hắn đồng quy ư tận. Nhưng linh hồn của Hồn tộc quá mạnh, chúng chủ tu chính là linh hồn, khiến cho ta hoàn toàn không triệt để giết được hắn. Ta chỉ đành có cách lập ra phong ấn, cũng chính là dĩ tích này để phong ấn hắn lại, để cho Tiểu Vũ phong ấn hắn. Hồn Thánh linh hồn vô cùng mạnh mẽ, chỉ cần một tàn hồn hắn cũng có thể trùng sinh sống lại, không như chúng ta chủ tu chính là Đẩu khí, vụ đoạt xá trùng sinh không phải không thể nhưng cần có khá hoàn chỉnh linh hồn cơ, giống ta đây một điểm nhỏ bé tàn hồn hoàn toàn chỉ có cách tồn tại trong thời gian vô cùng ngắn. Thế là ta để Tiểu Vũ lấy thân làm phong ấn. Đây chính là mong muốn của nó, dù sao thì lấy thuộc tính là Bất Diệt Linh Viêm nó cũng sẽ không dễ bị tiêu diệt như thế. Rồi ta để dĩ tích chôn xuống dưới lòng đất, đợi người hữu duyên đến khi nó xuất thế. Nếu các ngươi nguyện ý tiếp nhận truyền thừa, điều đó chính là các ngươi phải gánh trên vai trách nhiệm thù họ đại lục, đồng thời cũng tiêu diệt cái tên khốn kiếp này.”

Nghe vậy, Càn Minh Nguyệt cảm động, nói:

“Xin hứa với tiền bối, ta làm con dân của Đẩu Thiên đại lục, đều có trách nhiệm thủ hộ nơi này.”

Lưu Chính Minh đương nhiên không dễ bị xúc động như Càn Minh Nguyệt, hần giờ tay xoa cằm, hỏi:

“Xin hỏi tiền bối, tên Hồn Thánh đó nhưng có phải là Thiên Minh hồn thánh.”

Phản Không Đẩu Thánh nghe vậy kinh ngạc giật mình, sát khí đằng đằng,

vội vàng hỏi:

“Ngươi nghe từ đâu cái tên đó?”

Lưu Chính Minh đối mặt với sát khí như vậy cũng không cảm thấy áp lực, ngược lại hần chỉ chỉ về phía lục sắc phượng hoàng:

“Ngài cứ hỏi nó vậy.”

Thế là Phản Không Đẩu Thánh nhìn về phía lục sắc phượng hoàng. Cả hai giao lưu một hồi lâu, nét mặt Phản Không đại thánh từ đây sát khí, sau đó biến thành kinh ngạc, rồi trở nên không thể tưởng tượng nổi. Hần khiếp sợ nhìn về phía Lưu Chính Minh:

“Không thể tin được! Thiếu niên xuất anh hùng a. Ngươi không chỉ giết được một trăm tên đồng cảnh giới, mà còn phát hiện ra được sự bất hợp lý của tên Thiên Minh đấy, từ đó dẫn đến hần trọng thương, rồi bị tiêu tán trong khối thiên địa này. Xuất sắc! Tiểu bối, ta thật vô pháp dùng từ ngữ khen ngợi.”

Phản Không đại thánh ngược lại cũng không nghi ngờ Lưu Chính Minh bị đoạt xá, với nhãn lực của hần làm sao không phát hiện ra được nếu Thiên Minh đại thánh đoạt xá thật? Sau đó hần nhìn về phía đám người Lệ gia, trên thân đang xuất hiện khí tức của Hồn Ảnh đại lục. Hần thở dài:

“Xem ra Hồn Ảnh đại lục cũng đã thâm thấu vào chúng ta rồi. Cái gia tộc tên gọi Lệ gia này nếu không phải là của Hồn Ảnh đại lục thì cũng là thuộc hạ của bọn chúng, không những thế còn liên kết với tên Thiên Minh để khiến cho hần có cơ hội tìm được kẻ hờ trong phong ấn, rồi từ đó khiến cho di tích nổi lên, rồi tạo ra khảo nghiệm giả thu lấy linh hồn để sống lại. Tiểu bối, ngươi đã lập một công lớn cho Đẩu Thiên đại lục rồi. Đáng tiếc là ngoại trừ hai món truyền thừa ta cũng không còn gì cho các ngươi nữa...” Nói đến đây Phản Không đẩu thánh hai mắt hơi híp lại, tựa hồ vừa nhớ ra gì, nhưng chưa kịp nói gì thì đã thấy một bên lục sắc phượng hoàng kêu lên một tiếng.

Phản Không đại thánh nghe vậy hơi giật mình, vội vàng câu thông. Lúc sau, hần mới dung về mặt trầm mặc nói với lục sắc phượng hoàng:

“Ngươi thật quyết định làm như vậy?”

Lục sắc phượng hoàng lấy sức mà gật đầu. Thấy vậy, Lưu Chính Minh cũng hơi mờ mịt, hỏi:

“Nó vừa nói gì vậy?”

Phản Không Đại Thánh dùng ánh mắt phức tạp nhìn về phía hần, nói:

“Tiểu Vũ nói rằng là nó đã sống đủ lâu rồi, chỉ có mỗi ta làm bạn với nó. Bây giờ Thiên Minh hồn thánh đã bị diệt trừ, trách nhiệm của nó cũng không còn, vậy nên ý nghĩa tồn tại của nó cũng không cần nữa. Ngược lại là các ngươi, nó cảm thấy các ngươi vẫn còn yếu, nên nó quyết định giao cho các ngươi Bất Diệt Linh Viêm, đây chính là phần thưởng các ngươi nên nhận được, đây là điều cuối cùng nó có thể làm được.”

Lưu Chính Minh nghe vậy hơi giật mình:

“Bất Diệt Linh Viêm hình như chính là bản thể của nó mà.”

“Đúng vậy, thế nên lần này nó giao cho các ngươi chính là toàn bộ Bất Diệt Linh Viêm vẫn chưa mở ra linh trí, khi nào nó mở thì sẽ phải xem thiên ý.”

“Thế nhưng là nếu thế thì nó...” Càn Minh Nguyệt nghe vậy thì cũng đã hiểu được Phản Không Đại Thánh ý tứ.

“Đúng vậy, linh trí này của tiểu Vũ sẽ tiêu tán cùng ta ngay tại giữa phiến thiên địa này.” Đến đây thì Phản Không đại thánh lại nhìn về phía lục sắc phượng hoàng: “Chỉ là, ngươi thật sự muốn làm như vậy. Ngươi biết rằng bây giờ phong ấn đã hoàn thành công việc của nó, ngươi cũng có được tự do rồi.”

Nghe vậy thì lục sắc phượng hoàng lắc đầu, dùng ánh mắt lưu luyến nhìn về phía Phản Không đẩu thánh, kêu lên hai tiếng. Chỉ thấy hai hốc mắt của Phản Không đại thánh bắt đầu ẩm ướt, giọng nói tràn ngập sự xúc động:

“Ngươi nói là... muốn.... bởi ta đi trên Hoàng Tuyền....”

Đến đây thì Phản Không đẩu thánh dường như cũng không nhịn nổi, bắt đầu thổn thức:

“Ta, Phản Không Đẩu Thánh, trong đời này thành tựu lớn nhất cũng không phải là đạt được Đẩu Thánh đỉnh, mà chính là có ngươi làm bạn.”

Lục sắc phượng hoàng nghe vậy mặt mũi đầy vẻ vui mừng, nó cao hứng bay ngược lên không trung, rồi toàn thân bốc lên một ngọn lửa xanh.

Ngọn lửa tựa như thiêu đốt lục sắc phượng hoàng, khiến cho thân thể của nó ngày càng bé lại. Nhưng Lưu Chính Minh biết, đây chính là phượng hoàng tự cường ép xóa đi linh trí của mình, quay về hình thái nguyên thủy nhất, đơn sơ nhất, trở lại bản thể.

Thấy vậy, Phản Không Đẩu Thánh quay người nhìn Lưu Chính Minh, ngũ khí nghiêm trang:

“Ngươi có dám tiếp thu phần truyền thừa này của ta, cũng đón nhận phần nhân quả này hay không?”

Lưu Chính Minh lộ vẻ suy nghĩ trong ba phút, rồi nói:

“Nguyên ý.”

Thấy vậy, Phản Không đại thánh tán thưởng:

“Tốt, rất tốt. Nếu ngươi đáp ứng quá nhanh sẽ khiến ta lo ngại xem ngươi có thực sự coi trọng việc này không, nhưng nếu ngươi đáp ứng lâu quá thì sẽ thể hiện sự không quyết đoán. Mà ngươi làm rất đúng như ta mong đợi.”

Nhìn lấy một đoá lửa lục sắc rơi xuống, Phần Không Đẩu Thánh giờ tay ra đỡ lấy, trên mặt tràn ngập nước mắt. Hắn đưa cho Lưu Chính Minh:

“Cầm lấy, thật tốt bảo quản nó. Giờ đây nó chính là của ngươi. Ngươi có thể nhận chủ được nó hay không thì nhìn bản lĩnh của ngươi.”

Lưu Chính Minh nhận lấy Bất Diệt Linh Viêm, đột nhiên có thông tin từ trong hệ thống:

[Bất Diệt Linh Viêm] (chưa khai mở linh trí)

Cấp bậc: Đẩu Linh

Tình trạng: Vô cùng suy yếu, không có chủ nhân.

Tiêu hao 50 vạn HTT tiến hành nhận chủ: { Có } | { Không }”

Lưu Chính Minh không chút do dự ấn vào nút { Có }, chỉ thấy nguyên bản vốn đang âm ỉ Bất Diệt Linh Viêm ngay lập tức phát ra ánh sáng rực rỡ, tràn ngập khắp không gian, bắt đầu dần dần tiến vào trong cơ thể hắn.

Lưu Chính Minh ban đầu thì chỉ cảm thấy âm ỉ, càng về sau nó lại ngày càng nóng lên, như thiêu đốt cả trái tim hắn. Con thống khổ sộc lên tận trên não khiến cho hắn không thể không nằm lăn xuống đất, quần quai trong đau đớn.

Nhìn lấy Lưu Chính Minh ngã lăn xuống, Càn Minh Nguyệt giật mình, nhanh chóng lại gần vừa sờ lên người Lưu Chính Minh thì thấy nóng tới mức phỏng cả tay, vội rút tay lại.

Nàng hốt hoảng quay sang Phần Không Đẩu Thánh, thấy hắn vẫn thản nhiên như không, gặng hỏi:

“Tiền bối đã làm gì?”

Nghe vậy Phần Không Đẩu Thánh nhún nhún vai:

“Ta không làm gì cả. Đây chính là điều cần thiết khi luyện hoá một Dị hoá trong top 10. Thăng nhóc này cần phải đối mặt với sức nóng của chính loại Dị hoá này nếu muốn nhận chủ nó. Yên tâm, chỉ là có chút đau đơn thôi, dù sao thì Bất Diệt Linh Viêm mang trong mình sức mạnh chính là sinh cơ, thể nên hắn chắc chắn là không chết được.”

Nghe vậy Càn Minh Nguyệt mới thở phào. Thấy Càn Minh Nguyệt như vậy, Phần Không Đẩu Thánh nói tiếp:

“Bây giờ chính là đến ngươi.”

“Ta?”

“Thời gian của ta chỉ còn lại tầm hai ngày, giờ thì lấy thời gian thăng nhóc kia luyện hoá xong chắc cũng tầm tầm vậy, đến lúc đó thì ngược lại không kịp để cho ta truyền nốt hai truyền thừa còn lại. Thế nên bây giờ đương nhiên là đến ngươi tiếp nhận a.”

Nghe vậy Càn Minh Nguyệt hơi nhíu mày:

“Như vậy không tốt lắm a...”

“Có vấn đề gì đâu. Trong truyền thừa của ta chỉ có cái, một là Phần Không Thiên Quyết, là một môn Thiên cấp thượng phẩm Đẩu Kỹ, cái còn lại chỉ là truyền thừa về đan đạo thôi. Ta thấy quan hệ giữa hai người các ngươi xem ra cũng không tệ đi, nếu có áy náy thì khi nào hắn tỉnh lại thì ngươi lại dạy hắn là được.”

Càn Minh Nguyệt nghe vậy nghĩ thông suốt, rồi cúi đầu chấp tay:

“Xin tiền bối chỉ dạy.”

Thấy vậy, Phần Không Đẩu Thánh mỉm cười: “Trẻ nhỏ dễ dạy.” Rồi hắn búng tay một cái, cả hai cái ngọc giản tiến vào mi tâm Càn Minh Nguyệt. Giờ đây nàng đã bắt đầu ngồi xuống lĩnh ngộ Đẩu Kỹ.

Phần Không Đẩu Thánh nhìn về phía cả hai người giờ đều đang trong tu luyện của chính mình, thấy không còn gì để làm, bèn nhìn sang bên phía kia hang động.

“Lúc trước ở đây ta có để lại hơn 1000 viên Đẩu Thạch thượng phẩm cùng mấy chục viên cực phẩm nhi, khi nào hai đứa này tỉnh dậy thì lại lấy ra làm quà cũng được.” Hắn đưa tay lên lờ về suy nghĩ, nhưng cái cảm giác bất an trong lòng hắn lại càng rộn lên.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 44: “Tình cấp công pháp? Ta thấy nhiều rồi.”

“Keng! Ký chủ nhận chủ lấy Bất Diệt Linh Viêm, trong quá trình thu thập 10000 điểm Hp.”

“Keng! Ký chủ nhận chủ lấy Bất Diệt Linh Viêm, trong quá trình thu thập 10000 điểm Hp.”

“Keng! Ký chủ nhận chủ lấy Bất Diệt Linh Viêm, trong quá trình thu thập 10000 điểm Hp.”

“Keng! Ký chủ nhận chủ lấy Bất Diệt Linh Viêm, trong quá trình thu thập 1000 điểm Str.”

....

Lưu Chính Minh quần quai đau đến mức không muốn sống, bỏ mặc ngoài tai luôn thông tin của hệ thống.

Ở một bên cạnh, Càn Minh Nguyệt giờ phút này liền đã học xong Phần Không Thiên Quyết, một mặt lo lắng nhìn lấy Lưu Chính Minh. Nhìn lấy thân ảnh kia đang không ngừng lăn lộn tại dưới đất, cố gắng cử động để bớt đi được cảm giác thống khổ, trong nội tâm nàng liền không hiểu có chút đau xót.

Một bên Phần Không Đẩu Thánh cũng đã há hốc cả miệng ra. Cái quý gì? Thời gian mới trôi qua mới nửa canh giờ mà thế là nàng đã nhập môn Phần Không Thiên quyết rồi? Dù có yêu nghiệt cũng không tới mức như thế chứ.

Phải biết rằng là tại Đẩu Thiên đại lục, Hoàng cấp Đẩu kỹ nhiều như sao trên trời, Huyền cấp như lá rụng mùa thu, Địa cấp thì tại các đế quốc thì cũng có số lượng vô cùng nhiều, nhưng Thiên cấp thì lại như phượng mao lân giác. Số lượng công pháp nhưng lại nhiều hơn chút đỉnh.

Tính hết cả số lượng Thiên cấp mà Phần Không Đẩu Thánh biết, trên cả Đẩu Thiên đại lục chỉ có gần trăm môn công pháp, tầm tám chín chục môn Đẩu kỹ. Thiên cấp Đẩu kỹ nổi tiếng và quý không chỉ là bởi vì nó hiếm và có uy lực vượt trội, mà càng là bởi vì nó vô cùng khó học.

Hắn nhớ lại năm xưa, từng chiếm được một môn Đẩu kỹ có độ phức tạp không thua kém gì Phần Không thiên quyết, thế mà đối với một vị Đẩu Thánh đỉnh như hắn lại cũng phải mất vài tháng mới nhập môn thành thực được. Đối với Đẩu Đế thì nếu không phải đặc biệt Thiên Cấp Đẩu Kỹ trung phẩm thì cũng sẽ mất mấy ngày.

Thế mà nha đầu này lại học xong chỉ trong nửa canh giờ? Hắn không hoa mắt đấy chứ. Tuy thế nhưng Phần Không Đẩu Thánh cũng tu dưỡng vô cùng tốt, đã kinh lịch mấy ngàn năm tuế nguyệt, có cái gì kì lạ là hắn chưa thấy? Thiên tài hắn đã gặp rất nhiều rồi, chỉ là lần này là quá mức yêu nghiệt thôi, dù để khiến hắn thất thố.

“Nha đầu này, nếu không phải là sẽ vẫn lạc giữa đường, tương lai chắc chắn vẫn đình Tiên vực.” Phần Không Đẩu Thánh trong lòng lẩm bẩm “Chỉ là lấy tư chất của nha đầu này, không biết đến cùng có thể học được môn Đẩu Kỹ trong truyền thuyết Tinh cấp đấy hay không?”

Đồn rằng tại thời xa xưa, khi mà lúc đấy Đẩu Thiên đại lục vẫn chưa giao chiến với cả Hồn Ảnh đại lục, đã từng phải chiến đấu với một đồ thủ mạnh hơn nhiều. Cuối cùng, một vị thiên kiều đã đứng lên quét khỏi, trở thành truyền kì của Đẩu Thiên đại lục.

Hắn trong hai trăm năm đập đỉnh Đẩu Đế cảnh tiến lên Tiên vực, lấy sức một mình chấn áp cả đại lục kia, nhường cả Đẩu Thiên đại lục an toàn. Ngay sau đó, hắn đã đắc đạo thành tiên.

Lấy cảm ngộ từ việc phi thăng, hắn đã sáng chế ra một bộ Đẩu Kỹ khoáng cổ tuyệt kim, tiền cổ vô nhân, hậu vô lai giả, lấy đó vì Tinh cấp công pháp. Chỉ cso khi đó, Đẩu Thiên đại lục mới biết được thì ra phía trên vẫn còn có một vị diện khác khủng bố hơn nhiều, xưng là Tiên vực.

Mặt khác, tuy vị kia đã lấy sức một mình kết thúc chiến tranh, mấy chục năm sau, Đẩu Thiên đại lục vẫn chưa khôi phục nguyên khí hoàn toàn, chỉ có tầm độ năm sáu phần tã hữu.

Chính là lúc này, Hồn Ảnh đại lục tấn công. Tuy số lượng cường giả đỉnh cấp bên Đẩu Thiên đại lục nhiều hơn và mạnh hơn, nhưng bên Hồn Ảnh đại lục có rất nhiều ưu thế.

Thứ nhất, không khí tại Hồn Ảnh đại lục vô cùng độc hại với người ở đây, nên việc điều động đại quân là vô nghĩa.

Thứ hai, người của Hồn Ảnh đại lục lại vô cùng dễ dàng sinh sống tại Đẩu Thiên đại lục, đồng thời có vô số biện pháp kỳ dị khổng chế, khiến cho chúng có thể thực hiện rất nhiều vụ mai phục và dả kích, khiến cho mọi người không thể nào hoàn toàn tin tưởng lẫn nhau, sĩ khí giảm sút nặng nề sau nhiều lần bị phục kích.

Thứ ba rằng là sinh mệnh của Hồn Ảnh đại lục cũng rất mạnh, linh hồn của chúng vô cùng ngưng tụ, khiến cho chúng khó có thể triệt để giết chết họ rất nhiều.

May mắn là thân thể của Hồn giả tại Hồn Ảnh đại lục yếu hơn rất nhiều so với Đẩu giả tại Đẩu Thiên đại lục, khiến cho tại trên cùng một cảnh giới, một tên Đẩu Thánh có thể lấy sức cân xa luân chiến hai tên Hồn Thánh, tuy có rơi vào hạ phong nhưng khó mà mất đi tính mạng được.

Lực lượng tinh thần lực và linh hồn lực của chúng tuy mạnh, nhưng không tới mức khổng chế nổi đồng cấp, cộng thêm số lượng cường giả đỉnh cấp tại Đẩu Thiên đại lục nhiều hơn rất nhiều so với Hồn Ảnh đại lục. Đó chính là lý do hai đại lục đang được đặt trong tình thế chiến tranh khốc liệt như bây giờ.

Nghĩ đến đây, hắn lại nhìn về phía Càn Minh Nguyệt với một ánh mắt mong đợi: “Có lẽ, nàng chính là người thích hợp nhất để học tập môn Đẩu Kỹ này sao? Thật là đáng mong đợi a.”

Một ngày sau

Lưu Chính Minh thờ dốc lên hồi, mồ hôi nhễ nhại.

“A! Đau chết ta mất.”

Hắn cần nắn một chút rồi lại bắt đầu đứng lên.

“Dậy rồi à?” Cách đó không xa, Phần Không Đẩu Thánh nhìn thấy Lưu Chính Minh đã tỉnh lại, bèn hỏi.

Lưu Chính Minh gật gật đầu. Thấy vậy, Phần Không Đẩu Thánh cười, nói:

“Nhận chủ thành công?”

Lưu Chính Minh trên tay bùng lên một ngọn hoa diễm màu xanh lục, tản mát ra một luồng sinh cơ hùng hậu.

“Tốt! Xem như ngươi đã nhận chủ thành công. Nên nhớ, bây giờ Bất Diệt Linh Viêm vẫn còn đang rất yếu, ngươi khi chiến đấu cũng đừng vội sử dụng nó, kéo ‘thắt phu vô tội ngọc bích có tội’. Cứ giữ nó tại trong thể nội vậy, nó sẽ giúp ngươi hồi phục tốt hơn. Và cũng đừng ghét bỏ quá trình nhận chủ, chỉ có người nào có thể hiểu được nỗi đau chân chính do Di hoá mang lại mới có thể làm được chủ nhân thực sự của nó. Không những thế, việc nhận chủ sẽ còn rèn luyện lại thân thể của ngươi, đồng thời gia tăng sức chịu đựng đau đớn.”

Lưu Chính Minh nghe vậy, bèn mở bảng thông tin ra:

“Thông tin nhân vật

Kí chủ: Lưu Chính Minh (chưa có danh xưng).Trạng thái: 100%

Công pháp: Hồn Chân Công, Luyện Kiếm Quyết.

Thân pháp: Lãng ba vi bộ.

Skills: Lý Bạch kiếm pháp, Vạn kiếm quy tông.

Trang bị: Viễn xạ kiếm, Giày thép.

Cảnh giới: Bậc 1 thập trọng thiên (Đại Đấu sư cửu tinh) (568000/999999)

Năng lượng: 9000/9000

Thần thông: Phân thân thần thông

Dị năng: Kết lực

Ý cảnh: Thời gian kiếm ý

Tiên Thiên linh vật: Bất diệt linh viêm

Stats:

Hp (Máu): 200000

Str (Lực lượng): 60000

Speed (Tốc độ): 52000

Int(Độ suy tính): 43000

Wit (Vận tốc suy nghĩ): 11999

Men(Cường độ tinh thần): 11999

Soul(Cường độ linh hồn): 11999

Dex(Độ linh mẫn): 11999

Acc(Độ chính xác+ khả năng quan sát + crit): 48400

Def(Cường độ thân thể, phòng ngự): 11999.

Túi đồ: 264000 HTT, 6 lần rút thưởng Đồng,5 lần rút thưởng Bạc, 4 lần rút thưởng Vàng”

Quả nhiên đúng như Phần Không đại thánh nói, Hp của Lưu Chính Minh cùng Str đều có mức độ tăng lên trên diện rộng.

Hắn cũng không để ý nhiều đến phần số liệu nữa, mà quay sang nhìn kaays một mục vừa mới mở ra.

[Tiên Thiên Linh Vật]: tượng trưng cho thiên địa sơ khai, dưỡng dục ra các loại sở hữu các thuộc tính khác nhau, không hề do nhân tạo. Ví dụ: Hỗn độn thần lõi, Hư không phong bạo, dị hoá, dị thủy, dị thổ, dị lôi,...

Tại đây, Lưu Chính Minh đang nhìn lại thông tin của Bất Diệt Linh Viêm.

“ Bất Diệt Linh Viêm (đang suy yếu nặng)

Thuộc loại: Dị hoá.

Cấp bậc: Khai sinh linh trí.

Cảnh giới: Đấu Linh.

Mô tả: mang theo nồng đậm sinh cơ, có thể tăng tốc độ hồi phục và bù đắp khi bị trọng thương, đồng thời gia tăng thêm thọ nguyên.”

“Tiện Tiện, cấp bậc có thể sinh ra linh trí là sao?”

Hệ thống nghe vậy, đáp:

“Thiên địa sơ khai dưỡng dục ra vô số các loại dị chủng, phân làm (không thể sinh ra linh trí) - (có thể sinh ra linh trí) - (thành Đạo). Tuy vậy cái đẳng cấp này cũng không phải mãi mãi, luôn có các loại dị chủng có thể tiến hoá được, giống như Diễm Linh hoá của nha đầu kia vậy. Bất Diệt Linh Viêm đẳng cấp hiện tại đang là tại (có thể sinh ra linh trí), đồng thời cảnh giới tại Đấu Linh. Đúng như tay kia nói, Bất Diệt Linh Viêm vẫn đang còn rất suy yếu, tốt nhất ngươi nên đi ôn dưỡng nó trong cơ thể, đợi khi nào cảnh giới của ngươi đột phá đến tam Đấu Linh, Đấu Vương thì hằng sử dụng.”

Nghe hệ thống nói vậy thì Lưu Chính Minh gật đầu. Hắn rất rõ ràng chính cơ thể của mình, bây giờ nếu như muốn điều động cái loại dị hoá này để chiến đấu thì quả khó như lên trời, vẫn là phải dành thời gian hồi phục.

Sau đó hắn quay sang Càn Minh Nguyệt, thấy nàng vẫn đang chìm vào trong truyền thừa luyện Đan của Phần Không Đấu Thánh, Lưu Chính Minh

mới hơi nghỉ ngơi nhìn về phía hắn.

Thấy Lưu Chính Minh nhìn mình, Phần Không đại thánh bèn kể lại những gì đã xảy ra. Quả đúng như hắn dự liệu, Lưu Chính Minh cũng không hề có động tác trách cứ gì, mà chỉ lặng lẽ gật đầu.

Suy nghĩ một chút, hần lại nói:

“Người nên biết rằng nha đầu này sở hữu một thiên tư tuyệt cao đấy, có thể học xong Thiên Cấp Đấu Kỹ trong nửa canh giờ, nàng hoàn toàn có thể đi lĩnh ngộ môn Đấu Kỹ đấy.”

“Môn gì?” Lưu Chính Minh thắc mắc.

“Một môn Đấu Kỹ Tinh cấp! Thiên Địa Huyền Hoàng, không phải điểm kết. Phía trên còn có Tinh cấp. “ Phần Không Đấu Thánh trong mắt trần ngập sự ngưỡng mộ.

“Tinh cấp, số lượng ra sao?”

“Tại khắp cả Đấu Thiên đại lục Tinh cấp chỉ có một bản. Nhưng đây không phải vấn đề chính. Cái chính là môn Tinh cấp đấy quá khó nên chưa ai có thể lĩnh ngộ được, ngoại trừ người đã tạo ra nó. Rất tiếc, lão nhân gia ông ta đã phi thăng Tiên vực lâu lắm rồi mà vẫn chưa quay lại. Do không ai lĩnh ngộ được nên môn Đấu Kỹ này đã rơi vào trong dòng sông của lịch sử.” Phần Không đại thánh nói với vẻ mặt vô cùng tiếc hận.

“Thế nó có quý không?”

“Quý một cách vô giá. Ta đảm bảo đám Đấu Đế kia hoàn toàn có thể táng gia bại sản của mình chỉ để nhìn qua một lần Tinh cấp.”

Lưu Chính Minh nghe vậy thì mắt tròn mắt dẹt. Tinh cấp? Hệ thống bán đây kia kia. Chẳng lẽ giờ lại muốn bảo hần nói? “Tinh cấp công pháp? Ta nhìn thấy nhiều rồi. Muốn một bản không?”

Không không, trang bức phải có giới hạn, nhất là liên quan tới việc lớn thế này, Lưu Chính Minh tự lắc đầu.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Đối luyện Phần Không Đấu Thánh

Tuy nhiên, đến khi nghe đến việc Phần Không Đấu Thánh nói rằng là Càn Minh Nguyệt dùng nửa canh giờ để nhập môn một môn Thiên Cấp trung phẩm Đấu Kỹ, Lưu Chính Minh cũng vì thế mà hơi động dung.

Hần quay sang với hệ thống:

“Đây là bẩm sinh hay là do kì ngộ vậy?”

Hệ thống nghe vậy liền trả lời:

“Theo đo đạc của bản hệ thống, Càn Minh Nguyệt ngay từ khi sinh ra đã có căn cơ cùng tư chất cao ngất trời, nhưng như thế vẫn chưa đủ. Trong quá trình nàng uẩn dưỡng Hoàng Thiên Lô, Hoàng Thiên Lô cũng từ từ thay đổi căn cơ cùng tư chất của nàng, ít nhất khiến cho nàng có đủ Tiên Đế chi tư.

Cái bây giờ nàng còn thiếu chỉ là thời gian mà thôi.”

“Vãi thật! Đây là ích lợi của nhân vật chính sao? Thế tư chất và thiên tư của ta ra sao?”

“Trùng hợp với ký chủ thì là Hồn Chấn Công cũng không ngừng đề cao tư chất của ký chủ, chỉ riêng tư chất thì ký chủ vẫn đang dừng lại tại Bạch 1 đỉnh phong, đó là lý do ký chủ học hai skill kia tiêu tốn thời gian như vậy. Cũng may là ký chủ sở hữu hệ thống, có thể diễn hoá cùng in thẳng vào thông tin một cách trực quan mà dễ hiểu nhất, chứ nếu không thì [Chu Thiên Tinh Thần Hạ Phẩm Kiếm] ký chủ cũng không lĩnh hội được.”

Lưu Chính Minh nghe vậy gật gù, nhưng ngay sau đó lại có thắc mắc:

“Khoan đã, tại sao trong shop ta chưa từng nhìn thấy một bình Tư chất cải tạo dịch từ cấp bậc Trung phẩm trở lên nào? Ta tưởng người bảo trong shop không gì không có mà?”

Thanh âm bất đắc dĩ của hệ thống vang lên:

“Tất nhiên là có, chỉ có điều hệ thống cấp bậc chưa đủ quyền hạn để người mua nó.”

“Thế bao nhiêu là đủ.”

“Tính toán ra, chỉ cần người lên được tới Đấu Linh là được, cơ bản không cần quá mức phức tạp.”

“Tốt.” Lưu Chính Minh gật đầu.

Hần vừa mới offline với hệ thống, thì đã gặp Phần Không đại thánh một mặt nhìn hần, sau đó lại quay đi nhìn lại Càn Minh Nguyệt.

“Có vấn đề gì thế tiên bối?” Lưu Chính Minh nghi hoặc.

Nghe vậy thì Phần Không đại thánh mới nghiêm túc nhìn về phía hần, nói:

“Thế người với nha đầu này có quan hệ thế nào?”

“Hửm?” Lưu Chính Minh hơi ngạc nhiên vì Phần Không đại thánh lại hỏi cái này. Dù sao thì nhìn dáng vẻ của hần cũng không giống cái thể loại mồm táy tay mò thế chứ?

Nhận ra ánh mắt của Lưu Chính Minh nhìn về phía mình bắt đầu có chút không giống, Phần Không đại thánh đương nhiên nhận ra rằng là hần bị hiểu nhầm, bèn húng háng đính chính lại:

“Không phải như người nghĩ, ta hỏi cái này cũng không hoàn toàn là tò mò. Về cơ bản là nha đầu này tiếp nhận của ta truyền thừa, nên về mặt nào đó cũng được coi là đệ tử của ta. Hơn thế nàng còn có thiên tư vô cùng đặc biệt, thậm chí có thể sẽ là chấm dứt cho chiến tranh giữa cả hai đại lục, nên là các mối quan hệ của nàng ta cần phải rõ ràng, vì tương lai của

nàng có thể ảnh hưởng được tới cả đại lục, ta mơ hồ thấy được như vậy. Đừng xem thường năng lực cảm biến của một vị Đẩu Thánh, tuy ta không biết chút nào thiên cơ thuật, nhưng trực giác của ta thường thường rất hay đúng, vậy nên việc này rất trọng yếu, ngươi hiểu?”

Hiểu cái em gái nguoi! Luru Chính Minh trong lòng nghĩ thầm, sao ta cứ có có cảm giác không tín nhiệm là như thế nào, nhìn ta giống loại người sẽ lừa già bán trẻ sao? Dù cho lý do có quang minh chính đại cỡ nào cũng không thể phủ nhận là ngươi đang nghi ngờ ta nha.

Tuy vậy hần cũng rất nhanh hiểu được suy nghĩ cùng tâm lý của Phần Không Đẩu Thánh, hần bèn trả lời lấp lửng:

“Quan hệ giữa chúng ta? Nói tốt có lẽ đúng nhưng thực ra không có gì quá đặc biệt, tiền bối ngài có thể xem chúng ta như tình bằng hữu chí giao...”

Lời còn chưa nói hết thì một bên Càn Minh Nguyệt vừa mới mở mắt tỉnh dậy sau khi tiếp nhận Đan đạo truyền thừa. Vừa mới thấy bóng hình của Luru Chính Minh, nàng mở miệng, trong mắt tràn ngập vui mừng:

“Chủ nhân!”

Vừa mới nghe được âm thanh này thì Luru Chính Minh cảm thấy rõ là giọng bảo sắp kéo đến rồi. Hần nhìn sang Phần Không đại thánh, kẻ mà lúc này nụ cười trên mặt đã dần trở nên thiếu đạo đức, đôi mắt sâu thăm thẳm như muốn nói:

“Hừm, có vẻ như bằng hữu thời bây giờ có thể gọi nhau là ‘chủ nhân’ nhỉ? Giới trẻ thật là kỳ lạ.”

Luru Chính Minh bèn nở một nụ cười khổ, khóc không ra nước mắt, cố giải thích:

“Cái này... ờ.... có lẽ là siêu việt tình bằng hữu một chút thôi.”

“Một chút em gái nguoi.” Phần Không đại thánh trên tay bốc lên một ngọn lửa màu lam, trực tiếp đâm về phía Luru Chính Minh.

Luru Chính Minh nhanh chóng lấy tay thủ thế, hai nguoi ngay lập tức tiến đánh hơn trăm chiêu.

Tuy thế, chỉ đến tầm chiêu thứ hai trăm, Luru Chính Minh bị bức đến không thể không lùi về sau, cả người lộ ra vô cùng chật vật. Bên còn lại kia Phần Không Đẩu Thánh tuy có đồ mở hơi chút đỉnh, nhưng không hề có Luru Chính Minh khó khăn như vậy, trên mặt như cũ treo lên vẻ phong khinh vân đạm.

Luru Chính Minh thờ dốc, một bên dâng lên thủ thế, trong lòng thầm suy nghĩ:

“Quả nhiên, Đẩu Thánh không hổ là Đẩu Thánh. Lấy ta thuộc tính phải gấp tám 6, 7 lần một tên Đại Đấu sư cửu tinh viên mãn bình thường, thế mà hần chỉ lấy cảnh giới cùng thuộc tính cơ thể ngang tầm Đại Đấu sư cửu tinh thông thường, vậy mà chỉ trong hai trăm chiêu đánh lui ta, quả là kinh nghiệm chiến đấu siêu quần bạt trụy, xem ra đúng như hần nói, Đẩu Thánh về mặt ý chí chiến đấu cùng với cả kinh nghiệm chiến đấu hoàn toàn không cùng tên Hồn Thánh kia là một cấp bậc, hoặc chỉ đơn giản là tên kia yếu nhót a.”

Nếu Thiên Minh Hồn Thánh nghe được lời này của Luru Chính Minh mà nói, ắt sẽ hồn tu sống lại, tức giận đến mức lại bị hồn phi phách tán một lần nữa. Tổ sư nguoi, ta thế nhưng mà chủ tu là Tinh thần lực cùng Linh hồn lực, có bao giờ đánh đắm kiểu này đâu, có giỏi thì solo Tinh thần lực xem người nào mới là cháu trai nhé.

Tất nhiên là Phần Không đại thánh cũng hoàn toàn không muốn đánh thật nên ra tay vô cùng vừa phải, tất cả các chiêu thức mang tính chất thăm dò là chủ yếu, đồng thời cũng từ đấy cũng cố thêm cho Luru Chính Minh về phương thức chiến đấu.

Điều này cũng làm cho Luru Chính Minh đã từ lâu rồi nhận lại cảm giác được chiến đấu, cái cảm giác này đã từ rất lâu rồi, từ khi mà Luru Minh Kiệt dạy hần học võ, đó là lúc mà hần mới thật sự được cảm giác là được thoải mái, điều này khiến chiến ý của hần lại càng tăng cao.

Luru Chính Minh đương nhiên là biết vậy nên hần cũng chỉ dùng mỗi man lực cùng quyền cước của mình để chống đỡ, xác thực khiến cho hần gặp ích lợi rất nhiều, càng khiến cho hần quen thuộc hơn với lực lượng vừa mới có được. Tất nhiên nếu mà cả hai nguoi muốn đánh thật, thì trận chiến vẫn không chắc chắn được, dù sao mặc dù Luru Chính Minh có thuộc tính thân thể cùng mấy thể loại skill đỉnh cao, nhưng bên kia lại là một vị Đẩu Thánh đã sống mấy ngàn năm tuế nguyệt, một thân kinh nghiệm chiến đấu đầy mình, ai mà biết hần đến cùng hội bao nhiêu thể loại Đẩu Kỳ?

Nhưng Luru Chính Minh cũng không biết là giờ phút này, ẩn dưới vẻ mặt thoải mái tựa trời sập cũng không đổi sắc của Phần Không Đẩu Thánh, trong lòng hần cũng đang sóng dâng ngập trời.

“Cha mẹ ơi, tay ta!” Phần Không đại thánh trong lòng gầm thét: “Tiểu tử này là quái vật sao? Cả về lực lượng, phòng ngự, tốc độ cũng nhanh gấp 7,8 lần một tên Đại Đấu sư cửu tinh bình thường, vậy mà ta còn ần ần cảm thấy hần đây là vẫn chưa đạt được hoàn toàn viên mãn? Nếu không phải là do kinh nghiệm chiến đấu còn thiếu thốn cùng vẫn chưa hoàn toàn nắm vững được sức mạnh thì giờ phút này kẻ bị treo lên đánh tấ sẽ là ta rồi.”

Tuy trong lòng kinh hãi nhưng ngoài mặt hần vẫn giữ vẻ mặt tự nhiên, thậm chí còn ần ần một chút giễu cợt. Hần cất giọng:

“Chỉ thế thôi sao?”

Luru Chính Minh vẫn đang chiến ý hừng hực, nghe vậy, cơ hồ không chút do dự nào, rút Viễn xạ kiếm ra. Phần Không đại thánh hiểu ý, bèn lấy chính ngọn lửa trên người mình làm thành một thanh kiếm, tuy được tiện tay tạo ra nhưng chất lượng kiếm vẫn tương đối tinh xảo, điều này càng khẳng định rõ ràng số lượng trận chiến mà hần đã trải qua.

Luru Chính Minh thấy vậy, bèn không còn chần chờ nữa, Viễn xạ kiếm trong tay lao đến, ánh kiếm loé sáng.

“Ngần an chiếu bạch mã, táp đập tựa lưu tinh.”

Phần Không đại thánh vội gờ kiếm lên chống đỡ, hai bên lại lâm vào giao chiến. Tuy nhiên lần này Luru Chính Minh lại không hề rơi vào thế hạ phong như lần trước, mà thậm chí còn ần ần áp đảo. Phải biết là Phần Không đại thánh gần như không lấy kiếm làm chủ, vậy mà trên tu vi kiếm đạo vẫn đã vượt xa Luru Chính Minh. Chả qua là Luru Chính Minh lại sở hữu được [Lý Bạch kiếm pháp] nên mới có thể chiếm được thế chủ động.

Lấy theo gia tiên mà tính, Lý Bạch kiếm pháp hoàn toàn có thể xem như một skill có cấp bậc Thiên cấp thượng phẩm, mà Luru Chính Minh cũng đã đạt đến cảnh giới Đẳng Phong Tạo Cực, hoàn toàn nắm vững chiêu thức, khiến cho Phần Không đại thánh không thể không hết mức chống đỡ.

Nhận thấy rằng mình có vẻ như sắp bị đánh lui, vì mặt mũi, Phần Không đại thánh hoàn toàn không chấp nhận được, bèn bắt đầu thi triển kiếm ý.

“Hoà diễm kiếm ý, Liệt Hoá Phần Không!”

Nương theo thanh âm vang lên, cả thanh kiếm của Phần Không đại thánh bốc lên một ngọn lửa to lớn, lưỡi kiếm toé ra từng tia lửa đỏ, cả không gian xung quanh nhiệt độ nhanh chóng

tăng lên mấy phần. Rất rõ ràng, Phần Không đại thánh cũng đã đạt được lục đoạn Hoà điểm kiếm ý.

Thấy Phần Không đại thánh cường thế lao tới, Lư Chính Minh cũng không hề lộ vẻ né tránh, ngược lại chiến ý trong mắt lại càng đậm. Viễn xạ kiếm được đảo ngược ra sao, hấn giẫm một bước tại trong không trung, Viễn Xạ Kiếm nương theo lực chém xuống.

Mắt nhận thấy Viễn xạ kiếm lấy thế không thể đỡ lao xuống, Phần Không đại thánh nhanh chóng hướng mũi kiếm lên trên, nhằm đỡ lấy một kiếm kia. Nào ngờ trường kiếm vừa mới đi động lại gần Viễn xạ kiếm liền lộ ra vẻ rất chậm chạp, mà tốc độ của Viễn xạ kiếm lại càng ngày càng nhanh.

Thấy cảnh tượng đó, hai tròng mắt của Phần Không Đẩu Thánh co rút lại, trong đầu không tự chủ được xuất hiện mấy từ: “Thời gian kiếm ý!”

Rất nhanh, mũi kiếm vừa chạm tới đầu của Phần Không đại thánh thì dừng lại, Lư Chính Minh lại đạp nhất bộ nhảy ngược về phía sau, tiện tay thu hồi Viễn xạ kiếm.

Mà giờ phút này thì Phần Không đại thánh lại nhìn Lư Chính Minh con mắt đã không giống như xưa, mở miệng cười khổ nói:

“Nên nói thế nào đây nhỉ, trường giang sóng sau để sóng trước chững, hay là thiếu niên xuất anh hùng? Quả nhiên chúng ta đều đã già rồi, thiên hạ ngày nay đều là của những người trẻ tuổi. Còn trẻ thế mà đã lĩnh ngộ được Thời gian kiếm ý tứ đoạn rồi. Phải biết rằng ‘ Không gian vi Vương, Thời gian vi Tôn’ là không có nói ngoa, chỉ dựa vào tứ đoạn Thời gian kiếm ý đã đủ để chiến thắng được lục đoạn Liệt điểm kiếm ý của ta, quả là nhân tài.”

“Tiền bối qua khen, chả qua là văn bối ăn may mà thôi.” Lư Chính Minh khiêm tốn khoát tay.

“Quả nhiên không có vì thế mà tự mãn, ta không có nhìn lầm ngươi. Nha đầu này ta hoàn toàn an tâm rồi.”

Nói rồi ông quay về phía Càn Minh Nguyệt, người lúc này đang làm một vị quần chúng ăn dưa, hỏi:

“Nha đầu. Thế nào, có chấp nhận ta làm sư phụ không? Dù sao từ trước đến nay chỉ có mỗi ngươi học tập được một thân sở học của ta, yên tâm là kẻ cả ngươi không muốn ta cũng nhất quyết không cưỡng ép.”

Nghe vậy, Càn Minh Nguyệt lại nhìn sang phía Lư Chính Minh như là trung cầu ý kiến của hắn. Lư Chính Minh thấy vậy thì gật gật đầu.

Nhận được Lư Chính Minh đồng ý, Càn Minh Nguyệt không hề quá mức do dự, nhanh chóng quỳ xuống hành lễ sư đồ, gọi một tiếng:

“Đệ tử Càn Minh Nguyệt bái kiến sư phụ.”

Thấy cảnh này, Phần Không Đẩu Thánh cười lớn:

“Đứng dậy đi, giờ đây ngươi chính là đại đệ tử của ta. Được rồi, đã ngươi bái ta vi sư, ta cũng nên cho ngươi một chút đồ tốt vậy. Đi theo ta.” Nói xong hắn đi thẳng ngay ra cái chỗ cơ quan tại sau vách đá.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Phần Không Đẩu Thánh chính thức vẫn lạc

Thấy vậy, Lư Chính Minh cũng không có biểu lộ gì đặc biệt, chỉ liếc mắt nhìn Càn Minh Nguyệt một chút, ra hiệu nàng đừng có nói gì.

Dù sao số Đẩu Thạch đấy bây giờ vẫn còn nằm trong trong Hoàng Thiên Lô đấy, tính theo một góc độ nào đó thì Càn Minh Nguyệt cũng là thủ phạm, vậy đương nhiên nàng không thể tự khai ra chính mình được.

Thế là hai người cùng đạt được một sự ăn ý, chỉ lẳng lặng đi theo sau lưng Phần Không đại thánh. Mà Phần Không đại thánh cũng không phát hiện ra cái gì, hăm hở đi ra ngay trước cơ quan.

Hắn đặt một tay lên vách hang, trên mặt đầy vẻ khoe khoang hướng Lư Chính Minh cùng Càn Minh Nguyệt nói:

“Đây chính là tích lũy cả đời của ta, nhìn xong chớ có sốc đấy.”

Nói rồi một tay của hắn ấn liên tục trên mặt đá, thủ ấn liên tục biến đổi. Ấn xong, cả cơ quan rung lên, lộ ra một cánh cửa đá. Cánh cửa đấy liên tục lùi về sau, lộ ra một thông đạo dẫn vào căn phòng.

Phần Không đại thánh vừa bước vào, đột nhiên sắc mặt hắn đại biến. Vội vã nhảy vào căn phòng, hắn hốt hoảng khi không thấy bất kỳ viên Đẩu Thạch nào, một viên cũng không tại.

Nộ khí xung thiên, hắn tung một đấm vào ngay mặt tường, cả bức tường ngay lập tức phân liệt làm mấy mảnh.

Nhìn thấy Phần Không đại thánh như vậy, Càn Minh Nguyệt trên mặt trang một bộ ngây thơ, quan tâm hỏi:

“Có việc gì thế sư phụ?”

Nhìn lấy Càn Minh Nguyệt lễ phép như thế hỏi mình, một mặt đờ đờ tức giận Phần Không đại thánh cũng cảm thấy thanh minh hơn chút, hắn quay người, ôn hoà cười với Càn Minh Nguyệt:

“Không có gì, chả qua là có quần vô lại nào đó trộm mất chút đồ của ta thôi.”

Không phải là hắn chưa từng nghi ngờ Lư Chính Minh cùng Càn Minh Nguyệt, nhưng mà hắn vô cùng tự tin là lấy có quan mà hắn để lại, không có am hiểu đỉnh cao về mặt Thiên công thuật cùng sức cường khổng Đẩu khí vô cùng tốt thì hoàn toàn không thể mở được cơ quan. Tất cả mọi người ở đây đều hiện tại là Đại Đẩu sư, tất nhiên là đều không thể nhìn vào bên trong được.

Nghe vậy, Càn Minh Nguyệt lại càng diễn đến cùng:

“Đến cùng là quân nào thất đức tới mức làm cái chuyện táng tận thiên lương này, lại dám cướp đồ sư phụ. Ta mà biết ta sẽ cho hắn biết tay.”

Cảm nhận được Càn Minh Nguyệt quan tâm, Phần Không đại thánh trong lòng ấm áp, không hề chú ý tới một bên Lưu Chính Minh đang có hơi chút giật mình.

Cảm thấy cứ tiếp diễn như vậy cũng không phải ý hay, Lưu Chính Minh bèn giả vờ hỏi:

“Tiền bối, lúc trước khi ngài thiết kế là có thiết kế chống lại tinh thần lực nhìn trộm có quan không?”

“Tinh thần lực nhìn trộm? Không, ta thiết lập cái đặt là để cho Đẩu Linh cấp tinh thần lực, dù sao ta cũng không muốn để lại cảm chế cao quá tới mức có khi chính ta lại không giải được.”

Nghe vậy Lưu Chính Minh lại bồi tiếp một câu:

“Thế như vậy thì rất có khả năng kẻ trộm sẽ là một kẻ sở hữu tinh thần lực đủ để sánh được với Đẩu Linh, tiền bối ngài có nghĩ đến người nào không?”

“Người nào?” Nghe vậy Phần Không đại thánh mới bừng tỉnh: “Đúng rồi, tên Thiên Minh Hồn Thánh kia cũng là kẻ sở hữu tinh thần lực cao nhất ở đây, cũng chính hắn thoát ra được lâu như vậy rồi, chả lẽ lại không thể nhìn ra nơi này huyền cơ. Đúng rồi, chỉ có hắn thôi. Khốn nạn Thiên Minh Hồn Thánh, đã chết rồi mà vẫn còn gây được cái sự tình này. Thánh cấp cường giả phong độ ngưu vút đi đâu rồi?”

Nói rồi hắn quay sang phía Lưu Chính Minh:

Tiểu bối, ngươi rất thông minh, chính hợp ý ta.”

Lưu Chính Minh một mặt làm bộ khiêm tốn:

“Không không, văn bối đâu có nói gì nhiều, chính ngài cũng sẽ tự suy luận được. Ta chỉ là suy đoán một số sự tình mà thôi.”

Chính ở dưới Hoàng Tuyền Thiên Minh Hồn Thánh cũng không biết mình đã chết rồi lại còn phải cộng thêm cái nỗi này, nếu không hẳn nhất định sẽ tát mấy phát vào mặt tên Phần Không đại thánh, người cmn thể mà quên rằng ta là Hồn Ảnh người sao, cùng là cấp bậc Thánh đỉnh thì sao ta lại phải ham mấy viên Đẩu Thạch của các ngươi? Ặn, nếu như hắn đánh lại được Phần Không đại thánh.

Cứ thế, dưới trạng thái bị Lưu Chính Minh hốt du cùng võ mộng ngựa, Phần Không đại thánh tuy cứ có cảm giác sai sai nhưng vẫn không phát hiện được gì cả, bèn thờ dài:

“Ặn, ầu cũng là số mệnh rồi. Lấy tàn hồn của ta như bây giờ là hoàn toàn không thể cho các ngươi thêm điểm chỗ tốt nào nữa, vì sư xin lỗi ngươi, nha đầu.”

Thấy vậy, Càn Minh Nguyệt ần ần cảm thấy nhói lòng, nằng lại gần an ủi:

“Không sao, sư phụ đã có lòng thì đồ nhi cũng nên lĩnh. Dù sao nếu không có người thì Đại Khôn quốc cũng đã gặp nguy rồi.”

Nghe vậy thì Phần Không đại thánh trong con mắt đột nhiên có tinh quang loé lên:

“Đại Khôn quốc... Hoàng thất.... Đúng, ta nhớ ra rồi, sao ta lại có thể quên được nhỉ?”

Lần này đến cả Lưu Chính Minh cũng ngạc nhiên:

“Tiền bối nhớ ra cái gì?”

Nghe Lưu Chính Minh hỏi, Phần Không đại thánh trên mặt lộ vẻ bí hiểm:

“Đúng là bây giờ ta không còn có gì để đưa cho các ngươi, nhưng các ngươi nên nhớ ta đã từng là một trong bát đại thánh. Năm xưa, khi Đại Khôn quốc tổ sư mới lập quốc, trên trời đã lộ xuống một dị tượng, nghe đồn là một Tiên khí từ trên tiên vực rơi xuống. Nhưng ngay sau đó nó đã biến mất. Điều này cũng dẫn đến mấy gia hoả Đẩu để kia cũng tiến tới, sau đó họ cũng không có tìm ra cái gì cả. Nhưng họ vẫn có thể xác định được rằng là món Tiên khí đấy vẫn ở đấy, chỉ là bị ẩn núp mà thôi.”

Nghe vậy Càn Minh Nguyệt lại lộ vẻ tò mò:

“Nếu họ không tìm thấy làm sao họ vẫn có thể xác định được?”

Phần Không đại thánh bèn trả lời:

“Đơn giản là Thanh Long đế quốc cũng sở hữu một món Tiên khí như vậy, đây cũng chính là lý do Thanh Long đế quốc mới có thể cầm được vị trí đứng đầu tất cả thế lực tại Đẩu Thiên đại lục. Khi lão tổ của họ đem món Tiên Khí đến, thì có thể cảm giác được là có dị động xảy ra. Vậy nên theo họ suy đoán thì món Tiên Khí kia tuy không nằm ở đấy nhưng cũng sẽ không xa lắm, cụ thể là tại Đại Khôn quốc. Ta nói cái này là để nếu các ngươi sau này có cơ hội thì có thể đi loanh quanh Đại Khôn quốc tìm thử một chút, nếu như mà dưới cơ duyên xảo hợp mà tìm được thì đây có thể chính là vốn liếng của các ngươi đứng vào hàng ngũ đỉnh phong tại Đẩu Thiên đại lục.”

Lưu Chính Minh bèn hỏi nốt:

“Thế tiền bối có biết được rằng món Tiên khí đấy là cái gì hay không?”

“Ý ngươi là hình dáng? Ta cũng không biết, có người nhìn nó giống một cây bông, có người lại thấy nó giống như một cây trượng, riêng ta là một tên lực tinh luyện đan sư thì ta lại thấy nó giống một cái chân đỉnh. Nhưng suy nghĩ của ta có vẻ không thực cho lắm, dù sao cái kia cũng là một món Tiên khí, làm sao lại có hình dáng của một cái chân đỉnh được.” Phần Không đại thánh cảm thán.

Tuy thế hắn lại không biết là chỉ một câu nói của hắn lại làm cho cả Lưu Chính Minh lẫn Càn Minh Nguyệt trong lòng đều nổi lên thao thiên hải lãng. Hai người ngay lập tức trao đổi thông qua Thần nộ Ặn.

“Ngươi nghĩ có thể là nó không?” Càn Minh Nguyệt hỏi.

“Gần như 99%.” Lưu Chính Minh tự tin đáp, bởi vì hắn đương nhiên hiểu rõ điều này đại diện cho cái gì.

Cơ duyên của nhân vật chính a. Đồng thời cũng không phải như hệ thống nói sao, cái chân đỉnh thứ nhất chính là tại Đại Khôn quốc. Kết hợp cùng với cả diễn biến thế giới này nếu

không phải hấn xuyên qua đến, Càn Minh Nguyệt đương nhiên là sẽ đi đến Đại Khôn quốc. Tuy không biết rằng là có thể gặp được Phần Không đi tích hay không chứ nàng gần như chắc chắn sẽ bị cuốn vào cái vòng xoáy này, đồng thời khả năng võ cùng cao là từ trong loạn thế chiếm được cái chân đỉnh.

Từ trong trực giác Lưu Chính Minh tựa như cảm thấy được rằng đây chính là số mệnh, là khí vận của nàng. Tất nhiên, hấn vẫn tôn trọng lý trí bình thường của hấn, đồng thời cũng đề phòng một số tình huống cầu huyết, nên là tỉ lệ hấn đưa ra cũng chỉ có 99% mà thôi.

Phần Không đại thánh đương nhiên là không biết hai người đang tại trao đổi điều gì, chỉ coi rằng là hai người đang thâm tình nhìn nhau, bèn ho khan một tiếng:

“Được rồi, thời gian của ta cũng đến rồi. Hậu bối, nhớ chăm sóc Bất Diệt Linh Viêm cho tốt đấy. Còn đồ đệ của ta, tuy vì sư cùng người chưa phải biết đã lâu, cũng không quá trực tiếp hướng dẫn người điều gì cả, ta rất mong là có thể thấy được tương lai khi người đương danh khắp cả Đâu Thiên đại lục, mọi người sẽ không còn biết ta như một vị trong bát đại thánh nữa, mà sẽ biết ta dưới cương vị là sư phụ của...” nói đến đây thì hấn lộ ra vẻ mặt ngưng ngừng, nói:

“Thật có lỗi, vì sư đến giờ vẫn chưa biết tên người là gì?”

Càn Minh Nguyệt đáp lại:

“Đồ nhi họ Càn tên Minh Nguyệt.”

Nghe xong câu trả lời đấy, Phần Không đại thánh lại dường như có chút trầm ngâm:

“Hoàng thất Đại Càn quốc ả? Tên cũng rất hay. Được rồi, vì sư chờ mong ngày đấy, cái ngày mà người trở thành trụ cột của Đâu Thiên đại lục. “ Nói xong lời này, Phần Không đại thánh ngửa đầu lên trên, cả thân ảnh cũng bắt đầu dần mờ nhạt đi, hấn thì thảo, nhẹ tới mức không ai nghe được:

“Hoàng thất Đại Càn Quốc sao, xem ra nhân quả ta thiếu người giờ đã được hoàn trả hết rồi, giờ hai chúng ta đều như nhau. Ân, quả là vận mệnh an bài.”

Càn Minh Nguyệt lúc này hai mắt đã dâng trào ra hai dòng nước mắt, một chân vẫn quỳ hướng xương cốt của Phần Không đại thánh, ghen ngào nói:

“Đồ nhi xin hứa sẽ không làm cho sư thất vọng!”

Còn Lưu Chính Minh, tuy hấn không có quá nhiều cảm tình với Phần Không đại thánh, nhưng cũng là nhận của người ta ân huệ, cùng cúi người ôm quyền.

Thấy vậy, Phần Không đại thánh ôn hoà mỉm cười, hướng hấn gật đầu, rồi thân ảnh dần dần tan biến, đến khi không còn sót lại chút nào. Giây phút này, một tôn Đẩu Thánh đỉnh phong chính thức vẫn lạc, thế gian lại không Phần Không Đẩu Thánh.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 47: Kế hoạch bắt đầu

Nhìn thấy tận mắt một tôn Đẩu Thánh vẫn lạc, trong lòng Lưu Chính Minh cũng không có nhiều rung động cho lắm. Hấn dù sao cũng tính là Xuyên việt giả, đã từng tận mắt nghe được hệ thống giới thiệu về các cấp bậc rồi. Đẩu Thánh, bắt quá cũng vẫn chỉ là bậc 3 mà thôi.

Nhưng đối với Càn Minh Nguyệt mà nói, trong Đại Càn hoàng thất người mạnh nhất cũng bắt quá là Đẩu Thánh bát tinh mà thôi, nên việc một tôn Đẩu Thánh đỉnh tiêm vẫn lạc vẫn là một cái gì đó vô cùng là lớn lao, ảnh hưởng vô cùng lớn tới tâm tình của nàng. Hơn thế nàng còn thực sự coi Phần Không Đẩu Thánh làm sư phụ, dù sao ngoại trừ Lưu Chính Minh cùng với mẹ nàng ra, đây chính là người thứ ba từng có ân với nàng.

Thấy vậy, Lưu Chính Minh đặt tay lên vai nàng, nhẹ giọng an ủi:

“Đừng buồn, tiền bối đã ra đi vô cùng hạnh phúc, với lại lão nhân gia ông ta đã sống vài ngàn năm rồi, ầu cũng là sinh tử.”

Nghe đến vậy, Càn Minh Nguyệt mới tỉnh táo lại, hai bàn tay nắm chặt, nghiêm túc nói:

“Chủ nhân nói đúng, sư phụ cũng sẽ không mong muốn thấy ta như vậy, chắc chắn sẽ có một ngày, ta đặt chân đến Đâu Thiên đại lục đỉnh phong, thành tựu Tiên ban, khiến cho tên tuổi lão nhân gia ông ta được vạn chúng chú mục ngàn người biết đến.”

Nhìn thấy một vẻ hùng tâm tráng chí Càn Minh Nguyệt, Lưu Chính Minh cũng không định nói gì. Nói gì sao, chẳng lẽ hấn còn muốn nói là đạt được Tiên cảnh vẫn chưa phải là kết thúc sao, vẫn còn có Thánh nhân, siêu thoát các loại cảnh giới sao? Có những chuyện chưa đến lúc có thể cho nàng biết được. Bây giờ nàng mới bắt đầu trưởng thành, chưa hiểu được con đường tu luyện dài bất tận.

Càn Minh Nguyệt nói xong, như nghĩ đến cái gì, quay sang với Lưu Chính Minh:

“Chủ nhân, ngài có cần phải học tập Đan đạo hay Phần Không Thiên quyết hay không?”

“Phần Không Thiên quyết, là như thế nào?” Lưu Chính Minh chính ra cũng ôm lòng hiếu kỳ, dù sao đây cũng là tuyệt kĩ thành danh của Phần Không đại thánh.

Nghe thế, Càn Minh Nguyệt đáp:

“Như vậy thì,... chủ nhân ngài nhìn xem.”

Dứt lời, trên tay của nàng bốc lên một ngọn hoa diễm, chính là Diễm Linh hoa. Khác biệt duy nhất là giờ đây Diễm Linh hả cũng không còn như thế ôn nhu, mà lại bùng bùng nhảy nhót, tựa như muốn thiêu đốt vạn vật. Càn Minh Nguyệt bắt đầu giải thích:

“Phần Không thiên quyết thực ra chính là một môn lấy Dị hoá làm chủ. Năm xưa sư phụ lúc nhận chủ lấy Bất Từ Linh Viêm thì đã phát hiện ra rằng là Bất Từ Linh Viêm không hề thuộc loại dị hoá có khả năng tấn công mạnh, do vậy ông đã làm ra môn Đẩu kỹ này, có thể đề cho các loại Dị hoá bản tính ôn hoà sở hữu lực sát thương lớn hơn. Phần Không Thiên quyết chia làm tam trọng.”

Sau đó Diễm Linh hoá bắt đầu bao bọc lấy thân thể nàng, tạo thành một loại áo giáp, đồng thời còn tụ tập trên tay thành một cây thương. Nàng giải thích tiếp:

“Nhất trọng là có thể điều động lấy Dịch hoá bao bọc khắp cơ thể, tạo thành Đẩu giáp cùng với vũ khí. So sánh với Đẩu giáp hộ thể bình thường đồng giai mạnh hơn rất nhiều lần. Ta bây giờ mới chỉ triển môn được đến như vậy thôi.”

“Nhị trọng chính là tạo nên cả một không gian tràn ngập hoá diễm xung quanh cơ thể, ta vẫn chưa thể đạt được đẳng cấp như vậy. Yêu cầu của nhị trọng kì thực cũng đơn giản, chỉ cần có thể thi triển bất kể loại Hoả chi linh vực nào đều có thể rồi.”

“Cuối cùng là tam trọng, nâng cao nhiệt độ của dịch hoá, tập trung nén lại một chỗ, tại đây có thể thiêu đốt được cả không gian. Đây chính là Phần Không đại thánh đẳng cấp, cũng là lý do tại sao môn Đẩu Kỹ này lại có tên là Phần Không Thiên Quyết.”

Lưu Chính Minh tiếp thu Càn Minh Nguyệt giải thích về sau thì cảm thấy hơi chút nghi hoặc, câu thông hệ thống:

“Tiền Tiễn, ta nhớ rằng là tiền bối khi nãy chỉ có thi triển được là Liệt Diễm kiếm ý lục đoạn thôi cơ mà, tại sao hẳn lại có thể tu luyện đến tầng ba được.”

“Kỳ chủ không nên hiểu lầm, đó chính là vì Phần Không đại thánh tu vi tại Kiểm đạo cũng không cao lắm, chứ tại Hoả đạo thì hẳn đã đạt được đến cấp độ giới vực rồi.”

Lưu Chính Minh lộ ra biểu lộ ‘ra là thế’, nói:

“Thì ra là vậy, thế nên ta mới nói không có lý gì mà Đẩu Thánh lại chỉ có như vậy, thảo nào...”

Nhận thấy Lưu Chính Minh không nói gì thì Càn Minh Nguyệt lại hỏi lại:

“Chủ nhân, rốt cuộc ngài có muốn học hay không?”

Lưu Chính Minh vô cùng quả quyết đáp lấy:

“Học, nhưng không phải bây giờ. Chúng ta còn có chuyện phải giải quyết.”

Càn Minh Nguyệt nghi hoặc, hỏi:

“Chuyện gì?”

Lưu Chính Minh thần sắc trên mặt biến đổi, giọng nói cũng trở nên băng lãnh:

“Xử lý nốt bọn Hồn Ảnh dư nghiệt!”

Quay lại ở bên ngoài, lúc này cả ba vị gia chủ vẫn đang đứng chờ tại trước cửa Phần Không di tích. Lệ Hàn vẫn đang đứng phía sau cha hẳn, đôi mắt vẫn nhìn chăm chăm vào phía hai cánh đại môn.

“Vậy là không có vấn đề gì chứ, đã 2 ngày rồi.” Đồng Minh lên tiếng.

“Đồng huynh đừng có lo lắng như vậy, chắc là do khảo nghiệm của tiền bối hơi mất chút thời gian thôi, dù sao đối với Đại Đẩu sư mà nói 2 ngày không ảnh hưởng gì quá nhiều.” Thạch Thái Minh nói.

Đột nhiên, một tiếng trầm thấp vang lên kéo kết. Hai cánh đại môn đồng thời mở ra, có điều bây giờ hoàn toàn không có chút tử khí mờ ảo nào, hoàn toàn chỉ có bóng đêm sâu vô tận.

Một thân ảnh bước ra, trên thân hẳn mặc toàn sắc hắc y, khuôn mặt thể hiện một vẻ già nua, tựa hồ trải qua mấy ngàn năm tuế nguyệt. Sau lưng hẳn, không khí cuộn cuộn từng đợt hắc vụ, mà tất cả đều là từ tinh thần lực và linh hồn lực biến thành. Hẳn lăng lăng bước lên không trung, dùng ánh mắt nhìn sâu kiến mà nhìn cả ba người.

“Đẩu - Đẩu - Đẩu Tông cường giả? Làm sao có thể?” Đồng Minh nói lấp bắp, trên mặt tràn ngập thần thái kinh nghi bất định. Tuy cả ba người bọn họ không cảm thấy bất luận cái khí tức gì từ hắc y nhân kia, nhưng năng lực ngự không mà không cần đến cánh thì chỉ có Đẩu Tông mới có được, còn về Đẩu Tông trở lên, hẳn không dám nghĩ.

Thạch Thái Minh thì có vẻ tỉnh táo hơn, đây chính là Tương Liên thành, nơi này cũng có một vị Đẩu Tông tọa trấn, nên hẳn cũng không quá mức giật mình, giọng điệu điệu thấp hỏi:

“Xin cho hỏi vị tiền bối này là ai? Người của chúng ta bên trong đâu hết rồi?”

Hắc y nhân nghe vậy thì hơi nghiêng đầu, tay trái móc ra một cây xia răng, một bộ thần nhiên nói:

“Người của các ngươi? Đám yếu đuối đó thật là yếu mà, thế mà cũng không đủ để cho ta thôn phệ.”

Nghe câu này, cả Đồng Minh cùng Thạch Thái Minh đều kinh hô:

“Cái - cái gì? Thôn phệ? Tiền bối mong ngài đừng có nói giỡn với chúng ta.”

Hắc y nhân làm một bộ không nghe được, chỉ lăng lăng nhìn Lệ Thần, nói:

“Ngươi chính là hậu bối đã đưa tặng lễ vật đúng không, làm tốt lắm! Bây giờ kế hoạch không sai biệt lắm đã có thể bắt đầu.”

Nghe vậy thì Lệ Thần trên mặt đã hoàn toàn xác định, hẳn quỳ một thân xuống:

“Vãn bối Lệ Thần nghe lời tiền bối.”

Nhìn thấy cảnh này, tuy còn chưa hiểu chuyện gì nhưng cả Đồng Minh cùng Thạch Thái Minh đều nhìn về phía Lệ Thần, lờ mờ hiểu rằng chuyện này chắc cùng hẳn có quan hệ, giận dữ quát:

“Lệ huynh, rốt cuộc là chuyện gì? Hắc y nhân này là ai? Chuyện gì đang xảy ra?”

Nghe vậy, Lệ Thần giờ phút này cũng nhìn về phía hai người, trên mặt tràn ngập vẻ vô tình:

“Đây chính là Thiên Minh hồn thánh, chúng ta là người của Hồn Ảnh đại lục.”

“Hồn ảnh đại lục, đó là cái gì?” Đồng Minh cùng với Thạch Thái Minh đều nghi hoặc. Tin tức lưu thông về Hồn Ảnh đại lục vô cùng ít, còn những người đã biết thì một là đã bị xoá mất ký ức, hai là cũng là cường giả Đấu Tôn trở lên. Không còn cách nào khác, đây cũng là phương án để cả đại lục không bị lâm vào bạo động.

Đối với Đồng gia cùng Thạch gia mà nói, lão tổ của họ bây giờ còn đang lấy trùng kích Đấu Tông làm tiêu chí, lấy đâu ra khả năng biết đến việc này, nên cả hai người bọn họ đều không tránh khỏi có chút mê man, nhưng có một thông tin khiến cho họ nghe mà giật cả mình.

Hồn Thánh, có một chữ thánh trong tên là đã đủ để thấy được lực lượng của người này. Tuy thế không đợi hai người bọn họ tỉnh lại, xung quanh đã nhanh chóng ngay lập tức xuất hiện mười tên Đấu vương, nhanh chóng bao vây hai người.

Cả hai đều kinh hãi:

“Mười Đấu vương? “

Vẫn là Thạch Thái Minh nhanh chóng tỉnh táo lại:

“Không, cỗ sức mạnh này hoàn toàn không phải là Đấu Vương, những kẻ này đều cùng cảnh giới với chúng ta, nhưng năng lượng chúng phát ra chính là... tinh thần lực? Chúng chẳng lẽ giống như lời tên Lê Thần kia nói, người của Hồn Ảnh đại lục?”

Nghe Thạch Thái Minh phán đoán, Lê Thần vỗ tay:

“Không hổ là Thái huynh, nhanh chóng tỉnh táo lại. Đúng vậy, đây chính là người của Hồn Ảnh đại lục chúng ta. Nể tình nghĩa bao năm, ta cho hai người được phép lựa chọn cách chết.”

Nói xong trên thân của hắn bộc lộ ra một luồng khí thể kinh hãi thế tục. Ngay cả không gian xung quanh nhanh chóng tràn ngập một luồng linh hồn lực có thể thấy bằng mắt thường.

Hồn Hoàng cảnh! Cảnh giới thực sự của Lê Thần. Lúc trước hắn chỉ dùng có mỗi Đấu khí chỉ để nguy trang thôi, cũng là thân thể của hắn cũng chỉ tương đương với Đấu Vương cảnh.

Trên thân Lê Hàn cũng bắt đầu bộc lộ ra khí tức của mình, Hồn Linh cảnh lực tinh. Nhưng không giống như cha hắn trang bức như vậy, hắn vừa mới sử dụng đến linh hồn lực thì như bị người đánh vỡ, nhanh chóng ngã xuống như quả bóng bị xẹp hơi.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Ảnh đế Lưu Chính Minh

“Lê Hàn! Có vấn đề gì thế?” Nhìn thấy con mình ngã xuống, Lê Thần ngay lập tức chạy tới bên cạnh, cố dùng hồn lực thăm thấu vào thể nội giữ lấy tính mạng của Lê Hàn.

Cuộn cuộn linh hồn lực đi vào, nhưng triệu chứng của Lê Hàn không có tốt lên, mà ngày càng tệ hơn. Lê Thần bắt lực nhìn về phía nhi tử độc nhất của mình, cuộn cuộn linh hồn lực cố gắng níu giữ tính mạng cho hắn, nhưng tất cả đều là tổn công vô ích.

Sắc mặt Lê Hàn ngày càng trắng, hắn suy yếu không nói lên lời. Sinh cơ của hắn đang dần dần trôi đi, thể nội của hắn một thứ lực lượng nào đó liên tục tàn phá các nội tạng của hắn, đồng thời việc Lê Thần thúc giục linh hồn lực càng có vẻ khiến cho nó tệ hơn.

Lê Thần thấy linh hồn lực ngày càng vô hiệu, quay sang phía hắc y nhân:

“Cầu xin ngài, cầu xin ngài làm ơn ban thương xót cứu giúp khuyến tử. Tiểu nhân nguyện làm thân trâu thân chó phục vụ ngài.”

Hắc y nhân nghe vậy một mặt hồ hững, nhẹ nhàng nói:

“Phục vụ ta? Hồn Hoàng? Người chưa xứng.”

Ngay tại lúc mà hắc y nhân nói ra lời này, một khoá trái tim của Lê Thần nhanh chóng chìm sâu vào trong đáy cốc. Đúng lúc hắn đang sắp không ức chế nổi tâm tình của mình, lại nghe tiếp hắc y nhân nói:

“Thôi được, bổn thánh xét thấy người chính là đã có công rất lớn, ngược lại có thể để cho bổn thánh xem xét một lần. Bất quá chỉ có lần này thôi, không thể chiếu theo lệ này được nữa.”

Lê Thần nghe vậy ngay lập tức kinh hi, vội vã dập đầu:

“Tạ ơn ngài! Tạ ơn ngài!”

Hắc y nhân khoát tay:

“Tạ ơn gì chưa cần nói, bây giờ ta cũng không có nắm chắc có thể giúp cho tiểu tử này được đâu.”

Sau đó thấy hắc y nhân một tay đặt trên ngực của Lê Hàn, một luồng khí thể kinh người kéo tới. Nhưng rất nhanh, nét mặt hắn đang từ vô cùng nhàn nhã ngay lập tức trở nên ngưng trọng, nhanh chóng trở nên kinh hoàng.

Hắn phụt máu ngay tại chỗ, thân thể ngay lập tức bị đánh lùi về phía sau. Khắp mặt toàn một nét kinh hoàng, hắn chỉ kịp thì thào hai từ:

“Đấu - Đấu Đế!” Rồi ngay lập tức, thân hình hắn tiêu thất ngay tại chỗ.

Mọi người chột sững sờ trong giây lát rồi mới kịp tỉnh lại. Cmm, thế quái nào? Cứ như vậy một tên Thánh cấp từ vong rồi?

Tuy rằng rất sốc nhưng giờ đây Lê Thần cũng đã không còn thời gian để cân nhắc. Hắn nhìn xuống nhi tử mình, người giờ phút này đang quằn quại trong đau đớn, thật sâu cảm giác được sự bất lực của mình, chỉ có thể nhìn lấy một luồng năng lượng kỳ dị đang không ngừng gặm nhấm trong cơ thể của Lê Hàn, ngày càng mạnh hơn.

Luồng sức mạnh đầy cuộn dần thành một vòng xoáy, càng ngày càng mạnh, ngay lập tức phá vỡ thể nội của Lê Hàn, khiến cho hắn bạo thể mà chết ngay lập tức, tứ chi phân liệt, tan xương nát thịt, chết không toàn thây.

Nhìn lấy nhi tử mình chết ngay trước mắt, nhất là khi mà cảm giác sắp thành đại sự vốn chiếm lấy hắn, khiến chỉ Lê Thần ngay lập tức bạo tạc. Một luồng khí thể kinh người bức tới, bao vây khắp khuôn viên cả trăm mét.

Hắn hét to:

“Tất cả! Ta muốn tất cả Tương Liên thành đều phải bồi táng cho nhi tử của ta!” Đôi mắt hắn lệ rơi ngập tràn, cả hai tròng mắt giờ đã biến thành màu đỏ.

Hắn chỉ xuống Đồng Minh cùng Thạch Thái Minh, gằn giọng nói:

“Mười người các ngươi, trong vòng mười phút xử lý hai tên này, nếu không thì vác đầu tự mình đi gặp ta.”

Mười tên Hồn Vương kia kinh cẩn đáp:

“Vâng thưa ngài!”

Lê Thần gật gật đầu, liếc xéo một chút về phía hai vị Đồng gia gia chủ cùng với Thạch gia gia chủ. Sau lưng hắn đã mọc ra một đôi cánh, bất quá đôi cánh này hoàn toàn không được làm từ Đâu Khí, mà chính là từ tinh túy của Linh hồn lực.

Vút một cái, Lê Thần đã nhanh chóng bay đến Tương Liên thành. Đứng nhìn Tương Liên thành từ trên cao, vốn là tâm tính của hắn đang vô cùng vui vẻ, bỗng nhiên lại có cảm giác tựa thiên đàng xuống tận địa ngục.

Nhì tử hắn chết rồi. Thiên Minh Hồn thánh chết rồi. Bây giờ có lẽ không có tin tức nào có thể khiến cho hắn thấy nản lòng hơn nữa. Bỗng nhiên, một tên Hồn Hoàng bay tới cạnh hắn, từ khí tức trên người chúng ta cũng có thể thấy đây chính là một tên Hồn Hoàng ngũ tinh cường giả.

Tên ngũ tinh Hồn Hoàng về mặt âm trầm, giọng điệu tràn ngập sự tức giận:

“Lê Thần, có chuyện lớn!”

“Chuyện gì?” Lê gia gia chủ giờ phút này đang lâm vào tình trạng có thể gọi là một loại tương đương với trầm cảm, tự tin rằng không có gì có thể khiến cho hắn đau khổ thêm được.

Tên Hồn Hoàng kia nghe giọng điệu Lê Thần thì có phát giác là tâm tính tên kia đang không ổn, nhưng hắn cũng không để ý đến điều đó, có chút ngập ngừng nói:

“Tất cả Độc ảnh lưu tinh đan đều đã biến mất, đồng thời toàn bộ được thảo không sai biệt lắm đều đã bị trộm hết!”

Lê Thần kém chút không phun ra ngụm máu:

“Cái gì? Phương nào to gan dám tại đây ăn trộm? Hắn có biết là hắn đang vuốt râu hùm không? Mà bao nhiêu người như vậy vẫn không bắt được hắn?”

“Kì thực, đừng nói bắt được, chúng ta ngay cả bóng lưng của hắn cũng không nhìn thấy được, càng không cần xác nhận thân phận hắn.”

Lê Thần giây phút này sắc mặt cơ hồ trầm thấp đến cực hạn. Đây là báo ứng sao? Là báo ứng cho việc hắn phản bội Đâu Thiên đại lục sao? Có thể hắn cũng chỉ muốn vững mạnh gai tộc cùng với cho con mình có hoàn cảnh tốt hơn thôi, hắn làm vậy là sai sao?

Đẹp bót các suy nghĩ linh tinh trong đầu, hắn quay sang tên còn lại:

“Trước cứ đi liên lạc với ba vị Hồn Tông đã, họ sẽ có cách xử lý sau.”

Nói rồi thân ảnh cả hai người nhanh chóng biến mất, mục tiêu chính tại Lê gia.

Quay trở lại với bên này, 2 gia chủ Đồng gia cùng với Thạch gia đều đang lưng đối lưng, cố gắng nghehnh đón kẻ địch.

Cả mười người kia tuy đều là Hồn Vương, nhưng tất cả đều chỉ là tam tinh cùng tứ tinh. Còn bên kia cả hai người đều là Đâu Vương ngũ tinh tồn tại, trảng diện tuy bên Hồn Ảnh đại lục chiếm thượng phong rất lớn, nhưng trong vòng thời gian ngắn tiêu diệt được hai người là không thể nào.

“Thật không ngờ đến tận lúc cuối cùng kẻ mà ta cần kẻ vai sát cánh, chung lưng đấu cật lại chính là kẻ mà ta không muốn gặp mặt nhất, đúng không Đồng huynh?” Thạch Thái Minh một bên tung quyền, một bên vừa hướng Đồng Minh cảm khái.

“Cũng thế cũng thế.”

Tuy rằng nhân số bên Hồn Ảnh nhiều, nhưng họ đều chủ tu là tinh thần lực cùng với cả linh hồn lực, nên thân thể của họ so sánh đồng giai yếu hơn rất nhiều, càng không cần phải nói đến một bên tu luyện Đâu Khí hệ thổ Thạch Thái Minh. Tuy thế, cứ giữ vững thế trận như này, họ sớm muộn gì cũng sẽ cạn kiệt Đâu Khí, đến lúc đó, họ sẽ không khác gì cá nằm trên thớt, chờ người mổ thịt.

Roành một tiếng, khiến cho cả song phương đều chấn động. Thì ra là Phản Không di tích đã tại sụp đổ. Không còn có Thiên Minh hồn thánh cùng Phản Không đấu thánh các loại duy trì, đồng thời vốn cũng đã hoàn thành sứ mệnh của chính nó, Phản Không di tích nhanh chóng chìm xuống, trở thành nơi cho Phản Không đại thánh an nghỉ muôn đời.

Song phương chỉ sững sờ trong chưa tới một phần mười giây rồi lại lao vào đánh tiếp. Nhưng giờ phút này không ai để nguyên bản vốn là có mấy chữ vàng ghi Phản Không đại thánh, giờ đây đều cũng biến mất không có dấu vết.

Cách đó mấy trăm cây số, hắc y nhân giờ phút này đang thờ hồng học, mồ hôi nhễ nhại. Hắn rút từ dưới cầm ra một cái viên, từ đó để lộ ra một khuôn mặt anh tuấn.

Lưu Chính Minh thờ phào một tiếng. Tặc, thật là mẹ nó kích thích, diễn trò trước mặt cả đồng Hoàng cấp cùng Vương cấp, không có gì sượng hơn.

“Ký chủ diễn rất là tốt, nhất là cái vụ phun máu ba thước, nếu không phải bản hệ thống suốt ngày ở trong đầu ký chủ có lẽ đến cả ta cũng bị lừa.” Hệ thống tán thưởng, dường như việc diễn kịch khiến cho hệ thống sinh của nó càng thêm sôi động hơn vậy.

Một bên Càn Minh Nguyệt vừa mới xuất hiện, hoá ra ngay từ đầu Lưu Chính Minh cho nàng vào lại bên trong Hoàng Thiên lô, bây giờ đã hết việc rồi thì nàng cũng đã lại ra ngoài.

Nàng chớp chớp đôi mi xinh đẹp của mình, ánh mắt có vẻ hơi lo lắng nhìn hấn:

“Như vậy thì nhưng người tại Tương Liên thành không có sao chứ?”

Lưu Chính Minh nghe vậy cười ha hả:

“Vẫn là người có tâm địa thiện lương như vậy. An tâm đi, ta ngay từ đầu đã để cho phân thân đi thông cáo Đán Tông cùng Dược tông rồi. Ta thậm chí còn đưa cho họ cả Độc ảnh lưu tinh đan rồi. Chi cần nào họ còn là nào người sẽ rất nhanh đến chi viện nơi này thôi. Ta cũng cho tên Tiền quân lý mấy viên Liệu thương đan làm hồi lộ rồi, hấn chắc cũng sẽ không để lộ chúng ta ra.”

Nghe vậy thì Càn Minh Nguyệt thở phào an tâm, nhưng sau đó nàng rất nhanh có nghi hoặc:

“Thế nhưng vì sao lại không để cho họ biết chúng ta? Làm thế chúng ta sẽ vô cùng nổi tiếng nha?”

Lưu Chính Minh nghe vậy thì thờ dãi:

“Người tuy đã tiến bộ rất nhiều nhưng có nhiều thứ vẫn chưa nhìn thấu được. Thứ nhất, danh vọng chỉ là hư vô. Đây là thứ người luôn cần phải nhớ kỹ, chỉ có thực lực mới là quan trọng nhất. Nếu có đầy đủ thực lực thì chúng ta đã đâu phải vướng vào cuộc chiến này, một phát sang kia tiêu diệt Hồn Ảnh đại lục luôn, đúng không?”

“Thứ hai là ta đã vung nôi cho một tay Đẩu đế với màn diễn xuất thần thánh rồi, chứ không lấy việc ta sở hữu [Không gian truyền tống phù] thì sao không đi luôn ngay từ đầu? Tuy vậy, bằng cách vung nôi này là không ai sẽ hoài nghi đến chúng ta, chỉ coi như là những kẻ xấu số bị Thiên Minh Hồn Thánh giết.”

“Thứ ba, ta cũng không tin tưởng tông môn. Việc Hồn Ảnh đại lục thâm nhập sâu vào tại nơi này, đâu có nghĩa là nơi khác không có, có khi đã có nội gian ngay tại trong tông. Đó chính là lý do việc này càng ít người biết càng tốt.”

“Có những chuyện, xử lý trong bóng tối sẽ luôn dễ hơn là ngoài sáng nhiều. Dù sao kẻ địch đang ở trong bóng tối, nếu chúng ta lộ ra ngoài sáng đó nhất định sẽ là nguy hiểm trí mạng. Dù sao thực lực chúng ta bây giờ cơ hồ là không có cơ hội phản kháng, phải nghĩ cách nhanh chóng tăng cường thực lực lên. Đây mới là điều trọng yếu nhất. Trước lúc có thực lực tuyệt đối, cứ để chúng ta chơi trò chơi này đi, trò chơi của bóng tối.”

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 49: Dự định của Lưu Chính Minh

Càn Minh Nguyệt nghe thấy vậy thì hơi trầm ngâm một chút, rồi nghiêm túc gật đầu:

“Ta hiểu được.”

“Hiểu được là tốt, giờ ngồi yên để ta tìm lại chỗ đánh dấu.”

Lưu Chính Minh nói xong bèn nhắm mắt lại, một bên bắt đầu thi triển [Quỳnh Thiên Phong].

“Thần tựa phong, trí tại minh, nhãn tại thiên, vô vi nhập hữu vi, phong tại động, tâm tại tĩnh...” theo từng lời phát ra từ miệng Lưu Chính Minh, gió xung quanh bắt đầu lay động.

Lấy Lưu Chính Minh làm trung tâm, giờ phút này từng ngọn gió trong khuôn viên trăm cây số bắt đầu từ dập dờn không cố định dần trở nên có quy luật.

Từng chiếc lá rơi cuốn theo chiều gió, không gian như là tĩnh lại, giờ khắc này Càn Minh Nguyệt nhìn ngắm hết thảy tại trong mắt.

Một thân ảnh đứng tại giữa rừng, cây, quanh thân từng đợt gió phe phẩy, tà áo tung bay phát phới. Ánh chiều tà phảng phất tại trên khuôn mặt, khiến cho người thiếu niên đầy vốn đã vô cùng điển trai, tuấn tú, giờ khắc này càng có thêm cái gì đó làm người say mê, làm nàng không tự chủ được nhìn thật kỹ, dứt không nổi.

Tương chừng khoảng khắc này kéo dài tựa thiên thu, Lưu Chính Minh đột ngột mở mắt ra, bỗng hấn nhìn thấy Càn Minh Nguyệt đang chăm chú nhìn mình, không hơi ngại ngùng người một chút, thanh âm hơi ngập ngừng:

“Có vấn đề gì hả?”

Càn Minh Nguyệt đến tận khi nghe thấy thanh âm của Lưu Chính Minh mới hoàn hồn tỉnh lại, nàng vội lắc đầu:

“Không có gì! Chỉ là... người vừa thi triển cái gì vậy?”

Thấy nàng có vẻ hơi ngượng ngùng, Lưu Chính Minh cũng không tiện nói gì, bèn giải thích:

“Cái này á? Đây gọi là [Quỳnh Thiên Phong]. Món này chính là lợi dụng cảm ngộ cùng với độ bền bỉ và dẻo dai của tinh thần và ý chí của người, rồi từ đó gửi gắm tâm nhìn vào không khí xung quanh, nương theo hướng gió trong vòng bán kính hơn 60 dặm.”

“Hơn 60 dặm bán kính?” Càn Minh Nguyệt hơi có chút kinh ngạc: “ Thế đây chính là một môn tuyệt kỹ siêu cấp trình sát rồi còn gì? Hơn 60 dặm là tầm nhìn của người có thể so sánh được với cả Đẩu Hoàng thậm chí Đẩu Tông rồi.”

Thế nhưng nàng cũng không hỏi đôi phương thêm về xuất xứ của môn tuyệt kỹ này, dù sao tên này vốn là kín bí mật, đôi lúc nàng tự hỏi những điều mình biết về hấn có thực sự đúng không, hay chỉ là phần nổi của tảng băng trôi?

Lưu Chính Minh nghe nàng tán thán thì cười khò:

“Không có như người lợi hại như vậy. Thứ nhất, môn này hao tổn vô cùng nhiều tinh thần lực cùng với tinh lực. Thứ hai là môn này tuy thần niệm của ta có thể gửi vào trong gió nhưng lại dễ dàng khiến cho nó bị yếu đi, không phải chỗ nào cũng thăm dò được, tự nhiên khó mà sánh nổi với Đẩu Tông cường giả. Tuy vậy chiêu này vẫn đúng là có một ưu thế, đó chỉ cần

là có tinh thần lực đủ mạnh thì dù là Đại Đầu sư cấp bậc vẫn dùng được.”

Sau đó hắn lại khoát khoát tay:

“Không cần phải tốn thời gian thêm nữa! Đi với ta.” Nói rồi thân ảnh của hắn nhanh chóng biến mất, dưới chân lại thì triển tiếp lăng ba vị bộ, thân ảnh của hắn nhanh chóng trở nên phiêu hốt.

Lăng ba vị bộ vốn là một môn khinh công dùng tại thực chiến, nên hoàn toàn cũng có thể sử dụng như một môn thân pháp, đặc biệt là nó có thể sử dụng tại vô số địa hình, chỉ cần xuất hiện tại 64 quẻ bên trong, từ Thuần Càn cho đến Hoả Thuỷ Vị Tế, đặc biệt càng qua cải tạo của hệ thống khiến Lưu Chính Minh tại các địa hình đặc biệt vẫn như tại trên đất bằng đồng dạng.

Càn Minh Nguyệt nhìn thấy thân ảnh hắn đã dần đi xa cũng không có cách nào, bèn vất chân lên cỏ mà chạy. Dù sao nàng cũng chưa từng học qua một môn thân pháp nào cả.

Hai người đi được khoảng 20 phút, thì đột nhiên Lưu Chính Minh dừng chân dưới một gốc cây nọ, ở trên thân cây có đánh một cái chữ cái viết “LCM”

Hắn cúi người xuống phía dưới, bạch nhãn ngay lập tức được triển khai. Hắn hơi nhếch mép cười:

“Quả nhiên là đây a!”

Vừa nói hai tay hắn vừa đảo xuống. Đột nhiên xung quanh mặt đất xuất hiện 10 đạo kiếm khí lao về phía Lưu Chính Minh. Nhìn thấy vậy, hắn cũng không có chút nào hốt hoảng, tay trái vẫy nhẹ một cái, lập tức hoá giải hết.

Hắn hơi cảm thán:

“Quá đúng là phân thân của ta nha, làm việc đủ cẩn thận. Đề phòng một số con thú hoang hay cái gì đó có thể đào đất được thì bố trí lấy 10 đạo kiếm khí này. Nếu như là ta, tất nhiên sẽ vô cùng dễ dàng xử lý được. Còn nếu là kẻ nào có khả năng đỡ lại như vậy, thì thôi. Coi như ta đen đủi. May quá, vẫn còn không có muộn.”

Một bên Càn Minh Nguyệt giờ phút này cũng đã đuổi tới. Nàng cần nhân:

“Chủ nhân thật đúng là.... Lần sau xin ngài đi chậm giùm.”

Lưu Chính Minh nhận thấy nàng đến cũng không thêm ngoài đầu lại, ngoắc ngoắc tay hướng nàng đến. Càn Minh Nguyệt tuy vẫn còn khó chịu nhưng lại thấy tò mò không biết có gì ở dưới gốc cây nên sau cùng thì nàng vẫn lại gần.

Vừa mới nhìn vào cái hố thì nàng lại hơi giật mình, vì bên trong chôn lấy mấy chục cái gói chỉ. Lấy nhãn lực của nàng tự nhiên biết là đám gói chỉ này đều có xung quanh tả hữu mười trượng không gian bên trong, thế mà giờ đây số lượng cơ hồ đếm được hàng chục, không biết bên trong lại chứa gì mà nhiều như vậy?

Thấy biểu lộ của nàng, Lưu Chính Minh cũng không ngoài ý muốn. Hắn cảm lấy toàn bộ gói chỉ đưa cho nàng rồi nói:

“Cho hết đồ vật bên trong vào trong Hoàng Thiên Lô, lưu lại gói chỉ bên ngoài.”

Càn Minh Nguyệt tiếp nhận đám gói chỉ, tinh thần lực vừa mới quét qua một cái, giật mình kém chút kêu ra tiếng.

Nàng đang thấy cái gì? Trời ơi! Mấy trăm gốc thảo dược tứ tinh, mấy ngàn gốc tam tinh, số lượng nhị tinh cùng nhất tinh nhiều không đếm nổi, thậm chí còn loe ngoe vài gốc ngũ tinh.

Nàng nhìn về phía Lưu Chính Minh, ánh mắt tràn đầy vẻ nghi hoặc, tên trời đánh trước mắt này thế nào mà lại có nhiều như vậy, hắn phải đánh cướp cả cái Dược Tông phân đà mới móc ra được ngần này.

Nhận thấy ánh mắt nghi hoặc, Lưu Chính Minh vẫn bảo trì nụ cười trên môi, hắn nhếch miệng nói:

“Đừng dùng ánh mắt đầy nhìn ta, người ta sẽ xấu hổ a. Nhân tiện nói cho người biết cũng không sao. Đúng, cái đám này đều là đánh cướp cả đấy.”

Đúng như ta nghĩ, tên trước mắt này quả nhiên thuộc loại táng tận thiên lương, người người hô đánh. Bất quá... chính hợp ý ta. Hết cách rồi, ai bảo người ta là chủ nhân cơ chứ. Càn Minh Nguyệt trong lòng đang nghĩ thầm, cơ hồ đem hết vốn liếng tục ngữ ra hết rồi, bỗng nhiên nàng chợt nhận ra một vấn đề.

Không đúng, hắn không phải luôn đi theo ta cơ mà, thời gian đâu ra để thực hiện loại hành vi này?

Dường như nhận ra hoài nghi của Càn Minh Nguyệt, Lưu Chính Minh cũng không định giải thích nhiều, chỉ thấy hắn phất tay một cái, một thân ảnh cơ hồ giống hệt hắn y như đúc xuất hiện, đứng ngay bên cạnh Càn Minh Nguyệt.

Càn Minh Nguyệt đột nhiên thấy có người bên cạnh mình thì chợt hoảng quá, vội vàng giật lùi về sau ba bước, trên tay Hoả Trường Thương ngay trong tức khắc xuất hiện.

Nàng vốn là đang cảnh giác mười phần, bỗng chợt nhận ra khuôn mặt thân quen kia làm cho não nàng hơi có chút quá tải. Nàng vội vã nhìn sang bên kia, hi vọng một lời giải thích.

Lưu Chính Minh bèn nói:

“Đây là một loại thiên phú của ta. Ta có thể tạo ra phân thân, nhưng chỉ giới hạn 10 tên một ngày. Không những thế cái đám này đều chỉ có thể tồn tại được 1 ngày thời gian, mà toàn bộ tất cả lực chiến bọn hắn chỉ bằng một nửa của ta mà thôi.

Càn Minh Nguyệt nghe xong cảm giác mười phần mừng bức. Mười cái phân thân? Đã thế toàn bộ đều có lực chiến bằng một nửa bản thể, cảnh giới tương tự? Cái này mới chính xác gọi là thiên phú nghịch thiên này.

Đương nhiên với một Đại Đầu sư như nàng vô cùng dễ dàng phân tích ra được sự lợi hại của thiên phú này, đây chính là một lá bài tẩy, bất kể là tại lĩnh vực nào cũng như vậy.

Bất quá hắn đã lựa chọn chia sẻ cùng nàng nghĩa là hắn đã có tín nhiệm vào nàng rồi chẳng? Hay là hắn muốn...

Giờ phút này, cô công chúa của chúng ta đang tự mình não bở ra rất nhiều tình huống cầu huyết.

Lưu Chính Minh nếu mà biết được suy nghĩ của nàng bây giờ hoàn toàn không treo cái mộng của nàng lên hung hăng đánh thì không thể được.

Hắn vốn là cho Càn Minh Nguyệt nhìn thấy để sau này nàng cũng có thể phối hợp rõ hơn, dù sao sau này kiểu gì cũng lộ, không bằng nói cho nàng biết trước.

Bởi vì, nghỉ người thì không dùng người, đã dùng người thì sẽ không nghỉ người, đây chính là chân lý của cuộc sống, huống chi còn có Thân nô ẩn tại đây.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Luyện đan sư tam tinh?

Cũng không dễ dàng suy đoán nhiều, Lưu Chính Minh chỉ lẳng lặng nói:

“Tất cả cho người.”

Nghe vậy Càn Minh Nguyệt cũng hơi có chút ngoài ý muốn, dù sao trong suy nghĩ của nàng tuy gia hoà này luôn đối xử cũng tính là tốt với nàng, thế nhưng tự nhiên cho nàng một số lớn như vậy làm gì?

Nhìn ra Càn Minh Nguyệt khó hiểu, Lưu Chính Minh cũng không lấp lửng nữa, hần chỉ ra:

“Tất cả được liệu cho người, với việc rằng là trong thời gian 1 tháng sắp tới người ít nhất cần đạt tới được Luyện đan sư tam tinh. Ta tin tưởng với Phần Không đại thánh truyền thừa cùng với số lượng được liệu ở đây là hoàn toàn đủ để người tấn thăng lên tam tinh rồi.”

“Tấn thăng tam tinh Luyện đan sư? Không phải không được thế nhưng là..” Càn Minh Nguyệt hơi lộ ra thần sắc e ngại.

“Thế nào? Không đủ? Hay là nói... sợ?” Lưu Chính Minh nghe vậy thì hơi cười đều.

“Không phải ta sợ, mà là độ khống chế của linh hồn có vẻ chưa đủ..”

“Luyện đan sư.

Một trong các nghề được coi trọng nhất không chỉ tại Đấu Thiên đại lục mà còn ở vô số các vị diện khác nữa.

Lý do đơn giản: tu luyện giả tu luyện vì cái gì? Vì trường sinh? Một viên đan được ra lò, thế là người sống được thêm cả vạn năm.

Vì bảo huyết hải thâm thù? Một viên đan được tăng chiến lực, một viên tăng cảnh giới, thế là mọi việc đều sẽ ổn thoả.

Trẻ mãi không già? Ăn một viên Trú nhan đan hoặc là Định nhan đan xịn vào, đảm bảo người sở hữu một làn da mãi mãi trẻ đẹp khiến giới thanh niên hâm mộ không ngớt.

Người bị thương? Người bị bệnh? Không vấn đề, một viên đan được đủ giải quyết hết. Vẫn chưa khỏi? Tiếp một viên nữa, đến khi nào hết bệnh thì thôi.

Cái gì? Người nói đan được khiến căn cơ người không vững, ý chí người không thuần? Không phải là đan được không xử lý được, mà chỉ đơn giản là người dùng không đúng loại. Nghe nói qua Siêu thoát đan chưa?

Tóm lại vô số lý do, gần như không gì đan được không giải quyết được, điều này càng khiến cho luyện đan trở thành một trong các nghề được tôn trọng nhất, cũng như được ưa thích nhất. Nhưng cũng còn một lý do khác, đó chính là luyện đan sư cũng cần đến thiên phú nhất định.

Đầu tiên, chúng ta phải hiểu được thế nào là luyện đan. Luyện đan chính là một loại thao tác nơi mà chúng ta xử lý các tinh hoa của dược liệu, khiến cho chúng kết hợp với nhau để tạo nên một kết quả mà chúng ta mong muốn.

Trong quá trình này, chúng ta cần chú ý các vấn đề sau: dược liệu, đan hoá, định luyện.

Về vấn đề dược liệu, chúng ta cần phải có một mức độ khống chế cùng với kiến thức đủ sâu rộng thì đan được mới có thể có hiệu quả như chúng ta mong muốn. Cái này liên quan rất nhiều đến kinh nghiệm.

Về vấn đề đan hoá, đây chính là một trong các chỗ khảo nghiệm thiên phú của người luyện đan. Đan hoá luôn phải khống chế ở mức độ tốt nhất, khiến cho nhiệt độ đầy đủ tại các giai đoạn khác nhau mà không hề khiến cho dược lực thoát mất. Đây chính là khâu quyết định chất lượng cùng hiệu suất của sản phẩm.

Cuối cùng và không kém phần quan trọng, đó chính là đan đình. Đây chính là nơi mà chúng ta tiến hành luyện đan. Đan đình thường có những yêu cầu riêng biệt đối với từng loại đan được, nhưng điều quan trọng nhất chính là phải đủ vững chắc để chịu được đan hoá cùng với dược lực.

Có thể hiểu như rằng là luyện đan cũng như là nấu ăn. Người muốn nấu một món ăn tốt, cần phải có nguyên liệu (dược liệu), môi trường (đan hoá), dụng cụ (đan đình). Chính kinh nghiệm của người sẽ cho người biết rằng là nếu cho hai nguyên liệu vào với nhau sẽ tạo ra cái gì, cũng chính là kinh nghiệm cùng với trực giác và khả năng quan sát của người sẽ quyết định nhiệt độ, và các dụng cụ được người dùng cũng đều phải đạt được chất lượng tiêu chuẩn.

Để tổng kết lại, tuy luyện đan là một quá trình chỉ cần thoả mãn đầy đủ các yếu tố trên là đã đủ để đan thành, nhưng thiên phú vẫn chiếm một phần trọng yếu, tựa như có những người có thể nấu nên các món ăn tuyệt hảo, còn có một đám chuyên chỉ biết đốt nhà (cái đám không biết không chế đan hoá). Đây cũng là vấn đề chính về thiên phú.

Đây chính là một vấn đề liên quan rất lớn đến các thuộc tính sau đây: tinh thần lực cùng linh hồn lực. Thông thường hai lĩnh vực này thường hay đi chung với nhau, nhưng trên thực tế nó lại có các khác biệt nhất định.

Tinh thần lực cho phép ta có thể ‘thấy’ rõ một vật. Tinh thần lực càng mạnh thì khả năng ta nhìn được sẽ được cải thiện, như nhìn được bé hơn hay xa hơn...

Linh hồn lực lại khác biệt. Nó cho ta khả năng cảm nhận. Điều này có thể nói rằng là người nào có linh hồn lực càng mạnh, thì độ khống chế càng cao, đây chính là một trong điều cần thiết cơ bản nhất của luyện đan: khống chế dược liệu, khống chế đan hoá, cảm nhận dược lực. Tất cả đều là những lý do linh hồn lực chính là một trong những điều cốt lõi nhất của một luyện đan sư, đặt trên cả tinh thần lực.

Linh hồn lực kì thực ra thường chính là do ảnh hưởng từ Tiên thiên, vậy nên chúng ta hay gọi nó là thiên phú. Pháp môn dùng để tu hành linh hồn lực thường rất ít, và cũng rất khó khăn để luyện thành. Một tu luyện giả nếu không có pháp môn tu luyện linh hồn, thì cách duy nhất chính là tăng cường cấp bậc sinh mệnh lên. Linh hồn cũng sẽ vì đó mà có nhưng đột phá

nhất định.

Một lưu ý nhỏ trong việc luyện đan. Đan thành không nhất thiết là phải là hình tròn vo, hay sáng rực các kiểu. Ngoài nghề xem nào nhiệt, trong nghề xem kỹ thuật. Về căn bản là thành phẩm chỉ cần có đủ được lực cùng hiệu quả là đạt được rồi, không quan trọng hình dáng hay mùi vị. Đúng thật là một viên đan được tròn vo trông sẽ bắt mắt hơn, nhưng người cũng có thể đem nó chế thành cháo, thành canh... tất cả đều được, chỉ cần nó có hiệu quả.

Tương tự như vậy với đan đỉnh. Chỉ cần đan đỉnh có thể chịu được đan hoá cùng với được lực thì kể cả người dùng lò vi ba luyện đan cũng được.

Sau đây thế là kết thúc phần giới thiệu về luyện đan sư của bản hệ thống, mong quý vị ủng hộ.” Thân ảnh hệ thống đang không ngừng nhấp nháy, tay giờ lên thể hiện rõ tư thế chào.

...

Lưu Chính Kinh giờ phút này đang tại trong không gian hệ thống, trạng thái cực độ mộng bức. Vừa mới lúc này Cần Minh Nguyệt có nói rằng là linh hồn của nàng có vẻ vẫn chưa đủ, Lưu Chính Minh mới quyết định đi xin ý kiến của hệ thống, nào ngờ lại bị nó tặng ngay một bài võ lòng về luyện đan sư.

Tâm tình của hắn đang cực độ bạo tạc. Cái khi gì?! Luyện đan dùng lò vi sóng và chảo rán, thậm chí còn làm canh được? Hơn thế nữa, liệu người có cần phải làm giống như quảng cáo thế không hả?

Ấy thế mà hắn còn không có lý do để cãi lại được. Đây mới chính là hấn sụp đổ nguyên nhân chính, khiến cho hắn trực tiếp tự bể trong vài phút. Quả là lật đổ tam quan mà.

Rất nhanh, Lưu Chính Minh nhanh chóng ổn định lại tâm tình. Vì sai lệch thời gian nên việc Lưu Chính Minh trải qua một bài học võ lòng thì bên ngoài mới trải qua chưa tới một giây.

Hắn nhanh chóng cùng Cần Minh Nguyệt giảng giải y nguyên lại những gì hệ thống vừa nói, đồng thời cũng giải thích rằng đây chính là cách lý giải của đại đa số thế giới trong vũ trụ, điều này ngay lập tức khiến cho Cần Minh Nguyệt gặp một cảm giác thế giới quan bị phá huỷ.

Tuy nàng không biết lò vi sóng là cái gì gì nhưng cháo với canh nàng đều biết. Để rồi từ này về sau mỗi lần nghĩ đến luyện đan là nàng trong đầu lại không tự chủ được liên tưởng đến hình ảnh nấu cháo, điều này cũng làm nàng tương đương sụp đổ. Ân, thậm chí còn tệ hơn cả Lưu Chính Minh.

Crắc.

Tượng đài Luyện đan sư trong lòng hai người bọn họ vỡ thành từng mảnh, thay vào đó là bát cháo hành lại lên ngôi....

Bỏ mặc hai kẻ đang lâm vào tự bế, quay trở lại Trương Liên Thành.

Tại đại sảnh phủ thành chủ,

“Hàn mỗ vô cùng cảm kích các vị bằng hữu tại Đan tông đã đến cứu viện. Ta xin thay mặt cho toàn thể con dân của Trương Liên Thành hướng Đan tông dâng lên lời cảm tạ. Nếu không có mọi người đến tiếp việc thì Trương Liên thành đã rơi vào tay bọn chúng rồi.”

Nói chuyện đang là một vị trung niên có dáng người cao gầy, trên mặt râu che gần hết cả nửa khuôn mặt. Đây chính là Hàn Vũ Nguyên, thành chủ Trương Liên thành. Trên người hắn bằng bạc một luồng khí thế như cỏ như không y nguyên, cảnh giới vững chắc tại Đẩu Tông cảnh bát tinh.

“Hàn thành chủ không cần khách khí. Dù sao chống lại Hồn Ảnh đại lục đều là bổn phận của chúng ta.”

Đang nói chuyện chính là một trong số các vị ngoại môn trưởng lão của Đan tông. Lần này Đan tông cất cử người đến gồm có 4 người, toàn bộ đều là Đẩu Tông cửu tinh, thậm chí còn có người đã đạt được ngưỡng cửa Đẩu Tôn rồi.

Về phần Đan tông tại sao lại phát hiện ra chỗ này, đơn giản đều là do Lưu Chính Minh một tay đạo diễn.

Kế hoạch của Lưu Chính Minh kì thực vô cùng đơn giản. Ngay khi mà hắn vừa mới phát hiện ra được là Lệ gia chính là phụ thuộc của Hồn Ảnh đại lục, ngay tại trước khi bước vào Phần Không di tích thì hắn đã quyết định để lại phân thân bên ngoài nhằm đi thông cáo Tiền Quản lý để cầu viện Đan Tông.

Lưu Chính Minh tin chắc là nếu như Lệ gia cùng Hồn Ảnh đại lục muốn xử lý và không chế cả Trương Liên thành, không những cần có chiến lực trung cấp đủ đông đảo mà chiến lực đỉnh cấp nhất quyết là sẽ phải mạnh hơn so với cả Hàn thành chủ, vậy chắc chắn là sẽ phải có từ hai vị Hồn Tông trở lên, thậm chí có thể xuất hiện được cả Hồn Tôn.

Nên là khi hắn thông báo tin này cho Tiền quản lý, hắn đương nhiên chắc chắn rằng là Đan tông sẽ không bỏ mặc vụ này. Dù sao thì một tên Tông cấp cũng không phải là điều bình thường.

Đầu Thiên đại lục có bao nhiêu Tông cấp? Chắc cũng tầm vài vạn. Nhưng Tông cấp cũng hoàn toàn biểu lộ rằng là người đã chính thức bước vào mặt trên của tầng thứ cường giả của Đầu Thiên đại lục, vì đơn giản là Tông cấp tự thân đã tương trưng cho một thế lực tam lưu rồi, càng không cần phải nói có thể từ đám này biết được thêm càng nhiều điều.

Đương nhiên là để tăng cường lòng tin cậy hắn đã để phân thân đi ăn trộm Hồn Ảnh lưu tinh đan, trong khi đó sắp xếp một số khác canh chừng, các phân thân ở giữa đều có khả năng trao đổi để quyết định sách lược tốt nhất. Dù sao mỗi một phân thân cả về suy nghĩ và tính cách đều giống với Lưu Chính Minh, nên hắn đương nhiên sẽ không lo mình thất bại.

Nhờ vào Hồn Chân Công, tất cả đều đã hoàn thành vô cùng dễ dàng. Tất cả những việc còn lại là hắn chỉ cần vùng nòi cho người khác, đồng thời xóa bỏ hành tung của mình là được, thế nên mới có cái màn kịch như vậy. Dù sao đúng như hắn nói, trong trạng thái hiện tại, điều thấp làm người vẫn là thượng sách.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Hồn Chân Công tiến giai! Hoàng cấp Thượng phẩm!

Còn về việc xử lý Lệ Hàn, dẫn đến Lệ Thần bị thù hận che phủ, kì thực đây chỉ là một ngòi dẫn nổ mà thôi, cũng là lý do hợp lý nhất để Lưu Chính Minh khi đó tẩu thoát được mà không bị nghi ngờ.

Để gây nên hiện tượng như vậy của Lệ Hàn, Lưu Chính Minh đơn giản chỉ cần chuyển đổi một dạng năng lượng cấp cao hơn với Đầu Khí cùng Hồn khí, hơn thế còn thuộc diện vô

thuộc tính. Đây chính là lý do ngay tại lúc hấn quyết đấu cùng Lệ Hàn, nắm đầm dễ dàng phá vỡ được Đấu khí hộ thể của tên xui xẻo kia, đồng thời Luru Chính Minh cũng lén để lại trên vết thương một đạo kiếm khí, được bao bọc trong loại khí đặc biệt kia.

Kiểm khí của Luru Chính Minh không những có thể ngăn cản hành vi tiếp tế sinh lực, đồng thời cũng có lực phá hoại đối với sinh mệnh vô cùng mạnh. Nhưng tất cả vấn đề then chốt vẫn nằm tại loại năng lượng bao bọc nó. Luru Chính Minh đã sử dụng đặc tính bất khả truy tung khiến cho loại năng lượng này vốn đã vô thuộc tính càng khó phát hiện hơn.

Điều này khiến cho Lệ Thần dù có tu vi Hồn Hoàng cũng không thể nào phát hiện vị trí chính xác của năng lượng này, càng đừng nói là kiểm khí ẩn sâu trong đấy. Điều này khiến khi hấn nỗ lực truyền Hồn khí cùng linh hồn lực tiếp tế để khu trục loại năng lượng này ra, chỉ tỏ khiến cho tình huống của Lệ Hàn vốn đã tệ lại càng tệ hơn, trực tiếp khiến cho thể nội hấn ẩn chứa quá nhiều năng lượng.

Việc còn lại chỉ cần Luru Chính Minh tự thân ra tay, ngay lập tức xuất động lại loại vô thuộc tính khí kia, ngay lập tức xúc động toàn thân Lệ Hàn vốn tràn đầy Hồn Khí, khiến cho thân thể hấn ngay lập tức không chịu nổi, trực tiếp bạo thể.

Luru Chính Minh cũng thuận tiện chụp mũ cho người khác, rồi ngay lập tức bóp nát một tấm không gian phù chạy trốn.

Chân tướng sự việc chỉ đơn thuần là vậy. Tất nhiên điều này cũng có một chút cơ duyên xảo hợp. Nếu Lệ Thần ngay từ ban đầu đã chọn là để Luru Chính Minh tự thân xuất kích khu trục năng lượng đấy ra, có lẽ hấn cũng không thể giết chết được Lệ Hàn, dưới con mắt của một tên Hồn Hoàng.

Đáng tiếc thay, văn bài này Luru Chính Minh cực trùng. Dù sao Lệ Hàn cũng là con độc nhất của Lệ Thần, điều này khiến hấn không thể không hoảng mới là lạ, làm sao quản được nhiều như vậy?

Quay trở lại Tương Liên Thành, giờ phút này cả Hàn thành chủ cùng bốn vị trưởng lão Đan Tông đều đã đứng tại trên tường thành, cả bốn người đều đang có dáng vẻ chuẩn bị rời đi.

“Các vị có muốn ở lại nghỉ ngơi không?” Hàn thành chủ hỏi.

“Xin lỗi Hàn thánh chủ. Vụ sự tại thân, đa tạ khoan đãi của ngài. Ngày khác nhất định sẽ tới bái phỏng.” Một tên ngoại môn trưởng lão Đan tông nói.

“Được. Đến lúc đó ta nhất định sẽ chào đón các vị giá lâm.” Hàn thánh chủ cười nói.

“Được rồi, cũng đã đến lúc rồi. Tạm biệt.”

“Không tiễn.”

Đứng nhìn 4 vị ngoại môn trưởng lão của Đan Tông, Hàn Vũ Nguyên trên mặt thu hồi nụ cười tươi tắn, đôi lông mày nhíu lên như có điều suy nghĩ:

“Đấu Tông cũng chỉ là ngoại môn trưởng lão? Không hồ là một trong lục đại tông?”

Ngay tại trên không trung, nơi 4 vị ngoại môn trưởng lão vừa mới rời đi.

“Đám Hồn Ảnh đại lục đó ngày càng không biết sống chết, cũng dám công nhiên chiếm đóng thành thị!” Một lão giả tóc hoa râm, có thân hình cao gầy nói.

“Hừ, cũng may là chúng ta đến kịp, chứ nếu không thì toàn bộ Tương Liên thánh đã rơi vào tay bọn chúng rồi, thật không thể chấp nhận được.” Nói tiếp lại là một vị trung niên vai u thịt bắp, toàn thân nhả ra một mùi Đan hương.

“Đứng đứng! Tôn sư huynh nói chí phải. Lần này may mà có tiểu tử họ Tiền kia, nếu không có hấn phát hiện kịp lúc thì mọi việc đã khác.” Lão giả thứ ba lên tiếng.

“Nhắc đến tiểu tử đấy, các người có để ý hay không dị tượng lúc đấy?” Vị ‘Tôn’ trưởng lão kia hỏi tiếp.

“Phản Không di tích á? Nghe đồn chính là do Phản Không đại thánh để lại. Nhưng quả là đúng thật, toàn bộ đi vào, đi ra đều bị chết. Haizz, chắc là do thử nghiệm khát khe quá.”

“Không, ta không nghĩ vậy. Coi như Phản Không đại thánh tiền bối muốn truyền thừa truyền nhân, tất sẽ không để tất cả chết hết. Sự bất thường tất có vấn đề.” Tôn trưởng lão đề ra nghi hoặc.

“Tôn trưởng lão cứ hay thần hồn nát thần tính. Dù tiền bối lão nhân gia ông ta thế nào cũng không đến trên việc của mình à?” Một tên trưởng lão khác nói.

“Phải đó, có thể di tích có gì ngoài ý muốn chẳng? Vấn đề duy nhất là bây giờ về bọn Hồn Ảnh đại lục này, chứ không phải về một vụ mất tích của trăm tên Đại Đấu sư.” Tệ trưởng lão thứ hai lại nêu lên ý kiến.

Nghe vậy, lông mày trên trán vị Tôn trưởng lão hơi nhăn lại:

“Không biết tại sao, ta luôn cảm giác lần này Hồn Ảnh đại lục sẽ có hành động lớn đấy, chúng ta cần phải nâng gấp đôi cảnh giác, tranh thủ gọi các đệ tử hạch tâm đang lịch lãm khắp nơi về.”

Nói đến đây, ông ngược nhìn lên bầu trời, miệng khẽ ni non:

“Xem ra thiên hạ phong vân sắp biến đổi, không biết liệu lần này có ai sẽ giống người ấy, hoành không xuất thế, cứu vớt chúng sinh hay không?”

Quay trở lại với Luru Chính Minh, giờ phút này hấn vẫn đang ngồi dưới gốc cây nọ, hai tay liên tục đảo qua các quyền trục, nhanh chóng lấy về đề hệ thống thu hồi, nhằm nâng cấp lấy Hồn Chân Công. Tất cả đám công pháp này đều do hấn ‘mượn’ một cách tinh tế và lịch sự từ Đồng gia, Thạch gia, Lệ gia.

“Thủy Bích Thần công... Hoang cấp trung phẩm...”

“Minh Dương Thần Công, Huyền cấp trung phẩm...”

“Thổ Bích Lưu Xa, Huyền cấp trung phẩm...”

Sau tám 3 canh giờ, cuối cùng hệ thống đã thu gần hết công pháp, tuy thể Hồn Chân Công vẫn chưa có dấu hiệu tiến cấp.

“Tiện Tiện, đến bao giờ mới tiến cấp được? Bây giờ ta đã liên tục vì Hồn Chân Công cung cấp gần 30 bộ công pháp rồi.”

“Tổng cộng 28 bộ, bất quá đa phần đều là Hoang Cấp, Huyền cấp ngược lại chỉ có 7 bộ, người nghĩ rằng tấn cấp Hồn Chân Công lại dễ dàng như vậy à? Người nên nhớ là lần trước

Thái Huyền Kinh chính là Thiên cấp thượng phẩm, giá trị của nó hơn hẳn cái đồng này.” Hệ thống giọng điệu bất lộ biểu tình.

“Nếu thế thì ta cũng hiểu được, bất quá sao này giờ lại không thu được dị năng nào? Nếu không thì cũng phải rút ra cái đồ gì tốt chứ?” Luru Chính Minh tò về nghi hoặc, đơn giản là lần trước hắn tiêu hoá Thái Huyền Kinh, trực tiếp được dị năng [Kết lực], thậm chí là [Luyện Kiểm quyết], hắn cũng vì đó tăng lên tận tam đoạn kiểm ý. Lần này tốt xấu cũng là 27 bộ, sao lại không có gì?

“Về vấn đề này ta cũng không rõ lắm, có thể là... do đạo này người làm nhiều chuyện thất đức, như ăn trộm này, hay...”

“Vớ vẩn, nói tiếng người.”

“Đùa chút thôi, làm gì mà căng? Kì thực vấn đề ở đây chính là liên quan đến chất lượng công pháp. Công pháp đẳng cấp càng cao, tiêu hoá xong thu được chỗ tốt càng nhiều.” Hệ thống giải thích.

“Đã hiểu.” Luru Chính Minh thuận miệng trả lời, hai mắt lại ngồi nhìn bản công pháp trước mặt.

Đây chính là một môn công pháp Địa cấp hạ phẩm, vấn đề chính là nó có khả năng tăng cường cường độ linh hồn. Đây chính là chiến lợi phẩm mà phân thân của hắn đã phí sức một trâu hai hồ để ăn trộm từ một tên Hồn Tông bên kia, nhân lúc hắn đang mãi luyện đan, đồng thời cũng nhân cơ hội đẩy lấy đi hết số Hồn Ảnh Luru Tinh đan còn dư.

Luru Chính Minh nhẹ nhàng mở quyển trục ra.

“Minh Hồn Thiên Pháp. Địa cấp hạ phẩm. Ngăn vạn lần dừng đề ta thất vọng.”

Nói xong ngay lập tức môn công pháp trong tay Luru Chính Minh biến mất, nó đã bị tiêu hoá. Cùng lúc đấy, trong đầu Luru Chính Minh lại xuất hiện tiếp thanh âm của hệ thống:

“Đinh, kiểm tra đến ký chủ, Hồn Chân Công tiến giai.”

“Đinh, xác nhận Hồn Chân Công: Hoàng cấp thượng phẩm.”

“Đinh, xác nhận, toàn bộ thuộc tính max là gấp 15 lần.”

“Đinh! Kí chủ hoàn thành nhiệm vụ ẩn: tấn cấp công pháp. Thu hoạch được [Luyện Đạo Quyết].”

Luru Chính Minh giây phút này đang vô cùng xúc động, không những là bởi vì tự nhiên được free Luyện Đạo Quyết, phải biết rằng môn này cũng tương tự Luyện Kiểm quyết, chính là để đặt căn cơ nền móng cho Đạo Đạo, mà còn là vì Hồn Chân Công giờ đây hiệu suất hấp thu đã tăng nhanh gấp rưỡi so với lúc đầu, mà còn là vì thuộc tính gấp 15 lần.

Lấy một ví dụ căn bản: một tên Đại Đấu sư nhất tinh ta coi thuộc tính là 1. Một tên Đại Đấu sư cửu tinh sẽ có thuộc tính là 9, Đấu Linh nhất tinh là 10, Đấu Linh cửu tinh là 90. Tất nhiên các con số này chỉ dựa trên thuộc tính, chứ còn về lực chiến là cả hai khác nhau không chỉ so sánh về mặt thuộc tính, mà còn về mặt cảm nhận, về Đạo, về từng năng lực mới được khai phá, cũng là các đặc trưng nhất định của từng đại cảnh giới.

Trên căn bản, giờ phút này Luru Chính Minh, nếu toàn bộ thuộc tính đều viên mãn sẽ có thuộc tính sánh ngang ít nhất là ngang tầm Đấu Vương nhất tinh, trực tiếp vượt qua cả một cái đại cảnh giới. Nói trắng ra, chỉ luận thân thể, hắn hoàn toàn không kém gì với Đấu Vương trong tình huống không dùng Đấu Khí.

Nhưng đây vẫn không phải là mấu chốt. Mấu chốt ở đây chính là... Hồn Chân công vẫn còn không gian để tiến giai. Có thể quá trình lại sẽ hao tổn rất nhiều công pháp, nhưng hoàn toàn không thể phủ nhận là Hồn Chân công xác thực sẽ đem lại ưu đãi vô cùng lớn. Thử nghĩ mà xem, bây giờ đã là Hoàng cấp Thượng phẩm, vậy còn Huyền cấp thì sao? Lại còn Địa Cấp, Thiên cấp, Tinh Cấp,... nữa. Đến lúc đó một mình hắn đánh vượt cả ba bốn đại cảnh giới cũng không phải là không thể.

Luru Chính Minh bây giờ nhìn lại thuộc tính của chính mình:

“Thông tin nhân vật

Kí chủ: Luru Chính Minh (chưa có danh xưng).Trạng thái: 100%

Công pháp: Hồn Chân Công, Luyện Đạo Quyết.

Thần pháp: Lãng ba vi bộ.

Skills: Lý Bạch kiểm pháp, Vạn kiểm quy tổng, Chu Thiên Tinh Thần Hạ Phẩm Kiểm, Quỳnh Thiên Phong.

Trang bị: Viên xạ kiếm, Giày thép.

Cảnh giới: Bậc 1 thập trọng thiên (Đại Đấu sư cửu tinh) (570000/999999)

Năng lượng: 9000/9000

Thần thông: Phân thân thần thông

Dị năng: Kết lực

Ý cảnh: Thời gian kiểm ý

Tiên Thiên linh vật: Bất diệt linh viêm

Stats:

Hp (Máu): 200000

Str (Lực lượng): 60000

Speed (Tốc độ): 52000

Int(Độ suy tính): 43000

Wit (Vận tốc suy nghĩ): 11999

Men(Cường độ tình thần): 11999

Soul(Cường độ linh hồn): 11999

Dex(Độ linh mẫn): 11999

Acc(Độ chính xác+ khả năng quan sát + crit): 48400

Def (Cường độ thân thể, phòng ngư): 11999.

Túi đồ: 264000 HTT, 7 lần rút thưởng Đồng,6 lần rút thưởng Bạc, 4 lần rút thưởng Vàng”

“Chắc chắn! Xem ra thuộc tính của ta bây giờ cũng không kém a. Ít nhất coi như so với Đấu Vương cũng là có vốn liếng.” Luru Chính Minh tặc lưỡi.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cấm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Chuyện cũ của hệ thống

“Thế vậy kí chủ có muốn đi xử lý một tên Đấu Vương xui xẻo nào đó không?” Giọng nói ngập tràn khiêu khích của hệ thống lại một lần nữa vang lên.

“Vớ vẩn! Xử lý là xử lý thế nào? Tuy ta tự nhận mình không phải người tốt nhưng việc đi giết người chỉ để tăng tu vi lên thì xin lỗi, ta vẫn không làm được. Thế thì có khác gì mấy tên ma đầu chuyên tai hoạ chúng sinh đâu?” Luru Chính Minh gắt.

“Bất quá, muốn xử lý cũng cần phải có thực lực chứ. Ta tự nhận là mình bây giờ có thể đánh lại với Đấu Vương, không có nghĩa là giết được hần.” Luru Chính Minh trầm ngâm lại, chột tính ngổ.

Hần bây giờ mới có thực lực coi như cùng Đấu Vương tiền tam tinh có thể đánh một trận, thế mà đã bắt đầu bành trướng rồi. Cái này gọi là tâm lý thoả mãn, khi người đạt được một thành tựu nào đó mà người cảm thấy ấn tượng, người sẽ lâm vào trạng thái thoả mãn mà lại suy nghĩ bắt đầu không minh mẫn, khiến cho người vô cùng dễ bề khinh địch, nghiêm trọng hơn là sinh ra ý nghĩ” Thôi, chỉ thế là được rồi.”

Đây chính là một trong các tâm lý chết người của một tu luyện giả. Bởi một khi đã bước trên con đường này, người luôn phải nghĩ cách tiến về phía trước, chứ nếu người đã cảm thấy thoả mãn, không còn lòng cầu tiến, người chắc chắn sẽ bị đào thải.

Đó là lý do có thể tu luyện tới các cấp bậc đỉnh cao tại một vị diện, không ai không phải người có tâm trí kiên định, vì họ đã trải qua muôn vàn tang thương chết chóc, vô số các khảo nghiệm đạo tâm của họ.

Tuy vậy, nhờ có lần đề tỉnh này của hệ thống, cộng thêm bản tính vốn có cái nhìn rõ ràng, Luru Chính Minh rất nhanh đem lỗ thủng đạo tâm này vá lại, không để cho suy nghĩ này ảnh hưởng được tới mình nữa.

Lý do cơ bản của việc này, vì là Luru Chính Minh hiện tại đã đột phá quá nhanh, tâm cảnh vẫn chưa thích ứng hoàn toàn với cảnh giới. Hần kể từ lúc rời đi Hắc vụ sâm lâm đến nay mới được gần tháng, mà đã đột phá hần cả một cái đại cảnh giới.

Đây cũng chính là nguyên nhân khiến cho việc tăng cảnh giới, kể cả khi căn cơ đã vững chắc, quá nhanh mà tâm cảnh không theo kịp, là có hại nhiều hơn lợi. Nó rất dễ để lại vết rách trong đạo tâm, đôi lúc còn dễ bề thành tâm ma.

Luru Chính Minh nhanh chóng ổn định lại tâm tình, lại hướng hệ thống cảm ơn một lần nữa. Bởi vậy mới nói, có hệ thống có đủ tư duy trong người nhiều lúc lại có cái lợi của chính nó.

Có nhiều chuyện người có thể biết, như Luru Chính Minh cũng biết về cái tâm lý này, chỉ có điều hần lại không kịp nhận ra mình đã vướng phải, nhưng người vẫn không tránh nổi, thậm chí còn không hề phát hiện ra.

Đó chính là lúc mà hệ thống phát huy. Vì ánh mắt của hệ thống nhiều lúc chính là của một kẻ ngoài cuộc. Khi người trong cuộc vẫn còn u mê, trách nhiệm của người ngoài cuộc chính là nhắc nhở, bởi vì ánh mắt của họ không bị ảnh hưởng bởi những thứ trong cuộc, họ chính là nhìn toàn cục.

Ngay sau khi Luru Chính Minh lại nghe hệ thống nhắc nhở về sau, hần lại quay trở lại với công việc chính:

“Tiện Tiện, bên trong khu Trận Pháp có trận pháp nào có khả năng tự linh khí đủ mạnh mà giá cả lại phải chăng không nhỉ?” Luru Chính Minh đặt câu hỏi cho hệ thống, vì đơn giản là hệ thống đề cử thường sẽ là hàng tốt, đảm bảo không hổ.

Àn, chiếu từ trước tới giờ có vẻ đúng là chưa bị hố lần nào, coi như hệ thống có lương tâm, Luru Chính Minh nhớ kỹ trong lòng.

Đừng nhìn hệ thống thường xuyên ngồi mà mai hần, nhưng Luru Chính Minh vẫn luôn có thể cảm nhận được một sự quan tâm, chiếu cố từ hệ thống. Hệ thống thực sự đem Luru Chính Minh thành hảo hữu chí giao, không tồn chút tư tâm nào.

Mặc cho tên kia hằng ngày toàn đi trang bức này nọ, nói mình là tối cường hệ thống thế này thế kia, hần vẫn luôn cảm thấy rằng là hệ thống, theo một cách nào đấy, thực sự vô cùng có độc.

Hần, khi mà cần nói chuyện thì có thể tìm Càn Minh Nguyệt đùa giỡn một chút, hoặc đơn giản là bắt đầu tu luyện. Đối với một tu luyện giả mà nói, tuế nguyệt thường trôi qua rất nhanh, nhiều khi chính mình sẽ không cảm giác được. Đó chính là lý do mà tu luyện giả nhiều khi bẻ quan, coi như cả ngàn năm thì cũng không cảm thấy có vấn đề gì. Đơn giản là đối với họ cái ngàn năm đấy chỉ như một chớp mắt, phảng phất như một giấc ngủ ngàn thu mà thôi, không hề thấy có độc.

Hệ thống thì khác, hần không thể tu luyện, cũng không thể cho ra bất kỳ một hành động gì, chỉ có thể nói chuyện với ký chủ của mình. Đã từng có lần Luru Chính Minh đi hỏi hệ thống, rằng là trước khi gặp hần thì hệ thống đã từng làm gì.

Đối với cái này thì Tiệp Tiệp đáp rất đơn giản. Hắn đọc sách. Sách ở đây không phải là để giải trí hay cái gì, mà cũng bao gồm vô số công pháp, vô số cách tu luyện, của rất nhiều các đại lục khác nhau, từ đó tạo nên kho trí tuệ uyên bác của hắn. Hắn biết rất nhiều tình huống, vô số các trạng thái đạo tâm, cách chữa trị, cách gây ra, rất nhiều...

Trên căn bản là hắn trong quá trình tự tìm hiểu chính mình. Bất quá biến học là vô bờ, Đại Đạo là vô biên, hắn đọc mãi, đọc mãi từ năm này qua năm khác, từ kỷ nguyên này qua kỷ nguyên khác. Hắn chứng kiến rất nhiều thứ, nhưng hắn không thể tham dự, hắn không thể làm gì được cả.

Hắn... lực bất tòng tâm, cảm thấy mình lạc lõng hoàn toàn, không hề thuộc về phần nào của thế giới.

Nếu có người hỏi sao hắn không dành thời gian dầy học tập Đại Đạo? Xin nhờ, hắn cũng muốn lắm nhưng mỗi khi bắt đầu học lại có một thứ lực lượng nào đấy xoá hết tất cả đi. Đây có lẽ là cảm chế đã hạ lên hệ thống ngay từ lúc ban đầu.

Hắn vẫn nhớ như in lúc hắn được sinh ra, khi đấy, hắn được ‘người đó’ tạo ra trong một lần thí nghiệm. Hắn đã được đối xử vô cùng tử tế, ngoại trừ cái vụ một ngày lại bị lôi ra làm nẫu vật dăm ba lần, thời gian còn lại hắn cũng vô cùng thanh thoi, cho đến khi ngày đó đến...

Thế rồi, Thời Đại Cấm kết thúc, hắn lại bị trời dặt, mang theo mình một cái hệ thống, bắt đầu cuộc hành trình với sứ mạng được đặt lên vai.

Thật ra đôi lúc hắn cũng không biết mình là cái gì? Hệ thống linh chăng? Không, hắn biết mình là còn hơn thế, nhưng cụ thể chân tướng thế nào thì đến tận bây giờ hắn vẫn chưa biết.

Cứ thế, hắn cứ miên man một cách bất định, trôi dạt khắp cả Toàn vũ trụ, chờ đợi một người hữu duyên sẽ nói chuyện với hắn, sẽ làm ký chủ của hắn.

Hắn đã vô số lần muốn thoát khỏi chính sứ mạng của mình, nhưng tất cả đều không thành công. Hắn cũng muốn trở thành người, muốn được tu luyện, muốn được tiểu ngạo giang hồ, muốn nâng cao chén rượu, lập mưu đầu trí... muốn được tồn tại một cách thực sự.

Nhiều lúc hắn hoài nghi rất nhiều, có thể chỉ là mình đang mơ, hay chính mình kì thực là không tồn tại. Tất nhiên hệ thống cũng vẫn biết là tu vi đạt được mức nhất định, thực với hư kì thật đã không quá quan trọng nữa. Nếu là thật thì không phải nói, nếu là hư ta chỉ cần biến nó thành thật.

Đang tiếc, điều này yêu cầu một thân tu vi thông thiên triệt địa, mà hắn có không? Đương nhiên là không. Nếu có, hắn đã tu luyện được rồi.

Rồi thời gian trôi qua, tí năm, tí tí năm, vô hạn năm... Trong thời gian đó, hắn đã từng gặp vô số truyền kì, thiên kiều nổi lên. Kinh lịch của hắn đã nhiều tới mức khó tin.

Hệ thống đã từng hi vọng, để rồi thất vọng, quá trình này đã xảy ra vô số lần.

Cuối cùng, trải qua bao nhiêu thời gian, cuối cùng hắn đã tìm được Lưu Chính Minh, vị ký chủ đầu tiên của hắn.

Đối với hệ thống mà nói, Lưu Chính Minh chính là kẻ duy nhất có thể tương tác cùng với hắn, có thể nói chuyện, cười đùa cùng hắn. Chính vì lẽ đó, hệ thống sẽ làm hết mức để có thể bồi dưỡng được Lưu Chính Minh trở thành một vị cường giả, một người có thể đủ sức mạnh nắm vững vận mệnh của mình. Điều này cũng thiết lập của hắn vô mưu mà hợp. Đây có lẽ cũng là dụng ý của vị kia...

Tất nhiên, Lưu Chính Minh hoàn toàn không biết gì nhiều về cuộc đời của hệ thống. Nhưng không biết thì hắn cũng có thể đoán được.

Hệ thống coi hắn làm bằng hữu, hắn làm sao lại không coi hệ thống cũng như bằng hữu? Mối quan hệ của hai người sớm đã vượt qua mức chỉ là hợp tác mà thôi.

Trong vòng 4 tháng tại Hắc vụ sâm lâm, cũng chỉ có hệ thống có thể bầu bạn cùng Lưu Chính Minh. Do thời gian tại hệ thống không gian so với ngoại giới khác nhau hoàn toàn, thế nên kì thực thời gian mà Lưu Chính Minh dành ra cùng với hệ thống dĩ nhiên không chỉ có 4 tháng ngắn ngủi như vậy.

Nhiều lúc, để giải trí, Lưu Chính Minh vẫn là cùng hệ thống ngồi trò chuyện, đánh cờ, xem tí phim ảnh. Bất quá phim này không chỉ là phim viễn tưởng đâu, gần như tất cả đều là hàng thật, lấy từ kinh lịch của hệ thống mà xây dựng ra. Chính là từ nơi này Lưu Chính Minh mới biết, hệ thống đã trải qua thời gian kia lâu như thế nào, vì đơn giản số lượng phim tại đây, dùng tí cũng không thể tính toán được.

Đó cũng chính là lý do Lưu Chính Minh vô cùng tin tưởng hệ thống, vì đơn giản là giống như lúc ban đầu hệ thống đã nói cùng với hắn, kẻ yếu sẽ không thể nắm vững được vận mệnh của mình. Thế nên hắn sẽ trở nên ngày càng mạnh, mạnh đến mức như vậy....

“Có, nhưng chỉ xem người có dám dùng hay không?” Hệ thống đáp.

“Trận pháp gì?” Lưu Chính Minh tò mò.

“Tứ Tượng Hợp Thể Tự Linh Trận!”

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cấm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 53: Lắp đặt Tứ Tượng Hợp Thể Tự Linh Trận

“Tứ Tượng Hợp Thể Tự Linh Trận?” Lưu Chính Minh hơi giật mình.

“Không sai. Đây là một trận pháp Thiên cấp, có giá trị 20 vạn HTT. Trận pháp này kết tinh sức mạnh tinh hoa của tứ tượng, kết trận làm Đông Tây Nam Bắc, phân biệt đối ứng: Thái Dương, Thiếu Dương, Thái Âm, Thiếu Âm. Trận pháp này tuy không có khả năng phòng ngự hay tấn công, nhưng ưu điểm của nó cũng tương đối nhiều.” Hệ thống nói.

“Gồm gì? Chúng ta gần như có thể bỏ qua được việc tấn công cùng phòng ngự, dù sao trận pháp này ta vốn dĩ muốn lắp đặt tại bên trong Hoàng Thiên Lô, nên có hai khả năng kia có ích gì?” Lưu Chính Minh nhắc nhở.

“Người không nói ta cũng quên, nếu vậy thì trận pháp này đúng là thích hợp nhất với người bây giờ. Trận pháp được phân biệt theo từng tầng uy lực, phụ thuộc vào số lượng Đẩu Thạch người bỏ vào để duy trì trận. Tầng một cần 4 viên Cực Phẩm Đẩu Thạch, tầng 2 cần...”

“8 viên đúng không?”

“Sai, 16 viên! Tầng 3 cần 64, tầng 4 cần 256, cứ thế suy ra tiếp. Nhưng trọng điểm vấn đề ở đây chính là, ngươi cho vào số lượng năng lượng càng lớn, uy lực trận càng mạnh, đồng thời ngươi không phải mất công đi bổ sung lấy Đẩu Thạch, trận pháp này có khả năng tự hấp thu từ thiên địa để bồi lại hao phí. Ở tầng 1, lượng năng lượng kết tinh sẽ so ngoại giới gấp 2 lần, tầng 2 là 4 lần, tầng 3 sẽ sau tương tự.

Đặc biệt, trận pháp này còn có khả năng ngưng tụ lấy Đẩu Thạch. Nếu ngươi sử dụng trận pháp tầng 1 bởi 4 viên cực phẩm, một ngày ngươi sẽ ngưng tụ được 1 viên Thượng phẩm, mà còn hoàn toàn tinh khiết. Nếu ngươi sử dụng tầng 2, bởi 16 viên cực phẩm, một ngày sẽ có 4 viên Thượng phẩm. Bất quá nếu ngươi sử dụng tầng 3, một ngày sẽ kết hợp được 16 viên Thượng Phẩm, thậm chí còn có khả năng kết ra được 1 viên Cực Phẩm. Tương tự như thế nếu ngươi thay Đẩu Thạch duy trì trận bằng Tuyệt Phẩm, ngươi hoàn toàn cũng có cơ hội ngưng luyện ra cực phẩm như phía trên. Tất nhiên điều kiện ngưng tụ là ngươi không tiêu hao hết số lượng Đẩu Khí bên trong đấy.”

Lưu Chính Minh nghe vậy mắt sáng lên:

“Ồ! Nghĩa là cái trận pháp này có khả năng tự động ngưng kết lấy Đẩu Thạch, thậm chí công hiệu còn khủng bố như vậy. Đây đúng là lựa chọn hoàn mỹ nhất của hiện tại rồi. Bất quá..” nói đến đây hắn hơi nheo mắt lại:

“Ngươi cảm nhìn lại xem lão từ bây giờ có bố trí nổi Thiên cấp trận pháp không? Đừng nói Thiên Cấp, coi như Huyền cấp thượng giai trận pháp ta bây giờ mà bố trí được cũng là quá miễn cưỡng rồi, ngươi đang mong đợi điều gì?”

Hệ thống nghe vậy cũng không sinh khí:

“Thế là ngươi không muốn?”

“Đương nhiên, ta vẫn rất tự biết mình.”

“Kỳ thực ra là trận pháp này bố trí cũng không cần tạo nghệ Trận Đạo quá cao nha, ngươi không thích thì ta có thể cất đi cũng được. Đặc biệt sau khi hoàn thành còn có chỗ tốt rất lớn đó. Nói thẳng ra lấy ngươi đối Trận Đạo lý giải bây giờ có 100% là bố trí nổi.... Bất quá, ngươi có vẻ không..”

“Ca, ta sai!”

Thế là lại một hồi liếm chó của Lưu Chính Minh về sau, hệ thống mới ngạo kiều giao trận pháp ra. Lưu Chính Minh mặc danh kỳ hiệu nhìn lên thông tin trận pháp trước mặt, miệng đắng lưỡi khô.

“Tứ Tượng Hợp Thể Tụ Linh Trận.

Giá trị: 20 vạn HTT.

Phẩm cấp: Thiên Cấp Thượng Giai.

Đánh giá: Ngưng tụ sức mạnh tứ tượng, có khả năng tự vận chuyển, đặc biệt sở hữu tính năng....”

Đoạn về sau thì giống hệt giống như hệ thống giới thiệu, Lưu Chính Minh âm thầm buồn lòng một hồi. Còn tốt con hàng này tuy phải mất công vẽ móng ngựa rất nhiều, nhưng hàng nó để cử thì quả đúng là chất lượng cao thật.

Bất quá, suy nghĩ của Lưu Chính Minh nghĩ tốt về hệ thống đã dừng ngay tại phần chú ý:

“Chú ý: do lấy Đông Tây Nam Bắc làm trận giác nên ngươi bố trận đồng thời cũng phải làm tâm trận mới có thể kết trận thành công. Đề cử: Đẩu Linh cảnh phía trên.”

“Tiện Tiện, ngươi lăn ra đây! Uống công lão từ coi ngươi làm bằng hữu.”

“Đến đây đến đây, có vấn đề gì?” Hệ thống lại xuất hiện, hắn vừa nhìn vào phần chú ý là đã hiểu được tại sao Lưu Chính Minh lại nổi điên.

Chắc chắn, xem ra vừa nãy mình cũng bỏ sót cái này. Bất quá nếu ta thừa nhận chuyện ta là hệ thống linh mà còn nhìn nhầm được thì mặt mũi của ta vất đi nơi nào? Hệ thống nghĩ thầm

Thế là hắn một bộ giọng nói khinh miệt nhìn Lưu Chính Minh:

“Thế này mà ngươi cũng đã thấy có vấn đề? Kê nào vừa nãy vừa bảo rằng mình bây giờ có thể ngang kháng được Đẩu Vương rồi hả? Trên Đẩu Linh liền không phải là Đẩu Vương sao? Yên tâm, lấy thực lực của ngươi, coi như có làm tâm trận thật thì cũng không bị đánh chết được đâu. Dù sao cái chú ý này nói rằng là lời khuyên thôi, đôi lúc lời khuyên hoàn toàn cách sự thật một khoảng cách đấy.” Hệ thống mặt không đổi sắc nói dối. Nhưng... kì thật hắn làm gì có mặt?

Lưu Chính Minh đương nhiên sẽ không bị hệ thống đánh lừa, hắn chú ý đương nhiên là vào cái cụm từ “không bị đánh chết” kia. Hàm nghĩa của cái cụm từ này sâu sắc lắm.

Bất quá, vì tăng thực lực bản thân, hắn vẫn cắn răng gạt đầu:

“Được, mua thì mua.”

“Nói hay lắm, nam nhi trang từ hán là phải có khí thế như vậy. Đừng để ý mấy chi tiết vặt.”

Tiếp theo sau vẫn là tiết mục quen thuộc.

“Keng! Ký chủ chọn mua [Tứ Tượng Hợp Thể Tụ Linh Trận], chắc chắn?”

“Mua!”

“Đinh! Ký chủ đã mua [Tứ Tượng Hợp Thể Tụ Linh Trận], tiêu tốn 20 vạn HTT, ký chủ còn 64000 HTT.”

Nhìn lấy cái trận bàn trong tay, Lưu Chính Minh ần ần đoán được điều gì.

“Hy vọng nó sẽ không đau lắm.” Hắn nghĩ thầm

Sau đó Lưu Chính Minh cùng Càn Minh Nguyệt thương lượng về vị trí đặt trận pháp tại tầng 1 của Hoàng Thiên Lô.

Lưu Chính Minh lúc trước lấy được từ Phần Không Đại Thánh tám 7 chục viên Cực Phẩm Đẩu Thạch, vừa đủ để cho tầng thứ 3. Hắn đặt trận bàn ngay tại trung tâm, sau đó đi lòng vòng xung quanh lắp đặt 63 viên.

Cuối cùng cũng đến viên cuối cùng, Lưu Chính Minh nhìn kỹ lại viên Đẩu Thạch trong tay một lần nữa, ngưng thần thờ kỹ. Hắn cuối cùng đặt nốt viên còn lại vào trong trận pháp. Càn Minh Nguyệt thì đang đứng theo dõi từ xa.

Ngay sau khi viên Đẩu Thạch cuối cùng được đặt xuống, đại trận ngay lập tức toả ra quang mang chói mắt, xuyên thẳng cửa trời.

Chỉ thấy nguyên bản vốn sắp xếp theo trận pháp 64 viên Đẩu Thạch, lúc này đều đang bộc phát ra từng sợi tơ ánh sáng nhỏ, nhanh chóng đan vào với nhau, dần dần liên kết lại.

“Thiên cấp đại trận, thành!” Thấy cảnh tượng này, Càn Minh Nguyệt lâm bảm.

Trận pháp Thiên cấp một khi đã hoàn thành thì sẽ bộc phát ra thiên địa dị tượng. Tuy rằng Hoàng Thiên Lô tầng một chỉ là một nơi rộng tầm mấy trăm vạn dặm thôi nhưng xét theo một hướng nào đấy, đây vẫn được tính là một tiểu thế giới riêng biệt, nên việc trời giáng dị tượng cũng là điều dễ hiểu.

Nhưng vấn đề đến bây giờ vẫn chưa xong, tiếp theo đó, mới cần đến Lưu Chính Minh ra sức, lấy thân mình làm tâm trận, chỉ cho đến khi nào đại trận có thể tự luân chuyển mới xong.

Từng đợt tia ánh sáng liên kết với nhau, ngay lập tức khiến cho 4 góc của đại trận bộc lộ ra khí thế khủng bố, tựa như hải lăng lăng thiên, liên tục luân chuyển, nhưng không hề có dấu hiệu ngưng tụ.

Chứng kiến cảnh tượng này, Lưu Chính Minh cũng biết là đến lúc rồi. Hắn một tay đặt tại phía trên trận bàn, tay còn lại bấm pháp quyết.

“Bắc vi Thiếu Âm Huyền Vũ. Tây vi Thái Âm Bạch Hổ. Nam vi Thiếu Dương Chu Tước. Đông vi Thái Dương Thanh Long. Tứ tượng hợp thể, tụ tại trung tâm, đại trận... THÀNH!”

Nương theo tiếng quát lớn của Lưu Chính Minh, bốn phía khí tức ngay lập tức càng thêm phun trào, hoá thành hình tứ đại thần thú. Tứ đại thần thú ánh mắt vô minh, nhanh chóng hướng trung tâm là Lưu Chính Minh lao tới.

Đối diện với 4 luồng khí thế như hồng, Lưu Chính Minh cũng không chút nào sợ hãi, đôi mắt lấp lánh ý chí kiên định.

Rất nhanh chóng, tứ đại thần thú lao đến, nhanh chóng quán xuyên xuyên qua cả người Lưu Chính Minh, kèm theo đó là phô thiên cái địa Đẩu Khí, nhanh chóng xuyên phá cơ thể hắn.

Thân thể của Lưu Chính Minh, dưới luồng Đẩu Khí khủng khiếp của cả toà đại trận, nhanh chóng lộ ra dấu hiệu no bọ. Tinh thần của hắn đang không ngừng bị trùng kích. Với tổn thương như vậy, coi như Lưu Chính Minh sở hữu Bất Diệt Linh Viêm cũng không kịp hồi phục.

Phía xa, Càn Minh Nguyệt nhìn thấy như vậy, trái tim không khỏi nhảy dựng lên.

Đối mặt với hiện tượng như vậy, con mắt của Lưu Chính Minh cũng lấp lánh vẻ tàn nhẫn:

“Người tưởng lão tử thể mà sợ người. Hồn Chân Công, vận chuyển!”

Nương theo thủ ấn của hắn, thân thể của Lưu Chính Minh đang từ sắp bị bạo tạc ngay lập tức ổn định, các vết thương trên người có thể lấy tốc độ hồi phục mất thường có thể thấy được.

Lưu Chính Minh bây giờ tựa như một hố đen, vào bao nhiêu hút bấy nhiêu, không ngăn nhiều hay ít.

Tu vi của hắn đang không ngừng tăng cao, đồng thời việc tinh thần bị oanh kích liên tục cũng khiến hắn lại như có như không lâm vào một loại cảm giác.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Tứ Tượng kiểm ý!

Hệ thống nhìn thấy tình cảnh này của Lưu Chính Minh cũng kinh ngạc há hốc cả mồm:

“Không - không thể nào! Hắn vừa mới Thiên Nhân hợp nhất được bao lâu? Sao lại có thể nhanh như vậy?”

Hệ thống nhanh chóng truy tìm căn nguyên khắp cả người Lưu Chính Minh, nhưng vẫn không thấy gì.

“Toàn thân hắn không có gì thay đổi a, lấy tư chất của hắn thì liên tiếp lâm vào Thiên Nhân Hợp Nhất là khó có khả năng. Rốt cuộc là cái gì xảy ra nhỉ? Ngẫm lại nào, đại trận hiện hoá Tứ Tượng, Đẩu Khí truyền lại quá nhiều khiến cho hắn toàn lực vận chuyển Hồn Chân Công... Đúng rồi, chính là nó!”

Hệ thống nhanh chóng nhìn lại về thông số của Hồn Chân Công, giờ phút này đang là:

“Hồn Chân Công (Sơ Khuy Môn Kinh: 1000/ 1000000)”

“Thào nào!” Hệ thống lộ vẻ mặt ra là thể, trầm ngâm nghĩ thầm:

“Mấy ngày hôm nay cường độ chiến đấu của tiểu tử lên cao, cộng với một trận chiến với tên Phần Không Đẩu Thánh kia khiến cho lĩnh ngộ của hắn đối với Hồn Chân Công cũng đạt được vài trăm, tiếp cận hàng nghìn. Bây giờ, đối diện với một số lượng lớn Đẩu Khí truyền đến, lĩnh ngộ lại được gia tăng nhờ sử dụng nhiều lần Hồn Chân Công. Nhất pháp thông vạn pháp, Hồn Chân Công còn là một tồn tại đặc thù, khiến tiểu tử đối với lý giải kiểm ý tự nhiên cũng được tăng cường, không những thế còn có tứ tượng hoá hình tứ đại thần thú ở đây, trực tiếp tiến vào Thiên Nhân Hợp Nhất lại càng đơn giản. Không biết liệu tiểu tử sẽ lĩnh ngộ được bao nhiêu.”

Quay lại với tầm nhìn của Lưu Chính Minh, giờ khắc này hắn phảng phất cảm thấy chính mình như đang trôi nổi tại trong vũ trụ, cảm giác được Nhật Nguyệt Tinh Thần tại xung quanh, phảng phất như hắn là trung tâm của vạn vật.

Lưu Chính Minh chìm đắm tại trong cảnh quan đấy, hắn cảm nhận được Nhật Diệu chói lòa, cảm nhận thấy Minh Nguyệt lạnh lẽo, hắn như thấy được Tinh Thần chuyển dời, tĩnh hoặc

động.

Ngay lúc đấy, chỉ thấy hần cổ gắng vươn tay về phía mặt trời. Cảm nhận được sức nóng của Thái Dương, hần nắm chặt bàn tay lại, chỉ thấy viên Thái Dương kia lấy vận tốc bằng mắt thường nhanh chóng thu nhỏ lại, nhỏ dần, nhỏ dần hoá thành một thanh kiếm.

Lưu Chính Minh nắm lấy thanh kiếm ấy, hướng không gian vô tận chém một chiêu kiếm. Kiếm quang chói lòa, sức nóng toả ra từ kiếm khí như muốn thiêu đốt vạn vật, nhưng đồng thời cũng làm cho người ta cảm giác được một sự ấm áp, như là sức sống.

Tại hệ thống không gian, hệ thống nhìn thấy Lưu Chính Minh từ trên thân bộc lộ một cổ kinh người ý cảnh, nhiệt độ xung quanh nhanh chóng tăng trưởng, giật mình kinh hô:

“Thái Dương Kiếm Ý! Tiểu tử này lĩnh ngộ thành công. Không biết liệu hần có lĩnh ngộ được nốt không, phải biết đây là cơ hội một khi đã mất là về sau khó lòng tìm lại được.”

Ngay tại lúc hệ thống đang trông chờ, lại thấy nhiệt độ vốn dĩ đã tăng trưởng, lấy tốc độ kinh người nhanh chóng sụt giảm, khuôn viên xung quanh người Lưu Chính Minh bắt đầu có hiện tượng kết băng, hàn khí bức người từ trong thể nội phát ra.

“Thái Âm Kiếm Ý! Tốt, tiểu tử. Nhất Âm Nhất Dương rồi, đến Cương - Nhu nào.” Hệ thống im lặng cổ vũ.

Ngay tại sau đó, luồng hàn khí xung quanh Lưu Chính Minh lấy mắt thường có thể nhìn được nhanh chóng rút lui vào thể nội. Bay giờ xung quanh Lưu Chính Minh lại tồn tại một loại không hề nhìn thấy ý cảnh, nhưng lại có thể cảm nhận được một cổ kiệt ngạo, hiên ngang bất khuất, kiên cường rắn rỏi, lấy thể không đỡ nổi bộc phát, hùng dũng như hổ.

“Thiếu Dương Kiếm Ý. Nhất hào âm, nhị hào dương. Cổ lên tiểu tử, 3 trên 4 rồi! Nếu như đầy đủ thì chỗ tốt sẽ rất lớn đó.” Hệ thống ánh mắt giờ đây triệt để kích động.

Vừa dứt lời, khí thể cứng rắn trên người Lưu Chính Minh nhanh chóng biến hoá. Cổ khí thể kia nhanh chóng trở nên uyển chuyển, cảm giác cũng tại nhu hoà rất nhiều, tựa như lưu thủy, nhẹ nhàng êm dịu, nhưng không dứt không ngừng.

Hệ thống nhìn thấy như vậy, tâm tình tràn đầy thoả mãn, tựa như dân chơi bóng đá nhìn thấy một cú ghi bàn ngoạn mục đồng dạng:

“Thái Âm Kiếm Ý. Nhất hào dương, nhị hào âm. Tứ tượng kết hợp, Tinh Thần Nhật Nguyệt, âm dương cương nhu, vĩnh hằng bất biến, tiểu tử thành công rồi!”

Chỉ thấy Lưu Chính Minh triệu xuất ra Viên Xạ Kiếm, trên người bộc phát bốn cổ hùng hồn ý cảnh, liên tục chôn vùi trên thân, biến ảo không ngừng. Hần hướng xung quanh tung ra bốn lần chém, mỗi lần mang một loại ý cảnh khác nhau, nhanh chóng bức lui huyền hoá tứ đại thần thú, khiến cho chúng đều bị tan rã.

Không còn chịu ảnh hưởng, Đẩu Khí tứ phương liên tục hoà vào nhau, tạo thành một vòng xoáy lấy Lưu Chính Minh làm trung tâm, vận chuyển không ngừng, nhanh chóng ổn định.

Đại trận, thành.

Hiện tại nếu có ai đó nhìn từ trên cao xuống, sẽ phát hiện rằng vị trí Lưu Chính Minh đang đứng giờ phút này giống như vùng tâm lõi, xung quanh Đẩu Khí tứ phương như từng đợt cuồng phong liên tục di chuyển.

Lưu Chính Minh giờ phút này mới tỉnh lại. Cảm giác được toàn thân lực lượng, hiện tại hần đang thấy vô cùng thoải mái, tinh lực ngập tràn.

Hần nhanh chóng nhìn kỹ lại đại trận, trên môi nhếch lên một nụ cười:

“Tuồng thế nào, hoá ra cái chú ý là đề phòng bị bạo lấy Đẩu Khí à. Bất quá ta lại có Hỗn Chân Công có khả năng chuyển hoá siêu nhanh nha. Ân, sao cảm giác mọi thứ trông càng rõ nét hơn nhì?”

Lưu Chính Minh dụi mắt về sau, nhanh chóng ổn định lại tâm tình. Hần nhảy ra khỏi đại trận, trong đầu lại câu thông với hệ thống, lại nghĩ thầm:

“Quả không hổ là hệ thống, đồ tốt đề cử có khác. Không nói đến lĩnh ngộ được kiếm ý, chỉ riêng việc hấp thu được nhiều năng lượng như vậy đã làm cho thực lực của ta tăng trưởng rất nhiều rồi. Đúng như hần nói thật, cái chú ý đối với người ngoài có lẽ chuẩn xác, bất quá với ta thì không hề hần gì. Quả không hổ danh Tien Tien không gì không biết.”

Rất may Lưu Chính Minh cũng không biết được rằng hệ thống căn bản không có nhớ ra cái chú ý này, nếu không không liệu mạng một lần là không thể được.

Nói đi thì cũng nói lại, đương nhiên hệ thống chắc chắn biết rằng Lưu Chính Minh là sẽ không chết, chỉ là so với bây giờ chặt vật nhiều thôi, làm sao tung từng được như thế này.

“Tien Tien, cảm ơn nhiều nhá. Xin lỗi lúc trước đã nghi ngờ người!”

“Giờ thì biết bổn hệ thống tài ba như nào chưa. Ta tính cả rồi. Ha ha ha...”

“Ân, sao tiếng cười nghe miễn cưỡng thế?”

“Đừng để ý việc nhỏ nhặt, sao người không kiểm tra tình trạng mình bây giờ đi.”

“Ừm.”

Lưu Chính Minh nhanh chóng mở ra thông tin thuộc tính, rồi giật mình choáng váng:

“Thông tin nhân vật

Kí chủ: Lưu Chính Minh (chưa có danh xưng).Trạng thái: 100%

Công pháp: Hỗn Chân Công, Luyện Dao Quyết.

Thân pháp: Lãng ba vi bộ.

Skills: Lý Bạch kiếm pháp, Vạn kiếm quy tông, Chu Thiên Tinh Thần Hạ Phàm Kiếm, Quỳnh Thiên Phong.

Trang bị: Viên xạ kiếm, Giày thép.

Cảnh giới: Bậc 1 cửu trọng thiên (Đại Đẩu sư cửu tinh) (999999/999999)

Năng lượng: 9000/9000

Thần thông: Phần thân thần thông

Dị năng: Kết lực

Ý cảnh: Thời gian kiếm ý, Thái dương kiếm ý, Thái âm kiếm ý, Thiếu dương kiếm ý, Thiếu âm kiếm ý.

Tiên Thiên linh vật: Bất diệt linh viêm

Stats:

Hp (Máu): 280000

Str (Lực lượng): 149999

Speed (Tốc độ): 149999

Int(Độ suy tính): 149999

Wit (Vận tốc suy nghĩ): 14999

Men(Cường độ tinh thần): 14999

Soul(Cường độ linh hồn): 14999

Dex(Độ linh mẫn): 14999

Acc(Độ chính xác+ khả năng quan sát + crit): 149999

Def(Cường độ thân thể, phòng ngự): 14999

Túi đồ: 64000 HTT, 7 lần rút thưởng Đồng,6 lần rút thưởng Bạc, 4 lần rút thưởng Vàng”

“Thuộc tính gần như toàn bộ viên mãn.” Lưu Chính Minh kinh hô.

“Đúng, lần này kí chủ đạt được chỗ tốt thật nhiều. Nhờ có ta.” Nói đến câu thứ hai thanh âm hệ thống bắt đầu bé lại, lộ ra một bộ thiếu tự tin.

Lưu Chính Minh cũng không lảng nhảng nhiều, ngay lập tức offline. Nhưng điều làm cho hắn nhất nhất không ngờ tới, là khi vừa mới ra khỏi đại trận, vừa nhìn Càn Minh Nguyệt thì lại thấy nàng đã lấy thương ra, trên thân toát lên một cỗ ý cảnh.

“Quang Minh thương ý?” Giọng nói của hệ thống vang lên, ngập tràn ngoài ý muốn.

“Nàng hắn là linh ngộ được ngay lúc ta thao diễn Thái Dương Kiếm Ý.” Lưu Chính Minh bắt đầu hồi tưởng lại lúc đó.

Tuy hắn đang trong trạng thái Thiên nhân hợp nhất nhưng hoàn toàn không mang ý nghĩa hắn không biết cái gì đang diễn ra ở bên ngoài. Trái lại là trong trạng thái này tất cả các giác quan của hắn đều được đề cao rất nhiều, có thể mới được xưng là Thiên Nhân Hợp Nhất, cảm ngộ tự nhiên. Ngay tại lúc hắn biểu diễn Thái Dương Kiếm Ý hắn đã chú ý tới bên ngoài Càn Minh Nguyệt đang nhìn chăm chăm vào hắn, nhưng lúc đấy thấy nàng chưa có dị động gì nên cũng không để ý lắm, hoá ra nàng từ đấy linh ngộ được Quang Minh Thương Ý.

Lưu Chính Minh cảm thán:

“Quả không hổ là nhân vật chính a. Chỉ nhìn một chút liền tùy tiện linh ngộ được. Tư chất phải nói là siêu quần bạt trụy. Thật đáng hâm mộ nha.”

“Nhắc đến tư chất ta mới nhớ, Hồn Chân Công...” Hệ thống lại nói tiếp phát hiện vừa nãy của mình với Lưu Chính Minh.

“Ý người nói rằng là, ta đối linh ngộ Hồn Chân Công càng nhiều, lý giải của ta về thiên địa tự nhiên sẽ tăng trưởng?” Lưu Chính Minh ngạc nhiên.

“Chính xác. Người có thể hiểu được là như vậy.” Hệ thống đáp.

“Xem ra từ giờ muốn dùng Hồn Chân Công nhiều hơn vậy, coi như thời khắc nào cũng phải vận chuyển. Ta có thể tư chất không tốt, nhưng ta có nỗ lực. Nước chảy đá ắt mòn.” Lưu Chính Minh âm thầm suy nghĩ trong lòng.

Lúc này, Càn Minh Nguyệt cũng đã diễn luyện xong, luồng ý cảnh chói mắt mới dần dần thu vào thể nội. Đôi mắt của nàng mở ra, bên trong tựa như ẩn chứa ánh sáng chiếu xuống chúng sinh.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Thành quả tu luyện

Vừa thấy Lưu Chính Minh xuất hiện tại ngay trước mặt mình, Càn Minh Nguyệt có phần giật mình:

“A! Chủ nhân? Trận pháp thành công rồi?”

“Ồ, hắn là thành công rồi. Bất quá chuyện đấy không quan trọng bằng bây giờ. Người linh ngộ Quang Minh Thương Ý?” Dù đã có xác định nhưng Lưu Chính Minh vẫn hỏi lại.

“Đúng a, chủ nhân người xem này.” Càn Minh Nguyệt vừa nói xong, trường thương lại vẩy lên, đầu mũi thương lấp lánh từng tia ánh sáng.

“Ngay lúc chủ nhân người lĩnh ngộ được Thái Dương Kiếm Ý, ta đột nhiên phát hiện ra Thái Dương có sức mạnh không chỉ của nhiệt độ, mà còn đồng thời có thể lan toả được ánh sáng. Chủ nhân nên biết được rằng là Quang Lược Thiên Hoà Quyết vốn chính là một môn công pháp chủ tu nhờ dĩ hoà, nhưng cũng đồng thời liên quan đến hai nguyên tố hoà và quang. Vậy nên... ta tuy tiện đồn ngộ thôi.” Nàng kể lại: “Đặc biệt là ta đồn ngộ xong là Quang Minh Thương Ý cũng tăng lên được đến đệ ngũ đoạn.

Lưu Chính Minh mới đầu nghe còn đang âm thầm gật đầu, vì hồi tưởng lại đúng là như vậy thật. Bất quá đến khi hắn nghe đến câu cuối mới giật mình:

“Đệ ngũ đoạn? Người lĩnh ngộ lần đầu lên được đệ ngũ đoạn?”

“Đúng vậy a chủ nhân, có gì tốt giật mình sao? Mấy người đệ đệ của ta năm nay cũng là Đấu Linh rồi, mà cả đám đấy toàn lĩnh ngộ loanh quanh tầm cửu đoạn cả.” Càn Minh Nguyệt mặt mũi tràn ngập nghi ngờ thần sắc.

“Không phải, người không hiểu. “Lưu Chính Minh khó nhọc nói ra:

”Mà thôi chúng ta không nói chuyện này nữa.”

Lưu Chính Minh càng ngày càng cảm thấy mình tu luyện giống như đều lên được cầu thần. Hắn luyện được Thời gian kiếm ý đó là nhờ tu luyện mất mấy tháng trời mới xử xuất được, Tứ Tượng kiếm ý đều nhờ vào Hỗn Chân Công cùng trận pháp, thế mà Tứ Tượng Kiếm Ý đều chỉ đạt được nhất đoạn.

Thế mà cô nàng này chi tiện nhìn xem hắn lĩnh ngộ Thái Dương Kiếm Ý mà còn lĩnh ngộ lên tới được ngũ đoạn? Cmn còn thiên lý hay không? Nếu không phải từ trước tới giờ Lưu Chính Minh không phát hiện ra chút nào ý cảnh trên người nàng thì chi có thể cảm thấy nàng ẩn tàng quá sâu a.

Kì thực ra vấn đề ở đây không phải là nàng lĩnh ngộ được đến đệ ngũ đoạn, mà chỉ đơn giản là do nàng chỉ nhìn vào Thái Dương Kiếm Ý nhất đoạn của Lưu Chính Minh mà cũng lĩnh ngộ được đến đệ ngũ đoạn, một mạch liên tiếp, đó mới là điều khiến cho Lưu Chính Minh giật mình.

Người có thể không sợ đối thủ tu vi cao hơn người, nhưng đối với cái đám có tốc độ tu luyện kiểu khủng bố như này thì mới là đốn đau lòng người. Giống như hôm nay vẫn còn thấy nó đang học cùng mình, sang tuần nó đã là trợ lý giáo sư, tháng sau nó đã thành giáo sư rồi.

Bất quá Lưu Chính Minh là ai? Hắn rất nhanh ổn định lại. Đương nhiên cũng có một phần là hắn biết được lý do của việc Càn Minh Nguyệt có tư chất cao như vậy. Nàng là người sở hữu Tiên Đế chỉ tu, đồng thời cũng là nhân vật chính của cả vị diện này, xem ra đối với những thứ như này thì chỉ là lĩnh ngộ ý cảnh ngũ đoạn cũng không đáng kinh ngạc cho lắm.

Thấy Lưu Chính Minh trầm ngâm không nói gì, Càn Minh Nguyệt cũng đã quá quen thuộc rồi. Nàng tự tiện lui về ra sau, quay đầu nói:

“Thế thôi chủ nhân, nếu không có việc gì ta bèn đi luyện đan tiếp đây, dù sao cũng là có ai đó bắt ta thành luyện đan sư tam tinh cơ mà.”

Đến câu cuối cùng giọng nói của nàng cũng mang theo mấy phần hờn dỗi, thứ mà trước đây kiên cường Đại Càn công chúa không thể nào nói ra được, giờ bất tri bất giác đã bị thay đổi một chút.

Còn về vụ đệ ngũ đoạn, đương nhiên là nàng biết nó có ý gì rồi. Nàng cũng là tu luyện giả, nàng đâu có ngu. Bất quá chi là nàng muốn khoe thôi, vì dù sao gia hỏa kia bộc lộ tiến bộ quá kinh người rồi, nàng cũng muốn chứng minh rằng nàng tại tư chất vẫn còn trên hắn. Đây là lòng kiêu hãnh của nàng.

Lưu Chính Minh làm sao không nhận ra tiểu tâm tư ấy, bất quá hắn cũng không muốn lộ ra. Nhưng trong lòng thầm nghĩ:

“Kì thật mà nói ra người nếu như mà muốn so tiến cảnh, có thể người không biết mình là nhân vật chính nên tiến cảnh sẽ nhanh thế nào, bất quá một khi người đã đòi so tư chất thì... Hỗn Chân Công đây, có giới đến so a. Sai lầm sai lầm”

Thế nhưng mặt ngoài hắn vẫn làm ra như thể không có gì. Dù sao đã đánh mặt nàng quá nhiều rồi, không cần thiết phải làm sụp đổ nốt lòng tự tin cuối cùng của nàng. Bởi vì đối với tu luyện giả, kì thật không gì tốt hơn là có ý chí cầu tiến cả. Hắn cũng không muốn mang theo một bình hoa a.

Vậy là trong cả một tháng sau, cả hai người đều có riêng phần của mình để cố gắng. Lưu Chính Minh thống nhất là sẽ cầm Hoàng Thiên Lô mang theo mình hương đến kinh đô của Đại Khôn quốc, còn Càn Minh Nguyệt thì cứ tại bên trong cố gắng thôi.

Càn Minh Nguyệt ngồi tại bên trong Hoàng Thiên Lô, vừa tu luyện lại vừa học tập luyện đan. Lúc đầu đan hồng rất nhiều, nhưng với cả núi dược liệu mà Lưu Chính Minh trộm được thì nàng hoàn toàn không lo thiếu thốn, cộng với linh hồn của nàng xem ra cũng rất mạnh, khiến cho nàng luôn nhanh chóng rút ra được kinh nghiệm.

Thành tựu luyện đan liên tục tăng dần. Từ nhất tinh đan được năm khoa, cho đến sáu khoa, rồi bảy, tám, chín, mười. Cuối cùng nàng cũng đã có nắm chắc không chế được liệu, khiến cho hiệu suất của nhất tinh đan được đạt được 10/10 trong vòng tuần thứ nhất.

Trong vòng ba tuần tiếp theo, nàng lại tiếp tục luyện chế đan dược nhị tinh. Lần này xem ra không suôn sẻ được như lúc trước. Đan hồng nhiều hơn, hao phí tinh lực cũng nhiều hơn.

Có một lần tại trong một cố gắng luyện đan mà Càn Minh Nguyệt đã bị ngắt đi, mà Lưu Chính Minh bên ngoài tuy không thể nhìn được vào bên trong, nhưng lại có thể cảm nhận qua được Thần Nô Ẩn, khiến cho cuối cùng khi nàng tinh dịch thì đã thấy hắn đang mặt mày dừ tợn đứng ngay trước mình.

Đừng hỏi tại sao Càn Minh Nguyệt mới là chủ nhân của Hoàng Thiên Lô mà Lưu Chính Minh vẫn vào được, đơn giản là từ hồi ở Tương Liên Thành Lưu Chính Minh đã đề xuất cho nàng rằng là cũng cho hắn một suất có khả năng tự do đi vào Hoàng Thiên Lô bất cứ khi nào hắn muốn, đơn giản giống như cho hắn có quyền đi vào nhà, nhưng Càn Minh Nguyệt vẫn là chủ nhà.

Sau một hồi nắn té tát cùng với khuyên dạy của Lưu Chính Minh, nàng mới đồng ý là sẽ không bao giờ như thế nữa. Bất quá điều này vẫn khiến cho lòng nàng trở nên ảm áp hơn.

Sau đó nàng vẫn lại cố gắng luyện đan, và lần này xem như trời xanh có mắt, cuối cùng sau ba tuần nàng cũng đã luyện được ra đan dược nhị tinh hiệu suất mười phần, cấp bậc đều là cực phẩm

Kế tiếp nàng lại cố thử thêm một lần, giờ đây sau một tháng nàng đã trở thành một tên tam tinh luyện đan sư, tuy đối với đan dược cấp tam tinh vẫn chưa khống chế được nhiều hay hoàn mỹ, nhưng bây giờ nàng hoàn toàn tự tin là đối với đan dược nhất tinh chắc chắn là 10 khoa tuyệt phẩm, với nhị tinh thì vẫn còn là 10 khoa cực phẩm, với tam tinh thì loanh quanh chín khảo thượng phẩm mà thôi.

Dù sao càng về sau học tập luyện đan lại càng khó, nàng tuy có truyền thừa cùng kiến thức của Phần Không đại thánh nhưng về mặt kinh nghiệm nàng cũng vẫn còn thiếu khuyết rất nhiều, dù sao là nàng mới luyện đan được có 1 tháng.

Đồng thời tại một tháng này, cảnh giới của Càn Minh Nguyệt cũng đã đột phá Đại Đấu sư bát tinh, khiến cho Lưu Chính Minh cũng không khỏi giật mình. Dù sao thấy trong truyền nhân

vật chính đột phá so với tận mắt chứng kiến là hai loại cảm quan khác nhau nhiều.

Bên trong là 30 ngày, bên ngoài chỉ có 15 ngày thôi. Trong hai tuần nay, Luru Chính Minh tuy đang chịu trách nhiệm đi đường nhưng vẫn không quên luyện tập.

Mỗi khi hắn di chuyển đều sử dụng Lăng ba vi bộ, điều này khiến cho hắn đối với môn thân pháp này lĩnh ngộ không ngừng tăng cường, đồng thời cũng tăng cường tu vi.

Chiếu theo võ học thể giới thì giờ phút này Luru Chính Minh đối Lăng ba vi bộ lĩnh ngộ đã đạt cảnh giới Phiêu Hốt Nhược Thần, đã vượt xa Thể Tấn Phi Bằng, chỉ kém chân chính Lăng Ba Vi Bộ một ngưỡng cửa, nhưng vẫn còn thua xa so với cảnh giới cao nhất: La Miệt Sinh Trần.

Đồng thời đến buổi tối, hắn vẫn luôn cùng phân thân của mình luyện kiếm. Điều này khiến cho Thời gian kiếm ý của hắn đạt được đệ ngũ đoạn, Tứ Tượng đều dễ dàng đến đệ tam đoạn.

Đặc biệt, do vốn đã có kinh nghiệm luyện ra kiếm khí về trước nên Luru Chính Minh lần này chỉ tốn thời gian hai tuần đều đã tu luyện ra đạo đao khí đầu tiên, không phải xa xa mấy tháng như lần trước tu luyện kiếm khí.

Đối với mấy skill của hắn cũng đều được tăng trưởng độ thuần thực, bất quá chỉ có [Quỳnh Thiên Phong] đạt được Đẳng Đường Nhập Thất, đối với mấy skill còn lại cũng không có biến hoá quá lớn.

Cả hai người đều đang không ngừng cố gắng vì bọn hắn đều biết được rằng là chiến tranh sắp nổ ra, và chỉ có nắm đấm mới là đạo lý nói chuyện tốt nhất.

Thế nhưng hai người đều không biết, giờ phút này tại thủ đô Đại Khôn quốc, kinh biến đã phát sinh.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Thiên Khôn Thành chi chiến

Kinh đô Đại Khôn Quốc

Kinh đô Đại Khôn Quốc, Thiên Khôn Thành.

Một khung cảnh hoang tàn đến cực điểm, kinh đô của Đại Khôn quốc, vốn là một nơi tinh hoa mỹ lệ, chim muông reo hò, ồn ào náo nhiệt, giờ đây tất cả đều đã không còn nữa.

Cả thành trì thủ hộ của kinh đô vốn kéo dài trăm dặm, giờ phút này đã toé nát tứ tung, chỗ nào cũng có thể thấy được cảnh thành vỡ người vong.

Cả toà thành giờ phút này hắc khí trùng thiên, không gian trên không đang tại không ngừng nứt vỡ, mỗi giây phút đều đang có người ngã xuống.

Một thân ảnh ung dung tiến vào tại cửa thành, xung quanh không gian đang không ngừng kịch liệt giao động. Trên thân của hắn chỉ mặc một bộ hắc y đơn giản, nhưng khí tức của hắn cũng đang không ngừng phát tán ra, khiến cả toà thành giờ phút này vì đó liên tục rung chuyển.

Hồn Đế!

Chỉ cao vô thượng, đỉnh tiêm chiến lực của Hồn Ảnh đại lục.

Chỉ thấy hắn giơ tay lên một cái, cả thương khung như đang ngưng tụ thành thực chất, kéo theo vô tận hắc khí hình thành một bàn tay tại phía trên cao, hướng phía Thiên Khôn Thành đập xuống.

Ngay trong tức khắc, trong thành có ba luồng sáng bốc lên, lấy khí thế hùng hồn không gì sánh nổi bao bọc lấy cả Thiên Khôn Thành, cuộn cuộn Đẩu Khí cũng vì đó mà tán ra, chấn động cả không gian, hình thành ba vùng không gian riêng biệt, khí thế tung hoành tận cửu thiên.

Giới vực không gian! Đặc trưng của Đẩu Thánh đỉnh phong!

Rõ ràng ba vùng dị không gian này chính là do ba vị lão tổ của hoàng thất Khôn gia lập nên để thủ hộ Thiên Khôn thành. Đây chính là con át chủ bài của họ. Tại bên trong chính khu vực dị không gian của mình, coi như Đẩu Thánh dù có nhiều đến đâu cũng không nắm chắc giết được họ.

Bất quá đối thủ của họ cũng không phải chỉ là vài Đẩu Thánh, mà chính là một tên Hồn Đế nhị tinh. Tên kia nhìn thấy ba vùng dị không gian như vậy, trong mắt loé lên sát ý, hừ lạnh một tiếng.

Đại thủ phía trên trời không ngừng biến đổi, càng ngày càng cô đặc lại, hướng về phía xa lan rộng ra. Thế rồi, hắn đập xuống.

Đại thủ khổng lồ trên trời ngay lập tức hạ xuống. Đứng trước mặt nó, ba vùng dị không gian giống như nhỏ bé đến khó tin, tựa như đom đóm trước trăng rằm, như những chiếc thuyền nhỏ trước cả biển khơi.

Bất quá chỉ trong nháy mắt, ba vùng dị không gian đó nay lập tức nhập vào làm một, ánh quang không ngừng toả ra từng đợt gọn sóng ba màu. Cuộn cuộn Đẩu khí bốc lên, tạo thành một vòm trời bao phủ cả Thiên Khôn Thành.

Đại thủ đập xuống đến nơi, vừa chạm tới vùng giới vực lại có cảm giác tựa đập trúng thiết bàn đồng dạng, nửa bước khó đi.

Thấy vậy, tên Hồn Đế kia mới nghi hoặc nhìn sang thuộc hạ phía bên cạnh mình, một tên Hồn Thánh tứ tinh.

Cảm nhận được nghi hoặc trong mắt của hắn, tên Hồn Thánh kia ngay lập tức kính cẩn nói:

“Bầm đại nhân, phía bên trong vùng không gian kia chính là ba tên lão tổ của Đại Khôn hoàng thất. Chúng đang cố gắng dựa vào trấn quốc Thánh Khí chống đỡ, ngưng tụ ý chí của cả Đại Khôn quốc hàng ức vạn con dân hợp lại. Đây đối với Hồn Ảnh đại lục chúng ta chuyên dựa vào tinh thần công kích xem ra rất hữu dụng. Nếu đại nhân cho phép, xin để cho thần xâm nhập...”

Tại Đẩu Thiên đại lục và tất cả các vị diện phía dưới của Hoàng Thiên Tiên Vực, tất cả vũ khí, Tiên khí đều lấy đồng giai mà xưng, tựa như Tôn khí, Tông khí, Thánh Khí, Đế Khí.

Nghe đến đây tên Hồn Đế kia mới hơi gạt đầu, giọng hần tựa như hai miếng sắt cọ lên nhau, khô cứng vô tình và sắc lạnh:

“Không cần! Một lũ kiến hôi cứ nghĩ sử dụng trấn quốc Thánh khí là có thể đối kháng lại ta. Bất quá không sao, giờ phút này đích thân ta sẽ cho chúng hiểu được cái gì mới là tuyệt vọng.”

Nói đến đây xong, tay còn lại của hắn cũng ngay lập tức động, hoá thành một đại thủ bao trùm tại thương khung phía trên, ngang hàng với Tinh Thần Nhật Nguyệt.

Hắc khí như hải lăng phóng tại khắp nơi, hình thành tương tự một vùng giới vực. Bất quá khu vực này hoàn toàn không giống như vùng dị không gian phía giới kia tràn ngập màu sắc, vùng giới vực này lại tựa như vực sâu đồng dạng, tối đen như mực.

Thế rồi, chỉ thấy tên Hồn Đế kia lên tay phải đập lên mu bàn tay trái, miệng khẽ lẩm bẩm:

“Đế cảnh chi hạ, tất vi sâu kiến. Hắc Không Chuông, trấn!”

Dứt lời, vùng hắc sắc giới vực kia tựa như thiên thạch đồng dạng, rơi xuống từ trên thiên ngoại. Nơi nó đi qua, tinh thần vỡ nát, không gian tán loạn, thiên địa vì nó mà chấn động. Cả thương khung như tối sầm lại, giông tố nổi lên rồi lại bị dập tắt.

“Thiên địa dị tượng! Thiên cấp Hồn Kỹ thượng phẩm Hắc Không chuông!” Tên Hồn Thánh phía sau kinh hô, rồi một vẻ hoài nghi bất định nhìn về phía đại nhân của mình:

“Đại nhân, người luyện thành?”

Tên Hồn đế kia cũng không nhiều lời, chỉ gạt đầu một cái, đôi mắt thâm thúy tựa như có thể hút được cả linh hồn của người ta vào.

Tên Hồn Thánh kia cũng ngay lập tức ngậm miệng lại, vì hắn biết đây chính là một trong những thủ đoạn áp hòm của lão đại nhà mình, có vẻ như mấy tên Hồn Đế còn lại cũng đồng dạng không biết được là lão đại đã luyện thành Hắc Không chuông. Xem ra nếu muốn sống thì phải giữ mồm giữ miệng, nếu không thì hắn sẽ là đối tượng thứ hai dùng để thử chiêu thức này.

Tình hình của Hồn Ảnh đại lục cũng giống như của Đẩu Thiên đại lục, không hề có vụ đoàn kết nào bền vững được. Tất cả đều được xây dựng trên cơ sở lợi ích. Chính vì điều này nên giữa các Hồn Đế với nhau cũng đồng dạng không hề có tín nhiệm, mỗi người đều sẵn sàng làm hành động bỏ đá xuống giếng hay đâm lén sau lưng người khác, chính vì vậy nên không ai là không có một ít át chủ bài của riêng mình.

Mình bạch điều này, tên Hồn Thánh kia nhanh chóng tuyên thệ:

“Đại nhân yên tâm, ta tất sẽ giữ mồm giữ miệng. Ta tuyên thệ với thiên đạo rằng là nếu như nói ra chuyện ngày hôm nay khi chưa được sự cho phép của ngài, tất sẽ chịu đến tâm ma quấy rối, độ lỗi kiếp sẽ bị hồn phi phách tán, vĩnh viễn bất siêu sinh.”

Nghe thế xong tên Hồn Đế kia mới gạt đầu, đôi mắt lại đảo về hướng Thiên Khôn thành. Hắn cũng biết được rằng lời thề này vô cùng hữu nghiệm, coi như ông trời không giáng xuống hình phạt nếu vi phạm đi, bất quá tất cả đều đã là tu sĩ đứng tại đỉnh cao tầng thứ tại mấy cõi thiên địa này. Nếu như thật vi phạm, việc này chắc chắn sẽ để lại tâm ma, và bị tâm ma quấy rối khi độ kiếp chính là gần như chết chắc, cứu từ nhất sinh, hồn phi phách tán cũng không nói ngoa.

Không biết từ bao giờ người của Hồn Ảnh đại lục rất thích dùng từ “hồn phi phách tán” để đi thề, xem ra cũng có một phần là do họ là Hồn Ảnh đại lục, tu luyện cũng có chữ Hồn đi đầu, đồng dạng là tu luyện linh hồn lực cùng tinh thần lực, thế nên nhục thân đối với họ cũng không quá quan trọng. Tóm lại mọi việc đều có căn cứ của chính nó.

Mình Hải Hồn Thánh lau một vệt mồ hôi trên trán. Chao ôi, gần với sắp như gần với hô, không thể không phòng được, lúc nào cũng sẽ có mấy tình huống như vậy. Bất quá có thể tại một lần tận mắt thấy một tên Hồn đế thi triển một môn Thiên cấp Hồn kỹ cũng là một cơ hội tương đối khó được, dù sao mỗi một đám đạt được Đế cấp, lại toàn cái lũ tiếc mạng, nên chân chính diễn ra chiến đấu tại cấp độ này rất ít.

Thông thường cuộc chiến đều lấy Tông, Tôn cấp làm chủ, Thánh cấp chỉ xuất trận khi có trận lớn quan trọng mà thôi. Bất quá lần này Đế cấp tự thân xuất động, có vẻ là có liên quan đến tin đồn về kiện Tiên Khí kia vừa xuất hiện lại một lần nữa vẫn là tại Đại Khôn quốc.

Lần trước nó xuất hiện xem ra đã được cả nghìn năm rồi, mình Hải Hồn Thánh nghĩ thầm. Bất quá hần nhanh chóng gạt đi dòng suy nghĩ này trong nháy mắt, tận lực lĩnh ngộ lấy trận chiến này dù sao đây cũng là cơ hội có một không hai có thể khiến cho hắn thăng lý giải của mình.

Chỉ trong chớp lát, vùng hắc sắc dị không gian này đã tiếp xúc với vùng tam trọng sắc dị không gian phía dưới. Lần này, màng chắn phòng ngự của dị không gian kia tựa như bong bóng biển đồng dạng, vỡ nát không có một chút kháng cự.

Vùng hắc sắc dị không gian cũng không vì đó mà dừng lại, vẫn nhanh chóng ép xuống. Nơi nó đi qua, tường thành bị nghiền nát thành đá vụn, toàn bộ cả Thiên Khôn thành cố gắng chống cự nhưng không có ý nghĩa gì cả.

Cuối cùng, khi cát bụi đã qua đi, cả Thiên Khôn thành giờ phút này cũng đã không còn chút nào dấu hiệu đã từng xuất hiện tại trên Đẩu Thiên đại lục. Hiện tại ngay tại vị trí nguyên bản vốn là Thiên Khôn thành đã là một cái vực sâu không thấy đáy, kéo dài cả mấy ngàn dặm.

Xuất thủ xong, tên Hồn Đế kia mới liếc mắt cho mình Hải Hồn Thánh. Hắn ngay lập tức hiểu ý, vội vàng nhảy xuống tại vực sâu. Chỉ sau tầm 5 phút, hắn đã quay trở lại, trên tay lại nhiều một lão giả giờ phút này đang nằm thoi thóp, sinh mệnh cực độ mỏng manh.

Hắn hướng Hồn đế quỳ một chân xuống, báo cáo:

“Bầm đại nhân, phía dưới không còn một ai ngoại trừ lão giả này sống sót. Hần chính là một trong số các lão tổ của Đại Khôn hoàng thất, Khôn Lộc!”

Mình Hải Hồn Thánh còn chưa dứt lời, đã thấy Khôn Lộc quay về phía hắn, một ngụm nước bọt phun lên mặt.

“Quân súc sinh! Ngươi thế mà tiếp giáo cho gã! Ta thừa nhận rằng là để chiến thắng thì không nên từ bất cứ thủ đoạn nào, bất quá hành động của ngươi là dẫn hổ về nhà đấy ngươi có biết không? Hành động của ngươi sẽ dẫn đến nguy hiểm cho toàn đại lục.”

Thì ra mình Hải Hồn Thánh không ai khác chính là Triệu Gia lão tổ. Chỉ thấy hắn cười lạnh, dùng vẻ mặt khinh thường nhìn Khôn Lộc lão tổ nói:

“Bớt dùng cái nét căm tức đấy nhìn ta. Khôn Lộc, tuy trong tên ngươi có chữ khôn nhưng ngươi lại không hề khôn một chút nào cả. Chìm khôn chọn cảnh mà đậu. Đâu Thiên đại lục giờ đây đã bắt đầu suy yếu, đâu có như Hồn Ảnh đại lục đang bùng bùng phát triển? Đã đến lúc, chúng ta cũng phải lựa chọn mà thôi. Và đây chính là chọn lựa của ta.”

Nghe vậy, trên mặt Lộc Khôn lão tỏ ức chế không nổi về khinh bỉ:

“Đây? Là lý do của ngươi? Chìm khôn chọn cảnh mà đậu? Ngươi vì thế mà phản bội mảnh đất đã nuôi dưỡng ngươi lớn lên, phản bội tất cả các bằng hữu của mình, chỉ để làm một con chó cho Hồn Ảnh đại lục? Cút cmm với mấy cái lý do của ngươi đi! Lão tử thừa nhận ta chưa từng là một người tốt nhưng ít nhất loại chuyện phản bội thế này ta không thể nào làm được. Đầu giống như ngươi cái tên súc sinh đốn mạt, cặn bã....”

Nói đến đây Khôn Lộc lão tỏ cũng không nói tiếp được nữa, trên trán hần xuất hiện một cái lỗ còn đang bốc khói.

“Chó sủa nhiều quá.” Tên Hồn Đế kia nhếch mép.

Thế rồi hần nhìn lên phía trên bầu trời, chỉ thấy từng hạt mưa đang không ngừng rơi xuống. Nhưng điều đặc biệt là từng hạt đều không hề có vẻ trong suốt, mà tất cả đều là một màu đỏ tanh, tựa như huyết vũ.

“Thương khung huyết lệ. Chỉ xảy ra khi có Đế cấp vẫn lạc hoặc nhiều tên Thánh cấp. Trong trường hợp này, là ba tên.”

Thế rồi hần nhìn về phía xa xa, nơi đang có một luồng khí tức cuồng nộ như khiến cho cả đất trời cũng vì hần mà rung chuyển. Tên Hồn Đế đấy quay lại:

“Thống kê từ vong!”

Nghe thế tên Hồn Thánh kia ngay lập tức kính cẩn hồi đáp:

“Thưa đại nhân. Bên ta chết 10 Hồn Tôn, 38 Hồn Tông, ngoài ra tất cả có 67 Hồn Tôn, 189 Hồn Tông, 1 Hồn Thánh bị trọng thương, đại đa số chỉ bị thương nhẹ. Về phía bên địch, không một ai sống sót.”

Nghe thế trên trán tên Hồn Đế kia lộ vẻ hài lòng:

“Không tệ! Giờ tất cả lui xuống hết đi, chiến đấu về sau các ngươi không can thiệp được. Đã đến lúc ta tiếp một người bạn cũ.”

“Vâng thưa ngài!” Minh Hải Hồn Thánh kính cẩn lui xuống, ra hiệu cho toàn quân lui về phía sau, vì hần biết, tiếp theo sẽ là một trận chiến nơi mà bọn hần chỉ có thể làm vương tay, song để chi chiến.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 57: Cái giá khủng khiếp để kết Kim Đan

Nhìn thấy người đến, hắc y nhân mới xoay người lại, trên môi nhếch lên nụ cười lạnh:

“Giang Thập Kiếm, tông chủ Kiếm Tông, quả là hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, vô duyên đối diện bất tương phùng.”

Rất rõ ràng, kẻ mới đến chính là Giang Thập Kiếm, tông chủ đời thứ 24 của Kiếm Tông, một thân danh vọng chấn động cả giang hồ. Chỉ thấy thân hình hần hạ xuống đất, khoanh tay lạnh lùng nhìn về phía Hắc y nhân.

“U Tuyệt Lãnh? Đã lâu chưa gặp. “ Hần mở miệng, trên mặt chỉ hơi có chút ngạc nhiên rồi nhanh chóng sậm lại.

“Phải, đã rất lâu rồi, chắc tầm 300 năm trước nhỉ, từ cái lúc mà ngươi chém đứt cánh tay phải của ta.” U Tuyệt Lãnh xoa xoa lấy bàn tay phải: “Và rồi hôm nay chúng ta lại gặp nhau, chính là duyên sinh duyên diệt.”

“Ta không có thời gian nói giỡn với ngươi. Đây cũng không phải là Hồn Ảnh đại lục. Ta nói cho ngươi biết rằng là hiện tại các Đẩu Đế còn lại đều đang trên đường tiến đến. Bây giờ, một là ngươi rút lui, để lại hết toàn bộ thuộc hạ làm đèn tội cho Thiên Khôn Thành, hai là ta giết ngươi trước, rồi sau đó xử lý hết đám còn lại luôn.”

Nói xong Giang Thập Kiếm rút từ sau lưng mình ra một thanh cổ kiếm. Thân kiếm dài hai mét, trên thân ngập tràn từng đợt hàn khí sắc bén, cổ lão, đầy nguy hiểm.

Đế binh! Băng Phong Kiếm! Binh khí tủy thân của Kiếm Tông tông chủ, một lần nữa xuất thế giữa thiên địa. Chỉ thấy hần hướng kiếm về phía U Lãnh Tuyệt, kiếm khí bao trùm khắp cả cửu thiên, cao giọng hỏi:

“Thế nào? Lựa chọn của ngươi?”

Nói thật ra hiện tại thì hần có lòng tin chắc chắn đánh bại được Hồn Đế U Lãnh Tuyệt, U Minh Đại Đế. Bất quá, giữa việc đánh bại cùng giết chết là hai việc hoàn toàn khác nhau. Với lại song để chi chiến sẽ dẫn đến dư chấn vô cùng lớn, đặc biệt là còn ngay tại trên Đâu Thiên đại lục, đây cũng sẽ là tổn thất lớn với thiên địa nơi đây.

Vì thế nên hần vẫn có chút chờ mong là U Minh Hồn đế sẽ lui xuống, hoặc là cả hai sẽ tiến lên Thiên Ngoại quyết chiến. Chỉ có khi đó Đâu Thiên đại lục mới không bị ảnh hưởng quá nặng nề. Dù sao mấy ngàn năm qua, cả hai bên đều đạt được một sự ăn ý rằng không xuất thủ tại trên lãnh thổ đối phương, nếu không thì cả hai đại lục đều đã bị hủy diệt từ lâu rồi.

U Minh Hồn Đế nghe vậy thì vẫn trầm ngâm, chỉ thấy hần chỉ một ngón tay trên trời, nhanh chóng bay lên, nói ra:

“Ta chờ ngươi tại Thiên Ngoại.”

Thấy vậy thì Giang Thập Kiếm cũng không nói gì, chỉ gật gật đầu, trên thân một luồng Đế uy bùng phát, chấn nhiếp cả không gian xung quanh. Hần nghiêng đầu nhìn về phía đám Hồn Ảnh đại lục đang nom nớp lo sợ kia, thần nhiên nói:

“Tuy ta rất khinh thường lấy cảnh giới đề người. Bất quá, đây chính là chiến tranh!”

Dứt lời, hấn xuất thủ, Băng Phong Kiếm trong tay loé lên. Chỉ trong vài tức, mấy trăm khoả đầy người bay lên không trung. Tất cả, toàn diệt!

Đế cấp xuất thủ, tuyệt đối nghiền ép!

Thấy vậy, U Minh Hồn Đế cũng không nói lời nào, đôi mắt vẫn nhìn chăm chăm về phía Kiếm Tông tông chủ.

Như phát giác có điều kỳ lạ, Giang Thập Kiếm bèn hỏi:

“Người không đau lòng sao?”

“Không.”

“Toàn bộ đều là người của người cả đấy.”

“Không hề, có 34 tên là của Giác Luyện Hồn Đế, 23 tên là của Trung Thiên Hồn Đế, 51 tên là của Phong Vũ Hồn Đế. Bọn hấn tưởng ta không biết tất cả đều là gián điệp đấy. Duy chỉ có Minh Hải Hồn Thánh mới đúng là người của ta. Thế thì tính sao, Hồn Thánh thôi, giết thì giết. Ngược lại ta rất mong đợi cuộc chiến giữa ta và người đấy.”

Nghe thấy vậy, Giang Thập Kiếm cũng có chút mộng bức. Đại ca a, thế quái nào người mang toàn gián điệp vậy? Hấn đối với bên Hồn Ảnh đại lục cũng không phải không có hiểu biết. Hấn cũng biết rằng U Minh Hồn Đế nói một cách tàn nhẫn chính là vị Hồn Đế nghèo nhất trong cả lịch sử đại lục, cả đội quân của riêng mình cũng chỉ có hơn mấy trăm tên, mà toàn lấy Đẩu Tông làm chính.

Giờ phút này thế mà lời ra ngán ấy gián điệp, hấn cũng cảm thấy có chút thương cảm.

Bất quá xúc động về mặt xúc động, hấn cũng hiểu được ý vị của U Minh Hồn Đế.

“Người là định lợi dụng ta triệt bỏ hết tất cả tai hoạ ngầm mà vẫn làm như chưa có phát hiện?”

“Tình cờ mà nói, đúng là như vậy. Xem ra trong đầu người cuối cùng vẫn còn chút trí thông minh, chưa bị rí sét hết.”

Nghe vậy, Giang Thập Kiếm cũng không có nói gì cả, chỉ lẳng lẳng hương Băng Phong Kiếm về phía U Lãnh Tuyệt, nói ra:

“Thế kỉ thực mục đích của Hồn Ảnh đại lục các người tới đây làm gì, ta không tin chỉ là phô trương thanh thế. Phải biết là mỗi một tên Đế cấp đều nắm trên vai trách nhiệm to lớn, đặc biệt là tại chiến sự căng thẳng thời điểm như hiện nay. Căn bản là sẽ không có một tên Đế Cấp nào nhàn rỗi chạy đến đây cả.”

Nghe thế thì U Lãnh Tuyệt cũng trầm ngâm lại, sau một hồi lâu, hấn mới mở miệng ra:

“Kì thực ngay cả khi nói thì có lẽ Thiên Cơ Môn của các người cũng sẽ tính ra được. Tiên khí, sắp xuất thế.”

Nói xong, không kịp chờ Giang Thập Kiếm hiểu lấy xong thì thân ảnh của hấn đã nhanh chóng biến mất tại thiên ngoại, chỉ để lại vị Kiếm Tông tông chủ vẫn còn đang mộng bức bên trong.

Thấy việc đã xảy ra, Kiếm Tông tông chủ hơi gật gật đầu một chút, về mặt ngưng trọng, thân ảnh cũng tại nhanh chóng biến mất.

Vừa đi hấn vừa nghĩ:

“Xem ra cần phải thông báo sớm cho toàn bộ thế lực siêu nhất lưu còn lại rồi. Hồn Ảnh đại lục nhằm vào Tiên Khí sao? Không những thế toàn bộ tràng diện hôm nay đều lộ vẻ quý dị, thậm chí tác phong của tên kia cũng không giống bình thường a. Rốt cuộc là làm sao? Thôi, ta cứ mang thông tin về cho mấy lão bất tử trong tông ngồi nghĩ đi. Rốt cuộc là nào không đủ dùng, thật đau a~ “

Quay trở lại với Lưu Chính Minh, người lúc này đang ngồi đối thoại cùng với hệ thống.

“Tiện Tiện, bây giờ ta đã tấn thăng thành Bạc 1 thập trọng thiên rồi, bây giờ cần làm gì tiếp? Cái chỉ số % này là sao?”

Lưu Chính Minh tiện tay hiển hoá số liệu thuộc tính:

“Thông tin nhân vật

Kí chủ: Lưu Chính Minh (chưa có danh xưng).Trạng thái: 100%

Công pháp: Hồn Chân Công, Luyện Đạo Quyết.

Thân pháp: Lãng ba vi bộ.

Skills: Lý Bạch kiếm pháp, Vạn kiếm quy tông, Chu Thiên Tinh Thần Hạ Phàm Kiếm, Quỳnh Thiên Phong.

Trang bị: Viên xạ kiếm, Giày thép.

Cảnh giới: Bạc 1 thập trọng thiên (Bán Đẩu Linh) (0%)

Năng lượng: 13500/13500

Thần thông: Phân thân thần thông

Dị năng: Kết lực

Ý cảnh: Thời gian kiếm ý, Thái dương kiếm ý, Thái âm kiếm ý, Thiếu dương kiếm ý, Thiếu âm kiếm ý.

Tiên Thiên linh vật: Bất diệt linh viêm

Stats:

Hp (Máu): 299999

Str (Lực lượng): 149999

Speed (Tốc độ): 149999

Int(Độ suy tính): 149999

Wit (Vận tốc suy nghĩ): 14999

Men(Cường độ tinh thần): 14999

Soul(Cường độ linh hồn): 14999

Dex(Độ linh mẫn): 14999

Acc(Độ chính xác+ khả năng quan sát + crit): 149999

Def(Cường độ thân thể, phòng ngự): 14999

Túi đồ: 84000 HTT, 23 lần rút thưởng Đồng,8 lần rút thưởng Bạc, 5 lần rút thưởng Vàng”

Hệ thống đáp:

“Hiện tại ký chủ đã đặt chân đến hết bậc 1, để tiến sang bậc hai cũng là giai đoạn tiếp theo, ký chủ cần tiến vào Kim Đan cảnh. Kim đan, như ý nghĩa chính là thể nội hạt tích tụ năng lượng, trong đó có một không gian riêng. Ký chủ hiện tại cần ngưng luyện khí trong đan điền kết xuất dịch thủy để tạo thành Kim Đan. Kim đan cảnh, đối với một tu sĩ tu chân mà nói, chính là đặt chân hoàn toàn vào con đường tu tiên, thọ nguyên đã lên tới mấy trăm năm. Chỉ số % thể hiện số năng lượng đã tích lũy thành dịch thủy, chỉ đến khi đạt 100 % thì ký chủ mới có thể kết đan được. Điều này cũng tương tự đối với một Đấu Linh, chỉ khác biệt là họ dùng Đấu Khí thay cho Chân Khí mà thôi.”

“Thế nó tính như nào đối với cấp bậc sinh mệnh?” Lưu Chính Minh hỏi:

“Để cho ký chủ dễ hiểu: Bậc 1 thập trọng thiên, bán Kim Đan, bán Đấu Linh, ép khí trong đan điền tạo dịch thể. Bậc 2 nhất trọng địa, bước vào quá trình kết đan, cũng có thể gọi là Kim Đan, tại Đấu Thiên đại lục người ta gọi là Kết Linh. “

“Vậy xem ra quá trình tích lũy cũng dài đấy nha.” Lưu Chính Minh thờ dãi.

“Đừng nản chí ký chủ, để ta đem đến cho người một tin tức tốt.” Hệ thống đột nhiên nói ra

“Tin gì?”

“Do quan hệ với Hỗn Chân Công nên ký chủ sở hữu thể nội năng lượng hùng hồn gấp 15 lần người khác, điều này khiến cho quá trình kết dịch của ký chủ cần năng lượng gấp 225 lần so với một người Kết đan bình thường.”

“Cái - cái gì? 225 lần? Sao lại nhiều vậy?” Lưu Chính Minh một mặt mòng bức. Ta muốn đổi công pháp, cái này emn quá nhiều rồi.

“Đơn giản thôi! Ký chủ thử tương tượng nhé, coi như người bình thường, ngược lại chỉ cần áp chế một lượng 1 lít vào trong một cái bình 1 lít. Bất quá đối với người thì một bình phải bị áp chế 15 lít, và người có tổng cộng 15 bình. $15 \times 15 = 225$, ta tính chuẩn còn gì. Về sau người còn phải Kết Anh nữa kia, thậm chí là khi Hỗn Chân Công tiến cấp con số này lại càng nhiều hơn nữa. Ký chủ, tại sao người lại sùi bọt mép thế kia?”

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Thẻ chuyển hoá vũ khí!

Sau tầm một nén nhang thời gian, rốt cuộc Lưu Chính Minh cũng tỉnh lại. Chỉ thấy hân thù thảo mấp máy môi hỏi ra:

“Thế thì có chỗ tốt gì không? Ta không tin là Hỗn Chân Công chỉ có hồ người như thế?”

“Chỗ tốt, đương nhiên là có chứ ký chủ. Ký chủ kim đan càng to, càng chứng minh năng lượng tích lũy càng cường đại, thể nội không gian cũng cũng sẽ càng lớn. Dựa theo mức tính toán của ta, ký chủ thể nội năng lượng sẽ đạt đến gấp 225 một Kim Đan sơ kỳ bình thường.”

“Tốt tốt, cứ như vậy là được. Dù sao căn cơ vững chắc mới là cơ sở.”

Lưu Chính Minh tùy ý nói ra.

“Ký chủ nói rất đúng. Ta đã từng thấy vô số gia tộc chỉ vì đề cho con cháu tăng cường tu vi nhanh chóng mà lại khiến cho căn cơ yếu đuối, cuối cùng là được không bằng mắt, rất khó đột phá cảnh giới tiếp theo. Ký chủ có thể hiểu là tu đạo giống như một con đường, càng tiến về phía trước thì đường sẽ ngày càng nhỏ dần, mà căn cơ càng vững chắc càng đảm bảo được là hai bên đường của mình sẽ to hơn so với người khác, từ đó đảm bảo đi được xa hơn. Đây vốn chính là đạo lý rồi. Bất quá cũng ngoại trừ một số trường hợp thiên tư quá yếu thì có thể loại trừ, dù sao cũng có Tư Chất cải tạo dịch kia rồi.”

Nghe đến đây, Lưu Chính Minh hơi nhú mày lại:

“Người có biết không, ta đã từng đọc rất nhiều tiểu thuyết có cái viên gọi là Tây Tựu Đan hay Tây Cốt Đan dùng để thanh lọc các chất cặn bã ra khỏi cơ thể, khiến cho kinh mạch lưu thông tốt hơn, vận chuyển hay tu luyện tốt hơn, tại sao ta chưa bao giờ thấy người đề cử vậy?”

Hệ thống thấy vậy lộ ra một biểu lộ hơi ngoài ý muốn:

“Kì thực không phải ta không muốn ký chủ dùng, mà là ngươi không cần dùng a.”

“Hừm? Tại sao?”

“Vấn như ta đã từng nói, Hỗn Chân Công là một loại công pháp rất kỳ diệu. Việc thoát thai hoàn cốt đối với nó gần như là mức nước từ biển, không đáng kể. Bất quá chính vì cấp bậc của nó quá cao, thế nên là nó chỉ không chế sao cho thân thể của ngươi tương đương với cấp bậc của nó. Hiện tại nó đang là Hoàng Cấp, giá trị nó cung cấp cho ngươi chỉ dừng lại ở Tủy Tuý hay là Tủy Cốt mà thôi, yêu cầu cơ bản nhất chính là ngươi cần phải tăng cấp cho Hỗn Chân Công, rồi từ đó nó sẽ giúp ngươi xử lý hết mấy vấn đề này. Chứ nếu không ngươi nghĩ nó làm cách nào để tăng tốc độ tu luyện của ngươi? Chủ yếu chỉ là do nếu ngươi chuyển hoá quá nhanh thì sẽ có khả năng dẫn đến bạo thể, đây cũng chính là lý do mà tình trạng căn cốt của ngươi phụ thuộc rất nhiều vào Hỗn Chân Công. Đến khi đạt đến tình trạng nhất định rồi, đừng nói thanh lọc cơ thể, trực tiếp thanh lọc Đại Đạo hay quy tắc đa nguyên cấp đều được.”

“Nghe cũng có lý.” Luru Chính Minh gật gật đầu. Sau đó hắn quay về phía Hệ Thống Luân Bàn rút thưởng:

“Hệ thống, cho ta rút thưởng 20 lần cấp Đồng!”

“Tích tích. Ký chủ rút thưởng 20 lần cấp Đồng, bắt đầu kết toán:

+ Đạo phục: 5 bộ, tự chọn màu

+ Skill [Hắc Hồ Đào Tâm]

+ Skill [Hầu Từ Thâu Đào]

+ Skill [Tam Thiên Niên Thống Khố]

+ Địa nhạc: “Kiều Phong đại chiến Tự Hiền Trang.”

+ Bồi Nguyên Đan: 5 viên

+ Liệu Thương Đan: 4 viên

+ Thẻ chuyển đổi trạng thái vũ khí: 1

+ Súng máy M1918 Bar (Đầu Khí Hoá) (Vũ Phẩm Hạ Cấp): 1”

Nhìn lấy mấy món đồ mà từ trên hệ thống xoát được, Luru Chính Minh cũng nở một nụ cười mỉm.

“Không tệ, thế mà được một món vũ khí mới, 5 viên bồi nguyên đan, 4 viên liệu thương đan cùng với tận 3 skill mới kèm với một thẻ tăng cấp.”

Bất quá đến khi hắn vừa mới đọc đến tên của 3 kỹ năng mới kia thì trên trán lại nổi lên mấy đầu hắc tuyến. Hắn mới khó nhọc quay sang hệ thống:

“Tiện Tiện! Tại sao hiếm có lắm rồi mới quay được ra kỹ năng mà lại 3 kỹ năng gì đây? [Hầu Từ Thâu Đào] thôi còn chưa nói chứ [Hắc Hồ Đào Tâm] là lại thế nào? Ta cũng không phải dâm tặc!”

Hệ thống một vẻ oan uổng nhìn hắn:

“Ngươi oan uổng ta. Quay cái này tất cả đều dựa trên vận may của ngươi chứ gì tính lên được đầu ta. Mà ta nói cho ngươi biết, tuy hai môn kỹ năng này trông thì rất gân gà nhưng vào nhiều lúc nó còn là các kỹ năng bảo mệnh, chỉ là tùy cách ngươi sử dụng mà thôi, hơn thế nó còn có thể có một số hiệu quả đặc biệt ngoài ý muốn.”

Luru Chính Minh nghe xong cũng chưa hết nguôi giận, hắn vẫn gắt:

“Thế thì ngươi nhường ta tu luyện kiều gì? Ta cũng không thể xử xuất [Hầu Từ Thâu Đào] đối với mỗi nam tính mà ta gặp phải, chẳng lẽ ta phải tự xử?”

Hệ thống nghe thế một mặt chính nghĩa vô từ nói ra:

“Một chiến binh thực thù là tâm trí phải kiểm soát được bản thân. Chút nổi đau dấy có là gì so với đạt được một kỹ năng khiến bao nam tính khiếp sợ?”

“Coi như ngươi nói đúng, thế [Hắc Hồ Đào Tâm] cùng [Tam Thiên Niên Sát] thì phải xử lý thế nào? Chẳng lẽ ta lại lòi Càn Minh Nguyệt ra?”

“E hèm, sao có thể được? Cái này thì... đó dù sao vẫn là việc của ký chủ, không phải việc của ta. Bye!” Nói xong thân ảnh hệ thống nhanh chóng biến mất, chỉ để lại một mình Luru Chính Minh bơ vơ giữa căn phòng.

“Khốn thật! Chưa nói hết đã chạy rồi, chưa thảo luận gì về hai vật phẩm mới cả.”

Luru Chính Minh vừa lẩm bầm vừa lật thông tin:

“M1918 BAR (Đầu khí hoá) (Vũ Phẩm sơ cấp)

Thông tin: Vũ khí vốn được phỏng theo chế tạo từ vô linh vị diện, kết hợp với quy tắc của trung giai vị diện, trở thành một món vũ khí mang đặc tính đa vị diện.

Sử dụng: dùng chính đầu khí của mình

Lưu ý: chỉ sử dụng được bởi đầu khí.”

“Thẻ chuyển đổi trạng thái vũ khí

Thông tin: có thể kết hợp cùng thẻ dung hợp vũ khí khiến cho vũ khí không có trạng thái cố định, có thể chuyển đổi giữa trạng thái dung hợp và từng trạng thái một trong

Lưu ý: không có.”

“Cái này quả thực vì chính M1918 Bar do thân mà làm, dù sao đây cũng là súng máy, khi dung hợp vào cũng không tránh khỏi nhiều bất tiện. Được rồi, dùng thì dùng luôn!”

Thế rồi Luru Chính Minh ngay lập tức dung hợp thẻ cùng với cả Viên Xạ Kiếm và M1918 BAR.

“Tích tích, đang trong quá trình dung hợp. Keng! Dung hợp thành công. Đình, ký chủ đem tất cả sở hữu vũ khí mới: Viên Xạ Cầu.”

Một quả cầu nho nhỏ có bán kính khoảng hơn 10 cm lơ lửng ngay trước mặt Luru Chính Minh, toàn thân phát ra từng đợt ánh kim, tựa như thủy ngân đồng dạng. Luru Chính Minh nhanh chóng kiểm tra thông tin:

“Viên xạ cầu (Vũ Phẩm Trung Cấp)

Thông tin: Được kết hợp từ nhiều loại vũ khí, có khả năng sử dụng đặc tính của tất cả các loại dưới dạng dung hợp (dạng cầu).

Trạng thái: Cầu, Kiếm Thăng, Thương Thăng, Đại Dao, Desert Eagle, Kar 98, M1918 BAR.

Sử dụng: Nhất niệm chuyển dạng.

Độ bền: 100%.

Đặc hiệu: Hấp thu nguyên tố, cân bằng nguyên tố, sở hữu khả năng thăng cấp của từng loại.

Thuộc tính: Một thuộc tính

Hiệu quả: Rối loạn sinh cơ, tăng 50% sát thương với đối tượng là dạng linh hồn thể.”

Luru Chính Minh nhất niệm vừa động, quả cầu lấp lánh ánh bạc nhỏ nhanh chóng biến thành một thanh kiếm thẳng, ngay sau đó là một thanh đao, cuối cùng hoá thành một khẩu súng máy nằm trên mặt sàn. Bất quá dù có ở dạng nào thì trên thân món vũ khí này vẫn luôn khắc hoạ hình ảnh một con bạch xà, chắc là thụ ảnh hưởng của viên Xạ Châu kia.

Luru Chính Minh thấy vậy thì tỏ ra vô cùng hài lòng với món vũ khí mới này. Nhanh chóng thoát ly khỏi hệ thống không gian, hắn ngay lập tức biến đổi Viên Xạ Cầu thành dạng M1918 BAR.

Cầm lấy khẩu súng trên tay, Luru Chính Minh không ngừng hướng rừng cây xung quanh nã đạn. Bất quá hắn cũng chỉ nã được 10 viên rồi dừng, cũng bắt đầu đo lường tính toán.

“Xem nào, một viên đạn tốn lấy khoảng 100 năng lượng của ta. Với tốc độ bắn thế này cho dù là Đẩu Vương nếu không sở hữu một môn thân pháp có lẽ cũng không né được, còn Đẩu Hoàng thì cũng không chắc chắn lắm. Một viên đạn dưới giá trị của kiếm ý cùng với cả Một thuộc tính hiệu quả thì hoàn toàn có thể miều sát từ Đẩu Linh trở xuống, thậm chí phá nát Đẩu khí hộ thể của Đẩu Vương cũng không phải không thể, tất nhiên là phải bắn gần hết năng lượng mới được. Tóm lại là với cái này, nếu như ta đủ cẩn thận, thì solo một mình với Đẩu Vương cũng có khả năng. Quả không hổ là đồ khoa học kỹ thuật! Bất quá vẫn cần phải cẩn thận linh hồn công kích, dù sao Đẩu Vương có linh hồn cường hãn hơn ta bây giờ nhiều. Còn Đẩu Hoàng? Nghĩ cũng đừng nghĩ, bây giờ tới mười ta cũng không đủ cho một Đẩu Hoàng giết. Dù sao Đẩu Hoàng cảnh là thuế biến cấp bậc cao hơn hắn rồi. Khác trọng sinh mệnh là cấp bậc biến đổi nhiều rồi. Coi như gặp phải Đẩu Vương cửu tinh làm không khéo ta vẫn phải chạy.”

Luru Chính Minh tự lẩm bầm một mình, Viên Xạ Cầu lại một nửa chuyển đổi làm Kar 98. Lần này Luru Chính Minh không nhắm vào một sinh vật nào, chỉ hướng một ngọn núi nhỏ bán 1 phát.

Bùm! Cả ngọn núi nhanh chóng bị phá huỷ, đất đá văng khắp nơi. Thấy hình ảnh này, Luru Chính Minh cũng phải há hốc miệng:

“Uy lực thật lớn a. Bằng cái này, nếu như mà bắn trúng lúc đối phương lơ là, Hoàng Cảnh phía dưới, hoàn toàn có thể nhất kích tất sát. Tuy năng lượng ngược lại tốn gấp 10 lần so với khẩu súng máy, bất quá khi ta vào Kim Đan cảnh thì năng lượng ngược lại là không phải lo. Thật là quá tuyệt rồi! Bây giờ với Viên Xạ Cầu cùng với phân thân thì Đẩu Vương Cảnh phía dưới là không có gì phải sợ rồi.”

Luru Chính Minh vừa nghĩ đến đây, đột nhiên trên mặt lộ ra một nét kích động như gặp thiên nhân.

“Đúng rồi! Phân thân! Sao ta không nghĩ ra nhỉ?”

Thế là Luru Chính Minh nhanh chóng triệu hồi một phân thân ra. Tên kia chưa kịp chào hỏi gì đã bị Luru Chính Minh đánh ngất đồng thời bỏ đi kết nối các giác quan.

Phân thân ngã vật lên mặt đất, hiện tại đã bất tỉnh nhân sự. Luru Chính Minh nhìn về phía mất lộ về thương cảm, tràn ngập thật sâu áy náy:

“Huỳnh đệ! Ta cũng chỉ là bất đắc dĩ thôi. Mong người hi sinh cho tập thể a.”

Nói xong, tay của Luru Chính Minh xử xuất tư thế [Hẫu Từ Thân Đào] hướng về phía một bộ phận nào đấy không thể miêu tả của phân thân ngày càng tiến lại gần.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Bóp một cái

Đúng lúc đấy, thân ảnh của Càn Minh Nguyệt xuất hiện.

“Chủ nhân, ta đã hoàn toàn nắm vững cách luyện chế Trú Nhan Đan tam tinh rồi...”

Thanh âm của Càn Minh Nguyệt ngay lập tức ngừng lại, hai mắt tròn trắng tựa hồ muốn nhảy ra khỏi tròng. Giọng nàng lẩm bầm, trên mặt ngập tràn vẻ kinh nghi bất định, tựa như thấy chuyện gì đó kinh thiên động địa một dạng:

“Sao - sao có thể? Chủ nhân, người sao lại có thể? Đây là phân thân của người a!”

Vừa nói xong nàng ngay lập tức co chân mà chạy, thậm chí đến cả bí pháp cũng được sử dụng, khiến cho tốc độ của nàng tăng nhanh gấp đôi. Luru Chính Minh nhìn thấy vậy mới kịp hoàn hồn lại, nhanh chóng đuổi theo.

“Đừng hiểu nhầm, đây chỉ là đang tu luyện thôi. Đừng, đây chỉ là đang tu luyện thôi, không phải như ngươi nghĩ đâu.”

“Cứu cứu, có cái chết biến thái đang đuổi theo ta. Ai đó làm ơn cứu mạng!!!”

“Ta không phải biến thái! Nha đầu kia, có chịu dừng lại không?”

Cứ thế, giọng nói hai người vang to khắp cả khu rừng. Cuối cùng thì Càn Minh Nguyệt cả về mặt tốc độ lẫn độ bền đều không sánh được Luru Chính Minh, chỉ sau thời gian một chén trà đã bị bắt quay về.

Bất quá nàng vẫn luôn cố giữ vững khoảng cách xa Luru Chính Minh ba trượng, con mắt vẫn nhìn về phía hắc trần ngập về ác hàn, cự tuyệt mọi tiếp xúc với hắc trần. Đối với tình cảnh này, Luru Chính Minh cũng chỉ có thể cười khổ.

Vốn là nàng vừa mới luyện chế thành công xong được tam tinh Trú Nhan Đan, theo Luru Chính Minh yêu cầu, vừa mới thoát ly Hoàng Thiên Lô đã gặp cảnh tượng như vậy rồi, đổi lại bất cứ ai có suy nghĩ đấy cũng là bình thường.

Luru Chính Minh kì thật cũng không muốn lộ ra là hắc trần đang tu luyện [Hầu Tử Thâu Đào], dù sao đây chính là một kỹ năng chuyên dùng để “bóp nát quả cam” của đối thủ, nếu kể ra thì sẽ ảnh hưởng đến hình tượng của hắc trần.

Bất quá mọi chuyện vẫn không sao, hai người cứ ngồi như thế, mặt đối mặt, mắt nhìn mắt, cho đến khi Càn Minh Nguyệt buông một câu nói kém chút làm Luru Chính Minh bạo tẩu:

“Hoá ra chủ nhân ngài lại có đặc thù đam mê như vậy. Thảo nào lúc trước đối với ta không có hứng thú gì...”

Tới đây thì Luru Chính Minh cũng không chịu nổi nữa, đành phải giải thích tất cả. Giờ phút này Càn Minh Nguyệt khi nghe được đến chân tướng, mới kinh hô:

“Hoá ra còn có một môn đề tiên như vậy ầu Kỵ. Chủ nhân, ngài luyện cái đấy làm gì?”

Luru Chính Minh bèn phải trang một bộ tông sư võ học, trầm giọng nói ra:

“Không có ầu Kỵ nào xấu cả, tất cả đều tùy người sử dụng. Ví dụ như môn [Hầu Tử Thâu Đào] này, người mới nghe thì nghĩ nó rất hạ lưu, nhưng kì thực không hề như vậy.”

“Trong một trận chiến, nếu như là đấu luyện thì còn có thể bỏ không nói, nhưng là chân chính chiến đấu sinh tử, ai quan tâm người dùng phương pháp gì để thắng? Kẻ thắng làm vua, người thua làm giặc. Môn ầu Kỵ này hoàn toàn có thể sử dụng dưới những tình huống kẻ địch không chuẩn bị, thậm chí còn rất nhiều tác dụng trong việc đánh lạc hướng. Vậy nên không có ầu Kỵ nào là vô liêm sỉ, không trong sạch cả, tất cả đều là do tâm người mà thôi.”

Nghe như vậy, Càn Minh Nguyệt đôi mắt nhắm lại, dường như có được lĩnh ngộ từ lời nói của Luru Chính Minh. Quanh thân nàng bộc phát một luồng ánh sáng, nhện nhóm tại giữa chính là Diễm Linh Hoà.

Luồng quang mang trên người nàng càng lúc càng thịnh, rồi đột nhiên độ sáng trực tiếp nâng cao gấp ngàn lần, khiến cho Luru Chính Minh không thể không lấy tay che mắt. Bất quá, do hắc trần có chút trở tay không kịp khiến cho bị thất thần một chút.

Đợi đến khi quang mang suy tàn về sau, hắc trần nghiêng đầu hỏi Càn Minh Nguyệt:

“Đó là cái gì vậy?”

Càn Minh Nguyệt rất tùy tiện đáp ra:

“Một môn ầu Kỵ mà ta vừa mới sáng tạo ra được từ suy nghĩ làm tất cả để thắng: Quang Minh Hạ San. Có thể trong nháy mắt bộc phát ánh sáng khiến đối thủ trở tay không kịp, rồi ngay lập tức tấn công, chớp lấy cơ hội.”

Luru Chính Minh nghe vậy bèn gật gù:

“Chủ ý không tệ, ý tưởng độc đáo. Bất quá chiều này người chỉ có thể dùng nếu thần niệm đối phương không quá mạnh thôi, chứ nếu như đối phương chỉ dùng mỗi thần niệm thì cũng không có tác dụng lắm.”

Vốn đang cao hứng bùng bùng vì tự sáng tạo ra ầu Kỵ mới, Càn Minh Nguyệt lại một lần nữa bị dội xô nước lạnh. Chỉ thấy nàng hướng về phía Luru Chính Minh đưa tay ra.

Luru Chính Minh nghi hoặc hỏi:

“Có vấn đề gì?”

“Cho ta [Hầu Tử Thâu Đào].”

Luru Chính Minh giật mình:

“Ngươi muốn nó để làm gì?”

“Chủ nhân vừa mới nói chiều kia không tốt dùng còn gì. Nhân đây ngươi còn có một ầu Kỵ này nữa, chiếu theo ngươi nói thì hiệu quả tốt như vậy còn gì?”

Nhận ra Càn Minh Nguyệt có chút giận dữ, Luru Chính Minh không khỏi bật cười:

“Thế nhưng ngươi lại là một nữ hài tử nha.”

“Không phải chủ nhân vừa nói rằng là không có ầu Kỵ nào là xấu, tất cả do tâm mình cơ mà? Giờ ta đang học tập lấy điều đấy, vốn là thiên kinh địa nghĩa.”

Tốt a. Ta thế mà không phân bác được. Luru Chính Minh nghĩ thầm, rồi cuối cùng bất đắc dĩ nói ra:

“Thế nhưng ngươi thì sẽ như nào luyện tập? Coi như ta có đưa ngươi cũng không tự luyện được.”

Nói đến đây Càn Minh Nguyệt mặt có chút đỏ lên:

“Không phải có chủ nhân ở đây rồi hay sao?”

Lưu Chính Minh nghe đến câu này xiu nữa thì té ngã. Hắn chặt vật đứng thẳng lại, trong lòng cũng bắt đầu loé lên vài tia tàn nhẫn.

“Được, người muốn xem xem ai có thể chịu được hơn à?”

Nói rồi không đợi Càn Minh Nguyệt có phản ứng, tay trái hắn đã vọt về phía mi tâm của nàng.

Ngay lập tức mặt nàng đỏ lên, trong đầu xuất hiện những cảnh tượng mà nàng không nên thấy.

“Không - không...”

Thì ra Lưu Chính Minh cũng không có truyền năng [Hầu Tử Thâu Đào], bắt quả hắn lại đưa ra [Hắc Hồ Đào Tâm] vốn cũng không kém.

Hắn cười tà:

“Thế nào, giờ môn Đấu Kỹ này người tự luyện được chứ? Ta rất trông chờ đấy. Khử khử!”

Tiếng cười của hắn rơi vào tai Càn Minh Nguyệt tựa như ác ma dưới địa ngục. Nàng bắt đầu thấy hối hận tại sao mình lại trêu tên này làm gì.

Nàng rung rung nước mắt:

“Hạ lưu! Đề tiện! Vô liêm sỉ!...”

Lưu Chính Minh nghe vậy cũng không sinh khí, một bên vừa lại gần, một bên vừa xoa tay, nụ cười trên mặt trông rất thiếu đạo đức:

“Trách ta rồi? Vừa này là ai bắt đầu trước? Mà người có vẻ vẫn chưa lĩnh ngộ được hết [Hắc Hồ Đào Tâm] nhỉ, có cần ta bóp một cái làm mẫu khô..”

“Bóp!”

Tầm 2 phút sau, một thiếu niên mặc hắc y đang ngồi trên một cái thân cây gãy nằm ngang, trên mặt vẫn in rõ một cái bàn tay, bên cạnh là một thiếu nữ tóc bạch kim. Đó tất nhiên chính là Lưu Chính Minh cùng Càn Minh Nguyệt, chỉ là giờ phút này bầu không khí có vẻ có chút xấu hổ.

Bắt quả giây phút đầy kéo dài cũng không bao lâu, khi mà Hoàng Thiên Lô bên thân Càn Minh Nguyệt bỗng dưng run lên, không ngừng hướng về phương bắc run rẩy.

Cả Lưu Chính Minh cùng Càn Minh Nguyệt đều giật mình, bầu không khí kia nhanh chóng biến mất.

“Có vấn đề gì?”

“Hoàng Thiên Lô đang rất... hưng phấn, vui sướng cực độ, tựa như tìm được tay chân của mình đồng dạng. Điều này chỉ có thể là...”

Nói đến đây cả hai người tâm hữu linh tê, nghĩ đến cùng một sự kiện:

“Tiên Khí xuất thế, nhất định chân lô.”

Lưu Chính Minh đổi con mắt về nơi phương bắc, hướng mà Hoàng Thiên Lô chỉ, nói ra:

“Có vẻ như, phương hướng chính là thủ đô của Đại Khôn Quốc, Thiên Khôn Thành nha. Xem ra truyền thuyết là có thật. Tiên khí đã từng xuất hiện tại nơi đây. Chúng ta cần phải nhanh chân một chút. Nếu bị Hồn Ảnh đại lục lấy được chắc chắn sẽ là một hồi họa kiếp khủng hồ sẽ đến, không thể không ngăn đám Hồn Ảnh đại lục người được.”

“Thế nên chúng ta phải tăng tốc?”

“Người cứ chui vào Hoàng Thiên Lô đi, dạng này ta mang người đi dễ hơn.”

“Àn.”

Lưu Chính Minh ngay sau đó tâm thần lại chìm vào trong hệ thống không gian:

“Tiện Tiện! Ta cần mua thông tin về toàn bộ vụ Tiên Khí này.”

“Người chắc chứ? 3 vạn HTT đấy!”

“Tận 3 vạn?”

Hệ thống ra hiệu gật đầu. Lưu Chính Minh thấy vậy, trầm ngâm một chút rồi cắn răng nói ra:

“Được, 3 thì 3, lúc sau kiểm lại dễ dàng mà.”

“Keng! Ký chủ muốn bỏ ra 3 vạn HTT mua lấy thông tin?”

“Đồng ý.” Lưu Chính Minh không chút do dự nói ra.

“Đinh! Số HTT trong tài khoản của ký chủ còn là 34000 HTT.”

Ngay sau đó tại trước mặt Lưu Chính Minh xuất hiện một quyển sách, trong đó toàn là những ghi chú. Lưu Chính Minh cầm quyển sách lên một cách vô cùng cẩn thận, dù sao đó chính là hắn đánh đổi 3 vạn HTT lấy được, so sánh với một số Thiên Cấp công pháp còn đắt hơn.

Vừa mở sách ra, mặt hắn biến sắc.

Chương 60: Lư Chính Minh quyết tâm

“Tiền khí tái xuất, tam đại vị diện phân tranh? 35 vị Đế cấp?” Lư Chính Minh sắc mặt dường như có phần tái nhợt, cũng có một chút âm trầm.

Về mặt ngưng trọng, hẳn quay sang nhìn hệ thống:

“Thế này người muốn bảo ta lấy được Tiên Khí từ trong tay họ? Không phải tự đi tìm chết sao?”

Hệ thống tuy ý nhún nhún vai:

“Người không lấy cũng được. Dù sao đây cũng chỉ là nhiệm vụ. Bất quá người cần phải nhớ kỹ rằng là tuy giá trị của nhiệm vụ này chỉ có 100k HTT, bất quá nó lại là nhiệm vụ chính tuyến, nếu người không hoàn thành được nhiệm vụ này, đừng mong tìm được thêm bất kỳ loại nhiệm vụ nào khác, duy chỉ có nhiệm vụ ẩn giấu còn có khả năng. Tuy thế nhưng chính người trong lòng cũng rõ ràng rằng là ẩn giấu nhiệm vụ khó tìm tới mức nào.”

Lư Chính Minh không nói gì, trong lòng của hắn đương nhiên là biết mức độ khó khăn của ẩn giấu nhiệm vụ, đồng thời độ hiếm có của nó. Mà hắn cũng biết là ban thưởng của nhiệm vụ chính tuyến vô cùng hùng hồn, một thanh vũ khí Vũ cấp thượng phẩm, tính theo cấp bậc của Đẩu Thiên Đại Lục chính là Tông cấp. Không những thế chỉ có hoàn thành nhiệm vụ này rồi hắn mới có thể làm tiếp các nhiệm vụ khác.

Lư Chính Minh cứ ngồi đấy thần thờ một lát, trên mặt tràn ngập vẻ suy tính. Hệ thống cũng không có thúc giục, cứ nhìn kỹ Lư Chính Minh lựa chọn, xem hắn liệu có gan đánh cược không, đây chính là một thử thách thực sự, hơi không cẩn thận là hắn chắc chắn sẽ chết.

Thời gian uống cạn một chén trà, Lư Chính Minh đứng thẳng dậy, con mắt lộ vẻ quyết đoán.

“Đại đạo ngũ thập, thiên diễn tứ thập cửu. Ta làm sao lại không dám đánh cờ? Nếu không sau này đối mặt kẻ thù mạnh hơn cứ thế co vòi rút cổ hay sao? Ta có thể không ngạnh kháng nhưng việc gì ta phải làm thế, ta còn có não a. Chẳng lẽ đánh không lại họ còn không thể tính kế sao?”

Lư Chính Minh trên người bùng bùng một cỗ hùng tâm tráng chí. Đây chính là ngạo khí của hắn. Trên đời này căn bản không ai nghĩ ra được một Đại Đẩu sư thế mà lại dám tham gia vào tranh đua của Đẩu Đế, không những thế còn dám tính kế họ. Đây là can đảm nào can đảm a.

Hệ thống thấy vậy không mặn không nhạt nói ra:

“Vậy cẩn thận vào. Đối với ta mà nói, Đẩu Đế bất quá cũng chỉ là sâu kiến. Nhưng đối với người mà nói, hiện tại lại đang là núi cao không thể với. Chỉ cần một hơi thở thôi cũng dễ người trong nháy mắt phi hồi yển diệt, bất lực chống đỡ rồi.”

Lư Chính Minh hai con mắt lấp lánh tinh quang, nét mặt cũng không còn ủ ê nữa, ngược lại lộ ra một vẻ cao hứng:

“Người yên tâm. Ta chắc chắn sẽ cẩn thận, dù sao việc này liên quan đến tiền đồ và cả mạng sống của ta mà, đúng không? À nhắc đến việc đấy mới nhớ ra, nếu như mà để phân thân tiêu tốn hết toàn bộ năng lượng thì chuyện gì sẽ xảy ra nhỉ?”

Tại một nơi nào đấy trên Đẩu Thiên Đại Lục, giữa một chốn núi cao hùng vĩ, tồn tại trên đấy năm toàn sơn phong. Phiêu miểu vân vụ, không gian xung quanh ngập tràn sương mù, toát lên một vẻ mờ ảo, siêu thoát khỏi hồng trần bên dưới.

Từng cổ kiến trúc kéo dài liên miên xung quanh năm toà sơn phong, dưới mờ ảo của bạch sắc vụ khí xung quanh, lại càng thể hiện một vẻ đẹp huyền ảo, phảng phất như thiên cung dưới phạm giới.

Cả năm toà sơn phong đều cao tới mức tựa như chọc thủng trời cao, đứng ngang hàng tinh thần. Đứng từ trên cao, tinh tú dường như có xu hướng chiếu hết toàn bộ ánh sáng của mình xuống năm đỉnh núi, khiến cho khung cảnh lại càng thêm trắng lệt.

Ngay tại phía dưới ngọn sơn phong to nhất, tồn tại một toà sơn môn cổ kính, tự toát lên một vẻ uy nghiêm, ở phía trên có khắc ba chữ thật to, cũng lộ nên một cỗ khí thế riêng của mình. Đứng trước nó, phàm nhân phảng phất như nhìn thấy tự thân vận mệnh, lại càng tựa như trải qua chục năm tuế nguyệt.

Thiên Cơ Môn.

Môn phái đứng đầu tại bên trong thập nhị môn. Vị trí nằm ở giáp rang giữa Thanh Long Đế Quốc cùng với Chu Tước Đế Quốc. Thiên Cơ Môn làm việc khiêm tốn, xưa nay rất ít khi hỏi thăm thế sự, cũng là thập nhị môn bên trong ít người nhất, thế lực cũng là đơn bạc nhất, nhưng lại đồng thời là môn phái bí ẩn nhất.

Tuy nói rằng thực lực đơn bạc, nhưng sẽ không ai dám khinh thường Thiên Cơ Môn, kể cả tứ đại đế quốc cùng lục tông. Lý do rất đơn giản, Thiên Cơ Môn có thể suy tính được thiên cơ, thế nên đơn giản là giao hảo cùng Thiên Cơ Môn chính là có thể phòng tránh được hung hiểm, cũng tương đương là nắm vững được tương lai một phần nào đó.

Bất quá Thiên Cơ Môn suy tính cũng không phải không gì không được, nếu không thì đã sớm xưng Tông từ lâu, đâu còn chấp nhận chỉ là Môn như thế này.

Khả năng xem xét thiên cơ thì lại cực kỳ khủng bố, điều này khiến ngay cả Lục Tông cũng phải nghiêm túc mà cẩn thận đối đãi Thiên Cơ Môn, không thì rất nhiều thông tin cơ mật sẽ bị lộ ra chỉ trong nháy mắt.

Về phần tại sao không ai dám xuất thủ diệt Thiên Cơ Môn, đây cũng chính là lý do. Thiên Cơ Môn tựa như một con mắt của cả Đẩu Thiên Đại Lục, diệt đi nó, gần như không cách nào đối kháng lại Hồn Ảnh đại lục và cả các vị diện khác.

Thiên Cơ Môn tuy thường được nhắc tới về mặt bói toán, cũng được biết đến với nhân số ít đến đáng thương, rốt cuộc là xem thiên cơ cũng cần phải có thiên phú. Tuy vậy thì đỉnh tiêm chiến lược của Thiên Cơ môn vẫn có, thậm chí áp đảo các môn phái khác. Coi như Tương Kính Môn, yếu nhất trong thập nhị môn chỉ có một vị Đẩu Thánh đỉnh phong tạo được giới vực, Thiên Cơ Môn lại có tận những năm vị.

Còn về thiên tài đạo bá lại càng đừng hỏi. Nơi nào có bảo vật xuất thế, Thiên Cơ Môn chắc chắn sẽ là một trong những kẻ xuất hiện đầu tiên. Vận khí tốt, có thể lấy luôn, vận khí không tốt, chắc chắn sẽ được phân một chén canh. Dù sao nếu gạt bỏ Lục Tông cùng Tứ Đế quốc ra, Thiên Cơ Môn chính là thiên hạ vô địch.

Đã từng có lần tại hậu viện của Dược Tông tông chủ từng có một món cửu tinh linh dược xuất thế, hẳn vừa mới vào đã thấy Thiên Cơ Môn môn chủ đang vật lộn để kéo linh dược đi rồi. Cũng may hai người vốn là bạn rất thân, chứ nếu như là tại các Tông khác, Thiên Cơ Môn môn chủ chỉ e lành ít dữ nhiều.

Đệ tử tuy ít, nhưng tất cả đều là toàn thân vũ trang tận răng, hành tung bí ẩn, chỉ một thân trang bị cũng đủ đề chết đối phương. Không những thế, đệ tử Thiên Cơ Môn tất cả đều tinh thông thuật bói toán, nên rất khó để lâm vào mai phục, ngay cả đi vệ sinh cũng đi cùng nhau, điều này cũng góp phần tăng sự đoàn kết của cả môn.

Đại trận hộ môn lại càng là Thiên cấp đỉnh phong trận pháp, tuân theo Ngũ Đầu làm trận, hội tụ khí vận thế gian gia thân, cũng có phần ăn ần vượt qua đại trận của lục tông.

Công bằng mà nói, với hiện trạng của Thiên Cơ Môn, nếu đơn đầu cả thập nhất môn còn lại, mười thành chắc thua, bất quá cũng sẽ kéo theo ít nhất năm môn trở lên. Đắt chính là lý do Thiên Cơ Môn trải qua mấy ngàn năm vẫn luôn là đệ nhata trong Thập Nhị Môn.

Năm ngọn núi của Thiên Cơ Môn được phân làm: Hoà Tinh phong, Thuỷ Tinh phong, Thổ Tinh phong, Mộc Tinh phong, Kim tinh phong, lấy Kim tinh phong làm chủ. Mỗi một vị phong chủ đều có thực lực Đầu Thánh Ngũ Tinh trở lên, đặc biệt là Thiên Cơ Môn môn chủ, tu vi lại càng là đạt đến Đầu Thánh bát tinh, chỉ cách cửu tinh một tia mà thôi.

Ngay tại lúc này tại Kim tinh phong, trong một căn phòng đơn sơ và giản dị, có một lão nhân hai mắt nhắm nghiền, nhưng trong tay không ngừng kết thủ ấn. Khí tức trên người bàng bạc đáng sợ, tựa như bất kỳ lúc nào cũng có thể bước ra được một bước kia, nhưng thuy chung vẫn chưa làm được.

Đó chính là Thái Huyền lão nhân, một trong 5 vị lão tổ của Thiên Cơ môn, một thân tu vi đã đạt tới được Đầu Thánh đỉnh phong, chỉ kém một chút liền có thể đạt được Đầu Đế.

Ngay trước mặt hẳn lúc này chính là một cái lăng cầu, được tạo nên từ vô số mảnh ghép, tựa như kính vỡ đồng dạng, bất quá đây chính là một kiện Thánh khí tùy thân của Thái Huyền lão nhân, Thái Tượng Kính.

Đột nhiên, như đã tính ra điều gì đó, lão ầu này lẩm bầm:

“Tiền khí lại xuất thế? Vị trí vẫn tại Đại Khôn quốc, rốt cuộc có chuyện g...”

Chưa kịp nói hết câu, lão ầu này đã phun ra một đợt máu, cả thân hình nhanh chóng bay ngược về phía sau, phá toái cả căn nhà.

Ngay lập tức có 8 luồng sáng nhanh chóng xuất hiện, đỡ lấy hẳn. Một vị trông giống như một phúc hậu trung niên, râu dề xồm xoàm. Đây chính là Thiên Cơ lão nhân, một trong những người sáng lập ra Thiên Cơ môn, một thân tu vi đã đạt đến Bán Đế.

Hắn trầm giọng hỏi:

“Thái Huyền, chuyện gì vừa xảy ra?”

Tuy rằng Thiên Cơ lão nhân là một trong các đại thụ hình thành Thiên Cơ môn, bất quá không ai không biết rằng là đệ tử của hắn, Thái Huyền lão nhân về bản sự suy đoán lại giỏi hơn hẳn, thế nên chuyện vừa xong Thái Huyền lão nhân nhìn thấy được, Thiên Cơ lão nhân lại không thấy được.

Thái Huyền lão nhân ho ra một ngụm lão huyết, khó nhọc nói ra:

“Tiền khí lại xuất thế. Bất quá đây chính là một cái bẫy, sát cục thực sự, thập tử vô sinh. Tại 7 ngày sau, Tiền Khí sẽ xuất hiện tại Đại Khôn quốc lãnh thổ, có người tại Hồn Ảnh đại lục tính toán chúng ta.”

“Tính toán, tính toán như nào?” Thiên Cơ lão nhân gấp gáp. Dù sao đây cũng là chuyện liên quan đến Đầu Thiên đại lục, Thiên Cơ lão nhân cũng không nguyện ý đại lục bị xâm lược a.

“Tính toán không biết, thiên cơ che lấp. Người đạt được tiền khí cũng bị thiên cơ che mắt, một mảnh hỗn loạn, nhìn không được.”

Thái Huyền lão nhân thờ dốc nói ra, sau đó liền bất tỉnh nhân sự. Dù sao lấy sức của hắn cũng chỉ có thể toàn mạng dưới thiên cơ phản phệ tình huống mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Hồn Ảnh đại lục bố cục

Nhìn thấy Thái Huyền lão nhân ngất xỉu, Thiên Cơ Lão Nhân mới đề cho môn hạ dời hẳn vào trong sơn phong, một bên lộ vẻ nghiêm ngặt

“Một tuần sau? Đó chính là Tụ Tinh Vũ ngày. Đây chính là hiện tượng ngàn năm mới gặp một lần, chẳng lẽ có liên quan đến sự việc lần này sao? Bất quá dù thế nào cũng phải đề phòng mới được.”

Thiên Cơ Lão Nhân phát tay:

“Truyền tin lại cho toàn bộ các thế lực siêu nhất lưu, nói cho bọn họ biết là sắp có đại sự, tất cả tụ họp tại Kim Tinh phong.”

“Rõ thưa Thái Thượng trưởng lão!”

Cũng tại thời khắc đấy ở trong một khe cốc bí hiểm, xung quanh được bố trí trận pháp bao phủ có khả năng che lấp thiên cơ, hắc khí cuộn cuộn, khiến cho linh hồn của người nhìn vào không ngừng chấn động.

Tại bên trong đấy, có một thân ảnh bị mặt đang cung kính hướng một nam tử ngồi trên một toạ vị. Nam tử này toàn thân một bộ huyết y, tuy nét mặt đang tươi cười nhưng lại không hề tạo cho người ta một cảm giác thoải mái ấm áp, ngược lại rét tét sống lưng.

Hắn chính là Vũ Lãnh Thiên, một trong các vị Hồn Đế của Hồn Ảnh đại lục, một thân tu vi đạt đến Hồn Đế thất tinh. Chỉ thấy tay hắn đang không ngừng chơi đùa với một cái ngọc giản, miệng khẽ cười:

“Thế nào? Sự tình ta giao phó ngươi?”

Tên bịt mặt kia nghe vậy cung cung kính kính đáp, rất rõ ràng tên này cũng có thực lực Hỗn Thánh bát tinh:

“Thưa đại nhân! Tất cả đều đã hoàn thành đúng như dự định, bất quá chỉ có một vấn đề nho nhỏ.”

Vũ Lãnh Thiên hai mắt nhắm lại, nhẹ nhàng hỏi:

“Vấn đề gì?”

Không biết tại sao, tuy Vũ Lãnh Thiên không toát ra bất kỳ khí tức nào nhưng vẫn nhường thân ảnh bịt mặt kia run rẩy cả người, hẳn mới vội nói ra:

“Bầm đại nhân, cũng không phải là đại sự gì. Chỉ là vấn đề xảy ra tại một thành nhỏ tên là Trương Liên thành thuộc Đẩu Thiên đại lục.”

Vũ Lãnh Thiên nhíu mày:

“Trương Liên thành, nơi chôn giữ Thiên Minh Hỗn Thánh? Có thể xảy ra cái gì?”

“Bầm đại nhân, vốn là ban đầu một cái bất nhập lưu gia tộc do chúng ta cài vào chịu trách nhiệm xử lý vụ này, bất quá bọn hắn không ngờ lại đụng trúng Đan Tông cường giả, cuối cùng bị diệt tuyệt. Nghe đồn Thiên Minh hỗn thánh nguyên thần hình như cũng vẫn lạc, thậm chí còn có lời đồn là có Đẩu Đế xuất thủ.”

Vũ Lãnh Thiên cười lạnh:

“Đẩu Đế xuất thủ? Đẩu Đế mà đã biết vụ việc này xảy ra thì chúng ta đâu có cơ hội chiếm lĩnh các nơi còn lại. Tất cả đều là tin đồn nhắm hết. Bất quá không có lửa làm sao có khói, xem ra nơi này cũng có một chút gì đặc biệt. Đã phái người đi kiểm tra chưa?”

“Dạ thưa đại nhân, tiểu nhân đã cho một tên Hỗn Tôn tam tinh dẫn một đội gồm 10 tên Hỗn Tông cùng đi rồi, chắc chúng sẽ sớm tìm ra thực hư mọi chuyện thôi thưa ngài.”

“Hừm, đội hình như thế là tương đương một cái nhị lưu thế lực rồi, bất quá ta hi vọng thông tin chúng mang về có thể là thật, chứ nếu lần này nguoi mà có chút nào sai, ảnh hưởng đến cả kế hoạch thì nguoi biết hậu quả rồi đấy.”

Ánh mặt của hắn lạnh tựa như băng, quét qua thân ảnh bịt mặt kia khiến cho hắn không ngừng run rẩy. Đến khi Vũ Lãnh Thiên quay mặt sang hướng khác hắn thở ra được một hơi.

Vũ Lãnh Thiên nghiêm ngắc trong tay ngọc giản, trên mặt ý vị thâm trường:

“Hừm, xem ra mọi chuyện càng lúc càng thú vị.”

Quay trở lại với Lưu Chính Minh, giờ đây hắn đang cùng Càn Minh Nguyệt sống vai hưởng về Thiên Khôn thành mà đi. Nắm vững trong tay tình báo về Tiên Khí, hắn đương nhiên biết được rằng Tiên Khí sẽ xuất thế nơi nào, thậm chí cả bố cục của tất cả đều đang nằm trong tay hắn. Bất quá khi hắn tự mình vượt lại kế hoạch, Lưu Chính Minh cũng tự than thở:

“Rốt cuộc là thực lực không đủ a. Nếu như ta là Tiên cảnh hoàn toàn có thể tự động cướp đi rồi.”

“Yên tâm, coi như nguoi có đạt Tiên cảnh cũng sẽ không hạ xuống được, cùng lắm chỉ là Bán Tiên chi cảnh mà thôi.” Hệ thống nói ra.

Lưu Chính Minh cũng không phản bác, hắn biết đây kì thực chính là một loại cơ chế phòng bị. Hệ thống vốn đã nói rồi, thế gian này vị diện vô số, bất quá có thể chia làm các thế loại sau:

Tiểu thiên thế giới cấp bậc, tương đương với Đẩu Thiên đại lục.

Trung thiên thế giới cấp bậc, tương đương với Tiên Vực.

Đại Thiên thế giới cấp bậc, tương đương với cả một vũ trụ.

Đa nguyên thế giới cấp bậc, tương đương với Đa Nguyên vũ trụ.

Mỗi vị diện khác nhau đều có các đặc điểm khác nhau, bất quá đều là có phân loại sức mạnh. Ví dụ như tu luyện tại Tiểu Thiên thế giới thì cũng chỉ có thể tu luyện được đến áo nghĩa tận cùng, một khi lĩnh ngộ một tia pháp tắc sẽ siêu việt đến Trung Thiên thế giới. Tại Trung Thiên thế giới lĩnh ngộ ra được 1 thành pháp tắc sẽ đi được đến Đại Thiên thế giới. Đại Thiên thế giới cũng có phân mạnh yếu, có nơi chỉ chứa được vài vị bậc 5, có nơi thì là bậc 4 đi đầy đất, bậc 5 không bằng chỏ.

Các loại Đại Thiên thế giới kết hợp lại chính là một cái Đa Nguyên thế giới, nơi này có thể xuất hiện một vị bậc 6 hoặc là bán bậc 6.

Hệ thống cũng đã từng vì Lưu Chính Minh định hình lại, mặc dù các vị diện khác nhau có các cách tu luyện khác nhau, bất quá tất cả đều tuân theo một định luật: Đại Đạo, Quy Tắc Đa Nguyên, Pháp Tắc, Áo Nghĩa,...

Trước giai đoạn Pháp tắc có rất nhiều phương án tu luyện, có người khiến ý cảnh ngưng thực, tạo thành pháp tướng, có người lại hình thành linh vực, có người lại kết hợp với quy tắc vị diện, đủ loại muôn hình vạn dạng.

Bất quá hệ thống cũng có để cho Lưu Chính Minh minh bạch được, ý cảnh cửu đoạn phía trên là vì Linh vực, lấy nguyên chi lực làm chủ. Cái gọi là linh vực chính là phóng thích ý chí của mình tại một không gian nhất định, tác động đến một phần quy tắc vị diện tại vùng không gian đấy, hình thành nên nguyên chi lực.

Tại một số vị diện vô hiệp, có một số người sử dụng ý cảnh ngưng tụ thiên địa nguyên khí hình thành pháp tướng, cùng tiến hoá Giới vực. Họ kết hợp nguyên thần, ý chí của mình ngưng tụ lại, khiến cho pháp tướng càng ngưng thực, thậm chí đạt đến xuất thần nhập hoá. Không thể không nói, đây chính là một loại hệ thống tu luyện rất tốt, theo đánh giá của hệ thống.

Linh vực áp súc lại, tự thành một không gian riêng biệt chính là đạt đến giới vực. Giới vực tiếp nhận áo nghĩa, đến khi hình thành được số lượng tia pháp tắc nhất định sẽ đạt đến Tiểu Thiên thế giới, cũng có càng nhiều Pháp Tắc, sẽ đạt đến Trung Thiên Thế Giới, xuất hiện được Pháp Tắc tận cùng, chính là vì quy tắc và Đại Đạo sẽ diễn hoá đủ Đại Thiên thế giới. Tu hợp 3000 Đại Đạo, tất thành Đa Nguyên thế giới.

Bất quá hệ thống cũng chỉ ra rằng là đây chỉ là đại đa số mô hình của các đa nguyên vũ trụ khắp cả Toàn Vũ trụ, đôi lúc cũng sẽ có dị biến hay là quy tắc bị thay đổi.

Bất quá những điều này vẫn có chút xa, Lưu Chính Minh vẫn chưa đạt đến cảnh giới đấy, thế nên hệ thống cũng không có nói nhiều mấy. Bởi vì hắn biết, kì thực Toàn Vũ trụ cũng không chỉ có các loại Đa Nguyên cơ bản nhất này, cũng có một chút loại tồn tại cực kỳ khó giải thích, tất cả cứ đợi Lưu Chính Minh trưởng thành đến rồi tính sau. Ân, hệ thống là một cái biết giữ mồm miệng hệ thống.

Lưu Chính Minh đương nhiên cũng đem sự tình nói với Càn Minh Nguyệt, bất quá hắn cũng không nói kế hoạch của mình, chỉ nói về tình hình hiện nay thôi.

Càn Minh Nguyệt lúc đầu nghe vẫn chưa thấy gì, về sau nàng biết vậy mà sẽ xuất hiện tận 35 vị Đấu Đế cấp bậc, điều này không khỏi làm cho nàng giật mình. Phải biết rằng là đối với tất cả các loại Tiểu Thiên Thế Giới mà nói, Đế cảnh đã là một loại tồn tại đặc thù, hoàn toàn có thể từ vị diện này đi đến vị diện khác, bất qua cần không gian tọa độ, nếu không thì rất dễ lạc trong tình không và bị tình không phong bạo nuốt chửng.

Bất quá nàng cũng sẽ không vì vậy mà sợ hãi, bởi vì nàng biết Lưu Chính Minh đương nhiên sẽ là có kế hoạch. Nhiều lúc trò chuyện qua Thân nô ẩn khiến cho hai người càng dễ dàng tâm hữu linh tê hơn, điều này cũng khiến cho nàng có rất nhiều cách nhìn về Lưu Chính Minh.

Tuy nàng không biết nhiều về hắn, bất quá một điều nàng rất chắc chắn, tên này tuyệt đối là một kẻ tiếc mạng, chắc chắn sẽ không dám được cuộc nếu nguy hiểm quá lớn, vậy nên điều này nói rõ là hắn có kế hoạch.

Nhìn lấy ánh mắt tin tưởng của Càn Minh Nguyệt về phía mình, Lưu Chính Minh cũng không thừa nước đục thả câu, hắn nói tiếp:

“Tuy thế nhưng ngươi cần biết một điều, đó chính là Tiên khí vốn là cái gì? Nó chính là một cái chân đỉnh của Hoàng Thiên Lô, do ai hữu duyên có được. Vấn đề duy nhất chỉ là chúng ta tìm được cách trộm lấy nó trước mặt tất cả đám Đế cấp thôi, mà vụ này yên tâm, ta có kế hoạch rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Lưu Chính Minh tính toán

“Kế hoạch gì?” Càn Minh Nguyệt tò mò hỏi, nàng kì thực không nghĩ Lưu Chính Minh có thể có kế hoạch gì khiến cho nàng có thể có thời cơ luyện hoá kịp kiện Tiên khí đầy trước mặt một số lượng Đế cảnh cường giả nhiều như thế được.

Nên nhớ là cả nàng lẫn Lưu Chính Minh đều chỉ có Đại Đấu sư cảnh giới, tuy nàng trong thời gian này cũng đã tăng đến cảnh giới Đại Đấu Sư bát tinh nhưng đứng trước mặt Đế cảnh cường giả vẫn cùng kiến hồi đồng dạng, một thân tu vi chả có cái rắm gì dùng được.

Lưu Chính Minh nghe vậy thì cũng không nói gì, chỉ bảo trì một nét tiểu dung trên mặt, một bộ lão tử là thiên hạ vô địch.

Càn Minh Nguyệt thấy thế lại càng khẩn trương, lo sợ rằng Lưu Chính Minh quá mạnh so với đồng cấp khiến cho suy nghĩ có phần mù quáng. Nàng cũng biết là hắn giờ này tuy cảnh giới thấp nhưng tại chiến trường Đấu Vương bên trong tuy không là vô địch bất quá xếp hạng cũng không thấp, nếu điều đó dẫn đến Lưu Chính Minh tự mãn thì quả lần này đi là góp mạng nhỏ chứ không nghĩ ngờ gì.

Nên nhớ là đối mặt Đấu Đế thì Đấu Vương cũng bất quá một con kiến hôi, bất quá to hơn một chút mà thôi. Nàng có phần lo lắng nhìn hắn:

“Hay thôi cũng không cần tham gia vụ này. Cả chủ nhân và ta tiến cảnh đều rất nhanh chóng a, đều hoàn toàn có thể tiềm tu đợi trường thành nha.”

Lưu Chính Minh nghe vậy mới lắc đầu. Tiềm tu trưởng thành? Hắn đương nhiên là cũng muốn lắm nhưng kì thực hắn lại không thể không tham gia. Vấn đề thứ nhất là hắn cần nhiệm vụ. Vấn đề thứ hai là hắn đã phát hiện ra một việc, đó chính là nếu như hắn không cần cố gắng đi đánh nhau với cấp bậc cao hơn, cố gắng thăng cấp, mà chỉ đi ức hiếp, cướp đồ của cảnh giới yếu hơn thì điều này sẽ gây mâu thuẫn với Đạo của hắn, vì hắn biết cái loại mà không có ý chí tiến thủ kiểu này chắc chắn sẽ không thành được việc.

Điều này có thể lưu lại cho hắn một tâm ma lớn, một sát kiếp thực sự vào sau này. Không nhưng thế nếu như hắn toàn chỉ giết người đoạt bảo, hay cố gắng gây mâu thuẫn, sát nghiệp hắn tạo ra sẽ rất lớn, và cũng như vấn đề nói trên, bản tâm của hắn sẽ không chịu được, rất dễ dàng bị tiêu hao hết khí vận. Hắn Lưu Chính Minh chắc chắn sẽ không làm chính nhân quân tử, hay là đức cao vọng trọng loại này, bất quá hắn còn có nguyên tắc cùng ngạo khí của mình.

Vấn đề thứ ba đó chính là thông qua tư liệu của hệ thống, kế hoạch của ba bên hắn nắm thế nhưng là nhất thanh nhị sở. Theo tính toán thì Đấu Thiên đại lục thua chắc chắn không thể nghi ngờ, mà vốn là Hồn Ảnh đại lục sẽ trở thành đại thế, đến lúc đó mưu kế cái gì gần như là không chịu nổi một kích trước lực lượng quá cường đại.

Lúc đấy thì xác định chắc chắn rồi.

Kì thực mà nói ra thì không phải mưu kế thua trước lực lượng, mà chỉ đơn giản là đại thế và chất biến mà thôi. Nếu như ngươi có thể tính mưu đến từng giây từng phút, từng hành động, từng cảm xúc, từng liên kết nhân quả trên cả vị diện Đấu Thiên đại lục này, hử chết một Đấu Đế là một chuyện có thể thực hiện.

Bất quá điều đáng buồn chính là nếu ngươi tính được nhiều như thế, có lẽ ngươi đã không chỉ là Đấu Đế mà là cảnh giới cao hơn rồi. Đến lúc đó thì một bàn tay chụp chết thôi chứ phức tạp làm gì?

Đứng trước lực lượng cùng mưu kế, Lưu Chính Minh đương nhiên vẫn sẽ chọn lực lượng. Dù sao thì thực lực vẫn là tự thân.

Đó chính là những lý do mà hắn không thể để cho Hồn Ảnh đại lục chiếm lấy được Tiên khí. Nghĩ thông suốt điều này, Lưu Chính Minh mới bắt đầu suy nghĩ kế hoạch. Bất quá hắn lại phát hiện ra một điều, kì thực kế hoạch này có phần dễ hơn hắn tưởng tượng, bất quá có lẽ đó là do hắn nắm vững đầy đủ thông tin.

Thông tin cũng là một loại sức mạnh, Lưu Chính Minh tin tưởng. Hắn có lá gan dám nhắm vào Đế Cảnh cũng nhờ cái gì? Thông tin vượt trội hơn a! Dù sao đây cũng là vốn liếng tốt nhất của hắn. Chứ nếu không hắn lấy đâu ra lá gan nhắm vào Đế cảnh cường giả? Người ta chỉ cần một ánh nhìn là đủ để hắn vẫn lạc rồi.

Và đương nhiên, kế hoạch của Lưu Chính Minh kì thật bám vào trọng tâm rất đơn giản: Ngươi có đại thế? Ta đảo hỗn loạn! Tới đi, lẫn nhau thương tổn a.

Nhìn thấy ánh mắt của Càn Minh Nguyệt, Lưu Chính Minh đương nhiên minh bạch điều nàng đang lo nghĩ, bèn nói ra:

“Yên tâm, ta nếu mà có muốn đánh tâm tư lên cái chân đỉnh kia thì tất cả nắm chắc. Ta đương nhiên là sẽ không đem mạng sống của hai chúng ta ra làm trò đùa.”

“Có được lời này của chủ nhân là ta yên tâm rồi, kế tiếp chúng ta cần phải làm gì?” Càn Minh Nguyệt hỏi.

“Làm gì? Cứ hào hào tu luyện đã. Bây giờ ngươi cứ hướng phương Bắc đi chín trăm dặm, rồi cứ dừng lại ở đấy. Ta cần vào Hoàng Thiên Lô có chút chuyện.” Lưu Chính Minh chỉ đạo.

Càn Minh Nguyệt nghe vậy bèn gạt đầu. Rốt cuộc Lưu Chính Minh mới là người được phép tham dự đánh cờ, nàng vẫn cứ hào hào làm những gì được giao chỉ là tốt rồi.

Chân dẫm mấy bước, thân ảnh của nàng bắt đầu liên tục di chuyển, hướng phương Bắc mà đến.

Giờ phút này Lưu Chính Minh đang đứng trong Hoàng Thiên Lô, một nơi có thể tương đương một cái tiểu thế giới đồng dạng. Hắn cũng đang có thử nghiệm riêng của mình.

Chỉ thấy xung quanh hắn xuất hiện 10 tên phân thân, tất cả đều đang đọc khẩu quyết của [Chu Thiên Tinh Thần Hạ Phàm Kiếm]. Bầu trời bên trong không gian của Hoàng Thiên Lô thế mà tối dần lại, phía trên lại lấp lánh từng vì sao.

“Lưu tinh vẫn, Thiên băng Địa liệt!”

Bất chợt hội tụ tại trong tinh không, từng đợt thanh kiếm hình thành, liên tục trút xuống đại địa như mưa rơi. Lưu Chính Minh nhìn lấy cảnh này, trong lòng bắt đầu đếm: “245...467...”

Nương theo từng đợt đếm của hắn, cuối cùng hắn vẫn là thấy cả mười phân thân đều bị toái nát, bất quá cuối cùng vẫn thành công triệu hồi ra một thanh cự kiếm to vượt trội, một thân cấp bậc càng vượt qua Phàm cấp, trực tiếp đạt Vũ Cấp trung phẩm.

Bất quá Lưu Chính Minh quan tâm cũng không phải vấn đề này, mà đó chính là việc hắn cho 10 phân thân dẫn hoá năng lượng tinh thần, cho dù có bạo tạc mất thì cũng đều đã chuyển hoá được thành công.

Có đòn sát thủ này thì tương đương hắn lại càng nắm trong tay chắc ăn hơn bố cục lần này.

Hệ thống đã tính toán rồi. Nếu cho Càn Minh Nguyệt luyện hoá cái chân đĩnh kia, nàng triệt để mất gần 5 phút. Đây chính là thời gian để Lưu Chính Minh hành động, cũng là nguy hiểm nhất từ trước tới giờ.

Lần này Lưu Chính Minh đánh cược hoàn toàn chính là đi ngay trên dây, thăm dò ranh giới giữa sống và chết, hơi không cẩn thận là sẽ lâm vào vạn kiếp bất phục ngay lập tức.

Thế nên là hắn cần phải chuẩn bị, có bao nhiêu bèn nắm chắc bấy nhiêu.

Bảy ngày sau, ngay tại phía Bắc của Đại Khôn quốc, đại địa không ngừng run rẩy. Ngay từ dưới lòng đất, từng đợt kim quang phát ra, khiến cho không gian trở nên rực rỡ muôn màu.

Thiên địa dị tượng! Bào vật xuất thế.

Bất quá lần này dị tượng lại trải dài khắp cả Đẩu Thiên đại lục, khiến cho cả đại lục không ngừng chấn động, thất thái quang mang xuyên phá cả tinh không.

Thế rồi tất cả chấn động chấm dứt. Nhìn xem cái khu vực không gian vốn là một bãi đất trống bấy giờ lại được bao phủ bởi một tràng Tiên khí giãy đặc, tựa như sương mù, không cách nào nhìn xuyên qua được.

Ngay lập tức, có 10 thân ảnh xuất hiện. 10 vị Đẩu Đế của Đẩu Thiên đại lục. Bất quá đây cũng không phải là toàn bộ số lượng Đẩu Đế của Đẩu Thiên đại lục, một bộ phận còn lại đều đang toạ trấn tại lãnh thổ của chính mình, tất nhiên là không thể toàn quân huy động được.

Bên cạnh 10 thân ảnh đấy cũng có loanh quanh tầm ba chục thân ảnh khác, bất quá, tất cả đều là Đẩu Thánh đĩnh phong. Thiên Cơ Lão nhân cũng là một trong số đó.

Rung động!

Đây gần như chính là tất cả chiến lực đĩnh phong của cả Đẩu Thiên đại lục. Không còn cách nào khác, tất cả đều có cơ sở của mình, không thể nhường hết toàn bộ đi đến đây được, nên vì lẽ đó, đây có lẽ chính là số lượng tối đa mà Đẩu Thiên đại lục có thể cử ra được.

Cùng lúc đó, ngay tại đối diện, một khe hở không gian dần rộng mở. Tất cả mọi người đều trở nên khẩn trương lên. Hồn Ảnh đại lục người, đến.

Thế rồi từ trong khe nứt bước ra từng thân ảnh một, trên thân đều mang theo từng tia khí tức cường đại. Hồn Đế! Chiến lực đĩnh phong của Đẩu Thiên đại lục.

Bên Hồn Ảnh đại lục đi ra cũng không quá nhiều người, tương phản, cùng Đẩu Thiên đại lục chênh lệch không quá nhiều. Cũng vì lý do tương tự, bên Hồn Ảnh người cũng cần có người ở nhà toạ trấn, vì thế đến đây cũng chỉ có 10 Hồn Đế, cùng với tầm 40 vị Hồn Thánh đĩnh phong.

Song phương nhìn nhau, không nói lời nào, tất cả đều rất rõ ràng mục đích của cả hai bên.

Chỉ trong chớp mắt, cả hai bên đều xuất thủ, đều đồng thời lao đến về phía món Tiên khí.

Không gian đứt gãy, từng đợt phong bạo xuất hiện, uy áp khổng lồ không gì hình dung, khí thế hai bên đều đã lên tới cực điểm.

Bất quá ngay khi cả hai đều đang muốn chạm vào Tiên Khí mà nói, một đợt Tiên Vụ trực tiếp quét qua người họ, nhanh chóng đem tất cả đánh bay.

Song phương:”....”

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 63: Cấm chế tồn tại

“Chờ chút, cái gì vừa xảy ra?” Một tên Đẩu Thánh tại bên Đẩu Thiên đại lục mống bức.

“Không biết, bất quá không phải là do chúng ta làm.” Bên Hồn Ảnh đại lục có người giải thích.

“Đương nhiên là ta biết không phải các ngươi làm, các ngươi mà làm thì tại sao lại cũng bị đẩy ra? Coi ta là đồ ngu chác?” Tên Đẩu Thánh kia nói.

“Đúng thật.”

“...”

Thấy hai bên lại bắt đầu lâm vào khẩu chiến, đứng đầu Đế cấp cường giả hai bên rất vô ý đồng tâm cùng quay đầu lại nhìn về hai người bọn họ, khiến cho cả hai đều nhanh chóng im lặng.

“Xem ra là Tiên vụ này chính là một loại cấm chế.” Chủ nhân của âm thanh này chính là do Thái Thượng trưởng lão của Đan Tông. Thấy mọi người bắt đầu chú ý về phía mình, hắn hít một hơi rồi nói tiếp:

“Tựa như các ngươi chịu để ý quan sát kĩ dưới kia, vừa có một con muỗi đực vừa bay qua lân Tiên vụ kia mà quay trở lại không hề bị ngăn trở. Điều này chứng tỏ là lân Tiên vụ này kì thực có lẽ chính là một loại cấm chế, có hạn chế về tu vi.”

Đan Tông trưởng lão lời vừa nói ra, song phương nhanh chóng nhìn xuống, quả là có một con muỗi thật. Tất cả mọi người ở đây đều là Thánh cấp, Đế cấp tồn tại, ngay cả việc nó là đực hai cái đều thấy rõ ràng chứ đừng nói là di chuyển của nó.

Giang Thập Kiếm lên tiếng:

“Quả không hổ là thái thượng trưởng lão của Đan Tông, chỉ riêng phần nhãn lực này là ta không bằng. Kính phục!”

“Quá khen quá khen, kì thực ta cũng chỉ có mỗi nhãn lực hơn người mà thôi, cũng không có gì cả.”

Giang Thập Kiếm cảm thấy một đợt bức như gió như không đập vào mặt, bất quá hắn cũng không tiện nói gì.

Một tên Hồn Đế lên tiếng:

“Thế xem ra là đúng là một loại cấm chế về mặt tu vi thật. Không biết nó sẽ hạ cấp độ của chúng ta xuống là còn bao nhiêu?”

Lời vừa nói ra, nguyên bản cả hai bên đều đang có dấu hiệu sồn sồn cả lên tất cả lại trầm mặc. Một mảnh tĩnh lặng.

Cả song phương đều lĩnh ngộ ý tứ này, đó chính là cần có một người đi làm chuột bạch, đây là một vị trí rất nguy hiểm. Đầu tiên là phải hạ tu vi xuống dần dần, sau đó bắt đầu đi vào khu vực Tiên Vụ kia. Nếu tu vi vẫn chưa thích hợp thì có lẽ sẽ bị đánh trả lại, vấn đề chính là sức mạnh đánh trả mạnh bao nhiêu.

Đừng tưởng rằng vừa nãy đợt Tiên Vụ kia đánh bay tất cả song phương mà lại còn ngay lập tức bay lên nói chuyện được thì nghĩa là đợt Tiên vụ đẩy phản lại cũng không mạnh cho lắm, phải biết đó là một đợt có thể một lần đánh văng tất cả Đế Cấp cùng Thánh cấp, chứng minh được là đợt Tiên Vụ đẩy phản chấn kì thực vô cùng mạnh.

Cũng chỉ có Thánh Cấp loại đỉnh phong kia mới có thể ung dung như vậy, chứ nếu là Thánh cấp nhất tinh loại này có lẽ bị một vạ là trọng thương rồi, Thánh cấp trở xuống chính là vẫn lạc.

Cuối cùng mỗi bên đều cử ra một tên Thánh Cấp đỉnh phong. Hai tên xui xẻo này đều vô cùng nhất chết, thế nên cả hai đều hạ cảnh giới xuống là còn Đấu Chi Khí, rồi Đấu Giả, rồi Đấu Sư, Đại Đấu sư, tương tự bên kia là Hồn chi khí, Hồn giả, Hồn Sư, Đại Hồn Sư.

Cấm chế vẫn không bị xúc động, cho đến khi cả hai bắt đầu tiến vào Hoàng cấp nhất tinh. Một luồng Tiên vụ ngay lập tức đánh văng bọn họ ra ngoài. Bất quá lực lượng được sử dụng đã bị yếu đi rất nhiều, cả hai đều không có tổn thương.

“Xem ra Hoàng cấp chính là giới hạn của cấm chế cho phép rồi. Không biết Tiên Khí đặt ra cấm chế để làm gì?” Lần này là Thái Thượng trưởng lão của Khí Tông lên tiếng.

“Không biết, bất quá điều đó không ảnh hưởng chúng ta. Long huynh, ta nhớ năm xưa Thanh Long đế quốc các ngươi thu hoạch được Tiên Khí đâu có phức tạp như này đâu?” Giang Thập Kiếm quay sang bên người một nam tử toàn thân từ y, mây rồng mình én hỏi.

Đây chính là Long Chính, thái thượng trưởng lão của Thanh Long đế quốc, một thân tu vi đạt Đấu Đế bát tinh.

Long Chính nghe vậy bên nói:

“Quả thật là vậy, có thể là mỗi loại Tiên khí một khác nhau?”

Đối diện với câu trả lời này của Long Chính, tất cả đều không đưa ra được một lời giải thích nào tốt hơn, vì từ thuở cha sinh mẹ đẻ đến tận bây giờ, Tiên Khí mới chỉ xuất thế mỗi hai cái, một là Tầm Long Kiếm tại Thanh Long đế quốc, hai là cái này.

Nhắc đến Tầm Long Kiếm kì thực cũng là một loại tình cờ, là khi còn trẻ Long Chính chu du khắp thiên hạ, bỗng nhặt được thanh kiếm này tại môn thôn làng nhỏ. Về sau khi trở thành Đấu Đế mới đánh lên được cơ nghiệp, xây dựng nên Thanh Long Đế quốc, càng trở thành thế lực đứng đầu tại Đấu Thiên đại lục.

Điều duy nhất mà họ biết chính là hai món Tiên khí mà ở gần nhau thì sẽ có chút xúc động, đó là từ lần trước mà Long Chính đem Tầm Long Kiếm đi ngang qua Đại Khôn quốc, dẫn đến món kia xuất động, bất quá rất nhanh biến mất, không hề xuất hiện lại. Long Chính rất tiếc vụ đấy, từ đó về sau hắn không ngừng chu du khắp cả Đấu Thiên đại lục, trong tay cầm Tầm Long kiếm, mong muốn tìm ra một món Tiên Khí nữa.

Từ đó đến nay đã 3000 năm rồi, và hắn vẫn chưa từ bỏ. Thật đáng kính phục!

Đột nhiên, Thái Thượng trưởng lão của Âm Tông lên tiếng, giọng nói kha d khàn mang theo hàn ý như từ thanh âm từ cửu u:

“Vậy... đã biết phương pháp tiến vào rồi thì đến vấn đề tiếp theo, ai sẽ tiến vào?”

Nghe được câu hỏi này, tất cả song phương đều lâm vào trầm mặc. Dù sao nếu như tiến vào càng nhiều, càng có khả năng chiếm được Tiên khí. Bất quá không ai biết bên trong sẽ có gì cả, nếu như tất cả tại bên trong đều vẫn lạc rồi thì phe tiến vào nhiều hơn sẽ chịu càng nhiều tổn thất.

Nên biết rằng tại chiến trường thực tế, thiếu hay nhiều một Thánh Cấp cũng không phải là vấn đề quá lớn, nhưng nếu thiếu đi một Đế cấp thì đó chính là một mối đe dọa thực sự.

Dưới tình huống bình thường, một tên Đế cấp hoàn toàn có thể sánh ngang được cả trăm tên đỉnh tiêm Thánh cấp cộng lại, hai bên là hoàn toàn không cùng một cấp bậc. Nhất là Thánh Cấp đỉnh phong chỉ có thể lĩnh ngộ được Giới vực, mà Đế cấp đã bắt đầu lĩnh ngộ Áo Nghĩa.

Đây chính là chất biến rồi. Tất nhiên, nếu như lâm vào tầm mấy nghìn tên Thánh Cấp đỉnh phong thì Đế cấp cũng vẫn lạc như thường, lúc này số lượng đã đủ để bù đắp chất lượng. Bất quá lấy đâu ra nhiều Thánh Cấp như vậy? Coi như cộng tất cả Thánh Cấp của cả hai đại lục vào thì đều sẽ chỉ có đến hàng trăm là cùng, lấy đâu ra so sánh với Đế cấp?

Đây mới chính là lý do cả hai bên đều cần thời gian để cân nhắc vấn đề này. Nhưng họ hoàn toàn không biết được, trong lúc họ đang phải tốn công suy nghĩ, thì bên dưới lòng đất, hai thân ảnh đang nhanh chóng đảo lên, tiếp cận với vùng Tiên vụ lên. Rất đúng lúc là cả khu vực đều được bao trùm bởi Tiên vụ, nên thần niệm của cả song phương đều không có nhìn thấy được.

Tất nhiên hai thân ảnh đấy chính là Càn Minh Nguyệt cùng với Lưu Chính Minh. Ngoại trừ hai người này ra còn có ai trên cả đại lục này dám chơi trò thọc gậy bánh xe kiểu này.

“Chơi kiểu này, phía trên toàn các đại lão, tốt kích thích a.” Càn Minh Nguyệt nói nhỏ. Vốn nàng chính cư dân của Đấu Thiên đại lục, Đấu Đế chính là đại lão danh bất hư truyền, đây chính là quan niệm thâm căn cố đế trong nàng rồi, nên cho dù có Lưu Chính Minh bảo đảm, nàng vẫn không tự chủ được lo sợ nhìn lên phía trên.

Lưu Chính Minh cũng không nói gì, tất cả đều nằm trong kế hoạch của hắn rồi. Dù sao tầm mắt hắn kì thực cũng rất rộng, bất quá đây cũng là lần đầu tiên hắn tiếp xúc với tầng thứ này cường giả nên cũng có chút khẩn trương. Tuy thể hắn vẫn rất bình tĩnh làm theo phương án mình đã đề ra, đây cũng chính là một trong các tổ chất tốt nhất của hắn: gặp nguy không loạn.

Kì thực việc họ trốn ở đây được cũng rất đơn giản. Ban đầu Lưu Chính Minh cùng Càn Minh Nguyệt chui xuống dưới đất, ở ngay dưới vị trí mà Tiên Khí sẽ xuất hiện, thông tin đều đã được hệ thống cấp cho rồi. Hoàng Thiên Lô coi như cường giả Đế Cảnh nhìn thấy đều sẽ không phát hiện ra có gì kỳ lạ, thần niệm đảo qua cũng không để ý.

Tiếp theo đó khi Tiên Khí xuất thế, Tiên Vụ che phủ thần niệm, hai người mới có cơ hội đảo lên, nhanh chóng tiếp cận Tiên khí mà không ai hay biết. Bất quá đây mới chỉ là phần đầu bố cục của Lưu Chính Minh mà thôi.

Vừa đảo vừa tiến lên, Lưu Chính Minh trong não đột nhiên có một cái suy nghĩ:

“Sẽ ra sao nếu như ta chiến đấu cùng Đấu Đế khi mà bị xuống Đấu Vương cảnh nhỉ?

Hệ thống nghe thấy vậy không chút lưu tình đã kích:

“Ký chủ solo Đấu Đế dưới trạng thái Đấu Vương? Mười phần chắc thua?”

Lưu Chính Minh có chút không phục:

“Sao ngươi chắc chắn thế? Ta có Viễn Xạ Cầu và còn nhiều chiêu thức nữa cơ mà?”

Hệ thống cũng hơi im lặng chút, rồi giải thích:

“Ngươi dưới trạng thái này đánh chắc chắn không lại họ. Biết lý do không? Thứ nhất thân thể ngươi quá yếu, đám kia có giảm xuống cảnh giới nhưng nhục thân vẫn giữ nguyên. Thứ hai ngươi mới lĩnh ngộ được bao nhiêu, Thời gian kiểm ý mới thất đoạn, đám kia đã lĩnh ngộ được áo nghĩa. Cả hai bên căn bản là không cách nào so sánh được.”

Lưu Chính Minh nghe xong hơi trầm ngâm một chút, nhưng khoé miệng lại nhếch lên cười:

“Đó chỉ là do ta vẫn còn là Đại Đấu sư đỉnh phong thôi, đợi ta lên Đấu Vương đỉnh phong thì đến lúc đó mới biết mèo nào cắn mỉu nào.”

Hệ thống:”...”

Ngay lúc đó một tia sáng lọt vào trên mặt của Lưu Chính Minh, hắn thấy vậy bèn quay sang Càn Minh Nguyệt, nói:

“Đến rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Chân đỉnh thứ nhất! Pháp tắc phù văn!

Càn Minh Nguyệt thấy vậy nhanh chóng bò lên, leo lên trên mặt đất thì biểu cảm có chút sửng sờ.

“Đây - đây là...?” Càn Minh Nguyệt giống như có phần không thích ứng.

Không gian xung quanh bao trùm bởi từng đợt Tiên vụ, xếp thành từng bức tường nối tiếp với nhau, mờ mờ ảo ảo tựa làn sương mù như thực như không.

Từng đợt sương kiên tục kéo lấy nhau, nối liền không dứt, khiến cho nàng cảm giác tựa như lạc vào cõi tiên cảnh, ngao du tại chín tầng mây.

Từng đợt thất thái ánh quang chiếu bập bùng xung quanh càng tăng thêm vẻ thần thánh của nơi này.

Lưu Chính Minh giờ phút này cũng đã lên được tới mặt đất, hắn cũng có chút ngỡ ngàng với vẻ đẹp xung quanh. Hắn lấy tay chạm nhẹ vào một đợt sương mù, cảm giác tựa như trong nước đồng dạng, không hề nhẹ nhõm như vẻ bề ngoài.

Nét mặt hắn có chút ngưng trọng:

“Pháp lực! Chỉ có chân chính pháp lực mới đạt đến mức độ áp súc như thế này. Quả không hổ là Tiên đế thần binh, chỉ có một cái chân gãy cũng có thể ngưng tụ ngàn này pháp lực!”

Sau đó hắn hướng cho Càn Minh Nguyệt một cái ánh nhìn. Rất rõ ràng, tuy làn sương Tiên vụ kia nhìn thì mỏng tường chừng như có thể dễ dàng xuyên qua, bất quá làn sương này thậm chí còn ngăn cản được cả thần niệm của Đế cảnh, chỉ là ánh mắt phổ thông thì có thể làm được gì?

Càn Minh Nguyệt thấy vậy nhanh chóng lấy Hoàng Thiên Lô ra. Giờ phút này Hoàng Thiên Lô đang điên cuồng rung lên như lên cơn động kinh, có xu hướng kích động lao về phía trước.

Lưu Chính Minh và Càn Minh Nguyệt nhanh chóng hướng theo hướng mà Hoàng Thiên Lô di chuyển, rất nhanh tìm thấy một vùng đất mà không hề có chút nào sương mù tồn tại, bất quá ở giữa lại có chút không đồng dạng.

Cửu sắc quang mang liên tục được phát tán từ một cây gậy sắt nằm ở ngay vị trí trung tâm, ngay từ phía trên và phía dưới không ngừng phát tán và hấp thu lại pháp lực, nhìn tựa như một vòng tròn vĩnh cửu, tạo thành một không gian có dạng cuộn tròn.

Lưu Chính Minh nhanh chóng sử dụng đến Bạch Nhân, phát hiện không có thấy cấm chế nào về xong mới dám bước vào.

“Xem ra, đây chính là nó.” Hắn nói nhỏ.

“Cái chân đỉnh thứ nhất bị thất lạc đây sao?” Càn Minh Nguyệt ánh mắt có chút hiếu kỳ nhìn về phía cái chân đỉnh này. Cái chân này nhìn bề ngoài thì giống hệt cả 5 cái còn lại, bất quá trên thân từng đợt phù văn đang không ngừng lấp lánh, liên tục tạo thành từng đợt cầu cụm thâm sâu huyền ảo mà nàng không hiểu.

Các dòng phù văn đầy như cuốn hút nàng, khiến cho nàng không thể tự chủ được nhìn vào đấy, nhanh chóng trở nên thất thần. Cứ thế nhưng nàng có cảm giác bị mê muội, bất quá lại cũng rất thoải mái, khiến cho nàng tựa như thấy được vũ trụ chân lý.

“Ngumg!”

Một tiếng quát bên tai nhanh chóng chấn cho nàng tỉnh lại. Càn Minh Nguyệt hoảng hốt giật mình, tự mình thế mà bị hấp sâu vào trong đấy, hoàn toàn không tự kiểm chế được. Nếu không phải có tiếng quát của Lưu Chính Minh thì nàng vẫn cứ lâm vào trong trạng thái đầy mê, không ăn không uống, cảm giác rất thoải mái.

Bất quá trải nghiệm này lại khiến cho có thứ gì đó trong nàng hơi bị lay động, tựa như bị chóng mặt đồng dạng. Nàng toát mồ hôi lạnh, thế mà mình lại rung động đạo tâm. Nên biết rằng đạo tâm chính là của một tu hành giả căn bản, đặc biệt là Càn Minh Nguyệt, đạo tâm của nàng phi thường vững vàng, bất quá chỉ vừa nhìn đã hoàn toàn mê hấp vào đấy, không tự chủ được.

Nàng khó nhọc quay sang Lưu Chính Minh, biểu lộ chính mình cảm ơn. Lưu Chính Minh khoát khoát tay, nói:

“Không vấn đề gì, dù sao ngươi cũng là người của ta, chẳng lẽ ta còn có thể xem ngươi cứ thế mà đi?”

Cụm từ ‘người của ta’ dường như không khí có chút xấu hổ. Càn Minh Nguyệt nhanh chóng đổi chủ đề:

“Thứ này là cái gì mà có thể khiến cho người ta dễ mê thất như thế.”

Lưu Chính Minh nghe vậy cũng không trả lời, mặt ngoài lộ vẻ suy tư, đứng kiểu cao thâm mặt trầm, bất quá bên trong thì cũng đang gấp hỏi hệ thống.

“Tiểu Tiệp Tiệp, mấy cái phù văn đó là cái gì? Nếu không phải là do ngươi nhắc nhở thì chính ta cũng hấp sâu vào rồi?” Lưu Chính Minh nghi vấn.

Hệ thống nghe vậy từ tốn đáp:

“Pháp tắc phù văn!”

“Pháp tắc phù văn? Trời, nguời bức vậy?” Lưu Chính Minh có chút giật mình.

Tu luyện ý cảnh phía trên sẽ là lĩnh vực, lĩnh ngộ càng sâu sẽ thành áo nghĩa, áo nghĩa phía trên chính là pháp tắc. Có thể nói pháp tắc chính là thứ giữ cho tất cả các thế giới dạng như thế này tồn tại, chừng không đủ chỉ một tia pháp tắc thôi cũng đã đủ để treo lên đánh toàn bộ Đế cảnh của Đâu Thiên đại lục rồi.

Bất quá kì thực Lưu Chính Minh vẫn có một chút nhầm lẫn, kỳ thực không phải là áo nghĩa chính là khác biệt so với pháp tắc, mà chính là pháp tắc tồn tại ở cấp bậc sâu hơn áo nghĩa, tương tự với Đạo cũng như vậy. Áo nghĩa chính là pháp tắc, bất quá pháp tắc lại không phải áo nghĩa, cũng giống như pháp tắc chính là Đại Đạo, bất quá Đại Đạo không phải pháp tắc, chỉ là xem kiến giải đủ sâu hay không thôi.

Quay lại chủ đề chính, lĩnh ngộ dù chỉ một tia pháp tắc cũng đủ để đề tất cả Đế cấp tại Đâu Thiên đại lục xuống đất ma sát, tất nhiên là dưới tình huống hoàn hảo, đối phương không quá nhiều, bất quá người chắc chắn là cũng phải đạt đến Đế cấp mới có thể lãng thành như thế này, chứ coi như Thánh Cấp, lĩnh ngộ ra một tia pháp tắc, về mặt chiến lược cũng chơi không lại Đế Cấp, dù sao khác biệt về nguyên thần cùng nhục thân vẫn còn đó. Đây cũng là lý do pháp tắc rất khó lĩnh ngộ, dù sao Đâu Thiên Đại lục bao năm qua cũng có bao nhiêu người đạt đến Tiên cảnh?

Bất quá đối với Càn Minh Nguyệt cùng Lưu Chính Minh tình huống cũng rất khác biệt. Càn Minh Nguyệt giờ có thể không lo vấn đề này, dù sao nàng thế nhưng mà có Tiên đế chi tư, pháp tắc phù văn sẽ chỉ giúp nàng lĩnh ngộ tốt hơn mà thôi.

Còn về phần Lưu Chính Minh? Chẳng lẽ khinh hệ thống ăn chay à? Mặc dù hắn cũng không biết hệ thống ngày thường ăn cái gì nhưng nếu một hệ thống đạt đến cấp bậc phía trên Đại Đạo mà còn không thể giúp hắn lĩnh ngộ được pháp tắc, cái này cũng quá yếu gà rồi.

Chân chính để Lưu Chính Minh tâm động đó chính là một khả năng khác của Phù văn pháp tắc này. Pháp tắc rất là huyền ảo, cảnh giới chưa tới mức nhất định sẽ chưa thể hiểu được, sẽ khiến cho sinh linh đây bị trầm mê. Lúc đây đối phương há lại không mặc cho hắn chém giết?

Nghe thấy Lưu Chính Minh suy nghĩ, hệ thống hơi trầm ngâm một chút rồi nói ra:

“Không phải không thể, bất quá ta khuyên ngươi chỉ nên dừng với cấp bậc lĩnh ngộ áo nghĩa trở xuống, không thể loại trừ khả năng có sinh linh nào trực tiếp lĩnh ngộ từ áo nghĩa lên được pháp tắc, lúc đó ngươi ăn trọn gà không được lại còn mất nắm thóc. Sinh linh Tiên cảnh trở lên thì càng đừng có nghĩ. Tuy thế nhưng ngươi vẫn không thể chủ quan hoàn toàn, người có ý chí kiên định, có đại trí tuệ, đạo tâm vững chắc sẽ ít bị nhận ảnh hưởng hơn, thậm chí nguy cơ sinh tử cũng có thể làm cho một số người ngay lập tức thoát khỏi trạng thái trầm mê, đây chính là bản năng vậy. Tổng kết lại, tốt nhất khi chưa đến thời khắc quyết định thì đừng có dừng.”

Nghe hệ thống nói vậy thì Lưu Chính Minh cũng gật gù. Hắn đương nhiên hiểu hệ thống nói gì, bất quá hắn vẫn còn một nghi vấn:

“Thế đây chính là pháp tắc gì?”

Hệ thống nghe vậy thì cũng hơi suy nghĩ một chút, ngay sau đó trả lời:

“Hoà chi pháp tắc, xem ra Hoàng Thiên Tiên đế đối pháp tắc lĩnh ngộ rất sâu nha, phù văn ngưng thực tới mức này rồi. Nếu như cả tám chân đỉnh đều có phù văn cùng cấp độ thế này thì ta hoài nghi hắn đã là vô hạn tiếp cận Thánh Nhân, cùng loại với Bán Thánh đỉnh phong. Loại cấp bậc này mà cũng vẫn lạc được thì xem ra Tiên Vực này cũng không đơn giản. Coi như không phải là Bán Thánh thì tại Tiên đế bên trong cũng gần như là vô địch tồn tại, bất quá khả năng cao chỉ ở Tiên Vực này mà thôi.”

Lưu Chính Minh nghe vậy bất ngờ hỏi:

“Bán Thánh đình phong cùng Thánh Nhân đi so sánh sẽ như thế nào?”

Hệ thống nói không chút do dự:

“Ngoại trừ một số trường hợp nhất định, tính theo tiêu chuẩn chính là sâu kiến cùng cự long, há có thể đánh đồng?”

Lưu Chính Minh nghe vậy có chút giật mình:

“Sao lại như vậy, chỉ cách nhau mỗi một chút thôi mà, một cái là bậc 4 đình phong, bán bộ bậc 5, vậy mà cũng bậc 5 xa tới như vậy?”

Hệ thống nghe vậy bật cười:

“Chờ người đặt đến sau này người sẽ hiểu. Mỗi một đại cảnh giới chênh lệch vô cùng lớn, tương tự giữa bán cảnh và chân cảnh. Việc này sẽ không vì cảnh giới cao mà mất đi, ngược lại khoảng cách sẽ ngày càng lớn. Chính vì thế nên thiên tài đánh bại đối phương coi như cao hơn một cái tiểu cảnh giới, cũng khác biệt so với đánh bại đối phương cao hơn dù chỉ là ranh giới của đại cảnh giới. Ví dụ, người thấy Đấu chí khi đánh bại Đấu giả? Rất dễ gặp. Đấu giả nhất tinh đập thảm hại Đấu giả cửu tinh, đầy đất chạy. Bất quá Đấu Thánh đình phong đánh bại Đấu Đế, xưa nay tại cái đại lục này chưa từng có. Nhưng Toàn Vũ trụ há lại chỉ có mỗi cái vị diện nhỏ bé này, trường hợp này người cũng sẽ gặp rất nhiều rồi, tuy thế giống như ta đang nói, cảnh giới càng cao, vượt cấp càng khó khăn. Đây cũng chính là lý giải cơ bản về việc Hỗn Chân Công ngay từ ban đầu chính là Hoàng Cấp hạ phẩm, mà không phải là Tứ Cấp thượng phẩm, tất cả đều sẽ được trưởng thành theo cảnh giới của người, nếu người không cố gắng thì chỉ có bị tụt lại mà thôi.”

Lưu Chính Minh có chút trầm lặng, hẳn hiểu được lý giải của hệ thống. Nếu như Hỗn Chân công chính là Tứ Cấp, thì coi như hắn có cả trăm năm cũng không đủ để tiến lên được Đấu giả, thế nên tất cả đều đang trưởng thành cùng với bước chân của mình, đối thủ cũng vậy. Không thể vì mình đang là Đại Đấu sư ngược Đấu Linh như chó mà kiêu ngạo, phải biết càng về sau vượt cấp càng khó khăn, mỗi cảnh giới cách biệt sẽ như thiên địa tồn tại.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cấm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Luyện hoá Tiên Khí, Lưu Chính Minh gấp rút

Lưu Chính Minh cũng không suy nghĩ phức tạp nữa, việc gì đến rồi sẽ đến, sau này tính sau. Hắn quay sang hướng Càn Minh Nguyệt, hỏi:

“Thế... nếu người luyện hoá lại cái chân đình này sẽ mất khoảng bao lâu?”

Càn Minh Nguyệt hơi trầm tư một chút, hai tay bắt đầu thủ biến đổi thủ ấn, lẳng lặng nói:

“Nếu như không có Hoàng Thiên Lô thì với cảnh giới này của ta mà đi luyện hoá chắc chắn chỉ có con đường chết. Bất quá không đồng dạng, dưới Hoàng Thiên Lô che chở thì ta có thể luyện hoá chỉ trong vòng 5 phút.”

Lưu Chính Minh nghe xong cũng không có cảm giác vui mừng, ngược lại có chút đau đầu bộ dáng. Hắn lại hỏi:

“Có cách nào rút ngắn không?”

Càn Minh Nguyệt nhún vai:

“Không có cách khác, đây chính là kết quả khách quan nhất mà Hoàng Thiên Lô có thể chỉ ra cho ta rồi. Nó có ảnh hưởng kế hoạch của người không?”

“Có một chút, bất quá không quá mức quan trọng. Được rồi, đợi tầm một khắc đồng hồ nữa người hãy bắt đầu luyện hoá.” Lưu Chính Minh nói ra.

“Sao không phải bây giờ?” Càn Minh Nguyệt nghi hoặc.

“Thời cơ chưa đến.” Bỏ lại sau lưng câu nói đó, Lưu Chính Minh cũng không có rảnh rỗi, bắt đầu dùng đến dị năng [Kết Lược] đi thu gom từng đợt Tiên vụ sương mù lại.

“Mong rằng cái này có thể vì ta mà tranh thủ thời gian.” Hắn nghĩ thầm.

Tức thì hắn thoát ra khỏi vùng không có tiên vụ, [Kết Lược] được sử dụng, từng đợt sương mù nhanh chóng bị bao phủ lại, tựa như chui vào một cái bao tải được làm từ không khí đồng dạng.

Vòng xoáy sương mù nhanh chóng được hình thành xung quanh Lưu Chính Minh, vô cùng đậm đặc, bất quá hắn cũng biết rõ rằng là việc này sẽ kéo dài không được bao lâu.

Chỉ sau vài giây đồng hồ, ngay trong khuôn viên 30m, tất cả sương mù Tiên vụ đều bị thu gom đến tại phía trong lồng giam không khí [Kết Lược] của Lưu Chính Minh.

“Đây đã là cực hạn. Nếu nhiều hơn nữa dị năng chắc chắn sẽ chịu không nổi, dù sao làn sương mù này có cấp bậc năng lượng hơn xa so với không khí được sử dụng, điều này dẫn đến bất ổn định trong trạng thái của nó càng ngày càng lớn, cái này cũng chỉ có thể chống đỡ được một phút.”

Đôi mắt hắn hơi loé lên về không cam lòng.” Đành vậy! Ta Lưu Chính Minh hung ác lên là đến cả chính mình cũng sợ, có lẽ chỉ có giải pháp này. Rốt cuộc là thực lực không đủ a.”

Hắn nhanh chóng không chế lại làn sương mù, chỉ trong chưa tới một cái hô hấp chui vào Hoàng Thiên Lô, lấy tốc độ như sét đánh thu thập Tứ Tượng Hợp Thể Tụ Linh trận, nhanh chóng đem hết tất cả Đấu Thạch ra ngoài, trong vòng ba hô hấp hoàn thành lấy 63 vị trí, nhanh chóng quay về chỗ cũ.

“Học học... Được rồi, người bắt đầu luyện hoá đi!”

Càn Minh Nguyệt vốn nhìn thấy tất cả ngưỡng gì Lưu Chính Minh vừa làm xong lộ biểu lộ rất ngạc nhiên, bất quá nàng cũng biết chính sự quan trọng, không kịp hỏi Lưu Chính Minh, nhanh chóng bắt tay vào luyện hoá chân đình.

Ngay khi nàng vừa mới bắt đầu luyện hoá, không gian xung quanh bắt đầu có hiện tượng co rúm lại, từng đợt sương mù đã bắt đầu thất thoát. Lưu Chính Minh ngay lập tức hạ viên Đấu Thạch cuối cùng xuống, lấy thân làm trận nhãn, bắt đầu vận chuyển đại trận.

“Tứ Tượng Hợp Thể Tự Linh Trận, hợp!” Tay hắn lại một lần nữa bấm thủ quyết, khiến cho nguyên bản vốn là tán loạn sương mù nhanh chóng nương theo từng đợt năng lượng truyền đến, tựa như thủy triều đồng dạng, khiến cho Lưu Chính Minh chính như là tâm bảo đồng dạng, xung quanh lấp loé thất thải quang mang.

Lưu Chính Minh đối diện với tình huống này thu hồi tiểu dung thường thấy, nét mặt trở nên ngưng trọng, hắn không chút nào khinh thị, nhanh chóng vận chuyển Hỗn Chân Công hấp thu từng đợt năng lượng truyền đến. Từng đợt Tiên Vực nhanh chóng bị chuyển hóa thành phổ thiên cái địa năng lượng tinh khiết nhất, nhanh chóng tuôn trào vào trong Lưu Chính Minh thể nội.

Đan điền của hắn tựa như đang được lấp đầy đồng dạng, bắt đầu khiến trong cơ thể của Lưu Chính Minh năng lượng toàn thân đang ngày càng được áp súc, có xu hướng dung hợp với nhau.

“2%... 3%... 4%...” Con số chỉ tu vi đang liên tục tăng lên, bất quá Lưu Chính Minh không có rảnh mà đi quan tâm tới cái này, bởi vì phương xa tứ đại thánh thú lại một lần nữa thành hình.

Thanh Long Chu Tước Bạch Hổ Huyền Vũ!

Tứ phương lại một lần nữa xuất hiện tứ đại thánh thú, bất quá lần này mức độ ngưng thực cao hơn hẳn. Điều này cũng có thể hiểu được, bởi vì cấp bậc năng lượng cung cấp cao hơn hoàn toàn, dù sao đám sương mù này tất cả đều được cấu tạo nên từ pháp lực.

Tứ đại thánh thú lần này không giống như lúc trước chỉ giống kiểu hư ảnh, thân thể phảng phất như thực chất, trên thân càng bộc lộ ra khí thế hùng mạnh.

Lưu Chính Minh nhìn về phía đám thánh thú ngưu bức hồng hồng đang thể hiện phong thái, nội tâm cũng có chút suy nghĩ. Lúc nào đó ta cũng phải lấy phong thái như này ra sân mới được, đối phương chỉ có thể có một từ dễ hồ, chính là ngưu bức.

Tứ đại thánh thú gầm gừ nhìn về phía Lưu Chính Minh, trên thân toả ra năng lượng có thể sánh được với cấp bậc Đẩu Đế, chỉ cần chúng nó trong lòng có ý niệm, vậy Lưu Chính Minh phi hời yện diệt là khẳng định.

Bất quá, đối thủ của chúng nó chắc chắn không phải Lưu Chính Minh rồi, hắn vẫn chưa muốn tìm đường chết.

Ngoại giới, Hỗn Ảnh Đại Lục cùng Đẩu Thiên Đại Lục Đế Cảnh cường giả đã thương lượng xong, hai bên quyết định mỗi bên chỉ có được 4 tên Đế Cảnh đi vào.

Bất quá ngay khi họ vừa mới định cử động, bỗng dưng cảm thấy cả khu vực kia tất cả làn sương mù đang lấy tốc độ bằng mắt thường có thể thấy được nhanh chóng biến mất, chỉ còn lại mỗi một vòng tròn Tiên Vực đậm đặc, cùng với tứ đại thánh thú xung quanh.

“Tứ đại thánh thú? Sao chúng lại có thể xuất hiện ở đây?” Một tên Đế Cảnh hô lên.

“Khí tức trên thân của chúng rất kỳ lạ, bất quá khẳng định là Đế Cảnh cường giả.” Một tên Hỗn Đế nói.

“Hừ, tuy không biết đám này là ai nhưng một khi đã xuất hiện chứng tỏ là có mưu đồ bất chính, chắc là đợi chúng ta lưỡng bại câu thương còn bọn chúng thì luyện hoá Tiên Khí, hoặc bọn hắn đơn giản chính là thủ hộ Tiên Khí, vậy càng thêm có lý do tiêu diệt bọn chúng.” Giang Thập Kiếm lạnh giọng nói ra.

“Được, chur vị cùng xông lên, trước giết hết bốn con thú này rồi nhanh chóng tính tiếp” Một tên U Lân Tuyệt nghe vậy đồng tình, hướng tứ đại thần thú xuất thủ.

“Chờ đã...” Thái Thượng trưởng lão của Khí Tông đang định can, đã thấy Giang Thập Kiếm cũng lao vào trong chiến đấu.

Hắn tròn tròn mắt, trong lòng liên tục năng thầm

“Thật quá lỗ mãng, chưa rõ sự việc gì mà đã làm như vậy. Đúng là cái đầu chỉ có đánh nhau, hoàn toàn không biết đại cục. Thành sự không có, bại sự có thừa, không biết thái thượng trưởng lão của Kiếm Tông nghĩ thế nào mà đề tên này làm tông chủ, chẳng lẽ chỉ do hắn có tu vi Đế Cảnh?”

Tuy rằng một bộ bức bối, bất quá tất cả các vị Đế Cảnh còn lại cũng không trơ mắt nhìn, rốt cuộc cũng như Giang Thập Kiếm nói, 4 kẻ này chỉ sợ đều là chương ngại vật.

Đối với chương ngại vật, bất kể đó là kẻ thù hay là cái gì, nhưng chỉ có con đường chết khi dám tham gia vào phân tranh của bọn hắn.

Ngay lập tức phổ thiên cái địa các loại Hỗn kỹ, Đẩu Kỹ hướng về tứ đại thánh thú trên thân đập xuống. Tứ đại thánh thú tuy không có suy nghĩ mình miễn nhưng vẫn có bản năng, nhanh chóng hướng về phía kẻ tấn công phản kích.

Cục diện vốn đang là Đẩu Thiên Đại Lục đối kháng Hỗn Ảnh Đại Lục, nay đã thành hai bên đại chiến tứ đại thánh thú.

Lưu Chính Minh đứng tại bên trong làn Tiên Vực, giờ phút này khi sương mù tứ phương đang tiêu tán, hắn không dám hướng ra bên ngoài nhìn, chỉ có thể cố gắng dùng dị năng kiểm chế làn sương mù bao phủ xung quanh hắn cùng Căn Minh Nguyệt, bất quá hắn vẫn có thể cảm nhận được dư ba chiến đấu bên ngoài.

“Đây chính là Đế Cảnh sao? Tốt cường đại a.” Hắn nghĩ thầm, nhưng trong lòng vẫn không có chút nào buông lỏng. Hỗn Chân Công liên tục được vận chuyển, hấp thụ lấy sương mù đang xoáy quanh nhờ vào đại trận.

Thời gian đã trôi qua đã được hai phút, tu vi của Lưu Chính Minh cũng vẫn đang không ngừng tăng trưởng.

“40%...43%...45%...”

Ở bên ngoài, dưới sự công kích của 20 vị Đế Cảnh, tuy tứ đại thánh thú cũng có đồng dạng cảnh giới, thậm chí còn có như có như không tia pháp tắc, dù sao được cấu tạo nên từ pháp lực, bất quá chân thân cũng không phải thực thể, rất nhanh bị đánh tan.

Lúc này các vị Đế Cảnh cũng không phải quá mức khá hơn, trên thân cũng có một số vết thương nghiêm trọng, nếu như có thời gian ôn dưỡng chỉ cần vài năm là có thể hồi phục, bất quá họ lấy đâu ra thời gian? Chiến lực của họ giờ phút này coi như người tốt nhất sở hữu Tiên khí chính là Long Chính cũng bị ảnh hưởng, chiến lực cũng chỉ phát huy được cứu thành. Tất cả đều rút ra chính mình đan được nhanh chóng hồi phục vết thương.

“Được rồi, tứ đại thánh thú giờ đã bị xử lý xong. Tuy không biết bọn chúng là cái gì nhưng ta khẳng định không phải Đẩu Thú, làm gì có thể loại Đẩu Thú nào mà thân thể bị đánh tan ra về sau không có tiên huyết mà chỉ bị tan ra thành sương mù như thế này, xem ra đúng như Kiếm Tông Tông chủ nói, đây chắc là thủ vệ của Tiên Khí.” Long Chính nhìn về phía vị trí vòn là của tứ đại thánh thú tan ra nói.

Tất cả Đế Cảnh cường giả còn lại đều gật đầu đồng ý, dù sao họ cũng tận mắt chứng kiến việc này.

“Được rồi, bây giờ tất cả vẫn như thương lượng, toàn bộ Thánh cảnh đều đi ra canh phòng, để bọn ta từ đây xử lý.” U Lân Tuyết nói.

Các vị Thánh Cảnh cường giả nghe vậy không ai dám không tuân theo, tất cả đều đi ra để xem xét xung quanh. Thế rồi đúng như dự định, 8 vị Đế cảnh được lựa chọn đều đi xuống, chuẩn bị tiến nhập làn sương mù bên trong.

Nghe thấy vậy, Lưu Chính Minh không chút nào toát ra ngoài ý muốn, hắn chỉ cười nhìn hướng lên trên bầu trời, đôi mắt tựa như có thể nhìn xuyên qua làn sương, thấy được toàn bộ tình thế tại trên Đâu Thiên Đại Lục đều đã tụ hội tại nơi này, phía trên của Đại Khôn quốc cùng Đại Càn quốc.

“Tự Tinh Vũ! Kế hoạch cuối cùng muốn bắt đầu.”

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Kinh biến! Tinh Quang đại lục

Ngay tại lúc mà bát Đế chuẩn bị tiến vào trong làn sương mù, bỗng nhiên cả bầu trời trở nên rực sáng.

Tự Tinh Vũ! Ngày mà cả ngàn năm mới xuất hiện một lần. Vào ngày đấy, hàng ngàn ngôi sao trên tinh không đều sẽ tụ họp tại vị trí chính giữa của hai quốc gia, Đại Càn Quốc cùng Đại Khôn quốc, kết thành một thiên địa dị tượng, nhật nguyệt đồng huy.

Hàng ngàn năm trôi qua, không một lần nào xuất hiện sai lệch, chính là Tự Tinh Vũ. Hàng ngàn ngôi sao lấp lánh phía trên Thương khung, nhìn tựa như một cơn mưa chực rơi xuống mặt đất, tạo nên một cảnh tượng tràn đầy mỹ lệ.

Song phương đều chỉ ngược lên nhìn một chút, rồi nhanh chóng quay đầu về phía công việc chính, hướng về phía làn sương mù.

Đột nhiên!

Từng đợt ánh quang liên tiếp xuất hiện tại chân trời, nhanh chóng bao phủ khắp cả Đại Khôn quốc cùng Đại Càn quốc. Nó liên tục nối liền từ đại địa dẫn tới thương khung, tựa như cực quang đồng dạng, từng làn quang mang xuyên phá cửu thiên, nhanh chóng ôm trọn tất cả, tạo nên một vòm trời tràn ngập ánh sao.

Từng đợt tinh thần tại tinh không như có một sự ấn ý, năng lượng nhanh chóng toả ra thành các sợi tơ trong suốt như nước, bắt quá lại tựa như những tia ánh sáng vỡ ra, phân ra làm muôn màu huyền quang.

Toàn bộ Đâu Thiên đại lục và Hồn Ảnh đại lục người trên mặt nhanh chóng tối sầm lại, vì tuy những hình tượng này thoát nhìn tựa như thiên địa ân trạch, cảnh quan hùng vĩ khó có thể miêu tả bằng lời, nhưng thực chất lại hình thành một trận pháp, bao bọc hết cả nhị quốc.

Ngay tại lúc này, bỗng nhiên có một tiếng hét thâm thiết làm tất cả mọi người giật mình, quay sang thì thấy U Lân Tuyết đang lộ một vẻ mặt cười lạnh, tay phải thì đã đâm xuyên người của một tên Hồn Đế bên cạnh, nhanh chóng chấn tan cả linh hồn hắn. Chính là Trung Thiên Hồn Đế, giờ đây cả người đều đang buông thõng, nét kinh hoàng trên mặt vẫn còn chưa tan, còn bao trùm cả sợ hãi, vận vẹo, nghi hoặc.

“U Lân Tuyết! Ngươi - ngươi...?” Phong Vũ Hồn Đế không thể tin vào mắt mình. Chuyện gì đang xảy ra? Chẳng lẽ U Lân Tuyết là người do Đâu Thiên đại lục cài vào sao?

Bất tri bất giác, hắn quay sang phía tất cả cường giả bên Đâu Thiên đại lục, lại ngạc nhiên khi thấy tất cả cũng đều đang lộ vẻ mộng bức. Phong Vũ Hồn Đế không khỏi thấy kì lạ, xem ra chính bọn hắn cũng không biết a, vậy U Lân Tuyết tại sao lại làm vậy?

Rất may cho hắn, Giang Thập Nhất đã thay thế hắn xử lý nghi hoặc:

“U Lân Tuyết? Ngươi tu luyện bị tẩu hỏa nhập ma hay sao mà lại bắt đầu đánh người mình?”

U Minh Hồn Đế nghe vậy mới thở ra một câu:

“Người mình? Ta chưa bao giờ coi bọn chúng là đồng bọn cả, thậm chí là cùng đại lục cũng không phải.”

“Ý ngươi là...” Giác Luyện Hồn Đế giật mình.

Ngay lúc đó, một đợt quang mang từ trên tinh không lao xuống, hạ đúng vào người của hắn, gột rửa đi toàn bộ hắc khí xung quanh, lộ ra một màu xanh lục thẫm thẫm.

Chỉ thấy khí thế của U Lân Tuyết không hề có dấu hiệu suy giảm, ngược lại liên tục tăng lên, thanh sắc quanh mang bao phủ xung quang người ngày càng xán lạn, chiếu sáng cả cửu trọng thiên, tựa như tinh thần tại thương khung, trần thân càng triển lộ một vẻ hùng hồn mà âm nhu năng lượng, liên kết với nhau, xoay xung quanh hắn.

Nhìn thấy cảnh tượng này, người già nhất trong tất cả Đế Cấp tại đây chính là Thái Thượng trưởng lão của Đan Tông, nét mặt lộ rõ vẻ kinh nghi bất định. Hắn gần giọng, tựa như không chắc chắn, mà lại không chấp nhận phủ nhận:

“Tinh Quang đại lục người?”

Nghe thấy thế, nguyên bản trên khuôn mặt cao ngạo lạnh lùng của U Lân Tuyết không lộ ra chút nào ngoài ý muốn, chỉ khẽchếch miệng cười đáp lại:

“Quả không hổ danh Thái Thượng trưởng lão của Đan Tông, học rộng tài cao, chỉ liếc mắt cũng đã nhận ra thân phận của bản tọa.”

“Không dám nhận cái danh xưng học rộng tài cao này, trong lịch sử mà ta đã biết, dám người duy nhất đã từng tiến vào Đâu Thiên đại lục mà có thể hấp thu được năng lượng tinh thần chỉ có Tinh Quang đại lục mà thôi, suy đoán cũng là một điều dễ hiểu.”

Nói đến đây, Đan tông Thái Thượng trưởng lão nhìn về phía U Lân Tuyết, hơi híp híp mắt lại:

“Tuy rằng ngươi đã đạt tới cấp bậc Tinh Đế bát tinh, nhìn trông thì rất đáng gờm, nhưng ta không nghĩ rằng ngươi cho rằng một mình ngươi có thể ngăn cản được hết chúng ta cơ chứ?”

Tĩnh Quang đại lục chính là đối thủ cũ đã từng có mưu đồ xâm chiếm Đẩu Thiên đại lục, sau đó mới bị đánh bại. Tĩnh Quang đại lục phương thức tu luyện chủ yếu chính là nhờ vào chư thiên tinh thần, hấp thu năng lượng biến thành của chính mình. Tất nhiên là cả buổi sáng lẫn tối.

Tĩnh Quang đại lục cảnh giới phân chia cũng giống như của Đẩu Thiên đại lục cùng Hồn Ảnh đại lục, từ Tĩnh khí, Tĩnh giả đến Tĩnh Đế, mỗi cấp cũng lại chia làm cửu tinh.

U Lân Tuyệt nghe vậy hơi gật nhẹ đầu, cười nói:

“Tất nhiên là ta không có cuồng vọng tới mức như vậy, chỉ cần có mỗi một cái gia hoả Long Chính kia là đủ rồi, bất quá đúng như ngươi nói, ta không chỉ có một mình.”

Nói xong, từ bên ngoài kết giới đi vào hơn 14 thân ảnh, tất cả đều đeo mặt nạ, trong đó làm người kinh hãi chính là không có một ai có khí tức thấp hơn Tĩnh Đế ngũ tinh.

Thấy cảnh tượng này, tất cả Đế cấp của Hồn Ảnh đại lục cùng Đẩu Thiên đại lục sắc mặt đều không tốt nhìn.

“Bất quá...” Giọng nói ông dần trầm xuống, khuôn mặt hiện lộ vẻ lảng lệ, ánh mắt lấp loé nét tàn nhẫn.” Ngươi cũng không nghĩ thế là đủ rồi đúng không?”

Nói đến đây, bầu không khí ngay lập tức ngưng trọng lại, tựa như đông cứng đồng dạng. Cục diện tam phương vô cùng căng thẳng, ai cũng không định động thủ trước.

Bất chợt, Hồn Đế U Lân Tuyệt, không, giờ phải gọi là U Minh Tĩnh Đế cao giọng nói ra:

“Cục diện hôm nay chúng ta chỉ nhằm vào Đẩu Thiên đại lục, kẻ không liên quan có thể đi.”

Hiển nhiên hẳn đương nhiên là cũng sẽ không chọn liên minh cùng Hồn Ảnh đại lục, dù sao hẳn cũng đã giết một Hồn đế rồi, ân oán này đủ để không thành lập liên minh được, hẳn cũng không muốn tự rước nhục vào thân nên chỉ yêu cầu bên Hồn Ảnh đại lục bỏ đi.

Nghe đến như vậy, bên Đẩu Thiên đại lục không khí có dấu hiệu trầm xuống, dù sao đỉnh cấp chiến lực của Đẩu Thiên đại lục tuy có thể chống lại Tĩnh Quang đại lục, bất quá tổng chiến lực thua kém hơn nhiều, dù sao Tĩnh Đế yếu nhất bên kia chính là ngũ tinh, mà cả bên Đẩu Thiên đại lục cùng Hồn Ảnh đại lục vẫn còn tồn tại nhất tinh cùng nhị tinh, đây chính là chênh lệch.

Bên Hồn Ảnh đại lục nghe đến lời này lại là không đồng dạng. Rất rõ ràng, lời này thể hiện rằng là bọn hắn chỉ nhằm vào Đẩu Thiên đại lục, Hồn Ảnh đại lục có thể không tham gia. Điều này khiến cho rất nhiều vị Hồn Đế cùng Hồn Thánh lục đục muốn động, không muốn tham gia vào bãi nước đục này, vì dù sao bên kia cũng có hơn 10 vị Đế cảnh cường giả, thậm chí tất cả đều từ ngũ tinh trở lên.

Bất quá không phải ai cũng dễ bị lừa bởi mấy lời như này, chỉ thấy Giác Luyện Hồn Đế nghe vậy cười lạnh, nói:

“Hừ! Ngươi nghĩ lời của ngươi là đáng tin sao? Nếu chúng ta rút khỏi đây thì các ngươi sẽ có càng nhiều cơ hội chiếm được Tiên Khí. Coi như các ngươi đúng là có ý định đây thật thì tại sao lại phải chém giết một Hồn Đế, hơn thế còn lại tự già mọ làm người của Hồn Ảnh đại lục chúng ta, ai biết ngươi có mục đích gì, định xưng bá cả 2 đại lục sao?”

Nghe đến vậy, toàn bộ Hồn giả của Hồn Ảnh đại lục nhanh chóng ổn định lại, ánh mắt hướng về U Minh Tĩnh Đế lộ vẻ bất thiện.

“Hừ, cho thể diện mà không cần, ta đương nhiên sẽ không nể tình nghĩa bao năm nữa. Được, đã như các ngươi muốn, thì tất cả đều lưu lại đi.”

Ngay lập tức, chỉ thấy U Minh Tĩnh Đế phát tay lên, cả toàn bộ Tĩnh Đế cường giả nhanh chóng hướng về Đẩu Đế cùng Hồn Đế triển khai tuyệt kỹ.

Phong Vũ Hồn Đế cũng không lộ ra yếu thế, một thân tu vi Hồn Đế bất tinh nhanh chóng hiển lộ, không gian xung quanh cũng nứt toác ra, chỉ thấy từng đợt cuồng phong bao phủ lấy hắn, nhanh chóng cuốn lấy một tên Tĩnh Đế lao vào đánh đập.

Lúc này cả tam phương đều không giữ lại chút nào cả, nhanh chóng lâm vào hỗn chiến.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cầm* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Xem gà chọi

Mấy trăm chiêu đi qua, Phong Vũ Hồn Đế đã thành công đem một tên Tĩnh Đế thất tinh cầm xuống, tương tự với bên Đẩu Thiên Đại lục, Thái Thượng trưởng lão của Đan Tông trên tay cũng có dính máu tươi của 2 tên Đế Cảnh cường giả. Bất quá, tuy vậy thế trận cũng không có vẻ gì nghiêng về Hồn Ảnh đại lục cùng Đẩu Thiên đại lục, bởi số lượng Đế cảnh cường giả của cả hai đại lục cũng đã bị thực giảm tặn 5 người.

Đừng nhìn chỉ trận chiến đã diễn ra mấy trăm chiêu, đối với cường giả Đế Cảnh mà nói, trăm chiêu gần nhất chỉ tốn vài cái hô hấp. Trong một khoảng thời gian ngắn như vậy, đã có ít nhất bảy tôn Đế cảnh vẫn lạc. Đây là một tin tức đủ để hù dọa bất kể người nào dưới Thánh cảnh tại Đẩu Thiên đại lục. Đối với họ mà nói, Đế cảnh có thể sử dụng được sức mạnh áo nghĩa, câu thông cả thiên địa, thọ nguyên tính toán hàng vạn, có thể xem như tuyên cô bất diệt.

Bất quá vô tri chính là hạnh phúc, ẩn dưới lớp phong quang tuyệt đại kia, chính là một bầu trời trách nhiệm to lớn đặt lên trên vai từng vị Đế Cảnh. Dù sao tuy có xuất hiện chiến trường giữa các vị diện, thậm chí Đẩu Linh đều cũng có rồi, bất quá những đấu trường này là do ai xây, ai quyết định? Đương nhiên chính là Đế cảnh cùng với một số Bán Đế và Thánh cảnh đỉnh phong rồi.

Cái gọi là chiến trường vị diện, bất quá là một cục diện phi thường vì điều giữa các bên mà thôi, Đế cảnh chi chiến mới là quyết định tất cả. Đó cũng là lý do tất cả Đế cảnh đều nỗ lực tu luyện, lĩnh ngộ ảo nghĩa, bởi họ biết được rằng, dù chỉ có tăng lên một thành áo nghĩa thôi, nghĩa là tổng chiến lực phe mình cũng đã được nâng lên rất nhiều rồi.

Đối với Đế cảnh cường giả mà nói, tăng lên lĩnh ngộ ảo nghĩa càng về sau càng khó, bất quá thực lực tăng trưởng theo cũng tương tự với độ khó. Một tôn Đế cảnh nhất tinh có thể ngăn chặn được nhị tinh, bất quá thông thường nhị tinh đối diện tam tinh thì chỉ có thể chạy, tam tinh trước tứ tinh chính là vô cùng chật vật, tứ tinh trước ngũ tinh là có thể tính cứu tử nhất sinh, ngũ tinh trước lục tinh gần như là thập tử vô sinh, tương tự về sau.

Có thể thấy chính là Đế cảnh cũng có phân mạnh yếu, mà lại rất rõ ràng. Trong mắt một vị Đế cảnh cửu tinh, nhất tinh Đẩu Đế cùng với Đẩu giả hoàn toàn không có sự khác biệt, đều chỉ là con kiến hôi, bất quá có một con siêu to siêu bự mà thôi.

Bất quá nói đi thì cũng nói lại, không phải không có ai khiêu chiến được vượt cấp tại Đế cảnh, tất nhiên là cũng có, bất quá loại này tại Hoàng Thiên Tiên Vực phía dưới, chính là

phương mao lân gác tồn tại. Loại này thường chia làm hai loại, luyện thể tu sĩ cùng với linh ngộ nhiều loại áo nghĩa tu sĩ, loại sau còn quý hơn loại trước.

Dù sao có thể linh ngộ đến được nhiều loại áo nghĩa, gần như chính là tu luyện đến Đế cảnh nhiều lần, độ khó không thể nghĩ ngờ là phi thăng Tiên vực. Bất quá có thể nói như vậy cũng là bởi vì linh ngộ nhiều loại áo nghĩa tu sĩ một khi độ kiếp, tỉ lệ vượt qua vô cùng cao. Khó tận cam lai chính là lẽ này.

Quay trở lại chiến trường chính, Tinh Quang đại lục xuất hiện sau đang chiếm lấy thể thượng phong, điều này cũng chính là bởi vì Đẩu Thiên đại lục cùng Hồn Ảnh đại lục gần như không có bất kỳ sự đoàn kết nào.

Cũng đúng thôi, mới phút trước còn đang đánh nhau inh ỏi, phút sau đã cùng phải chống lại một kẻ địch, không bỏ đá xuống giếng đã là nhân từ lắm rồi.

Bên phía đám Thánh cảnh, giờ phút này không hề giống với chiến trường bên kia, không biết là do có kẻ nào ý kiến hay tất cả đều vô sự tự thông, đều đang làm khán giả quần chúng ngồi xem tam phương đại chiến. Dù sao Đế cảnh chi chiến cũng rất khó gặp, giờ nếu như mà linh ngộ được cái gì hoàn toàn có thể đột phá lên được Đế cảnh, dù sao Thánh cảnh bên nào mà chiến thắng, Đế cảnh nhưng lại thua, kết cục khỏi cần nói cũng biết.

Giờ phút này Lưu Chính Minh vẫn đang ngồi tại làn Tiên vụ bên trong, vận chuyển không ngừng Hồn Chân công hấp thu lấy vụ khí xung quanh, tu vi của hắn cũng đang tăng lên theo từng giây. Hắn đương nhiên là không hề sợ có gì bất ổn, dù sao lần này cũng chỉ là tích trữ năng lượng để kết đan, không có di hại gì có thể lưu lại.

“82%...83%...”

Điều duy nhất làm hắn lo lắng chính là liệu Càn Minh Nguyệt có thể luyện hoá kịp thời cái chân đĩnh hay không, hay là đám trên đầu kia sẽ đánh xong xuôi. Bởi hắn hoàn toàn không thể chống lại dù chỉ là tên Thánh cảnh! Coi như là hắn có hệ thống cũng làm không được. Dù sao cảnh giới vẫn còn ở đây, hắn cũng không phải ‘người kia’, đối với “Đạo” gần như hoàn toàn không có chút linh ngộ.

Điều duy nhất hắn có thể làm chính là liên tục cố giữ lấy làn Tiên vụ này, bất quá hắn có thể cảm nhận được điều này bắt đầu quá sức của mình, bởi vì làn Tiên vụ này vốn được tạo ra từ pháp lực, bên trong như có như không ẩn chứa một loại quy tắc của cả thiên địa. Hắn có thể lấy cảnh giới này cầm giữ được dù chỉ năm phút cũng đã đủ nghịch thiên rồi, mà nếu coi như trên kia kết thúc chiến đấu sớm quá, lúc đó có người đi xuống, hắn chết là khẳng định, không gian truyền tống phù dù còn tận hai cái, bất quá không có trộm gì dùng trước tồn tại cấp bậc này cả.

Tuy thế nhưng điều này vẫn không phải điều mà làm cho hắn phiền muộn nhất, dù sao hắn đương nhiên là sẽ không để đám kia kết thúc chiến đấu sớm như vậy, hắn vẫn còn một lá bài chủ. Kì thực cái âm thanh bên tai kia mới làm cho hắn sụp đổ.

“Đánh hắn! Đúng rồi, đá vào chân hắn! Thủy chi áo nghĩa dùng kiểu gì thế kia, phun nước bọt hà, đánh cho ra dáng chút. Mẹ nó, Hoá chi áo nghĩa sao lại có thể thô thiển như thế kia, chẳng khác gì đốt diêm cả. Trời ơi, sao không nhân cơ hội đẩy tiệt căn hắn đi? Đánh đắm chân quá.”

Thì ra xuất xứ của cái thanh âm đấy chính là hệ thống Tiệm Tiệm thân thương của chúng ta, người mà giờ này không khác gì cỗ động viên trên sân đấu vật cả, vô cùng kích động. Lưu Chính Kinh đương nhiên là không thể nhìn qua được làn Tiên vụ, có bật Bạch nhãn cũng không được, bất quá điều này có gì khó khăn đối với hệ thống?

Chỉ thấy tên kia vẫn đang không ngừng hò reo cổ vũ, nếu có ai thấy bộ dạng hắn bây giờ nhìn không khác gì mấy ông bầu cả. Lưu Chính Minh có chút mệt mỏi nói ra:

“Ta lạy người. Tiểu Tiệm Tiệm, người tốt xấu gì cũng là một hệ thống của cả Toàn Vũ trụ, xem Đế cảnh dạng này cùng con kiến hôi không khác biệt, vậy mà chỉ có một đám Đế cảnh đánh nhau mà cũng để người hưng phấn đến dạng này?”

Hệ thống nguýt hắn một cái:

“Kỳ chủ người thì biết cái gì? Không phải là ta có hứng thú với trình đánh nhau của đám này, tràng diện như này vô pháp hợp nhãn lực của ta. Bất quá người có biết là trước kia ta xem chiến đấu toàn là cái dạng gì không? Một lời nói ra, Đại Đạo hiện, một quyền đánh ra, mấy cái Đa Nguyên vũ trụ phá toái, phải nói là cực độ, gọi là gì nhỉ, ngu bức? Bất quá đám đấy ta xem chán rồi, mỗi chiêu toàn là từ Đại Đạo mà thành, ngay cả hô hấp cũng như vậy, có gì tốt mà xem? Ngược lại nhìn cái đám này đánh nhau xem để coi một chút, tuy ury lực cực kỳ yếu nhưng lại được cái nhìn hài hài, nhìn như đấu gà chọi ý.”

Lưu Chính Minh tí thì ngắt. Thì ra cái loại Đế cảnh chi chiến trong mắt hắn vốn là kinh thiên động địa, hư không phá toái, quỷ khóc thần sầu, vạn vật chấn động, thế mà vào mắt hệ thống lại chỉ như đấu gà chọi? Lưu Chính Minh giờ phút này hoàn toàn có một loại tâm tình chính là từ nhà quê ra tỉnh, cảm giác nhãn lực của mình quá không đủ dùng, có chút đã kích mà ngao kiêu quay đi chỗ khác.

Hệ thống nhìn như vậy cỡ chút buồn cười, bất quá Lưu Chính Minh cũng không có để ý rằng, thân ảnh của hệ thống đang ngày càng mờ dần.

“À, nhớ nhắc ta khi thời cơ đến.” Lưu Chính Minh chợt nhớ ra cái gì, quay lại nhìn hệ thống.

“Được, ta đương nhiên sẽ không quên, bất quá thời cơ có về cũng sắp đến nhanh rồi.”

“Àn.”

Cùng vị trí đây hương lên tinh không mấy ngàn cây số, giờ phút này ưu thế của Tinh Quang đại lục đang dần mất đi, bởi vì cả Đẩu Thiên đại lục cùng cả Hồn Ảnh đại lục đều đã hiểu được rằng nếu như không liên hợp lại, chết nhất định sẽ là bọn hắn, chính vì như vậy song phương mới đạt được lâm thời hiệp nghị, toàn tâm toàn ý chống lại Tinh Quang đại lục.

Nhìn thấy Tinh Quang đại lục đã mất đi thể thượng phong, thậm chí còn ảm ảm có mấy phần sắp xuống hạ phong, U Minh Tinh Đế chỉ có cười lạnh. Đối diện hắn Long Chính nhìn thấy như vậy đột nhiên cảm thấy có gì đó không ổn, vội chất vấn:

“Người vì cái gì mà cười?”

Nghe vậy, tiếng cười của U Lãnh Tuyệt ngày càng to hơn, cuối cùng thành cười ra tiếng. Đôi mắt hắn mang theo vẻ trêu tức nhìn vào tất cả Đế cảnh của hai đại lục còn lại giờ phút này còn sống.

“Lũ ngu! Giờ phút này các người vẫn còn nghĩ rằng các người có cơ hội sao? Bàn để cho các người lựa chọn lại lần cuối, theo ta thì sống, chống ta thì chết. Chọn đi!”

Sau lưng hắn càng toả ra một luồng hắc quang, xen lẫn một chút tử sắc, tựa như tới từ cửu u địa ngục, vô cùng thích hợp với phong hào của hắn, U Minh Hồn Đế.

Long Chính thấy vậy thì cũng cười lạnh, lại càng có vẻ khinh thường:

“Xuất khẩu cuồng ngôn! Tới giờ phút này rồi mà người vẫn còn ảo tưởng sao? Nên nhớ Đế cảnh chiến đấu không phải dựa vào cuồng và ngu xuẩn là thắng được, nếu có thì chắc người đã phá toái hư không, phi thăng Tiên vực rồi, Long Chính ta bàn về độ tự cuồng tuy rằng chính là nhất đại tổng sư, bất quá so sánh với người thì vẫn phải cam bái hạ phong.”

Nghe được Long Chính mật thị, U Lân Tuyệt cũng không chút nào giận giữ, chỉ hướng về những người khác hỏi lại câu tương tự. Thấy không có một ai phản ứng, thậm chí còn bị Giang Thập Kiếm khinh bỉ một phen, nói rằng đầu óc hẳn bị lừa dối rồi, U Minh Tinh Đế cũng không có tâm tư nói lại, mà chỉ nhẹ nhàng nói ra:

“Vây là không ai chịu cái tà quy chính sao, thật sự làm tâm ta rất đau a. Bất quá nếu đã vậy...” Giọng nói hần đột ngột trở nên sắc bén, bên trong mang vô tận sát cơ:” thì tất cả đều chết đi!”

Bỗng nhiên, cả đại địa lung lay.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 68: Át chủ bài của U Minh Tinh Đế!

“Chuyện gì - “ Lời của Long Chính còn chưa kịp nói hết, đại địa đã ngay lập tức ngừng chuyển động. Bất quá tất cả không phải là đã kết thúc, bởi vì đột nhiên, hần cảm thấy một luồng cuồng hần khí tức tới từ thiên không, đang liên tục toả ra.

Không chỉ hần mà toàn bộ tất cả Đế Cảnh tồn tại đều như có ấn ý mà ngay lập tức đình chiến, tất cả đều nhìn lên phía trên, sừng sốt không thốt lên lời.

Bởi nguyên bản ngay tại trên đỉnh đầu của bọn hần vốn là một mảnh tinh không mật mờ, nay đã trở nên vô cùng sáng rọi. Một luồng hào quang toả sáng từ phía trên của chín tầng trời của Đâu Thiên đại lục, thậm chí còn vượt cả bên ngoài vùng tinh không bao phủ lấy cả hai vị diện, đang không ngừng phát tán từng tia năng lượng hùng hậu, tựa như hải lăng.

Bất quá đây cũng không phải là điều đáng để cho Đế Cảnh cường giả của Đâu Thiên đại lục lo ngại, bởi vì mỗi một vị diện đều có cơ chế phòng ngự riêng của chính nó. Luồng quang mang kia nhìn như mạnh mẽ, thậm chí có thể diệt sát bất kỳ Đế cảnh cường giả nào, coi như lĩnh ngộ nhiều loại áo nghĩa cũng không có ích gì, bất quá đứng trước sức mạnh áp chế của toàn bộ một cái vị diện, hoàn toàn có chút không đủ dùng.

Dù sao một cái Tiểu Thiên thế giới cấp bậc hoàn chỉnh yếu nhất cũng có đầy đủ 3000 loại Áo Nghĩa tận cùng, có một số còn có thể diễn hoá ra được tia Pháp Tắc. Mà Đâu Thiên đại lục cùng với Hồn Ảnh đại lục xét trong các loại Tiểu Thiên thế giới cấp vị diện cũng có thể tính vào loại Trung - Cao giai vị diện.

Nếu như ngay cả như thế mà cũng không chống lại được nguồn sức mạnh này thì hơi quá gần gài rồi.

Tính theo như hệ thống đã được phân chia, phía dưới Đa Nguyên thế giới chính là Đại Thiên thế giới, rồi Trung Thiên thế giới, rồi Tiểu Thiên thế giới, mỗi loại sẽ phân chia ra làm được Vô - Hạ - Trung - Cao - Siêu - Đỉnh cấp bậc vị diện. Kỳ thực Vô cấp vị diện gần như có chút không đủ để lọt vào dạng xếp hạng này, bởi vì Vô cấp vị diện chính là điển hình của cái thế loại vị diện gần như không có chút áo nghĩa nào.

Có thể hiểu Vô cấp vị diện chính là cùng một loại với Giới vực của tu luyện giả, bất quá chỉ là to lớn hơn rất nhiều, đạt đến tiêu chuẩn của một vị diện thông thường mà thôi. Muốn ở trong đó lĩnh ngộ bất kỳ một cái thế loại áo nghĩa nào cũng chính là mơ ước viễn vông. Vô cấp vị diện kỳ thực ra chính là loại hiếm hoi nhất của các loại vị diện, dù sao đây chính là vị diện chỉ cần có năng lượng lạc có thể duy trì được, không cần phải chuyển hoá bất kể loại nào khác, vô cùng đơn điệu.

Bất quá cần xác minh chính là Vô cấp vị diện hoàn toàn không phải là Hỗn Độn, dù sao Hỗn Độn chỉ là một loại trộn lẫn trật tự, còn đây chính là không có gì hoàn chỉnh.

Chỉ cần tại trong Vô cấp vị diện 3000 áo nghĩa xuất hiện được một cách đầy đủ, tức thì sẽ tấn thăng làm Hạ cấp vị diện. Cấp bậc phân chia như này để thể hiện là các vị diện cùng cấp thế giới cũng có khác biệt về khả năng sinh ra một vị cường giả cấp bậc cao nhất mà loại thế giới đây có thể chứa nổi, điển hình đối với Đâu Thiên đại lục chính là Đâu Đế.

Vô tận bên trong, có những đỉnh cấp Tiểu Thiên Thế Giới nơi mà Thánh Cảnh đi đầy đất, Đế cấp không bằng chỏ, thậm chí Bán Tiên chi cảnh cũng có thể xuất hiện vài vị. Đây chính là một chênh lệch vô cùng lớn giữa các vị diện.

Bất quá quay trở lại chủ đề chính, mỗi vị diện đều có cơ chế phòng ngự riêng của mình, như là áp chế cảnh giới, hay là khả năng phản công trước sự tấn công có uy hiếp đến toàn bộ vị diện. Thế nên có thể nói, luồng quang mang kia mạnh mẽ, nhưng lại lộ vẻ không có trúng gì dùng, nếu như mà nó dám chủ động hướng về Đâu Thiên đại lục công kích, hoàn toàn không đáng để lo, dù sao 3000 Áo Nghĩa của Đâu Thiên đại lục không hề ăn chay. Bất quá nó có ăn thịt hay không cũng vẫn là một điều bí ẩn.

Bất quá cái cảm giác an toàn đầy kéo dài không được bao lâu, đã có vài vị Đế cảnh cường giả nhận thấy luồng quang mang kia liên tục thâm thấu vào bầu trời của Đâu Thiên đại lục mà không hề gặp chút cản trở nào, tựa như bọt biển hút nước đông dạng, điều này không thể nghi ngờ là khiến cho toàn bộ Đế cảnh của Đâu Thiên đại lục kinh hãi.

Áo Nghĩa kiến tạo đâu? Đồng loạt nghi lễ à? Coi như có nghi lễ chẳng lẽ nghi cả 3000 loại? Đây cũng là không thể nào a? Chẳng lẽ mình hoa mắt?

Từng đợt câu hỏi không tự chủ được hiện lên trong đầu của các vị Đế cảnh đại lão, từ vấn thiên vấn địa cho đến vấn chính mình thị giác, vẫn là thực hay mơ. Đây quả thực là lật đổ nhận thức a.

Ngay bên cạnh đấy, nguyên bản đám Hồn Đế nhìn thấy cảnh tượng này nét mặt cũng biến kỳ dị. Có mộng bức, có kinh hãi, có không thể tin được, có nhưng trọng, có lo lắng, có dự đoán, có nghi ngờ... Từng loại cảm xúc một liên tục được diễn tả trên mặt của các vị Hồn Đế, tới mức có thể sẽ làm cho các diễn viên thực thụ phải cảm thấy xấu hổ, cần bẽ quan tiềm tu.

Không thể nói tại sao lại xuất hiện nhiều loại cảm xúc như vậy, dù sao cảnh tượng này cũng khác biệt rất lớn đối với thường thức của họ, điều này dẫn đến câu hỏi rằng Đâu Thiên đại lục có thể hay không bị tiêu diệt, dù sao đây vẫn là kẻ thù. Bất quá cái sự mong đợi này rất nhanh chuyển về lo lắng, bởi vì bây giờ Đâu Thiên đại lục cùng Hồn Ảnh đại lục đang có vô số các mối liên kết mà đến cả Đế cảnh cũng không phá được. Luồng quang mang nhìn không có chút gì tốt lành, đã có năng lực thâm thấu vào Đâu Thiên đại lục liệu nó cũng sẽ có khả năng nhân cơ hội đẩy thâm thấu vào Hồn Ảnh đại lục luôn không? Đây mới chính là câu hỏi cuối cùng của đa số các vị Hồn Đế.

Bất quá rất nhanh, vẫn là Thái Thượng Trưởng Lão Đan Tông nhanh chóng nhận ra môn đạo, hít một hơi lãnh khí:

“ Nó đang mượn nhờ tinh thần trên bầu trời để phát tán ánh sáng, đánh lừa lấy 3000 Áo Nghĩa. Mà để làm được điều này chỉ có một thứ: Quang Thiểm Tinh Lôi Sát Trận!”

Nói đến đây nét mặt ông vốn đang từ kinh hãi nhanh chóng trầm xuống, đôi lông mày trắng nhú hết lại, ngữ khí cũng trở nên cực độ băng lãnh:

“Ngươi! Ngươi thế mà bố trí thành công được trận pháp này rồi?”

Mọi người chưa bao giờ thấy Thái Thượng Trưởng Lão của Đan Tông tức giận như vậy, lộ ra một mặt không hiểu biểu lộ.

Nhìn thấy như vậy, như để giải thích, ông mới nói ra:

“Tu luyện đến tận cảnh giới như này rồi, hẳn chư vị cũng biết là trong cơ thể của đa số sinh linh đều tồn tại một cái gọi chính là tinh thần lực đúng không? Đặc biệt Hồn Ảnh đại lục các vị ắt là rõ nhất, bởi vì đây chính là lộ tuyến tu luyện của các vị.”

Nói đến đây thì tất cả đều gật đầu, nói đùa cái gì vậy, nơi đây toàn là các vị đứng tại đỉnh phong của một cái Tiểu Thiên thể giới cấp vị diện, sao có thể không biết được năng lượng tinh thần tồn tại?

Đan Tông Thái Thượng trưởng lão hơi trầm ngâm chút rồi nói tiếp, ánh mắt tràn ngập chán ghét cùng thù hận luồng quang mang kia:

“Mà trận pháp này, Quang Thiên Tinh Lôi Sát trận chỉ có duy nhất một cách để bố trí, đó chính là rút ra trong sinh linh tinh thần năng lượng!”

Nghe đến lời này tất cả đều vẫn chưa có quá mức rung động, dù sao rút lấy trong một sinh vật sống tinh thần của nó cũng chỉ tương đương với lấy ra toàn bộ sức mạnh của nguyên thần cùng với linh hồn thôi, bất quá cũng không ảnh hưởng quá nhiều đến sức sống, một vị Đế cảnh hoàn toàn có thể làm được điều đấy, thế nên mọi người cũng không rõ ràng là Đan Tông Thái Thượng trưởng lão đang muốn diễn tả cái gì.

Như nhận thấy ánh mắt nghi hoặc của các vị Đế cảnh xung quanh, Đan Tông Thái Thượng trưởng lão cũng không thừa nước đục thả câu, nói tiếp:

“Bất quá thì cái trận pháp này cũng không phải chỉ rút lấy tinh thần là xong, nó còn tàn phá cả tam hồn thất phách, nhẹ thì phá vỡ thần trí cùng nguyên thần câu diệt, nặng thì... hoá thành một dạng quái vật tồn tại, chỉ có thể sống trong đau khổ, liên tục bị tra tấn, cái chết vẫn còn là quá nhẹ nhõm đối với họ! Đặc biệt, phương pháp này đối sinh vật tu vi càng thấp lại càng thêm dễ sử dụng. Nhìn lấy số lượng đủ để tạo thành luồng năng lượng mạnh tới mức có thể diệt sát cả Đế cảnh như này, chư vị nghĩ xem, đã bao nhiêu sinh linh bị chúng hủy hoại?!”

Nói đến đây ánh mắt ông nhìn dần về phía U Lãnh Tuyệt, không còn có vẻ khâm phục lúc trước khi mà biết được một mình hắn đã vực dậy cả Tinh Quang đại lục nữa, mà tràn ngập một loại khinh bỉ.

Ông tuy đã tu luyện tới Đế cảnh, bất quá gần như các vị Đế cảnh khác của Đâu Thiên đại lục đều biết rằng, vị bô lão này chính là một trong những vị tồn tại ngay từ khi mà trận chiến với Tinh Quang đại lục đã kết thúc mới tám ngàn năm, tâm tính vô cùng thiện lương. Nói thế không phải nói là ông không giết người, mà chỉ là thể hiện rằng nếu có thể thì ông cũng không muốn giết bất cứ ai cả, đặc biệt là loại hành vi diệt tuyệt nhân tính như thế này.

Đa số các vị Đế cảnh khác cũng không ngoại lệ, tất cả đều lâm vào trầm mặc. Tu luyện tới tầng thứ này không ai mà tay không nhiễm chút tinh huyết nào, coi phạm nhân như sâu kiến. Bất quá người là vẫn còn có giới hạn cuối của mình, nhìn lấy luồng quang mang không lồ như thế kia, tất cả tuy không thể xác định được chính xác số lượng nhưng từ khí tức tràn ngập huyết tính mà nó mang lại, con số phải lớn đến vô cùng, hàng trăm tỷ? Hay có lẽ là hàng ngàn tỷ? Khó mà nói.

Trong lúc nhất thời, ánh mắt của đa số hướng về phía đám Tinh Đế đều có chút bất thiện.

Tất nhiên là không phải ai cũng còn có lương tâm như vậy, như Phong Vũ Hồn Đế chính là một ví dụ. Hắn chỉ quan tâm đến kết quả, còn đại giới thể nào, hẳn không quan tâm. Bất quá hẳn cũng hiểu được là nếu như để Đâu Thiên đại lục triệt để công hãm, đây sẽ khiến cho Tinh Quang đại lục đạt thành một loại chiến thuật gọi là lấy chiến dưỡng chiến.

Tuy Hồn Ảnh đại lục không có Tụ Tinh Vũ giống như bên này, bất quá lẽ đâu bọn chúng tìm được cách nào che mắt lấy 3000 Áo Nghĩa của Hồn Ảnh đại lục thì làm sao? Thế nên dù có thể nào cũng phải ngăn chặn thành công lấy đợt kiếp nạn này, cho dù có phải bỏ ra một chút đại giới. Phong Vũ Hồn Đế nghĩ thầm.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Kết cục trận chiến giành Tiên Khí

Làm U Lãnh Tuyệt nhìn thấy vẻ chán kinh trên khuôn mặt các vị Đế Cảnh thời điểm, hần lạnh lùng cười nói, trong giọng mang theo nồng đậm treu tức ý vị:

“Sao? Sợ rồi sao? Long Chính, mới lúc đầu ngươi còn bảo là bọn đế ngưng cuồng, không biết tự lượng sức mình, thế sao bây giờ im ắng thế?”

Nói xong tay hắn vẫy một cái, vô số quang mang ngưng tụ lại thành từng đợt xích, hướng về phía Đế Cảnh của Đâu Thiên đại lục cùng với Hồn Ảnh đại lục lao đến.

Các vị Đế cảnh cố gắng chống cự, bất quá từng đợt quang mang kia thoát nhìn mềm mại yếu đuối, mờ ảo như làn sương mù, tựa như phẩy tay là gãy, thế nhưng lại lộ ra vô cùng là kiên cố và linh hoạt, nhanh chóng trói lấy cả thần hồn cùng nhục thân tất cả.

U Lãnh Tuyệt nói tiếp:

“Các ngươi cũng đừng mong xuất hiện viện quân, tuy rằng Đế cảnh tốc độ vô cùng nhanh nhưng muốn đến được đây đó cũng là chuyện trong vài nén hương nữa, mà bọn hắn có đến cũng không lật được gợn sóng nào, chỉ càng đỡ mất công ta đi tóm mà thôi. Ha ha ha! Đúng là một lũ phế vật.”

Long Chính giờ phút này hần vô cùng muốn phản bác lại, nhưng đứng trước nguồn sức mạnh khổng lồ của làn quang mang kia khiến cho hắn chỉ có thể trầm mặc, hai con mắt trợn trừng nhìn về phía U Lãnh Tuyệt.

Các Đế Cảnh cường giả còn lại cũng nhanh chóng bị từng đợt xích bắt được, sức mạnh áo nghĩa đứng trước luồng quang mang tổng hợp này lộ ra có chút không đủ dùng. Phong Vũ Hồn Đế trải qua thiêu đốt thần hồn làm đại giới, mới miễn cưỡng thoát thân trốn về Hồn Đế.

Một tên Tinh Đế ngũ tinh thấy vậy hướng về U Lãnh Tuyệt, đang định nói gì, thì đã thấy hần giờ tay cản lại, nhẹ nhàng nói ra:

“Một con bại khuyển mà thôi, không lật được một chút bọt nước nào. Huống chi ta cũng có sẵn toạ độ của Hồn Ảnh đại lục rồi, coi như chúng có định cắt đứt liên kết với Đâu Thiên đại lục thì có như thế nào? Ta vẫn sẽ như cũ tìm ra.”

Giờ phút này trên người hắn, lộ rõ một cỗ bá khí liên miên bất tuyệt, tự tin hào hùng, tựa như mọi thứ đều nằm trong tay hắn đồng dạng.

Trang xong cái bức, U Minh Tinh Đế mới quay về phía đám Hồn Đế cùng Đâu Đế, mỉm cười lạnh lùng.

“Các vị đã hết đất diễn! Tất cả đều có thể đi chết được rồi. Yên tâm là sau đó ta sẽ nâng niu lấy hai món tiên khí, một món ở dưới đất kia cùng với Tầm Long Kiếm trong tay Long Đế, đảm bảo không để chúng có chút sứt mẻ nào. Chết dưới tay ta cũng là các ngươi vinh hạnh!”

Lời nói đến đây để lộ vô hạn sát cơ, U Lân Tuyệt nâng lên tay phải, ngón trỏ duỗi thành chỉ. Ở ngay trung tâm luồng năng lượng kia ngưng tụ thành một thanh kiếm, hoành không hướng về phía Long Chính rơi xuống.

Bất quá ngay tại lúc thanh kiếm chuẩn bị đi ngang qua vai của U Minh Tinh Đế, Thái Thượng Trưởng Lão Đan Tông cùng với thiên phú quan sát tuyệt vời của mình, ần ần phát hiện một tia như cỏ như không nhân quả.

Long Chính nhận thấy rằng mình không thể nào chống cự được, chỉ có thể nhìn lấy thanh cự kiếm kia nhanh chóng rơi xuống, đâm xuyên ngực mình. Hắn nhắm mắt lại, lắc đầu, mặt tràn ngập biểu lộ không cam tâm, bất quá cũng đã sẵn sàng đón nhận cái chết của mình, ngay cả thần niệm cũng bị thu lại.

Tích tắc... tích tắc...tích tắc...

Thời gian đã trôi qua được ba cái hô hấp, tuy thế nhưng Long Chính vẫn không có chút cảm giác nào khác biệt, cảm giác chân tay mình bị trôi như cũ.

“Sao lại...?” Long Chính có chút không thể tin được.” Ta vẫn còn chưa chết?”

Mở mắt ra thì cảnh tượng trước mắt mới thực sự làm cho hắn kinh hãi, đồng thời tràn ngập mộng bức. Không chỉ hắn mà toàn bộ Đế Cảnh, bao quát người của Tinh Quang, Hồn Ảnh, Đấu Thiên đại lục đều giật mình, trên mặt lộ rõ vẻ không thể tin được.

Vị giờ phút này, nguyên bản vị trí mà U Minh Tinh Đế U Lân Tuyệt đang đứng, một thanh cự kiếm không lồ kéo dài đến hàng chục mét đã đâm xuyên qua cổ hắn, trực tiếp khiến cho hắn thần hồn câu diệt, chết không thể chết hơn.

U Lân Tuyệt vừa chết, nguyên bản Quang Thiểm Tinh Lôi Sát trận không có người khống chế, từng đợt xích để phong cầm đám Đấu Đế cùng Hồn Đế nhanh chóng được buông lỏng.

Tận dụng cơ hội đó, tuy chưa rõ điều gì xảy ra, bất quá Long Chính cùng với những Đấu Đế cùng Hồn Đế còn lại nhanh chóng sử dụng tự thân áo nghĩa để trốn thoát.

Mất đi đỉnh tiêm chiến lực là U Lân Tuyệt, đám Tinh Đế còn lại nhanh chóng bị diệt sát không khoan nhượng, thời gian cũng tức thì chỉ có một nén hương. Bất quá tham gia diệt sát Tinh Đế hoàn toàn không có người của Hồn Ảnh đại lục, bởi vì ngay khi nhận thấy chiến lực mạnh nhất phe mình chính là Phong Vũ Hồn Đế đã bỏ chạy, họ biết được rằng nếu mình còn dám ở lại thêm sẽ ngay lập tức bị Long Chính lấy lời đỉnh chỉ thể diệt sát.

Hồn Ảnh đại lục mặc dù một mực lâm vào chiến tranh với Đấu Thiên đại lục, bất quá kì thực là tự thân chiến lực đỉnh tiêm kém hơn một bậc, bởi vì Đấu Thiên đại lục sở hữu Tiên Khí! Bất quá điều này cũng không phải thể hiện rằng là Đấu Thiên đại lục có thể nhanh chóng tiêu diệt lấy Hồn Ảnh đại lục, bởi nếu vậy thì họ đã làm rồi.

Nguyên nhân chính ở đây kì thực chính là do Phong Vũ Hồn Đế, tự thân mang hai loại áo nghĩa đều chính là tám thành, Thủy Chi Áo Nghĩa cùng Phong Chi Áo Nghĩa. Tuy nó không thể giúp được hắn đánh bại được Long Chính bất quá cũng đủ để đồng quy ư tận, thậm chí còn có thể kéo thêm một hai Đấu Đế nữa, tất nhiên là trong tình trạng thiêu đốt thần hồn.

Phong Vũ Hồn Đế tự thân sở hữu một loại bí pháp đó chính là tự thiêu đốt thần hồn, có thể nâng cao chiến lực của hắn gần 2 lần, do đó có thể thấy được sự cường hãn của Quang Thiểm Tinh Lôi Sát trận. Bất quá đại giới phải trả của Phong Vũ Hồn Đế rất lớn, không có hồi phục nguyên khí gần ngàn năm là không thể nào.

Ngay tại lúc diệt sát xong vị Tinh Đế cuối cùng, Long Chính cũng hơi thoát lực, từ từ hạ xuống mặt đất, xung quanh chính là các vị Đấu Đế còn lại. Hắn lấy ra một thanh Đế Binh, gãi gãi lưng. Thấy cảnh đó, một số vị Đấu Đế còn lại đều sắc mặt không tốt nhìn, bởi vì tuy nói là Đế Binh, bất quá không phải ai đạt đến Đế Cảnh cũng có, tất cả đều tùy vào bản sự của mình.

Có người tinh thông chút luyện khí, hoặc cũng phải có quen biết với luyện khí đại sư, hoặc là từ trong bí cảnh thượng cổ lưu lại.

Dù thế nào đi nữa, thì với danh nghĩa là Thái Thượng Trưởng Lão của Thanh Long Đế quốc, Long Chính hoàn toàn có thể tự ngạo là vị Đấu Đế giàu nhất rồi.

Đế Binh tam kiện, Tiên Khí nhất kiện. Hoàn toàn có khả năng tiện sát hết thảy cái đám không có nổi dù chỉ là nguyên vật liệu.

“Được rồi, thống kê kết quả cuộc chiến, bên ta tổn thất 3 vị Đế Cảnh, Hồn Ảnh đại lục bên kia mất đi tận những 7 vị, Tinh Quang đại lục gần như bị diệt tuyệt, ta cũng không rõ ràng là bọn chúng có bao nhiêu, nhưng nếu chỉ có thể đi đến đây tổng cộng tận những hơn mười vị nghĩa là chúng gần như chắc chắn vẫn còn hậu thủ, bất quá khẳng định là cũng bị tổn thương nguyên khí rồi, hiện tại tuy là Đấu Thiên đại lục thắng được một nước cờ lớn nhưng bản cờ lại trở nên càng thêm rối rắm, ai biết được còn có đại lục nào khác đứng sau hay không, vậy nên chư vị tốt nhất nên về cố gắng bề quan tu luyện đi, cũng không phải lúc để chúng ta thả lỏng.” Thái Thượng Trưởng Lão của Đan Tông nói ra.

Nghe vậy xong, tất cả mọi Đấu Đế đều không có dị nghị, cùng gật đầu đồng ý.

Thấy vậy, Long Chính bây giờ mới nói đến:

“Bất quá hình như chúng ta có quên một chuyện.”

“Chuyện gì?” Huyền Vũ Đế Quốc lão tổ hỏi. Đây là một vị Đấu Đế thất tinh, may mắn sống sót qua trận chiến.

“Tiên khí... biến mất.” Long Chính hơi trầm giọng xuống, nói ra.

Các loại Đấu Đế nghe vậy xong, đồng loạt hướng ánh mắt về phía vị trí vốn nên là làn Tiên vụ, bất quá giờ đây chỉ có mỗi một bãi cỏ không. Căn bản là các Đấu Đế vốn là không thể không nhìn thấy việc này, bất quá lúc trận chiến diễn ra, tất cả tinh lực đều đặt vào chiến đấu rồi, ai quan đến mặt đất cơ chứ.

“Hèn hạ! Thừa cơ chúng ta chiến đấu cuốn đi Tiên Khí!” Một tên Đấu Đế nói ra.

Long Chính nghe vậy vội can hấn lại:

“Ngươi nói cái gì đấy? Muốn chết sao? Ngươi có nhớ là vừa nãy thanh cự kiếm đã đâm vào U Minh Tinh Đế sao? Ngươi nghĩ rằng đó là do hắn lơ tay? Không, ta gần như có thể khẳng định là có một vị tiên bối xuất thủ, khả năng cao chính là vị tiên bối đó lấy đi Tiên Khí rồi.”

Tên Đấu Đế kia nghe vậy xong giật mình kinh hãi, tự động gấn ghép tất cả mọi dữ kiện vào, có vẻ như đúng thế thật, vậy là vội hướng về hư không vái lạy:

“Xin tiên bối thứ lỗi, vẫn bối lỡ niệmeng...”

Bỏ mặc tên Đấu Đế kia khóc lóc i ôi, Thái Thượng trưởng lão Đan Tông mới lời riêng Long Chính ra nói nhỏ:

“Này, có phải như thế thật không?”

Long Chính nhún vai:

“Ta cũng không biết, bất quá đó có vẻ như là cách giải thích duy nhất rồi. Lúc đấy ta nhắm hết mắt lại, ngay cả thần niệm cũng thu về, đâu có cảm thấy gì đâu? Tuy thế, nếu có người mà có thể trước mắt chúng ta điều khiển lấy thanh cự kiếm đó mà không ai hay biết thì tu vi phải đáng sợ cỡ nào.”

“Tiên cảnh?”

“Vô cùng có khả năng. Vậy nên sự việc cứ đến đây là dừng thôi, nếu không ngày nào lão nhân gia ông ta không vui thì xác định thật rồi.”

Đan Tông Thái Thượng trưởng lão nghe vậy hơi trầm ngâm chút, bất quá trong lòng lại đang nhớ lại cảnh tượng lúc đấy.

“Ta nhớ kỹ là ta cảm thấy lộ tuyến nhân quả hình như có tác động vào thanh kiếm đấy mà, chắc là tiền bối chẳng?” Ông trầm nghĩ.

Vân thượng vũ hạ, thương thiên huyết lệ, tâm tình của vạn vật ở trên Đâu Thiên đại lục đều lâm vào trầm lắng, tất cả là do có 3 vị Đẩu Đế đã ngã xuống. Sau trận chiến này, các vị Đẩu Đế đã tụ họp đề ra quyết định, đó chính là công bố sự thật cho toàn bộ cả Đâu Thiên đại lục.

Tất cả chấn động! Đến tận bây giờ thì cả thiên hạ mới biết được rằng là ngoài Đâu Thiên đại lục ra còn tồn tại rất nhiều đại lục khác, và hiện tại đang là giai đoạn chiến tranh khốc liệt, một khi đỉnh tiêm chiến lực thất bại thứ chờ đợi bọn họ không gì ngoài diệt vong hoặc bị nô dịch.

Thông tin này nhanh chóng lan truyền, tới tận hang cùng ngõ hẻm, đi mọi ngõ ngách trên cả đại lục, nhanh chóng gây nên một sự hỗn loạn không thể coi thường vì Đâu Thiên đại lục đã trải qua thời chiến quốc loạn lạc đã được hơn mấy ngàn năm, giờ chính là thời gian hoà bình, rất nhiều cuộc thảo luận, âm mưu liên tục diễn ra, rất nhiều thế lực bắt nhập lưu đều nhanh chóng bị huỷ diệt rồi kiến tạo.

Các vị Đế cảnh cũng cảm thấy bất đắc dĩ, bởi vì họ biết được một khi công bố ra, sự hỗn loạn này chắc chắn là sẽ xuất hiện, dù loại tâm tình vốn là ẩn núp sau cánh gà đều xuất hiện trên màn ảnh. Nhưng họ đã chấp nhận rằng thả thông báo trước còn hơn là muộn, ít nhất sẽ tránh được nội bộ lục đục tại giây phút quyết định.

Bất quá đây chính là thế giới lấy nắm đấm làm đầu, dưới sự trấn áp của các thế lực lớn sự hỗn loạn bắt đầu được chèn ép xuống, và giờ tất cả đã trở lại quỹ đạo ban đầu. Chỉ có điều tất cả tu luyện giả đều đang gia tăng cường độ tu luyện, điều này khiến cho việc ăn cướp dọc đường cùng với tranh đoạt bảo vật trên cơ hồ đã trở thành thường thức tại Đâu Thiên đại lục, sóng ngầm đang dần cuộn cuộn, không biết lúc nào sẽ trỗi dậy. Đứng trước đại thế như thế này, coi như là Đẩu Đế cũng không thể làm được gì, chỉ có thể cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ.

Tuy vậy tất cả không phải đều là xấu, ít nhất là thông tin này sẽ khiến cho chính thế thế lực của Đâu Thiên đại lục đang có xu hướng tăng lên, dưới sự cọ xát và rèn giũa của chiến loạn, hào kiệt tứ phương rồi sẽ xuất hiện. Đây không thể nghi ngờ là tiếp thêm một luồng gió mới cho cả đại lục vốn đang trên đà xuống dốc, nhanh chóng quay ngược xu hướng.

Bất quá, mấy năm sau, một sự kiện oanh động đại lục lại xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Quyển 2 : Phi Vũ Đại Lục!

Quay về với Lưu Chính Minh, ngay tại lúc mà U Lãnh Tuyệt nâng lên thanh kiếm sau lưng, hệ thống nhanh chóng nói ra:

“Đến lúc rồi!”

Lưu Chính Minh nhìn lại bảng hiệu tu vi, giờ phút này đã trọn vẹn 100%, hướng về hệ thống gật đầu một cái.

Nhất niệm vừa động, ngay tại lúc thanh cự kiếm hướng về phía Long Chính, 10 thân ảnh xuất hiện ngay lập tức bên cạnh làn Tiên Vụ, không chút do dự nào thi triển [Chu Thiên Tinh Thần Hạ Phàm Kiếm].

Chỉ trong chưa tới một giây, toàn bộ phân thân nát toái.

Bất quá điều này cũng đủ rồi, làm nguyên bản thanh cự kiếm chuẩn bị đi qua trên vai U Lãnh Tuyệt thời điểm, ngay lập tức bị đổi lộ trình bay trong nháy mắt, ngay lập tức đâm xuyên cổ U Lãnh Tuyệt, khiến hân thân hồn cầu diệt tại chỗ.

Điều này nói lên cái gì? Tinh thần lực của Lưu Chính Minh chẳng lẽ có thể tác động được lên đến tinh thần lực của Đế cảnh sao? Không hề!

Chỉ căn bản đơn giản là Lưu Chính Minh đã lợi dụng một chút cái mà U Lãnh Tuyệt gọi là đại thế, đồng thời cũng là con át chủ bài của hắn, toàn bộ năng lượng chuyển hoá từ Quang Thiểm Tinh Lôi Sát trận đều được diễn hoá thông qua từng đợt tinh thần trên bầu trời, cũng chính là Tụ Tinh Vũ thời điểm.

Kỳ thực [Chu Thiên Tinh Thần Hạ Phàm Kiếm] chính là lợi dụng tinh thần của mình tựa như một đầu lệnh, khiến cho nguyên bản năng lượng của tinh thần trên cao có thể được không chế theo ý mình, vậy nên kì thực việc Lưu Chính Minh làm không hề đối nghịch với ý chỉ được U Lãnh Tuyệt ra lệnh cho đám tinh thần, chả qua hắn chỉ thay đổi chút xíu quỹ đạo mà thôi.

Mà vốn là thanh cự kiếm kia quỹ đạo di chuyển cực kỳ gần người của U Lãnh Tuyệt, đồng thời cũng do hắn buông lỏng cảnh giác, mới khiến cho hắn có kết cục như vậy. Đây không thể không nói chính là do vận khí. Nếu không phải U Lãnh Tuyệt ngưng tụ ra là thanh cự kiếm, mà là một thanh đao hay cái gì, thì Lưu Chính Minh chính xác là bó tay.

Đồng thời nếu không phải hắn để cho thanh cự kiếm sát người như vậy, thì mọi chuyện này đã có một kết cục khác.

Nếu như...

Có rất nhiều cái nếu như trong này, bất quá điều này đối với Lưu Chính Minh cũng không quá mức trọng yếu. Dù sao thì chỉ một khắc phía sau, Càn Minh Nguyệt cũng đã luyện hoá thành công được cái chân đỉnh rồi, điều này khiến cho cả hai người bị truyền tống sang một đại lục khác, nơi mà chân đỉnh tiếp theo tồn tại.

Lưu Chính Minh thông qua thông tin từ hệ thống gần như rõ ràng tất cả mọi chuyện, đó chính là lý do hắn mới dám làm như vậy. Còn về việc giết chết lấy U Minh Tinh Đế, đối với hắn cũng chỉ là có chút cố gắng đền đáp chút nhân quả mà thôi. Hắn cũng không có quá nhiều lưu luyến với nơi này, dù sao số lượng người hắn đã từng gặp ở đây ít đến đáng thương. Với thế giới này, hắn chính là một khách qua đường, hoàn toàn không cần nhất thiết phải quan tâm.

Bất quá hắn cũng đã có lời hứa với Phần Không đại thánh, hơn thế nữa đây cũng là Càn Minh Nguyệt quê hương, vậy nên hắn cũng muốn thử một lần. Dù sao coi như không được hắn cũng không mất gì, bởi vì ngay tại thanh cự kiếm rơi xuống vài giây về sau, hắn đã rời đi rồi.

Ân, mang theo toàn bộ đám Tiên Vực cùng đi.

Dù sao như vậy hắn cũng đã tận lực, kẻ địch chính là Tinh Đế bất tỉnh, vậy cũng không thể nói là hắn vô tình, việc thử một lần như vậy đã là điều lớn lao nhất hắn có thể giúp được rồi.

Mà hắn thành công thật. Kỳ thật việc này Lưu Chính Minh đã cùng hệ thống làm chút trao đổi, đó chính là khi một vị cường giả nào đó xâm chiếm một vị diện, vận may của hắn sẽ vô thức bị chuyển đổi xuống còn rất thấp, điều này không thể nghi ngờ mới là một trong các nguyên nhân khiến cho cái chết kỳ hoa của U Minh Tinh Đế xuất hiện.

Một lần nữa, Lưu Chính Minh không thể không cảm thán được là vận mệnh cường đại, nhân quả khó thoát, điều này càng thêm kích thích ý niệm được nắm giữ tự thân vận mệnh của hắn.

Hiện tại, hắn đang nằm dài tại bên trong Hoàng Thiên Lô, một bên ngắm lấy Càn Minh Nguyệt đang tiếp nhận truyền thừa, xung quanh người nàng bông bồng từng đợt Tiên Khí, pháp lực liên tục được hấp thu vào trong cơ thể của nàng, khiến tu vi liên tục được tăng tiến, cơ thể cũng nhận được bồi bổ.

Nhìn thấy như vậy, Lưu Chính Minh không khỏi cảm khái:

“Nhân vật chính quang hoàn đúng là một cái buff lớn a, tùy tiện tùy tiện đụng phải cơ duyên như thế này, lại còn rất nhiều đặc tính nữa.”

Hệ thống cũng gật đầu:

“Không thể phủ nhận những kẻ được gọi là nhân vật chính sẽ có rất nhiều trợ giúp, thậm chí có những cơ duyên tự nhiên bay đến, ngay cả vận khí cũng là nghịch thiên. Bất quá người cũng đừng có nghĩ bất cứ nhân vật chính nào cũng hạnh phúc, có những kẻ ăn nhiều đau khổ mới có thể thành được chính quả. Dù sao, không phải chính vì là nhân vật chính người mới có thể làm được điều mà không ai làm được, hay chính vì người có thể làm được điều mà không ai làm được mới khiến người là nhân vật chính, nó là cả hai.”

Lưu Chính Minh hơi nhàu mày:

“Ý là sao?”

Hệ thống cũng chỉ có nhún vai:

“Bây giờ biết được đối với người cũng không có lợi, sau này người sẽ tự hiểu.”

Lưu Chính Minh thấy hệ thống nói như này thì cũng không quá mức xoắn xýt, nếu như hệ thống nói rằng là sau này để hắn tự ngộ ra thế thì cứ thuận theo tự nhiên, nước đổ thành sông đi.

Cứ thế thời gian nhanh chóng đi qua, Lưu Chính Minh cũng không muốn để lãng phí vô ích và cũng không muốn đánh động Càn Minh Nguyệt nên chỉ có luyện tập mỗi đạo pháp.

Việc kết đan thì Lưu Chính Minh cảm thấy vẫn cần phải chờ một chút nữa, bởi vì hắn khẳng định là phải độ kiếp, mà tuy trong Hoàng Thiên Lô chính là một tiểu thiên thể giới, bất quá lại thuộc về không hoàn chỉnh, so sánh với Hạ Cấp cũng chưa bằng được, đến ngay cả một sinh vật có linh trí tự sinh ra còn không có chứ đừng nói là đến lời kiếp.

Hai canh giờ sau

“Tiện Tiện, sắp đến chưa?” Lưu Chính Minh hỏi.

“Theo ta đo đạc thì có lẽ chỉ trong vòng tầm vài khắc nữa chúng ta sẽ tới nơi, vị trí chính là Phi Vũ đại lục, lấy võ đạo làm chủ, tu luyện là linh khí, linh khí tiến nhập cơ thể được họ gọi là linh lực, thay vì dùng Đấu kỹ thì họ dùng là Võ kỹ.”

Lưu Chính Minh thấy vài khắc nữa là sẽ tới nơi, vội thoát khỏi hệ thống không gian, chuẩn bị thoát ly khỏi Hoàng Thiên Lô.

Vào đúng năm khắc sau, nguyên bản không gian xung quanh Hoàng Thiên Lô vốn đang tối đen như mực, nhanh chóng xuất hiện một lỗ hồng, Hoàng Thiên Lô nhanh chóng bị hút vào đấy.

Phi Vũ Đại Lục, tại một góc nào đấy đột nhiên có một cánh cổng không gian xuất hiện, rồi nhanh chóng biến mất tựa như chưa từng tồn tại. Một chiếc đỉnh màu vàng đậm chui từ trong đấy ra, nhanh chóng đáp hạ xuống một ngọn núi vô danh, cây cối ngập tràn.

Lưu Chính Minh tận dụng thần niệm nhìn ra bên ngoài, phát hiện không có nguy hiểm nào thì nhanh chóng thoát ly Hoàng Thiên Lô, nhanh chóng thu lại bên người.

Hắn hít một hơi thật sâu:

“Hít hà! Vậy ra đây chính là Linh khí nha. Hỗn Chân Công, chuyển!”

Nguyên bản toàn thân Lưu Chính Minh vốn tràn đầy Đấu Khí nhanh chóng chuyển biến thành Linh Khí. Một đạo bạch mang chui ra từ trong cổ tay áo của hắn, nhanh chóng biến thành một con khi đột cao hơn hắn cả cái đầu.

Đây chính là Kim Quang Ảnh Viên đã được hắn nhận nuôi từ hơn tháng trước. Chỉ thấy Kim Quang Ảnh Viên biểu lộ vô cùng vui mừng, tựa như về tới cố hương đồng dạng.

Lưu Chính Minh thấy vậy có chút ngạc nhiên, hỏi hệ thống:

“Sao nó nhìn có vẻ thích thú vậy? Chẳng lẽ nơi này mới là nhà nó? Không phải là nó vốn là ở Đấu Thiên đại lục sao?”

“Không hẳn là như vậy! Người có nhớ lúc trước ta nói không? Kim Quang Ảnh Viên chính là một trong các loại thần thú quý hiếm nhất trong cả Toàn Vũ trụ, bất quá khi nó cũng bị một số hạn chế, nhất định là phải tu luyện năng lượng dạng Linh khí mới được. Đầu khí tuy cũng có thể nhưng để so sánh thực sự thì Linh Khí sẽ tốt hơn nhiều.”

Lưu Chính Minh nghe vậy, đột nhiên hỏi lại:

“Người nói có phần vô lý. Về vụ phân biệt Đầu Khí cùng Linh Khí ta còn hiểu được chứ nếu như mà nó phá toái hư không, tiến tới thể giới cấp bậc cao hơn thì sao, lỡ ở đấy họ không tu luyện linh khí, mà tu luyện loại năng lượng nào đó gây cản trở thì sẽ khiến cho Kim Quang Ảnh Viên tu luyện chậm lại còn gì.”

Hệ thống trả lời:

“Bởi vậy nên ta mới nói là cái giống loài này hiếm. Đây chính là lý do nguyên bản nhất. Trước khi trưởng thành đạt đến Thánh Nhân cảnh, với giai đoạn này nó có thể tự tu luyện chỉ dựa vào Đạo, nhu cầu đối với năng lượng cũng không cao lắm. Bất quá trước lúc đó nó chỉ có thể hấp thu Linh Khí là tốt nhất, hoặc là loại nào gần gần với Linh Khí, như Đầu Khí chẳng hạn. Bất quá một khi tu luyện đúng loại, tốc độ tu luyện của nó cũng sẽ cực kỳ thần tốc, thậm chí kết hợp với thiên phú của nó thì cho dù có so sánh với Tứ đại thần hâu người đã từng nghe cũng không có xê xích nhiều.”

Lưu Chính Minh nghe vậy thì cũng yên tâm. Hắn nhanh chóng sử dụng Quỳnh Thiên Phong để xem xét xung quanh. Nhận thấy ngoại trừ cây cỏ ra thì cũng chỉ có mấy loại thú bé, thậm chí không có một con nào có khả năng tu luyện cả.

Xác nhận không có uy hiếp về sau, Lưu Chính Minh nhanh chóng hướng về sâu bên trong một ngọn núi xây tạm một cái động phủ. Đối với hắn giờ phút này mà nói, trong vòng năm cái hô hấp là có thể xây được một căn phòng cỡ nhỏ rồi. Hắn cũng không cần quá cầu kỳ, vốn là hắn chỉ muốn một chỗ để tạm thời bế quan mà thôi, nên công việc vẫn là rất nhanh. Ngược lại Lưu Chính Minh cũng không cần để ý đến Càn Minh Nguyệt, theo như thuyết pháp của hệ thống mà nói, năng tiếp nhận truyền thừa thời gian còn cần cả tháng nữa, và sau khi xuất quan khẳng định là đạt đến Đầu Linh cảnh.

Nhanh chóng phân phối Kim Quang Ảnh Viên ở ngoài hộ pháp, Lưu Chính Minh nhanh chóng điều chỉnh lấy tâm thái, chuẩn bị xung kích bậc 2 sinh mạng!

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Kết Đan (1)

Lưu Chính Minh nhập định ngồi tại bên trong mật thất, hai mắt khẽ nhắm, thần niệm đảo qua tình trạng cơ thể của mình. Tuy có Kim Quang Ảnh Viên hộ pháp bên ngoài nhưng không sợ vạn nhất chỉ sợ nhất vạn, cẩn thận vẫn là trên hết, Lưu Chính Minh vẫn tự mình bày ra mấy đạo cấm chế.

Giờ phút này tâm tư của hắn tất cả đều đặt lên việc ngưng tụ thành đan.

“Chính xác thì, làm thế nào để kết đan đây?” Hắn tự hỏi.

Lưu Chính Minh chính xác là đã xem qua rất nhiều thể loại tiểu thuyết, trong đó có cả tu tiên lẫn tu võ. Bất quá lý thuyết là một chuyện, thực hành nhưng lại là chuyện khác.

Giờ phút này hắn chỉ cảm thấy thể nội lực lượng đang hùng hực chực chờ phun trào, toàn thân kinh mạch đều tựa như từng đầu núi lửa đồng dạng, chỉ trong nháy mắt là có thể bộc phát ra được sức mạnh khủng khiếp.

Cảm thấy không có đầu mối, Lưu Chính Minh quyết định đi tham khảo hệ thống. Bất quá hắn chỉ được có câu trả lời:

“Nếu như ta mà nói cho người biết tất cả thì tu hành còn gì ý nghĩa nữa. Chỉ có cái gì thích hợp với bản thân nhất người mới nên chọn, dù sao võ đạo trăm sông đổ về một biển, tiên đạo vạn pháp quy nguyên, đại đạo chí giản, vạn pháp quy chân, tất cả các con đường đều sẽ dẫn tới một cái đích đến. Đây, ta chỉ có thể giúp được người thể thôi, tự mình thể ngộ đi, dù sao người tu luyện công pháp chính là Hỗn Chân Công, ta cũng không biết được rằng chuyện gì sẽ xảy ra đâu.”

Nghe hệ thống nói thế xong, Lưu Chính Minh cũng tự mình cảm thấy có lý, vội vàng tự mình cảm ngộ lại toàn bộ cơ thể, trong đầu liên tục suy tính các khả năng.

Một bên, hệ thống nhìn thấy cảnh đấy thì cũng gật đầu. Hắn cũng không có nói sai, nếu như để Lưu Chính Minh tự mình tìm hiểu dù sao cũng chính là lựa chọn tốt nhất, hắn cũng chỉ có thể làm người dẫn lối cho tư duy của Lưu Chính Minh mà thôi.

“Mấu chốt chính là, ta cũng có biết Hỗn Chân Công tu luyện đến cùng là ra được cái quái gì đâu?” Hệ thống nghĩ thầm.

Hai ngày trôi qua, Lưu Chính Minh vẫn tự mình đắm chìm vào trong minh tượng, liên miên bất tuyệt. Dù sao đến cảnh giới này rồi, hai ngày không ăn không ngủ cũng không phải là cái gì quá to tát.

Tận dụng các hiểu biết mà hắn đã được đọc, Lưu Chính Minh đã suy diễn gần trăm phương án, bất quá tất cả dường như vẫn sẽ thất bại. Không nản lòng, hắn bắt đầu trải chuốt lại chính mạch suy nghĩ của bản thân.

“Đầu tiên, ta cần phải nhận biết kim đan kỳ tu sĩ so sánh với cảnh giới thấp hơn, trên căn bản là đã không cùng một cấp bậc sinh mạng thể rồi, tựa như hệ thống nói, đã là một sự phân cách giữa bậc 1 và bậc 2. Đạt đến bậc 2 cường giả, nhu cầu đối với thức ăn đã không còn quá mức cần thiết, chỉ cần dựa vào hấp thu năng lượng xung quanh đã đủ để nuôi sống cơ thể rồi.

Sau khi kết đan, thể nội năng lượng sẽ nhiều gấp tới cả chục lần, đồng thời cũng trở nên tinh khiết hơn rất nhiều, đây chính là phân biệt về mặt năng lượng, tăng cường độ áp súc cùng mật độ.

Hơn thế nữa, Kim Đan cảnh kết thành về sau, thần niệm cũng được nhận lấy củng cố rất nhiều, so sánh với thần niệm của bậc 1 đỉnh phong không khác gì một bên là trời trong một bên là sương mù cả.

Từ đó ta có thể tổng kết lại, kết đan kỳ thực chính là áp súc lấy năng lượng trong cơ thể, từ đó hình thành một viên chứa năng lượng. Cấp bậc viên chứa càng cao, năng lượng được tự thân sử dụng sẽ càng tinh khiết cùng dồi dào.

Theo thường thức cơ bản, đại đa số kim đan đều phân làm cửu chuyển, cho thấy con đường về sau đi càng xa. Trên thân kim đan còn ngưng tụ ra đan văn, càng hoàn mỹ càng chứng tỏ được độ khủng bố của nó. Bất quá, cửu chuyển liệu có phải là cấp bậc cao nhất?

Thiên địa chi sinh, cửu vị cực số. Bất quá so sánh với thiên địa, còn có thiên ngoại thiên, còn có vùng tinh không rộng lớn. Thiên địa vốn là vô cực, đại đạo chính là vô hạn, làm sao có thể giới hạn tại cửu chuyển đầu? Nếu như kết đan không có giới hạn thì sẽ ra làm sao? Chẳng lẽ còn có thể xuất hiện thập chuyển, thập nhất chuyển hay còn hơn cả thế? Cửu chuyển ở đây vốn là chỉ số lần tôi luyện kim đan, sau này sẽ đề phá đan thành anh, vậy tại sao ta lại chỉ có thể ngưng kết ra một viên kim đan, hay chính như hệ thống nói, một cái bình chứa đâu?”

Đại đa số những điều này đều là Lư Chính Minh từ trong pháp quyết của Hỗn Chân Công lĩnh ngộ đi ra, hắn cũng hiểu được lý do. Nếu như ngưng kết ra nhiều loại kim đan khác nhau thì tốt nhất đó chính là đồng tu nhiều loại thuộc tính, bởi vì nếu như cùng một thuộc tính thì còn ngưng kết ra hai cái làm gì? Mà căn bản năng lượng của Hỗn Chân Công nó có hẳn là một loại thuộc tính không?

Chính ra mà nói là Hỗn Chân công có thể biến đổi ra mọi thể loại, nghĩa chính là nó không có tự thân thuộc tính, vì tự thân nó chính là ‘vô’ rồi. Chính vì vậy nên Lư Chính Minh mới có được một suy nghĩ, sẽ thế nào nếu như mà hắn ngưng tụ một viên Kim Đan trong một viên khác đâu?

“Mỗi một lần bề mặt của một viên kim đan có thể thành hình, trên cơ bản đều sẽ lại phải chịu một lần tôi luyện, càng khiến cho nó trở nên cứng rắn. Sẽ thế nào nếu như mà ta lợi dụng trạng thái phá đan thành anh, khiến đặt một viên kim đan sâu bên trong một viên khác, đợi đến lúc mặt ngoài của viên kim đan thứ nhất tôi luyện đầy đủ cửu chuyển, lại lợi dụng thời cơ đẩy dồn ép năng lượng lại vào viên kim đan thứ hai bên trong, khiến cho nó phá vỡ bề mặt bành trướng, rồi lại lập đi lập lại quá trình đó?”

Lư Chính Minh càng nghĩ càng hăng, tựa như tìm thấy một con đường mới:

“Vậy thì sau này khi mà Hỗn Chân Công có thăng cấp, hệ thống kim đan vẫn sẽ chỉ có một mà không phải một, tận dụng hiệu ứng tôi luyện, không ngừng bồi luyện cho khoá kim đan, càng khiến cho nó trở nên cứng rắn đâu? Trên căn bản là dựa theo mô hình tesseract, biến đổi không ngừng viên kim đan, càng khiến cho nó trở nên cứng rắn hơn. Với dạng này thì mình sẽ hoàn toàn không cần lo lắng đến bội thực năng lượng, hay là xung đột năng lượng đâu?”

Nghĩ đến là làm, Lư Chính Minh tập trung tất cả năng lượng trong cơ thể, thanh tẩy một lượt tất cả các huyết đạo, nhanh chóng hướng đến trong đan điền khí hải.

Tại đan điền không gian bên trong, một từng đợt năng lượng tràn vào nhanh chóng ngưng kết lại, từ khí chuyển sang lỏng, từ lỏng chuyển thành rắn, từ rắn kết tụ lại, nhanh chóng biến thành một hạt tròn xoe màu vàng, quang mang lấp lánh.

Viên tròn này không ngừng xoay chuyển, nhanh chóng hấp thu lấy từng đợt năng lượng xung quanh, không ngừng ngưng tụ lại, càng nhanh chóng trở nên to lớn hơn, quang mang cũng phát ra ngày càng rực rỡ.

Bất quá để ngưng tụ lấy năng lượng của toàn cơ thể, tất cả các khiếu huyết trên người của Lư Chính Minh đều được mở rộng, một lần nữa đón lấy tẩy rửa. Sự cọ xát giữa từng đợt linh lực trong cơ thể nhanh chóng khiến cho Lư Chính Minh không hề có chút nào thoải mái, chỉ cảm thấy vô cùng đau đớn, tựa như cơ rút hết cơ bắp đồng dạng.

Bất quá hắn cũng hiểu được rằng đây chính là sinh mệnh lột xác, cả nhục thể nhận lấy một lần trùng sinh, thoát thai hoán cốt. Nếu hắn không chịu nổi dù chỉ là đau đớn như thế này thì sau này lấy đâu ra tư cách vấn đỉnh các cảnh giới cao hơn? Chính vì thế nên mặc dù cơn đau làm cho hắn chỉ muốn hét lên, nhưng thuy chung hắn vẫn không kêu rên dù chỉ một tiếng.

Ở trong hệ thống không gian, Tiệp Tiệp nhìn thấy cảnh này thì cũng chỉ có thể gật đầu:

“Tốt, có ý chí, có nghị lực. Không hổ là ký chủ. Bất quá đây vẫn chỉ là bước đầu tiên trên con đường tu luyện mà thôi, ký chủ vẫn cần phải cố gắng nhiều.”

Nói xong nó nhìn về phía tay của mình, lúc này cũng đang dần trở nên nhẹ nhàng, ngày càng mờ nhạt tựa như sắp biến thành sương mù, ni non:

“Chỉ cần ký chủ kết đan thành công xong là cũng đến lượt ta rồi. Mong là ta cũng thành công.”

Quay trở về với Lư Chính Minh, giờ phút này hắn chân chính cảm nhận được rằng là linh lực của hắn thực sự nhiều lắm, vốn lấy nhục thân của hắn cũng bắt đầu có chút chống đỡ không nổi.

Tâm niệm nhất động, toàn thân Lư Chính Minh bắt đầu bốc lên từng đợt lục sắc hoa diễm, tàn mát từng đợt sinh cơ cường đại, khiến cho từng chỗ trong cơ thể của hắn bị tổn thương nhanh chóng được hồi phục.

Cảm nhận được tình trạng cơ thể về sau, thấy không có gì đáng lo ngại, Lư Chính Minh mới dời chú ý đến vào trong đan điền của chính mình.

Giờ phút này, viên Kim Đan trong đan điền khí hải hắn so với lúc này đã to gần như gấp đôi, từng đợt linh lực tàn mát xung quanh, chôn vùi xung quanh thân đan, lại nhanh chóng ngưng tụ sáp nhập vào.

Nhìn thấy vậy, Lư Chính Minh cũng hơi có chút buồn cười:

“Chẳng khác gì ta đang xem một thể loại phản ứng hoá học cùng vật lý cả. Bất quá viên Kim Đan vẫn còn nhỏ quá, chưa đạt đến được tiêu chuẩn, xem ra ta vẫn còn phải ngồi như thế này dài lâu rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Kết Đan (2)

Đã ba ngày trôi qua, Lư Chính Minh vẫn như một lão tăng nhập định, ngồi bất động. Trong thức hải liên tục suy diễn từng cơ sở tu luyện, kết hợp với phân tích loại suy từng động tác một, cố gắng giảm bớt từng động tác dư thừa.

“Kiếm chiêu này có thể nối tiếp cùng với thức thứ ba, sau đó lại kéo dài cùng với thức thứ hai, hắn sẽ tạo ra một chuỗi....”

Toàn thân Lư Chính Minh ngoài trừ từng luồng lục sắc hoa diễm cũng bộc lộ lên từng đợt ý cảnh vô học kinh người, mà từng khoảng ý cảnh này, đều đang dần dần có dấu hiệu dung hợp, toàn bộ khuynh đảo cả mặt thất.

Quá trình này vẫn liên tục lặp đi lặp lại, cho đến bốn ngày sau.

Giờ phút này từ lúc Lư Chính Minh bắt đầu bế quan đến bây giờ đã có khoảng một tuần trên dưới. Đột nhiên, từng đợt ý cảnh hùng hồn xung quanh cơ thể Lư Chính Minh đều nhanh

chóng thu liễm lại vào thể nội, bất quá dư uy vẫn còn đó, khí thể toàn thân của hắn không ngừng tăng trưởng, khiến cho cả mặt thất cũng rung lên nhẹ nhàng.

Đôi mắt Lưu Chính Minh mở ra, bên trong tựa như phản ánh lấy tinh thần nhật nguyệt, thời gian ngưng đọng, chỉ cần nhìn vào cũng đủ để thấy một luồng kiếm ý khiêu người.

Hắn phun ra một ngụm trọc khí:

“Cuối cùng, ta cũng đã dung hội quán thông thành công toàn bộ kinh nghiệm võ học, không những thế, thời gian kiếm ý cũng đã đặt chân vào cừu đoạn, sắp tấn thăng lĩnh vực rồi. Tạm thời cũng không chưa thể tăng cường lĩnh ngộ được, vẫn là cứ xem trạng thái viên Kim Đan đã.”

Nhất niệm vừa động, Lưu Chính Minh ý thức đã xuất hiện tại bên trong đan điền. Nhìn lấy trước mắt một quả cầu tròn vo to bằng viên sỏi, quanh thân phát tán từng đợt năng lượng, Lưu Chính Minh vô thức gật đầu:

“Xem ra đã đủ điều kiện rồi, bây giờ có thể hoàn toàn lấy lĩnh lực tôi luyện kim đan được rồi. Bất quá trước đây cứ tạo ra viên đan bên trong đã.”

Nghĩ đến đây, Lưu Chính Minh lập tức điều động lĩnh lực thành một lưỡi dao sắc nhọn, hướng về phía viên kim đan chính là một chém. Chỉ trong nháy mắt, viên đan nhanh chóng bị cắt đôi làm hai nửa.

Lưu Chính Minh thao tác cực nhanh, điều khiển con dao tạo từ lĩnh lực đào khoát một phần trung tâm kim đan, nhanh chóng ngưng tụ lại thành một viên khác, còn lấy lĩnh lực còn lại như một lớp màng bao phủ tất cả, không cho viên kim đan có cơ hội vỡ ra.

Quá trình này được diễn ra liên tục trong vòng cả canh giờ, dù sao ngưng tụ dù chỉ bé như giọt nước kim đan cũng phi thường mất thời gian. Bất quá cuối cùng Lưu Chính Minh cũng đã thành công, viên kim đan thứ hai nhanh chóng được hoàn thành.

Hắn khéo léo đem nó để lại vào bên trong viên kim đan thứ nhất, đồng thời nhẹ nhàng dùng lĩnh lực vá lại vết rách của màng bề ngoài. Tất cả xong xuôi, viên kim đan to như viên sỏi kia nhìn trông không có gì thay đổi, bất quá tại bên trong, một viên kim đan bé như giọt nước đang không ngừng xoay tròn, liên tục thôn phệ lấy lĩnh khí xung quanh.

Nhìn lấy cảnh này, Lưu Chính Minh phi thường hài lòng gật đầu:

“Không hổ là ý tưởng ta lấy từ pháp quyết bên trong của [Hỗn Chân Công], quả nhiên là có thể làm được. Bất quá có lẽ đây cũng chính là cách tu luyện chính xác nhất của [Hỗn Chân Công]?” “

Bỏ mặc câu tự vấn đấy, Lưu Chính Minh nhanh chóng dẹp hết tàn niệm, bắt đầu quá trình tôi luyện kim đan.

“Kim đan vì cừu chuyển, vốn là trải qua lĩnh lực tẩy lễ chín lần. Đối với mỗi tu sĩ khác nhau thì phương thức tôi luyện lại khác nhau. Hoà hệ tu sĩ thì sẽ dùng Hoà luyện kim đan. Tiên thiên trúc cơ vốn là có thể khiến cho khí ngưng thành thực, hoá thành lực. Hoà luyện kim đan kì thực chính là lấy chính mình lĩnh lực ngưng thực thành lửa, từ đó hình thành một quả trình giống như luyện đan, dùng tính chất của nhiệt độ cùng lực ép để áp súc lấy viên kim đan. Lôi hệ tu sĩ thì sẽ dùng lôi điện đến để tẩy luyện, phong hệ sẽ sử dụng từng đợt lĩnh lực hoá thành cuồng phong, đem kim đan cuốn trong đấy, thủy hệ, kim hệ, lực hệ, sát hệ.”

Nghĩ đến đây, chỉ thấy tâm niệm của hắn động một lần, từng đợt lĩnh lực hoá thành đủ các thể loại thuộc tính nhanh chóng bao phủ lấy cả viên kim đan. Có cả lửa, có cả nước, có cả băng, có...

“Đại đạo ba ngàn, đa số đa nguyên vũ trụ đều tồn tại ba ngàn đại đạo, trong đó tuyệt đại đa số là giống nhau. Không giống với nhất hệ tu sĩ, nhờ vào [Hỗn Chân Công], ta chính là toàn hệ, chỉ bất quá là có một số hệ tựa như không gian hay thời gian là có chút chưa nắm vững được, còn mấy hệ tự nhiên như lửa và nước thì không vấn đề gì.”

Bất quá điều này cũng không có ảnh hưởng đến tiền đồ, dù sao vạn pháp quy nguyên, tôi luyện kim đan cũng chỉ cần vẹn vẹn là tôi luyện, dù cho có là hệ nào thì hiệu quả đạt đến đều sẽ tương tự, vậy nên kì thực Lưu Chính Minh biến đổi lĩnh lực thành từng loại thuộc tính khác nhau, bất quá chỉ vì hắn thấy đẹp mắt mà thôi.

Mỗi một loại kim đan được tẩy rửa bởi mỗi vị tu hành giả khác nhau, trên cơ bản đều sẽ có chút đặc tính riêng của mình, chính vì vậy nên ngoại trừ cừu chuyển loại kia, trên đời cũng có tồn tại nhiều thể loại khác, ví dụ như Cừu Trọng Kim Liên kim đan, Thất Chuyển Tinh Cực kim đan, Hỗn Nguyên Vô Cực kim đan,... Những loại này trên căn bản đều so sánh với cừu chuyển kim đan thông thường mạnh hơn nhiều lần.

Thậm chí tại một số vị diện mang tính chất đặc biệt, cũng có thể xuất hiện thập chuyển, bách chuyển, thiên chuyển,... Dù sao Toản Vũ trụ rộng lớn, không bao giờ thiếu cái lạ. Lưu Chính Minh chính vì hiểu được điều đấy, nên hắn không muốn để cho kim đan của mình chỉ có thể đạt được đến cừu chuyển, cho dù là thập chuyển, thậm chí là bách chuyển cũng không được. Hắn coi trọng nhất là kết quả sau cùng, chính vì vậy nên mới sử dụng lấy phương pháp này.

Như đã nói ở trên, [Hỗn Chân Công] là công pháp Tư cấp, vậy nên gần như không có loại kim đan nào mà nó không thể tôi luyện thành được, cách của Lưu Chính Minh kì thực chỉ là một trong những cách được đánh giá tốt nhất mà hắn có thể lĩnh ngộ được ra mà thôi. Bất quá Lưu Chính Minh vẫn như có một loại trực giác, đó chính là có vẻ [Hỗn Chân Công] rất thiên hướng phương án này.

Viên kim đan bị luồng lĩnh lực của Lưu Chính Minh bao phủ lấy, càng có cảm giác trở nên ngưng thực, trên bề mặt đã ẩn ẩn xuất hiện lấy đan văn. Từng đợt tạp chất tồn tại trong đan còn sót lại nhanh chóng bị đánh tan ra, bất quá số lượng bé nhỏ tới mức ngay cả lấy thần thức của Lưu Chính Minh cũng có chút không quan sát nổi.

Quá trình này liên tục được lặp lại, từng đợt lĩnh xung quanh nhanh chóng chôn vùi thành từng vòng xoáy, mỗi một lần đảo qua lại khiến cho kim đan trở nên cứng rắn hẳn, cũng có một chút to lên.

Trên thân kim đan, nương tựa theo từng vòng lĩnh lực, đan văn vốn đang rất mờ mờ nhanh chóng trở nên rõ ràng, bao phủ lấy cả viên kim đan, bốc lên một cỗ khí có thể nói rõ đạo vị.

Kim đan được tôi luyện bởi lĩnh lực, đan văn được kết hợp bởi tự thân sở học, dung hội quán thông toàn bộ, hay nói cách khác, chính là ‘Đạo’. Đạo ở đây không phải để chỉ đạo tâm, hay là con đường hướng đến, mà là chỉ lĩnh ngộ của chính mình đối với tất cả mọi, đối với cả ba ngàn đại đạo. Đây mới chính là lý do khi một võ giả muốn kết đan, tất cả đều yêu cầu phải dung hội quán thông được tự thân võ đạo, từ đấy kiên cố lấy đan văn.

Dần dần, trải qua chín lần vòng lĩnh lực luân chuyển, giây phút này, viên kim đan đã trở nên vô cùng cứng rắn, quanh thân phát tán từng đợt quang mang cực thịnh, toàn thân đan văn rực rỡ, rõ ràng đã trở thành một viên hoàn hảo cừu chuyển kim đan.

Cái này ném đi hoàn toàn có thể tiện sát biết bao nhiêu người ở Phi Vũ Đại Lục. Dù sao đối với họ mà nói, bất chuyển kim đan đã là thiên niên khó gặp thiên tài, nếu không vẫn lạc, chính có cơ hội vẫn đỉnh Tiên vực. Cừu chuyển thì càng là vạn cổ xuất thế, chính như mặt trời giữa một bầu trời đầy sao, quang mang lấn áp hết thảy. Đây chính là một yêu nghiệt thiên tài đích thực, nếu không có gì ngoài ý muốn, phi thăng Tiên vực là gần như trong lòng bàn tay.

Bất quá, đây vẫn chưa phải là kết thúc, chỉ thấy được viên kim đan kia không ngừng run rẩy. Đột nhiên, lấy từ gần như tất cả mọi vị trí, cả viên kim đan hoàn hảo nhanh chóng bị nứt thành từng mảnh vụn, tuy thế, đây không phải là dấu hiệu của việc kết đan thất bại, mà lại chính là thành công.

Chỉ thấy bên trong đám mảnh vỡ đấy, nhanh chóng xuất hiện một viên kim đan bé bằng một nửa viên kia, nhanh chóng hấp thu lấy từng đợt mảnh vỡ. Dần dần, trên thân viên kim đan thứ hai cũng xuất hiện lấy đan văn, toàn thân cũng bộc lộ ra chín vòng linh lực, rõ ràng là viên kim đan thứ hai đã đạt được đến cửu chuyển.

Bất quá lần này không giống viên kim đan thứ nhất đạt đến cửu chuyển là dừng, lần này, linh lực xung quanh viên kim đan thứ hai kể cả sau khi nó đạt đến được cửu chuyển vẫn lao vào tiêu luyện lấy nó, khiến cho viên kim đan thứ hai đã đạt đến thập chuyển, và đang không ngừng hướng thập nhất chuyển biến đổi.

Giờ phút này, Lưu Chính Minh mới xem như kết đan hoàn thành, khí thể cả người đều phát sinh biến đổi nghiêng trời lệch đất.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Độ kiếp! (1)

Kim Đan cảnh.

Tại rất nhiều thế giới còn có tên gọi là Siêu Phàm cảnh.

Đứng tại cảnh giới này trở đi, chính là đã siêu thoát hoàn toàn giới hạn của một con người bình thường. Kim đan cảnh chính là chân chính ích cốc, có thể không ăn không uống, chỉ dựa vào linh khí hấp thu cũng đủ sống rồi.

Tuổi thọ của một võ đạo tông sư, hoặc là trúc cơ kỳ tu sĩ cũng chỉ có cao nhất là gần hai trăm năm, dưới tình huống không có đan được nghịch thiên cải mệnh hay tác động ngoại lực.

Nhưng đối với một kim đan kỳ tu sĩ, thọ nguyên đã vượt thắng từ gần hai trăm đạt đến khoảng hơn 500 năm, một thời gian có thể so sánh với cả một triều đại của một vương triều hùng mạnh. Đây chính là một loại chất biến.

Bất quá kể từ bây giờ, chính vì đã siêu thoát khỏi phạm trù của phàm nhân, chân chính bước lên con đường tu đạo, nghịch thiên mà đi, vậy đón chờ một vị Kim đan kỳ vừa mới tấn thăng chính là lời kiếp.

Cực sinh tức cực tử, thiên đạo vô tư, có được thì cũng phải có mất. Một tu sĩ khi đã bước vào Kim đan cảnh, thọ nguyên đã tăng thì nhất định phải đối đầu lời kiếp để hoàn lại nhân quả.

Thành công thì sẽ lập tức sở hữu thêm hàng trăm năm thọ nguyên, thể nội năng lượng cũng đạt đến hùng hậu khó tin, thất bại thì điều đón chờ duy nhất chính là phi hồi yển diệt, mờ yên mà đẹp.

Lời kiếp của Kim Đan cảnh chia làm tam trọng, trọng sau mạnh hơn trọng trước. Tiềm lực của sinh linh độ kiếp càng lớn, cường độ của lời kiếp càng mạnh, tại một số trường hợp đặc biệt, còn có thể xuất hiện các loại lời kiếp đặc biệt.

Từ Tiêu Thần Lôi, Nguyệt Ảnh Thần Lôi, Hủy Diệt Thiên Lôi, Diệt Thế Thần Lôi, Tam Tiêu Kinh Lôi, Bạo Cức Kinh Lôi,... tất cả đều thuộc về phạm trù lời kiếp đặc biệt.

Ngoài ra, đối với một số sinh linh đã từng làm chuyện táng tận thiên lương, di hại thương thiên, hay muốn cùng thiên đạo chống lại, thì đều sẽ nhận được lời phạt cường chế, hay cũng được gọi là thiên phạt.

Thiên phạt cũng có rất nhiều loại khác nhau, tỉ như Hồng Liên Thiên Phạt, Phong Hoả Thiên Phạt, Toái Hồn Thiên Phạt,...

Phía trên thiên phạt còn có thiên nộ, hạo kiếp các loại... Đây chính là một số dạng thiên kiếp mang theo ý chí của thương khung, chung quy lại là gần như có ý muốn hủy diệt kẻ muốn độ kiếp.

Bất quá, tuy tiềm lực càng cao thì thiên kiếp càng mạnh, nhưng đại đạo ngũ thập thiên diễn tứ thập cửu, chỗ tốt sau khi vượt qua thiên kiếp vô cùng lớn, tất cả đều có thể dễ dàng lấy căn cơ của tu sĩ sau khi vượt qua được hết lời kiếp.

...

Giờ phút này, Lưu Chính Minh đã đứng lên, khí tức toàn thân vô cùng khủng bố, chỉ trong nháy mắt đã phát tán khắp cả ngọn núi, dọa té chạy toàn bộ cả yêu thú lẫn dã thú tại nơi đây.

Ở bên ngoài mặt thất, nằm trên một tảng đá chính là Kim Quang Ảnh Viên, đã được Lưu Chính Minh giao nhiệm vụ hộ pháp, giờ phút này đang thoải mái cầm lấy một quả chuối bóc vỏ một nửa mà gặm, đột nhiên cảm nhận được khí tức phát tán của Lưu Chính Minh, kém chút không có đem quả chuối trong tay bóp nát.

Nó giật nhìn về phía mặt thất, trên khuôn mặt tràn ngập vẻ khó tin:

“Không thể nào! Chủ nhân thế mà đột phá Đấu Linh rồi? Thời gian như này cũng quá nhanh chứ hả? Mà cái khí tức này... thật sự là quá khủng bố, trên rất nhiều Đấu Vương mình đã từng gặp hiếm ai có thể sánh bằng với chủ nhân, mà chủ nhân mới bước vào Đấu Linh mà thôi. Xem ra đây chính là sự khác biệt giữa thiên tài cùng với người thường a.”

Kim Quang Ảnh Viên cười khò, bỗng nhiên thần sắc trở nên nghiêm nghị:

“Không thể như vậy được. Với đà này thì ta rất có thể sẽ bị bỏ xó vì không thể theo kịp bước tiến của chủ nhân rồi. Ta phải cố gắng quyết tâm tu luyện.”

Con mắt của nó sáng phát như ngập tràn ngọn lửa đấu chí, bất quá nếu như không biết thì còn tưởng nó đang tìm kiếm bạn tình đâu. Nó bóc lấy quả chuối cho vào mồm, rồi nhanh chóng hấp thu linh khí tinh toa tu luyện, đương nhiên là trạng thái cũng không sâu, tâm thần vẫn luôn chú ý về phía Lưu Chính Minh. Phía dưới chân nó là Hoàng Thiên Lô, tuy không có bất kỳ ba động nào nhưng vẫn phát ra từng đợt quang mang huyền ảo.

“Xem ra chủ nhân cũng sắp phải độ kiếp rồi, nhưng ta khá tin rằng chủ nhân chắc chắn sẽ an toàn vượt qua.”

Tại trong thời gian vừa qua, nó gần như chính là sống ký sinh tại bên trong ống tay áo của Lưu Chính Minh, đối với chiến lược của hắn thể nhưng mà nhất thanh nhị sở, cùng với việc Lưu Chính Minh thành công trấn đồ trước mấy chục vị Đế cảnh, đã làm cho lòng sùng kính của nó đối với Lưu Chính Minh chính là sòng Hồng dâng trào, cuộn cuộn không dứt, tự nhiên là phi thường tin tưởng hắn.

Bên trong mặt thất, Lưu Chính Minh cảm thấy thanh thế quá mức lớn, bên nội liềm lại khí tức vào trong cơ thể. Cảm nhận được từng đợt năng lượng xen kẽ bên trong các mối cơ bắp, trong cả đan điền, Lưu Chính Minh âm thầm cảm thán:

“Quả nhiên là sinh mạng lột xác có khác, với trạng thái cơ thể hiện nay, so sánh với trước kia của ta đúng là khác biệt rất rõ ràng. Coi như hiện tại để ta chiến đấu cùng với ta lúc trước, khẳng định có thể tính là đè xuống đất ma sát, tỉ lệ thắng quá rõ rệt.”

Lưu Chính Minh nhắm mắt lại, tự cảm nhận lấy linh niệm của chính mình.

“Tuy khoảng cách linh niệm vẫn không có quá lớn thay đổi, bất quá cường độ đã trở nên hùng hậu hơn rất nhiều, hình ảnh xem xét cũng càng trở nên chi tiết. Nếu như trước kia, coi như không sử dụng [Quỳnh Thiên Phong], ta cũng chỉ có thể nhìn thấy rõ thân ảnh đối phương, cũng có lẽ nhận diện ra được. Nhưng với hiện tại, coi như ta không sử dụng [Byakugan], thì ta thậm chí còn có thể xem xuyên thấu cả người đối phương, từ những chi tiết nhỏ nhất như hoa văn trang phục các thể loại.”

Sau đó hần nắm chặt bàn tay lại, hướng về phía trên đầu tung ra một quyền. Một quyền này không bao hàm bất cứ loại kỹ năng nào, chỉ thuần túy là lực lượng nhục thân xen lẫn lấy linh lực.

Bùm!

Lưu Chính Minh có chút ngờ ngạc nhìn lấy chiến tích mình vừa tạo ra. Đất đá bay tứ tung, cây cối gãy ngã gãy nghiêng, mà hơn thế nữa, cả khu vực đỉnh núi cũng đã bị trực tiếp đánh tan thành từng mảnh nhỏ, khiến cho Lưu Chính Minh trực tiếp thấy được cả một bầu trời rộng lớn.

“Cmn! Không hổ là kim đan cảnh! Chỉ dựa vào thuần túy nhục thân cùng linh lực cũng đủ oanh nổ cả một cái đỉnh núi!” Hần nhìn chăm chăm vào đôi tay mình, cảm giác đôi bàn tay cũng trắng trẻo không ít.

Khoan hãy nói, đúng là cả người hần sau khi đạt được thuốc biến, cả cơ thể chính là thoát thai hoàn cốt, khiến cho vốn Lưu Chính Minh cũng đã rất trắng so với phái đàn ông, giờ đây cả người càng có cảm giác trắng không tí vết, hơn xa so với dùng hàng hiệu mỹ phẩm.

Nếu như thả ở một đô thị hiện đại của thế kỷ hai mươi mốt, một Kim đan kỳ cường giả hoàn toàn có thể xóa sổ gần như bất cứ toà nhà nào, tất nhiên là không có Lưu Chính Minh cường hãn như vậy là một đám, nhưng gần như có thể khiến cho cả khuôn viên hàng chục mét không còn một kiến trúc nào nếu như đánh toàn lực.

Đương nhiên, Phi Vũ đại lục vốn chính là một vị diện có lượng linh khí cao hơn so với địa cầu, tự nhiên là đất đá nơi đây trải qua ức vạn năm hấp thu linh khí, tự nhiên cũng so sánh với địa cầu cứng rắn gấp mấy lần.

“Tốc độ hấp thu linh khí cũng được cải thiện rất nhiều.” Lưu Chính Minh hơi có chút ngạc nhiên, rồi sau đó nhanh chóng suy đoán ra tiền căn hậu quả.

Vốn là [Hỗn Chân Công] đã khiến cho kinh mạch trong cơ thể của Lưu Chính Minh lưu thông và rộng mở hơn rất nhiều, toàn bộ huyết đạo và mạch môn đều được đã thông rõ ràng, giờ đây, sau khi kết kim đan, kinh mạch toàn thân lại một lần nữa được nâng cao hiệu suất hấp thu linh khí, so sánh lúc trước phải nhanh gấp mười lần.

Cảm thấy trên người đang rất bụi bặm, hần nhanh chóng biến đổi ra phong thủy thuộc tính, nhanh chóng gạt trôi hết bụi trên cơ thể. Phui lấy gấu áo một chút, Lưu Chính Minh nghĩ thầm

“Quả nhiên là tu sĩ tiện lợi, mỗi một lần tắm không tốn thời gian là bao nhiêu, trực tiếp thì triển linh lực cọ rửa là được rồi.”

Đừng hỏi tại sao Lưu Chính Minh tuy có linh lực hùng hậu, nhưng vẫn không sử dụng nó đến bức hết bụi ra, mà lại còn mất công biến đổi phong thủy thuộc tính để dội qua người một lần. Đây chỉ đơn giản là thói quen mà thôi.

Bỗng nhiên, như có dự cảm, Lưu Chính Minh đột nhiên nhìn về thương khung. Lúc này tại phía trên, bầu trời vốn đang là nắng vàng rực rỡ nhanh chóng trở nên đen lại. Từng đám mây nhanh chóng tụ họp lại, lôi điện lấp loé.

“Xem ra là ta muốn độ kiếp rồi. Không biết sẽ là lôi kiếp gì đây?”

Lưu Chính Minh hai mắt lấp loé tỉnh mang, thần nhiên hướng lên không trung, nhẹ nhàng bước từng bước một.

Mái tóc hần xoả dài theo gió, xung quanh thân thể, từng luồng kiếm ý bức người phát ra ngoài, nương theo đó là từng thanh kiếm một nhanh chóng toả ra khắp các phương vị.

Thiên không chỉ thượng, từng đợt lôi điện đang nhanh chóng ngưng tụ, không gian xung quanh loé lên từng tia lửa điện, phát ra liên tục tiếng lách tách, cả bầu trời như đang tối sầm lại, cuồng phong rít gào.

Đến khi đã cách xa mặt đất gần mấy chục trượng, Lưu Chính Minh mới dừng lại, đôi mắt lấp loé về ngạo nghễ, hướng về trời cao, toàn thân cũng bùng phát từng luồng bàng bạc linh lực, gần trăm thanh kiếm cũng nhanh chóng tản mạn xung quanh, mũi kiếm hướng về phía kiếp vận.

Lôi kiếp hiện tại đã ngưng tụ xong xuôi, bộc lộ ra thiên uy vô cùng khủng bố, nhanh chóng hướng về đại địa lan tràn. Khí tức của thiên phạt khiến cho vạn vật đều không dám chống lại, cả khuôn viên mấy trăm trượng không có bất kỳ một sinh linh nào phát ra tiếng động. Tất cả đều đang đắm chìm trong im lặng.

Bất quá luồng thiên uy này chỉ có thể chấn nhiếp mấy loài dã thú, chứ đối với một tu hành giả có đạo tâm kiên định như Lưu Chính Minh mà nói, thì thật sự chỉ như gãi ngứa.

Chỉ thấy Lưu Chính Minh rút ra bên mình Viễn Xạ Kiếm, kiếm chỉ thương khung, một bộ phong khinh vân đạm nói ra:

“Tôi đi!”

Dứt lời, đợt thiên kiếp đầu tiên đã hạ xuống.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74: Độ kiếp! (2)

Nhìn lấy đệ nhất trọng thiên kiếp, Lưu Chính Minh cũng không có chút nào hoảng hốt, chỉ trong chớp mắt, Viễn Xạ Kiếm vung lên phía trước, chém ra một đạo kiếm khí, hướng về phía

kiếp vân lao tới.

Kiểm khí hoành không mà tiến, nơi nó đi qua, không khí như bị cắt lăm đôi, nhanh chóng đọng độ đệ nhất trọng thiên kiếp. Ngay tại nơi kiểm khí cùng lõi kiếp gặp nhau, xung quanh loé lên từng đợt tia lửa điện.

“Xèo...xèo...”

Gần như cùng lúc, chỉ thấy đạo lõi kiếp đầy giống như không có sức chống cự đồng dạng, nhanh chóng bị kiểm khí đánh tan. Được đà xông lên, kiểm khí liên tràng thêm tận những hai đạo lõi kiếp nữa rồi đến tận đạo thứ tư mới bị phá.

Lưu Chính Minh cũng không gấp gáp, chỉ nhẹ nhàng hướng về không trung chém ra tiếp ba đạo kiểm khí, lần lượt hoá giải hết nhất trọng thiên kiếp.

Kim Quang Ảnh Viên đứng ngay tại ngoài đấy hơn trăm trượng, trong ngực ôm lấy Hoàng Thiên Lô, theo dõi chăm chú lấy Lưu Chính Minh độ kiếp. Do tốc độ và phản xạ duyên cớ, nó cũng không thấy rõ ràng được tất cả hành động của Lưu Chính Minh, dù sao nếu tính ra thì nó vẫn chỉ còn là Kim Đan sơ kỳ.

Trong tầm mắt của nó, chỉ thấy đối mặt với lõi kiếp kinh khủng như thế kia, đối với Lưu Chính Minh không có chút nào uy hiếp. Chỉ thấy kiểm quang vừa hiện, lõi kiếp đã phá toái. Điều này khiến cho nó khâm phục không thôi. Nhớ lấy lúc trước kia nó được Lưu Chính Minh tặng cho đan dược, sau đó nó đã chui vào trong rừng để độ kiếp, nhất trọng lõi kiếp của Lưu Chính Minh cũng đã có uy lực mạnh hơn cả tam trọng lõi kiếp của nó.

“Tiếp theo sẽ là nhị trọng lõi kiếp cùng tam trọng lõi kiếp. Không biết chủ nhân vượt qua xong có đến nỗi bị thương không?”

Dựa vào sự sùng bái vô bờ bến của nó đối với Lưu Chính Minh, Bạch Kim Kim đương nhiên khẳng định là Lưu Chính Minh sẽ vượt qua được lõi kiếp, chỉ không biết là sẽ có bị thương nặng hay không mà thôi.

...

Giờ phút này đứng tại trên không trung, nhìn về phía kiếp vân đang nhanh chóng tụ lại, Lưu Chính Minh âm thầm cảm thán:

“Ân, đây chính là lõi kiếp sao? Sao ta có cảm giác yếu gà thế? Chỉ cần bốn đạo kiểm khí đã đủ phá được nhất trọng thiên rồi. Theo như ta thấy thì lõi kiếp luyện nhục thân cũng giống như là một lựa chọn không tồi, đặc biệt là khi ta đã đột phá về sau, nguồn năng lượng cần thiết để tăng lên cảnh giới nhục thân ắt cũng sẽ càng cao, không thể bỏ lỡ cơ hội này được.”

Nghĩ đến đây, Lưu Chính Minh lại đổi mắt về phía kiếp vân, lúc này đã ngưng tụ đệ nhị trọng thiên kiếp.

Thiên kiếp đột phá kim đan cảnh giới chia làm tam trọng, mỗi trọng có tổng cộng thập nhị đạo lõi kiếp, càng về sau, uy lực lại càng lớn. Nếu như tổng kết hết lại, chúng ta có tổng cộng tam thập lục đạo lõi kiếp, hay như giới tu chân nói, Tứ Cửu thiên kiếp!

Ngay tại lúc này, đạo lõi kiếp đầu tiên đã đánh xuống, uy năng so sánh với đạo cuối cùng của đệ nhất trọng lại lớn hơn gần như gấp đôi, khiến cho không gian ngập tràn một màu lam sắc.

Đối diện với đạo lõi kiếp này, Lưu Chính Minh cũng chỉ có hơi hốt đưa Viên xạ kiểm lên, uể oải hướng về không trung chém ra nhất đạo kiểm khí. Lần này, do uy lực của đạo lõi kiếp đã được đề thăng, thành ra kiểm khí đụng phải lõi kiếp về sau, cả hai đều cùng bùng nổ, nhanh chóng âm đạm tiêu tán giữa phiến thiên địa này.

Thấy như vậy, Lưu Chính Minh nét mặt vẫn giữ nguyên vẻ ung dung, bất quá linh lực toàn cơ thể lại đồng thời bộc phát, hướng về phía thập nhất đạo lõi kiếp còn lại chém ra bốn thức:

“Triệu Khách Mạn Hồ Anh,

Ngô Câu Sương Tuyết Minh.

Ngân An Chiếu Bạch Mã,

Táp Đạp Như Lưu Tinh.”

Tứ thức đầu tiên của [Lý Bạch Kiểm Pháp] đã được Lưu Chính Minh tu luyện được đến (Nhất Đại Tông Sư), phối hợp cùng với linh lực áp đảo một kim đan cảnh vừa mới tấn cấp bình thường gấp 225 lần, khiến cho uy lực của tứ thức đã đạt đến một cấp bậc mới hoàn toàn, hơn xa so với lúc trước.

Chỉ thấy bốn đạo kiểm quang hiện lên, nhanh chóng đi xuyên qua cả thập nhất đạo lõi kiếp, nhanh chóng khiến cho toàn bộ bị nát toái, thậm chí còn xé gió chém gần tới cả kiếp vân.

Đệ nhị trọng lõi kiếp, kết thúc!

Lưu Chính Minh mặt không biểu tình hướng về phía thượng thiên, khẽ nhếch miệng trào phúng:

“Xem ra độ kiếp không hơn gì như thế này. Có cần ta phải đứng yên không làm gì không?”

“Ầm ầm!”

Trên bầu trời, một âm thanh trầm thấp, tựa như đáp lại cuồng ngôn của Lưu Chính Minh. Mây đen lại càng ngưng tụ, tựa như muốn nhường thiên địa vĩnh viễn chìm trong bóng tối đồng dạng. Cuồng phong gầm thét, đem cây cối dưới mặt đất ép tới mức gần như bật cả gốc rễ. Sâu bên trong kiếp vân, lấp loé từng tia điện, nhưng lần này lại là hoàng sắc.

Nhìn thấy như vậy, đang ở bên ngoài quan sát Bạch Kim Kim chút nữa thì ngã xuống, miệng há hốc:

“Hoàng - hoàng sắc lõi kiếp! Thiên hôn địa ám! Đây chính là thiên nộ trong truyền thuyết để xử phạt những kẻ dám bất kính với thượng khung! Chủ nhân...”

Nói đến đây, ánh mắt nó bắt đầu lo lắng nhìn về phía Lưu Chính Minh. Cho dù nó có lòng tin vào thực lực của hắn tới mức nào đi chăng nữa thì giờ phút này cũng không thể không vì Lưu Chính Minh mà lo lắng. Dù sao thiên nộ vốn chính là một truyền thuyết, gần như rất ít người có thể dưới thiên nộ mà sống được, nếu có thì cũng sống dở chết dở.

Bất quá nó cũng không dám làm gì, dù sao chân chính người độ kiếp mới là Lưu Chính Minh, nó mà dám vào giúp có lẽ không giúp được gì, mà chỉ càng tăng thêm cường độ lõi kiếp mà thôi.

Trái ngược với vẻ lo lắng của Bạch Kim Kim, cảm nhận được thiên uy mạnh mẽ đáng sợ, Lưu Chính Minh trên mặt không nhìn ra chút nào kinh sợ, chỉ có nồng đậm hứng thú.

“Xem ra như này mới có chút tính khiêu chiến chứ.”

Đứt lòi, vút bỏ hần nhanh chóng đạp bước lên không trung, hướng về phía kiếp vân lao tới. Cùng lúc đây, phía bên trên cũng đã ngưng tụ được thành công đệ tam trọng lòi kiếp, cũng hầnh chóng hạ xuống liên tiếp cả thập nhị đạo lòi kiếp.

Nhìn thấy như vậy, Lưu Chính Minh cũng không có chút nào ngưng trọng, trên mặt vẫn duy trì nụ cười mỉm, thậm chí còn không hề dùng đến linh khí hộ thể, một thân lao vào phía bên trong cả đợt thiên kiếp.

Lòi kiếp đánh vào trên người Lưu Chính Minh, nhưng không thể gây được trên người hắn dù chỉ một vết thương, cùng lắm cũng chỉ có chút đau đớn mang lại theo đặc điểm của lòi đình tính.

Bất quá cái nỗi đau này so sánh với lúc mà hần phải từng chịu khi luyện hoá [Bất Diệt Linh Viêm] không là gì cả, chỉ có thể khiến cho hần có chút ngứa. Cứ như vậy, Lưu Chính Minh một thân đứng tại bên trong kiếp lòi, bên tai cũng đã nghe thấy từng đợt âm thanh:

“Keng! Ký chủ nhận lấy lòi đình chỉ lực tẩy lễ, trong quá trình thu thập lấy 5000 điểm Def, 10000 điểm Str, 1000 điểm Dex.”

“Keng! Ký chủ nhận lấy lòi đình chỉ lực tẩy lễ, trong quá trình thu thập lấy 5000 điểm Def, 10000 điểm Str, 1000 điểm Dex.”

“Keng! Ký chủ nhận lấy lòi đình chỉ lực tẩy lễ, trong quá trình thu thập lấy 5000 điểm Def, 10000 điểm Str, 1000 điểm Dex.”

Tại bên ngoài, nhìn thấy Lưu Chính Minh lao vào bên trong lòi kiếp, Bạch Kim Kim kếm chút nữa kinh hô, rồi tròn tròn con mắt khi thấy Lưu Chính Minh gần như không có chút hề hần gì. Nó cũng bèn ghờ dài một hơi, một bên cảm thán:

“Chủ nhân không hổ là chủ nhân, nhục thân cường hần tới mức ngang kháng cả thiên nộ mà thậm chí không cần dùng đến linh lực hộ thể. Thân làm Đẩu Thủ vốn nổi tiếng với nhục thân hơn hần nhân loại như ta đứng trước ngài đứng là chỉ như đom đóm trước trăng rằm. Quả là thiên ngoại hữu thiên nhân ngoại hữu nhân.”

Quay trở lại với Lưu Chính Minh, giờ phút này lòi kiếp hạ xuống đã tiêu tan toàn bộ, nhưng hần cảm giác có chút tiếc nuối, dù sao chỉ có mỗi một trọng lòi kiếp như này mà hần đã kiếm được tận những 60000 điểm Def, 120000 điểm Str, 12000 điểm Dex, hoàn toàn có thể so sánh hần tự săn giết cùng tu luyện cả tháng trời.

“Thôi, làm người cũng phải có giới hạn, không được phép quá tham” Lưu Chính Minh tự nhủ về sau, có chút nhớ mong với các đợt thiên kiếp tiếp theo

Người khác thì mong lòi kiếp đánh nhẹ tay một chút, thậm chí còn giảm bớt hoặc không đến cũng được, Lưu Chính Minh thì lại mong muốn đến càng nhiều, càng mạnh càng tốt. Dù sao với cái thân thể có thể so sánh với Đẩu Vương mà nói, thiên kiếp cho dù có là thiên nộ đi chăng nữa cũng gần như không có chút nào tổn thương, coi như là cấp bậc Tử Tiêu Thân Lòi của Kim Đan đến cũng chỉ là đi đưa năng lượng.

Ngay tại bây giờ, đột nhiên từ trên kiếp vân hạ xuống một quả cầu bọc phát ra lam sắc quang mang, toàn thân liên tục xuất hiện từng tia lòi điện, ngay tại sao đây, kiếp vân cũng nhanh chóng tán đi mất. Cho dù kiếp vân đã từng hạ xuống thiên nộ, nhưng nó hoàn toàn không có linh trí, vẫn cứ theo quy củ mà làm việc.

Lưu Chính Minh nhận lấy quả cầu xong, bắt đầu dựa vào hệ thống giám định:

“Vật phẩm tiêu hao: Lòi Kiếp Bản Nguyên.

Mô tả: Để làm phần đền bù dành cho tu sĩ đã vượt qua được lòi kiếp.

Công dụng: Tăng cường cho ký chủ 100000 điểm Hp.

Cách sử dụng: Trực tiếp luyện hoá.

Chú ý: Bên trong ẩn chứa lấy lòi đình chỉ lực, có thể sử dụng để linh ngộ ra liên quan đến lòi hệ thuộc tính.”

Giám định về xong, Lưu Chính Minh hai mắt sáng lên, thầm hô:

“Cái này mới là đồ tốt này. Tận 10 vạn điểm HP, thậm chí còn có thể linh ngộ ra được liên quan đến lòi hệ thuộc tính, cái này mới là quan trọng nhất a.”

Lưu Chính Minh vẫn không có quên cho đến nay mình mới chỉ linh ngộ thành công kiếm ý, mà tại Đạo Đạo tạo nghệ vẫn chỉ còn dừng lại ở đạo khí, đây có lẽ chính là cơ hội tốt để hần linh ngộ thành công [Lòi Đình Đạo Ý].

Nghĩ đến đây, Lưu Chính Minh cũng không có chần chừ, tiện tay bố trí xung quanh mấy đạo cấm chế, nhanh chóng nhắm mắt luyện hoá [Lòi Kiếp Bản Nguyên].

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cấm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Hệ thống biến mất?

Nửa ngày sau, Kim Quang Ảnh Viên vẫn đang ngồi tại trên cây, sau lưng chính là Hoàng Thiên Lô, đột nhiên vươn tay ngáp dài một cái:

“Oáp! Chết, ngủ ngon thật. Mong rằng chủ nhân sẽ không để ý.”

Nó vội quay sang nhìn về phía đám cấm chế, thấy tất cả vẫn còn nguyên vẹn thì mới thở phào.

Lưu Chính Minh lúc đấy do đang bận thử linh ngộ lấy được Lòi Đình ý cảnh bên trong [Lòi Kiếp Bản Nguyên], thế nên cũng chỉ tạm đánh mấy cái cấm chế rồi nhanh chóng tiến hành luyện hoá cùng linh ngộ, cũng không có giao cho nó phải canh phòng.

Nhưng nó tự nhận với tư cách là một đầu khế ước thú thông minh, đương nhiên phải có trách nhiệm canh giới cho chủ nhân mình, thế nên mới có một cái màn này.

Bạch Kim Kim đứng đây vươn vai hai lần, trong đầu nhưng lại nghĩ:

“Không biết chủ nhân định làm gì với [Lôi Kiếp Bán Nguyên] nhỉ? Trực tiếp luyện hoá là được rồi chứ có vấn đề gì đâu?”

Đột nhiên, nó bỗng dưng nghe thấy một tiếng sấm rền vang dội đất trời. Bạch Kim Kim thấy vậy giật mình:

“Chẳng lẽ xung quanh đây có kẻ nào độ kiếp? Nhưng trên trời làm gì có kiếp vãn đâu? Như thế thì chỉ có thể là...”

Nó nhanh chóng quay về phía đám cấm chế, chỉ thấy toàn bộ đều đang rung động, bề mặt bắt đầu xuất hiện từng đạo vết nứt.

Oanh!

Chỉ trong nháy mắt, toàn bộ cấm chế liền bị phá nát, để lộ ra thân ảnh bên trong. Một thanh niên tuổi chừng chưa đến đôi mươi, thân mặc một bộ lam y sẫm màu, với mái tóc dài đen nhánh xoã xuống tận vai, trên tay cầm một thanh hắc sắc đoản đao dài hơn tam thước, quanh thân đao lấp loé từng đạo lam sắc lôi điện.

Chỉ thấy hần mờ mắt ra, mắt phải tựa như tinh không vô tận, dễ dàng khiến cho người trầm mê trong đấy, mắt trái lại lấp loé từng đợt thiểm điện như có như không, lấp loé không ngừng.

“Cuối cùng thì cũng lĩnh ngộ [Lôi Đình Đao Ý], thật sự may mắn là có được [Lôi Kiếp Bán Nguyên], nếu không thì việc này sẽ khó hơn rất nhiều.”

Thanh niên đầy hơi cảm thán nói ra. Đây đương nhiên chính là Lưu Chính Minh vừa mới luyện hoá và suy diễn thành công ra được loại Đao Chi Ý Cảnh đầu tiên.

Lưu Chính Minh thu hồi Viễn Xạ Cầu, giờ đang trong hình thái Viễn Xạ Đao vào lại trong không gian hệ thống. Không gian này về căn bản chỉ có thể thu được những đồ vật mua từ trong hệ thống, hoặc trên căn bản là những món đồ đã được chính hắn nhận chủ. Đây cũng là lý do mà Lưu Chính Minh lúc nào cũng phải lấy thêm không gian giới chỉ để đề phòng trường hợp vật tư quá nhiều, dù sao được liệu hắn là không nhận chủ được.

Lưu Chính Minh vừa đột phá xong, cũng quyết định tiến vào hệ thống không gian. Bất quá đập vào mắt hắn nhanh chóng là một cái bảng hiệu với dòng chữ:

“Hệ thống đang nâng cấp, xin ký chủ quay lại vào lúc khác.”

“Ách, lại nâng cấp một lần nữa nha, ta vậy mà quên mất vụ này.” Lưu Chính Minh vỗ đầu nói ra:

“Lần trước nâng cấp là mất tổng cộng 1 ngày, xem ra lần này cũng như vậy. Ta nhớ là hệ thống cũng có nói rằng sẽ có bình tư chất trận pháp cải tạo dịch trung phẩm nhỉ? Rất mong là nó đủ cho ta học được đại đa số Thiên Cấp trận pháp nha.”

Trận pháp tư chất cải tạo dịch bình là một vật phẩm rất có giá trị trợ giúp, lần trước Lưu Chính Minh vừa mới chỉ uống có một bình Hạ Phẩm cũng đủ để hắn có thể lĩnh ngộ được Địa cấp trận pháp rồi.

Bất quá hiểu là về hiểu, không phải trận pháp nào hắn cũng có thể bố trí. Trận đạo là một con đường vô cùng thú vị, người học trận đạo phải học được cách sử dụng trận bàn, tìm hiểu trận tâm, phác thảo trận tuyến, khắc hoạ trận văn, hình thành trận pháp, không một công đoạn nào có thể thiếu. Chính vì điều này nên cảnh giới cũng là một điều vô cùng quan trọng.

Đơn giản chính là cái khâu phác thảo trận tuyến, khâu này giống như luyện đan thuật, có độ yêu cầu rất cao đối với linh hồn cùng tinh thần lực. Trận pháp càng phức tạp thì cường độ yêu cầu lại càng cao. Tất nhiên, cũng có những trận pháp vô cùng đơn giản, chỉ cần hiểu kỹ ảo diệu trong đó là được rồi, giống như [Tứ Tượng Hợp Thể Tự Linh Trận], yêu cầu của trận pháp này không quá cao, chỉ cần có năng lượng đến đầy đủ là chủ yếu.

Cấm chế về căn bản cũng chính là một phiên bản đơn giản hoá của pháp trận, dùng đến chính là một số đầu trận trận tuyến cùng trận văn, kết hợp với năng lượng của người thi hành cấm chế. Tất nhiên cũng có một số đạo cấm chế vô cùng phức tạp, với nhiều công năng vô cùng thú vị, tỉ như cấm chế giới hạn cảnh giới...

Bất quá đối với Lưu Chính Minh bây giờ mà nói hắn cũng có thể trong nháy mắt bố trí đi ra, bất quá giới hạn cảnh giới có lẽ cũng chỉ có thể để cho đồng cấp trở xuống, mà cũng là chỉ với đa số, đối với đối thủ cảnh giới quá cao thì cấm chế của hắn sẽ không có tác dụng gì cả.

Lưu Chính Minh nhanh chóng gạt tâm tư đấy sang một bên, thấy cũng không có gì để làm, hắn nhanh chóng offline. Vừa mở mắt lại một lần nữa ra, lần này đã thấy vị trí của Kim Quang Ảnh Viên, hắn nhanh chóng hướng về đấy tung cước bộ.

Hiện tại hắn đã đột phá đến Kim Đan kỳ, cũng không sợ phung phí năng lượng, dưới chân linh lực hoá thành phong thuộc tính, chỉ ba cái hô hấp là hắn đã xuất hiện trước mắt của Bạch Kim Kim, lúc này đang đứng nhìn hắn, đôi mắt loé sáng về ngưỡng mộ.

“Chúc mừng chủ nhân đột phá Đẩu Linh cảnh.”

Một âm thanh vang lên trong đầu hắn. Lưu Chính Minh chỉ mỉm cười nói:

“Cái này cũng không phải việc gì đáng để chúc mừng, tu luyện hơn nửa năm mới đạt được tới mức này, ta thấy như này còn là chậm đó, mà ta cũng không nghĩ đại lục này sẽ gọi đó là Đẩu Linh cảnh đâu. Chúng ta vẫn còn phải cố gắng nhiều.”

“Vâng thưa chủ nhân.” Kim Quang Ảnh Viên nghe vậy như gà mổ thóc đồng dạng gật đầu. Nó đã từng tận mắt chứng kiến tên này đạt đến từ Đẩu Sư bát tinh lên đến Đẩu Linh nhất tinh trong vòng hai tháng, vậy nên nghe lời này cũng không cảm thấy có gì mao bệnh, dù sao cũng là kinh ngạc đủ rồi.

Lưu Chính Minh thấy vậy, có chút buồn cười nói ra:

“Được rồi, tiểu Kim, người có đang bận bịu gì không?”

“Không thưa chủ nhân, nhưng để làm gì?” Bạch Kim Kim thắc mắc.

“Để đi tìm một khu nào có dân cư sinh sống chứ còn gì, chúng ta cũng đâu thể suốt ngày ở nơi hoang vắng như thế này được. Dù sao đây cũng là một đại lục mới cơ mà, chỉ ít cũng phải hiểu là chúng ta đang ở đâu chứ. “

Cứ thế, một người người một thú nhanh chóng hướng một phương hướng bất định đi tới Lưu Chính Minh cũng không có quên lấy ra vật phẩm [Cốc Tim Vàng], cũng để tìm xem liệu có đạt được thu hoạch không.

Thời gian một ngày nhanh chóng trôi qua, Lưu Chính Minh đã cùng với Kim Quang Ảnh Viên do không sử dụng quá nhiều năng lực của mình, cũng chỉ là vừa đi vừa du sơn ngoạn thủy, vậy nên cũng chỉ vừa được có mấy trăm dặm, vẫn chưa gặp bất cứ thôn xóm nào, xung quanh vẫn chỉ toàn rừng núi.

Lưu Chính Minh giờ phút này đang nường lấy một con heo rừng vừa mới bắt được. Tuy nói là đạt đến Kim đan kỳ là không cần phải ăn uống, bất quá điều này chính là liên quan đến hư

vinh vị giác, hẳn cũng không có suy nghĩ quá nhiều. Đây căn bản chính là một loại thói quen rồi.

Điều này về căn bản cũng đúng với rất nhiều tu sĩ khác, rõ ràng có năng lực ngự không, thế thì còn phải lấy bàn ra nói chuyện để làm gì? Tất cả cũng chỉ đều là hình thức mà thôi.

Một bên, Kim Quang Ảnh Viên đang ngồi găm lấy một miếng đùi, không ngừng thán phục về tài nghệ nấu nướng của hắn.

Đúng lúc đấy, một âm thanh máy móc vang lên bên trong đầu hắn:

“Đình! Hệ thống đang cập nhật phiên bản mới. 10%...35%...80%...100%.Tài hoàn tất, hệ thống tấn cấp phiên bản 2.0”

“Keng! Ký chủ khai mở Đạo Chi Ý Cảnh, [Luyện Đạo Quyết] đã mất đi tác dụng, bị [Hỗn Chân Công] thôn phệ.”

“Keng! Năng lượng tiến hoá không đủ, [Hỗn Chân Công] vẫn tại Hoàng cấp thượng phẩm”

“Thôn phệ [Luyện Đạo Quyết] mạnh cho ký chủ một thẻ thăng cấp tam đoạn Đạo Ý. Phải chăng sử dụng ngay?”

“Dừng.” Lưu Chính Minh dùng ý thức đáp lại.

Lại một lần nữa, hắn đột nhiên cảm nhận được thế gian lời điện là không đồng dạng, trong con ngươi lời điện lấp loé cũng càng thêm dày đặc.

“Đình! [Lời Đình Kiếm Ý (nhất đoạn)] đột phá đến [Lời Đình Kiếm Ý (tứ đoạn)]”

Lưu Chính Minh cảm nhận lại tình trạng toàn thân về xong, thấy không có gì bất thường, nhưng hắn vẫn có cảm giác đã quên cái gì đó.

“A! Đúng rồi, tiểu Tien Tien! Nó đâu rồi?” Hắn rất nhanh chóng nhớ ra.

Làm một cái cô đơn mấy cái vô hạn vô hạn năm hệ thống linh về sau, tiểu Tien Tien thường xuyên bắt chuyện với hắn, nhưng sao lần này lại im re như vậy?

Cảm thấy khó hiểu, Lưu Chính Minh nhanh chóng tiến nhập hệ thống không gian. Xung quanh vẫn là một gian phòng hạng sang đầy đủ tiện nghi, gần như không có chút nào thay đổi so với lúc trước. Bất quá điều quan trọng nhất, tiểu Tien Tien là không có!

Lưu Chính Minh nhanh chóng lục tung cả căn phòng lên, vẫn không hề thấy có bất cứ dấu hiệu nào còn sót lại của hệ thống linh.

“Ê! Tien Tien! Ngươi đâu rồi? Đừng có nói là đi vệ sinh đấy nhé!” Lưu Chính Minh cơ hồ là hét lên. Nhưng vẫn không có tiếng nào đáp lại.

Chán nản quay đầu lại, Lưu Chính Minh mới phát hiện được trên mặt bàn có một phong thư nho nhỏ.

Vội vàng bỏ đi lớp bên ngoài, đập vào mắt hắn chính là mấy hàng chữ thẳng tắp, nét chữ như phượng múa rồng bay, khiến cho Lưu Chính Minh vốn hay khoe khoang là chữ đẹp lúc còn ở Địa Cầu như nhìn thấy thiên thư đồng dạng.

Thư viết:

“Ký chủ thân mến,

Có lẽ đến khi ngươi đọc được đến dòng này, nghĩa là ngươi đã thành công đột phá kim đan kỳ. Với tốc độ của một người tiếp xúc với những thứ như này trong chưa đầy 7 tháng, ta cũng chỉ có thể khen là ngươi đã làm rất tốt. Bất quá cũng dừng vì thế mà tự mãn, Kim đan kỳ nhìn như vậy nhưng cũng chỉ là bước khởi đầu mà thôi. Hiện tại hệ thống cũng đã được nâng cấp lên một phiên bản mới, ta cũng bắt đầu có thể ngưng tụ ra được chân thân rồi, vậy nên lúc này ta đang ở một nơi rất xa, ngươi cũng không cần mất công tìm kiếm. Nếu ta vượt qua được, thì chúng ta sẽ gặp lại sớm thôi, còn nếu không thì được gặp ngươi có lẽ là một trong những kỷ niệm vui nhất của ta từ trước tới nay.

Lời chào thân ái và hẹn gặp lại.

Hệ Văn Thống (Tien Tien)

Ps: ta có thay đổi giao diện rồi đấy, nhớ xem kỹ nha.”

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Hệ thống phiên bản 2.0

Lưu Chính Minh cảm lấy lá thư xem về sau, sắc mặt có chút không dễ nhìn. Do là hắn lấy được trong này một thông tin rất trọng yếu.

Đó chính là hệ thống hiện tại đang trong quá trình ngưng tụ chân thân, từ cách nói trong lá thư hoàn toàn có thể thấy là cửu tử nhất sinh, chứ lấy tầm mắt của Tien Tien há lại có thể nói như vậy?

Quen thuộc là một lực lượng rất đáng sợ. Từ khi xuyên việt đến nay, gần như lúc nào cũng có hệ thống ở bên người, điều này khiến cho việc hệ thống đột nhiên tiêu thất làm Lưu Chính Minh cảm thấy rất trống vắng, tựa như thiếu tri âm tri kỉ đồng dạng.

Bất quá dù sao cũng đã tu luyện đến được bậc hai sinh mệnh, Lưu Chính Minh nhanh chóng ổn định lại tâm niệm, bàn tay nắm chặt:

“Thật là... Nếu như ta có đủ thực lực thì có lẽ sẽ có thể giúp được tiểu Tien Tien, làm sao lại lâm vào tình trạng cái gì cũng không biết như thế này? Hiện tại thì cũng chỉ có thể chờ xem liệu nó có tự mình xoay sở được hay không thôi.”

Lưu Chính Minh thờ dãi:

“Vẫn là ta quá yếu a.”

“Được rồi, không nghĩ vấn đề này nữa, bình đến tướng chặn, nếu Tien qua được thì không phải nói, còn nếu không... thì cứ đợi khi nào ta đủ mạnh thì hỏi sinh Tien Tien không phải không thể?”

Nghĩ đến đây, Luru Chính Minh cũng đại khái xác định được thêm một phần mục tiêu của mình. Kế tiếp, hắn lại ngó xuống mấy dòng cuối của lá thư:

“Thay đổi giao diện? Là đổi cái gì nha?”

Ôm theo nghi hoặc, Luru Chính Minh quyết định mở bảng thông tin lên.

“À, đây hoá ra là cái hệ thống muốn nói.”

Chỉ thấy thay vì một cái bảng thông tin cơ sở như trước, lần này rất nhiều thứ đã được đầy đủ hoá thêm rất nhiều.

Hồ sơ nhân vật:

『 **Thông tin nhân vật** 』

《 Kí Chủ 》: **【Luru Chính Minh】**【chưa có danh xưng】

《 Trạng Thái 》: **【100%】**

《 Công Pháp 》: **【Hỗn Chân Công】**

《 Thân Pháp 》: **【Lăng Ba Vi Bộ】**

《 Skills 》:

【Lý Bạch Kiếm Pháp (NĐTS)】

【Vạn Kiếm Quy Tông (ĐPTC)】

【Chu Thiên Tinh Thần Hạ Phàm Kiếm (ĐĐNT)】

【Quỳnh Thiên Phong (ĐĐNT)】

【Hầu Tử Thấu Đào (ĐĐNT)】

【Hắc Hồ Đào Tâm (SKMK)】

【Tam Thiên Niên Thống Khổ (ĐĐNT)】

《 Trang Bị 》: **【Viễn Xạ Cầu】**【Giày Thép】

《 Cảnh Giới 》:

【Bậc hai nhất trọng địa】

【Siêu Phàm Nhập Thánh Sơ Kỳ】

【0/1999999】

【Kim Đan: 11 chuyển】

《 Thần Niệm 》: **【1km】**

《 Năng Lượng 》: **【225000/225000】**

《 Thần Thông 》: **【Phân Thân (Lv1) (+) 】【Bạch Nhãn (Lv1) (+)】**

《 Dự Năng 》: **【Kết Lược (Lv1) (+) 】【**

《 Ý Cảnh 》:

【Thời Gian Kiếm Ý (9 đoạn) 】【

【Thái Dương Kiếm Ý (4 đoạn) 】【

【Thái Âm Kiếm Ý (4 đoạn) 】【

【Thiếu Dương Kiếm Ý (4 đoạn) 】【

【Thiếu Âm Kiếm Ý (4 đoạn) 】【

【Lôi Đình Đao Ý (4 đoạn) 】【

《 Tiên Thiên Linh Vật 》: **【Bất Diệt Linh Viêm】**

▮ Stats ▮ :

《 Hp (Máu) 》: **【 400000 】【**

《 Str (Lực lượng) 》:【 270000 】

《 Speed (Tốc độ) 》:【 150000 】

《 Int (Độ suy tính) 》:【 150000 】

《 Wit (Vận tốc suy nghĩ) 》:【 150000 】

《 Men (Cường độ tinh thần) 》:【 150000 】

《 Soul (Cường độ linh hồn) 》:【 150000 】

《 Dex (Độ linh mẫn) 》:【 162000 】

《 Acc (Độ chính xác) 》:【 150000 】

《 Def (Phòng ngự) 》:【 210000 】

■ Túi Đồ ■ :

《 Hệ Thống Điểm 》:【 134 】

《 Rút Thương 》:

【 Đồng 】:【 10 】(+) (100 HTĐ)

【 Bạc 】:【 9 】(+) (500 HTĐ)

【 Vàng 】:【 6 】(+) (1000 HTĐ)

【 Bạch Kim 】:【 1 】(+) (5000 HTĐ)

【 Kim Cương 】:【 0 】(+) (10000 HTĐ)

【 Chí Tôn 】:【 0 】(+) (? HTĐ)

■ Luyện Đan ■

■ Luyện Khí ■

■ Shop ■

■ Nhiệm Vụ ■

■ Thông Báo ■

■ Giám Định ■

“Chờ một chút.” Lưu Chính Minh như có phát hiện: “Hệ thống tề biến đâu mất rồi?”

Lưu Chính Minh nhìn lại cả bảng thông tin, chỉ thấy có mỗi “Hệ thống điểm” là dường như có liên quan tới cái này. Nhìn xuống phía dưới, hắn lại thấy mục thông báo đang nhúc nhích, bèn ấn tay vào đấy.

“Thông báo:

Hệ thống cập nhật phiên bản 2.0:

- Quá trình “Tân thủ hoàn thành”.

- Mở khoá một số vật phẩm cần thiết.

- Để tối ưu hoá một số giá tiền, từ Hệ Thống Tề chuyển đổi Hệ Thống Điểm, tỉ lệ 1000/1.

- Từ bây giờ nếu kí chủ giết một sinh vật nào dưới bậc 1 sẽ không nhận được HTĐ.

- Khai mở khả năng nâng cấp thiên phú cùng dị năng.

- Đồng quy lại cơ sở Dex, Wit, Men, So, Def

- Trong shop xuất hiện vùng ưu tiên nên mua, mỗi ngày cũng có được khuyến mãi nhất định.

- Hiện thị nhiệm vụ phụ tuyển.

- Quy định cơ sở nhận HTĐ: Bạc 2 địa nhất trọng, nhị trọng: 200 điểm, tam trọng: 300, tứ trọng: 400, ngũ trọng: 500, lục trọng: 1000, thất trọng: 2000, bát trọng: 3000, cửu trọng: 4000, thập trọng: 5000. Thiên nhất trọng: 50000, nhị trọng: 100000,...”

Lưu Chính Minh đọc hết thông báo về sau, mới vỡ lẽ lý do thay đổi nhiều cơ chế như vậy. Nhận thấy có sự thay đổi trong shop về sau, hắn nhanh chóng tiến vào, rất nhanh cảm giác choáng ngợp.

Do hệ thống thăng cấp dựa theo cảnh giới của hắn, nên rất nhiều thứ được bày ra ở hàng đầu cũng có thay đổi nhất định. Chiếm lĩnh vùng công pháp lúc trước vốn là từ Hoàng Cấp đến

Thiên cấp, bây giờ đã chuyển là từ Địa cấp đến Tinh cấp, mà giá cả lại vô cùng “phai chăng”:

Đa số Hoàng cấp, dưới chục điểm

Đa số Huyền cấp, dưới trăm điểm

Đa số Địa cấp, dưới ngàn điểm

Đa số Thiên cấp, dưới vạn điểm

Đa số Tinh cấp, dưới chục vạn điểm

Lưu Chính Minh nhìn lấy tất cả về sau, rất có ý thức được mình đã có thể bị hổ, không nhưng thế còn rất nặng. Hắn nhắm tính:

“Lúc trước một bản Thiên cấp công pháp cao nhất có thể đạt là loanh quanh trăm vạn tệ, thấp nhất là vài vạn. Tinh cấp thì có thể đạt đến từ mấy triệu trở lên, nếu như hệ thống quy đổi như này thì cái tỉ lệ giá chỉ bị giảm có trăm lần, còn của ta giảm cả ngàn lần! Kiến nghị! Có kẻ lừa đảo!”

Bất quá kiến nghị của hắn đương nhiên không có tác dụng gì, khiến cho Lưu Chính Minh chỉ có thể ngậm ngùi trong cay đắng. Bất quá hắn cũng rất nhanh lại để ý đến khu vực quay thường, nhận thấy bọn này vẫn giữ nguyên giá về sau, xem chút phun ra nغم máu.

Đương nhiên phun là phun mũi cũng không có vấn đề, dù sao đây cũng chỉ là không gian hệ thống, không có ảnh hưởng quá lớn đến ngoại giới.

Hồi phục tâm tình về sau, Lưu Chính Minh bắt đầu xem một số món đồ khác, chỉ thấy:

Phẩm Phẩm dưới chục điểm

Vũ Phẩm dưới ngàn điểm

Pháp Phẩm dưới triệu điểm

Linh Phẩm: dưới chục tỷ điểm

Cái này thì hắn ngược lại cũng có thể lý giải, dù sao cho dù có là Đế cảnh thần binh hùng mạnh nhất thì vẫn chỉ là Pháp Phẩm mà thôi, có giá đạt tới triệu cũng không phải không thể. Viễn Xạ Cầu của hắn hiện nay chính là Vũ Phẩm trung cấp, nếu như dùng hệ thống cảnh giới của Đấu Thiên đại lục mà nói chính là tương đương với Vương binh, cũng đủ phù hợp với hắn sử dụng hiện nay.

Thăm thú xong shop cùng với luyện khí cùng luyện đan chức năng về sau, Lưu Chính Minh mới để ý đến phần thần thông. Hắn thủ nhấn vào dấu cộng xuất hiện bên cạnh.

“Keng! Ký chủ muốn tiêu tốn 10 HTĐ để nâng cấp thần thông [Phân thân] từ Lv 1 lên Lv 2, có nâng cấp không?”

“Nâng cấp!” Lưu Chính Minh cũng quyết định thử một chút cái khả năng này, dù sao 10 HTĐ hắn là vẫn bỏ được.

“Đỉnh! Thần thông [Phân Thân] nâng cấp lên làm Lv 2. Số lượng HTĐ ký chủ còn là: 124 HTĐ”

“[Phân thân]: Lv2

Mô tả: có khả năng tự tạo ra 10 phân thân trong vòng bán kính 1km, mỗi phân thân sở hữu 60% thực lực ký chủ, cảnh giới vì đồng cấp. Thời gian hạn chế: 1 ngày. “

“Tăng lên 10% thuộc tính sao? Xem ra cũng đáng để đầu tư.” Lưu Chính Minh thấy vậy thì hơi nhũu mày suy nghĩ. Đừng nhìn lấy 10% có lẽ là ít, nhưng dù sao số lượng phân thân ở đây cũng là 10 người, chưa kể rằng là thực lực ở đây cũng không phải tính toán như một cộng một bằng hai đơn giản như vậy.

“Được, thử tăng thêm nữa xem nào.”

“Keng! Ký chủ muốn tiêu tốn 50 HTĐ để nâng cấp thần thông [Phân thân] từ Lv 2 lên Lv 3, có nâng cấp không?”

Nhìn lấy giá tiền đã tăng gấp năm lần, Lưu Chính Minh ngược lại cũng không vì thế mà kinh ngạc, cũng có suy đoán của riêng mình.

“Xem ra càng về sau để tăng cường Lv lên thì giá tiền cũng sẽ tăng thêm. Ta đã bảo rồi mà, làm gì có vụ ngon ăn thế được. Nếu như giữ nguyên giá mãi chỉ 10 điểm thì ta mới cảm giác là có hớ a. Đồng thời có lẽ chính vì có cái này tồn tại nên mấy thế loại nhân thuật như Hoả Nhân Kim Tinh mới rẻ như vậy.”

Cuối cùng Lưu Chính Minh cũng lựa chọn tăng cường [Phân Thân] thần thông lên Lv 3, khiến cho mỗi một phân thân đều tăng cường lên 70% so với bản thể, đồng thời cũng bỏ ra thêm 10 HTĐ nâng cấp cho [Bạch Nhãn], khiến cho độ mở rộng của thần niệm cũng đạt được 11 lần.

Bất quá để Lưu Chính Minh có chút ngoài ý muốn đó chính là, làm [Bạch Nhãn] tiến cấp đến Lv 3 chỉ tiêu tốn 20 HTĐ, cũng không mất nhiều như [Phân Thân].

“Xem ra mỗi một loại khác nhau thì yêu cầu HTĐ cũng có khác biệt.” Lưu Chính Minh thầm nghĩ.

“Bất quá thế cũng tốt, dù sao ta cũng không có quá nhiều tiền.” Lưu Chính Minh thở dài. Rồi, giống như hắn đột nhiên vừa nhớ ra cái gì, mắt cũng nhanh chóng sáng lên:

“Đúng rồi, bận độ kiếp quá nên ta cũng quên mất là còn có gói thưởng của việc hoàn thành nhiệm vụ nhỉ? thì đã nhận được rồi, vẫn còn một thanh Vũ Phẩm thượng cấp đâu.”

Nói xong hắn nhanh chóng tìm kiếm tại bên trong ô chứa đồ của hệ thống, nhanh chóng tìm được một gói đồ.

“Gói đồ: Vũ khí Vũ Phẩm thượng cấp.

Mô tả: mở ra bên trong sẽ nhận được một món Vũ Phẩm Thượng Cấp bất kỳ.”

Lưu Chính Minh không có chút do dự nào liền mở gói đồ.

“Đỉnh! Chúc mừng ký chủ nhận được vật phẩm [Xích Ngọc Tiêu], phẩm chất vì Vũ cấp thượng phẩm”

Thanh âm hệ thống vừa dứt, trên tay Luru Chính Minh bỗng xuất hiện một đoàn quang cầu, nhanh chóng biến thành một cái ống tiêu màu đỏ thẫm, trong suốt tới mức có thể gần như nhìn xuyên qua được, trông vô cùng đẹp mắt. Hắn cầm chiếc tiêu lên thử thổi một chút, rồi tắc lưỡi:

“Xem ra ta cũng có năng khiếu đấy chứ.”

Rất may cho Tiệp Tiệp là nó đã đi rồi, chứ nếu nó còn ở lại thì tràng diện có thể khẳng định là thập tử vô sinh.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Mùi thịt nướng thật thơm!

Sau khi kết thúc một màn thổi tai đi vào lòng người, thanh âm tựa như có thể đã thông nhị khiếu tại màng nhĩ, khiến cho chúng xuất huyết không ngừng, động vật nghe thấy cũng phải gào thét vì “sung sướng”, Luru Chính Minh mới thu [Xích Ngọc Tiêu] lại, quyết định dung hợp với [Viễn Xạ Cầu].

“Nếu ta không nhầm thì, tạo hình của vật phẩm sau khi dung hợp sẽ lấy thành phần có phẩm chất cao nhất làm chủ nhĩ? Hơn thế nữa [Xích Ngọc Tiêu] lại là một món vũ khí có hệ hoá, đối với hoá hệ tu sĩ cũng có độ tăng cường nhất định, vậy nên thành phẩm khẳng định cũng sẽ có thuộc tính này.” Luru Chính Minh trầm nghĩ.

Hơn một nén hương về sau, đoàn quang mang cuối cùng mới dần ảm đạm lại, để lộ ra bên trong một quả cầu màu đỏ, toàn thân được trông như thể chạm khắc từ ruby, dưới ánh sáng chiếu xuống, càng toát lên một vẻ đẹp rực rỡ.

“Đinh! Chúc mừng ký chủ nhận được vật phẩm [Xích Ngọc Cầu].

[Xích Ngọc Cầu] (Vũ Phẩm Thượng Cấp)

Thông tin: Được kết hợp từ nhiều loại vũ khí, có khả năng sử dụng đặc tính của tất cả các loại dưới dạng dung hợp (dạng cầu).

Trạng thái: Cầu, Kiếm Thăng, Thương Thăng, Đại Đạo, Desert Eagle, Kar 98, M1918 BAR, Tiêu.

Sử dụng: Nhất niệm chuyển dạng.

Độ bền: 100%.

Đặc hiệu: Hấp thu nguyên tố, cân bằng nguyên tố, sở hữu khả năng thăng cấp của từng loại.

Thuộc tính: Mộc, Hoả

Hiệu quả: Rối loạn sinh cơ, tăng 60% sát thương với linh hồn thể, công kích xuất hiện cùng hoá ảnh, khắc tính của âm lệ chi khí.”

“Hừm, do luyện chế từ Xích Ngọc nên tự thân sở hữu Hoả Thuộc Tính à. Khắc chế âm lệ chi khí, cũng không ngoài ý muốn.”

Luru Chính Minh vừa nói vừa vuốt lấy quả cầu. Cảm nhận được mặt chất liệu không có sai biệt lắm, hắn cho ra suy đoán:

“Hừm, tất cả các dạng đều như vậy hay...”

Tâm niệm nhất động, Luru Chính Minh nhanh chóng biến đổi sang tất cả các hình thái khác nhau, không ngoại lệ, dù cho là loại vũ khí nào, tất cả đều thoạt trông cùng chất liệu với [Xích Ngọc Tiêu] lúc trước.

Nhìn thấy cảnh này, Luru Chính Minh bỗng nhiên có một ý tưởng, nhường viên xích cầu chuyển hoá lại làm hình dạng lúc còn là [Viễn Xạ Cầu].

Quả nhiên, chỉ trong giây lát, nguyên bản một màu đỏ thẫm trên thân của [Xích Ngọc Cầu] nhanh chóng biến đổi lại làm [Viễn Xạ Cầu].

“Quả nhiên là khi dung hợp với vật phẩm mới, ta vẫn có thể khiến nó trở về hình dáng lúc trước, xem ra sau này không lo vì bị dung hợp với màu nào quá khó ưa rồi.” Luru Chính Minh nghĩ thầm” Bất quá màu đỏ nhìn trông vẫn thuận mắt hơn một chút.”

...

Bạch Kim Kim đang ngồi trên một gốc cây đã bị chặt đổ, trên tay vẫn cầm lấy một xiên thịt nướng khổng lồ vẫn còn đang bốc khói nghi ngút. Nó nhấc cả cái xiên thịt lên, dùng răng xé một miếng thật to, nhai nhồm nhoàm lấy.

Bỗng đột nhiên nó nhìn thấy Luru Chính Minh ở hướng đối diện tự nhiên lại nhắm mắt vào, khi vừa mở mắt ra gì trên tay đã nhiều một thanh kiếm màu hồng ngọc, tựa như biến ra từ không khí đồng dạng.

Nó rất muốn nói rằng là chỉ có mỗi việc lôi vũ khí ra từ trong gói chỉ thôi thì có cần phải làm màu như thế không, bất quá nghĩ lại nếu hỏi thật là khẳng định sẽ bị treo lên đánh nên ý nghĩ này cũng chỉ có thể để trong lòng.

Luru Chính Minh đương nhiên là không biết nó đang suy nghĩ gì trong lòng. Tuy rằng khế ước của hắn với Kim Quang Ảnh Viên chính là khế ước chủ tớ, tuy thế nhưng trừ khi Kim Quang Ảnh Viên muốn, chứ hắn cũng không thể nào độc lập xem thấu ý nghĩ của nó. Còn về việc nhắm mắt, đương nhiên là kết thúc câu thông với hệ thống rồi.

Hắn cảm lấy [Viễn Xạ Kiếm], không, lúc này đã phải gọi là [Xích Ngọc Kiếm] hướng về không trung làm vài nhát chém. Cảm nhận uy lực về sau, Luru Chính Minh có chút gật gù:

“Xem ra uy lực tăng thêm tầm một thành so với lúc trước, bất quá cũng chỉ là do thực lực của ta không có thay đổi mà thôi. Hiện tại nếu dựa theo hệ thống đo lường của Đẩu Thiên đại lục, đây đã là Hoàng Cấp bình khí rồi, bàn về cả uy lực lẫn độ cứng rắn phải gấp mấy lần so với lúc trước còn là Vương cấp bình khí. Tuy thế cũng may là hiện tại nó vẫn chỉ là Vũ Phẩm Thượng Cấp thôi, về căn bản vẫn trong diện ta có thể khống chế được, chứ nếu nó là đỉnh cấp, thì thực sự lúc đó điều khiển quá tốn sức lực cùng tinh thần, chiến lực sẽ chỉ giảm chứ không có tăng.”

“Bất quá...” Hắn cười tự tin: “Xử lý hết mấy tên cấp địa trọng từ cừu trọng trở xuống là quá đủ rồi. Mà hơn thế nữa, ở trên ghi rằng mình hiện tại đã là Nhập Thánh cảnh sơ kỳ, xem ra cảnh giới phân chia của nơi này có chút khác so với các đại lục khác rồi.”

Com nước xong xuôi, Lư Chính Minh cùng Kim Quang Ảnh Viên nhanh chóng bố trí lấy cấm chế, rồi cả hai đều cấm mật vào tu luyện. Tu sĩ trên căn bản đạt đến bậc 2 ngưng tụ ra tu thân kim đan trên căn bản là có tinh lực vô cùng dồi dào, gần như không cần phải đi ngủ. Bất quá cũng có một số trường hợp là ngoại lệ...

Một đêm yên bình trôi qua...

Từng ánh nắng ban mai chiếu hạ trên từng kẽ lá, chim chóc kêu hót khắp muôn nơi, vạn vật lại bắt đầu đón chào một ngày mới.

Bên dưới gốc cây nọ, Lư Chính Minh vẫn đang nhắm mắt nhập định tu luyện, linh lực quanh thân vận chuyển ôn hoà, cảm giác cực kỳ thích hợp với thiên nhiên.

“Sáng sớm rồi.” Lư Chính Minh mở mắt ra, trong đôi mắt bộc lộ một luồng ý chí bá đạo, tựa như ngao kiếm giữa thiên địa đồng dạng. Hắn đứng dậy, lắc lắc vai:

“Chà, tu luyện cả đêm chỉ được có mỗi gần 1000 exp, coi như ta tu luyện liên tục thì cũng mất gần 3 năm mới có thể đột phá lên cảnh giới tiếp theo nếu như không có cơ duyên, thế vẫn còn là quá chậm, tốt nhất là vẫn phải đi tìm kiếm một số vật phẩm rồi.”

Rồi hắn liếc mắt về phía trước, chân cũng nhanh chóng di chuyển tới bên cạnh cái gốc cây hôm qua, cảm thấy hình ảnh có chút kỳ hoa.

Kim Quang Ảnh Viên giờ phút này đang đầu cắm xuống đất, mũi chổng hướng thiên, bất quá từ tiếng ngáy ngon lành xem ra tên này vẫn còn ngủ say xưa lắm.

Kim Quang Ảnh Viên tuy vốn hôm qua chính là trèo lên cây tu luyện, bất quá nhưng giữa giờ lại lên con buồn ngủ, cuối cùng ngã phát xuống tận đây, cả người vẫn đang trong tư thế tọa thiền.

“Ê! Dậy! Dậy!” Lư Chính Minh liên tục gõ vào đầu gối của tiểu Kim, bất quá tiếng ngáy vẫn còn hăng say như cũ. Thấy cảnh này, ánh mắt của hắn chợt loé lên vẻ lạnh lẽ:

“Không dậy thì cũng đừng trách ta ác. Bất Diệt Linh Viêm, đốt!”

Một luồng thanh sắc hoà hướng về phía mũi của tiểu Kim lan toả, rất nhanh một mùi thịt khét bốc lên.

“Chù... nhân, thịt nướng ở đâu mà thơm thế?” Tiếng nói ngái ngủ của Bạch Kim Kim vang lên trong não hải của Lư Chính Minh.

“Mũi của ngươi đấy.”

“Mũi của ta? Thơm thật, nếu như chỉ cần một miếng th - Ngoạ tào! Mũi của ta?”

Bạch Kim Kim lấy tốc độ nhanh nhất có thể, phá đất chui lên. Không hề bận tâm đến đám bùn đất trên đầu mình, hắn nhanh chóng chạy đi một con suối nhỏ gần đó đặt mũi vào, nét mặt như đang được giải toả.

“Xi...”

Từng làn sương trắng chui ra từ phía hạ thân của Bạch Kim Kim, gợn lên từng đợt nên thơ trữ tình. Bất quá làm sao mà dị hoá có thể dễ dàng bị dập tắt đơn giản như thế được? Chỉ thấy sau hơn ba nén hương, đám thanh sắc diễm hoa cũng không hề bị dập tắt mà vẫn đang lan rộng, bắt đầu lan đến phần lưng của Bạch Kim Kim.

Nhìn trước tình cảnh như vậy, Lư Chính Minh không nhanh không chậm, thân nhiên hướng trước mặt tiểu Kim đi tới, vừa đi vừa tỏ một bộ xem hoa:

“Oa! Bông hoa hướng dương này đẹp nhỉ, nhìn cách nó hướng về mặt trời nè.”

“Chị ơng nâu nâu nâu nâu, chị bay đi đâu...”

Cuối cùng, vẫn là tiểu Kim nhìn thấy dị hoá đã nhen nhóm đến ngang thắt lưng, mới mở miệng hướng Lư Chính Minh xin tha:

“Chủ nhân! Ta sai rồi. Lần sau ta không dám như thế nữa.”

Lư Chính Minh nghe vậy trên mặt tiểu dung càng nồng đậm, hắn cười như không phải cười hướng về phía tiểu Kim:

“Tiểu Kim nói xem, ngươi sai cái gì?”

“Oa, ta sai khi dám đi ngủ ngay khi tu luyện, bất quá đây là bản năng a.”

Lư Chính Minh nghe vậy gật gù một cái, làm tiểu Kim cảm thấy mình thật thông minh, trong nháy mắt đoán trúng ý của chủ nhân.

“Sai rồi.”

“Úc?”

Chỉ trong giây lát sau đó, nó bỗng nhiên cảm thấy trước mặt xuất hiện một cái thân ảnh, nhanh chóng đá mình văng về phía sau mấy chục mét.

“Lỗi sai của ngươi không phải là như vậy, mà là buông lỏng cảnh giác quá mức. Tới ta gọi to thế, thậm chí còn đập được lên cả người ngươi mà còn không dậy nổi, địch tập thì làm sao? Từ hôm nay chấm dứt đi ngủ, nhanh chóng tu luyện cho ta!”

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cấm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 78: Hắc sắc lão hồ

Tu luyện giả có cần nhất thiết phải ngủ không?

Không phải quá cần, bắt quá ngủ say có thể hồi phục lại tinh lực cho cơ thể, trên căn bản là cũng có một tác dụng không nhỏ. Vậy nghĩa là ngủ là không có lỗi.

Trên thực tế, tồn tại rất nhiều chủng tộc dựa vào kích phát huyết mạch, sau đó lâm vào ngủ say mà đột phá. Thậm chí, cũng có một số các kỹ năng công kích đặc biệt mà phải yêu cầu tiến vào trong giấc mộng thì mới có thể thực hiện được, mà hiệu quả cũng vô cùng cao.

Tuy nhiên ngủ say tới mức có gọi dậy thiên hôn địa ám cũng vẫn không tỉnh, đó chính là một sai lầm chết người. Trừ phi ngươi muốn chết, chứ vĩnh viễn không bao giờ tại các loại từ trung cấp thể giới ngủ quá say, bởi khi đó ngươi sẽ gần như là không có phòng vệ, ngoại trừ một số cá thể hi hữu.

Đây cũng chính là lý do chính mà Lưu Chính Minh “nhẹ nhàng” nhắc nhở tiểu Kim, thậm chí còn cấm ngủ luôn.

Lưu Chính Minh vẫy tay một cái, làn thanh sắc hoa diễm tại trên móng của tiểu Kim cũng nhanh chóng tiêu tán, rất nhanh để lộ ra một cặp móng đen thui, trọc lóc.

Trên căn bản là Lưu Chính Minh cũng có không chế, đồng thời uy lực của Bất Diệt Linh Viêm cũng không có nhằm vào thiêu đốt mà lại nhằm vào hồi phục làm chủ, vậy nên căn bản là tiểu Kim cũng không có vết thương nào, ngoại trừ cái chỗ đen thui này mà thôi.

Cả hai gần như không có gì để thu dọn, dập tắt đám lửa nướng thịt, rồi lại tiếp tục hành trình đi tìm làng mạc thành thị xung quanh.

Ba ngày sau,...

“Haizz, sao đi mãi mà vẫn không thấy được cái thành nào nhỉ? Coi như chỉ là một cái trấn nhỏ thôi cũng được.” Tiểu Kim cảm thán.

“Đừng có kêu nữa nhừc óc ta, muốn chui lại vào trong ống tay áo không? Ba hôm nay chỉ riêng câu này ngươi nói hàng chục lần rồi. Mà chúng ta mới đi được có mấy trăm dặm chứ mấy?”

Lưu Chính Minh lộ ra một bộ không quan trọng biểu lộ. Bởi vì mấy ngày hôm nay hắn thu hoạch trong rừng nhưng là nhiều lắm, tam phẩm dược liệu cũng có mấy gốc, thậm chí còn đạt được cả một gốc tứ phẩm dược liệu.

Khai Quang Triệt Độ hoa.

Một trong các dược liệu tốt nhất để luyện chế, Quang Phụng Thừa Đan. Một loại tứ tinh cửu phẩm đan dược bên trong hệ thống, dễ dàng khiến cho tu sĩ tu luyện quang thuộc tính càng dễ dàng lĩnh ngộ được thành Quang Chi Linh Vực.

Dưới thần niệm của [Quỳnh Thiên Phong] mà nói, toàn bộ chu vi 100km xung quanh con đường hắn đi gần như không còn sót chút dược liệu nào, nếu còn cũng chỉ là do chưa thành thực.

Bất quá thu hoạch nhiều nhưng là nhiều, Lưu Chính Minh hắn cũng muốn nhanh chóng tìm thấy một cái thành thị nào đấy, chứ cứ mãi ở trong rừng thì làm thế nào được?

Thế nên hắn cũng liên tục lấy thần niệm hoá thành [Quỳnh Thiên Phong], tuy rằng hình ảnh sẽ rất mờ nhạt, bất quá để xác định được một nơi có người sinh sống là cũng đủ rồi.

Nhưng hôm nay lại là ngoại lệ, trời xuân gió thổi mưa phùn, thần niệm tán ra của hắn cũng vì vậy mà bị giảm phạm vi rất nghiêm trọng, tới mức chỉ còn lại trong chu vi 10km.

Nhưng trên đường đi, vẫn là nhờ vào những thần niệm tàn mát này, hắn cũng nhìn thấy một số mấy loài dã thú nhỏ, nhưng tất cả đều tựa như có một quy luật nhất định, giống như là đang giám sát hắn.

Đột nhiên, Lưu Chính Minh cảm giác được ở hướng nam bỗng nhiên có sinh vật lao đến, vận tốc cũng không phải là quá mức nhanh, chỉ có tám trăm mét trên giây. Đối với một vị Kim Đan Kỳ, không, là Nhập Thánh cảnh cũng là vô cùng nhanh, bất quá đứng trước Lưu Chính Minh thì tốc độ này vẫn là có vẻ chậm.

[Bạch Nhân] nhanh chóng được triển khai, hắn nhanh chóng nhìn thấy rõ được người đến. Đó là một con hổ lông đen sẫm, hai mắt loé lên ánh vàng, từ khí thế trên thân có thể đoán được là một Nhập Thánh cảnh hậu kỳ.

Lưu Chính Minh quay sang với tiểu Kim nói ra:

“Cẩn thận, kẻ đến không thiện.”

Bạch Kim Kim nghe vậy thì cũng trở nên cảnh giác, bởi vì hắn biết là trong mấy chuyện này chủ nhân sẽ không lấy ra để đùa nó.

Rất nhanh, chỉ có hai phút sau, thân ảnh nó đã nhanh chóng xuất hiện trước cả hai, nhe răng gầm lên những tiếng đe dọa, toàn thân uy áp Nhập Thánh cảnh hậu kỳ nhanh chóng phát ra, nhanh chóng khiến cây cối phạm vi cả chục mét nhanh chóng phải cúi rạp.

Bất quá cái uy áp này đối với Lưu Chính Minh mà nói, coi như là gió thoảng cũng không đủ để tính. Chỉ thấy hắn vẫy tay một cái, nói ra:

“Tiểu Kim! Hỏi xem rằng nó đến đây làm gì? Nếu như có ý đồ xấu tất giết không tha.”

Tiểu Kim tuy rằng cảnh giới thấp hơn, bất quá huyết mạch nó cao quý nguyên do, nên về mặt khí thế cũng không thua kém chút nào. Cả hai liên tục gầm gừ nhìn nhau, bắt đầu trao đổi với nhau những âm thanh chỉ có thân là Thú Tộc mới hiểu được.

“Gầm gừ gầm gừ.”

“Khẹc khẹc khẹc khẹc.”

“Gầm gừ gầm gừ gầm gừ gừ.”

“Khẹc khẹc khẹc khẹc khẹc.”

“...”

Nhìn lấy hai con thú trước mắt đang liên tục gầm gừ về sau, thậm chí còn tới mức đỏ mặt tía tai, Lưu Chính Minh cũng không lời để nói. Bảo chỉ là hào hảo nói chuyện chút thôi, nhanh gọn hỏi nó xem là nó có định đến để xoi mình hay không mà thôi, cần gì hỏi lâu vậy?

Cuối cùng, sau một buổi đấu võ mồm kéo dài hai nén hương, kém chút hai bên lao vào đánh nhau, tiểu Kim mới dừng lại để thở một chút, tiện thể hướng Luru Chính Minh nói ra:

“Chủ nhân, con hồ này nó vốn là xưng vương ở nơi này. Nó được thuộc hạ bẩm báo rằng là chúng ta đã tiến vào lãnh địa của nó, nên nó mới quyết định ra đây để đuổi chúng ta đi, không muốn chúng ta cướp lãnh thổ của nó. Ta mới báo là chúng ta thêm gì vào lãnh thổ nhỏ bé này của nó, thì ta với nó lại bắt đầu cãi nhau.”

Luru Chính Minh nghe vậy cảm thấy ngạc nhiên, hỏi:

“Thế tại sao nó không dùng tu vi cảnh giới để ăn luôn chúng ta? Rõ ràng là cách tận hai cái tiểu cảnh giới còn gì, chẳng lẽ nó lại không dám?”

“Chủ nhân, con hồ này nó kể rằng là từ khi sinh ra và tu luyện đến nay, nó vẫn chưa có ăn thịt bất cứ loài động vật nào, chỉ có dựa vào ăn rau củ thảo dược mà sống. Nó cũng không biết cha mẹ nó là ai, vừa sinh ra đã bị bỏ lại nơi đây rồi.”

“Tốt, khoan đã, làm sao mà người biết được đến cha mẹ nó?”

“Ta vừa định hỏi họ ra thăm hỏi nha, nếu không ngại nghĩ ta với nó cãi nhau như thế nào?”

Luru Chính Minh: ”...”

Thế là hắn mới quyết định dùng khả năng [Giám Định] để xem xét con hồ này.

Dưới sự thăm dò của hệ thống, toàn thân trên giới của nó không có chỗ nào che giấu nổi.

“Tuý Mộc Thiên Hồ.

Mô tả: Tuy nói là con hồ thành tinh, nhưng lại thích ăn nhất là thực vật. Tu luyện thuần hướng mộc thuộc tính. Trực giác rất mạnh.

Cảnh giới: Nhập Thánh hậu kỳ.

Huyết mạch đẳng cấp: 10 sao.

Chú ý: máu chính là có thể điều chế làm rượu, uống rất ngon.”

Nhìn lấy huyết mạch đẳng cấp đạt tới tận 54 sao, Luru Chính Minh hai mắt sáng lên. Phải biết là cho dù có là tiểu Kim mà nói, huyết mạch đẳng cấp cũng chỉ là 56 sao mà thôi. Nếu như hệ thống khẳng định rằng là huyết mạch của tiểu Kim là cao, có lẽ giảm mỗi hai sao thì ảnh hưởng cũng không nhiều. Xem ra là cũng đến lúc có thêm một con yêu thú nữa nhé?

Vậy là Luru Chính Minh ánh mắt con hồ nhanh chóng biến đổi, hai mắt loé lên ánh sáng, nhìn lấy con hồ trước mặt tựa như một thứ gì đó quý giá đồng dạng.

Nhìn lấy cái ánh mắt này, lông tơ cùng da gà trên thân Tuý Mộc Thiên Hồ nổi hết cả lên, nó cảm giác thật sâu sợ hãi.

Không sai, chính là sợ hãi. Tuy rằng nó không ăn thịt bao giờ, bắt quá đối với kẻ tự tiện xâm nhập lãnh thổ của mình, nó cũng sẽ không cho sắc mặt tốt đâu, trực tiếp dùng tu vi chấn nhiếp, đánh văng ra khỏi lãnh thổ là được.

Bất quá ngay khi nó đến nơi, nhìn lấy tiểu Kim, cảm nhận được huyết thống so sánh mình có vẻ xem xét mà tu vi cũng chỉ có Nhập Thánh Cảnh sơ kỳ thì cũng không có gì đáng sợ, trực tiếp mắng vài câu là đủ để đánh bại tên kia rồi.

Tuy thế nhưng đến lúc nhìn thấy người thanh niên này thời điểm, toàn thân trực giác của nó liên tục run lên, cảnh báo rằng tên thanh niên trước mắt, tuy rằng tu vi cũng chỉ có Nhập Thánh sơ kỳ, bắt quá lại lộ một vẻ đề nó không hiểu nguy hiểm. Trực giác của nó đã từng giúp nó rất nhiều từ khi nó khai mở linh trí đến nay, đương nhiên lần này cũng không là ngoại lệ.

Thế nên nó cũng không định mắng như dự định, quyết định chờ xem bọn hắn có hoa chiêu gì.

Đến khi người thanh niên kia thì thầm điều gì vào tai của con hồ trước mặt đây, nó nhìn thấy nhân thần hắn nhìn nó không khác gì món đồ ăn đang hướng đĩa bay lên, nó cực kỳ minh bạch, tên trước mặt chắc chắn là già heo ăn thịt hồ a, chứ không cái vẻ tự tin đầy ắp đâu mà có?

Đương nhiên cái việc là nó sợ bị tên kia ăn thì chắc chắn sẽ không nói ra rồi, nó là một đầu có lòng kiêu hãnh hồ.

Nhìn lấy ánh mắt của Luru Chính Minh nhìn về phía nó không còn giống đồ ăn nữa, nó mới thở phào một hơi. Bất quá đến khi đón lấy nhân thần của hắn phát sáng một lần nữa, lần này lại càng đề nó thật sâu thấy sợ hãi a.

Cha mẹ ơi, có tên ác ma trước mắt, hắn đang dùng một thể loại kỳ lạ nhân thần nhìn ta, ta nên làm gì bây giờ?

Có ai không, cứu với!

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 79: Thu phục mãnh hồ

Thực sự không thể trách Tuý Mộc Thiên Hồ được, căn bản là Luru Chính Minh tự thân sở hữu một loại nhân thần quá mức kinh người. Lúc bình thường thì không sao, bất quá trong một số trường hợp, đặc biệt như hiện tại, ánh mắt này sẽ đủ để khiến người ta vô cùng ác tâm.

Làm tiểu Kim nhìn về Luru Chính Minh thời điểm, thấy hai mắt của hắn tựa như hai cái đèn pha đồng dạng, rất là ngạc nhiên, chủ nhân làm sao nhìn con hồ này như là bộ hung thêm **** đâu?

Đến khi Luru Chính Minh nhận ra là ánh mắt của Kim Quang Ảnh Viên nhìn về phía mình cũng có vài tia không đúng, hắn rất nhanh chóng thu nhân thần lại, già bộ không có gì, vẻ mặt lạnh nhạt nói ra:

“Người...”

Âm thanh từ miệng Lư Chính Minh tuy không nghe ra bất cứ ý tứ gì, nhưng đối với Tuý Mộng Thiên Hồ mà nói, chính như một tảng đá dôi lên tìm đồng dạng. Cảm nhận lấy khí thế kinh khủng của Lư Chính Minh, nó hoàn toàn có thể khẳng định được rằng kẻ này nếu muốn giết nó chắc chắn không tốn quá nhiều công sức.

Bất quá tuy nói như vậy, nhưng sự thực đâu? Nó cũng là quá dễ cao lấy chính mình rồi, Lư Chính Minh mà muốn thật sự giết nó có lẽ là không cần tới chiêu thứ hai.

Chỉ trong nháy mắt, nó lấy hết sức lực bình sinh, nhanh chóng bỏ chạy. Trong suy nghĩ của nó vô cùng là ngây thơ:

“Kẻ này quá nguy hiểm, có phải là hán định kết liễu mình không? Mình nghe đồn mọi người nói rằng là nếu lấy máu mình luyện chế một bình huyết tửu đặt tại tam đại đế quốc sẽ có giá trị kinh người. Chẳng lẽ đây hẳn ban đầu là một vị Nhập Thần cảnh tiền bối, giả bộ có tu vi thấp để lừa gạt ta đến đây? Cũng may là bản vương sống trong rừng từ nhỏ đến lớn luôn lấy tôn chỉ chạy là thượng sách, cho dù hẳn có là một Nhập Thần Cảnh nhân loại ta vẫn có lòng tin trốn thoát được, thời tiết cũng đang giúp ta.”

Tuý Mộng Thiên Hồ nhìn lên phía trên cao, mưa vẫn đang rơi tầm tã, gió thổi riu rít. Trong tình cảnh này coi như là một vị Nhập Thần Cảnh thần niệm muốn xác định được hoàn toàn vị trí của nó cũng không phải là điều dễ dàng, huống chi nó sở hữu một tốc độ kinh người, so sánh với đa số Nhập Thánh cảnh đỉnh phong cũng nhanh hơn khá nhiều.

Nhưng mà hiển nhiên, nó vẫn là đánh giá thấp Lư Chính Minh.

Ngay khi nó chạy được tầm hai cây số, bỗng nhiên nó có cảm giác là mưa có vẻ ít đi. Nó nhanh chóng nhìn lên trên bầu trời, thì phát hiện ra phạm vi xung quanh mình trời cũng đã trở nên quang đãng, thậm chí còn nhìn thấy cả tinh thần trên bầu trời.

“Chờ chút, tại sao sao hôm nay có vẻ sáng thế?” Tuý Mộng Thiên Hồ nghi hoặc, rồi nhanh chóng tròn tròn con mắt:

“Đó không phải là sao! Đó là kiếm!”

Thấy thế nó ngay lập tức lại cố gắng để chạy tiếp, bất quá tất cả đều đã muộn. Trên căn bản, [Chu Thiên Tinh Thần Hạ Phàm Kiếm] chính là dựa vào tinh thần ngưng tụ, rồi trực tiếp thả rơi ở ngay vùng tinh không, chính vì thế nên tốc độ của nó khi gần chạm đất là vô cùng nhanh, trên căn bản là không đủ để đợi đến Tuý Mộng Thiên Hồ kịp chạy thoát, nó đã phát hiện ra xung quanh nó đã bị bao vây bởi vô số thanh cự kiếm rồi, khiến cho mặt đất xung quanh nó liên tục bị oanh tạc.

Bất quá khi nó thấy thanh cự kiếm dài nhất chỉ có hơn 10m, nó gần như không có chán chừ nào, nhanh chóng vận dụng chính mình linh lực, cố gắng để nhảy qua vô số thanh kiếm này, không hiểu được tại sao kẻ địch lại có thể sơ xuất như thế, đối với nó một con Nhập Thánh cảnh linh thú, trực tiếp một bước nhảy cả chục m cũng không là vấn đề.

Nhưng nó ngay lập tức nhận ra lý do, chỉ thấy khi mà nó nguyên bản bước qua một thanh cự kiếm thời điểm, nó nhanh chóng cảm giác được tốc độ của mình trở nên vô cùng chậm, mà lại hoàn toàn không thoát được ảnh hưởng này, thậm chí ngay cả mấy hạt mưa xung quanh cũng bắt đầu bị chậm lại, giống như là dừng hẳn.

Thời gian kiếm ý!

Tuý Mộng Thiên Hồ đang cố gắng dẩy dụa, một thân ảnh đột ngột xuất hiện ngay tại trước mắt hắn, toàn thân tràn ngập từng đợt lôi điện, thậm chí còn chồn vờn mấy đạo linh lực. Dưới hiệu ứng ánh sáng của linh lực, rất có hiệu quả trừng kích thị giác.

Không những thế, trên người hắn còn tích tụ lại một nguồn kinh khủng sát khí, trực tiếp chấn nhiếp Tuý Mộng Thiên Hồ, khiến cho nó ngay lập tức im re, không dám có bất cứ cử động nào.

Tuy rằng Tuý Mộng Thiên Hồ là vương giả của khoảnh rừng này, số lượng Linh thú chết dưới tay nó không được chục thì cũng được vài con, bất quá đối mặt với kẻ đã trực tiếp chôn giết hơn ngàn người giống như Lư Chính Minh mà nói, thật sự là tiểu vụ gặp đại vụ.

Tiểu Kim tới phía sau nhìn thấy như vậy, âm thầm bĩu môi. Ở đây ngoài chủ nhân cùng ta với con hồ này ra, làm quái nào có ai? Chủ nhân trang bức thì có tác dụng gì. Nhưng nó nào đâu biết được rằng là Lư Chính Minh đang muốn thu Tuý Mộng Thiên Hồ làm kẻ ước thú? Theo như hắn hiểu, càng dễ nổi bật nên mình mạnh bao nhiêu, càng dễ dàng khiến cho bọn nó thần phục mình bấy nhiêu, tương lai đi theo mình là một cái tốt viễn tượng a.

Bất quá trong cái trường hợp này mà nói, điều này càng khiến cho Tuý Mộng Thiên Hồ trở nên sợ hãi, run rẩy không ngừng. Dù sao nó cũng đang định ninh là kẻ trước mặt chuẩn bị nuốt gan uống máu mình, cốt luyện đi luyện khí, da làm trang phục, chân chắc bị đem làm cao hổ cốt, nghĩ mà thấy cuộc đời bi ai.

Lư Chính Minh nhìn lấy Tuý Mộng Thiên Hồ giống như bị lâm vào bẫy ngay trước mắt, mở miệng nói:

“Sao ta chưa nói hết mà ngươi đã bỏ chạy rồi? Không có chút nào khí thế của vương giả cả a.”

Nhìn lấy Lư Chính Minh phía trước thân ảnh sát khí ngập trời, lại càng thêm khí thế khủng khiếp có thể thấy được phát tán thoang thoang quanh từng đạo linh lực, Tuý Mộng Thiên Hồ rất muốn nói một câu: “Vương giả khí thế cái rắm! Vương giả chỉ khí đứng trước cái chết có làm ăn được gì không?”

Bất quá nguyên bản là Nhập Thánh Cảnh hậu kỳ không cho nó khả năng nói được, mà nếu có nói được thì nó cũng không dám nha. Thế nên là nó nghĩ ra một cách để được sống.

Ngay tại lúc mà Lư Chính Minh chuẩn bị nói tiếp, nó chợt gầm một tiếng, có ý nghĩa là:

“Đừng ăn ta, ta có thể làm toạ kỵ cho ngươi nha. Nghĩ lại một toạ kỵ là một đầu mãnh hổ, oai phong biết nhường nào?”

Bất quá rất không may cho nó, Lư Chính Minh không tỏ vẻ chút nào hiểu được tiếng của loài hổ, thế nên lời cầu xin của nó rất nhanh chóng bị Lư Chính Minh hiểu thành bắt khuất, kiên cường. Tiểu Kim thì đương nhiên là hiểu, định đi phiên dịch thì đã thấy Lư Chính Minh phá lên cười:

“Tốt, rất tốt! Không hổ là một đầu ta muốn thu toạ kỵ nha. Phải kiên cường can đảm như thế mới được chứ, đây mới là danh phù kì thực với cái tên chúa tể sơn lâm chứ. Bất quá, muốn kiên cường chứ gì?” Nói đến đây giọng hắn bắt đầu nhỏ lại, tiểu dung trên mặt cũng rất đậm.” Thực lực đi đằng đâu, nhé.”

Nói xong nhanh chóng lao vào hành hung con hổ, khiến cho nó bắt đầu gào thét rên la, như là:

“Cái gì? Sao ngài không nói sớm, ta nguyện làm toạ kỵ của ngài nha.”

“Ai ui, đừng đánh nữa, ta đã thuần phục ngài rồi còn gì?”

“Á.”

Bất quá những lời này không trải qua phiên dịch của tiểu Kim, mà trực tiếp thẳng vào tai của Lư Chính Minh thì lại có vẻ như là:

“Tối, đừng làm bản vương sợ người. Người nào kêu làm cháu trai.”

“Trông ta thực sự là kiêng kỵ người hà, có ngon thì bỏ mấy thanh kiếm này ra đại chiến 300 hiệp.”

Không những thế, tiểu Kim sau khi nhận thấy Lư Chính Minh cũng không có ý tứ giết chết đầu này hồ, cũng bèn bắt đầu phụ họa cùng xuyên tạc, nhanh chóng khiến cho Lư Chính Minh hiểu lầm ngày càng sâu, đồng thời làm cho Tuý Mộc Thiên Hồ khóc không ra nước mắt.

Rất nhanh sau đó, Lư Chính Minh liền phát hiện ra trạng thái có gì không đúng, con hồ này thế mà khóc rồi? Hắn nhanh chóng hướng ánh mắt sang bên tiểu Kim, nhận thấy nguyên nhân có lẽ là từ con hàng này, cũng không tiếp tục hướng Tuý Mộc Thiên Hồ nện.

Lúc này, thấy Lư Chính Minh ngừng đánh chính mình, con hồ cũng rất nhanh chóng im lặng, một bên ngồi rung rung nước mắt uly khuất. Trong khi đó, Tiểu Kim cũng không có nhận ra rằng con hồ đã ngừng kêu, vẫn đang liên tục buông ra lời lẽ khiêu khích thông qua khế ước.

Chợt nó cảm thấy có gì không đúng, quay đầu lại thì đã thấy có bốn con mắt đang nhìn mình, một cặp thì mang theo tiểu dung như cười cũng không phải là cười, một cặp thì giống như hận không thể ăn tươi nuốt sống mình.

Lư Chính Minh quay về phía Tuý Mộc Thiên Hồ, bảo:

“Này, người muốn làm toạ kỵ của ta không? Nếu muốn thì đưa ra một giọt máu.”

Hắc sắc hồ rất nhanh chóng lấy từ trong mi tâm của chính mình một giọt tinh huyết, đưa cho Lư Chính Minh. Chỉ trong vài giây, khế ước được hoàn thành.

Mọi thứ xong xuôi, Lư Chính Minh mới hướng về phía Tuý Mộc Thiên Hồ nói:

“Được rồi, vậy bây giờ tất cả đều là người một nhà. Người có tên không? Nếu không thì từ bây giờ người sẽ gọi là Hắc Tuý Mộc. Người thích xử trí thế nào tiểu Kim cũng được.”

“Đa tạ chủ nhân ban tên.” Tuý Mộc Thiên Hồ hướng về Lư Chính Minh làm một bái, sau đó hướng về phía Kim Quang Ảnh Viên nở một nụ cười man rợ, nhanh chóng hướng về phía nó xuất thủ.

Nhìn thấy cảnh này, Lư Chính Minh nhanh chóng ngoảnh mặt làm ngơ, bỏ mặc từng tiếng cầu xin của Bạch Kim Kim.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Sàng Hải Châu?

Một thời gian sau, Lư Chính Minh mới quay lại nhìn, thì đã thấy Kim Quang Ảnh Viên từ một đầu khi đã hướng đầu heo lai gấu trúc chuyển biến, không tưởng tượng ra nổi cái vẻ mặt lúc trước, có dùng cái mõng tưởng tượng cũng biết rốt cuộc Tuý Mộc Thiên Hồ xuất thủ ác tới mức nào.

Tuy rằng huyết mạch của tiểu Kim là cao hơn hẳn so với tiểu Mộc, thậm chí thuộc tính Kim của tiểu Kim còn muốn khắc chế lấy thuộc tính Mộc của tiểu Mộc, đây chính là ngũ hành tương sinh tương khắc, quy luật căn bản của thế giới.

Bất quá, cảnh giới thua kém chính là như vậy, đầu phải ai cũng có khả năng đánh vượt cảnh giới đâu? Đặc biệt là dưới tình trạng cả hai không khác biệt lắm về huyết mạch cùng hoàn cảnh như vậy.

Đương nhiên là tiểu Kim cũng không phải không có sức đánh chống trả, cũng đủ khiến cho tiểu Mộc trên mặt một con mắt bị thâm lại, nhưng so sánh tự thân thì chỉ là một chiến tích nhỏ bé không đáng nói.

“Đáng ghét! Cứ chờ đấy! Bồn hàu gia đạt đến cùng cảnh giới, xem là ai hơn ai.”

Bạch Kim Kim mở mồm phát ra thanh âm khếch khếch, bất quá vào trong tai của Hắc Tuý Mộc thì lại mang ý nghĩa như vậy.

“Đừng trông ta không biết người định đánh chủ ý gì. Cũng không phải chỉ một mình người ở đây mình bạch ngũ hành tương sinh tương khắc như vậy, ta chắc chắn sẽ không đại mà chờ đến lúc đấy đâu. Có ngon thì chỉ dựa vào nhục thân?” Tiểu Mộc cười lạnh.

“Đến, ai sợ người đấy làm cháu trai.”

“Chỉ sợ có kẻ lại muốn bị đánh thành đầu heo mà thôi.”

Nhìn lấy cả hai con thú trước mắt lại bắt đầu cãi nhau, mà chính mình đương nhiên là không hiểu gì, cũng không hóng nổi, Lư Chính Minh trên trán hơi nổi vài sợi hắc tuyến, quát:

“Đủ rồi! Hai người các người có còn coi các người chủ nhân vào trong mắt không?”

Cả hai rất nhanh chóng ngậm mồm lại, bất quá trong lòng vẫn còn nghĩ thì chúng nó có phải là người đâu?

Lư Chính Minh cũng không rảnh quan tâm đến cái tiểu tâm tư đó, hắn phát hiện ra là hắn nếu không sử dụng đến khế ước để nhờ vào đó câu thông thì cũng không thể hiểu được bọn này đang nói gì, đây cũng là một điều khá bất tiện.

Vậy nên hắn mới hỏi:

“Các người nhưng là đã có công pháp tu luyện?”

Cả hai nhanh chóng lắc đầu, vẫn là tiểu Kim truyền âm trước:

“Không có thừa chủ nhân, lúc trước ta vốn là một đầu đầu thú của một tiểu đệ tử nhỏ, tu vi cũng chỉ có Đại Đầu Sư, làm sao mà có nổi một công pháp nào? Cũng chỉ có một bộ nhập môn để hấp thu lấy khí mà thôi, coi như là Hoàng Cấp công pháp cũng không đủ để tính.”

Tiểu Mộc thì lại truyền âm

“Ta cũng không có thừa chủ nhân, ta vốn là sinh ra bên trong mảnh rừng này, cha mẹ cũng đã bỏ đi mất, lấy đầu ra công pháp nào? Ta cũng tu luyện được là nhờ vào mấy đầu thú khác trong rừng nó chỉ cho cách hấp thu lấy khí mà thôi, cũng là do thiên tư ta cao nên mới đạt đến cảnh giới này, tuổi mới đôi mươi đã đánh khắp vô số mảnh rừng vô địch thủ...”

“Đủ đủ.” Luru Chính Minh cảm nhận một đợt trang bức chuẩn bị xuất hiện, nhanh chóng bóp chết từ trong trứng.

“Vậy tóm lại là cả hai đều không có công pháp, như vậy là không thể đảm bảo tốc độ tu luyện của bọn chúng được. Xem ra ta cũng phải cố gắng để kiếm thêm điểm mới được, tốt nhất hiện tại là một môn Thiên Cấp đã nhỉ? Bất quá điểm là vẫn không đủ nha, cứ để sau này tính vậy.”

Luru Chính Minh âm thầm nhẩm tính trong lòng, nhưng hắn cũng không quên rằng Tuý Mộc Thiên Hồ chính là địa đầu xà nơi này, coi như chỉ sống trong rừng thì với tu vi Nhập Thánh cảnh như nó cũng hoàn toàn là đủ để biết được rất nhiều thông tin rồi.

“Này tiểu Mộc, cho ta hỏi chút nơi đây đang là đâu? Chúng ta hiện tại gần thành trấn nào?”

Tiểu Mộc nghe thế một mặt mộng bức nhìn về phía hắn:

“A! Chủ nhân thế mà không biết nơi này là nơi nào?”

Luru Chính Minh nhanh chóng lộ ra một bộ đau khổ:

“Ta với tiểu Kim chính là đang đi du sơn ngoạn thủy, chẳng may cả hai đều bị lạc, hiện tại cũng không biết chúng ta đang ở đâu.”

“À ra vậy.” Tuý Mộc Thiên Hồ lộ ra một vẻ đã hiểu biểu lộ, quăng tới cho tiểu Kim một ánh mắt đáng thương:

“Tội nghiệp lão đệ, lớn đầu còn lạc đường.”

Không đợi tiểu Kim kịp thời bạo tẩu, tiểu Mộc đã nhanh chóng giải thích:

“Nơi này chính là vùng rừng rậm trực thuộc Lâm Vũ trấn. Tại đây con người cùng với linh thú chung sống vô cùng hoà hợp, cũng không có tranh đấu quá nhiều. Lâm Vũ trấn sở dĩ có tên gọi như vậy là bởi vì ở đây gần với cánh rừng lớn nhất tại trên Sa Hải Châu này, Quang Hợp Sâm Lâm, đồng thời tại đây mưa cũng xảy ra rất thường xuyên, giống như chủ nhân đã thấy. Lâm Vũ Trấn thuộc về Thanh Lục Quận, hạ lạc tại vùng nam của Định quốc.”

“Phía nam Định Quốc?” Luru Chính Minh hơi nghi hoặc.

“Chẳng lẽ chủ nhân không biết Định Quốc?” Tiểu Mộc mộng bức nhìn hắn.

Luru Chính Minh vội vàng nói ra:

“Không phải, ta với cả tiểu Kim cũng vừa mới từ vùng gà ăn đá chó ăn sỏi, chim không thèm ị đi ra, đối với rất nhiều việc chính là cô lậu quá vãn.”

Mặc dù nghe lời giải thích này của Luru Chính Minh vô cùng là miễn cưỡng, bất quá làm một đầu thông minh hổ, nó cũng biết trong chuyện này có ẩn tình, tốt nhất là vẫn chưa nên hỏi, bèn nói tiếp:

“Tuy nói Thanh Lục trấn thuộc phía nam Định Quốc, rời xa vùng chiến loạn, bất quá nơi đây võ đạo cũng không hưng thịnh cho lắm, tìm kiếm khắp cả vùng này có mỗi trấn chủ của Lâm Vũ trấn toàn một cái Nhập Thần cảnh, phải biết rằng là cả Thanh Lục Quận có mấy trăm tên Nhập Thần Cảnh nha, Quận chủ cũng chỉ là Nhập Hoá Cảnh trung kỳ.”

“Nhập thần, nhập hoá?” Tiểu Kim nhanh chóng bắt được điểm mấu chốt, hỏi lại.

“Chẳng lẽ ngươi không biết cảnh giới phía trên của Nhập Thánh cảnh? Thế ngươi tu luyện đến giờ là như nào?” Tiểu Kim lần này là thật sâu bị chấn động đến, bởi vì nguyên bản nó coi ra hai người không biết vị trí cũng là một điều bình thường, tại sao ngay cả cảnh giới võ học cũng không biết.

Cuối cùng Luru Chính Minh đành phải mất rất sức chín trâu một hổ để giải thích vấn đề này, cuối cùng thì sau khi tiểu Mộc nói hết, hắn mới coi như nắm bắt về nơi mà hắn đang đứng.

Vị trí hắn đang tại chính là thuộc về giữa Lâm Vũ trấn cùng với Quang Hợp Sâm Lâm, thuộc về nguyên bản Thanh Lục quận, nằm tại phía nam của Định quốc, một trong tam đại quốc gia của Sàng Hải Châu. Nơi đây không có bất cứ một tông phái nào, tất cả đều dựa vào tam quốc làm chủ.

Tam đại quốc chính là Định quốc, Túc quốc cùng với cả Lương Quốc, phân biệt toạ hạ ba vùng Đông Nam, Chính Bắc, Chính Tây. Hiện tại không phải là thời kỳ hoà bình, mà đang là thời gian chiến loạn, tam quốc đang lâm vào giây phút gay cấn, các trận chiến thường sẽ diễn ra tại các đường biên giới của tam quốc.

Thanh Lục quận do trực thuộc phía nam của Định Quốc nên không có bị chiến hoá lan đến, nhân dân ngược lại sống rất yên bình, người người tập võ.

Nói đến tập võ, cũng không nên quên cảnh giới nơi đây.

Võ giả đầu tiên tu luyện thể phách, lục phủ ngũ tạng, luyện gân, luyện cốt, luyện huyết, luyện tủy, kế đó là đã thông lấy từng kinh mạch trong cơ thể.

Giai đoạn này được xưng là Hậu Thiên nhị cảnh, phân biệt làm Luyện Gân Cảnh, Luyện Cốt Cảnh, Luyện Huyết Cảnh, Luyện Tủy Cảnh cùng với Cảm Mạch ngũ cảnh. Đến giai đoạn Cảm Mạch cảnh mới bắt đầu có thể xưng làm Võ giả, tương ứng với Đầu Chi Khí cùng với Đầu giả.

Võ học đạt đến trình độ nhất định, bắt đầu cảm nhận lấy Thiên Đạo khí tức, cảm thấy thiên địa xung quanh, xưng vì Tiên Thiên cảnh. Tiên thiên cũng có phân mạnh yếu, chính là Tiên Thiên Tông Sư cùng với Tiên Thiên Đại Tông Sư, tương ứng với Đầu Sư cùng Đại Đầu Sư.

Tuy thế nhưng thọ mệnh của một vị Tiên Thiên Đại Tông Sư cũng chỉ có lấy hơn trăm năm dưới tình huống bình thường, đây vẫn lag còn thuộc về phạm nhân phạm trù. Để thoát ly tình huống này, cảnh giới tiếp theo chính là đột phá lấy Nhân Thể Cực Hạn, tiến đến Siêu Phàm Nhập Thánh, hay còn gọi là Nhập Thánh Cảnh ngũ cảnh cho ngắn gọn, tu luyện ra Võ Đan, đối ứng là Đầu Linh.

Phía trên của Nhập Thánh Cảnh cường giả chính là Siêu Thánh Nhập Thần, có thể sử dụng đến Nguyên Thần công kích, bất quá cũng chỉ vèn vèn như vậy mà thôi, nguyên thần cũng không có ly thể hoàn toàn được. Cường giả cảnh giới này bắt đầu xuất hiện tình trạng đoạt xá trọng sinh, đồng thời cũng tu luyện ra nguyên anh, đối ứng chính là Đầu Vương cảnh.

Bên trên nữa của Nhập Thần Cảnh chính là Siêu Thần Nhập Hoá, nguyên thần đã có thể ly thể. Cường giả đạt đến cảnh giới này đã có thể dẫn động lấy một chút thiên địa nguyên khí, hiện hoá lấy hư ảnh pháp tướng khiến cho sức chiến đấu mạnh hơn rất nhiều lần. Đây mới chân chính là có thể lấy sức người đạt được phiên thủ vi vân, phúc thủ vi vũ. Yêu cầu đạt đến, võ học phương diện lĩnh ngộ ra được lĩnh vực, cũng có thể phi hành tại trên không trung nhờ vào nguyên khí, đối ứng là Đấu Hoàng Cảnh.

Bên trên của Nhập Hoá cảnh chính là cảnh giới cuối cùng của Sàng Hải Châu, Siêu Hoá Hoàn Hư. Cường giả cảnh giới này chân chính có thể lảng không hư độ, mỗi một đòn nhấc chân nhấc tay đều có uy lực đủ để đánh vỡ không gian. Chú ý, là đánh vỡ, rung chuyển kết cấu chứ không có nghĩa là có thể xuyên qua được, thậm chí cũng chỉ có thể dùng để hình dung uy lực thôi, chứ đối với đồng cấp mà nói cũng không có đủ để khiến đối phương bị không gian chỉ lực đè ép, đối ứng chính là Đấu Tông cảnh.

Thậm chí, nghe đồn rất lâu về trước, còn từng xuất hiện một vị chân chính đạt đến Hoàn Hư Quy Nhất, tự thân võ đạo sở học hiện hoá ngưng thực thành một tôn chân chính pháp tướng, có khả năng điều động hết toàn bộ thiên địa nguyên khí, đối ứng chính là Đấu Tôn cảnh.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81: Phi Vũ đại lục? Là cái gì?

Lưu Chính Minh tranh thủ tổng hợp rất nhiều thông tin từ trong miệng tiểu Mộc ra, đối ứng với những gì mình biết về Đấu Thiên đại lục nhanh chóng cho ra một bảng so sánh cảnh giới, bất quá ngay khi mà hần trưởng tiểu Mộc nói tiếp đến cảnh giới tiếp theo, lại thấy nó ngồi đấy, im lặng không nói lời nào.

“Sao rồi? Sao đang nói lại dừng?” Lưu Chính Minh nghi hoặc.

“Bầm chủ nhân, ta nói thế là hết rồi nha, còn gì nữa đâu?” Tiểu Mộc đáp xong lắc lắc đầu.

Lưu Chính Minh cùng tiểu Kim nghe thế xong, hai con mắt nhìn nhau, đều cảm thấy kỳ lạ.

“Ý của chủ nhân là về cảnh giới phía trên của Quy Nhất cảnh kia kia, sao người không nói tiếp?” Tiểu Kim trực tiếp buông ra nghi vấn.

Lần này lại đến lượt tiểu Mộc mông bốc:

“Phía trên Quy Nhất cảnh? Chẳng lẽ quy nhất cũng không phải là điểm cuối?”

“Đại đạo vô biên, vô đạo vĩnh hằng, sao có thể nói là điểm cuối?” Lưu Chính Minh một bộ cao thâm mạt trắc nói ra, trông chờ được nhìn thấy cảnh tiểu Mộc dùng ánh mắt đốn ngộ sùng bái nhìn mình.

Bất quá sự thật nhưng làm hần thất vọng, chỉ thấy không những tiểu Mộc mà ngay cả tiểu Kim cũng đều mông bốc nhìn hần:

“Đại đạo là cái gì? Có thể ăn được sao?”

Lưu Chính Minh chút nữa té xỉu, bất quá mình bạch tiền căn hậu quả xuất thân của hai gia hoả này sau hần cũng không thấy có gì kỳ lạ, muốn trách cũng trách tự mình quên mất.

“Thôi bỏ đi, cũng không phải là cái gì quan trọng.” Hần nói: “Bất quá tiểu Mộc, người đã bao giờ nghe thấy cái được gọi là Phi Vũ đại lục chưa?”

“Phi Vũ đại lục? Là cái gì a? Cùng loại với ‘ đại đạo ’ có thể ăn sao?”

Đến đây thì Lưu Chính Minh cũng có chút giật mình:

“Người thế mà không biết?”

“Tất nhiên là ta không biết rồi chủ nhân, từ nhỏ đến lớn ta cũng chưa từng nghe qua cái danh từ này kia.” Tiểu Mộc phì phì nói ra.

Nó hiện tại đang vô cùng là phiền muộn. “Tại sao chủ nhân toàn đặt ra câu hỏi khó thế? Nào là cảnh giới phía trên của Quy Nhất cảnh, thậm chí còn là cái gì gọi là Phi Vũ đại lục?” Tiểu Mộc cảm thấy não mình có chút không đủ dùng, nó có vắt hết não cũng không nghĩ ra a.

Lưu Chính Minh nghe xong tiểu Mộc trình bày, cũng bắt đầu lăm vào trầm tư, tiện tay vẫy một cái, thổ chi linh lực kết hợp cùng mộc chi linh lực nhanh chóng tạo thành một cái ghế ngồi, chân này đặt lên chân kia, nhưu mầy suy nghĩ.

Là do tiểu Mộc chỉ là vương ở trong rừng, nên không biết được rằng nơi đây vẫn có tên là Phi Vũ đại lục? Vẫn là về căn bản Phi Vũ đại lục cũng không phải là Sàng Hải Châu? Hay cũng chỉ đơn giản rằng là cảnh giới cao nhất ở nơi đây từng được phát hiện, chính là Quy Nhất cảnh?

Những câu hỏi này đang liên tục lặp đi lặp lại tại trong đầu của Lưu Chính Minh,

bất đầu ăn khớp với nhau một cách nhịp nhàng. Hần chợt nhớ lại trong một số tiểu thuyết thời xưa đã từng đọc, một đại lục có thể phân chia làm nhiều châu, phải chăng Sàng Hải Châu chỉ là một trong những châu của Phi Vũ đại lục?

Hơn những thế nơi đây cảnh giới cao nhất cũng chỉ có Quy Nhất, tương đương với Đấu Tôn, nhớ lúc trước hệ thống đã từng nói nơi đây là một cái Trung Cao Giai thế giới, đồng cấp với Đấu Thiên đại lục, lẽ nào chỉ có vài ba tên Đấu Tôn? Nên nhớ rằng Đấu Thiên đại lục khi trước, chỉ riêng một phần xuất hiện cũng đã có tận gần chục tôn Đấu Đế của mỗi đại lục, thậm chí còn có mấy người vẫn còn tại lãnh địa của họ để trấn thủ, trên căn bản có thể nói là Đấu Tôn đi đầy đất, Đấu Thánh không bằng cầu, chỉ có Đấu Đế mới có thể duy trì đại cục.

Chẳng lẽ một nơi mà toàn là Đấu Tông, ngay cả Đấu Tôn cũng là truyền thuyết mà có thể đánh đồng? Tất nhiên là không. Thế nên Lưu Chính Minh cả gan suy đoán rằng là mình đứng là vẫn đang ở trên PHI vũ đại lục, chỉ bất quá Sàng Hải Châu vì một lý do nào đó mà tin tức không có lưu thông thời, thậm chí võ đạo cơ sở cũng rất cấp tột tệ.

Bất quá điều này xem ra cũng là một điều kiện lý tưởng cho hần, rốt cuộc là Hoàn Hư cảnh hiện tại đối với hần có vẻ nói là dễ dàng hơn một chút, chứ cứ giống lần trước tại Đấu Thiên đại lục, một lần gặp mấy chục tôn Đế cảnh cũng là một trải nghiệm khó có thể quên.

Bất quá Lưu Chính Minh cũng không có bành trướng. Hần vẫn là rất rõ ràng thực lực hiện tại của mình, Nhập Thánh hoàn toàn có thể miểu sát, Nhập Thần thì cũng là còn tùy, Nhập

Hoá nếu đứng yên bất động cho hấn đánh thì cũng giết được, nhưng điều này có thể không tính, làm gì có ai lên con như thế? Đối với Hoàn Hư, hấn nhưng vẫn là vô lực đánh lại, thậm chí chạy cũng không phải là quá mức khả thi.

Dù sao vũ khí của hấn cùng với kỹ năng đều đủ để hấn sát được Nhập Hoá, nhưng đối với Hoàn Hư thì vẫn gần như là không có tác dụng. Nhưng không sao, hấn vẫn còn có không gian phát triển

Nghĩ thông tất cả về sau, Lưu Chính Minh hướng tiểu Mộc nói:

“Thế tiểu Mộc, ngươi ở đây đã lâu rồi, có biết nơi nào có thôn dân của Lâm Vũ Trấn ở không?”

Tiểu Mộc nghe vậy thì không chút do dự trả lời:

“Đương nhiên là biết thừa chủ nhân! Từ đây hướng về phía đông 400 trăm dặm thì chính là Lâm Vũ trấn. Tại Lâm Vũ trấn có rất nhiều thôn dân sinh sống, dân cư có thể dùng đến cả mấy chục vạn người dễ liệt kê. Ở đây, chỉ có mỗi trấn chủ tên là Hoàng Thành Từ, một thân tu vi đạt đến Nhập Thần cảnh trung kỳ, ngoài ra còn có hai tên trấn phó, tu vi cũng đã là Nhập Thánh cảnh đỉnh phong, còn lại thì số lượng Nhập Thánh cảnh tại đây cùng là tầm ba chục ta hữu, có mỗi như thế mới có thể đe dọa không cho yêu thú dám xâm phạm. Không phải ai cũng giống như ta hiền lành như vậy, đặc biệt là cách biệt giữa lãnh địa của ta với Lâm Vũ trấn thì còn tồn tại một lãnh địa nữa của một con Tuy Hư Mãng Xà, một thân tu vi còn đạt đến Nhập Thánh cảnh đỉnh phong. Phía xa nữa thì cũng tồn tại một cái đám sơn tặc, tên là Ngũ Long trại, tu vi tuy không bằng Lâm Vũ trấn nhưng lại thắng ở chỗ sở hữu vị trí dễ thủ khó công, nằm phía trên của ngọn núi Kiến Nhai.”

Nói xong nó chỉ tay về hướng Đông Nam:

“Chủ nhân có biết không, chỗ kia vốn là vô cùng trù phú, bắt quả từ khi có Hắc Long sơn tặc ở đây, đã không ai dám ở đây nữa rồi. Đặc biệt bọn đấy chính là bọn giết người như ngựa, thậm chí thường xuyên vô duyên vô cớ hạ sát người trong trấn và các thôn bên cạnh, còn lấy đó làm nhiệm vụ cùng mục tiêu.”

Lưu Chính Minh nghe thế thì nhủ mảy lại:

“Trấn lại không làm gì à?”

Tiểu Mộc bắt đầu dĩ lắc đầu:

“Giống như có mấy lần ta được chứng kiến, có vẻ như là mỗi khi trấn tập họp đầy đủ thế lực để nhất cử tiêu diệt bọn chúng, Ngũ Long trại lại dường như biến mất vô tung, một thời gian sau lại quay lại ngay lập tức kia, giống như chúng biết thiên cơ diệu toán vậy.”

“Biết trước thiên cơ?” Lưu Chính Minh nghe vậy thì suy ngẫm” Có lẽ trong trại có người tinh thông thiên cơ thuật sao? Xem ra thế thì lại càng khó xử lý.”

Lưu Chính Minh cũng không phải là không có hiểu biết về Thiên Cơ thuật cường đại. Đây vốn mà nói chính là một loại trao đổi đồng giá với thiên đạo cùng vận mệnh. Ngươi chi trả bao nhiêu, ngươi biết đến được bấy nhiêu.

Thiên cơ thuật có thể cho phép ngươi nhìn thấy quá khứ, tương lai của một người, một sự kiện, một địa điểm nếu là ngươi có trả giá, và thường là tu vi càng cao người, đối với mức độ trả giá có thể sẽ dần phát càng nhỏ, theo một cách tương đối nào đấy.

Ví dụ, ngươi như là một vị Đẩu Tôn, nhằm suy tính vận mệnh của Đẩu Tông cấp, có thể bỏ ra đại giới đạt tới mức là thọ nguyên, đương nhiên cũng không phải quá lớn, chính là mười năm, hai mươi năm đối với Đẩu Tôn cũng không là gì cả. Bất quá nếu ngươi muốn nhằm tính đến Đẩu Thánh cường giả, thọ nguyên xác định là phải càng nhiều. Trên căn bản mà nói, đây chính là quy luật nhân quả.

Việc ngươi muốn biết ảnh hưởng tới nhân quả càng nhiều, giá cả ngươi bỏ ra càng lớn. Trên căn bản mà nói, cường giả càng mạnh, lực lượng nhân quả trên người cũng dần tích lũy theo năm tháng mà trở nên dày đặc, bởi cho dù chỉ là một cái tiếp xúc cũng được tính là nhân quả rồi.

Đương nhiên, điều này đối một số tồn tại cũng không ảnh hưởng quá nhiều. Ví dụ như Lưu Chính Minh thân mang hệ thống cùng Càn Minh Nguyệt thân mang Hoàng Thiên Lô, tu vi không tới cũng không thể tiếp xúc, nằm trong diện mạng chỉ bảo che lấp thiên cơ.

Không những thế cũng là các vị đạt đến Thánh Nhân cảnh, hoàn toàn có thể xé bỏ trên mình chuỗi nhân quả, hoặc cũng đơn giản là tu sĩ nào đó tinh thông vận mệnh, cũng có thể hoá giải, thậm chí đánh lừa người khác về tự thân nhân quả, vậy nên chính ra mà nói, cũng chỉ nhìn ai đối với vận mệnh hiểu rõ hơn mà thôi.

Chứ thực ra mà nói cảm nhận thấy nhân quả, Đế cảnh cũng đã có thể mơ hồ nhìn thấy được rồi.

Bất quá trọng điểm ở đây chính là thế cục hiện tại của Sảng Hải châu, một thế cục của tam quốc đại chiến, mà chủ lực cũng không hẳn là cường giả mà chính là do quân đội, kết hợp với việc ở nơi đây cũng không có bất kỳ một tông môn nào, thế nên giá trị của một người am hiểu suy tính thiên cơ có lẽ là dùng vô giá để hình dung.

Đứng trước lực lượng, mưu kế, không là gì. Nhưng tại bối cục chiến tranh dạng này, thiên cơ thuật chính là kim chỉ nam cho các kế hoạch, không thể thiếu được.

Vậy nên mới nói là Ngũ Long Trại xem ra có gì ẩn khuất bên trong, chứ vô duyên vô cớ xuất hiện một vị tinh thông bói toán cùng thiên cơ như vậy mà lại vô danh, thật đáng làm người ta phải nghi ngờ!

Chợt hấn nhìn thấy mục ❶ Nhiệm Vụ ❶ dường như bắt đầu loé sáng.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Ban bố nhiệm vụ mới!

“Tuyên bố: nhiệm vụ chủ tuyến:

Mô tả: Giúp Càn Minh Nguyệt tìm được mảnh chân đỉnh thứ hai, vị trí: Thánh Châu.

Cấp bậc: Sử thi cấp.

Ban thường: một thanh vũ khí Pháp Phẩm Hạ Cấp, một trương hai đại cảnh giới phù, một bộ công pháp Tinh cấp thượng phẩm, 200000 HTĐ.

Trùng phạt: Không.

Thời hạn: Không.

“Tuyên bố: nhiệm vụ phụ tuyến:

Mô tả: Thống lĩnh toàn bộ Sàng Hải Châu.

Cấp bậc: Truyền Kì.

Ban thường: một thanh vũ khí Pháp Phẩm Hạ Cấp, một bộ tổng hợp trận pháp bao gồm 1000 bộ Thiên Cấp, 1000 viên Tuyệt Phẩm linh thạch, 5000000 điểm.

Trùng phạt: Không.

Thời hạn: 5 năm.”

“Tuyên bố: nhiệm vụ ven đường:

Mô tả: Đem lại bình yên về cho Lâm Vũ trấn.

Cấp bậc: Cao giai.

Ban thường: 100 viên Thượng phẩm linh thạch, một bộ Thiên cấp công pháp tự chọn.

Trùng phạt: Không.

Thời gian: 1 tuần.”

Nhìn lấy ba cái hạng mục nhiệm vụ trước mặt mình, Lưu Chính Minh bắt đầu nhớ tới rằng lúc trước hệ thống nâng cấp có mở ra nhiệm vụ phụ tuyến, xem ra chính là cái trước mặt a.

Nhìn lấy thời hạn và nội dung từng nhiệm vụ một, Lưu Chính Minh trầm nghĩ:

“Nhiệm vụ chính tuyến thì không phải nói, ngược lại ta đã có dự kiến trước, còn hai cái nhiệm vụ còn lại, tất cả đều theo mọi bước chân ta đi mà ban bố. Có thể nói rằng các nhiệm vụ này chính là đang xúc tiến ta trưởng thành, phải chăng khi mà ta dính líu đến thông tin càng nhiều, nhiệm vụ ngược lại được ban bố càng nhiều?”

Nói xong hần lắc đầu:

“Coi như nhiệm vụ chủ tuyến thì khỏi cần phải nói, ta vẫn sẽ đi làm, cái nhiệm vụ ven đường kia phù hợp bản ý của ta, cũng không phí thời gian bao nhiêu, ban thường ngược lại cũng là phong phú, vẫn là nhiệm vụ phụ tuyến, ngược lại dựa vào cái gì mà khẳng định ta sẽ đi làm đây? Xem ra rất có thể cái thông tin về điều này sẽ xuất hiện tại nhiệm vụ ven đường, không thì tại sao ngay tại lúc mà ta đang quyết định liệu có tiêu diệt Ngũ Long trại không mới xuất hiện? Hắc hắc, vùng nước rất sâu nha, bắt quá...”

Nói đến đây hần mỉm cười, hai con mắt lộ vẻ thâm thúy cùng tự tin: “Làm người cũng là nên có mục tiêu nha, ngay cả cái việc như này còn khó làm nổi thì nói gì đến chương không vận mệnh của chính mình?”

Nếu hệ thống còn tại, khẳng định sẽ đậu đen rau muống, khinh bỉ nhìn hần:

“Rõ ràng là động tâm với phần thưởng, ra về với ai?”

Quyết định xong, hần mới hướng về mục **Giám Định**, bắt đầu suy ngẫm:

“Không biết rằng là có nên giám định lấy thông tin trước không nha, dù sao biết người biết ta trăm trận trăm thắng, đạo lý này ai cũng hiểu. Đặc biệt là chỗ đấy xem ra là một vùng nước vô cùng sâu, gần như chắc chắn là có ẩn tình đứng sau vụ này rồi. Nhưng vấn đề là... điểm không đủ nha. Xem ra vẫn cứ đi đến xử lý con mãng xà kia trước, rồi vào trong trấn tìm thêm thông tin sau cũng không muộn, chân muỗi dù sao cũng vẫn là thịt, có thể tiết kiệm bao nhiêu hay bấy nhiêu.”

Giám Định cái danh mục này có thể cho phép Lưu Chính Minh tra cứu thông tin về một đối tượng cụ thể, nhấn mạnh ở chữ cụ thể, ít nhất cũng phải rõ ràng về đối tượng, đồng dạng với Thiên Cơ thuật. Bất quá thay vì tiêu hao thọ nguyên, Lưu Chính Minh hần sẽ phải tiêu hao HTĐ. Một điểm lợi của cái giám định này là đối với những đồ vật không có linh tính, tiêu hao căn bản sẽ nhỏ hơn rất nhiều, thậm chí là còn không cần. Thế nên đối với rất nhiều đồ vật, ví dụ như là khoáng thạch hay dược liệu, chỉ cần hần biết đủ thông tin là hần sẽ có thể tiến hành giám định đối với đồ vật đấy.

Một trường hợp khác là đối tượng kia xuất hiện trong dạng trực tiếp đối với hần, và cảnh giới không cao hơn hần nhiều hơn một cái thập trọng thiên, đảm bảo nhất thanh nhị sở, coi như tiên đề chuyển sinh cũng vô pháp ngăn chặn, một ví dụ chính là thân là nhân vật chính, mang theo dị bảo, cũng không thoát khỏi bị giám định.

Tóm lại: gián tiếp, tổn rất nhiều cho đến tổn ít, còn trực tiếp thì là tùy trường hợp.

Bất quá, ngoại trừ giá tiền cũng có lý do mà Lưu Chính Minh không sử dụng nhiều lắm về chức năng này, bởi trên căn bản, không phải lúc nào thông tin giám định cho hần cũng cần thiết, mà cũng có một số thứ mà giám định cũng không thể rõ ràng minh bạch được, nhân tâm là một ví dụ.

Thông tin của hệ thống chỉ có thể khẳng định là chính xác, bất quá không thể nói là đầy đủ, nếu không hần chắc chắn sẽ ăn thiệt thòi lớn, Lưu Chính Minh đối với điều này nhưng là nhất thanh nhị sở.

Thoát khỏi câu thông với hệ thống, Lưu Chính Minh quay người hướng nhị thủ nói ra:

“Được rồi, đi thôi!”

“Đi đâu chủ nhân?” Tiểu Kim cung kính nói.

“Bái phỏng chút Tuý Hư Mãng Xà.”

Bỏ lại sau lưng câu nói đầy, thân ảnh của Lưu Chính Minh nhanh chóng tiêu thất.

Tầm vài cái nền hương về sau, tại lãnh địa của Tuỳ Hư Mãng Xà, không khí liên tục chấn động. Một thân ảnh ngay tại trên không trung rơi xuống, áo dài phiêu dật, trên tay cầm một phiến xích ngọc tiêu.

Thân ảnh đầy đương nhiên chính là Lưu Chính Minh rồi, chỉ thấy hắn quay lưng phía sau, nhìn lấy nhị thú tiểu Mộc cùng Tiểu Kim vừa mới kịp chạy đến, mới buông ra lời phàn nàn vô thường vô phạt:

“Hai người chậm quá rồi đấy, có biết ta phải hãm tốc độ bao nhiêu không?”

“Đâu có thưa chủ nhân, vốn là do người quá nhanh đấy chứ.” Tiểu Mộc thở hồng hộc nói ra.

“Đứng đấy chủ nhân, tốc độ của ngài quá nhanh so với đồng cảnh giới rồi, làm cho hai chúng ta dốc lòng đuổi mà không đủ lực a. Không hổ là chủ nhân, một thân tốc độ ngao thế thiên kiều, phải biết thiên hạ vô công, duy khoái bất...”

“Rồi, rồi, thôi thế là đủ rồi.” Lưu Chính Minh nhanh chóng cắt đứt lời của gia hoả này, chứ ai mà biết hắn có thể thôi được tới mức nào đi nữa: “Thật là! Bản lãnh thực thụ không có bao nhiêu, có mỗi công lực thôi thì vẫn lên đều đều, rốt cuộc không biết người học từ ai cái thói đầy nhẽ?”

Hệ thống mà nghe thấy câu này, gần như chắc chắn sẽ tay đặt lên tim, mắt nhìn trời than thở: “Quả nhiên là vật hợp theo loài, tuyệt phối a!”

Bất quá nói đi cũng phải nói lại, tốc độ của Lưu Chính Minh so sánh với cùng cảnh giới phải nhanh hơn nhiều lắm. Trên căn bản là gia hoả này không những sở hữu nhục thân vượt trội tốc độ, còn sở hữu dị năng [Kết Lực], khiến cho hắn có thể dễ dàng điều khiển lấy không khí xung quanh, gần như có thể nói chính là lẳng không hư độ, phá không mà đi.

Kì thực vấn đề ở đây cũng là do các đại lực khác nhau thì sẽ có cơ chế tu luyện khác nhau. Ví dụ như Đấu Thiên đại lực, đạt đến Đấu Hoàng có thể mượn cánh phi hành, Phi Vũ đại lực, đạt đến Nhập Hoá cảnh có thể dựa vào thiên địa nguyên lực làm thành bậc thang giữ không trung, một số đại lực tu tiên khác thì cũng có xuất hiện tu tiên giả mới Trúc Cơ kỳ đã có thể ngự kiếm mà đi rồi, phân biệt bất quá chỉ là tốc độ.

Cũng không để Lưu Chính Minh dám phải chờ lâu, rất nhanh, một đầu mãng xà to lớn xuất hiện.

“Rít! Xì xì xì...”

Nhìn lấy đầu mãng xà khổng lồ trước mắt, thân dài ba chục mét, chiều rộng đạt hơn ba mét, một tấp cũng đủ để giết cả con voi, Lưu Chính Minh nghĩ thầm:

“Đây mới quả là mãnh thú chứ, so sánh với hai cái đậu bi bên cạnh thì trông có uy nghiêm của một vị vương giả sâm lâm hơn nhiều. Bất quá hai đứa bên này cũng không phải dạng vừa nha, đều là nhỏ mà có võ cả đấy.”

Sự thực chứng minh, Tuỳ Hư Mãng Xà có thể hình phải nói là vô cùng to lớn, còn tiểu Mộc cùng Tiểu Kim lấy kích thước so sánh với phạm cảnh đồng tộc cũng không to hơn được là bao nhiêu. Nhưng kích thước cũng không phải là tất cả, đây cũng chính là lý do mà Tiểu Mộc vẫn sống vô cùng ổn thoả mặc dù bên cạnh là một con mãng xac hung tàn như thế này.

“Tiểu Mộc, nó đang nói gì?”

“Bẩm chủ nhân, nó nói rằng là nhìn ngài vô cùng ngon miệng, và cho ngài thời gian ba mươi giây để tự sát, nếu không cái chết của ngài sẽ đau đớn hơn rất nhiều. Còn ta là coi như nề mặt ta là hàng xóm lâu năm nó sẽ không hạ sát thủ, chỉ đuổi đi mà thôi.”

“Người nói thật?” Lưu Chính Minh mí phải giật giật.

“Hoàn toàn không có chút nào nói dối.” Tiểu Mộc gật đầu.

Quả thật lần này tiểu Mộc không có nói dối chút nào, trên căn bản đều là những lời mà Tuỳ Hư Mãng Xà nói ra. Bởi vì Lưu Chính Minh tuy mạnh là mạnh thật, nhưng khí tức trên thân cũng chỉ có Nhập Thánh cảnh sơ kỳ, nếu không lộ ra kiếm ý cùng với sát khí là vẫn sẽ chỉ như bình thường. Căn bản không phải là ai cũng có trực giác mạnh như tiểu Mộc.

Hơn thế nữa, Tuỳ Hư Mãng Xà cũng vô cùng tự cao tự đại, nó cho rằng tiểu Mộc cùng với hắn cùng Tiểu Kim đến chính là để đưa đồ ăn tặng cho nó để lấy lòng, dù sao nó thích nhất là thịt người, nhưng nó cũng không có suy nghĩ đến là nếu như tiểu Mộc có thể sống hơn hai chục năm nước sông không phạm nước giếng với nó thì tại sao phải đột nhiên làm vậy đâu? Nhìn thế nào cũng có gì bất thường a? Đang tiếc, nào nó cùng với cả việc nó đã sống quá lâu mà không bị uy hiếp đã khiến cho nó không suy xét theo hướng đó.

Chỉ thấy Lưu Chính Minh lắc lắc đầu, nhìn lấy con mãng xà phía trước đang thè lưỡi, miệng thậm chí còn lộ vẻ thèm thường:

“Quả nhiên là đáng thương, nào không đủ nha. Bất quá, như thế ta cũng có đầy đủ lý do để hành sự rồi.”

Nói xong, thân ảnh hắn biến mất tại chỗ, chỉ còn một đạo tàn ảnh.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Tuỳ Hư Mãng Xà? Đưa đồ Ăn mà thôi

Đồng tử Tuỳ Hư Mãng Xà thấy như vậy lập tức co rút lại, giờ phút này đến từ bản năng của nó cho nó một cảm giác cực độ nguy hiểm.

Nó sẽ chết!

Tuỳ Hư Mãng Xà nhanh chóng giật đầu lại, từ trong mồm cũng tuôn ra một làn khói độc, hướng về xung quanh liên tục phun lấy. Chỉ trong chớp mắt, khuôn viên chục mét đã được bao phủ bởi một vùng cực độc.

Côn trùng chỉ vừa tiếp xúc với làn khói độc này nhanh chóng bị chết bất đắc kỳ tử, thân thể nhanh chóng như bị axit dội vào, không ngừng bị ăn mòn ra thành một vùng nhồm, cuối cùng không để lại bất cứ dấu vết gì cả.

Đây chính là lý do coi như trong trần có Nhập Thân cảnh cường giả cũng không dám xâm phạm, bởi chất độc này không những có cường độ ăn mòn vô cùng lớn với cả nhục thân, thậm chí thần hồn cũng bị ảnh hưởng. Không chỉ như vậy, chất độc này đối với không đủ cường đại thần niệm cũng giống như chính là vô hình vô tướng, gần như không thể phát hiện.

“Xì xèo xì xèo...”

Chất độc không ngừng lan rộng, bắt đầu thẩm thấu sâu vào lòng đất. Một vùng này đã nhanh chóng trở thành một vùng đất chết, chất độc cùng không vì gió mà bị phân tán, ngược lại liên tục ngưng tụ, nhanh chóng tạo thành giống như một cây nấm đồng dạng, bao phủ lấy toàn thân của Tuỳ Hư Mãng Xà.

Tuỳ Hư Mãng Xà thấy vậy, thì vội thở dài. Rất may là do nó cũng vô cùng cẩn thận, để đề phòng nhân loại thom ngon kia chạy trốn, đã chôn thật sâu chất độc dưới lòng đất, nếu không thì cũng không thể tạo một vùng nhanh như này được. Thật là trớ trêu, cái lòng độc lúc trước nó còn nghĩ sử dụng để vây khốn đối phương giờ đã trở thành thủ đoạn bảo mệnh của nó, chính là điều mà nó không nghĩ tới.

Bất quá, cho dù chất độc của nó có cường đại đến đâu, hiện tại vẫn chưa đạt đến mức phá vỡ được bức tường không khí. Chỉ thấy ngay lập tức tại sau lưng nó, xuất hiện một đạo giống như bong bóng, bên trong lấp lánh từng tia linh lực.

“Thủy Năng Thư Các Hạ,

Bạch Thủ Thái Huyền Kinh.”

Nương theo một giọng quát, nhất đạo kiếm quang đã bay đến, trong chớp mắt đã chém ngay vào phía trên cổ của Tuỳ Hư Mãng Xà. Trong ba tức, một cái đầu khổng lồ rơi xuống, máu tươi phun tung toé, thẩm thấu cả khoảng đất xung quanh.

Tuỳ Hư Mãng Xà, chết!

Đến chết nó cũng không minh bạch là vì thế nào mà nhân loại kia lại có thể đi đến sau lưng nó nhanh thế, mà nó cũng không có phát hiện, hay lại như là cái vòng bong bóng đó là gì, và vì thế nào mà nhục thân của nó đứng trước dù chỉ một cú chém của kẻ kém nó tận ba cái tiểu cảnh giới lại có thể trong nháy mắt cắt xuyên cổ nó?

Tất cả nghi vấn này vẫn đi theo nó đến tận tử vong, trong đôi mắt vẫn bộc lộ vẻ không cam tâm, cùng với đó chính là kinh nghi bất định.

Lưu Chính Minh chém xong đầu này mãng xà về xong, cũng nhanh chóng thoát ra khỏi vùng bị vây nhiễm chất độc. Tất nhiên, vẫn có một chút khói độc đã dính lên trên người hắn, ngay khi mà hắn tung ra cú chém, hắn cũng phải giải trừ một phần của [Kết Lục], chất độc đã không bỏ lỡ cơ hội mà len lỏi vào.

Lưu Chính Minh có chút kì quái nhìn về phía đám chất độc, cũng đánh giá uy lực của nó:

“Thảo nào mà ngay cả vị Nhập Thân kia cũng không định ra tay với con mãng xà này, lực lượng ăn mòn thực sự là khủng khiếp. Coi như với cái đám chất độc vẫn còn đang dính trên người ta, cũng đủ để ăn mòn đến chết một Nhập Thánh cảnh sơ kỳ bình thường rồi. Bất quá, đối với ta mà nói...”

Tự lẩm bẩm đến đây, đầu ngón tay của hắn cũng bốc lên một đoàn thanh sắc hoa diêm, trong nháy mắt thiêu đốt hết đám chất độc còn sót lại trên cơ thể, chỉ để lại một đoàn vô cùng tinh thuần linh khí, đây cũng chính là bản chất của chất độc bên trong Tuỳ Hư Mãng Xà.

“...thật sự đúng là đi đưa linh khí nha.” Lưu Chính Minh nhanh chóng hấp thu lấy đoàn linh khí này, cảm giác không có chút nào bất ổn. Đây chính là chân chính thủ đoạn của Tuỳ Hư Mãng Xà, cố gắng tích trữ một lượng linh khí dư thừa trong cơ thể, sau đó lấy chất độc pha trộn lại để tạo thành một loại hỗn hợp, cũng chính vì lý do này mới khiến cho chất độc của nó có khả năng ngưng tụ, thẩm thấu, và trở nên gần như vô hình trước thần niệm của Nhập Thân cảnh, bởi vì căn bản, nó cũng chỉ là một loại linh khí biến dị thôi, Nhập Thân thần niệm cũng không đủ để phân biệt.

Bất quá bây giờ thật sự đúng là tiện nghi Lưu Chính Minh, vì trên căn bản hắn sở hữu Bất Diệt Linh Viêm, đối với một loại tiên thiên linh vật như dị hoá, đặc biệt là còn lọt top mười với công dụng về mặt bồi bổ sinh cơ mà nói, chất độc cơ này đứng trước nó không có cái rắm gì dùng. Lưu Chính Minh chỉ cần đơn giản dùng Bất Diệt Linh Viêm đốt cháy hết chất độc bên trong khí độc, có thể nhanh chóng thanh lọc lấy chất độc, từ đó rút ra một lượng lớn linh khí để tự thân hưởng dụng.

Đứng đằng xa tiểu Kim cùng Tiểu Mộc nhìn thấy vậy nhao nhao hít vào một hơi lành khí, kể đó, tiểu Mộc cũng hướng tiểu Kim nói:

“Đây có phải lý do mà chủ nhân tuy đã nghe ta cảnh báo rằng con mãng xà này sở hữu chất độc vô cùng lợi hại vẫn lao vào cận chiến sao? Chủ nhân chẳng lẽ có thể thanh tẩy chất độc?”

Tiểu Kim nghe vậy thì cũng không biết trả lời ra sao, bởi vì lúc mà Lưu Chính Minh thu hoạch được Bất Diệt Linh Viêm, nó vẫn còn nằm trong ống tay của một phản thân, sử dụng lấy thiên phú ảo ảnh của nó để hỗ trợ lấy bọn hắn trốn đồ của tam gia tộc cơ mà.

Mà trên căn bản, nó cũng mới đạt đến Đầu Linh cũng không phải là quá lâu, đối với mấy chuyện như dị hoá cũng chỉ là nghe nói qua, chứ chính diện nhận biết cũng là chưa bao giờ.

Bất quá xuất phát từ niềm tin tuyệt đối của nó với Lưu Chính Minh, nó vẫn là ngao kiêu đáp:

“Hừ, phải nhìn xem đó là chủ nhân của ai. Chủ nhân đã làm vậy là khẳng định đã có đối sách, chúng ta chỉ việc nghe theo là được. Còn về việc chủ nhân có thể thanh tẩy chất độc, ta đương nhiên vẫn là... không biết!”

“Trang cái gì trang, đều là khế ước thú của chủ nhân trừ việc người đã đi theo lâu hơn, còn lại thì có cái rắm gì dùng? Tu vi thì cũng kém, không những thế chiến đấu cũng không có nắm vững là bao nhiêu, cũng có cái gì trướng dùng?”

“Người!...” Nghe thế tiểu Kim nghẹn cả cổ họng. Bất quá tiểu Mộc nói không sai, không phản bác được, đây mới là điều mà làm cho nó tức chết.

Kì thực Kim Quang Ảnh Viên tại thực chiến cũng không phải là yếu, bất quá về cận chiến chỉ được mỗi tấn công tương đối sắc bén nhờ vào Kim thuộc tính, còn lại thiên phú cũng chỉ là tạo huyền cảnh cùng ảo ảnh, kết hợp với việc tiểu Kim cũng không phải quá mức lớn, từ khi sinh ra đến bây giờ mới loanh quanh tà hữu hơn hai chục tuổi, ngược lại cùng tiểu Mộc đồng lứa, nhưng từ nhỏ đã được nuôi dạy bao bọc, kinh nghiệm chiến đấu tự nhiên là thiếu.

So sánh với nó, tiểu Mộc loại này trưởng thành tại thâm lâm chính là trải qua sinh tồn ác liệt, bất quá thiên tính của tiểu Mộc cũng là ôn hoà, thế nên số lượng sinh vật bị nó giết cũng không quá được chục yêu thú, trên thân sát khí cũng tương đối yếu, cộng thêm bên cạnh có Tuỳ Hư Mãng Xà tùy thời xâm phạm khiến cho tự thân rèn giũa đối với tốc độ của nó cũng rất mạnh, nhưng khí thế được bồi dưỡng cũng không có là bao nhiêu.

Điều này cũng khiến cho tiểu Mộc nói là thật, khiến cho tiểu Kim rất chỉ là khó chịu. Bất quá chuyện này cũng chỉ là vài khác, rất nhanh tiểu Kim nhanh chóng mở ra một nụ âm hiểm tiểu dung.

“Hắc hắc! Vừa nãy người nói gì ta nghe không rõ.”

Tiểu Mộc nghe vậy chợt cảm thấy có gì đó không ổn, bất quá vì đề đã kích đối phương hẳn vẫn nói lại:

“Ta nói ngươi tu vi thì cũng kém, không những thế chiến đấu cũng không có nắm vững là bao nhiêu, cũng có cái gì trứng dùng?”

“Tu vi kém đúng không?” Tiểu Kim vươn cổ lên hỏi.

“Đúng! Sao, không phục?” Tiểu Mộc cũng không sợ, thách thức.

“Vậy ta hỏi ngươi, tu vi của chủ nhân là gì?” Tiểu Kim chợt hỏi lại, điệu bộ kèm theo vẻ giễu cợt.

“Nhập Thánh sơ kỳ, cùng tu vi với ngươi, làm -“ Tiểu Mộc nói đến đây bỗng nó chợt nhận ra có vẻ mình đã sập hố của đối phương.

“Tí nữa ta nói cho chủ nhân.”

“Ca, ta xin ngươi, đại ca...”

“Nể tình ngươi gọi ta một tiếng đại ca... Nằm xuống, lộn ba vòng cho ta xem.”

“Ngươi...”

Không quan tâm đến hai đứa kia đang đùa nghịch, lúc này Lưu Chính Minh đang bận dùng Bất Diệt Linh Viêm thiêu đốt lấy chất độc bên trong độc vụ, thanh tẩy lấy tinh thuần linh khí để hấp thu.

Luyện hoá hết thấy linh khí về sau, hẳn hướng lên trời thờ ra một ngum trục khí, trong đan điền Kim Đan cũng lại một lần nữa bị vòng xoáy lượn quanh.

Kim đan thập nhị chuyển, thành!

Lưu Chính Minh hơi nhũn mảy lại, lần này cũng là lần hẳn lại tăng cường rèn luyện lấy tự thân kim đan. Dù sao kim đan chính là một loại căn bản, kim đan càng mạnh thì tu sĩ sở hữu linh lực cũng càng tinh thuần, tốc độ tu luyện, toàn bộ thuộc tính cũng vì đó mà được đề thăng.

Bất quá việc này cũng tiêu tốn rất nhiều linh khí, dường như hết số lượng mà Lưu Chính Minh đã hấp thu từ đám độc vụ, hiện tại khu vực này cũng đã trở lại vẻ xanh tươi vốn có, đất đai cũng nhờ có Bất Diệt Linh Viêm đi qua lại bắt đầu ngưng tụ lấy từng tia sinh cơ.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84: Đi dò xét nhà!

Cảm nhận thấy sức sống của mảnh khu vực này đã quay trở lại về sau, Lưu Chính Minh mới thu tay lại, Bất Diệt Linh Viêm cũng nhanh chóng tiến nhập thể nội.

Xử lý xong xuôi hết toàn bộ, Lưu Chính Minh mới đi ngay đến trước cái xác rắn, tay vươn ra một cái, một luồng linh lực nhanh chóng tiến nhập bên trong, lấy ra một cái túi da nhão nhoét.

Đây chính là túi nọc của Tuỷ Hư Mãng Xà, nơi ẩn chứa lấy toàn bộ độc vụ của nó.

Mặt không đổi sắc, Lưu Chính Minh thao tác vô cùng linh hoạt, nhanh chóng dùng linh lực gạn hết toàn bộ chất độc ra, rồi lại lấy dị năng [Kết Lực] cho bao bọc, xong cho toàn bộ vào trong giới chỉ.

“Độc này ngay cả Nhập Thần Cảnh còn phải sợ, không phải Nhập Hoá là không thấy được, trừ khi là có tồn tại một số kỳ nhân dị sĩ, bất quá chắc có lẽ sẽ có tác dụng một lúc nào đó.” Lưu Chính Minh nghĩ thầm.

Đổ đầy giới chỉ về sau, Lưu Chính Minh mới quay về phía nhị thú, hơi lộ vẻ mừng bức:

“Tiểu Mộc? Ngươi đang làm cái gì vậy?”

Tiểu Mộc lúc đấy đang thực hiện động tác nhảy lộn 360 độ, thấy Lưu Chính Minh hỏi vậy, chưa kịp trả lời thì đã thấy tiểu Kim nhanh chóng đáp:

“Bẩm chủ nhân, tiểu Mộc là vừa mới phát hiện một kiểu nhảy mới, đang thử luyện tập cho chủ nhân xem.”

Nói xong hướng về phía tiểu Mộc nhảy nháy mắt, hàm ý vô cùng rõ ràng.

Tiểu Mộc thấy vậy vội vàng nói, bất quá trong lòng đã sớm phun tiểu Kim mấy trăm lần.

“Đứng đứng chủ nhân, ngài muốn xem tiếp không?”

Lưu Chính Minh nhìn hai đứa như vậy tuy vẫn còn không rõ chuyện gì vừa xảy ra, song vẫn còn đoán được một hai. Chỉ thấy hẳn nhoen miệng cười, nói:

“Không, ta cũng không có hứng thú. Bất quá tiểu Kim, ta xem ngươi đã thích nhảy kiểu như vậy rồi sao không tập theo đi. Nên nhớ rằng chỉ có khổ luyện mới có thành công nhá, tiểu Mộc tập bao nhiêu, ngươi thì gấp đôi!”

Tiểu Mộc nghe thế như mở cờ trong bụng, nhanh chóng đồng tình:

“Đứng đứng, ngươi cũng phải nhanh chóng luyện tập đi, khẳng định chỉ có lợi vô hại.”

Tiểu Kim thấy chính đích thân Lưu Chính Minh nói vậy, cũng không dám phản bác, chỉ đành tràn đầy ỷ khuất tự thân lộn 720 độ, bất quá trong lòng cũng đã bắt đầu suy nghĩ nên bày

tiểu Mộc như thế nào.

Lưu Chính Minh cũng không muốn phí quá nhiều thời gian vào mấy cái trò này:

“Thôi được rồi, bây giờ đi với ta.”

Nhị thú như được đại xá, vẫn là tiểu Kim nhanh nhẩu hỏi:

“Đi đâu chủ nhân?”

Lưu Chính Minh một bàn tay đập xuống, cả cái xác của Tuỳ Hư Mãng Xà nhanh chóng bị nát toái, tán vụn thành từng mảnh nhỏ, rải đầy trên mặt đất, viên yêu đan bên trong cũng nhanh chóng thu lại.

Do rằng là toàn bộ chất độc trên cơ thể đều đã bị Lưu Chính Minh lấy đi hết, thế nên cái xác còn lại của Tuỳ Hư Mãng Xà chính là một nguồn dinh dưỡng vô cùng bổ ích cho đất đai nơi đây, cũng giống như là để nó hoàn trả lại nhân quả khi đã đầu độc chỗ này.

Nghiêng đầu Lưu Chính Minh thân nhiên nói ra:

“Còn làm gì nữa? Cỗ chủ đã đi rồi. Xét nhà!”

Buông xuống câu nói sau lưng, thân ảnh của hắn đã nhanh chóng biến mất. Tiểu Mộc cùng Tiểu Kim hai mắt nhìn nhau, hiểu ra về sau, đều hướng về phía khu vực lãnh địa của Tuỳ Hư Mãng Xà xông vào.

Do tu vi cảnh giới của cả ba đều là Nhập Thánh cảnh, thế nên rất nhanh về sau, chỉ trong mấy cái hô hấp, hang ổ của Tuỳ Hư Mãng Xà đã xuất hiện ngay trước mặt.

Hang ổ của Tuỳ Hư Mãng Xà không biết có phải do bản tính hay không, bắt quả nhìn trông vô cùng giống một cái động quật.

Tuỳ Hư Mãng Xà bản thể chính là một loài rắn độc, quanh thân toàn độc khí, tuy có thể thu phát tự nhiên nhưng vẫn để đề phòng bất trắc, nó vẫn xây hang ổ tại một cái động bên trong, dù sao độc là không có ăn mòn đã ở đây, cũng lắm cũng chỉ huỷ diệt toàn bộ sinh vật sống mà thôi, cỏ cây muông thú đều không phải ngoại lệ.

Không những thế, do kích cỡ bản thể, hang động này còn phá lệ khổng lồ, vô cùng nổi bật ngay giữa cả khu rừng, điều này khiến cho nhóm Lưu Chính Minh mới có thể nhanh chóng tìm thấy được.

Lưu Chính Minh tiến lên phía trước, mắt nhìn về phía hang động nhìn tựa như sâu không đáy, mắt cũng bắt đầu biến thành màu trắng.

Bạch Nhãn, biển!

Tại dưới ánh nhìn xuyên thấu của Bạch Nhãn, toàn bộ hang động bên dưới không gì có thể giấu được, coi như chất độc có thoảng thoảng tại không khí cũng là vô dụng.

Nhìn lấy toàn bộ đám tài sản tích lũy lâu năm của Tuỳ Hư Mãng Xà, Lưu Chính Minh vui mừng:

“Chúng ta giàu to rồi.”

Tam tinh được liệu cuộn thành một bó, tứ tinh cũng có mấy gốc, nhị tinh nhất tinh thì càng không phải nói, đặc biệt hơn thế, nhờ vào đám dược liệu ở đây, Lưu Chính Minh cũng đủ thành phần nguyên liệu để luyện hoá Quang Phụng Thừa Đan, từ đó có thể khiến cho Căn Minh Nguyệt khi thức tỉnh có thể có cơ hội lĩnh ngộ Quang Chi Linh Vực.

Không chỉ là có dược liệu, bên trong một số các loại khoáng mỏ cũng không thiếu, đủ để xếp hết mấy cái giới chỉ. Như là Ngân Nguyệt Tinh Thạch, Phi Thuỷ Ngọc Thạch, Chính Lý Tinh Thiết, Đại Thế Thân Thiết,... Bất quá đại đa số đều là nguyên liệu cấp bậc không cao lắm, chỉ đủ để chế tác lấy toàn từ Vũ Phẩm hạ cấp trở xuống, không đủ để Lưu Chính Minh dung luyện lại vào Viễn Xạ Cầu.

Bất quá số lượng này cũng không thể coi thường, nếu đem ra chỉ để luyện chế lấy vũ khí thì coi như dù là Phẩm Phẩm đỉnh cấp cũng có mấy chục kiện.

Lưu Chính Minh quay lại hỏi:

“Hai người có muốn vũ khí không?”

Cả tiểu Mộc lẫn tiểu Kim đều nhanh chóng lắc đầu:

“Không cần thiết quá mức chủ nhân. Dù sao để sử dụng lấy vũ khí thì tốt nhất vẫn là đạt đến khi hoá hình (Nhập Hoá - Đẩu Hoàng) mới có thể sử dụng được tốt nhất, còn hiện tại thì nhục thân vẫn là quen thuộc hơn.”

Lưu Chính Minh gật đầu. Tuy rằng yêu thú có nhục thân so sánh nhân loại còn mạnh hơn nhiều lần, bất quá cũng là một loại hạn chế khiến cho chúng khó lòng xử dụng lấy vũ khí, đây xem ra cũng là một loại cân bằng, bởi trên căn bản cơ thể chúng chính là vũ khí tốt nhất rồi.

“Đi theo ta.” Lưu Chính Minh nói, sau đó nhanh chóng nhảy xuống trong hang động, quanh thân cũng ngưng kết không khí lại bao bọc lấy cả ba, không cho chút nào độc có thể tới gần.

Bên ngoài lớp lông chắn đẩy, Bất Diệt Linh Viêm không ngừng thiêu đốt, liên tục thanh tẩy lấy độc vụ xung quanh.

Xuống tới nơi, Lưu Chính Minh càng tăng cường độ thiêu đốt, hoá diễm nhanh chóng lấp kín từng kẽ hở, để lại tựa như vô biên hoá ngục.

So với lúc trước chỉ có thể thúc giục hoá diễm trên thân lúc còn là Đại Đẩu Sư thời điểm, giờ phút này, đột phá Đẩu Linh về sau, Lưu Chính Minh đối Bất Diệt Linh Viêm điều khiển cường độ có thể nói là một trời một vực.

Nhìn lấy hoá diễm lan toả khắp xung quanh, hiện tại thì tiểu Kim cũng đã lò mò đoán được.

“Chủ nhân, đây là... dị hoá?” Nó có chút không xác định hỏi.

Lưu Chính Minh nghe vậy gật đầu:

“Bất Diệt Linh Viêm, dị hoá bảng top 10.”

“Bất Diệt Linh Viêm? Ngoạ toà, chủ nhân, vận khí ngươi thật là tốt nha.”

Một bên tiểu Mộc nghe vậy đều lộ vẻ mừng rỡ:

“Dị hoá? Cái này là dị hoá? Đây là thứ đồ chơi gì?”

“Ngươi không biết? Cũng phải thôi, có lẽ đại lục này là không có.” Tiểu Kim hơi giật mình, rồi mới nhớ ra đây không còn là ở Đâu Thiên đại lục, không có dị hoá cũng là một điều vô cùng bình thường.

Nó bắt đầu giải thích, mũi thì hếch lên trời:

“Nên giải thích thế nào đây nhỉ? Dị hoá chính là tiên thiên linh vật do thiên địa thai nghén, dường như là bắt từ bất diệt tồn tại, năm tháng trôi qua chưa từng bị tắt bao giờ. Nghe đồn rằng từ thời xa xưa, đã từng có một vị tiên bối thống kê lấy tất cả dị hoá trong thiên địa, thì phát hiện ra rằng là có tổng cộng 100 loại dị hoá, từ đó lập ra dị hoá bảng. Dị hoá bảng xếp hạng từ 1 đến 100, mỗi loại càng về sau thì có vẻ như uy lực cùng khả năng đều có xuất hiện giảm đi, ví dụ như Thái Hoa Thánh Viêm xếp hạng thứ 92, năng lực chỉ là giúp cho người ta dễ dàng phi hành hơn thôi, so sánh với cả khả năng bồi bổ sinh lực của Bất Diệt Linh Viêm chính là kém xa cả ngàn dặm. Bất quá vị tiên bối đây niên đại quá mức xa xưa, xa tới mức bây giờ cũng không ai rõ là người nào đã viết nên dị hoá bảng, thậm chí đã từng có người cố gắng thu thập thông tin khắp cả đại lục, để rồi phát hiện ra là hình như đã có một số loại dị hoá ngoại trừ nghe danh trên Dị hoá bảng, còn lại gần như chưa từng xuất hiện bao giờ, bao gồm cả đệ nhất danh: Hỗn Độn Thần Hoá.”

Lưu Chính Minh cũng lắng nghe lấy tiểu Kim nói, dù sao hắn cũng là chỉ biết có dị hoá bảng thôi, cũng không rõ ràng về lịch sử của nó. Bất quá tiểu Mộc nghe xong, dường như có gì suy nghĩ, lâm vào thật sâu trầm tư.

Trầm tư cũng không phải là do nó không hiểu, đã từng có lúc, nó đã từng hỏi tiểu Kim về thế giới rồi, nó cũng đã hiểu được rằng Sàng Hải Châu cũng không phải là toàn bộ, vẫn còn có Đâu Thiên đại lục các loại, tiểu Kim cũng chính là đến từ đây, nó trầm tư là bởi vì nó hình như nhớ lại có một truyền thuyết cổ xưa.

Lưu Chính Minh thấy vậy bên hỏi:

“Sao rồi tiểu Mộc? Ngươi phát hiện ra điều gì?”

Tiểu Mộc nghe vậy mới ngẩng đầu lên, mắt hơi lộ vẻ mê mang, đáp:

“Chủ nhân, ta nghe tiểu Kim nói về dị hoá bảng xong đột nhiên nhớ tới là ở nơi đây cũng đã từng có một truyền thuyết cổ xưa.”

“Truyền thuyết gì?” Lưu Chính Minh lộ vẻ hứng thú.

“Không biết chủ nhân ngài đã nghe thấy về truyền thuyết này chưa? Nó gọi là...”

“Cửu Tiêu Thương Thiên Bách Lệnh!”

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85: Bí ẩn che dấu? Tiến hành rút thưởng

“Cửu Tiêu Thương Thiên Bách Lệnh? Là cái gì?” Lưu Chính Minh tò mò hỏi.

“Bẩm chủ nhân, Cửu Tiêu Thương Thiên Bách Lệnh vốn là một truyền thuyết vô cùng cổ lão, bất quá độ lan toả cũng lớn, gần như trẻ nhỏ tại Sàng Hải Châu đều biết đến truyền thuyết này, bất quá cũng không phải ai cũng coi nó là thật, đại đa số chỉ nghĩ nó là một câu chuyện phiếm, hay là do một số vị tiên bối nào rồi hơi rảnh dỗi nghĩ ra mà thôi.” Tiểu Mộc hơi chán chừ một chút, nói ra.

“Không có lừa làm sao có khó? Nếu như nó chỉ là tin đồn không thì cũng đã không đạt được đến truyền thuyết.” Lưu Chính Minh lắc đầu.” Ngươi cứ kể thử xem nào.”

“Được rồi chủ nhân.” Tiểu Mộc gật đầu, chân trái đặt lên chân phải, một bộ kê chuyện ru bé đi ngủ nằm xuống, sau đó nó bắt đầu kể:

“Ngày xưa ngày xưa, tự thời kỳ khai sáng thế gian, thế giới kì thực là vô cùng rộng lớn, bao la khắp tình không. Một ngày nào đó, thương thiên vỡ vụn, để lại một trăm đạo lệnh tại thế giới, danh tự Cửu Tiêu Thương Thiên Bách Lệnh. Mỗi một đạo đều sở hữu một loại công năng đặc dị, có thể giúp phạm nhân phi thiên độn địa, trường sinh bất lão, khởi từ hoàn sinh cũng không phải là không thể. Nghe đồn vị kia đạt đến Quy Nhất cảnh giới cũng cùng cái này có quan hệ.”

Lưu Chính Minh nghe xong, tay phải đặt dưới cằm, cũng lâm vào suy nghĩ, hai mắt vô thần. Nhìn lấy cảnh đây, tiểu Mộc vội giật mình:

“Chủ nhân, chủ nhân! Ngài cũng đừng cho đó là thật, tất cả vốn là truyền thuyết thôi nha, đừng có đặt chú ý đi tìm nó. Xưa nay đã có vô số người đã đặt chân lên hành trình này, lãng phí biết bao nhân lực tài liệu, cuối cùng chỉ có thể kết luận là truyền thuyết chính là truyền thuyết, xe cát đã trắng hết a.”

Nó thật sự là sợ vị chủ nhân này vừa mới nghe xong lại tâm động, cuối cùng lãng phí hết thời gian, uống cho một thân thực lực.

Lưu Chính Minh nghe vậy cũng không có nói gì, tay đập vào trên đầu của tiểu Mộc, miệng lại cười mắng:

“Ngươi cứ thế khinh thường chủ nhân của ngươi? Ta lại không rõ ràng đạo lý này sao? Há có thể lãng phí thời gian như vậy?”

Tiểu Mộc thở phào:

“Chủ nhân biết thế thì tốt, ta cũng không cần tốn công thuyết phục ngài. Dù sao thực lực chính là căn bản a. Mong tưởng dựa vào dăm ba cái thứ truyền thuyết đó để rồi nhất phi trùng thiên, tất cả đều là si tâm vọng tưởng hết a.”

Lưu Chính Minh nghe vậy chỉ cười không nói gì, bất quá hắn vẫn đang tiêu hoá lấy thông tin mà tiểu Mộc vừa mới nói ra.

“Thế giới rộng lớn, bao khắp tình không? Câu nói này, tựa như mang hàm ý nào đó?”

Lưu Chính Minh ngược lại cũng không hoài nghi về thực hư của cái được gọi là “Cửu Tiêu Thương Thiên Bách Lệnh”. Vì sao ư?

Trong giây khắc vừa rồi, hắn đã vừa thử dùng hệ thống đề tra về cái truyền thuyết này, kết quả chính là con số không lò đập vào mắt. Hắn nhìn thấy cái gì?

Một con số thiên văn!

Chín trăm tỷ tỷ HTĐ!

Nếu không phải là hắn xác định hệ thống là sẽ không lừa mình thì hắn cũng không thể tin nổi vào con số này, bởi trên căn bản với số lượng HTĐ như thế này, hắn hoàn toàn có thể mua được một thanh vũ khí Chân Phẩm Đỉnh Cấp!

Lưu Chính Minh cảm thấy mình như vừa mới chạm tay phải một cái bí mật gì lớn đồng dạng, bởi vì không những đây chính là giá đề tra lấy của trăm đầu lệnh này, ngay cả nếu như hắn hợp lại đề tra lấy thông tin chi tiết của toàn bộ Dịch Hoá Bảng, giá tiền cũng là tương tự.

“Nói theo cách nào đó, truyền thuyết có lẽ không chỉ là truyền thuyết?” Lưu Chính Minh nghĩ thầm: “Xem ra, cũng có khả năng, Phi Vũ đại lục cũng không phải là một vị diện đơn độc?”

Bất quá suy đoán là về suy đoán, có nghĩ nhiều cũng không để làm gì, thực lực của Lưu Chính Minh dù sao cũng không đủ để tiếp xúc với tầng thứ này, nên hắn cũng nhanh chóng xếp cái suy nghĩ này vào sau đầu, nhưng trong lòng hắn vẫn để một cái lưu ý.

Ngoại giới, Bất Diệt Linh Viêm chỉ sau vài nén hương cũng đã thiêu đốt hết toàn bộ chất độc bên trong độc vụ, Lưu Chính Minh cũng không có quên còn có nhị thú hai bên, quay sang nói:

“Hai người cũng vào hấp thu lấy linh khí đi.”

“Dạ chủ nhân!”

Lúc này, nhị thú mới dám buông mình tu luyện. Tuy lúc trước, nhìn thấy đám linh khí chấp chôn dự hoặc làm nhị thú vô cùng tâm động, bất quá không có lệnh của Lưu Chính Minh, nhị thú cũng không dám có cái gì khác lạ cử động, ngay cả một sợi linh khí cũng không dám hấp thu tu luyện.

Lưu Chính Minh nhìn thấy thế cũng vô cùng hài lòng, hắn tự chắc chắn là sẽ không bao giờ bạc đãi người theo hắn, bất quá đó cũng là trong trường hợp họ có còn để hắn vào trong mắt và thật tâm hay không. Nếu như nhị thú không hỏi ý hắn trước mà đã bắt đầu luyện hoá, hắn sẽ vì thế mà vô cùng thất vọng.

Rất nhanh, linh khí từ phía tại trong hang nhanh chóng hướng cả ba tiến đến, hình thành từng vòng xoáy lớn nhỏ. Là lẽ dĩ nhiên, vòng xoáy của Lưu Chính Minh là lớn nhất, tiếp đó rồi mới đến tiểu Kim, cuối cùng là tiểu Mộc, trong đó, chênh lệch giữa tiểu Kim cùng tiểu Mộc cũng là không lớn, chỉ có của Lưu Chính Minh là gần như gấp đôi cả hai cộng lại.

Luyện hoá xong hết thấy, Lưu Chính Minh mới nhìn về phía bảng thông tin:

『 』 Thông tin nhân vật 』

《 Kí Chủ 》: 【Lưu Chính Minh】【chưa có danh xưng】

《 Trạng Thái 》: 【100%】

《 Công Pháp 》: 【Hỗn Chân Công】

《 Thân Pháp 》: 【Lăng Ba Vi Bộ】

《 Skills 》: 【Lý Bạch Kiếm Pháp (NĐTS)】

【Vạn Kiếm Quy Tông (ĐPTC)】

【Chu Thiên Tinh Thần Hạ Phàm Kiếm (ĐĐNT)】

【Quỳnh Thiên Phong (ĐĐNT)】

【Hầu Tử Thấu Đào (ĐĐNT)】

【Hắc Hồ Đào Tâm (SKMK)】

【Tam Thiên Niên Thống Khổ (ĐĐNT)】

《 Trang Bị 》: 【Viễn Xạ Cầu】【Giày Thép】

《 Cảnh Giới 》: 【Bậc hai nhất trọng địa】

【Siêu Phẩm Nhập Thánh】

【 823000/9999999】

【Kim Đan: 12 chuyen】

《 Thần Niệm 》: 【1km】

《 Năng Lượng 》: 【134000/225000】

《 Thần Thông 》: 【Phân Thân (Lv3) (+) 】【Bạch Nhân (Lv2) (+)】

《 Dịch Năng 》: 【Kết Lực (Lv1) (+) 】【

《 Ý Cảnh 》: 【Thời Gian Kiếm Ý (9 đoạn) 】【

【Thái Dương Kiếm Ý (4 đoạn)】

【Thái Âm Kiếm Ý (4 đoạn)】

【Thiếu Dương Kiếm Ý (4 đoạn)】

【Thiếu Âm Kiếm Ý (4 đoạn)】

【Lôi Đình Dao Ý (4 đoạn)】

《Tiên Thiên Linh Vật》:【Bất Diệt Linh Viêm】

▮ Stats ▮ :

《Hp (Máu)》:【 400300】

《Str (Lực lượng)》:【 270043】

《Speed (Tốc độ)》:【 150380】

《Int (Độ suy tính)》:【 150260】

《Wit (Vận tốc suy nghĩ)》:【 150290】

《Men (Cường độ tinh thần)》:【 150290】

《Soul (Cường độ linh hồn)》:【 150470】

《Dex (Độ linh mẫn)》:【 162030】

《Acc (Độ chính xác)》:【 150400】

《Def (Phòng ngự)》:【 210030】

▮ Túi Đồ ▮ :

《Hệ Thống Điểm》:【 534】

《Rút Thương》:【 Đồng】:【 14】(+) (100 HTĐ)

【 Bạc】:【 10】(+) (500 HTĐ)

【 Vàng】:【 7】(+) (1000 HTĐ)

【 Bạch Kim】:【 1】(+) (5000 HTĐ)

【 Kim Cương】:【 0】(+) (10000 HTĐ)

【 Chí Tôn】:【 0】(+) (? HTĐ)

▮ Luyện Đan ▮

▮ Luyện Khí ▮

▮ Shop ▮

▮ Nhiệm Vụ ▮

▮ Thông Báo ▮

▮ Giám Định ▮

“Exp tăng lên cũng khá, đa số đều nhờ vào linh khí chiếm được của con mãng xà là chủ yếu.” Lưu Chính Minh nhìn qua bảng thông tin, làm cái sơ bộ đánh giá.

“Xem ra, cũng là nên nâng cấp một chút.”

“Phân thân thần thông, nâng cấp Lv 4.”

“Keng, ký chủ tiêu tốn 250 HTĐ nâng cấp [Phân Thân] thần thông lên Lv 4.”

“Đỉnh! Thần thông [Phân Thân] nâng cấp lên làm Lv 4. Số lượng HTĐ ký chủ còn là: 284 HTĐ”

“[Phân thân]: Lv4

Mô tả: có khả năng tự tạo ra 10 phân thân trong vòng bán kính 1km, mỗi phân thân sở hữu 80% thực lực ký chủ, cảnh giới vì đồng cấp. Thời gian hạn chế: 1 ngày. “

“Bạch Nhãn thần thông, nâng cấp Lv 3.”

“Keng, ký chủ tiêu tốn 20 HTĐ nâng cấp [Bạch Nhãn] thần thông lên Lv 3.”

“Đỉnh! Thần thông [Phân Thân] nâng cấp lên làm Lv 4. Số lượng HTĐ ký chủ còn là: 264 HTĐ”

“Bạch Nhân thần thông, nâng cấp Lv 4.”

“Keng, ký chủ tiêu tốn 30 HTĐ nâng cấp [Bạch Nhân] thần thông lên Lv 4.”

“Đỉnh! Thần thông [Phân Thân] nâng cấp lên làm Lv 4. Số lượng HTĐ ký chủ còn là: 234 HTĐ”

“[Bạch Nhân]: Lv4

Mô tả: Nhìn xuyên thấu vật thể, đồng thời có thể xuyên qua khí tức của đối phương cao hơn 10 tiểu cảnh giới. Có độ miễn cảm cực cao đối với năng lượng, tăng gấp 16 lần thần niệm”

Kế tiếp, hắn cũng nhanh chóng tăng cường cho [Kết Lược], tiêu tốn lấy 70 HTĐ để nâng cấp, khiến cho giờ đây phạm vi của [Kết Lược] đã đạt được tăng cường, mở rộng ra 10 m xung quanh. Điều đáng ngạc nhiên là [Kết Lược] đã nâng lên 1 Lv chỉ tốn có 10 HTĐ, không đời, thế nên hiện nay [Kết Lược] đã trở thành tồn tại Lv cao nhất trong cả bảng thông tin, là Lv 8, cũng khiến cho số lượng HTĐ còn lại của Lưu Chính Minh là còn 164 điểm.

Nhìn lấy điểm số rút lui về sau, trái tim nhỏ bé mong manh của Lưu Chính Minh cũng có chút nhỏ máu. Rất tốt là hiệu quả hắn đạt được cũng không phải là không thể chấp nhận.

Lưu Chính Minh vội cường chế chính mình nhìn lại sang khu mục 《 Rút Thương 》, đã rất lâu hắn nhưng là chưa có mua bất cứ thứ gì ở chỗ này.

“Cầu mong sẽ rút được thứ gì đó tốt.” Lưu Chính Minh thầm nghĩ.

“Hệ thống, cho ta rút hết toàn bộ rút thương Đồng cùng Bạc.”

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cấm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: Luyện Phù? Ta không rảnh

Ch86

“Keng! Ký chủ tiêu hao 14 lần rút thương Đồng cùng 10 lần rút thương Bạc, chắc chắn?” Thanh âm băng lãnh vô hồn của hệ thống cơ sở vang lên.

“Chắc!” Lưu Chính Minh dứt khoát đồng ý.

“Tích tích tích... Ký chủ rút thương 14 lần rút thương Đồng giai cùng 10 rút thương Bạc giai, bắt đầu kết toán...”

“Đỉnh! Ký chủ nhận được:

Gói Bồi Nguyên Đan sơ phẩm(10 viên): 3 gói

Liệu thương đan trung phẩm: 5 viên

Hoàn Linh đan sơ phẩm: 7 viên

Như Thủy đan: 1 viên

Hoài Xuân đan: 3 viên

Gói kẹo dẻo: 3 gói

Luyện Phù tổng hợp phương thức (Hạ Quyền): 1 bản

Y dược bách khoa toàn thư (giới hạn: Phi Vũ đại lục): 1 bản”

“Gói Bồi Nguyên Đan? Liệu Thương Đan trung phẩm? Do hệ thống nâng cấp sao?” Lưu Chính Minh nhìn lấy vật phẩm vừa mới được xoát ra, bắt đầu kiểm tra thông tin từng loại:

“Liệu Thương đan trung phẩm

Đánh giá: Lục tinh nhất phẩm

Mô tả: Hoàn toàn chữa trị được toàn bộ vết thương bao gồm nội thương, ngoại thương, ám thương tại bên trong nhục thân, thích hợp tại Bạc hai thiên trọng đồ xuống.”

“Gói Bồi Nguyên đan (10)

Đánh giá: nhị tinh.

Mô tả: Một gói chứa toàn Bồi Nguyên Đan, số lượng là 10 viên. Túi là ni lông hàng hiệu.”

“Hoàn Linh đan

Đánh giá: tứ tinh lục phẩm

Mô tả: Hồi phục năng lượng tức thì cho tu sĩ từ Bạc hai thiên trọng đồ xuống.”

“Như Thủy đan:

Đánh giá: tam tinh tứ phẩm

Mô tả: Biến cơ thể thành thể lỏng trong thời gian một canh giờ.”

“Hoài Xuân đan:

Đánh giá: nhị tinh nhị phẩm

Mô tả: Trọng chấn hùng phong, uy chấn phu cương.”

“Gối kẹo dẻo:

Đánh giá: Phàm phẩm

Mô tả: Tập hợp vô số tinh hoa mỹ thực trên khắp các thế giới.”

“Luyện Phù tổng hợp (Hạ Quyển)

Đánh giá: Không định giá.

Mô tả: Một bản hướng dẫn luyện phù đầy đủ đối với phù lệnh từ tứ tinh đồ xuống.”

“Y dược bách khoa toàn thư (Phi Vũ đại lục)

Đánh giá: Không định giá.

Mô tả: Ghi chép bên trong chính là toàn bộ thông tin về dược liệu tại Phi Vũ đại lục.”

“Luyện Phù tổng hợp?” Luru Chính Minh có chút ngạc nhiên nhìn lấy một bản hoàng sắc sách cổ đang lơ lửng trước mắt mình.

Ngay tại lúc đấy, một âm thanh tựa như xiềng xích được giải phóng văng lên tại bên trong đầu của Luru Chính Minh.

“Đỉnh! Xét thấy ký chủ bắt đầu tiếp xúc với tri thức toàn diện về luyện chế phù chú, mở khoá công năng: **【Luyện Phù】**”

“**【Luyện Phù】**:

Mô tả: Bên trong ẩn chứa vô số các loại bùa ngải, phù chú, phù lục.”

“Luyện phù công năng?” Luru Chính Minh tự hỏi.

Hắn ngược lại cũng không phải là không biết về phù lục, bất quá cũng chỉ có giới hạn về biết thôi, cũng chưa từng có ý nghĩ làm luyện phù sư. Dùng Luru Chính Minh lời nói á? Đó chính là hắn cũng không có tinh lực.

Không phải là hắn không có hứng thú với các ngành nghề như vậy, mà chỉ đơn giản là hắn cũng không có rãnh, mà cũng không có cần thiết cho lắm. Đối với luyện đan, hắn có luyện đan các, đối với luyện khí, hắn có luyện khí các. Với những thứ này, tất cả những gì hắn có đều chỉ là hiểu biết sơ bộ.

Chỉ có mỗi trận pháp là do nhiều lúc hắn cần thiết phải sử dụng, hệ thống cũng không tự bố trí cho hắn được, thế nên mới cần hắn tự mình linh ngộ. Bất quá không thấy hắn trông ngóng bao nhiêu vào bình cải tạo tư chất trận pháp kia à? Vấn đề vẫn là xoay xung quanh về sắp xếp thời gian mà thôi.

Luru Chính Minh nhớ lại trong túi mình vẫn còn mấy lá phù chưa có sử dụng đâu, hơn thế nữa trong shop cũng có bán đầy bùa chú các loại cơ mà, thêm một công năng mới để làm gì?

Bất quá đến khi Luru Chính Minh ấn vào bên trong của luyện phù thì hắn mới thấy rõ ràng khác biệt. Ở tại trong shop, bán chỉ có là phù lục cùng với phương thức vẽ bùa mà thôi, bất quá **【Luyện Phù】** bên trong, chỉ cần hắn muốn mua loại phù nào, tri thức từ bên trong loại phù đấy sẽ nhanh chóng tuôn trào vào trong não hải của hắn, ngay lập tức khiến cho hắn nắm giữ được khả năng chế tạo phù lục, bất quá chỉ có loại phù đấy mà thôi.

Chức năng này kì thực cũng rất giống với bên **【Luyện Khí】** cùng với **【Luyện Đan】**, hắn cũng hoàn toàn có thể bỏ điểm ra để mua lấy công thức cùng cách làm, đây mới chính là lý do hắn không có mất thời gian với các loại tạo nghệ khác.

Luru Chính Minh nhìn lấy từng thông tin phù chú đang lấp loé bên trong **【Luyện Phù】** công năng:

“Động Sát chi phù, sơ phẩm cách chế tạo:

Đánh giá: Tam tinh tứ phẩm

Mô tả: giúp cho sinh vật sử dụng có thể trong nháy mắt nâng cao lấy tự thân ngộ tính, ước chừng đối với công pháp cùng kỹ năng đạt từ 100000 đồ xuống, thời gian vì hai canh giờ.”

Giá bán: 10000 HTĐ”

“Tàng Hình chi phù, sơ phẩm cách chế tạo:

Đánh giá: Nhị tinh cửu phẩm

Mô tả: giúp cho sinh vật sử dụng có thể né tránh ánh sáng, thần niệm của Bạc hai thiên trọng đồ xuống, thời gian vì hai canh giờ.

Giá bán: 8000 HTĐ.”

“Thánh Hiền chi phù...”

“Hấp Huyết chi phù...”

“Nguyễn rùa chi phù...”

“Vận khí chi phù...”

“Đa số tất cả đều có giá quanh khoảng 1 vạn HTĐ, mà tất cả dường như chỉ xuất hiện sơ phẩm, quả không hổ là hàng vĩnh viễn.” Lưu Chính Minh nhìn xong, cười khổ.

“Động Sát chi phù, sơ phẩm

Đánh giá: Tam tinh tứ phẩm

Mô tả: giúp cho sinh vật sử dụng có thể trong nháy mắt nâng cao lấy tự thân ngộ tính, ước chừng đối với công pháp cùng kỹ năng đạt từ 100000 đồ xuống, thời gian vì hai canh giờ.”

Giá bán: 1000 HTĐ”

“Bất quá dù cho ta có mua hàng dùng một lần, hay cho dù mua cách làm ta cũng không đủ HTĐ nha.” Lưu Chính Minh nhìn lại về phía túi đồ của mình, lòng cũng có chút hơi quặn lên.

Bất quá hẳn cũng rất nhanh điều chỉnh lại tâm tính, bắt đầu xem xét lấy tri thức bên trong cuốn Luyện Phù tổng hợp, đập vào mắt hẳn chính là một cái dòng chữ lưu ý:

“Lưu ý, bản này chỉ có tác dụng phổ thông tại Đa Nguyên Vũ Trụ này, tuyệt đối đừng nhầm lẫn sang các Đa Nguyên Vũ Trụ khác.”

Lưu Chính Minh nhìn thấy như vậy, lắc đầu.” Điều này cũng phải nói sao? Theo như hệ thống kể thì có một số Đa Nguyên Vũ Trụ còn không tồn tại luyện phù cái vật này nè, bất quá để phổ cập chắc hẳn không vấn đề.”

Luyện chế phù lục.

Một công việc mà rất nhiều người tưởng rằng chỉ cần có một lá bùa, sau đó vẽ vôi lung tung lên phía trên là có thể thành công, điều này là hoàn toàn sai.

Có thể nói phù lục vô cùng giống với trận pháp, bất quá sự khác biệt của nó lại là rất lớn. Phù lục chính là giống như lấy tinh thần, ý chí của người, khắc họa tại trên lá phù từng loại tích hợp với đạo, mượn lấy thiên địa pháp tắc duy trì, để đạt được một số mục đích mà người mong muốn.

Đây cũng chính là lý do cho dù có rất nhiều sinh linh biết cách vẽ được lá bùa này, bất quá do không có truyền tài tự thân ý chí ảnh hưởng lên thiên địa quy tắc, lá bùa, bất quá vẫn sẽ chỉ vận hành theo tự nhiên mà thôi.

Có thể hiểu phù lục chi đạo khá là cận kề với phù văn chi đạo của chú ngữ, của trận pháp, đều là mượn dùng tượng hình cùng tượng thanh để truyền tải ý chí của tự thân, ảnh hưởng và vận dụng thiên địa quy tắc tại một cấp độ nào đó.

Truyền tài thiên địa quy tắc càng sâu, càng nhiều thì độ phức tạp của lá phù cũng càng lớn, càng khó khăn, theo một cách tích lũy hệ số thừa.

Phù đạo đạt đến đỉnh phong, là có thể khắc được Đạo tại phía trên thiên địa, mượn dùng đại đạo mà thành.

Lưu Chính Minh đọc đến đây, trên cơ bản là xác định được một điều, phù lục là không thể dùng máy in đến in được, bất quá cũng phải là máy in có ý chí. Đọc hết phần giới thiệu, thì phần còn lại của quyển sách bất quá là dạy cách tập trung tinh thần, buông lỏng ý chí, lấy ý vì lực, lấy tắc thành văn mà thôi.

Tuy thế Lưu Chính Minh phát hiện ra rằng là tập trung tinh thần ý chí này vô cùng giống với minh tướng của các pháp sư trong các truyện khác, đồng thời đối với tự thân tinh thần thể là có dấu hiệu dễ thăng.

Bất quá trừ khi hẳn đã thật sự đăng phong tạo cực ở tạo nghệ này phía trên, cái việc đáng chiến đấu một bên đánh nhau một bên vẽ bùa thì đừng có nghĩ. Nếu không thì khi thực hành cũng chỉ có thể thành thực ngồi một chỗ tĩnh tâm mà thôi, thế nên là Lưu Chính Minh quyết định, việc này sẽ do phần thần đi làm. Dù sao mọi kinh nghiệm luyện tập tất cả cũng từ phần thần truyền về cho hẳn mà.

“Haizz! Ta thật sự là không có nhiều thời gian như vậy nha, đại đa số ta đều dùng vào cho vẽ đạo rồi, tinh lực đâu ra? Cùng lắm thì đợi đủ tiền mua cái máy in sửa đổi có thể chứa ý chí nha, gần 10 vạn HTĐ một cái chứ mấy?” Lưu Chính Minh than thở.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 87: Phân phó và ý tưởng của Lưu Chính Minh! Kế hoạch mới

Nhìn xong toàn bộ thông tin cần thiết về Luyện Phù về sau, Lưu Chính Minh mới hướng chú ý của mình đến quyển được gọi Y Dược Bách Khoa Toàn Thư kia.

“Trong này không chỉ có thông tin về toàn bộ các loại thảo dược mà còn kèm với cả công năng cùng phương thức điều chế nữa này.”

Đọc quyển sách dày cộp trên tay, hai mắt hẳn sáng lên, kiến thức đối với y dược trực tiếp được tăng thêm một mảng lớn.

“Nếu như ta...” một cái chủ ý bắt đầu xuất hiện trong lòng Lưu Chính Minh, cái chủ ý sẽ định hướng cho kế hoạch tiếp theo của hẳn.

Xử lý hết toàn bộ, Lưu Chính Minh mới ly khai hệ thống không gian. Nhìn lấy cảnh hẳn đột nhiên hơi co giật một cái, Tiểu Mộc có chút sợ hãi, bất quá do đã được tiểu Kim trấn an rằng đây chỉ là hành động thường thấy của chủ nhân, nó cũng không có phản ứng thái quá, chỉ là trong lòng nghĩ đến có câu thành ngữ “Lắm tài nhiều tật.”

“Được rồi, chúng ta bắt đầu thu dọn thôi.” Nhìn lấy độc vụ không sai biệt lắm đã bị khử đi toàn bộ, Lưu Chính Minh mới thu hồi lại Bát Diệt Linh Viêm, hướng nhị thú bên cạnh nói ra, tiện tay xuất ra mấy cái giới chỉ, một bên bắt đầu hấp thu lấy linh khí.

Tuy rằng vẫn luôn ở bản thể, thế nhưng việc cho đồ vào trong giới chỉ đối với bậc hai sinh mệnh như nhị thú mà nói chính là không thể dễ dàng hơn.

Chỉ trong chớp lát, tài sản tích lũy cả trăm năm của Tuỳ Hư Mãng Xà nhanh chóng bị cho hết vào bên trong giới chỉ. Đối với việc Tuỳ Hư Mãng Xà giàu có như vậy, thậm chí so với tam đại gia tộc của Tương Liên Thành còn muốn giàu có hơn, Lưu Chính Minh cũng không có suy nghĩ nhiều, hay đơn giản là không thấy kỳ lạ chút nào.

Thứ nhất, Tuy Hư Mãng Xà có tu vi Nhập Thánh cảnh đỉnh phong, bất quá sức chiến đấu chân chính cũng có thể đối cứng với Nhập Thần cảnh cường giả, sở hữu độc vụ vô cùng lợi hại, thu thập mấy cái linh dược này đối với nó cũng không đến nỗi khó khăn.

Thứ hai, nó là bá chủ của cả khuôn viên rừng chỗ này, lại còn tích lũy qua cả trăm năm, rất nhiều đồ vật cũng là không có cần thiết phải dùng hoặc là không biết dùng, thế nên cũng chỉ có cách lưu trữ lại, bất quá bây giờ chính là tiện nghi Lưu Chính Minh.

Còn đối với tam đại gia tộc mà nói, bọn họ dưới phải đối phó với vấn đề thường ngày, trên lại phải chịu lấy phù thành chủ cùng các thế lực lớn chèn ép, được liệu trên căn bản phải do luyện đan sư luyện chế lấy đan dược thì mới có thể giữ vững được địa vị, hơn thế Lưu Chính Minh cũng không cho rằng mình đã có thể thó hết toàn bộ căn cơ của họ, cùng lắm cũng chỉ là thương gân động cốt mà thôi, dù sao cho dù phân thân dưới che chở của Tiểu Kim sức chiến đấu vẫn chỉ là Đấu Linh., cùng lắm kết hợp lấy vũ khí miễn cưỡng đánh lại Đấu Vương.

Định nghĩa của Lưu Chính Minh đối với đánh lại đồ chính là nằm trong ba từ: không chết - có thể phản kháng - có thể ngược sát đối phương (nếu có cơ hội). Hẳn hoàn toàn có thể dùng Xích Ngọc cầu hoá thành súng máy, trực tiếp một đợt sảy, Đấu Vương đỉnh phong cũng có khả năng vẫn lạc. Đây chính là ưu thế của vũ khí dạng này.

Dù sao Xích Ngọc Cầu chính là đã đạt Hoàng cấp bình khí, sức mạnh thì miễn bàn, tự thân Lưu Chính Minh sở hữu nhục thân cùng linh hồn kiên cố gấp mấy lần đồng giai, nhục thân càng là cùng Đấu Vương sánh vai, kết hợp với Bất Diệt Linh Viêm, phổ thông Đấu Vương hiện tại đánh là không chết hẳn.

Chỉ trong vài cái nén hương, Lưu Chính Minh cũng đã luyện hoá được toàn bộ đám linh khí, trực tiếp chuyển hoá tự thân linh lực, cũng khiến cho Kim Đan tấn cấp.

Kim Đan thập tam chuyển, thành!

Sau đó hắn lấy ra yêu đan của Tuy Hư Mãng Xà, có chút lâm vào trầm tư. Thấy cảnh đó, một bên đã thu thập xong xuôi tiểu Mộc, không bỏ lỡ cơ hội tăng cường độ thiện cảm, nhanh chóng hỏi:

“Chủ nhân, người có điều gì khó hiểu sao?”

“Không có gì.” Lưu Chính Minh lắc đầu: “Chỉ là nếu yêu thú tu vi chưa đạt đến Nhập Thánh cảnh liệu có thể xuất hiện thể nội yêu đan không?”

Nghe thế, cả tiểu Kim cùng Tiểu Mộc đều cùng nhau lắc đầu, đồng thanh đáp:

“Không có chủ nhân, thành tựu Yêu Đan chính là đột phá đến Đấu Linh/ Nhập Thánh. Đó chính là lý do là gần như không có một con yêu thú nào có thể xuất hiện yêu đan trước khi đột phá cả.”

“Gần như?” Lưu Chính Minh nháy mắt bắt lấy trọng điểm

“Đúng thế chủ nhân.” Lần này thì chỉ có Tiểu Kim nói.” Tỷ như Thanh Long nhất tộc mà nói, có một số con rồng con khi mới sinh ra đã xuất hiện Long Châu, tuy điều này chỉ là truyền thuyết thôi bất quá cũng có rất nhiều bằng chứng đã chứng minh rằng nó có tồn tại, điều này cũng xuất hiện ở một số các loài cổ lão Đấu Thú, bất quá tỷ lệ này nhỏ đến đáng thương.”

Nghe thế, Lưu Chính Minh mới vô ý liếc mắt nhìn lại về phía Xích Ngọc Cầu, hiện tại cũng xuất hiện hình con rắn ở phía trên, lâm bẩm:

“Có chút ý tứ.”

Dọn dẹp hết thầy về sau, Lưu Chính Minh nhìn lấy cả cánh rừng bạt ngàn xung quanh, rồi như có ý tưởng gì, bèn hướng tiểu Mộc ra lệnh:

“Tiểu Mộc! Bây giờ thì ngươi không cần phải theo ta nữa.”

“Thế nghĩa là sao chủ nhân? Chẳng lẽ ta làm gì sai sao? Sao ngài lại muốn giải trừ khế ước?” Tiểu Mộc nghe thế chợt mộng bức, nó nhớ rằng là nó có chọc gì khiến chủ nhân không cao hứng đâu?

Lưu Chính Minh biết tiểu Mộc chính là hiểu nhầm ý tứ của mình, bèn lắc đầu:

“Không phải giải trừ quan hệ, mà là ta cần ngươi đem thuộc hạ của ngươi đem tiếp quản nơi này. Dù sao ở đây Nhập Thánh cảnh đỉnh phong cũng chỉ có mỗi con mãng xà này mà thôi, đám còn lại cũng không có nỗi một Nhập Thánh cấp bậc, lấy sức ngươi mà còn không xử lý được thì quá vô dụng rồi.”

Tuy Mộc Thiên Hồ nghe vậy mới gạt đầu, giọng điệu chắc chắn nói ra:

“Yên tâm chủ nhân. Ta khẳng định sẽ không làm ngài thất vọng. Bất quá chủ nhân, xin ngài giải thích cho ta một cái nghi hoặc.”

“Nói.”

“Việc chiếm cứ lấy địa bàn của nó thực sự là có quan trọng hay không? Dù sao tất cả tài nguyên vẫn là ngài cảm hết rồi.”

Lưu Chính Minh nghe vậy thì cũng không đáp luôn, mà chỉ mỉm cười:

“Về sau ngươi sẽ biết.”

Phân phó lấy tiểu Mộc tất cả mục tiêu về xong, đợi tiểu Mộc đi rồi, Lưu Chính Minh mới hướng tiểu Kim nói ra:

“Được rồi, chúng ta đi thôi. Vị trí, Lâm Vũ trấn. Bất quá trước đó ngươi cứ thu nhỏ lại vào tay áo của ta đi, tránh một số sự kiện phát sinh không cần thiết.”

“Rõ chủ nhân.”

Thấy tiểu Kim chui vào áo mình về sau, Lưu Chính Minh chính lại một chút thân trang, tay lướt qua Hoàng Thiên Lô, trong lòng thầm nghĩ:

“Chắc tầm vài ngày nữa nàng cũng sẽ tỉnh lại rồi, đến lúc đó ta sẽ lại có thêm một Nhập Thánh cảnh trợ giúp. Bất quá trước đó vẫn là tìm đầy đủ dược liệu của Quang Phụng Thừa Đan đã, dù sao ta cũng có thể phục dụng nó để lĩnh ngộ lấy Quang Minh Ý Cảnh cũng không phải không thể, đến lúc đó kết hợp giữa Thái Dương Ý Cảnh cùng Quang Minh Ý cảnh thì uy

lực sẽ còn mạnh hơn gấp bội.”

Nghĩ đến đây, chỉ trong chớp mắt, thân ảnh hắn đã nhanh chóng biến mất, cả cánh rừng vẫn tĩnh lặng như ban đầu, tựa như không có gì xảy ra đồng dạng.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88: Đến Lâm Vũ Trấn

Thanh thanh gió lạnh, mặt trời chói chang, cây cối muôn vẻ cũng đều đang đón chào một ngày tràn ngập ánh nắng, chim chóc riu rít tại các tán cây.

Tại trên một hốc cây cây thuộc vùng rìa của Quang Hợp Sâm Lâm, một con chim mẹ đang loay hoay chăm lo cho trứng của mình, mong chờ cho trứng nở, còn chim bố thì đang đi kiếm đồ ăn, cùng với mấy khúc gỗ để kiến cố lại tổ.

Bỗng một lần gió mạnh thổi qua, một quả trứng ngay tại rìa mép cũng bị ảnh hưởng, nhanh chóng hướng rìa hốc cây lăn đến. Chim mẹ cuồng cuồng định chặn lại, nhưng tất cả đã quá muộn, quả trứng đã rơi xuống khỏi gốc cây.

Gốc cây cách mặt đất bao nhiêu? Tận những hơn một mét. Có thể thấy kết cục của quả trứng không vỡ là không thể nào.

Chim mẹ cuồng lên, vội bay xuống để đỡ lấy quả trứng. Thế nhưng tốc độ rơi kèm với sự kích thích của quả trứng đầu phải một con chim sáo sậu thông thường có thể gánh nổi? Kể cả khi đây có là trung cao cấp vị diện?

Mất thấy quả trứng đã sắp chạm đất, nghĩ đến viễn cảnh sau đó, chim mẹ trong lòng tuyệt vọng.

Sau đó...

Rồi không có sau đó...

Một luồng linh lực huyền ảo nắm thành một cái đệm êm ái, nhanh chóng đón trọn lấy cả quả trứng, khiến cho nó không hề có tới một vết nứt.

“Phù, cũng may là ta đề ý kịp, nếu không thì xong rồi.” Một thanh âm thờ phào nhẹ nhõm vang lên.

Chim mẹ nghe thấy thế xoay người lại, thì mới phát hiện ra ngay tại sau lưng mình đã xuất hiện một thanh niên tuổi gần mười tám, mái tóc đen nhánh đang hơi nghiêng mép cười.

Chỉ thấy ngón tay trở tay hắn đang chỉ về phía trước, một luồng linh lực mỏng như tơ xuất phát từ đấy nhưng lại vô cùng bền vững liên kết với cái đệm phía trước.

Hắn nhanh chóng kéo chiếc đệm kết bằng linh lực lại gần chính mình, linh lực tán ra, quả trứng lại rơi xuống trên tay của hắn.

Nhìn lấy quả trứng trên tay của mình, chỉ thấy người thanh niên kia hơi lắc đầu, giọng điệu hơi mang chút tự giễu:

“Xem ra sau này ta phải chú ý với luyện khinh công mới được, không chỉ cần một đợt gió thoảng qua khi di chuyển cũng đủ khiến cho những sinh linh như này phải chịu khổ rồi. Tuy rằng đối với tu hành giả như ta mà nói, những sinh vật này tựa như sâu kiến yếu ớt đồng dạng, không chịu nổi dù chỉ là một kích, có dính nhân quả cũng không ảnh hưởng tới ta, bất quá vô duyên vô cớ tự thân giết chết một sinh linh không chút chống trả chỉ vì đi đường bất cẩn, thấy thế nào cũng không phù hợp con đường tu hành của ta rồi.”

“Bất quá...” nói đến đây người thanh niên này dừng lại, sau đó trên mặt nở một nụ cười:

“Đã gặp tức là có duyên, thôi để ta ban tặng ngươi một bộ thân pháp này, nó cũng có khả năng giúp đỡ ngươi tu luyện.”

Hắn nghĩ thầm trong lòng:

“Trên căn bản thì công pháp nào cũng bị nhồi nhét hết vào Hồn Chân công rồi. Hồn Chân công thì lại không thể tặng được, dù sao mình cũng chưa luyện được đến Đăng Phong Tạo Cực, cảnh giới chưa đến, có rất nhiều chỗ vẫn còn quá huyền ảo, thậm chí lại còn việc bị đánh rớt cấp khiến cho rất nhiều ý nghĩa lại không được lộ ra toàn bộ, trên căn bản là chính ta cũng chưa học xong, còn lại có lẽ chỉ có Lăng Ba Vi Bộ may ra còn có thể trợ giúp nó tu luyện được, may là ta đối Lăng Ba Vi Bộ lý giải cũng có thể gọi là đại thành, bất quá chân chính Phiêu Hốt Nhược Thần cũng chưa nắm giữ, nếu không làm sao còn xuất hiện tình huống này?”

Sau đó hắn nhắm mắt một cái, tay cũng chỉ vào trên quả trứng, một quang đoàn xuất hiện, trực tiếp chui xuyên qua vỏ trứng, đi thẳng vào trong tinh thần của sinh linh còn chưa nở bên trong, vừa khắc ghi lấy thân pháp vào đầu, vừa tẩy rửa qua tiên thiên thân thể của nó, đã thông trên người nó toàn bộ khiếu huyệt.

“Nhớ lấy nhóc, nhớ yếu chính là nguyên tội, không phải ai cũng có thiện tâm như ta đâu. Nay ta ban cho nhóc [Lăng Ba Vi Bộ], tại trong võ học thế giới như này xem ra cũng có thể coi như một loại đỉnh cấp thân pháp, cố gắng lấy đó mà tu luyện, tự chường khổng vận mệnh của mình nghe không? Dù sao có thực lực không phải là có tất cả, bất quá là có thể nắm giữ được những gì mình mong muốn nhất cũng là đủ rồi. Còn danh tự của ta?”

Sau đó hắn dường như có chút buồn cười, bèn truyền âm nói tiếp:

“Bản tọa xưng tự Y Thánh!”

Quả trứng nhận lấy quang đoàn tẩy rửa xong, hơi rung rung lên một cái, như đề đối với thanh niên phía trước bái tạ.

Tất cả quá trình chỉ diễn ra trong có vài giây, chim mẹ đến giờ mới hết mộng bức, nơi nào còn không rõ là thanh niên trước mắt đã ban cho con mình một tạo hoá, vội vàng cúi đầu cảm ơn.

Không thể không nói, tại các thế giới có tồn tại năng lượng tu luyện đặc biệt như linh khí thế này, tuy vẫn có một số phẩm thú không thể tu luyện, bất quá cũng cái tiền linh trí của chúng hơn rất nhiều, khiến cho dù chỉ là một con chim sáo sậu thông thường cũng hiểu được on tình lễ nghĩa.

Chim mẹ cúi đầu trực tiếp là gần nửa khác, đến khi nó ngẩng đầu lên thì đã không còn thấy bóng dáng người thanh niên phía trước đâu, còn quả trứng thì đã lại xuất hiện ở trên tổ, nếu không phải là trên quả trứng xuất hiện nhàn nhạt linh khí màu xanh lam thì nó còn tưởng vừa xong chỉ là ảo giác do mệt mỏi.

Bất quá hôm nay thực sự là quá kích thích đối với một con chim sáo thông thường như nó rồi, thế nên nó vỗ cánh bay lên trên tổ, ánh mắt triu mến nhìn lấy các con của mình, sau đó ôm lấy tất cả, chìm vào trong giấc ngủ.

Lại nói thanh niên kia, ngay sau khi cứu lấy quả trứng về sau, hiện tại cũng đang rào bước đi ra khỏi khu rừng. Hắn tung mình lên một cái cây cao, ánh mắt quét hết toàn bộ vùng đất mệnh mông phía trước.

Chỉ thấy trước hắn chính là một cái trần nhỏ, tuy rằng người qua lại tấp nập, bất quá lại lộ ra một vẻ khó hiểu tiêu điều.

“Xem ra đây chính là Lâm Vũ trần a.” Người thanh niên ấy tự mình thì thảo.

Sau đó như nghĩ đến chuyện gì, hắn cũng không thể không tự cho mình một cái gật đầu:

“Y Thánh sao? Cũng không phải là danh xưng hảo huyền. Dù sao kết hợp lấy một chút kiến thức y khoa hiện đại của ta, cộng với trên căn bản ta nắm vững toàn bộ kiến thức về dược lý cùng y thuật tại Phi Vũ đại lục, cộng với khả năng đối chính mình năng lượng cực kỳ thông thạo, tuy không dám tự xưng là đệ nhất của cả đại lục, bất quá đối với cái Sàng Hải Châu nơi này thì thật sự là quá đầy đủ rồi. Cùng lắm tiêu tốn tí điểm mau lấy kiến thức y khoa hiện đại a.”

Sau đó hắn hướng về phía Lâm Vũ Trần, khẽ lẩm bẩm:

“Nơi đây sẽ là nơi mà ta đặt bước đầu tiên của kế hoạch.”

Giọng nói lộ ra một vẻ tự tin hiếm ai sánh được.

Bất quá giấu tại trong tay áo hắn, tiểu Kim nghe vậy lại nghĩ thầm:

“Bệnh tự kỷ của chủ nhân càng ngày càng nặng rồi.”

Lâm Vũ trần là một trần nhỏ, thuộc về dưới của Thanh Lục Quận, khuôn viên chỉ có gần mười dặm, bên trong chỉ có trần chủ là có tu vi Siêu Thánh Nhập Thần.

Phía Bắc có hồ Huyền Quang, phía Đông có núi Kiến Nhai, phía Tây chính là Quang Hợp sâm lâm, phía Nam giao thông thuận tiện với Long Hành trấn, chính vì thế nên địa hình nơi đây vô cùng là phù hợp để sinh sống, dân cư tập trung cũng được gọi là nhộn nhịp.

Do Sàng Hải Châu do tam quốc phân chia, không tồn tại bất kỳ một tông phái nào, thành ra thế lực chủ yếu ngoại trừ hoàng thất cùng với các tổ chức dưới quyền ra thì nắm quyền chính là các gia tộc.

Lâm Vũ trần bên trong lấy ngũ đại gia tộc vì tôn từ thuở mới thành lập, tự Hà gia, Triệu gia, Lỗ gia, Đỗ gia cùng Hoàng gia. Hiện tại, người có tu vi cao nhất trong trần, cũng là Hoàng gia đại trưởng lão, đương nhiệm trần chủ.

Bên cạnh cũng có hai vị trần phó chính là Lỗ gia đại trưởng lão cũng Đỗ gia đại trưởng lão, tu vi đều là Nhập Thánh cảnh đỉnh phong.

Mỗi một gia tộc trong ngũ gia đều sở hữu số lượng Nhập Thánh cảnh cường giả tà hữu năm sáu người, bất quá chỉ có Hoàng gia là ít nhất, đến nay chỉ có mỗi ba vị, phân biệt làm hai cái Sơ kỳ một cái trung kỳ, trong khi các gia tộc khác đều thường là từ trung kỳ đồ lên.

Thế nên hiện tại Hoàng gia cũng chỉ có thể nhờ vào đại trưởng lão đương nhiệm thì mới có thể duy trì được bố cục năm nhà hiện tại, một khi đại trưởng lão mất đi thì Hoàng gia kết cục sẽ là một là bị đuổi khỏi Lâm Vũ trần, hai là chịu đến bốn nhà kia sâu xé.

Dù sao đây là thế giới lấy võ vi tôn, tuy rằng hiệp nghĩa đích thực là có tồn tại, bất quá tại trong công cuộc đấu tranh tàn khốc như vậy, để bảo tồn gia tộc của mình, giữ cho chính nó lớn mạnh, không thể không có các hành động thân bất do kỷ, thế nên tranh đấu kiểu mạnh được yếu thua giữa các gia tộc kỳ thực vô cùng phổ biến.

Không có kẻ địch vĩnh hằng, chỉ có lợi ích vĩnh hằng, đây chính là một câu nói từ tuyên cổ.

Ngay sau khi Lâm Vũ trần được thành lập, rất nhiều cư dân do không chịu nổi chi tiêu ở bên trong trần nên đã tự lập bỏ ra ngoài tạo thành một dãy quần thể làng ở bên ngoài Lâm Vũ trần, có thể xưng một tiếng ngoại ô.

Bất quá từ khi đám sơn tặc Ngũ Long trại hoành không xuất hiện, cư dân xung quanh nhanh chóng bị chúng tấn công, giết chóc đi theo mỗi bước chân chúng đi tới.

Chúng cướp lấy tất cả, trang sức, gạo, không chừa một thứ gì cả.

Bất quá tất cả như thế vẫn là không quá mức khiến cho thường dân phải khiếp sợ, dù sao đây cũng chính là thời buổi loạn lạc, không phải ai có võ công thâm hậu cũng sẽ đi ra làm chur hầu một phương, hay tham gia chiến đấu vì vương triều, cũng có rất nhiều kẻ lên núi xưng vương, vào hang xưng hoàng, kết hợp với yêu thú ẩn nấp trong rừng sâu, thế nên kì thực việc bị ăn cướp vẫn là còn trong phạm vi chịu đựng được.

Nhưng mọi việc không chỉ có như vậy, Ngũ Long trại lại còn thường xuyên bắt cóc trẻ con, vì lý do gì thì không một ai biết.

Bất quá điều này đối với dân làng xung quanh thực sự chính là ác mộng. Đã từng có người cố phản kháng, rất tiếc sức phạm yếu ớt như vậy đối với một võ giả chính là con sâu cái kiến, một chưởng bên dưới, tất cả đều thành thịt vụn.

Đã từng có người cầu cứu bên trong trần, bất quá tất cả dường như cũng là quá muộn, ngay tại khi cường giả của Lâm Vũ trần đi đến, bọn chúng đều đã chạy hết cả rồi.

Thế nên dần dà, dân lành tất cả đều đã bỏ đi hết, chỉ còn lại mỗi Lâm Vũ trần đối đầu lấy Ngũ Long sơn trại.

Đối với Ngũ Long trại mà nói, Lâm Vũ trần biểu lộ vô cùng chán ghét. Bởi bọn chúng đối với kinh tế nơi đây phá hoại chính là vô cùng nặng nề, tới mức mà cả trần thậm chí đã phải thêm nhiệm vụ vào Nhiệm Vụ đường, đối võ giả chính là bảo hộ các xe buôn hàng cùng với khoáng sản để đi buôn bán, canh phòng,... càng hơn chính là phòng ngự, dù sao đối với Lâm Vũ trần đối với Ngũ Long Trại cũng vô cùng kiêng kỵ, bởi cả năm trại chủ đều có tu vi Nhập Thánh đỉnh phong, thậm chí cũng có thể gọi là Bán Bộ Nhập Thần, nếu không có Hoàng trại chủ tọa trần, chỉ sợ Lâm Vũ trần đã sớm bị diệt.

Đối đầu với Ngũ Long Trại, ân oán giữa các đại gia tộc mới có thể tạm thời bỏ xuống, cộng đồng chống địch.

Chính vì thế nên tại cửa thôn cũng luôn luôn có võ giả đứng gác, tu vi tất cả đều là Tiên Thiên Tông Sư đỉnh phong, cũng có người hơi lộ ra chút Đại Tông Sư khí tức, có thể nói thù hờ vô cùng thâm nghiêm. Đây cũng có thể nói là ngũ đại gia tộc cùng nhau hợp tác, mỗi bên bỏ ra lấy lực lượng trung kiên của chính mình.

Đứng trước đội hình gồm tám bốn chục Tông Sư Cấp cùng Đại Tông Sư cấp, ngay cả Nhập Thánh cảnh sơ kỳ bình thường cũng chỉ có thể nắm chắc lấy cái chết. Bất quá đương nhiên, đối với trung kỳ mà nói, cũng có lộ ra chút không đủ dùng.

Bất quá đương nhiên, tác dụng chính của đội này chính là để canh gác cùng bảo vệ. Nếu có Nhập Thánh cảnh đến, đối đầu chúng không phải là đội hộ vệ này mà là chính các Nhập Thánh cường giả của các gia tộc. Dù sao cũng không phải ai cũng có tâm truy cầu võ đạo, cũng không phải ai cũng có hi vọng đột phá đến cảnh giới cao hơn, nên cũng có kha kha trường lão thường không hề quan tâm đến tại chỗ cũng là phải đi xử lý chính sự, dù sao bề quan cũng không có ích là mấy.

Thanh niên kia đối với đội hình cũng không có chút nao núng, chỉ đơn giản là đợi lấy một thương hàng đi qua, sau đó đánh ngã một tên võ giả rồi lên vào là được, dù sao dịch dụng cùng đôi khi đối với hắn mà nói chính là vô cùng đơn giản.

Thế rồi chỉ sau vài khắc chờ đợi, hắn đã nhanh chóng xuất hiện tại phía trước của Nhiệm Vụ đường, nơi đang dán đầy thông cáo, nhiều nhất chính là bảo hộ thương đội di chuyển.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Đồ gia mưu đồ?

Lưu Chính Minh muốn thâm nhập vào Lâm Vũ trấn để làm gì? Tự nhiên là để tìm hiểu thông tin rồi. Dù sao Hệ Thống Điểm là có hạn, hắn cũng không thể lcs nào cũng có thể dùng để tra lấy thông tin kẻ địch được.

Dưới góc nhìn của hắn, tốt nhất là vẫn nên có tình báo trước khi hành động, thế nên việc giả vờ làm một thôn dân ở đây một hai ngày cũng không thành vấn đề.

Còn đối với cái tên bị hắn đánh ngã á? Lưu Chính Minh đã nhanh chóng bố trí một vị trí ở một khe núi hẹp khác rồi bỏ xó hắn ở đấy rồi, đồng thời hắn cũng tự thân thiết lập cấm chế để hai ngày sau thả hắn ra, với tư vị Tiên Thiên Tông Sư đỉnh phong như tên kia thì nhện đối hai ngày cũng không phải vấn đề quá lớn, cùng lắm cũng chỉ suy yếu thôi, không chết được. Hơn thế hắn cũng để lại đấy một bộ kiếm pháp mà được ở trong bảo khố của tam đại gia tộc Tương Liên thành, tính ra cũng là một bộ Hoàng Cấp đỉnh phong kiếm pháp, cũng có thể là để bù đắp một chút, dù sao cũng là tiện tay mà làm.

Lưu Chính Minh ngược lại cũng không có nhẫn tâm hạ sát thủ, không phải là hắn không xuống tay được, số kẻ đã chết trên tay hắn không trăm thì đã hơn ngàn rồi, từ Đại Đấu Sư đỉnh phong cho đến mới bắt đầu hấp thu Đấu Chi Khí, thậm chí còn có một tôn Đấu Đế, bất quá bị hệ thống quy kết là không phải do tự thân lực lượng, vẫn do hắn quá yếu, nhân quả không đủ để kết xuống, thành ra cũng không có xơ mũi gì, mà chỉ đơn giản thôi, không cần thiết.

Lưu Chính Minh không phải là một cái lạt sạt người, cũng không phải là lãnh huyết thiên tài cùng thánh mẫu. Hắn chỉ là thuận theo bản tâm mà làm việc thôi. Đối với những kẻ hắn chán ghét, đương nhiên hắn sẽ không cho bọn hắn sắc mặt tốt gì, nếu có cũng là đào sẵn hố. Đối với những kẻ nằm tại trong kế hoạch của hắn, hắn nhưng là không có nương tay cùng do dự, dù sao cá lớn nuốt cá bé, một khi dính vào thì chỉ có thể trách tự thân bản sự không đủ. Bất quá đối với những cái chết không cần thiết, hắn sẽ hạn chế con số thương vong thấp nhất có thể. Đó gọi là cân cân nặng nhẹ.

Theo một cách nào đó mà nói, đạo của hắn có thể coi như là tùy tâm sở dục, cũng mang hơi hướng hiệp nghĩa có chủ đích, bất quá hắn là vẫn sẽ dùng mưu kế, dù sao chân chính mục tiêu của hắn chính là chương không tự thân vận mệnh, chỉ cần không vi phạm ranh giới cuối cùng của hắn, gần như việc gì hắn cũng có thể làm được.

Bởi vì ranh giới cuối cùng của hắn thấp lắm, thế nên không gian hành động của hắn vẫn là vô cùng lớn, bất quá lại vô cùng rõ ràng. Đơn cử một ví dụ, bảo hắn đi đâm chết Càn Minh Nguyệt để nhận lấy sức mạnh tối thượng, hắn có lẽ sẽ do dự, bất quá đâm chết Lưu Minh Kiệt? Hắn là sẽ đâm đó, bất quá đâm cái tên nào đề xuất đề nghị như vậy. Hơn nữa, hắn cũng có tự tin của riêng mình, nếu như không có tự tin, vậy thì còn tu luyện thế nào? Đạo tâm bất ổn, căn cơ bất ổn, tu vi bất ổn, thân vẫn đạo tiêu cũng chỉ là chuyện sớm chiều.

“Vũ Thuần, người lại đến nhận nhiệm vụ đấy à? Tiểu tử nhà người chăm chỉ thật!” Người phụ trách nhiệm vụ đường thấy hắn tiến đến bèn chào hỏi.

Lưu Chính Minh nghe vậy thì cũng chỉ có gật đầu. Lúc trước để cho dễ bề cài trang thì hắn cũng đã tra hỏi thông tin về thanh niên này, dù sao cũng chỉ có hắn là thích hợp vóc người của Lưu Chính Minh nhất, cực kỳ tiện lợi cho cử động.

Do đối đầu trực tiếp cộng thêm cảnh giới của thanh niên này chỉ có Tông Sư cảnh nên Lưu Chính Minh cũng không bị tiêu hao lấy Hệ Thống Điểm, trực tiếp nhận lấy toàn bộ thông tin luôn.

“Vũ Thuần, vốn là trẻ mồ côi, cha mẹ năm xưa đi vào núi tìm thảo dược thì lại gặp đúng lúc Ngũ Long trại tấn công, trở thành một trong các nạn nhân xấu số đầu tiên của bọn chúng. Sau đó được một vị Hoàng gia trưởng lão thu dưỡng, bộc lộ thiên phú võ đạo cũng không quá mức tệ, ba mươi lăm tuổi miễn cưỡng có thể coi là Tông Sư đỉnh phong, độc thân không vợ, tính cách trầm mặc ít nói, thù bất cộng đái thiên với Ngũ Long trại.”

Lưu Chính Minh trong lòng tự nghĩ lại, cũng bắt đầu đóng giả lấy thái độ người lạ chớ gần, đối với lời khen của ông lão trông coi nhiệm vụ đường cũng chỉ gật đầu một cái, rồi lẳng lặng bỏ đi chỗ bằng nhiệm vụ.

Trông thấy cảnh này, ông lão kia cũng không có cảm thấy kỳ lạ một chút nào, chỉ có thờ dài, trên khuôn mặt già nua hiện lên một vẻ buồn bã:

“Haizz! Đứa nhỏ này... Một đứa bé vốn hoạt bát và hiếu động như thế, giờ đây đã trở nên trầm lặng như vậy.”

Không sai. Do Vũ Thuần từ khi sinh ra cho đến khi lớn lên đều tại Lâm Vũ trấn, thế nên toàn bộ tuổi thơ của hắn là ông lão đều biết hết, bao gồm cả cái ngày đấy, ngày mà cha mẹ hắn đã vĩnh viễn cách xa hắn. Từ hôm đó, tính cách hắn thay đổi hoàn toàn, từ hoạt bát trở nên ít nói, mỗi ngày phải nghĩ cách kiếm sống mưu sinh, cứ thế thời gian đã trôi qua được mấy chục năm, cho tới ngày hôm nay.

Do ông lão không có tu vi thành ra hôm đó ông lại bị trở bệnh, thế nên ông cũng không có mặt trong danh sách xấu số, tránh được một kiếp.

Quay trở lại với Lưu Chính Minh, giờ phút này hắn đang tìm kiếm lấy các nhiệm vụ được dán trên bảng, tuy không nhiều nhưng với chất lượng nhiệm vụ nên một nhiệm vụ lại có thể có nhiều người cùng chọn, thế nên khả năng lựa chọn của hắn cũng là vô cùng phong phú.

Chọn lựa về xong, Lưu Chính Minh mới quay lại chỗ ông lão:

“Cho ta chọn nhiệm vụ số 21.”

Nghe thế ông lão hơi giật mình:

“Nhiệm vụ số 21? Tiểu tử nhà ngươi cũng thật là... Tuy rằng ban thường là một viên Chuyển Thiết đan, có thể giúp ngươi lĩnh ngộ một chút Đại Tông Sư cảnh giới, bất quá nguy hiểm cũng cực lớn đó, dù sao vận chuyển hàng hoá đi qua đèo Thủy Trọng chính là đi mò dưới chân hổ. Dù sao cách đây ba chục dặm chính là núi Kiến Nhai.”

Chuyển Thiết Đan chính là đan dược do một luyện dược sư tại bên trong thành luyện chế, có tác dụng khiến cho linh khí ngưng tụ thành rắn trong thời gian ngắn, đối với già Tông Sư Cảnh có dẫn tiền cực kỳ tốt, cũng là một cảm ngộ dành cho Đại Tông Sư cảnh, khiến cho tự thân võ học vững chắc hơn, thế nên ban thường cao chính là nguy hiểm cũng lớn.

Nghe thế Lưu Chính Minh lắc đầu:

“Không đối gặt gĩ lão, ta hiện tại đã đạt đến Tông Sư đỉnh phong, chỉ còn cách một bình cảnh nữa thì sẽ phá cảnh tiến vào Đại Tông Sư, thế nên Chuyển Thiết đan đối với ta là vô cùng cần thiết.”

“Nếu ngươi cứ khẳng khái như vậy thì cứ đi thôi, ta cũng không can gián, bất quá phải cẩn thận đấy, nên nhớ rằng dù thì thế nào thì mạng vẫn là đầu tiên, nếu như gặp phải bọn kia cũng đừng có liều.”

Như biết rằng chính mình không thể khuyên bảo nổi hắn, ông lão mới đành bắt đắ dĩ đóng dấu lên trên nhiệm vụ.

“Cảm ơn lão, ta sẽ chú ý.”

Lưu Chính Minh chấp tay cảm tạ rồi cầm theo tờ nhiệm vụ đi ra khu lấy hàng chờ sẵn. Nhìn theo bóng lưng hắn, ông lão có chút sững sờ:

“Hôm nay đứa nhỏ đây là thế nào? Sao ta thấy như thể người khác đồng dạng?”

Thế rồi ông lão lắc đầu, cười khò:

“Chắc do ta già rồi nên lẫn thẩn, cứ nghi thần nghi quỷ suốt.”

Khu chất hàng để lên xe chính là ở phía sâu của khu làng, tuy rằng Lưu Chính Minh không hề biết đường, bất quá nhờ vào Bạch Nhân, cả tầm nhìn của hắn cũng được phóng đại gấp hơn chục lần, thế nên mọi nơi ở trong ngôi làng gần như không có chỗ nào giấu được hắn.

Năm đại gia tộc ở Lâm Vũ trấn phân biệt toạ hạ tại năm hướng. Đông Tây Nam Bắc Trung, lấy Hoàng gia ở giữa, đồng thời cũng chính là phủ trấn chủ. Đỗ gia cùng Lỗ gia chiếm cứ lấy Bắc Nam, còn lại Hà Triệu chiếm lấy Đông Tây.

Đang đi đến khu chất hàng, bỗng chợt như nhìn thấy cái gì, Lưu Chính Minh quay lưng lại, mắt hướng về phía Bắc, khoé miệng hơi treo lên cười:

“Có vẻ sắp có trò vui rồi đây. Ta còn đang suy nghĩ xem nên thế nào mà đã có người đưa đồ tới tận cửa rồi.”

Cùng lúc đó, tại Đỗ gia phủ,

“Bẩm Đại trưởng lão, hàng hoá đã mang tới, kế hoạch có thể được bắt đầu!” Một gia nhân sau lưng thêu một chữ Đỗ đang quỳ trước một người đàn ông trung niên, hai tay cung kính gởi lên một lá thư.

Người đàn ông trung niên này sở hữu một bộ râu rậm rạp, một mái tóc loé đỏ, nhìn thấy hắn người thường sẽ có cảm giác như đối mặt chính là cả một khu rừng. Bất quá trái ngược với những điều người ta thường hay cảm nhận về thiên nhiên như là không khí trong lành,... trên thân hắn lại toát lên những gì nguy hiểm nhất của rừng cây, âm u, cô độc, héo mòn.

“Hửm, rất tốt! Được rồi, ngươi lui xuống đi.”

“Dạ.”

Thấy người gia nhân rời đi về sau, người đàn ông trung niên này cầm lấy lá thư, đọc nó về xong, trên khuôn mặt nồng đậm ý cười, đôi mắt lấp loé sát cơ:

“Hoàng Thành Tư! Ngày tàn của Hoàng gia sắp tới rồi.”

Tự kỷ về sau, hắn bắt đầu mở cửa một mặt thất, chỉnh lý lại một kế hoạch trên mặt bàn, một kế hoạch vô cùng kỹ lưỡng và chu đáo. Bất quá, hắn không biết rằng, tất cả mọi hành động tưởng chừng như bí mật của hắn, đều đã bại lộ tại trong mắt một thanh niên.

“Một kế hoạch hoàn hảo, bất quá lại có chút ý tứ..., xem ra ta cứ thuận nước đẩy thuyền thôi.” Lưu Chính Minh nhìn lấy tất cả về sau, cho ra tự thân đánh giá.

Đừng hỏi tại sao hắn lại có thể hiểu được Đỗ gia trưởng lão tự mình lăm lăm những gì, dù sao đọc khẩu âm hắn nhưng là cũng biết.

“Vũ Thuần! Xe bắt đầu đi rồi!” Một thanh âm vọng đến.

“Đây đây!”

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Bình yên trước bão! Tiếng tiêu hoàng hôn!

Lưu Chính Minh nhanh chóng đi ra chỗ đoàn xe chờ hàng. Nhìn lên cái đám xe thô sơ làm từ gỗ cứng, phía trước cột cứng lấy mấy con ngựa, Lưu Chính Minh khoé miệng không tự chủ được hơi quắp lại.

Kì thực không phải do đám xe cộ này không hợp pháp nhãn của Lưu Chính Minh, dù sao thì tại một cái lấy võ đạo làm chủ như thế giới này mà nói thì xe ngựa gỗ có lẽ đã là tốt rồi, càng đừng nói đến xe đạp, xe ô tô các kiểu.

Dù sao đối với cường giả mà nói, coi như chỉ là Đại Tông Sư chỉ cảnh tốc độ so bình thường chiến mã cũng nhanh hơn rất nhiều, mà xe gỗ thông thường dùng để chở hàng hoá thì lại vô pháp dùng để trôi lại mấy con ngựa có tu vi cao hơn.

Hơn thế, giới chi cũng là một thứ khá là xa xỉ tại Sàng Hải Châu, không phải bất cứ cường giả nào cũng có thể luyện chế được, thành ra mà nói cũng là khá khan hiếm, nếu có cũng chỉ có mấy quan lại thuộc tam vương triều mới có thể sở hữu.

Giống như Lâm Vũ trần đồng dạng, cả trần có mỗi Hoàng gia đại trưởng lão cùng với Đỗ gia, Lỗ gia nhị đại trưởng lão mới có được, cũng bởi một cái là trần chủ, hai cái là phó trần chủ, cũng tính thuộc hàng quan lại, còn lại trong cả trần không một ai khác sở hữu cả.

Nhìn chán chê lấy đám xe ngựa cổ lỗ sĩ về xong, con mắt Lưu Chính Minh mới chuyển biến đến đoàn đội hộ vệ.

“Tận những sáu Tông Sư đỉnh phong cùng với năm Tông Sư Hậu Kỳ, ngoài ra còn một tên bán bộ Đại Tông Sư cảnh. Xem ra là một ngọt chết ruồi nha, tuy rằng nhiệm vụ nguy hiểm bất quá cảm đồ đột phá cũng lớn.” Lưu Chính Minh trong lòng nghĩ thầm.

Năm Tông Sư hậu kỳ, nhìn trông tuổi tác tất cả đều đã ngoài ba mươi, hầu như ai cũng có chính mình gia đình. Do công việc mưu sinh cùng tu luyện nên là có vài người trên mặt cũng đã xuất hiện nếp nhăn.

Sáu Tông Sư đỉnh phong kết hợp với cả Vũ Thuần thân phận chính là bảy người, toàn bộ đều có khuôn mặt khá là lão thành, dù sao Vũ Thuần cũng có thể được coi là người có chút thiên tư tu hành, còn lại tất cả tuổi đều tầm ngũ thập.

Riêng vị bán bộ Đại Tông Sư kia thì lại càng già hơn nữa, tuổi cũng đã hơn sáu chục, hay được biết đến cái tên Tiêu Lão, kỳ thực cũng ít người nhớ rõ Tiêu Lão họ gì, mà chỉ biết lão hay ngồi tại một cái gỗ nhỏ phía Nam của trần thời tiêu nên mới được dân bên trong trần thường hay gọi là Tiêu Lão, tính cách vô cùng hiền lành, luôn lấy dĩ hoà vi quý, đạo thuận tự nhiên, thế nên cũng được nhiều người yêu quý.

Tại Lâm Vũ trần, trước mười lăm tuổi có thể luyện thể được chính là bình thường, trước hai mươi tuổi đột phá lấy võ giả cũng được coi là có chút thiên tư võ học, trước ba mươi tiến vào Tông Sư chính là mười người có một, trước năm mươi tiến vào được Đại Tông Sư chính là hiếm có kỳ tài, trước trăm tuổi đột phá lấy Nhập Thánh cảnh chính là tuyệt thế kỳ tài, hiện trạng gần như toàn bộ Nhập Thánh cảnh của Lâm Vũ trần tuổi đều đã hơn vượt bách niên, bất quá trần chủ của Lâm Vũ trần cũng có thể toán một cái thiên tài.

Mười ba tuổi luyện thể, mười sáu tuổi đập vào võ giả chi lộ, hai mươi hai tuổi tiến giai Tông Sư, hai mươi tám tuổi đạt đến Đại Tông Sư, năm mươi tuổi đã là Siêu Phàm Nhập Thánh, một trăm tuổi đạt đến Siêu Thánh Nhập Thần, một trăm ba mươi tuổi đạt đến Nhập Thần trung kỳ, tuy rằng nếu muốn so sánh với rất nhiều nơi thì tốc độ tu luyện này có thể không coi vào đâu, bất quá dưới điều kiện như tại Lâm Vũ trần mà có tốc độ tu luyện như này cũng là ngàn năm xuất thế thiên tài rồi.

Nhìn lấy Lưu Chính Minh đã đến, chủ xe mới hô lên:

“Được rồi, tất cả cũng đã tề tựu đầy đủ. Chặng đường này còn dựa vào các vị.”

Tuy rằng chủ xe chính là người thuộc trần làm việc, hơn thế về mặt thân phận so với cả đội hộ vệ còn muốn cao hơn, hậu trường cũng lớn hơn, thế nhưng hắn lại không có một chút tu vi nào cả, hơn thế nữa mấy chục năm kinh nghiệm sống cũng đủ để hắn hiểu được có hậu trường không có nghĩa là có thể cứ thế làm càn, dù sao chặng đường này vẫn là nhờ đội hộ vệ đến nào vệ lấy hàng hoá, thế nên ngữ khí cũng vô cùng là khách khí.

“Người có tin tưởng vào chúng ta, dù sao với đội hình như này coi như có gặp lấy một Đại Tông Sư cũng đủ chơi chết hắn.” Một tên Tông Sư hậu kỳ mở miệng ra mà nói.

“Đúng đấy.” Vài tên Tông Sư khác nhao nhao phụ hoạ.

Đối với tình cảnh này, không có ai lại đi phản bác lại hai người bọn họ, dù sao tất cả đều biết là chuyến này chính là vô cùng nguy hiểm, nếu may mắn thì chỉ gặp lấy Đại Tông Sư, còn nếu bất hạnh mà gặp Nhập Thánh cấp độ mà nói, thì thôi chết là đã xác định.

Nghe mấy câu lên dây cót tinh thần này, chủ xe cũng chỉ có thể lộ biểu lộ cười khổ, hắn đương nhiên cũng hiểu rõ tình hình bây giờ. Ngũ Long trại chính là chặn hết một đầu kinh tế của cả trần, chân chính là một mối nguy hiểm tiềm tàng, bất quá trần cũng không có cách nào trực tiếp bắt chặt được, thành ra lại khiến cho việc đi ra khỏi trần sẽ trở nên vô cùng nguy hiểm, tuy thế kinh tế giao thông vẫn cần phải thực hiện, thành ra việc duy trì con đường với Long Hành trần cũng vô cùng quan trọng.

Về việc tại sao không có một vị Nhập Thánh cảnh nào chịu đi bảo hộ? Chỉ đơn giản là ngoại trừ một số vị đang bế quan tu luyện, số lượng Nhập Thánh cảnh rảnh rỗi không đến mười người, mà một ngày Lâm Vũ trần có đến mấy chục đầu nhiệm vụ thương vụ cần phải xử lý, đặc biệt nhất là cần toạ trấn lấy vùng vừa lúa thu hoạch phía Tây Bắc của trần, thành ra mấy việc hộ vệ vận chuyển này tuy rằng nguy hiểm nhưng vẫn chỉ có thể để cho Nhập Thánh bên dưới xuống làm.

“Thôi được, hàn huyền như thế là đủ rồi, chúng ta xuất phát thôi.” Nhận thấy bóng chiều bắt đầu ngã xuống, chủ xe ra lệnh cho mã phu bắt đầu đánh ngựa chạy, còn lại ngồi trên xe cũng chính là đội hộ vệ. Một đoàn xe ngựa gỗ gồm hơn chục cỗ cũng bắt đầu từ Lâm Vũ Trần xuất phát.

Đứng xa xa, cách đoàn xe có trăm mét, ẩn núp bên trong rừng núi, mấy cái thân ảnh xuất hiện.

“Được rồi, giờ làm như giao phó thôi.” Thân ảnh thứ nhất mở miệng nói.

“Ừm, tất cả, tẩn.” Thân ảnh thứ hai gật đầu.

Rất nhanh, mấy thân ảnh này đã nhanh chóng tách bọn, người hướng về Lâm Vũ Trần mà đi, kẻ hướng về Quang Hợp Sâm Lâm đi chuyển, còn lại thì là núi Kiến Nhai.

Thời gian dần dần trôi qua, thấm thoát đã hai canh giờ. Ánh chiều cũng đến hoàng hôn, đoàn xe cũng đã đi được một nửa đoạn đường.

Ngay tại lúc này, Lưu Chính Minh đang ngồi trên khoang xe thứ sáu, hai mắt ngưng thần, cũng không quên tu luyện. Từng luồng linh khí huyền ảo tụ tập xung quanh thân hắn. Lưu Chính Minh cũng không có lãng phí thời gian, vẫn tranh thủ chính mình tu luyện. Tuy rằng hệ thống bên trong Shop cũng có bán một số thứ như Tụ Linh Châu các kiểu, bất quá tốc độ hấp thu linh khí của Lưu Chính Minh cũng là vô cùng nhanh, thành ra Tụ Linh Châu đối với hắn bất quá cũng chỉ là dẹt hoa trên găm, hơn thế nữa lại còn có giá hơn ngàn HTĐ một viên, hắn cũng không có đủ tiền mua. Chính vì vậy thế nên từ trước tới bây giờ Lưu Chính Minh vẫn luôn chỉ là tu luyện chạy.

“Còn thiếu một chút nữa, ta chỉ cần một chút cảm ngộ thôi là đủ để Thời gian Kiếm Ý lột xác làm Linh Vực, nương theo đó thì lực chiến của ta cũng được đề thăng một mảng khá lớn, dù sao tại Nhập Thần cùng Nhập Thần đồ xuống trừ khi là Nhập Thần đỉnh phong chứ cũng rất ít người lĩnh ngộ được Linh Vực.”

Thờ ra một ngụm trọc khí, Lưu Chính Minh lầm bầm trong lòng. Tuy rằng hắn đã lĩnh ngộ Thời Gian Ý Cảnh đạt đến cửu đoạn chỉ trong mấy tháng bất quá để nó chân chính đạt đến Linh Vực thì cũng yêu cầu cảm ngộ lớn hơn hắn. Có thể tưởng tượng như là tiểu cảnh giới cùng đại cảnh giới.

Một tên Nhập Thánh cảnh có thể dựa vào tu vi lâu năm đề xung kích lên được Nhập Thánh đỉnh phong, bất quá ngưỡng của Nhập Thần cảnh thì lại khó mà chơi như thế được, đây

chính là một loại thuế biến về chất lượng, không phải có thể lấy số lượng bù đắp. Tất nhiên nếu như số lượng quá nhiều thì không nói.

Bỗng nhiên hần tựa nghe thấy một tiếng tiêu thoang thoảng đầu đây, nhanh chóng bắt người dậy, thần thông [Bạch Nhân] nhanh chóng được sử dụng.

“Ồ, thì ra chỉ là Tiêu lão thôi tiêu.”

Lưu Chính Minh nhanh chóng xác định được vị trí của thanh âm, chỉ thấy Tiêu lão đang ngồi ngay tại vùng rìa của khoang xe thứ hai, đầu đội một chiếc mũ rom, hai chân thông xuống, miệng ngậm lấy một chiếc tiêu trông đã cũ đến không chịu nổi, sứt sọc khắp nơi, bất quá âm thanh phát ra nhưng vẫn vô cùng rõ ràng, không hề có chút thô ráp hay tạp âm nào.

“Thanh âm tựa như suối chảy đồng dạng, như gió thổi qua kẽ lá, như âm thanh của từng loại động vật sống động ẩn tại bên trong rừng sâu, dễ dàng khiến cho con người ta tâm thần sáng khoái, tựa như cảm nhận thấy được cả một cảnh rừng phía trước.”

Lắng nghe từng tiếng tiêu đi vào lòng người, Lưu Chính Minh không tự chủ được cảm thấy tinh thần khí sáng, cảm giác như hoà mình vào thiên nhiên.

“Tiếng tiêu thật sự rất hay!” Lưu Chính Minh trong lòng tán thưởng.

“Bắt quá...”

“Vấn đề chính là... tại sao lại thổi tiêu vào lúc hiện tại?”

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 91: Chuyện cũ của Tiêu lão

“Lúc này dù sao cũng yêu cầu hạn chế âm thanh nhất có thể, Tiêu lão thổi tiêu lúc này chính giống như là phát tán ra tín hiệu của mình vậy, không lẽ hần cùng với Ngũ Long trại là một bọn?”

Trong đầu Lưu Chính Minh cấp tốc suy diễn lấy từng khả năng có thể diễn ra, tất cả suy nghĩ này đều chỉ kéo dài trong chưa tới một cái hô hấp.

“Chờ đã! Có cái gì không đúng.” Bất chợt như nhận ra điều gì, Lưu Chính Minh ánh mắt nhanh chóng đảo qua tất cả các khoang xe hiện tại. “Không có một ai phát hiện?”

Trong tất cả khoang xe, mọi người vẫn đều đang thực hiện lấy hành vi thông thường của mình. Người thì tình tâm đã toạ, kẻ thì mài sẵn guom kiếm, bất quá đối với tiếng tiêu của lão đầu kia thì lại không có một ai là để ý tới cả.

Nhận thấy điều bất thường này, Lưu Chính Minh mới quyết định dùng thần niệm bám chặt lấy tiếng tiêu kia, sau đó phát hiện cũng làm hần giật mình.

“Đây là...? Trong tiếng tiêu có pha lẫn một luồng linh lực cực kỳ mong manh, bất quá lại dạt dào không ngắt, đang không ngừng bao trùm lấy cả đoàn xe?”

Lưu Chính Minh cảm nhận lấy luồng linh lực về sau, nhanh chóng hiểu ra được tình huống.

“Tiêu lão là một cao thủ âm luật! Lợi dụng lấy âm tiêu khuếch tán chính mình linh lực, hình thành nên mạng lưới bao trùm cả đoàn xe, bài tiêu kết hợp với thanh âm tự nhiên của rừng núi tới mức tu vi Nhập Thánh trung kỳ phía dưới cũng khó lòng mà phát hiện được. Nếu không phải thần niệm của ta có thể sánh vai với Nhập Thần cảnh, hơn thế trực giác tự thân cũng vô cùng là mẫn cảm, tự nhiên rằng cũng sẽ khó mà phát hiện nổi tiếng tiêu cùng nghe thấy nó.”

Đại đạo ba ngàn, âm luật chi đạo cũng nằm tại bên trong đấy. Giống như kiếm đạo hay đao đạo là nhờ vào trên tay chỉ kiếm hoặc trong lòng chỉ đao để diễn tả, âm luật chi đạo lại vô cùng là đa dạng đối với vũ khí. Tì bà, tiêu, đàn bầu,... không gì không thể dùng.

Âm luật chi đạo cảnh giới có rất nhiều loại, có loại có thể dựa vào mỗi thanh âm của nhạc cụ khiến cho người ta lâm vào huyền cảnh hoặc nâng cao sĩ khí, có người có thể sử dụng thanh âm tác động đến cả tâm cảnh của người khác, có người thì lại mượn dùng vạn vật làm nhạc cụ để truyền tải.

Kì thực mà nói khác với kiếm đạo hay đao đạo thường chỉ là độc tôn, âm luật chi đạo có độ phối hợp rất cao với một số loại đạo khác tựa như vũ đạo hay ca đạo.

Tương truyền rằng luyện được âm luật chi đạo đạt đến đỉnh phong là có thể sáng thế chỉ với một tiếng đàn, tương tự cũng như diệt thế.

Người tu luyện âm luật chi đạo, tu luyện tuy rằng vô cùng là gian khó, bất quá một khi đã thành tài thì hoàn toàn là có thể ngạo thị quần hùng, bởi vì đây chính là loại chiến đấu công có thủ có, hơn nữa lại còn có tác dụng trên một tập thể vô cùng lớn, đặc biệt là đối với tình trạng hiện nay của Sàng Hải châu, một vị âm luật đại sư tác dụng có thể xa xa so với một tên tướng quân trọng yếu, bởi vì vậy nên âm luật đại sư tại bên trong triều đình luôn có địa vị khá là cao.

Bất quá âm luật vũ đạo lại yêu cầu ngộ tính cùng sự mẫn cảm với âm thanh vô cùng cao, điều này khiến cho số người có thể trở thành âm luật tông sư ở Sàng Hải châu là vô cùng ít.

“Không ngờ ta thế nhưng mà ở đây gặp được một vị âm luật đại sư.” Lưu Chính Minh nghĩ thầm trong lòng: “Đi qua nói chuyện một cái xem sao.”

Tâm niệm nhất động, thân ảnh của Lưu Chính Minh nhanh chóng tại chỗ biến mất, xa xa chỉ thấy một đạo tàn ảnh.

...

Tiêu lão đang đắm chìm vào trong tiếng tiêu của chính mình, bỗng nhiên cảm thấy bên cạnh mình đột nhiên xuất hiện một làn gió nhẹ. Chỉ trong nháy mắt, bản năng vô giả của lão trở dậy.

Chiếc tiêu trong tay lão vội giật ngược về sau, tuy rằng trông thô sơ vô cùng nhưng vào giờ phút này lại bộc lộ một nét dứt khoát lẫm lẫm, đoạn đầu tiêu vốn được vót để trông cho dễ nhìn mà nay đã như một đầu kiếm sắc bén, bổ tới kẻ thù, xung quanh toát lên vài đạo linh lực gắn liền trong đấy

Bộp!

Đầu tiêu nhanh chóng bị kẹp lại bởi hai ngón tay của kẻ mới đến, chỉ thấy hần toét miệng lên cười:

“Tiêu lão! Chào hỏi thế này là có chút bất lịch sự nha.”

Nhìn rõ người đến là ai, Tiêu lão mới bỏ chiếc tiêu xuống, chọt thờ phào một hơi:

“Ra là tiểu Thuần a. Người tí thì dọa chết lão đầu từ ta đây, cứ tưởng địch tập chứ. Có biết như thế sẽ khiến cho người già như ta bị tổn thọ không?”

Người mới đến đương nhiên là Luru Chính Minh a, hần bèn cười cười một cái, tay vẫy vẫy:

“Ta vẫn chưa nghe thấy có vị nào bán bộ Đại Tông Sư sẽ bị chính mình bán năng hù chết a, Tiêu lão ngài cứ an tâm, hay cho ta hù thêm chút nữa để chứng minh?”

“Hỗn trưởng tiểu tử, để người hù thêm mấy lần thì mạng già của ta cũng mất.” Tiêu lão lăm bằm:

“Nói đi, người ra chỗ một lão già neo đơn như ta là có ý đồ gì?”

Luru Chính Minh nghe vậy thì vội vàng xua tay, đáp:

“Nào có ý đồ gì thừa Tiêu lão? Ta chỉ đến đây để thỉnh giáo bài tiêu vừa xong của ngài mà thôi.”

Tiêu lão nghe vậy trên mặt lộ một vẻ hứng thú:

“Ồ, chỉ vậy thôi sao?”

Sau đó, lão cười như không phải cười:

“Nếu người thực sự muốn nghe thì phải nghe từ đầu, dù sao ẩn sau của mỗi một bài tiêu đều có một câu chuyện của chính nó, người chắc chứ? Có thể hơi dài đấy?”

“Chắc, có thể được nghe một vị âm luật đại sư như ngài giảng dạy cũng là một điều thú vị.”

Nghe đến đây, ánh mắt của Tiêu lão hơi giật một chút, rồi rất nhanh khôi phục bình thường, lão bỗng nhiên cười khà khà, tất nhiên điều đó khó mà trốn khỏi con mắt của Luru Chính Minh.

“Bắt đầu từ đâu đây? Đó là một mùa đông giá rét. Năm đó ta vừa mới tròn mười tám tuổi, độ tuổi còn trẻ, bông bột, xóc nổi, người cũng từng trải qua rồi đúng không?”

Tiêu lão nhắm hai mắt lại như bắt đầu đi vào hồi ức. Ngay sau đó là những câu chuyện dài lê thê, kéo dài liên tục, kể về hành trình ngày hôm đấy của Tiêu lão. Luru Chính Minh cũng không có đánh động hay thúc giục ý tứ, vẫn chỉ lẳng lặng ngồi nghe.

Sau hơn nửa canh giờ, tốc độ kể của lão mới bắt đầu nhanh lên, tựa như đang tới lúc cao trào đồng dạng:

“Vào buổi sáng ngày hôm đấy, ta đi ra ngoài để kiểm thêm một chút củi nung. Năm đấy mùa đông thật đúng là lạnh đến kinh người. Đến khi đi đến chỗ cánh rừng, sau khi chặt hết toàn bộ đồng củi về xong, ta đường như chưa có ý định ra về, trực giác mách bảo ta là đường như có cái gì đó sẽ diễn ra, vì vậy, ta chờ.”

“Ta chờ suốt hai canh giờ liền, đến khi quá nhàm chán thì mới lấy một ống tiêu ra mà thổi. Bỗng nhiên, như xúc động một cơ quan lạ, tảng đá mà ta đang ngồi lên bỗng trượt ra trong một sát na, khiến cho ta ngay lập tức bị rơi xuống một mặt thất. Lúc đó tu vi của ta cũng chỉ là võ giả sơ trung kỳ thôi, căn bản cũng không có kịp phản ứng.”

“Tại trong căn mặt thất đấy chỉ có tồn tại một cái ống tiêu cũ này, và một quyển sách nhỏ. Tại bên trong quyển sách cũng có tồn tại ghi chú về chủ nhân đời trước của quyển sách. Hần nói rằng hần tên là Âm Huyền lão nhân, là một tán tu, tu vi từng đạt đến đầu thì ta cũng không rõ lắm, bất quá khẳng định là Nhập Hoá trở lên, dù sao cũng chỉ có cường giả cấp bậc đấy mới có thể sáng chế ra một bộ võ kỹ mà ngay cả Nhập Thần vững khó lòng nắm vững như thế này.”

“Trong quyển sách đó có kể lại rằng là hoá ra Âm Huyền lão nhân tại trong một trận chiến với kẻ thù không đội trời chung với mình, cuối cùng cũng đã giết được đối phương, bất quá tự thân cũng bị tổn thương nguyên khí, khiến cho tuổi thọ bị giảm sút quá nhiều. Nay do không muốn tuyệt học của mình bị lãng quên, nên hần đã truyền thừa lại toàn bộ kiến thức của chính mình về âm luật vào trong quyển sách này, chờ người hữu duyên, cũng có thiên tư về âm luật là có thể tiến đến, nhận lấy truyền thừa, kế thừa lấy ống tiêu ngày xưa của hần, tên là Âm Huyền Tiêu.”

Nói xong, Tiêu lão lấy từ trong áo của mình ra một quyển sách bìa đỏ, trông vô cùng rách nát cũ kỹ, bất quá vẫn lộ ra một cỗ khí chất bất phàm. Lão triu mến nhìn lấy quyển bí kíp:

“Trong này sở hữu gần một trăm bài tiêu khác nhau, cũng có phương pháp chỉ dạy tu luyện. Huyền ảnh có, đề thăng sĩ khí có, nâng cao tốc độ hồi phục cũng có.”

Đối mặt với tất cả những thứ này, Luru Chính Minh trên mặt không hiện ra bất kỳ thay đổi nào:

“Lão tại sao phải tự mình lấy ra cùng kể hết tất cả những thứ này?”

Tiêu lão đáng chất cười một tiếng:

“Đừng có già bộ nữa! Người không phải là tiểu Thuần đúng không? Đây chính là thứ mà người muốn, cầm lấy quyển này và tánh mạng của lão già này đi, và tha mạng cho những người còn lại trên chuyến xe này, coi như ân nguyện cuối cùng của ta cầu xin người vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cầm* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Tiêu lão gia nhập

Bị nhận ra, Luru Chính Minh cũng không có chút nào nao núng ý tứ, tay trái phát một cái, một cái bàn trà xuất hiện. Hần khoan thai chậm rãi rót xuống một tách linh trà, hương thơm thoang thoảng lan toả khắp nơi, hơi nước nóng nghi ngút bốc lên từ trong chén.

Nhìn như vậy, Luru Chính Minh tâm niệm nhất động, [Kết Lục] trong nháy mắt được thi triển, tạo thành một cái lồng không khí bao qua hần cùng Tiêu lão, có một cái lỗ thông hơi nhỏ

đi ra ngoài, bất quá mùi thơm cũng đã bị triệt tiêu toàn bộ.

Lưu Chính Minh cảm lấy chén trà vừa rót bằng tay phải, đưa về phía Tiêu lão:

“Mời!”

Mà một bên, Tiêu lão nhìn thấy như vậy cũng hơi giật mình.

“Đây là không gian giới chỉ sao?” Tiêu lão trong lòng tự hỏi, bất quá mặt ngoài thì không có vấn đề gì, tay vẫn đưa ra nhận lấy chén trà:

“Đa tạ.”

Nhìn lấy chén trà trong tay, lão cũng không có chán chừ ý tứ, nhanh chóng một ngụm uống xuống. Một hương vị dễ chịu chảy vào thực quản, hơi ấm lan toả xuống cả đan điền, hoá thành từng tia linh lực, tuy rất nhỏ bất quá lấy Tiêu lão tu vi chỗ nào còn không nhận ra được?

“Trà ngon! Hương vị âm dịu như gió nhẹ mùa xuân, lướt qua dù chỉ trong nháy mắt nhưng lại làm làm cho người ta nhớ mãi không quên, hơn thế còn ẩn chứa trong mình một chút linh khí, ắt hẳn đây chính là linh trà?”

Lưu Chính Minh nghe vậy gật đầu:

“Tiêu lão hảo nhân lực!”

Tiêu lão lắc đầu cười khò:

“Cũng không toán cái gì hảo nhân lực. Cũng do ta đã từng đến một số thành lớn rồi, tại đây cũng kiến thức qua cái gì là linh trà.

Tại Sàng Hải châu hiện tại, linh trà chính là một loại trà được pha trộn từ rất nhiều loại thảo dược khác nhau, thông thường là cũng ẩn chứa linh khí giúp người tăng cao tu vi, bất quá cũng là tùy loại trà, giống như loại của Lưu Chính Minh mà nói thì cũng được mỗi hương vị, tu vi ngược lại không có tăng nhanh bằng tự mình tu luyện, bất quá trong nói chuyện là cũng đủ rồi.

Linh trà sở dĩ quý giá cũng không phải là do nguyên liệu của nó khó kiếm hay đắt đỏ, mà là do quá trình làm ra nó. Tương tự với linh tửu, mỗi một loại linh trà đều sở hữu phương pháp ủ trà khác nhau, nguyên liệu thành phần cũng khác biệt, hơn thế còn phải do những người đặc biệt am hiểu về trà đạo đến tình hành sàng lọc cùng ướp trà.

Đây chính là lý do mà linh trà trở nên khá là quý giá tại Sàng Hải châu, thông thường cũng chỉ có những gia tộc phú hào mới có thể đủ tiền mua loại trà này. Đương nhiên nói thì thế chứ người bình thường tự mình mày mò cũng không phải là không thể, bất quá so với hàng thật không khác gì muối thô cùng muối tinh, cũng không có ẩn chứa linh khí trong đấy.

Lưu Chính Minh tuy không có hiểu một chút nào về Trà đạo, bất quá đối phương diện Y đạo cùng thảo dược chính là bắt phạm, thành ra tự mình chế ra một số loại linh trà cũng không phải là điều gì khó cả, đương nhiên là linh khí ẩn chứa bên trong này cũng ít đến đáng thương, chứ nếu nhiều thì cả ngày hẳn đã ôm lấy bình trà mà tu luyện rồi.

Lưu Chính Minh cũng tự rót cho mình một chén, cũng nâng lên uống. Sau đó, hai bên rất là ăn ý nhìn nhau.

Lưu Chính Minh cũng không có chậm chạp ý tứ, nhẹ nhàng mở miệng:

“Vậy làm sao mà người lại biết được ta không phải Vũ Thuận, hơn thế còn quyết đoán giao ra Âm Huyền lão nhân bí tịch?”

Tiêu lão đối với câu hỏi này cũng không có ngoài ý muốn, lão chậm rãi buông chén trà xuống, trả lời:

“Nói đến điều này, chúng ta cũng phải phân tích sự khác biệt giữa một số hành động của người cùng Vũ Thuận.”

“Thứ nhất, Vũ Thuận rất ít khi cười, kể từ khi cha mẹ của hắn bị giết, bất quá đây cũng chỉ là suy đoán, dù sao bằng một hôm trời đổi gió, ai mà biết được.”

“Hơn thế nữa, Vũ Thuận cũng có thể đến thăm ta, điều này nhưng cũng khá bất thường, cộng thêm với việc tự nhiên lại nhảy đến sau lưng.

“Vấn đề chính ở đây à cũng là thứ khiến cho ta có thể nháy mắt biết người không phải Vũ Thuận, đó chính là do người nói là muốn thỉnh giáo ta do bài tiêu người vừa nghe thấy vô cùng hay, cùng với việc người biết đến cụm từ ‘Âm luật đại sư’. Nên nhớ rằng từ nhỏ đến lớn tiêu Thuận hẳn cũng chỉ mới có đi đến Long Hành trấn là xa nhất, mà nơi đó cấp bậc so Lâm Vũ trấn còn muốn thấp, trấn chủ mới chỉ là Nhập Thân sơ kỳ, không những thế còn là cái loại sơ kỳ trong sơ kỳ, theo Hoàng Trấn chủ đánh giá, tự nhiên không thể biết được cụm từ này.”

“Coi như là do ngẫu nhiên biết được đi, thì cũng còn là việc người có thể nghe thấy được tiếng tiêu. Nên nhớ rằng với cảnh giới của ta thôi lấy bài tiêu này kết hợp với núi rừng tự nhiên xung quanh thì ngay đến cả Nhập Thánh cũng gần như không có khả năng nghe thấy, cứ coi như điều này là ngẫu nhiên nữa đi, bất quá tận những mấy điều ngẫu nhiên bên cạnh nhau mà ta còn không thấy được rằng có điều gì bất thường thì cũng là đủ rồi.”

Lưu Chính Minh nghe xong gật đầu:

“Phân tích tốt, thế bất quá người giờ lấy bí kíp để làm gì?”

Tiêu lão trả lời, đôi mắt già nua mang theo vẻ trí tuệ:

“Đã từ suy luận trên ta đặt tiền đề là người không phải Vũ Thuận, cảnh giới chỉ ít cũng tiếp cận Nhập Thánh đỉnh phong, cũng đồng thời biết đến âm luật chi đạo, phát hiện một bộ âm kỹ như này thì thông thường cũng sẽ là gì? Tuy rằng ta không biết rằng người cố ý lẩn vào đoàn xe của chúng ta vẫn là vì người biết trước ta sở hữu Âm Huyền lão nhân bí tịch hay là có mưu đồ gì khác, bất quá đến khi người đến tận đây tất cả đều cũng đã rõ rồi.”

“Vậy người cho rằng ta muốn cướp lấy đồ của người, sau đó giết người để bịt miệng, hoặc là giết người rồi mới cướp đồ, rồi tiện thể xử lý cả đoàn xe, vì vậy người chủ động giờ ra trước? Phải biết làm như vậy phong hiểm cũng rất là cao a?” Lưu Chính Minh nhếch mép.

“Tại không có thực lực tuyệt đối, tất cả những gì chúng ta có thể làm chính là đánh cược.” Tiêu lão phảng phất như không nhìn nghe thấy Lưu Chính Minh châm biếm đồng dạng, từ tốn đáp lại.

Bất quá câu nói này của lão cũng thành công khiến cho Lưu Chính Minh thay đổi cái nhìn về lão, chỉ thấy hắn khẽ cười, tay phải thân thủ đẩy lại cuốn Huyền Âm bí kíp về phía lão nhân.

Thấy cảnh này, Tiêu lão tràn đầy nóng bức. Cũng không đợi lão nhân kia có suy đoán gì nhiều, Lưu Chính Minh đã nói tiếp:

“Người suy đoán đúng rất nhiều thứ, bắt quá cái quan trọng nhất lại sai.”

Nghe thế Tiêu lão ngạc nhiên:

“Sai?”

Lưu Chính Minh gật đầu:

“Đúng, kì thực ta tự mình ra đây cũng không phải để chiếm lấy cuốn bí kíp này, mà vì một mục đích khác.”

“Đó là mời người gia nhập tổ chức của ta.”

Tiêu lão nghe vậy thì giật mình, mộng bức:

“Tổ chức? Là cái gì?”

Thấy Tiêu lão biểu lộ, Lưu Chính Minh mới vỗ đầu mình:

“Ta quên mất, ở đây các người không có khái niệm đó. Đại khái người hiểu đó là một chuỗi các cụm người làm việc vì chung mục tiêu đấy mà, hiểu theo kiểu tông phái đấy.”

Tiêu lão ngay lập tức lắc đầu:

“Thế ra người định lập một tông phái? Không không, ta quyết không gia nhập. Như này có khác gì là phản bội triều đình đâu?”

Hiểu rõ lý do Tiêu lão từ chối, Lưu Chính Minh nói tiếp:

“Đương nhiên là chúng ta sẽ không lập tông phái rồi, chỉ có điều người hiểu cái gọi là sản nghiệp không? Chúng ta sẽ tạo nên một tổ chức, thao túng toàn bộ mọi mặt, giống như kiểu một gia tộc lớn vậy.”

Tiêu lão nghe xong, suy nghĩ một chút, rồi lắc đầu cười khổ:

“Thực ra ta cũng không có chỗ từ chối đúng không?”

“Tất nhiên là... không rồi.” Lưu Chính Minh mỉm cười: “Dám từ chối thì người xác định là về gặp tổ tiên mà nói chuyện là vừa. Và có khi là cả những người ở đây nữa.” Nói đến mấy dòng cuối, một cổ sát khí như có như không lớn vờn quanh người Tiêu lão, khiến lão không tự chủ được toát mồ hôi.

“Thôi được rồi, ta gia nhập.” Cuối cùng Tiêu lão cũng đành phải thoả hiệp.

“Bắt quá, thật sự mà nói cho dù ta có là cao thủ âm luật thì tác dụng đối với ngài cũng không lớn lắm đâu, bởi vì, đã hơn hai chục năm rồi mà ta vẫn vô pháp đột phá lấy Đại Tông Sư chỉ cảnh.”

Lưu Chính Minh nghe vậy khoát tay, lấy từ trong ống tay áo ra một cái cuộn giấy cỏi, hai viên lấp lánh quang mang.

“Được rồi, để tỏ lòng thành, mời người cắn ngón tay lấy máu vào đây.” Lưu Chính Minh nói.

Nhìn lấy cuộn giấy trắng trước mặt, tuy không thể nhìn ra một điểm ý tứ nào, bắt quá trực giác võ giả của Tiêu lão đang liên tục nói rằng vật này cực kỳ bất phàm.

Lão hỏi:

“Đây là cái gì?”

“Hiệp định? Hợp đồng? Thích gọi thế nào cũng được. Yên tâm, không có di chứng gì đâu.” Để làm chứng, Lưu Chính Minh tự mình cắn móng tay nhỏ một giọt máu lên trên cuộn giấy.

Không có gì xảy ra cả, ngoại trừ vết máu lấy tốc độ sét đánh mà biến mất, để lại một cuộn giấy trắng phau như trước.

Nhìn lấy một màn như vậy về sau, Tiêu lão đương nhiên cũng không có cách nào, bắt quá trong lòng nghĩ rằng là đi theo một cường giả như thế này cũng không tính là thua thiệt, bèn cũng cắn đầu ngón tay, nhỏ một giọt máu xuống.

“Chúc mừng gia nhập!” Lưu Chính Minh bắt tay Tiêu lão đúng kiểu doanh nhân, tờ giấy nhanh chóng được thu hồi.

Tiêu lão nhìn thấy nụ cười trên mặt Lưu Chính Minh, không nhận được có chút ác hàn, cộng với “bước lên thuyền gác cảm giác”.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 93: Tiêu lão đột phá, Càn Minh Nguyệt tỉnh lại

“Được rồi, đã gia nhập rồi thì cũng nên để cho người một ít phúc lợi.” Lưu Chính Minh nhìn kỹ lại trên người Tiêu lão, chức năng [Giám Định] lại một lần nữa được sử dụng.

“Ra vậy, ta hiểu rồi.” Nhìn lấy bảng thông tin của Tiêu lão về sau, Lưu Chính Minh trầm ngâm, cũng suy nghĩ một chút.

Tiêu lão bỗng dưng nhìn thấy Lưu Chính Minh như bị đơ ra, thấy nghi hoặc:

“Đại nhân? Có chuyện gì vậy?”

Tuy rằng Lưu Chính Minh bảo mình tham gia tổ chức, cũng không chắc hẳn cũng có phải người đứng đầu tổ chức hay không, bất quá hẳn chức vụ khẳng định lớn hơn mình, xưng hô một tiếng đại nhân cũng không có mao bệnh gì cả, Tiêu lão nghĩ thầm.

Lưu Chính Minh bị gọi thì mới giật mình tỉnh lại, bất quá hẳn rất nhanh khôi phục như cũ, chỉ thấy hần tay chấp sau lưng, động tác uyển chuyển mà khoan thai, khiến cho Tiêu lão bỗng cảm thấy một luồng cao nhân trang bức phát tán, mà thủ phạm thì đương nhiên là tên trước mắt rồi.

Lưu Chính Minh giọng điệu trầm thấp, hỏi:

“Người có muốn biết tại sao đã tận 20 năm rồi mà người vẫn không có đột phá lấy Đại Tông Sư chi cảnh không?”

Tiêu lão nghe thế lắc đầu: “Nếu biết thì ta đã sớm đột phá rồi.” Bỗng như nhận thấy cái gì, hai con mắt của hắn sáng rực lên:

“Chẳng lẽ đại nhân người có cách?”

Nghe thế, Lưu Chính Minh gật đầu:

“Kì thực vấn đề không phải là ở tư chất của người, dù sao ngộ tính của người cũng đủ để lĩnh ngộ lấy âm luật ý cảnh bên trong của Âm Huyền bí kíp, hơn thế còn vào 40 tuổi đã là Tông Sư đỉnh phong, tư chất làm sao lại yếu?”

“Bất quá vấn đề là... Tâm cảnh không đủ!”

Tiêu lão nghe vậy giật mình, vội vã hỏi:

“Thế nào là tâm cảnh không đủ thừa đại nhân, ta đây hai mươi năm trầm tư thành thói, nhân văn đã học đã quen, nhìn lấy tiền tài đều không lay động, sớm đã đạt đến tâm cảnh vô vi, duy chỉ còn mỗi lòng mong ước với võ đạo, như thế tại sao tâm cảnh lại không đủ?”

Lưu Chính Minh lắc đầu:

“Cũng không phải bởi vì những điều này. Tâm cảnh của người chung quy chính là vô vi, điều này kì thực vô cùng trọng yếu, bởi vì đây cũng là mấu chốt phát triển một trong, vô cùng có lợi với âm luật chỉ đạo, kết hợp với việc người là âm luật đại sư, chứ nếu không tại sao ta lại phải hiện lộ trước người?”

“Bất quá chính vì người đạt được tâm cảnh vô vi như thế, lại dẫn đến một vấn đề, người đã thiếu đi cái gọi là nhiệt huyết tuổi trẻ năm xưa, hay vẫn còn gọi là ý chí tiến thủ, khiến cho tâm cảnh của người bị khuyết thiếu. Người nói thử xem, lấy ví dụ, một kẻ đã tâm đắc mình, lòng mong muốn uy quyền tuyệt thế, mắt bị vướng bởi rất nhiều thứ, thế sao cảnh giới của hắn vẫn mạnh? Thế sao tâm cảnh của hắn vững vàng? Bởi vì hắn vừa đắm chìm trong quyền lực nhưng lại không bị mê luyến bởi quyền lực, cũng không vì đó mà hù bại, hẳn nhưng là có ý chí, quyết tâm mạnh mẽ lên! Người hiện tại đã đắm chìm vào cuộc sống như này, tâm cảnh vô vi nhưng lại thiếu quyết tâm đối với võ đạo, không có tư tưởng mạnh lên, mà lại muốn nhờ vào một loại đan dược như Chuyển Thiết đan để lĩnh ngộ? Đừng cho rằng ta không biết, lực lượng của người hiện tại tích lũy có thể so sánh với Đại Tông Sư đỉnh phong, thủ thuật hoá long lĩnh lực trong cơ thể cũng đã hiểu thấu, đột phá đã trong tầm tay, nhưng người lại thiếu đi sự quyết tâm.”

“Một khi người không có quyết tâm, giống như ta bây giờ hoàn toàn có thể lấy cảnh giới của mình để thắng cho người, đấu vô cùng đơn giản nhưng lại không thể giải quyết vấn đề của người. Có rất nhiều loại võ đạo không cần chú trọng tâm cảnh, nhưng âm luật thì không nằm trong đó. Người tại âm luật chỉ đạo đã đạt đến hoà mình vào thiên nhiên, tâm cảnh tĩnh lặng như một dòng suối, luôn theo tự nhiên mà đi xuống, đó cũng là lý do mà người khi nghĩ rằng ta sẽ đánh giết người lại không có phản kháng, bởi vì người cũng mất đi tâm chống trả. Nên nhớ rằng trăm sông đổ về một biển, nếu người không có lòng cầu tiến, không muốn đi rèn giữa chính mình, thì kết cục của người cũng chỉ có hù bại mà chết!”

“Đạo khám tâm cảnh mỗi người phải tự vượt qua, đây cũng là những điều ta nói với người, có thể lĩnh ngộ bao nhiêu thì là do tự thân bản lĩnh.”

Nghe xong hết những điều Lưu Chính Minh nói, Tiêu lão như thế hồ quán đĩnh, nhanh chóng ngồi xuống đá toạ, khí tức đang không ngừng lưu chuyển.

Thấy cảnh đó, giấu trong ống tay áo của Lưu Chính Minh tiểu Kim thắc mắc:

“Chủ nhân, ta vẫn không hiểu?”

“Hừm?”

“Chủ nhân nói là lão nhân kia đã lĩnh ngộ lấy hoá long thành rắn thủ đoạn, tích lũy có thể so với Đại Tông Sư hậu kỳ, trên thân lại không có bệnh tật gì, tư chất cũng không tồi, có sao hẳn lại không đột phá nổi? Nhớ năm đó ta gần như không có chương ngại tâm cảnh gì cả, cứ thế mà đột phá thôi?”

Lưu Chính Minh nghe vậy mỉm cười:

“Mỗi người một cảnh ngộ khác nhau, đâu phải ai cũng như ai? Kì thực mà nói tại một vị diện Tiểu Thiên thế giới cao cấp như này, đột phá lấy Đại Tông Sư căn bản là đâu cần tâm cảnh cao, bất quá đạo khám khôn khéo không phải là không có. Lão nhân kia vì tâm cảnh vô vi khi không đạt đến mức độ, đã khiến cho trong lòng sinh ra ý tưởng thoả mãn, không muốn tăng thêm, biến ảo thành tự thân chương ngại. Hay nói một cách khác, lão nhân kia đã tự đặt ra giới hạn cho chính mình, chỉ có điều lão không hề biết mà thôi. Hơn nữa mặc dù tâm cảnh vô vi cực kỳ thích hợp với âm luật chỉ đạo, bất quá nếu người tưởng tượng tu đạo chính là theo một dòng nước chảy xuống, thì lão nhân kia chưa ra biển lớn đã tự mình đào một cái hố để làm ao nước nhỏ hạn chế mình rồi.”

“Bất quá một khi hắn vượt qua được bức màn này, tâm cảnh của hắn sẽ là vô cùng là cao, theo một cách nào đó còn có thể cao hơn ta bây giờ, nếu không người nghĩ tại sao ta phải phí công mời hắn? Một tên bán bộ Tông Sư sức chiến đấu, cho dù có là âm luật đại sư thì cũng có tác dụng gì?”

Tiểu Kim nghe xong mới thấu hiểu:

“Ra là vậy, năm đó ta đột phá thì chỉ coi đây là chuyện thường tình, bởi vì cảnh giới mạnh hơn ta vẫn nhiều lắm, ta vẫn còn có mong muốn đột phá, chính vì vậy nên không bị hù bại, vẫn là chủ nhân anh minh.”

Lưu Chính Minh gật đầu:

“Hiểu là tốt! A, có dấu hiệu đột phá rồi này.”

Chỉ thấy nguyên bản khí tức của Tiêu lão vốn đang cực kỳ cân bằng bỗng giống như kinh ba hải lăng, chộp chồm không ngừng.

Nhìn lấy cảnh này, Lưu Chính Minh đánh giá:

“Hắn đang đối mặt với chương ngại, nếu qua được thì tâm cảnh có cực cao đề lớn, bất quá nếu không qua nổi, cả đời đối với đạo vô duyên!”

Bỗng như xuyên phá một bức tường nào đó, Tiêu lão khí thế như hồng, lại cầm lấy Âm Huyền Tiêu, thổi một khúc như muốn rung chuyển cả nơi đây.

Lưu Chính Minh vỗ tay, mấy chục đạo cấm chế âm thanh xuất hiện, bao phủ lấy cả hai người, kết hợp cùng [Kết lực] thì không có âm thanh nào lọt ra nổi.

“Đại Tông Sư chi cảnh!”

“Đại Tông Sư sơ kỳ!”

“Đại Tông Sư trung kỳ!”

“Đại Tông Sư hậu kỳ!”

“Đại Tông Sư đỉnh phong!”

Nương theo bài tiêu âm lực hùng hậu, Lưu Chính Minh hoàn toàn có thể phát giác được, cảnh giới của Tiêu lão đã đột phá tận bốn cảnh giới, từ bán bộ Tông Sư đạt đến Đại Tông Sư đỉnh phong!

Đột phá về sau, khí chất của Tiêu lão càng thêm thuế biến, vốn như là một dòng suối nhỏ, nhưng giờ đây đã liên miên bất tận, tựa như đủ để xói mòn cả núi cao, vĩnh viễn không dứt,

Đột phá như lạc hoa lưu thủy về sau, Tiêu lão đứng dậy, trên mặt là một vẻ vui mừng, nhanh chóng hướng Lưu Chính Minh cúi đầu:

“Đa tạ đại nhân, xin nhận của ta một vái.”

Tiêu lão đến lúc này triệt để cảm kích Lưu Chính Minh, nếu không có hấn cảnh tỉnh bản thân, có lẽ lão cũng đã vô duyên với võ đạo về sau, nghĩ lại cũng khiến Tiêu lão toát mồ hôi.

Hơn thế cũng là bởi vì đột phá đến Đại Tông Sư đỉnh phong, mà lão càng cảm nhận được người thanh niên phía trước khủng bố, hoàn toàn là nhìn không thấu.

“Tiêu lão không cần phải như vậy, hướng chỉ hiện tại ta cũng cần người làm một việc.” Lưu Chính Minh nói.

“Việc gì cũng được thưa đại nhân.”

“À, kế hoạch là như này...”

Nhìn lấy hơi nước mờ ảo sau khi Lưu Chính Minh rời đi về sau, Tiêu lão nếu không phải cảm nhận được cảnh giới khác biệt, thì vẫn còn nghĩ rằng là đang nằm mơ.

...

Quay trở lại với Lưu Chính Minh, sau khi bàn xong kế hoạch với Tiêu lão hắn đã nhanh chóng quay về khoang xe của mình, nhưng hắn cũng không có lại tinh toạ tu luyện, lý do đơn giản chính là: Càn Minh Nguyệt đã tỉnh!

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Quang minh nguy lĩnh vực!

Bên trong tầng thứ nhất của Hoàng Thiên Lô

Từng làn Tiên vụ mờ mờ ảo ảo, như có như không, mỗi đạo lại tựa ẩn chứa quy tắc thiên địa, nhật nguyệt đồng huy, áo nghĩa huyền diệu.

Ẩn nấu giữa làn Tiên vụ đó, toạ hạ tại trung tâm, là một thân ảnh nữ tính, khoác trên người một bộ hồng y. Hai tay nàng không ngừng kết ấn chú, một đoàn quang hoà chòn vòn trên thân, linh động không ngừng, bập bùng không dứt.

Chỉ thấy xung quanh nàng xoáy vòng từng sợi Tiên khí, không ngừng thẩm thấu vào cơ thể, bồi bổ lấy tư chất của nàng. Bỗng đột nhiên, như có dị động xuất hiện, từng đạo Tiên khí vốn thông dong như bị cuốn vào một vòng xoáy nước, tốc độ di chuyển nhanh hơn gấp mười lần, cuốn quanh lấy người nàng.

Nàng tựa như hố đen đồng dạng, bao nhiêu Tiên khí đến cũng không có chút nào dư thừa, không hề xuất hiện trạng thái rối loạn hay có nguy cơ bạo thể, kinh mạch nàng giống như phát sáng đồng dạng, hình thành một mạng lưới chu thiên.

Từng đạo Tiên khí như hoá thành từng dòng nước lũ nhỏ, nhanh chóng di chuyển khắp từng kinh mạch một, hiệu suất vận chuyển được đề thăng hết cỡ, đường kinh mạch cũng vì đó mà có phần mở rộng và đa thông.

Đốc mạch - Nhâm mạch - Xung mạch - Đái mạch - Âm Duy mạch - Dương Duy mạch - Âm Kiêu mạch - Dương Kiêu mạch.

Thủ thái âm phế kinh - Thủ dương minh đại tràng kinh - Túc dương minh vị kinh - Túc thái âm tý kinh - Thủ thiếu âm tâm kinh - Thủ thái dương tiểu tràng kinh - Túc thái dương bàng quang kinh - Túc thiếu âm thận kinh - Thủ quyết âm tâm bào kinh - Thủ thiếu dương tam tiêu kinh - Túc thiếu dương đởm kinh - Túc quyết âm can kinh.

Bát đại kỳ kinh cùng thập nhị chính kinh, từ đó chuyển hoá lấy toàn bộ khiếu huyết khắp cơ thể, bồi bổ lấy khí huyết, cơ quan, nội tạng. Sau cùng, tất cả Tiên khí đều di chuyển về vùng Đan điền khí hải, nơi đang hình thành nên một viên Xích sắc hoàng đan.

Tiến trình này chỉ kéo dài lấy tầm hai ngày, đến ngày thứ ba, viên Đan đã hoàn chỉnh.

Càn Minh Nguyệt nhũm mày một cái, chỉ thấy một luồng quang mang hạ xuống viên kim đan, liên tục vì nó rên giữa lấy. Viên Đẩu đan xoay tròn giữa từng đạo huyền quang, trên thân đan vẫn lộ rõ, từng vòng xoáy tròn cũng dần xuất hiện.

Khí thể của nàng cũng đang không ngừng biến đổi, nhanh chóng hướng Đẩu Linh tiến cấp. Từng luồng Đẩu khí phát tán ra trên thân nàng nhanh chóng hoá hư ngưng thực, như hình thành lấy một lớp áo giáp bên ngoài.

Cuối cùng, đến vòng xoay thứ chín xoay chuyển bên ngoài viên Đẩu Đan, quá trình rèn giữa mới kết thúc. Tại bên trong đan điền của Càn Minh Nguyệt, viên Đẩu Đan không ngừng xoay tròn, tham lam hấp thụ lấy từng đạo Tiên khí xung quanh vào thể nội, lần Tiên vị cũng vì do mà tiêu tán đi không ít, cảnh giới của nàng cũng bằng mắt thường thấy được tăng cấp.

“Đẩu Linh đệ nhất tinh!”

“Đẩu Linh đệ nhị tinh!”

“Đẩu Linh đệ tam tinh!”

“Đẩu Linh đệ tứ tinh!”

Chỉ trong nháy mắt, toàn thân Càn Minh Nguyệt bộc lộ một cỗ kinh khủng lực lượng, trực tiếp chấn nhiếp lấy cây cỏ xung quanh, ngay cả cái đỉnh vốn là nơi nàng ngồi đã toạ cũng nhanh chóng có dấu hiệu nứt vỡ, từng đạo vết nứt không ngừng tán rộng.

Bỗng nhiên, một đạo linh lực phiêu miểu vượt không mà đến, nhanh chóng gắn chặt lại từng mảnh tường lung lay sắp vỡ, đồng thời một bức tường không khí cũng trực hiện, bảo vệ lấy toàn bộ kiến trúc xung quanh.

Một giọng nói nam tính truyền đến:

“Cẩn thận chứ, hoá tiết cùng phong cách trang trí trên mấy cái kiến trúc này cũng là ta tốn sức bốn trâu hai hổ mới nghĩ ra đấy, làm hỏng thì phí lắm.”

Càn Minh Nguyệt nghe vậy, lập tức nhận ra thân phận người đến, bèn xoay người lại 180 độ. Tại đây, cách nàng hơn chục thước, là một thanh niên mặc một bộ tử y, trên vai có một quả cầu trong suốt tựa Xích Ngọc, đang lấy ánh mắt tán thưởng nhìn nàng.

“Chắc chắn, không sai! Biết áp chế lấy cảnh giới để đánh vững căn cơ, nếu không với sự trợ giúp của Tiên lực huyền diệu cũng đủ người tán cấp Đẩu Linh thất tinh rồi! Quả không hổ là nữ người hầu đầu tiên của ta, cũng là có ta gần thảng trước phong phạm!” Thanh niên kia nhẹ giọng, âm thanh giống như trường bối đối vãn bối tiên bộ vui mừng đồng dạng.

Không nói thì thôi, cụm từ “nữ người hầu” cùng với kiểu nói kia nhanh chóng khiến cho trán nàng hiện ra mấy sợi hắc tuyến. Từ khi nào mà nàng cần cái dạng trường bối kiểu này rồi? Không những thế gia hoá đáng ghét kia lại còn nói mình chỉ xứng có phong phạm hần thảng trước thôi á? Nói đùa, dù sao mình cũng là Đẩu Linh tứ tinh tồn tại, gia hoá này tại ba tuần trước vẫn là Đại Đẩu Sư...

Nghĩ đến đây bỗng nhiên nàng cảm thấy có gì đó không đúng, vội vàng nhìn kỹ lại người thanh niên kia. Mà đương nhiên đối với nàng Lưu Chính kinh cũng không có gì tốt giấu diếm, dù sao gia heo ăn thịt hổ trước nàng cũng không để làm gì, thế nên toàn bộ tu vi cảnh giới của hắn cũng hiện ra trước mắt nàng.

Mà Càn Minh Nguyệt đâu? Tâm tính lúc này cũng đang là cực độ bạo tặc.

Cnn! Đẩu Linh nhất tinh? Không chỉ có thế mà gia hoá này khí thể so mình còn muốn mạnh? Minh thể nhưng mà là Đẩu Linh tứ tinh a. Càn Minh Nguyệt càng nghĩ tâm tính càng phiền muộn.

Bất quá nghĩ lại gia hoá này trước đây cũng có chiến tích đánh vượt cấp rồi, nàng lại nhanh chóng cảm thấy tốt hơn, dù sao đi theo hắn gần bốn tháng, đối với tự nhiên lại lòi ra cái gì lạ nàng cũng không thấy bất ngờ.

Hơn thế nàng vững cẩn thận nghĩ lại thứ mình vừa lĩnh ngộ được, chắc hẳn gia hoá kia cũng không có lĩnh ngộ tới được tầng thứ đấy, Càn Minh Nguyệt nhanh chóng tỉnh táo lại, nhẹ nhõm nở một nụ cười tự tin.

Chỉ thấy nàng hướng Lưu Chính Minh ở phía đối diện nở một nụ cười thật tươi, hai mắt đang nhắm cũng mở ra.

“Thái Dương Hạ San thức thứ hai, Thiên Quang Phổ Chiếu!”

Hai con mắt của nàng tựa như hai quả cầu lửa đồng dạng, không ngừng phát tán ra quang mang khắp tứ phương tám hướng, kim quang trầm đậm tề thiên mà xuất, tựa như thánh quang tại thượng khung chiếu rọi xuống bên dưới, tinh khiết vô cùng.

Quang huy lưu chuyển, ánh sáng muôn nơi nhanh chóng tụ hợp, tất cả hướng Lưu Chính Minh mà đến. Đứng trước ánh sáng đó, giống như không dung bất kỳ một loại hắc ám nào, tựa như tất cả đều bị phơi bày đồng dạng.

Trường thương trên tay nàng xuất hiện, quang hoá từ Diễm Linh hoá không ngừng nhảy múa trên đấy, nhanh chóng hướng Lưu Chính Minh lao tới. Diễm Linh hoá từ sau khi nàng cảnh giới đề thăng đã như có thể biến, toàn thân một màu lam sắc cũng bắt đầu hướng từ sắc chuyển biến sang màu tử sắc, huyền ảo sinh động.

Dưới chân nàng cũng có quang huy phát tán, giống như trợ giúp cho tốc độ của nàng. Thân ảnh của Càn Minh Nguyệt như một tia sáng xẹt qua trong đêm, chỉ sau chưa tới một cái hô hấp nàng đã xuất hiện tại Lưu Chính Minh trước mặt, tay phải nâng cao trường thương, đầu thương tựa như ngưng tụ lấy quang minh cả thể gian, hàng ngàn tia sáng lao xuống.

Thấy vậy, Lưu Chính Minh cũng không có bộc lộ chút nào lúng túng, tâm niệm nhất động, một luồng kiếm ý kinh khủng từ trên người hắn thoát hiện, nhanh chóng giao phong cùng với đoàn quang mang phía trước.

Chỉ trong một cái chớp mắt, toàn thân Càn Minh Nguyệt như bị đình trệ, không tiến thêm nổi một bước nào, bất quá cũng chỉ là nháy mắt, nàng nhanh chóng thoát khỏi trói buộc, trường thương lại tiếp tục lao tới.

Thấy cảnh này, nguyên bản vốn ung dung Lưu Chính Minh trên mặt cũng không ức chế nổi một cỗ kinh ngạc, bất quá cũng rất nhanh thôi, hắn nhanh chóng phản ứng lại, bốn luồng kiếm thể lại tiếp tục xông tới, liên tục diễn hoá tứ tượng, chặn đứng lấy trường thương.

Trong thị giác của Càn Minh Nguyệt, nàng cảm giác như đối mặt chính là tinh không vô tận, quang minh soi rọi vào vùng tinh không đấy, nhanh chóng khiến cho cả hai hư ảnh đều biến mất, khiến cho nàng bị lâm vào trạng thái mất tinh thần trong giây lát, đến khi kịp tỉnh lại thì đã phát hiện mình đang nằm trong lòng ngực của gia hoá trước mặt rồi.

“Được, cũng không tệ! Quang Minh lĩnh vực cũng đã lĩnh ngộ thành công rồi.”

Lưu Chính Minh nhìn lấy Càn Minh Nguyệt đang ở bên trong lòng ngực mình, cười nói ra, bất quá tuy rằng trên mặt ung dung, hắn nhưng là đối với Lĩnh vực thuộc biến cảm thấy vô cùng là kinh ngạc.

Ý cảnh thoát thai từ cảm ngộ của tự thân tu sĩ đối với một loại lực lượng của tự nhiên, dùng ý chỉ diễn giải lại. Chính vì thế nên tuy là cùng một hiện tượng, tựa như gió thổi, có người lĩnh ngộ Thanh Phong ý cảnh, có kẻ thì là Mãn Phong ý cảnh, vân vân...

Ý cảnh tiến thêm một bước là vì lĩnh vực. Giống như đã nói, Lĩnh vực là sử dụng ý chỉ điều khiển nguyên lực tại bên trong không gian cố định, cũng có thể gọi là thiên địa nguyên lực. Do năng chưa đạt tới cảnh giới cảm ngộ nguyên khí thiên địa thành ra nguyên lực sử dụng vẫn thuộc bản thân, chỉ có thể xưng hô làm Ngụy lĩnh vực.

Lĩnh Vực cũng có phân cấp, đệ nhất là vì Ngụy Lĩnh Vực, giống như Càn Minh Nguyệt làm ví dụ. Cấp bậc lĩnh vực này thì kì thực chính là tính theo cảnh giới, ví dụ như Nhập Thần cảnh có thể sử dụng Ngụy Lĩnh Vực mạnh hơn Nhập Thánh cảnh, bởi vì nguyên lực chính là tự thân.

Cấp bậc kế tiếp chính là Chân Lĩnh Vực, bắt đầu từ Nhập Hoá trở đi, sở hữu lấy thiên địa nguyên khí, phân làm Chân Lĩnh Vực cửu bậc, tượng trưng cho hiệu suất sử dụng lấy thiên địa nguyên khí cùng cảm ngộ.

Kì thực đây mới chính là lý do Luru Chính Minh kiêng kỵ Nhập Hoá cấp bậc cường giả nhiều đến thế, bởi vì nếu đối mặt với cấp bậc này, hẳn chỉ có thể sử dụng át chủ bài may ra mới có cơ hội đánh lại đối phương, có thể giết nếu chỉ là sơ kỳ.

Dù sao, như đã từng có một câu nói, trong chính mình lĩnh vực, người tựa như thần! Tất nhiên là trong trường hợp nếu kẻ địch cũng không có lĩnh vực mà thôi.

Tựa như Càn Minh Nguyệt, tuy rằng nàng mới chỉ có Ngụy Quang Minh lĩnh vực bất quá cũng đã khiến cho Luru Chính Minh phải điều động tận năm loại kiếm ý chống lại, trong đó một đạo đã là cửu đoạn, bốn đạo bát đoạn, đủ để chứng minh Lĩnh Vực đáng sợ.

Tất nhiên rằng Luru Chính Minh nhưng là cũng không có bộc lộ tự thân lực lượng, cũng chỉ dùng mẹo kiếm ý thôi, bởi đơn giản lúc Càn Minh Nguyệt tấn công cũng chỉ là để thử xem chiến lực của nàng mà thôi, không hề có ý định tổn thương hẳn.

“Buông ta ra!”

Nghe thấy âm thanh này, Luru Chính Minh mới từ trong suy nghĩ tỉnh lại, phát hiện ra Càn Minh Nguyệt vẫn đang tựa vào lồng ngực mình, mặt đỏ như trái gấc. Hắn mới vội vã buông nàng ra, dù sao rằng chính hắn cũng cảm giác là có ai đó đang trên bờ vực của lý trí rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cấm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 95: Chân Vũ bảng!

“Vậy ra, đây chính là thế giới khác sao?” Thanh âm của Càn Minh Nguyệt vang lên.

Lúc này hai người đang đứng tại trên một đỉnh núi, xa xa về hướng bắc tầm hơn dặm chính là đoàn xe vẫn đang di chuyển. Lấy thực lực của cả hai thì nhảy vọt khỏi xe mà không một ai phát hiện vẫn chỉ là điều dễ như trở bàn tay.

Ngay tại sau khi nàng vừa mới động thủ về sau xong thì Luru Chính Minh cũng đã vì để tránh động tĩnh quá lớn từ lôi kiếp nên cả hai đã chủ động đi ra ngoài, bất quá đương nhiên cũng không có rời quá xa đoàn xe. Luru Chính Minh cũng đã kể lại những gì diễn ra trong mấy tuần qua.

Luru Chính Minh gạt đầu, lúc này trên thân cũng mang một bộ lam y, trùng với bộ đồ của Vũ Thuận. Chi đơn giản là vừa mới hơn 10 phút trước thì Càn Minh Nguyệt vừa mới độ thiên kiếp, thành ra Luru Chính Minh lại có một ý tưởng đó chính là cả hắn cùng tiểu Kim đều tham dự vào lôi kiếp bên trong, khiến cho uy lực của lôi kiếp đã tăng lên gấp hai mươi lần, không những thế còn chuyển biến thành Tán Dương lôi kiếp, từng đạo mang theo sức nóng của Thái Dương.

Tốt a, tuy rằng uy lực của Lôi kiếp là vô cùng to lớn, thậm chí đã tới mức đánh vỡ lấy lĩnh vực hộ thể của Luru Chính Minh, trực tiếp kích thương hẳn, bất quá cũng chỉ làm cho hắn mấy đạo vết thương nhẹ. Còn Càn Minh Nguyệt cùng tiểu Kim, dưới Luru Chính Minh chiếu cố, thân thể cũng đều có độ đề kháng.

Luru Chính Minh cảm thấy hành động lần này tuy hao tổn mất một bộ y phục mà hắn cực kỳ là ưa thích, bất quá chỗ tốt nhận lại cũng lớn.

『 』 Thông tin nhân vật 』

《 Kí Chủ 》: 【Luru Chính Minh】【chưa có danh xưng】

《 Trạng Thái 》: 【100%】

《 Công Pháp 》: 【Hỗn Chân Công】

《 Thân Pháp 》: 【Lăng Ba Vi Bộ】

《 Skills 》: 【Lý Bạch Kiếm Pháp (NĐTS)】

【Vạn Kiếm Quy Tông (ĐPTC)】

【Chu Thiên Tinh Thần Hạ Phàm Kiếm (ĐĐNT)】

【Quỳnh Thiên Phong (ĐĐNT)】

【Hầu Tử Thấu Đào (ĐĐNT)】

【Hắc Hồ Đào Tâm (SKMK)】

【Tam Thiên Niên Thống Khổ (ĐĐNT)】

《 Trang Bị 》: 【Xích Ngọc Cầu】【Giày Thép】

《Cảnh Giới》:【Bậc hai nhất trọng địa】

【Siêu Phàm Nhập Thánh】

【823000/9999999】

【Kim Đan: 12 chuyển】

《Thần Niệm》:【1km】

《Năng Lượng》:【225000/225000】

《Thần Thông》:【Phân Thân (Lv4) (+)】【Bạch Nhãn (Lv4) (+)】

《Dị Năng》:【Kết Lục (Lv8) (+)】

《Ý Cảnh》:【Thời Gian Kiểm Ý (9 đoạn)】

【Thái Dương Kiểm Ý (5 đoạn)】

【Thái Âm Kiểm Ý (5 đoạn)】

【Thiếu Dương Kiểm Ý (5 đoạn)】

【Thiếu Âm Kiểm Ý (5 đoạn)】

【Lôi Đình Dao Ý (4 đoạn)】

《Tiên Thiên Linh Vật》:【Bất Diệt Linh Viêm】

▮ Stats ▮ :

《Hp (Máu)》:【500300】

《Str (Lực lượng)》:【450567】

《Speed (Tốc độ)》:【150680】

《Int (Độ suy tính)》:【150360】

《Wit (Vận tốc suy nghĩ)》:【150490】

《Men (Cường độ tinh thần)》:【150490】

《Soul (Cường độ linh hồn)》:【150570】

《Dex (Độ linh mẫn)》:【180030】

《Acc (Độ chính xác)》:【150600】

《Def (Phòng ngự)》:【320030】

▮ Túi Đồ ▮ :

《Hệ Thống Điểm》:【34】

《Rút Thưởng》:【Đồng】:【1】(+)(100 HTĐ)

【Bạc】:【0】(+)(500 HTĐ)

【Vàng】:【7】(+)(1000 HTĐ)

【Bạch Kim】:【1】(+)(5000 HTĐ)

【Kim Cương】:【0】(+)(10000 HTĐ)

【Chí Tôn】:【0】(+)(? HTĐ)

▮ Luyện Đan ▮

▮ Luyện Khí ▮

▮ Shop ▮

▮ Nhiệm Vụ ▮

▮ Thông Báo ▮

▮ Giám Định ▮

“Lực lượng tăng cường hẳn 18 vạn điểm, phòng ngự tăng cường 11 vạn điểm, độ linh mẫn tăng cường hai vạn điểm, lần này quả là kiếm lời to a.” Lưu Chính Minh nghĩ thầm trong lòng.

Hắn lần này thể nhưng không có Lôi kiếp bản nguyên để luyện hoá thể nên điểm sinh mệnh cũng không có tăng cường, bất quá cũng để cho hắn đối với Lôi đình đao ý có thêm chút cảm ngộ, việc tiến đến ngũ đoạn cũng chỉ là vấn đề vài ba hôm.

Bỗng đang suy nghĩ một chút về lôi đình ý cảnh, Lưu Chính Minh mới để ý bên cạnh Càn Minh Nguyệt thể nhưng mà đang luyện hoá viên Lôi kiếp bản nguyên tự dừng lại thổ huyết.

“Có chuyện gì?!” Hắn giật mình, nhanh chóng áp một tay sau lưng nàng, linh lực nhanh chóng được điều động khắp toàn thân kinh mạch. Mà Càn Minh Nguyệt đối với điều này nhưng cũng không có chống cự, nàng cũng không biết là đang có vấn đề gì xảy ra.

Tuy rằng việc để một tu sĩ khác dò xét lấy thể nội là một điều khá là tối kỵ, bởi chỉ đơn giản một lần điều khiển nhằm thôi, cũng đủ để vận gây kinh mạch,... kể cả khi người ta không có ác ý. Bất quá đương nhiên, lấy độ tín nhiệm của Càn Minh Nguyệt đối với Lưu Chính Minh, việc này cũng không đáng quan trọng.

Rất nhanh, Lưu Chính Minh cũng đã tìm ra được lý do.

“Đầu khí trong thể nội xung đột cùng với Linh khí sao? Tuy rằng ban đầu vấn đề này không lớn, chỉ cần trải qua một thời gian là Đầu khí sẽ tự chuyển hoá thành linh lực dưới việc Hoàng Thiên Lô khai mở đệ nhị tầng, hấp thu lấy năng lượng chính là Linh khí, bất quá nhưng do ta lần trước đã cưỡng ép lấy đi quá nhiều Tiên vụ, thành ra mức độ bão động năng lượng chuyển đổi, Đầu Khí trong cơ thể nàng cũng không kịp thích ứng biến đổi thành linh lực, dẫn đến khi luyện hoá Lôi kiếp bản nguyên lại bị xảy ra hiện tượng hỗn loạn năng lượng.” Lưu Chính Minh nghĩ thầm.

“Nguyệt nhi?”

“Dạ?”

“Hiện tại vấn đề chính là ngươi đang bị xung đột giữa Đầu khí cùng Linh lực, bây giờ thì vấn đề tuy nghiêm trọng nhưng cũng không phải không có cách, hiện tại ta sẽ đưa vào cơ thể ngươi Linh lực của ta, ngươi sau đó ngay lập tức sẽ phải luyện hoá lấy nó, vận chuyển tám mươi sáu lần đại chu thiên, đặc biệt là ở huyết Thiên Linh cái cùng Tam Thủ Âm mạch. Sau đó mượn nhờ Linh lực của ta luyện hoá lấy Lôi Kiếp bản nguyên, rõ chưa?”

Càn Minh Nguyệt cũng là người tu hành, chỗ nào còn không rõ lấy việc luyện hoá linh lực của người khác là ý vị như nào, vội can ngăn:

“Chủ nhân, như thế sẽ tổn hại lấy căn cơ của ngươi, ta - ta...”

Không đợi Càn Minh Nguyệt nói tiếp, một cỗ linh lực như kinh đào hải lãng đã chợt ập đến, khiến cho nàng không thể không luyện hoá lấy.

Lưu Chính Minh một bên ra lệnh cho tiểu Kim hộ pháp, hai tay lại truyền thể nội linh lực vào trong người Càn Minh Nguyệt, giúp đỡ nàng luyện hoá lấy Lôi Kiếp bản nguyên, điều này làm cho nàng vô cùng cảm động.

Càn Minh Nguyệt luyện hoá xong Lôi kiếp, hai tay chống xuống đất thở hồng hộc, trái lại với nàng, Lưu Chính Minh vẫn nguyên một bộ thong dong, chỉ có trên trán có rịn chút mồ hôi, bỗng thấy nàng quay lại nhìn về phía hắn.

Không đợi Lưu Chính Minh nói gì, hắn đã thấy vạt áo hai bên bị hai bàn tay tuồng trông yếu ớt kia nắm lên, một bên là Càn Minh Nguyệt lúc này đang một mặt tức giận nhìn hắn, nàng trầm giọng xuống:

“Chủ nhân, ngươi cũng là tu hành giả, đương nhiên hiểu ý vị của căn cơ là như thế nào, tại sao ngươi lại làm như vậy?”

Lưu Chính Minh mặt không đổi sắc nói:

“Vì sao ư? Bởi đơn giản ngươi là ta người. Chẳng lẽ ngươi lại đang lo lắng cho ta?”

Nghe thế Càn Minh Nguyệt tuy không nói gì, bất quá cuối cùng cũng gật đầu. Thấy thế, Lưu Chính Minh tự hạ mình xuống, nhẹ nhàng nói ra:

“Ngươi đây là quan tâm quá bị loạn. Chúng ta biết nhau hơn mấy tháng vừa rồi đã có khi nào ngươi thấy ta hành động gì lỗ mãng chưa? Huống chi đối lấy một chút căn cơ để cứu ngươi lúc nguy cấp cũng là một cái giá hời.”

“Chủ nhân...” Càn Minh Nguyệt cảm động.

“Bất quá nói đi thì cũng nói lại, ảnh hưởng của việc vừa rồi đối ta cũng không lớn, ngươi có thể thử xem.” Nói xong Lưu Chính Minh thì tay ra.

Càn Minh Nguyệt đương nhiên cũng hiểu được hắn làm thế để làm gì, vội vàng điều động Linh lực, xem xét lấy thể nội của Lưu Chính Minh, phát hiện làm nàng giật đứng người.

“Lớn, thật sự quá khủng bố rồi.” Rút bàn tay lại, Càn Minh Nguyệt trần trối nhìn về phía Lưu Chính Minh, tràn ngập không thể tin được. Tuy rằng nàng biết căn cơ của hắn đánh vững hơn nàng rất nhiều, bất quá nàng lại cũng không tưởng tượng được là chênh lệch sẽ lớn như này.

Nếu nói mức năng lượng thể nội của một Nhập Thánh cảnh sơ kỳ bình thường là 1 đến 2, trung kỳ là 3 đến 4, đỉnh phong là 9 đến 10, thì Càn Minh Nguyệt chính là 20. Đây chính là chỗ tốt Tiên đình Hoàng Thiên lỗ mang lại.

Mà Lưu Chính Minh đâu? 225! Đây là một con số mà coi như rất nhiều Nhập Thần cảnh đỉnh phong cũng không sánh bằng, điều này khiến cho nàng bị đã kích nghiêm trọng, cảm thấy không tin nổi.

Bất quá đã kích về đã kích, gần mười năm qua, tâm cảnh của nàng cũng được tôi luyện vô cùng vững vàng, sẽ không chỉ vì nhue này mà nhụt chí.

“Càn Minh Nguyệt ta không phải là loại vô ơn! Đã hắn chiếu cố ta như thế thì ta cũng phải mạnh lên để báo đáp hắn, đứng ngang với hắn, tất cả chỉ là do trả lại ân tình thôi!”

Nếu hệ thống còn tại mà nghe thấy những lời lẽ như này, gần như sẽ cười mà không phải cười, một bộ tiện hoá:

“Tiểu nha đầu, ngươi có chắc đó là điều mà ngươi thực sự đang nghĩ tới hay không?”

Lưu Chính Minh nhìn lấy đầu chỉ trong mắt Càn Minh Nguyệt về sau, không khỏi vì đó mà thờ dài mỉm cười, bất quá như nhớ ra cái gì, hắn lại lấy từ trong giới chỉ ra tờ giấy nọ.

Càn Minh Nguyệt nhìn thấy tờ giấy về sau, tò mò hỏi:

“Ờ giấy gì vậy?”

Lưu Chính Minh cũng không trả lời luôn, tâm niệm nhất động, từng hàng chữ sáng bóng xuất hiện, nổi bật nhất chính là một dòng chữ ngay trên đầu, toàn thân kim quang lấp lánh: “Chân Vũ Bàng.”

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 96: Màn kịch bắt đầu

“Chân Vũ bàng? Đây là cái gì vậy?” Càn Minh Nguyệt tò mò.

“Một thứ cực kỳ cần thiết cho kế hoạch của ta.” Lưu Chính Minh đáp.

“Kế hoạch của người?” Càn Minh Nguyệt có chút mộng bức, mới đến có ba tuần là gia hoả này lại có một cái kế hoạch mới rồi? Bộ tên này rành đời tới mức cả ngày chỉ ngồi nghĩ kế hoạch à?

Lưu Chính Minh nếu là nghe được những lời này thì cũng chỉ có thể cười khổ cùng khóc không ra nước mắt. Hắn từ khi xuyên qua từ Trái Đất đến nay đâu phải là muốn như này đâu, bất quá do dòng đời xô đẩy, hắn không muốn cũng không được a.

Mục tiêu chân chính của hắn là chương khống chính mình vận mệnh, thành ra là nhiều lúc hắn luôn cần để ý đến nhiều thứ, đồng thời nắm bắt chính mình cơ hội, dù sao tu luyện cũng không phải cứ tiềm tu là có thể trưởng thành. Thành ra là nhiệm vụ của hệ thống ban thưởng chính là vô cùng cần thiết.

Bất quá,...

Tốt a, hắn đúng là cũng có chút xiu hứng thú với việc kế hoạch thật, vì căn bản hắn là một người vô cùng cẩn thận, tuy rằng nhiều chuyện cứ mững là xong nhưng đề phòng thì có vẫn hơn không, hơn nữa nhiều việc sẽ có thu lợi lớn hơn nếu có kế hoạch trước nhiều.

Hơn thế nữa, mấy cái nhiệm vụ tuy rằng không có trừng phạt trực tiếp nhưng có thật sự là không có hệ lụy sao? Hồi tưởng lại một chút nếu không phải là do hắn quyết tâm đi lấy cái chân đỉnh kia thì Đấu Thiên đại lục hủy diệt cơ hồ là khó tránh, hắn cũng sẽ khó thoát, thành ra đối với cái nhiệm vụ lần này Lưu Chính Minh cũng khá coi trọng, không có lơ là nổi.

“Đúng!” Lưu Chính Minh đáp.”Trong vòng năm năm, ta sẽ phải thống lĩnh khắp cả Sảng Hải Châu này!”

“Năm năm?” Càn Minh Nguyệt giật mình: “Việc thống lĩnh thì ta cũng còn hiểu được, dù sao đây cho dù là thế giới khác vẫn là cường giả định đoạt, đã muốn bước lên đến đỉnh cao thì cần phải cạnh tranh, bất quá vì sao lại có thời gian hạn định?”

“Đừng hỏi ta vấn đề này, đến giờ ta cũng chưa có rõ lắm, bất quá cứ chuẩn bị là vừa.” Lưu Chính Minh khoát tay, trong lòng nghĩ thầm: “Thực sự nếu là vô hạn định thời gian thì có vẻ nhiệm vụ khá là dễ rồi, dù sao lấy tư chất của ta cùng năng chẳng lẽ lại không đột phá được Quy Nhất cảnh sao, cũng là tương đương với Đấu Tôn, đến lúc đó cả Sảng Hải châu còn không phải do chúng ta định đoạt? Gần như có thể xác định trong năm năm sẽ có kịch biến nào đó, tốt nhất vẫn cứ chuẩn bị trước là được.”

“Thế chủ nhân, kế hoạch hoàn chỉnh của người là gì?” Càn Minh Nguyệt hỏi.

Nghe thế, Lưu Chính Minh cũng không trả lời ngay, mà chỉ trầm ngâm một chút rồi đưa ra câu hỏi:

“Theo người hiểu thì thống lĩnh có nghĩa là gì?”

“Là đứng đầu lấy cả Sảng Hải Châu đứng nghĩa, không phải trên danh nghĩa.”

“Và theo như người biết thì Sảng Hải Châu đang có các thế lực lớn nhất bao gồm gì?” Lưu Chính Minh lại hỏi tiếp,

“Tam quốc!” Càn Minh Nguyệt đáp.

“Thế nếu như trong vòng năm năm ta tu luyện tới Quy Nhất cảnh rồi trực tiếp dùng vũ lực bắt trùm hết thì có phải là thống lĩnh không?”

“Không hề, đấy chính là thống trị mà không phải thống lĩnh, bởi vì thống lĩnh chính là phải có khả năng lĩnh đội, lãnh đạo lấy toàn bộ cả thế lực. Theo như cách của chủ nhân làm thì chắc chắn sẽ có kẻ rắp tâm phản nghịch, thành ra sẽ không phải là thống lĩnh chân chính. Dù sao thời gian không đủ.”

“Đúng, vậy thì ta sẽ phải làm gì?”

“Thành lập một thế lực của riêng mình!”

“Bằng cách nào?”

Đến câu hỏi này thì Càn Minh Nguyệt mới bắt đầu ngáp ngừng, mãi vẫn chưa có nghĩ ra nổi điều gì. Lưu Chính Minh cũng không có gấp rút, vẫn nhàn nhả đứng ở một bên, trong tay tự lấy ra chính mình linh trà, nói:

“Uống chén trà giải nhiệt cho nó thông suốt.”

Càn Minh Nguyệt đón lấy chén trà, ực một phát uống hết cả chén, chép chép miệng:

“Trà có vẻ hơi nhạt nhè?”

Một bên, Lưu Chính Minh khoé miệng hơi giật, hắn cũng tự mình nhấp một miếng trà, hương trà như thấm vào tận trong tim phổi.

Vài cái thời thần về sau, cuối cùng Càn Minh Nguyệt đã nghĩ ra được đáp án:

“Chúng ta có thể chiêu mộ thế lực a, lấy tốc độ tu luyện của ta với chủ nhân thì không chế một thế lực cỡ lớn cũng là dư xài.”

Lưu Chính Minh nghe vậy, lắc lắc đầu:

“Người nghĩ đến ngược lại là tốt, cách này quả là có thể thực hiện được, nhưng yêu cầu thời gian khá là lâu. Người phải hiểu được rằng tam đại triều đình hiện tại không hề mong muốn có cái thế lực thứ tư sẽ ngai đầu lên để đứng ngang cùng bọn họ, có thể thực hiện trong bóng tối chèn ép, hoặc cũng có thể ngoài sáng lấy lỗi đình thủ đoạn tiêu diệt.”

“Vậy thì phải làm thế nào chủ nhân?” Càn Minh Nguyệt thấy rằng cái gì cũng không được, cũng không có sinh khí, nàng biết rằng bây giờ hần nhưng là đang tự mình bồi dưỡng nàng.

“Làm thế nào? Người có đề ý không, trong bố cục hiện tại bây giờ, các thế lực duy nhất mà được phép tồn tại công khai mà không sợ bị tiêu diệt đó là gì?”

“Các đại gia tộc cùng với các thế lực liên quan đến mặt kinh tế! Đây mới kì thực là mục tiêu mà chúng ta đang cần phải nhắm tới. Hơn thế, không biết người nhìn như thế nào, chứ ta thấy về mặt y được hiện tại của Sáng Hải châu thật sự là quá yếu rồi.”

“Đây chính là một cái cơ hội! Nếu chúng ta không thể sở hữu một thế lực lớn, ít nhất chúng ta cũng có thể sở hữu từng cái sản nghiệp lớn, rồi dần dà khống chế lấy thị trường, tất nhiên là cũng không thể quá mức công khai, và điều này đối vũ lực yêu cầu cũng không phải là nhỏ, dù sao đây là thế giới mạnh được yếu thua, cường giả làm đầu.”

“Nhưng cũng mà khó có thể nói được khi biết người không biết lòng, dù sao nhân tâm khó dò, cũng khó kiểm soát được quy mô, đó chính là lý do chúng ta có cái này!” Nói đến đây Lưu Chính Minh giờ lên tờ giấy:

“Đây được gọi là Chân Vũ bảng, trên căn bản là nó có thể giúp ta điều tra ra được số lượng người thuộc về dưới thế lực của ta, đồng thời cũng đại khái dò xét được mức độ trung tâm của người đấy.”

“Thần kỳ như vậy?” Càn Minh Nguyệt ngạc nhiên, bảo vật như vậy lần đầu tiên nàng mới nghe tới.

“Tất nhiên, hệ thống xuất phẩm, tinh yếu xác nhận, cũng còn may là giá cả đang được khuyến mãi, không biết hôm nay vận khí của ta tề thiên hay sao mà được giảm tận 99,99%, thế nhưng cũng tốn của ta tận 100 HTĐ, đủ để thấy độ quý hiếm. Bất quá có lẽ khả năng ta tự nhiên thành âu hoàng tỉ lệ giá trị vẫn là không có quá lớn, có lẽ là tiểu Tien Tien trước khi đi có lưu lại một chút hậu thủ, dù sao làm hệ thống linh, tuy nói đối với giá cả là không thể thay đổi được, nhưng điều chỉnh một chút tay chân khuyến mãi thì vẫn làm được chứ?” Lưu Chính Minh trong lòng nghĩ thầm, mặt ngoài nhưng vẫn nói tiếp:

“Thế nên rằng là ta cũng có phương hướng đại cương phát triển rồi, trước đó thì người cứ nhò máu vào đây đi.”

Càn Minh Nguyệt một bên nhò máu xuống, một bên dò hỏi:

“Thế chủ nhân, cái này còn có hiệu dụng gì nữa sao? Ta không tin rằng người là không có hậu thủ đâu.”

Lưu Chính Minh nghe thế bèn cười:

“Tất nhiên là còn, cái Chân Vũ Bảng này giá trị xa xa không chỉ như thế.”

Xác thực mà nói, Chân Vũ bảng quả nhiên là còn có một số công năng ẩn, bất quá hiện tại hần nhưng là cũng không quá khai thác được, vẫn là chờ sau này đi.

Xử lý xong xuôi sự việc, Lưu Chính Minh sau đó nói tiếp cho nàng thêm một phần nữa của bố cục, rồi bảo nàng nhanh chóng đi chuẩn bị. Nhìn lấy bóng lưng Càn Minh Nguyệt đã đi xa, hần xoay người lại, khuôn mặt biến đổi lại thành Vũ Thuần.

“Theo tin tức từ phân thân truyền đến, cử động của tam quốc thật sự là có vấn đề nhĩ, hoặc cũng có một lý do khác nữa. Xem ra sự tình càng lúc càng so ta nghĩ muốn sâu a.”

Bỏ lại sau lưng cùng câu nói tự tư, thân ảnh của Lưu Chính Minh đã nhanh chóng biến mất.

Long Hành trấn, ba canh giờ sau

“Được rồi, đa tạ các vị đã giúp đỡ vận chuyển hàng hoá, rất may mắn là chúng ta cũng không có vấn đề gì, để ăn mừng, ta sẽ đi khao mọi người một bữa tại tửu lâu vậy.” Thanh âm đồng dạng của chủ xe vang.

“Nói được thì phải làm được nha chủ xe.” Một tên Tông Sư hầu kỳ lên tiếng.

“Quần tử nhất ngôn!”

“Được, huynh đệ, đi uống nào!” Một tên Tông Sư khác lên tiếng, sau đó đều cùng khoác vai nhau mà đi.

“Chờ chút, hình như ta không có thấy Vũ Thuần đâu cả.”

“Mặc kệ tên đấy đi, hần hình như cũng không thích uống rượu cho lắm, chắc là đang đi linh trường mà.”

“Đúng là cuồng tu luyện, thôi cũng không để ý hần nữa, đêm nay có gia hoà nào muốn đi Thuý Nguyệt lâu không?”

“Tính ta một phần. Đây, lão bà người có biết không đấy?”

Cách đấy xa xa, tại Thông Tin đường của trấn, đây là nơi sở hữu tất cả các sự vụ, ghi chép lại thông tin của tất cả mọi việc xảy ra trong trấn, gần như loại tài liệu nào cũng có.

Lúc này, đứng bên cạnh tận mười lăm tên bảo vệ đều đang ngã vật xuống đất, miệng sùi bọt mép, một cái lam y nhân đang đứng đấy, ánh mắt nhìn về một số tài liệu nhìn trông rất cũ kỹ, tới mức mép viền giấy cũng đã xuất hiện nét ố vàng.

Sau một thời gian, một thanh âm vang lên, toàn bộ tài liệu cũng đã được để lại chỗ cũ, toàn bộ bảo vệ cũng được chắc chắn rằng sẽ không có chút ký ức nào về vấn đề này, dù sao quá trình bất quá cũng là gần một nén hương, cũng sẽ không ai cảm thấy lạ, thân ảnh đấy mới rời đi, bỏ lại sau lưng một câu nói:

“Thật có ý tứ a, vờ kịch bắt đầu rồi.”

Tặng đầu

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Ngũ Long sơn trại tập kích

“Đây là một viên Chuyển Thiết đan, ngươi có thể tự mình kiểm tra.” Một lão già tóc trắng bạc đầu, công việc chính duy nhất chính là xử lý phần thưởng cho các võ giả đã hoàn thành chính mình nhiệm vụ, lúc này đang run run tay, mặt lạnh không có chút cảm xúc nào cầm lấy một viên Chuyển Thiết đan đưa cho một nam tử phía trước.

“Đa tạ!”

Nam tử kia tay nhận lấy viên đan được, miệng cảm tạ, rồi nhanh chóng bỏ đi, bộ pháp lục thân không nhận. Hắn cứ đi suốt, cũng không có dừng lại tại mấy tiệm hàng hoá ven đường, một đường đi đến nơi hẻo lánh nhất trong làng. Nhìn kĩ xung quanh không có ai về sau, nam tử một chân bước ra, không khí như áp súc lại.

Bùm!

Chỉ thấy một tiếng như tiếng nổ vang lên, và nam tử đấy đã như một viên đạn vọt về phía trước, xuyên qua phòng vệ của làng, trực tiếp tiêu thất. Điều kỳ lạ chính là, tuy rằng thanh thế tựa như rất lớn, bất quá lại giống như không có một ai có thể nhận ra điều khác lạ, ngoại trừ một người..

Phù trần chủ, Hoàng gia

Tại một mật thất bí mật nhất, nằm ở nơi sâu nhất của Hoàng gia, có một trung niên hán tử đang ngồi tại đấy, hai mắt nhắm nghiền, hai tay đặt tại trên đùi.

Vị trung niên hán tử này thân mặc một bộ hoàng y, sau lưng có hình Bích Thượng Thổ, cấu theo chữ Hoàng, chính là tiêu chuẩn thường phục của Hoàng gia, trên thân tự mang một cỗ khí chất hùng hậu, trầm áp như đại địa, chỉ một ánh mắt cũng như nặng cả ngàn cân.

Hắn ngồi ngay tại trung tâm của căn phòng, phía trước bày biện một số các thiên tài địa bảo tràn ngập lấy Thổ chi khí tức, nhìn xem phẩm chất cũng là không thấp, không ngoại lệ, tất cả đều là được liệu tử tinh tồn tại.

Chỉ thấy hắn vẫy tay một cái, tự thân linh lực phun trào, uyển chuyển vòng quanh thân thể, cầm lấy một viên thiên tài địa bảo thu về. Cảm nhận lấy nồng động khí tức ẩn chứa bên trong về sau, hắn hít thật sâu một hơi:

“Hôm nay, cuối cùng cũng sẽ là ngày ta đột phá được Nhập Thần hậu kỳ. Đạt đến Nhập Thần hậu kỳ sau đó, thần niệm cũng sẽ trở nên mạnh mẽ hơn hẳn, lúc đó để xem cái lũ cầu tặc Ngũ Long trại đấy sống được bao lâu?”

Đây đương nhiên chính là Hoàng gia Đại trưởng lão, Lâm Vũ trấn Trấn chủ, Nhập Thần cảnh duy nhất tồn tại ở đây, Hoàng Thành Tư!

“A?” Rồi, giống như cảm nhận được điều gì đó, hắn ngoảnh mặt về hướng Tây.

“Hình như vừa có một chút động tĩnh ở đấy sao? Mà thần niệm của ta quét xuống lại không có một ai?” Hoàng Thành Tư có chút mộng bức. Hắn đương nhiên biết rõ cường độ thần niệm của bản thân, đứng xa mấy cây số cũng có thể nhìn thấy sự vật rõ ràng, coi như là Ngũ Long trại chủ có tự thân đến cũng khó mà trốn được, vậy mà bây giờ lại xuất hiện một việc kỳ thú như vậy, không thể không làm cho hắn nổi lên tâm tư cảnh giác.

“Tuy rằng hiện tại chưa có phát hiện ra được điều gì, bất quá tâm đề phòng vẫn là phải có. Nhị trưởng lão?”

Một thân ảnh xuất hiện ngay tại sau lưng hắn, chấp hai tay:

“Có!”

“Vùng chính Tây tựa hồ xuất hiện một hiện tượng lạ, nhanh chóng đi dò người dân xung quanh khu vực đấy, đồng thời cử ra đội cận vệ số hai ra điều tra, không thể ngoại trừ khả năng bọn Ngũ Long trại quấy phá. Ta đang sẽ phải bề quan trừng kích cảnh giới, thời gian có lẽ tại một ngày tá hữu, mọi việc cứ giao cho ngươi. Nhớ kỹ, nếu thật sự là đánh thật, cố gắng kéo dài thời gian, một ngày ta nghĩ là cũng không thành vấn đề. Rõ chưa?”

“Rõ thưa Đại trưởng lão.”

Dứt lời về sau, thân ảnh kia nhanh chóng tiêu thất, chỉ để lại trong không khí một luồng khí tức Nhập Thánh cảnh sơ kỳ.

Tuy rằng nếu muốn bàn về địa vị thì Nhị trưởng lão chính là phái dưới Đại trưởng lão đệ nhất nhân, uy vọng so với gia chủ tại trong mắt các đệ tử của Hoàng gia còn muốn cao, bất quá thực lực cảnh giới chênh lệch quá mức lớn, dẫn đến hắn không thể không cung kính mỗi khi đối đầu với Hoàng Thành Tư.

...

Quay trở lại với Lưu Chính Minh, kể lúc này đã đổi lại một thân thanh y, đang ngồi tại phía trên một tán cây tại một ngọn núi xa cách Lâm Vũ trấn vài dặm, chân đung đưa theo gió, thần niệm đang tìm đọc các văn bản mà hắn đã từng sao chép được.

“Vây đây chính là bản đồ địa lý của Sàng Hải châu kèm với các sự kiện chính đã từng diễn ra. Đặc biệt chính là, tuổi của cả ba vương triều đến giờ mới được có hai vạn năm? Tuy rằng hai vạn năm là một con số vô cùng dài nhưng cũng bất quá một nửa thọ nguyên của Đẩu Thánh cảnh, có thể tương đương với gần ba đời Hoàn Hư? Không những thế, thật sự nhìn lấy cách bố trí thành lũy như này, rất dễ làm ta liên tưởng đến một loại trận pháp, không biết có gì ẩn giấu đằng sau không?”

Lưu Chính Minh mắt xét qua tình mạng, trình độ trận pháp của hắn bây giờ đối Địa cấp trận pháp chính là có chỗ lý giải, thành ra cũng có cảm nhận được sự bất phàm của hệ thống

thành lũy tại Sàng Hải châu.

“Giá mà ta có thêm một binh cường hoá tư chất trận pháp nữa thì tốt quá.” Nghĩ đến đây, ánh mắt của Lưu Chính Minh vô ý lướt qua cửa hàng hệ thống, tại danh mục xuất hiện cái tên “Dịch cường hoá tư chất trận pháp trung phẩm”, bên dưới sở hữu một cái giá làm cho người giật sởi: 200000HTĐ.

Cái giá này hoàn toàn chính là tương đương với xử lý một tên Nhập Hoá hậu kỳ, thực sự đối với Lưu Chính Minh hiện tại mà nói quả là làm khó, và lại hắn cũng không biết kiếm đâu ra đối tượng.

Tự định kế hoạch về việc sẽ đặt cơ sở ở đâu xong, Lưu Chính Minh cũng nhét luôn viên Chuyển Thiết đan vào mồm, nhanh chóng luyện hoá, mang đến cho chính mình thêm tận 50000 điểm exp, cũng là do Lưu Chính Minh hiệu suất luyện hoá cao, cũng không phải ai cũng có thể hấp thu hết được được lực bên trong của viên đan được.

Rồi như cảm nhận được điều gì, Lưu Chính Minh ngẩng đầu lên, trong mắt lộ một vẻ trắng dã, nhìn thấy những gì đang diễn ra về sau, hắn gật đầu:

“Quả không hổ là trấn chủ, quyết sách nhanh chóng dứt khoát, cũng đáng để ta làm vậy. Nhưng cũng phải nói thật là cách di chuyển đấy cũng khá là nhanh.”

Lầm bầm về sau, Lưu Chính Minh lắc mình một cái, một bước là mấy chục mét.

Chỉ trong thời gian rất ngắn, hắn đã xuất hiện tại lân cận núi Kiến Nhai, Hồn Chân công nhanh chóng vận chuyển, khiến cho cho dù là Nhập Hoá cảnh cường giả cũng khó lòng phát hiện, nhanh chóng dạo một vòng xung quanh cả ngọn núi.

“Chắc, nơi đây cũng đúng là thiên sinh linh địa a, linh khí tứ phương tụ hội, có tận ba luồng địa mạch.” Lưu Chính Minh cảm thán một câu, bộ pháp vẫn không có dừng lại ý tứ, liên tục kiểm mạch của cả dãy núi, rồi hắn thông qua ẩn ký trong đầu thông báo:

“Được rồi, hiện tại các ngươi sẽ làm như này...”

...

Tối hôm đấy, tại Lâm Vũ trấn, Hoàng gia Đại trưởng lão vẫn còn đang ngồi bế quan, hai mắt tĩnh thần, bỗng một tiếng ồn ào huyền não truyền đến tai.

Hoàng Thành Tư nhíu mày một cái, thần lực nhanh chóng tản ra, hắn bỗng thấy một thân ảnh đang chạy như bay về phía hắn. Đó chính là Hoàng gia Nhị trưởng lão.

Hoàng Thành Tư sắc mặt âm trầm, không phải bởi vì Nhị trưởng lão quấy rầy hắn bế quan, cho dù hôm nay không bế quan thì sang năm hắn nhưng là vẫn có cơ hội đột phá, mà là do trên thân của Nhị trưởng lão hắn có thể thấy rõ.

53 đạo vết thương! Tuy không chí mạng nhưng nếu để lâu cũng có thể dẫn đến xuất huyết mà chết. Chỉ thấy Nhị trưởng lão trong phút chốc đã vọt đến trước cửa mật thất, miệng hét:

“Dịch tập!”

Rồi nhanh chóng ngắt đi.

Theo sau hắn là gần ba chục đạo thân ảnh, không một ai có khí tức dưới Nhập Thánh cảnh!

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 98: Trận chiến tại Lâm Vũ trấn

“Ngũ Long trại! Các ngươi lại dám cả gan đến đây? Thật sự nghĩ rằng do các ngươi có Ngũ Long trận mà ta sẽ kiêng kỵ các ngươi sao?” Hoàng Thành Tư quát lớn một tiếng, thân hình chuyển động, nhanh chóng tiếp lấy Nhị trưởng lão đang thẳng cẳng ở ngay đấy, tay trái cùng đồng thời nhét vào miệng hắn một khoả đan được trị thương, không chút lưu tình ném bay vào trong mật thất.

Chỉ nghe “Vù” một tiếng, Nhị trưởng lão tiếp đất an toàn.

Dù sao Hoàng Thành Tư cũng là một vị Nhập Thần cảnh lâu năm, đối với chính mình lực lượng khổng lồ chế không đáng phong tạo cực cũng là lô hoá thuần thanh, tùy tâm sở dục, vậy nên dù cho động tác có chút thô bạo, bất quá lại không hề ảnh hưởng đến vết thương của Nhị trưởng lão.

Ném Nhị trưởng lão vào trong mật thất về sau, Hoàng Thành Tư chột xoay người lại nắm một quyền, vừa vận dụng phải gần chục đạo linh lực từ Ngũ Long trại lao tới.

“Bích Tuyền Thổ Tuế!”

Quyền khí hải thanh, khí thế như hồng, lại trầm thấp tựa thái sơn áp đỉnh, cường đại Bích Thổ quyền ý nhanh chóng chấn lại toàn bộ các đạo linh lực kia, đánh tan hết toàn bộ, thậm chí còn phản chấn lại về chỗ chủ, trực tiếp chấn bay tận năm tên Nhập Thánh sơ kỳ, coi như là ngũ đại trại chủ cũng lộ ra một chút biểu lộ chật vật.

Bất quá đương nhiên chiến đấu sẽ không đến đây là kết thúc, Hoàng Thành Tư vẫn có tự mình hiểu rõ lấy, lấy sức của mình tuy rằng tại thực lực phải trên chính là treo lên đánh, bất quá cũng không phải là nghiêng ép, dù sao bên kia có thể lấy số lượng bù đắp chất lượng.

“Tụ Thổ Hà Lưu!” Hoàng Thành Tư hét lớn một tiếng, trên thân bỗng lộ ra một cỗ áo giáp vàng óe thuần túy do linh lực tạo thành. Đây chính là một môn Võ kỹ hộ thân của Hoàng gia, cũng có thể coi như một loại công pháp luyện thể, tăng cường thể trạng, sức bền dẻo cùng độ phòng thủ bảo hiểm cho người tu luyện. Đây chính là một trong các loại tuyệt học trấn gia của Hoàng gia, nếu xem xét kỹ cũng là Huyền cấp trung phẩm, đối với một cái gia tộc chỉ có Nhập Thần trung kỳ là cao nhất, cũng xem như là không tệ.

Chỉ trong chớp mắt, Hoàng Thành Tư cùng với kẻ đến đã quần nhau được ba hiệp. Tụ Thổ Hà Lưu cũng không có thẹn với Huyền cấp trung phẩm, tại trung phẩm bên trong cũng tính là hàng nổi bật. Đến tận bây giờ, trên người Hoàng Thành Tư cũng vẫn chưa có tới một vết thương, một phần là bởi Tụ Thổ Hà Lưu, một phần khác bởi người sở hữu Thổ chi linh lực sở hữu đặc trưng chính là khí huyết dồi dào, lực lượng mười phần hữu lực, thân thể cũng rất mạnh, độ khôi phục so sánh nhiều loại linh lực khác mạnh hơn rất nhiều.

Mà tựa như Lâm Vũ trấn loại này lâu năm mới xuất hiện thiên tài, Hoàng Thành Tư đối quyền ý lý giải cũng không có tệ lắm, Bích Thổ Quyền Ý cũng lĩnh ngộ được bát đoạn. Quyền ý cường ngạnh tựa sơn hà lực lượng, khiến cho Hoàng Thành Tư vẫn lại là tà xung hữu đột, không hề xuất hiện việc lấy thịt đè người.

Lúc này, như có phát hiện điều gì, một thân ảnh hồng y đột nhiên xuất hiện phía sau Hoàng Thành Tư, nhắm vào một kẻ hờ của hắn đâm tới, nếu thành công thì hoàn toàn có thể phá vỡ một lỗ hổng trên hoàng sắc lĩnh giáp.

Ngũ Long trại bên trong nội bộ chia làm năm trại chủ, toàn bộ đều là Nhập Thánh đỉnh phong, phân biệt Hoàng, Thanh, Tử, Hồng, Hắc trại, hoàn toàn không có ai làm Nhập Thánh hậu kỳ bởi vì ngũ trại chủ không muốn có người mở lên vị trí ngang hàng với họ, trừ phi có người thành công đột phá Nhập Thần. Mà đang định công kích Hoàng trấn chủ chủ bóng người, chính là Hồng Long trại chủ, chủ tu lấy Hoà Hệ lĩnh lực.

Bỗng một tiếng sấm lạnh người nghe tới, hoá ra Hồng Long trại chủ đã đụng phải một đạo kiếm khí lạnh người, vội vàng lui lại phía sai, dù sao hắn vừa nếu đánh trúng thì không nói, bắt quả lại đánh trượt rồi tự mình lại còn đứng gần Hoàng Thành Tư nhất. Gặp quý, có vấn đề mới không tránh!

Ngay lúc này, bỗng từ những nơi còn lại của trấn cũng có mấy đạo thân ảnh phi nhanh mà đến.

“Đỗ huynh, Lỗ huynh, Hà huynh, Triệu huynh! Đã lâu không gặp. Hôm nay Lâm Vũ trấn gặp nguy, còn xin các vị giúp đỡ.”

Hoàng Thành Tư ôm quyền nói với mấy người đang dẫn đầu đoàn.

Không sai, những thân ảnh này đều là các Đại trưởng lão của tứ gia còn lại, sau lưng chính là mấy vị Nhập Thánh cảnh cường giả còn lại của gia tộc.

“Hoàng trấn chủ không cần phải khách sáo, Lâm Vũ trấn là căn cơ chung của ngũ đại gia tộc, làm sao lại có thể thờ ơ đứng nhìn đâu?” Một lão giả mặc gia phục màu xích hồng, sau lưng có chữ Triệu nói.

“Triệu trưởng lão nói không sai, có lão phu ở đây, đừng hồng có kẻ nào dám tiến chân vào Lâm Vũ trấn dù chỉ một bước.” Thanh âm phát ra từ một lão già khác, thân mang thanh sắc y phục, sau lưng chính là một chữ Hà.

“Đúng, phải dạy cho cái lũ giặc cướp này một bài học thật lớn. Lúc trước chúng ý là có Thiên cơ thuật cường đại, luôn lẩn tránh chúng ta, chúng thật coi là do chúng ta sợ chúng sao, sẵn tiện hôm nay đã đến hết thì tiện thể tiêu diệt luôn.” Lời nói cuối cùng, vẫn là Lỗ gia đại trưởng lão nói.

“Các vị nói rất đúng.” Cuối cùng vẫn là Đỗ gia đại trưởng lão lên tiếng.

Hoàng Thành Tư nghe xong mấy lời hạo khí lăng nhiên của mấy vị kia thì trên mặt mặc dù bất động thanh sắc nhưng trong lòng âm thầm. Hắn không tin là mấy vị trưởng lão kia không có biết rằng bọn người Ngũ Long trại đến sớm, bắt quả cũng muốn mượn tay Ngũ Long trại diệt trừ bớt Nhập Thánh nhà mình thôi, bút trưởng này hắn sẽ hảo hảo tính kỹ.

Tứ đại gia tộc người còn lại đến nhanh chóng giám sát cho hắn áp lực, cả hai bên bắt đầu lâm vào quần chiến.

Nhìn kỹ lại đội hình bên Ngũ Long trại, Hoàng Thành Tư trong lòng không khỏi hừ một tiếng:

“Hừm, ba chục Nhập Thánh, trong đó là 10 tên cường ép lấy từ Đại Tông Sư tiến giai Nhập Thánh, đối lực lượng khổng lồ không đủ, ta dễ dàng có thể nhìn ra được khí thế chấp trùng, tuy thời đánh rớt cảnh giới, chỉ có thể coi là chuẩn Nhập Thánh, kế tiếp là 9 tên Nhập Thánh sơ kỳ, 6 tên trung kỳ, hậu kỳ không, đỉnh phong năm người, trong đó Hắc Long trại chủ cùng Hồng Long trại chủ tu vi mạnh nhất, đều đã ẩn ẩn bán bộ Nhập Thần. Về căn bản thì tuy rằng không biết chúng dùng biện pháp gì để số lượng Nhập Thánh cảnh tăng lên cường ép, bắt quả đối đầu với một Nhập Thần cảnh trung kỳ viên mãn như ta đâu có gì dùng? Trừ phi, có hậu thủ.” Hoàng Thành Tư trong lòng linh quang nhất tiếm:

“Chỉ khi chúng có hậu thủ mới có thể dám hoành hành không có kỵ như vậy! Vậy hậu thủ sẽ là ai? Thần bí nhân đứng đằng sau ư? Khả năng không lớn nhưng vẫn cần đề phòng hắn núp đầu đó đánh lén, cũng khó có thể là Nhập Hoà cảnh tiền bối trở lên, loại tồn tại này một bàn tay là có thể đem mình đánh thành thịt nát. Hơn thế nữa, việc mình bề quan đề đột kích cũng chỉ có giới hạn tại cao tầng của Ngũ đại gia tộc, mà tất cả đều biết rằng nếu mình chết thì bất kỳ gia tộc nào cũng sẽ không có lợi, thậm chí còn muốn đối mặt nguy cơ càng kinh khủng. Bắt quả hồi tưởng lại, tựa hồ như có thể xuất hiện một giải thích hợp lý cho chuyện này.” Hoàng Thành Tư chậm rãi nhớ lại một trận chiến trong quá khứ.

Tuy rằng bên trong suy nghĩ ngập trời nhưng bên ngoài Hoàng Thành Tư vẫn không có để lại chút thái độ nào, chỉ trầm giọng nói:

“Thường dân đã đi tản hết chưa?”

“Rời thưa trấn chủ!” Một hộ vệ kính cẩn đáp, trên thân bộc lộ một cỗ khí thế không kém gì Đại Đấu Sư đỉnh phong.

“Tốt, vậy gọi hết toàn bộ đội hộ vệ ra, chỉ để lại lực lượng Tông Sư trở xuống bảo vệ lấy thường dân, còn lại Đại Tông sư toàn bộ ra trận, mục tiêu chính là...”

Bùm!

Nói thì chậm làm thì nhanh, từ khi Ngũ Long trại đột kích đến khi Hoàng Thành Tư triệu hồi nhân thủ kì thực cũng chỉ không kém chục giây, Hoàng Thành Tư vẫy tay, một bức tường đất bỗng nhiên mọc lên từ dưới đất, nhanh chóng che chắn cho tên hộ vệ kia khỏi một đạo kiếm khí bay tới, điểm mặt hết về sau, hộ vệ kia cũng nhanh chóng bỏ đi an bài.

Không thể không nói, hiệu suất làm việc của hộ vệ đội cũng tương đối là cao, chỉ trong chưa đầy vài cái thời thần, đã có một số vị Đại Tông Sư chạy tới, trong đó cũng có thân hình của Tiêu lão.

“Tiêu lão đầu, người thế mà đột phá rồi?” Một vị Nhập Thánh cảnh vừa có thêm người đến trợ giúp, nhất thời buông lỏng một chút.

“Ừm, cũng có thể nói là do áp súc lực lượng quá lâu, nên...” Tiêu lão cũng không có nói gì nhiều thêm, chỉ là khí tức Đại Tông Sư đỉnh phong cũng không có giấu được Nhập Thánh cấp bậc ở đây, cũng khiến cho họ giật mình một phen.

Có Tiêu lão vị này âm luật đại sư gia nhập, cuộc chiến vốn là đang hơi nghiêng về bên Lâm Vũ trấn càng trở nên rõ ràng, đã có tận những năm Nhập Thánh sơ kỳ, một trung kỳ của bên Ngũ Long trại chết, còn Lâm Vũ trấn cũng chỉ tổn thất một vị, đó là một Nhập Thánh trung kỳ của Lỗ gia.

Có vẻ như nhận thấy rằng bên mình khả năng ăn thua thiệt lớn như vậy cũng không có chiếm được thượng phong, ngược lại bắt đầu bị tiêu diệt dần dần, Hắc Long trại chủ hướng bốn người còn lại gật đầu. Trong nháy mắt, không biết do dùng bí pháp hay là thủ đoạn gì, cả năm người đi liền đều là Nhập Thần sơ kỳ.

Thấy cảnh này, Hoàng Thành Tư giật mình. Hắn nhưng là rõ ràng. Năm tên này bản thân phối hợp vô cùng nhuần nhuyễn, mình lại do đột phá không kịp nên khiến cho tự thân thực lực yếu hơn đỉnh phong mấy phần, bảo hắn đối đầu với năm tên Nhập Thánh đỉnh phong liên tục hắn còn có tự tin, bắt quả Nhập Thánh Nhập Thần chính là một loại chất biến, khiến cho uy lực liên kết của cả năm người xa xa không chỉ giới hạn tại đó.

Nếu là ngày bình thường, Hoàng Thành Tư còn không có sợ hãi qua đâu, bắt quả hiện tại thực lực bị suy yếu làm cho hắn cũng không đề nổi lòng tin như vậy.

“Có lẽ ngay từ đầu chính là bọn chúng kế hoạch a, chỉ không biết...”

Bỗng nhiên như cảm thấy gì, Hoàng Thành Tư miệng phun ra ngụm tinh huyết.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99: Hoàng tước tại hậu

Nhìn thấy cảnh này, các vị trưởng lão của các gia tộc còn lại kinh hãi, Hoàng Trần chủ thể mà bị thương rồi?

Lỗ Gia Bảo vội hỏi:

“Hoàng trấn chủ? Chuyện gì xảy ra vậy? Người không sao chứ?”

Hoàng Thành Tư nhanh chóng ổn định chính kinh thân thể, linh lực phun trào từ sau lưng, như để giữ lấy cho hắn không ngã, cũng phản công lại ba chương về phía Hồng, Hắc song trại chủ, miệng khẽ đáp:

“Ta không sao! Chỉ là do bị đột ngột ép xuất quan trong lúc đang trùng kích cảnh giới khiến thực lực có chút giảm sút.

Hắn cũng không có lựa chọn truyền âm nhập mật bởi vì hiện tại cả ngũ trại chủ của Ngũ Long trại toàn bộ tu vi đều đã đạt đến Nhập Thần sơ kỳ, huống chi tình huống như hiện tại cũng là khó lòng giấu được.

Tuy đã có phỏng đoán trong lòng bất quá khi nghe chính Hoàng Thành Tư thừa nhận, các vị Nhập Thánh cao thủ của tam gia tộc khác vẫn thấy trong lòng nặng nề. Tất nhiên không phải do họ lo lắng cho hắn, mà chỉ đơn giản Hoàng Thành Tư chính là người duy nhất có thể kiềm chế lại Ngũ Long trại chủ, dù sao cũng chỉ có hắn là Nhập Thần trung kỳ viên mãn.

Bất quá bây giờ thì sao? Không nói rằng năm trại chủ sở hữu Ngũ Long trận, khiến cho tổng chiến lực của cả năm người đều có thể sánh bằng Nhập Thần trung kỳ viên mãn, mà bây giờ Hoàng Thành Tư lại còn bị yếu đi, liệu có do sợ chết mà đem hết cả Hoàng gia bỏ chạy, để lại mỗi Lâm Vũ trấn hay không, đây mới là điều mà các vị trưởng lão tam gia Triệu, Lỗ, Hà gia đều lo sợ.

Không nên nghi ngờ thực lực của Hoàng Thành Tư, nếu hắn muốn thì đúng là chuyện đây hoàn toàn có thể xảy ra được, dù sao tuy thực lực có chút suy giảm nhưng hắn muốn chạy thì vô cùng dễ dàng. Bất quá như nhìn ra suy nghĩ trong lòng bọn hắn, Hoàng Thành Tư hừ lạnh một tiếng:

“Đừng có lấy dạ tiểu nhân đi đo lòng quân tử. Hoàng mỗ đây đã làm trấn chủ thì khẳng định sẽ giữ đúng chức trách của mình, quyết không có chuyện bỏ rơi người dân nơi đây.”

Nghe thế thì mấy cường giả của gia tộc khác mới giật mình, hơi có chút ngượng ngùng, bất quá con mắt lộ rõ vẻ không tin tưởng cũng vẫn có.

Bỗng dưng một âm thanh trầm thấp phát tán, chỉ thấy Đổ gia đại trưởng lão trên tay lại nhiều một mạng Nhập Thánh cảnh, tên võ giả kia đến chết cũng vẫn đau đớn, làm người ta khó lòng nhìn thẳng.

Chỉ thấy mấy đạo nhánh cây đâm xuyên từ trong lòng hắn ra ngoài, toái nát kinh mạch, đục thủng ngũ tạng lục phủ, máu tươi tung toé khắp nơi, nhìn lấy cảnh ghê rợn này khiến cho một số võ giả khác mà tâm chí cũng không quá vững vàng chợt cảm thấy bữa cơm vừa nãy mới hắn tựa như lại sắp dâng trào, có thể thấy hình tượng kinh dị như thế nào.

Chỉ thấy Đổ gia đại trưởng lão cười ha ha một tiếng, nói:

“Không hổ là trấn chủ, lòng dạ này đến ta cũng phải vì đó mà bội phục. Để thể hiện cho sự tôn trọng của ta, đồng thời với việc hiện tại cũng khá là nguy cấp, ta đưa ngài cái này. Đây là một viên đan dược có thể phục dụng đề phòng khi đột phá thất bại có thể bảo lưu toàn bộ thực lực, vốn là ta còn định đợi đề khi nào đột phá Nhập Thần đấy, bất quá hôm nay có vẻ không dùng là không xong rồi.”

Nói xong tay hướng Hoàng Thành Tư ném ra một viên đan dược. Hoàng Thành Tư bằng vào tốc độ kinh người của mình nhanh chóng bắt lấy, chỉ kịp lướt qua một giây, sau đó đưa tay vào nuốt.

Quả nhiên, khí thế của Hoàng Thành Tư nhanh chóng tăng lên, vốn dĩ tinh thần có chút uể oải nay đã tinh thanh khí爽, sinh long hoạt hổ.

Tuy rằng Đổ trưởng lão nói rất nhiều, nhưng ở đây tất cả đều là võ giả Nhập Thánh Nhập Thần, kì thực cả đoạn hội thoại chỉ kéo dài trong chớp mắt, cũng không có ảnh hưởng đến chiến đấu.

Hoàng trấn chủ một tay nắm lấy cả Ngũ Long trại chủ, tranh thủ chấp tay ôm quyền về phía Đổ đại trưởng lão:

“Đa tạ đa tạ!”

Chỉ thấy hắn khoát tay:

“Không việc gì phải cảm tạ ta, dù sao ta cũng là Lâm Vũ trấn một viên, Đổ gia càng là từ đây lập nghiệp, từ đây sao lại có đạo lý nói vất là vất được? Nếu ngài thật sự muốn cảm tạ thì sau này cứ nhớ kỹ ân tình này là được, bây giờ tranh thủ xử lý lũ giặc cướp này đã.”

Hoàng Thành Tư nghe thế lập tức cười to:

“Đổ phó trấn nói chuẩn không cần chỉnh. Việc ưu tiên vẫn là phải xử lý Ngũ Long trại.”

Khôi phục trạng thái đỉnh phong về sau, Hoàng Thành Tư không hề có một chút nào cố kỵ, ngay lập tức lao vào căn năm, một tay Thiếu Trạch Chương hạ xuống, khuôn viên trăm mét lập tức nát toái, khói bụi mờ mịt bốc lên.

Hiện tại do quy mô chiến đấu quá lớn, sợ ảnh hưởng đến Lâm Vũ trấn cùng thường dân vốn đã được di cư, nên chiến trường đã nhanh chóng hướng ra ngoài trấn được mấy trăm mét.

Nhìn thấy đất đá khói bụi bay tán loạn, Hoàng trấn chủ hừ một tiếng, tựa như một đợt cuồng phong bay qua, nhanh chóng thổi bay tất cả.

Từ bên trong đấy, lộ rõ ra năm cái thân ảnh, lộ rõ về vô cùng chặt vật, từng đạo vết thương chẳng chặt với nhau, y phục trên thân cũng trở nên vô cùng rách rưới.

Nơi xa xa, tuy rằng có yếu thế về mặt số lượng nhưng tổng thể chất lượng vẫn quá vượt trội, dẫn đến chiến đấu cũng đã kết thúc. Nương theo cảnh hơn chục tên Nhập Thánh bị trọng thương phải rút lui về phía sau, Lâm Vũ trần đã dành chiến thắng tuyệt đối.

Thống kê chiến trận, Ngũ Long trại chuẩn Nhập Thánh chết toàn bộ, sơ kỳ còn 6 tên, trung kỳ còn 5 tên. Trong khi đó Lâm Vũ trần gia tổn hại tuy nói cũng là lớn, bất quá so sánh với Ngũ Long trại thì chính là một cái giá quá rẻ, vền vẹn chỉ là ba Nhập Thánh cảnh chết, một của Lỗ gia, một của Triệu gia, một của Hà gia. Rất may cho Hoàng gia là hiện tại Tam trường lão vẫn còn khá mạnh khỏe, chỉ có mỗi Nhị trường lão vẫn còn đang còn tại bên trong mặt thất đường thương.

Tam trường cũng đã từng có một lần bị rơi vào trạng thái cận kề cái chết, bất quá nhờ một môn võ kỹ Huyền cấp sơ phẩm của Hoàng gia mà sống được, đó chính là Sa Lư Tuyền Hư, tu luyện đến đại thành có thể né tránh lấy các vết thương chí mạng, bất quá đương nhiên điều này cũng tùy đối thủ là ai cùng tùy vị trí đảm, ví dụ đâm vào đầu thì cùng là chết chắc. Hơn thế do môn võ kỹ này tu luyện rất khó mà tác dụng thực chiến cũng không phải là quá mức lớn, thành ra chỉ có thể xếp làm Huyền cấp Sơ phẩm.

Tất nhiên, nói thì nói vậy nhưng hiện trạng của những người còn sống nếu không phải là trọng thương thì cũng là tình bị lực tấn, sức chiến trung bình cũng chỉ còn khoảng ba bốn thành, dù sao cảnh giới tuy mạnh nhưng dễ giết chết mấy kẻ chỉ kém mỗi một hoặc hai cảnh giới cũng không dễ. Còn giữ được nhiều chiến lực nhất chính là Đổ, Lỗ song đại trưởng lão, kẻ đó chính là Hà, Triệu song đại trưởng lão, chiến lực còn là bảy tám thành.

Nhìn lấy gần hai chục thân ảnh trước mặt, Hoàng Thành Tư chỉ nói một câu:

“Các người thua rồi. Vốn ta đoán là các người tính toán là đợi ta trùng kích cảnh giới thì tấn công nhằm vào ta, nhân cơ hội ta suy yếu để xử lý luôn, coi như không được thì cũng có thể đánh trọng thương để đại thương nguyên khí, sau đó Lâm Vũ trần còn không phải bọn người định đoạt? Bất quá người tính không bằng trời tính, Đổ phó trấn lại sở hữu một loại đan được hữu dụng như vậy, coi như các người thua quá là cũng có chút oan uổng, bất quá tất cả đều là công của Đổ phó trấn, đúng không?”

“Không dám nhận không dám nhận.” Một bên, Đổ Diệu Khánh cũng đi tới, đứng ngay bên cạnh Hoàng Thành Tư.

“Các người... tưởng thế là thắng rồi sao? Đợi - đợi chờ ta gắng lắm,... không một ai trong các người có thể thoát được.” Thanh âm khàn khàn của Hắc Long trại chủ vang lên. Bỗng hắc cảm thấy như có cái gì đập vào đầu hắc, ngẩng đầu lên thì đó chính là một viên đan được, viên đan được đấy chính là từ trong tay Hoàng Thành Tư mà ra.

Chỉ thấy Hoàng Thành Tư cười chế nhạo:

“Chó bị thương không thể cắn chi biết sủa bậy gầm gừ mà đe dọa thôi sao? Nếu chủ người mà thực sự mạnh như vậy thì có lẽ đích thân hắc đã đến đây rồi, hay là có nan ả chi ngôn ở trong này? Với lại giọng của người thật khó nghe, ta tặng người một viên đan được làm dịu họng nè, hảo hảo dưới địa ngục tập nói đi nhé.”

“Người - người!” Hắc Long trại chủ bị khí không nói ra thành lời.

Một bên, thấy cảnh này, mấy trưởng lão đều lộ vẻ cười khở. Một tên hộ vệ thấy lạ, hỏi tên bên cạnh:

“Tại sao trấn chủ đại nhân tự dung lại lãng phí đan được làm gì vậy, ta không hiểu?”

Tên bên cạnh nghe thế đáp:

“Người vẫn là chưa thấy mấy thói xấu của lão nhân gia ông ta. Đại nhân ngài ấy là đang nhục mạ lấy bọn cướp, ý chứ bọn chúng vô năng, thậm chí thất bại thảm hại chỉ do một viên đan được lật đổ thế cờ, thành ra mới xảy ra chuyện vừa rồi. Ngài ấy cũng không có mắng chửi kiểu chợ búa bao giờ.”

“Oa, ra là vậy, Trấn chủ đại nhân kiến thức cao thâm nha.” Tên hộ vệ kia nghe xong, đôi mắt toả sáng lấp lánh, trong lòng hình tượng của Hoàng Thành Tư lại càng được đưa lên cao.

Quay trở lại với Hoàng trấn chủ đại nhân, nhìn lấy Ngũ Long trại chủ lúc này tu vi đã khôi phục Nhập Thánh đỉnh phong, Hoàng Thành Tư phất tay, nói:

“Bọn chúng chiến lực đã mười không còn một, giao cho các người xử lý là được, giết chúng lại nói ta ý cảnh giới cao hiếp người.”

Bất quá khí tức trên người hắc cũng tiết lộ là hắc cũng đã tiêu hao rất nhiều, tuy thế cũng không ai muốn lên thư giết hắc rồi chiếm lấy Hoàng gia, bởi lạc đà gầy còn hơn ngựa béo, ai mà biết gia hoả này có giấu hậu thủ hay không?

“Rồi!” Hai bên, Đổ gia Đại trưởng lão cùng Lỗ gia Đại trưởng lão trên mặt lộ vẻ cười gằn, bắt đầu hướng mấy thân ảnh trước mặt đi tới, Ngũ Long trại chủ khắp mặt chỉ có mỗi thần sắc nhận mệnh cùng không cam lòng.

Bỗng nhiên...

“Hoàng Thành Tư, người không có ngờ tới phải không?”

Một thanh kiếm cắm xuyên qua người của Hoàng trấn chủ, và người nắm chuôi kiếm không ai khác chính là Đổ gia đại trưởng lão.

Toàn trường mộng bức!

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 100: Sáo lộ cùng phản sáo lộ

“Đổ phó trấn, người?!!!!” Thanh âm kinh thế hãi nhiên của Hoàng gia Tam trường lão vang lên, gần như không thể tin vào mắt mình.

Không chỉ có hắc, mà toàn bộ các vị Nhập Thánh cảnh cường giả còn lại trên mặt biểu lộ cũng cực kỳ tương tự, mắt cũng như muốn rớt tròng. Trong đó chỉ có Lỗ gia Đại trưởng lão có vẻ còn bình tĩnh nhất, bất quá ẩn giấu phía sau về mặt trấn tĩnh đó chính là một nội tâm cơ hồ sống dậy ngập trời.

“Đổ Diên Khánh! Hắc thế mà dám mạnh động tấn công Hoàng Thành Tư? Dù sao hiện tại không có một ai là Nhập Thánh cảnh cả, đối ngoại thì phải làm sao bây giờ, hắc chẳng lẽ không sợ hậu quả sao? Rồi còn có Ngũ Long trại tuy đại thương nguyên khí nhưng không khéo vẫn còn hậu thủ, thậm chí Hoàng Thành Tư lão gia hảo này khẳng định vẫn còn lá bài

chưa lật, hấn làm sao lại dám lỗ mãng thế? Đây căn bản không giống tính cách hấn a~” Lỗ gia Đại trưởng lão nghĩ thầm

“Mấy trăm năm qua ta cùng hấn mình đấu ám tranh không biết đã bao lần rồi, có khi nào thấy hấn xúc động như này đâu? Trên căn bản điều này cảnh không phù hợp tính cách nhẫn nại âm thầm tính toán của hấn a, rất nhiều sự việc hấn cũng không có tự mình ra tay. Hơn nữa khí chất của hấn hiện tại phải nói là vô cùng khác biệt, khó mà nói, giống như rơi vào hắc ám ma uyên giữa rừng xanh đồng dạng. Vậy đâu là lý do gì khiến hấn biến đổi như này?”

Rất rõ ràng. Ngoài nghề xem náo nhiệt, trong nghề xem tay nghề. Những người phải nói là hiểu rõ nhất về Đỗ Diên Khánh chính là mấy vị trưởng lão lớn tuổi nhất, họ vô cùng hiểu rõ về khí chất của hấn. Việc tự nhiên thấy hấn như biến thành người khác làm họ giật mình.

Thậm chí người của Ngũ Long trại thấy cảnh này cũng có chút mộng bức, bất quá chỉ có Hắc Long trại chủ mặt không cod thay đổi, giống như đã biết trước ngay từ đầu, một bộ “Lão tử tính kế cả thiên hạ” cảm giác.

“Nói vậy thì hình như cũng tựa có cách lý giải cho trường hợp này.” Lỗ Gia Bảo hơi ức chế mày nhăn lại, giống như không hề muốn đi tin nhiệm sự thật một chút nào, bất quá khả năng mà hấn nghĩ ra rất có thể chính là chân tướng sự thật.

“Một là hấn bị người đoạt xá, hai chính là...”

Bỏ mặc mọi người bên ngoài kia là tâm tư gì, bên này, Hoàng Thành Tư vẫn rất bình tĩnh. Chỉ thấy hấn thậm chí xoay đầu cũng không có làm, chỉ lạnh giọng cất tiếng hỏi:

“Vì cái gì?”

Chỉ thấy Đỗ Diên Khánh giống như đang chống cự lại nội tâm đồng dạng, trên mặt tràn ngập thần sắc vận vẹo, cuối cùng, hấn khó nhọc khó sở nói:

“Kì thực cũng không phải điều gì to tát, trách là trách ngươi là chướng ngại vật trên con đường của ta, Hoàng trấn chủ đại nhân.”

“Ngươi?! Tên súc sinh kia! Nếu không phải Hoàng trấn chủ hấn liều mình chiến đấu với năm tên trại chủ thì hôm nay Lâm Vũ trấn chắc muốn bị diệt vong. Thế mà ngươi lại không biết xấu hổ ám toán hấn ư?” Tam trưởng lão cơ hồ là hét lên, kiếm chỉ Đỗ gia đại trưởng lão mắng.

“Bình tĩnh đi Tam trưởng lão.” Chỉ thấy Hoàng Thành Tư khoát tay một cái, hướng Đỗ Diên Khánh hỏi:

“Vậy ngươi có biết hậu quả nếu như Lâm Vũ trấn không có Nhập Thần cảnh tọa trấn không? Chưa nói tới quanh đây đỉnh tiêm yêu thú Nhập Thánh cảnh không phải là không có, càng đừng nói tới về mặt thương mại thì Lâm Vũ trấn địa vị tại các trấn khác sẽ bị sụt giảm nghiêm trọng, ngươi có gánh nổi không?”

“Hoàng trấn chủ đúng là một vị trấn chủ hợp cách, đến tận giây phút này rồi mà vẫn còn lo nghĩ đến cho trấn. Yên tâm đi, sau khi ngươi chết ta đều đã có an bài đầy đủ.”

Nói xong, một luồng khí thế trên người hấn phát tán.

“Nhập Thần sơ kỳ! Ngươi dĩ nhiên đã đột phá?” Lỗ Gia Bảo giật mình kinh hô.

Nghe lời đấy, Đỗ Diên Khánh cũng không có đáp lại, trên mặt vẫn nhìn xuống Hoàng Thành Tư tựa như món đồ chơi trong tay.

Đến lúc này thì giống như nhận ra điều gì bất thường, Lỗ đại trưởng lão nghĩ ngợi:

“Chờ chút, sao Hoàng Thành Tư lão già ấy lại không phản kháng chút nào? Lấy tính cách của lão cũng không phải là người sẽ mặc người đâm kẻ chém như vậy đâu?”

Tuy rằng thanh âm rất nhỏ bất quá ở đây có ai không phải là vô già, chỉ thấy Đỗ Diên Khánh cười nhẹ một tiếng, giải đáp:

“Nhớ viên đan dược lúc trước không? Viên đan dược đấy tuy đúng rằng là có thể cho người phục dụng không bị rút sức chiến đấu nếu không kịp đột phá, bất quá ta đã động chân động tay một chút cho nó một chút tác dụng phụ, đó chính là động thủ sau một thời gian là không thể nào kiểm soát chính mình linh lực.”

“Không những thế tại thanh kiếm này bên trên còn thoa lấy chất độc thần hồn, ngươi sợ rằng ta sau khi nhục thân phá thì tàn hồn bỏ chạy phụ thể trên người nào đó rồi đông sơn tái khởi sao? Chính vì thế nên ngươi mới bỏ ra thời gian dài thế mà không chém giết ta ngay vì muốn hoàn toàn chắc chắn không để tàn hồn ta chạy thoát sao? Quả là cẩn thận a.”

Tam trưởng lão Hoàng gia nghe đến vậy thì nguyên bản tâm tư vốn định lên giải cứu chợt chìm xuống. Hấn vốn đang nghĩ rằng là Đỗ Diên Khánh đã tại thanh kiếm phía trên động chân động tay khiến cho Hoàng Thành Tư bị khống chế, thành ra hấn những không có xúc động, thành thực đợi lấy thời cơ, bất quá sự việc so hấn nghĩ còn muốn phức tạp hơn, bởi bây giờ có cứu được Hoàng Thành Tư ra thì hấn cũng không có chút chiến lực nào. Nhất thời, Tam trưởng lão cũng không biết nên làm thế nào.

Còn các gia tộc khác thì sao? Đỗ gia đương nhiên không phải nói, mệnh lệnh của Đại trưởng lão chính là tối cao, đối với Hà Triệu Lỗ gia chính là không có đủ thực lực, cũng là không muốn cùng Đỗ Diên Khánh dạng này Nhập Thần cảnh cường già chống lại.

Trong giây phút mà mọi người đang chờ đợi lấy chất độc trên thanh kiếm ăn mòn lấy thần hồn của Hoàng Thành Tư khiến hấn triệt để chết đi, một thanh âm trầm thấp lại thay đổi tất cả.

“Bịch!”

Lồng ngực Đỗ Diên Khánh bị đánh tan, tiền huyết phun ra, hai lá phổi bập bùng liên tục, ngay lập tức khiến hấn bị đánh lui gần chục mét, và thủ phạm không ai khác chính là Hoàng Thành Tư.

Toàn trường một lần nữa chấn kinh.

Nhìn lấy cảnh này, Lỗ Gia Bảo trong lòng mát lạnh:

“Quả nhiên gia hỏa này là có hậu thủ, bất quá không biết hấn là sẽ xử lý chuyện này như thế nào?”

Chỉ thấy Hoàng Thành Tư đẩy ra thanh kiếm đang cắm trên ngực mình, vết thương lấy tốc độ có thể thấy bằng mắt thường khép lại. Hấn tiểu dung trên mặt nồng đậm:

“Ngươi thật sự nghĩ ta không có nhìn thấu âm mưu của ngươi ngay từ đâu? Vốn là ta chỉ cần có một số thứ cần xác nhận thôi. Giờ thì thật lòng cảm tạ, nếu không ngược cũng sẽ không sống đến bây giờ.”

“Làm sao?...” Đỗ Diên Khánh thờ hồng học, khó nhọc hỏi.

“Làm sao ta không có bị trúng tác dụng phụ á? Thôi, trước khi tiễn ngươi ra đi thì để ngươi không còn có bản khoản gì ta cũng trả lời luôn.”

Nói xong hần lấy trong mồm mình ra một viên đan dược, viên này chính là viên vừa nãy Đỗ Diên Khánh đưa cho hần.

“Lý do rất đơn giản, ta kì thực cũng không có phục dụng đan dược này. Kì thực mà nói a, ban đầu ta đã là nghi ngờ lấy hành vi của ngươi rồi, thứ hai mà nói, lúc đột phá cảnh giới là ta vốn đã thông tin sai lệch chệch thời gian đi, vì vậy nên đột phá kì thực cũng chưa tới lúc mấu chốt, khiến cho tự thân thực lực của ta cũng không bị giảm sút, còn khi tức thì lại cảnh đơn giản, các ngươi ở đầu ai mà không biết điều chỉnh chính mình khí tức? Đặc biệt là khi đối đầu toàn là kém hơn chính mình cảnh giới? Còn nữa, kiếm lấy viên đan dược có tác dụng như thế cũng không quá khó, chỉ ít ta cũng đã nuốt một viên trước đó rồi.”

“Còn về việc tại sao ta không bị kiếm làm tổn thương, Sa Luru Tuy Hư dù sao cũng toả sáng trong tay ta.” Nói xong hần vạch phần ngực ra, ngay tại chỗ vừa bị kiếm đâm

“Được, ngươi gọi. Dùng Sa Luru Tuyền Hư di chuyển bộ phận kinh mạch cùng với các nội tạng trong yếu, sau đó tự mình dùng linh lực cưỡng ép cắt đứt phần thịt ở ngực, thành ra chất độc bên trong kiếm cũng không có thấm tới ngươi.”

“Phải, dù sao ta thế nhưng tin chắc là ngươi không có đủ bản lĩnh lấy được một loại chất độc nào không cần chạm cũng dính, như thế ngươi đã phải lấy ra từ đâu rồi.” Hoàng Thành Tư nói.

“Vốn ban đầu cái bẫy là cho Ngũ Long trại, nhưng ta lại câu thêm được một con cá to a.”

Đỗ Diên Khánh lắc đầu cười khổ:

“Than ôi, cả một lần tính toán cũng đã thất bại, không ngờ ngươi thế mà hoài nghi ta ngay từ đầu.”

“Đúng.” Hoàng Thành Tư lạnh lùng nói:

“Nể tình quen biết bao năm, còn lời nào trước khi chết muốn nói không?”

Đỗ đại trưởng lão lâm vào trầm tư suy nghĩ trong tích tắc, bỗng nói:

“Có, ngươi chết cmnr.”

Hần vừa nói xong, Hoàng Thành Tư miệng lại ới tiếp một ngụm tiên huyết.

Quan chiến võ giả:” Lại cái gì nữa đây?”

Ps của tác giả: Cuối cùng sau 4 tháng, truyện cũng đã được 100 c. Chân thành cảm ơn các quý vị độc giả cùng các đạo hữu đã có ủng hộ về mặt tinh thần để ta viết tới như này. Vốn là ban đầu tác cũng không nghĩ viết nhiều thế, chỉ định để cho Luru Chính Minh kết thúc mạp Đầu Thiên rồi sau này có thời gian rảnh rồi lại viết tiếp, đại cương viết ra thì cũng phải gọi là viết đến đâu nghĩ tới đấy, nát không chịu nổi, bất quá ta cũng không ngờ tới công việc hiện tại ta đang làm vẫn còn thời gian rồi như vậy, vậy nên ta cũng tranh thủ viết tiếp.

Ban đầu kì thực tác cũng chưa có viết truyện bao giờ nên có hơi gượng gạo, ngôn ngữ sử dụng cũng khó mà nhìn thẳng, bất quá ta vẫn sẽ để lại giống như là kỉ niệm đáng nhớ vậy, chỗ nào lỗi quá mới sửa.

Về mặt đại cương mà nói là hiện tại mọi người có thể yên tâm, ta sẽ không lại xuất hiện trường hợp sập đại cương nữa đâu, hơn nữa cách viết của ta thường là để một số chi tiết nhỏ giấu tại các chương trước để độc giả có thể phần nào đoán được nội dung về sau, yên tâm tìm hỏ và sạn nha.

Tất nhiên, tác cũng không phải vạn năng, thế nên vẫn có rất nhiều hỏ và sạn cần mọi người tìm giùm, nếu tác có thể tác sẽ cố gắng lấp.

Hiện tại, ta có thể sẽ liệt kê lấy một số chi tiết mọi người có thể liên hệ với nhau nè:

Cái chết của U Minh Tinh Đế

Bí ẩn thân thế của Càn Minh Nguyệt

Kẻ công bố lấy Dịch Hoà Bàng

Vai trò của Hoàng Thiên Tiên Đế

Lý do Sàng Hải Châu bị chia cắt

Kẻ bí ẩn đứng phía sau của Đỗ gia làm phản

Cuối cùng tác cũng chỉ có thể chốt một câu, cảm tạ các đạo hữu đã ủng hộ và theo dõi tiếp con đường trưởng thành của Luru Chính Minh.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cầm* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Lỗ đại trưởng lão lên trận!

“Không thể nào? Đây là cái thứ quý gì?! A...!” Hoàng Thành Tư gào rống lên, trong ngực cảm thấy nóng rát tựa như lửa đốt, không những thế cảm giác đau đớn đấy nó còn lan vào tận trong kinh mạch, truyền khắp khiêu huyết toàn cơ thể, không khác gì lấy dung nham thiêu sống, bị a xít ăn mòn cả.

Có thể làm cho một vị Nhập Thần cảnh lâu năm phải đau đớn đến mức rống lên thế này là hoàn toàn đủ để hình dung ra được sự tra tấn thấu tận tâm gan đó.

Nhìn lấy cảnh Hoàng Thành Tư hai tay vúi lấy ngực chính mình, linh lực không ngừng tuôn trào vào nhưng vẫn không có giảm nổi vết thương, Đỗ Diên Khánh không ngừng cười lạnh, vết thương trên ngực cũng lấy tốc độ bằng mắt thường mà khôi phục, bất quá lại như có như không ẩn dấu một tia bí thương cùng bất đắc dĩ bên trong mắt, rồi cũng lấy tốc độ nhanh như xuất hiện mà biến mất.

Hắn ho ra một ngụm huyết, khụ khụ hai tiếng rồi lấy tay chống đầu gối đứng dậy, trên thân khí thể Nhập Thần cảnh sơ kỳ không có suy giảm, ngược lại càng được đề thăng, nhanh chóng lan toả ra khắp tứ phương tám hướng, khoá chặt lấy toàn bộ đám người của Hà gia, Triệu gia cùng Lỗ gia, ý tứ thể hiện vô cùng rõ ràng là đừng có manh động.

Nhập Thần cảnh sơ kỳ cùng Nhập Thánh cảnh đỉnh phong khác biệt tới mức nào về mặt lực lượng cùng năng lực? Bỏ qua Lưu Chính Minh cùng Càn Minh Nguyệt hay bất cứ thể loại khí vận chi tử nhân vật chính hoặc là sở hữu thể chất khác người thường hay chỉ đơn giản là công pháp quá ngon ra, chỉ so sánh hai cảnh giới thông thường tính toán thôi, thì một Nhập Thần sơ kỳ gần như có thể trong vài hiệp đánh trọng thương thậm chí giết chết Nhập Thánh đỉnh phong cùng Bán Bộ Nhập Thần, về mặt tổng chiến lực nói gấp vài lần cũng không quá ngoa, hơn thế còn có thể trực tiếp tấn công ảnh hưởng đến linh hồn, mức độ tổn thương xa xa không phải chỉ có nhục thân mới tiếp nhận.

Giống như lúc trước Càn Minh Nguyệt đã từng thử phân tích, một Nhập Thánh đỉnh phong hoặc Bán Bộ Nhập Thần sẽ có mức năng lượng giao động khoảng 9 đến 10 lần một Nhập Thánh cảnh sơ kỳ, Bán Bộ Nhập Thần chỉ là bắt đầu có cảm ngộ đến linh hồn mà thôi. Trong khi đó, một Nhập Thần sơ kỳ mới bắt đầu thì lượng năng lượng lại từ 10 đến 20, tuy theo tích lũy, kết hợp với tự thân nhục thân cũng có được đột phá, lại cộng với công kích linh hồn, đây mới là điểm chí mạng nhất đối Nhập Thần phía dưới.

Đương nhiên, tất cả các điều trên đều không nói nếu đối phương chạy trước, hoặc đơn giản là lấy thịt đè người. Đối với điểm này hoàn toàn có thể thấy được Ngũ Long trận lợi hại, vốn là có thể để cho năm tên Nhập Thánh đỉnh phong đại chiến với Nhập Thần trung kỳ trong thời gian vài chiêu đủ để chạy trốn, hay là lấy năm tên Nhập Thần sơ kỳ miễn cưỡng chiến Nhập Thần trung kỳ viên mãn Hoàng Thành Tư. Nếu không phải Hoàng Thành Tư tự thân chiến lực cũng so đồng cấp muốn mạnh, hoàn toàn có thể có chiến lực sánh ngang Nhập Thần hậu kỳ, thì ai thắng ai thua cũng khó mà nói.

“Ha ha! Làm tốt lắm Đỗ trưởng lão, không, bây giờ có lẽ ta phải gọi là Đỗ trấn chủ chứ nhỉ. Khi về chủ nhân chắc chắn sẽ ban thưởng cho ngươi.” Xa xa phía sau, Hắc Long trại chủ lúc này cũng đã khôi phục được ít nhiều, tiến từng bước đến phía sau Đỗ Diên Khánh, tương tự như thế, toàn bộ tứ trại chủ còn lại cũng đều đã đứng lên lại được.

Nhìn lấy đội hình như thế, Lỗ Gia Bảo trong lòng căng như dây cung, nếu vẫn còn có chỉ một Đỗ trưởng lão thôi thì còn có thể chấp nhận được, thế nhưng đây, hần vậy mà lại nói giáo cho giặc, dám ngang nhiên cấu kết cùng thể lực khác xâm chiếm trấn? Điều này làm trong lòng hắn xuất hiện khó có thể tả được giận dữ.

Vốn là ngũ gia tộc tuy rằng tranh đấu với nhau cả ngoài sáng lẫn trong tối, bất quá liên quan đến lợi ích của Lâm Vũ trấn tất cả đều gần như có chung tiếng nói. Không chỉ Lâm Vũ trấn vốn là nơi đầu tiên mà tổ tiên của ngũ gia tộc đặt chân, đến nay đã có gần mười đời, đây cũng chính là nơi sinh ra, gắn bó của tất cả các thế hệ trong Ngũ đại gia tộc, là căn cơ của tất cả bọn họ!

Lỗ Gia Bảo hẳn dù có mạnh hơn nhưng vẫn chỉ là người bình thường, đến nay cũng mới hơn hai trăm tuổi. Hai trăm năm, hắn đã từng sinh ra và lớn lên, bạn bè hắn, rất nhiều người mà hắn quen biết, không chết vì các nguyên cơ khách quan thì cũng là vì thọ nguyên không đủ mà chết, thế rồi vợ hắn, thậm chí cả đứa con đầu lòng của hắn, tất cả cũng bỏ hắn mà đi. Đối với hắn mà nói, mảnh đất này chính là nơi lưu trữ lấy nhân sinh của hắn, là nơi có gia tộc mà hắn cần bảo vệ, là nơi mà hắn thực sự gọi là nhà!

Bất quá giận dữ là về giận dữ, hắn cũng không có vì thế ngu xuẩn mất khôn, rất nhanh phân tích lại tình hình. Thứ nhất, hắn quen biết Đỗ Diên Khánh đã lâu, hai người cũng coi như cùng trang lứa, hắn đương nhiên vô cùng rõ ràng tính cách của Đỗ trưởng lão, tuyệt đối không hề có khả năng làm ra loại chuyện này.

Thế rồi hắn nhanh chóng nhớ đến một chuyện, đó chính là suy đoán phía trước về việc Đỗ Diên Khánh bị đoạt xá. Đương nhiên, khả năng đây xem ra với tình huống hiện tại là khó có khả năng. Vậy chỉ có một khả năng thứ hai mà hắn có thể nghĩ tới, nghĩ đến trước Hắc trại chủ kêu một tiếng chủ nhân.

Không sai, Đỗ Diên Khánh chính là bị người khống chế. Chính vì vậy mà hắn mới có thể có những hành động như này. Nếu không phải là hắn rất quen thuộc tác phong điệu bộ của Đỗ Diên Khánh, luôn cảm thấy mọi thứ cứ có một chút cường ép. Hắn nhưng là biết rằng Đỗ Diên Khánh tuy chính là hạ đẳng người tiểu nhân tham sống sợ chết, bất quá đối với Lâm Vũ trấn vô cùng là tận tụy, có thể nói lo tính hằng ngày, đồng thời cũng sẽ không để rất nhiều chuyện xảy ra như này, nếu như hắn có loại độc như thế thật sự, tuy rằng Hoàng Thành Tư tâm tính cực kỳ cẩn thận, bất quá không phải là không có cách khác.

Tóm lại, hắn đối thần bí nhân này mức độ e ngại đã tiến đến một tầm cao mới. Bất quá đương nhiên, lấy kinh lịch của hắn sẽ không vì thế mà chùn chân. Tinh thông bí thuật, trận pháp, bói toán, thậm chí còn có thủ đoạn không chế kinh người như vậy, không thể không vì đó mà thấy giật mình, bất quá cũng nhiều việc để Lỗ Gia Bảo thấy được một sự thật.

Có vẻ như thuật khống chế của thần bí nhân kia sẽ khó lòng khống chế nổi Nhập Thần trung kỳ trở lên. Đối với điều này Lỗ trưởng lão có hai luận cứ. Thứ nhất chính là việc Hoàng Thành Tư tuy rằng chiến lực là Nhập Thần hậu kỳ, bất quá về mặt cảnh giới vẫn chỉ là Nhập Thần trung kỳ, linh hồn cũng không quá cường đại, chủ yếu vẫn là do đối võ kỹ giải sở hữu ngộ tính viên siêu thường nhân.

Nhập Thánh mỗi bước, tăng trưởng linh lực cùng nhục thân. Đến Bán Bộ Nhập Thần bắt đầu tích lũy sức mạnh linh hồn. Nhập Thần mỗi bước rèn luyện nhục thân cùng thăng hoa linh hồn, đối võ học lý giải càng cao, ý chí càng có thể ngưng thực.

“Xem ra là thủ đoạn khống chế linh hồn.” Lỗ trưởng lão trong lòng nghĩ thầm.

Luận cứ thứ hai đó chính là nếu như thần bí nhân đây có thể để cho toàn bộ Ngũ Long trại mỗi người tăng trưởng một tiểu cảnh giới, sao lại không để dồn cho một người đâu? Hoàn toàn có thể để cho một trong Ngũ Long trại chủ tăng trưởng đến Nhập Thần trung kỳ nha, sau đó lại kết hợp Ngũ Long trận lợi dụng Hoàng Thành Tư suy yếu, đặt cơ sở lúc đó không biết hắn có hậu thủ, diệt sát, rồi thì Lâm Vũ trấn chính là của chúng rồi.

Hơn thế nữa điều đó cũng chứng tỏ rằng cảnh giới cùng chiến lực của thần bí nhân kia cũng không quá cao, cùng lắm là Nhập Thần hậu kỳ, nếu cường đại hơn coi như không tiện tay tay cũng có thể khống chế Nhập Thần trung kỳ dễ dàng, hoàn toàn không cần phức tạp hoá như này.

Bất quá bây giờ nghĩ lại, Hoàng Thành Tư người đang bị gì không ai biết, chiến lực đánh là chắc chắn thua, chỉ có cách nhường Lâm Vũ trấn cho Ngũ Long trại, đương nhiên, hạ tràng kinh khủng thế nào không nói cũng biết. Lỗ trưởng lão cân nhắc rằng, trong lòng đã nghĩ ra đối sách cùng quyết định. Tuy rằng đây có lẽ không phải là kế hoạch hoàn hảo nhất nhưng có lẽ là duy nhất mà hắn có thể nghĩ ra được.

Dùng thanh âm trấn tĩnh nhất có thể, hắn hướng Đỗ Diên Khánh nói ra:

“Đỗ trưởng lão hào thủ đoạn, chỉ là không biết ngươi đã làm như thế nào? Xin được chỉ giáo!”

Nghe thế, Đỗ Diên Khánh quay người nhìn lại, bốn mắt nhìn nhau, như chợt nhận ra thâm ý, hắn nói:

“Chút tiểu thủ đoạn này ư? Ngược lại không có gì đáng nói. Ta đương nhiên biết rõ Hoàng Thành Tư tên này tính cách vốn cẩn thận, khó mà lợi dụng được nhược điểm của hắn, vậy nên ta đã dùng chính sức mạnh chủ nhân ban, đem giấu tại lồng ngực, vì ta biết rõ hắn sẽ tấn công ta. Dưới việc hắn chưa được chủ nhân cho phép, cuối cùng sẽ nổ hoả công tâm, khi tuyệt sinh mạch mà chết. Muốn cứu chữa chỉ có bức hết toàn bộ linh lực khỏi kinh mạch mới được.”

Vừa nói, hắn vừa di chuyển đi ra xa, hai tay chấp sau lưng, một bộ tôn sùng nói về những đặc tính của loại linh lực này, bất quá khoe mắt hắn lại hiện lên một nét tiêu điều buồn thảm, hiển nhiên là hắn đã đoán trước được chuyện gì sẽ xảy ra.

Bùm một tiếng, thân hình của Hồng Long trại chủ chợt văng ra ngoài. Đứng tại vị trí vốn có của hắn, không ai khác chính là Lỗ đại trưởng lão.

“Nhanh, toàn bộ rút lui về địa điểm đã bàn, ở đây, tất cả cứ để ta lo! Đồng thời mang tên Hoàng Thành Tư ăn hại này đi nữa!”

Ngũ Long trại không kịp hoàn hồn, lúc vừa mới chợt tỉnh lại thì đã thấy mấy thân ảnh trưởng lão Lâm Vũ trấn đã vác Hoàng Thành Tư đang gào thét om sòm chạy trốn, cự ly đã được mấy chục mét.

Hắc Long trại chủ thấy mình bị xông chạy bởi mấy tên Nhập Thánh ngay trước mặt thì không ức chế nổi con giận, gầm lên, hai mắt một mảnh huyết hồng:

“Đuổi theo chúng!” Nói xong định lao lên.

Bỗng một lực phản chấn ngay lập tức khiến hắn quay trở lại chỗ cũ, chân trượt cả mét, hắn nhìn lấy đã thấy một bóng hình đang đứng trước mặt, chính là Lỗ gia đại trưởng lão

“Quên ta sao? Có ta ở đây, không kẻ nào có thể đuổi theo được bọn họ!” Lỗ trưởng lão lấy ngữ khí chém đinh chặt sắt nói ra.

Ngay tại lúc Lỗ Gia Bảo quyết tâm đứng ra để cản lại Ngũ Long trại, hắn chợt cảm thấy nội tâm thanh thản không ít, tâm linh cũng vì đó mà thuê biển, khiến cho thời gian bao lâu qua tích lũy sức mạnh linh hồn hậu tích bạc phát, đồng thời sử dụng lấy một loại bí pháp tổ truyền từ gia tộc, nhất cử đột phá Nhập Thần cảnh.

Không giống Hoàng Thành Tư phải chuẩn bị mất gần một ngày mới có thể đột phá được Nhập Thần hậu kỳ, Lỗ Gia Bảo lần này là không có một chút nào chuẩn bị, cũng không có phí một ngày để chuyển biến tự thân đối võ học hiểu biết, hắn dự định cũng chính là nhờ vào chiến đấu tẩy luyện, tuy rằng mạo hiểm vô cùng lớn bất quá nếu vượt qua thì chính là hoá nguy thành an, thu hoạch sẽ vô cùng lớn.

Đừng hỏi tại sao hắn lại nghĩ rằng hắn có thể một mình ngăn cản tất cả, tất nhiên điều này không đến từ hắn, mà chính là đến từ...

Lúc này, Lỗ Gia Bảo vật áo tung bay, khí thế như hồng, tay nắm chặt chính mình bội kiếm, xung quanh gió lăng cuồn cuộn, trên trời mây đen kéo tới, sấm chớp giạt dưng dưng!

Không sai, thứ hắn ý lại lúc này trở trêu thay lại là thứ mà rất nhiều tu luyện giả kính có, sợ có, ghét có, mệnh danh: Thiên Kiếp!

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 102: Trời cũng muốn diệt ta sao?

“Lục Bát thiên kiếp?! Tên điên này! Hắn là muốn kéo tất cả vào trong thiên kiếp ư?” Từ Long trại chủ kinh hô, trong con mắt tràn ngập vẻ khó tin.

“Khó trách hắn tự tin như vậy, bây giờ hắn hoàn toàn có tư cách cùng chúng ta đồng quy vô tận.” Hoàng Long trại chủ cắn chặt răng nói.

Lục Bát Thiên Kiếp, thiên kiếp của Nhập Thần cảnh, ý nói như tên chính là có tổng cộng 48 đạo thiên kiếp, phân làm 4 đợt, đợt sau mạnh hơn đợt trước, đặc biệt là đợt thứ tư còn bao gồm linh hồn công kích. Chỉ có vượt qua được Lục Bát Thiên Kiếp thì mới có thể tự xưng là Nhập Thần cảnh cường giả chân chính.

Lúc trước Ngũ Long trại chủ dùng bí pháp tăng lên cảnh giới thì cũng vẫn không được tính là Nhập Thần chân chính, chỉ thuộc về loại nhái sở hữu mỗi chiến lực. Bất quá Đồ trưởng lão nay chính là hàng thật giá thật, bí thuật cũng chỉ là dùng để củng cố cảnh giới, chứ tự thân đã hoàn toàn là Nhập Thần cấp bậc cường giả.

Nhìn lấy lời tiêu cuồng thét tại không trung, phong vân rít gào, thương khung cũng vì đó mà âm ảm, mây đen bao phủ, một luồng thiên uy tràn ngập từ trên trời giáng xuống, Ngũ Long trại tất cả đều trở nên vô cùng ngưng trọng. Không nói cái đám cao nhất cũng chỉ là Nhập Thánh cảnh trung kỳ kia, mà chỉ tính riêng năm tên trại chủ trong lòng cũng không ức chế nổi sự sợ hãi.

Tuy rằng nếu bảo chính bọn hắn đi độ kiếp thì có lẽ bọn hắn tuy có e ngại, nhưng tu hành chính là nghịch thiên mà đi, thuận thiên mà làm, rèn giữa một khoả võ đạo chí tâm tiến tới phía trước, tìm hiểu chân lý đại đạo, nhưng tối thiểu dũng khí đối đầu vẫn là phải có.

Ấn, bất quá điều này không nằm trong trường hợp sau đây, trường hợp mà lời kiếp quá mức kinh khủng.

Đơn giản mà tính, thiên kiếp vô tình, không có chính mình ý chí, gần như mọi hành động đều là theo thiết lập sẵn có, thành ra nó không quan tâm rằng bên dưới có những ai, chỉ coi tất cả đều là mục tiêu chịu đựng. Mà tất nhiên, mục tiêu càng nhiều, khí tức càng mạnh thì lời kiếp cũng như vậy.

Đơn cử mà nói, nếu như Lỗ trưởng lão thành công đem tất cả lôi kéo vào thiên kiếp, thì uy lực của thiên kiếp so bình thường là dùng hàng chục mà tính, lúc đấy khẳng định không một ai có thể sống sót được cả.

“Chạy, nhanh chóng thoát khỏi phạm vi lời kiếp ngay lập tức.” Hắc Long trại chủ thấy tình thế không ổn, nhanh chóng ra lệnh.

“Muốn đi? Nào có dễ như vậy? Để cái mạng lại!” Lỗ trưởng lão hét to. Hắn biết rõ rằng đây chính là cơ hội cuối của mình là đồng quy vô tận. Nếu như bây giờ hắn mà để bọn chúng chạy trốn được thì coi như có sống vượt qua lời kiếp cũng sẽ bị quần áo giết chết, đơn giản căn bản ngay tại khi độ kiếp về sau lực chiến của hắn sẽ tạm thời bị giảm mạnh trên diện rộng.

Nhìn thấy chính mình đã bỏ chạy rồi mà Lỗ Gia Bảo vẫn còn đuổi theo, Hồng Long trại chủ tức giận hô lên:

“Người đây là khinh người quá đáng! Chúng ta đã phải lui về sau rồi người thế mà không biết điều đuổi theo! Người thật không sợ chết sao? Hay là chỉ muốn đồng quy ư ư?”

Lỗ đại trưởng lão nghe vậy cười lạnh:

“Chết? Ai mà không sợ? Chỉ có thằng ngu mới đi vút bỏ sinh mạng của mình một cách vô nghĩa! Huống hồ đằng này coi như ta độ kiếp xong xuôi thật nghĩ rằng các người sẽ buông tha ta? Vậy giữa chết một mình và chết nhưng lại kéo thêm được cả một đám cao thủ theo mình để bảo vệ Lâm Vũ trấn thì người nghĩ ta sẽ chọn cái nào?”

Hồng Long trại chủ im lặng không nói, hắn đúng là có ý nghĩ như vậy. Dù sao thừa dịp người bệnh lấy mạng người bọn chúng làm không phải lần một lần hai. Nếu có thể thì bọn hắn sẽ ngay lập tức dứt Lỗ trưởng lão ra ngay, bất quá vô cùng đáng tiếc, Lỗ trưởng lão mạnh nhất lại không phải là ở việc gia dày thịt béo hay lực lượng mười phần giống Hoàng trấn chủ, mà chính là ở tốc độ.

Lỗ trưởng lão tốc độ có thể nói là đệ nhị nhân ở Lâm Vũ trấn, nếu như Hoàng Thành Tư không có hạn chế tu vi mà chỉ đơn thuần là đồng cảnh giới thì cũng phải cam bái hạ phong, bây giờ hắn đã đạt đến Nhập Thần cảnh sơ kỳ, coi như bọn chúng muốn chia ra cũng không kịp.

Thấy lời kiếp chi còn vài khắc nữa là hạ xuống, Hắc Long trại chủ trên mặt cũng mang theo nét dứt khoát, cũng có vài phần tiếc của nói ra:

“Được, nếu ngươi đã muốn chơi thì ta bỏ!”

Nói xong quay người chính là hướng Lỗ trưởng lão tung chiêu.

Thấy lão đại nhà mình cũng đã tỏ thái độ như vậy, đám còn lại cũng ngay lập tức dừng lại, đều đồng loạt hướng Lỗ trưởng lão đánh tới. Linh lực tán loạn mang theo ngũ sắc quang mang, nhanh chóng hợp lại làm năm đầu long hướng Lỗ trưởng lão bay tới.

Đây chính là đòn tấn công kết hợp của Ngũ Long trại mà bất kỳ thành viên hạch tâm từ Nhập Thánh trở lên đều phải biết.

Ngũ Long Nhất Chương! Huyền cấp thượng phẩm võ kỹ!

Lúc trước đối mặt với chiêu này thì Hoàng Thành Tư phải vận dụng tận ba loại võ kỹ điệp gia lên nhau, đẩy mới chỉ là năm vị trại chủ thôi đấy. Bây giờ dưới sự thôi thúc của hơn chục tên Nhập Thánh cấp bậc, Ngũ Long Quy Nhất lực lượng không khỏi mạnh hơn ngũ thành.

Tất nhiên, cái gì cũng có giá của nó. Vừa tung chiêu này về sau xong tất cả cũng coi như là kiệt sức, lực chiến đấu trăm nay còn một, có Nhập Thánh cấp bậc không chịu nổi mà ngã xuống.

Lỗ Gia Bảo hẳn vốn đã chú ý đến nét mặt của Hắc Long trại chủ, bất quá bây giờ hẳn cũng không có thời gian suy nghĩ nhiều. Đối mặt với phổ thiên cái địa chương án lao tới, hẳn muốn né cũng không được, đành chỉ có thể ngạnh kháng lấy.

“Thủy Khử Quỳnh Lưu! Đại Hà Phong Kiếm! Trảm!” Từ trên thanh kiếm của Đổ trưởng lão bộc lộ một đợt Thủy chi kiếm ý hùng mạnh, mệnh danh Đại Hà Kiếm Ý, linh ngộ đã chính là ngũ đoạn. Từng đoạn linh lực thanh sắc vờn trên lưỡi kiếm, như hoá thành một con sông lớn cuộn cuộn, trực chỉ Ngũ Long Chương Ân lao tới.

Cả hai va chạm với nhau, khuôn viên trăm mét bên trong vốn đã bị phá huỷ nay lại còn tệ hơn, cây cối đứt gãy, một số trực tiếp tán thành cát bụi.

Tất nhiên, uy lực của Đại Hà Phong Kiếm vẫn không sánh bằng Ngũ Long Nhất Chương, khiến cho Lỗ trưởng lão bị phản chấn bay thẳng về sau mấy chục mét, linh lực hộ thể cũng bị đánh cho nứt vỡ, tình trạng mười phần suy yếu, bất quá đương nhiên là vẫn còn sống, chỉ là đang thoi thóp sắp ngất đi mà thôi.

Hiển nhiên, Lỗ trưởng lão vẫn không có quan tâm đến thương thế trên người mình, hẳn nhếch miệng cười trào phúng hướng về phía Ngũ Long trại:

“Ha ha! Hợp thể kỹ thì như thế nào? Mưu đồ tính toán người thì lại như thế nào? Vẫn không phải bị một người như ta đánh bại? Ngày tử của các ngươi xác định rồi! Thiên kiếp đã hằng lâu!”

Hắc Long trại chủ nghe thế cười gằn:

“Ngươi có chắc không?”

Ngay tại lúc mà Lỗ trưởng chợt thấy có gì đó không ổn, chỉ thấy Hắc Long trại chủ lấy từ trong túi áo ra một cái ngọc giản, nhanh chóng bóp lấy nó.

Một luồng xoáy hiện ra nhanh chóng nuốt lấy toàn bộ Ngũ Long trại đạo tặc, không còn chừa một giấu vết. Trước khi đi Hắc Long trại chủ còn trái phúng ngược lại:

“Ha ha! Thật không ngờ ngươi thế mà ép ta phải dùng đến hậu thủ. Quả không hổ là Lỗ trưởng lão, mấy chục năm tranh đấu không uổng a.”

Nhìn lấy cảnh này, Lỗ trưởng lão kêu lên một tiếng:

“Truyền tống trận? Không thể nào? Tuy rằng đó đúng là có dấu hiệu truyền tống, nhưng mà loại truyền tống như vậy ta còn chưa thấy bao giờ. Không được, phải nhanh đi thông báo cho họ.”

Lỗ trưởng lão cố gắng đứng dậy thì đã thấy thân thể kiệt lực, nhìn lên trời cao lại thấy thiên kiếp đã ngưng tụ xong, chỉ có thể nhắm mắt lại cười khổ:

“Ta thế mà quên mất nhà ngươi. Vậy là đến trời cũng muốn diệt ta sao?”

Ngay tại lúc đấy, hẳn triệt để mất đi tri giác.

Hắn đã không thấy được chỉ vài giây sau, đã có một thân ảnh xuất hiện bên người hắn, đó là một thanh niên thân mang một bộ thanh y, sau lưng có thêu một chữ “Được”, một bộ tiên phong đạo cốt đi tới.

Thanh niên kia một bộ nhìn lấy Lỗ trưởng lão ngã xuống, tấm tắc khen:

“Quả không hổ là ta nhìn trúng người. Xem ra ở bất kỳ nơi đâu cũng có người có thể dùng a. Bất quá trước đó sơ cứu cho ngươi đã, nếu khi nào thì sinh mạng nhà ngươi nguy rồi.”

Thế rồi hắn lấy từ trong tay ra hai viên đan dược, bỏ vào miệng Lỗ trưởng lão:

“Hai viên đan dược tam tinh liệu thương chắc là đủ rồi, còn lại thì cũng đến lúc lấy một chút lợi tức.”

Nói xong hắn ngược lên nhìn trời, trong con người đảo qua mấy vầng hào quang, liếm mép:

“Được! Đây mới chính là đối thủ chân chính a! Hãy cho ta xem xem một trận thiên kiếp tương đương Nhập Thần đỉnh phong mạnh được tới mức nào?”

Trên không trung, như đáp lại lời cuồng ngôn của hắn, lôi đình liên tục cuồng thét, và tựa như đã áp súc xong tất cả, từng đạo tia chớp đều có màu vàng.

Đình! Đoàng! Đạo thứ nhất lôi kiếp hạ xuống.

“Thù dai thế sao?” Thanh niên kia lắc đầu, cũng không có vì Lôi Kiếp biến dị thành thiên nộ mà sợ hãi:

“Được! Lần này ta công nhận nếu cứ như lần trước thì có thể trọng thương được ta. Vậy ta cũng đành dùng hết sức vậy. Và dù sao ta cũng đang trong giai đoạn tiết kiệm, vậy cũng chỉ có cách này đối phó người là hợp nhất.”

Dứt lời, từng luồng kiếm ý kinh khủng từ trên người hắn toát ra, so với Lỗ trường lão phải mạnh hơn rất nhiều.

“Lưu Tinh Vãn, Thiên Băng Địa Liệt! Vạn Kiếm Quy Tông!”

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cấm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Lực chiến tăng mạnh

Thanh y nhân cũng chưa có đợi Lôi kiếp đánh xuống đã nhanh chóng tiên hạ thủ vi cường.

Kiểm quang vừa hiện, kiếm khí hoành không. Chỉ trong tức khắc, Thanh Y nhân đã tiếp xúc với đạo lôi kiếp đầu tiên, cũng chỉ nhất chiêu liền diệt.

“Quả nhiên uy lực mạnh hơn rất nhiều! Chỉ mới đạo đầu tiên đã có uy lực phản chấn đủ để rung động cánh tay của ta, nếu coi như lấy thân ngành kháng thì cũng đừng có nói luyện thể, tổn thương sẽ cao hơn rất nhiều.”

Thanh y nhân đương nhiên hiểu rất rõ luyện thể đến tốt cùng là gì. Luyện thể nói theo một cách nào đó chính là tiến hoá lấy nhục thân, dần xếp lại từng sợi cơ bắp, cơ xương, thể chất, lực phủ ngũ tạng theo càng ngày càng hoàn mỹ. Hoặc theo một cách nào đó chính là kích thích lấy nhục thân phát triển, lấy năng lượng hấp thu để tôi luyện cùng tăng cường độ cứng rắn.

Hiểu theo một cách nào đó luyện thể trường phái có hai cách thông thường nhất, chính là hấp thu năng lượng để cao phẩm chất, cách còn lại là tôi luyện nó, rèn giũa nó theo cách hoàn hảo nhất. Hai cách này hoàn toàn không có một chút mâu thuẫn, ngược lại bổ sung và hoàn chỉnh cho nhau.

Có thể tưởng tượng như này: Luyện thể tu luyện giống như rèn lấy một thanh kiếm. Hấp thu năng lượng tốt có thể để cao phẩm chất nguyên liệu, nhưng để thành tựu được bảo kiếm thì lại phải yêu cầu đi qua thiên chuy bách luyện mới thành được. Thể nên việc sắt tốt với rèn tốt không mâu thuẫn với nhau chính là đạo lý này.

Chính vì lý do như vậy, thể nên con đường thể tu so sánh với cách con đường khác lại có một cái khó vô cùng lớn đó chính là về mặt rèn luyện cùng kiên trì, cấp bậc nhanh nhất chính là phá rồi lập, cực kỳ khó xuất hiện việc nhất niệm đốn ngộ mà thành công.

Tất nhiên, rèn luyện cũng phải tùy vào cường độ. Tựa như vừa rồi, đạo lôi kiếp kia tuy rằng có thể tổn thương thanh y nhân nhưng cường độ lại xa xa không đủ, trừ khi là đến liên tục chứ không thì hại lại nhiều hơn lợi. Đó cũng chính là lý do thể tu phải chú ý về cường độ tu luyện, cao quá cũng dở mà thấp quá cũng dở. Nếu không thì việc gì con đường luyện thể yêu cầu lại khó như vậy? Cứ ngồi nhà tự mình lấy dao rạch tay là được rồi.

Tự nhủ về sau, hắn nhìn lại bầu trời, tay vẫy một cái.

Đạo tiếp theo mới đang trên đường tới, bỗng dưng bị chặn động. Nhìn lại thì đã thấy kiếp vân từng lỗ chỗ, xung quanh trải dài các thanh lam sắc cực kiếm.

Mười thanh, trăm thanh, ngàn thanh, vạn thanh...

Thanh y nhân đạp không mà lên, mỗi bước giống như giẫm tại không khí đồng dạng.

“Để ta xem ngươi có thể có bao nhiêu thực lực đi.”

Đùng đoàng! Tiếng sấm như đáp trả lại thanh âm của hắn, kiếp vân lại bắt đầu ngưng tụ lại một lần nữa, lần này, chính là từ sắc!

...

Một lúc sau, một bóng người hạ xuống, trên thân lỗ chỗ từng đạo vết thương.

Bộ thanh y đang mặc trên người cũng lộ ra vẻ rách nát, chữ sau lưng cũng đã thành chữ “Dị”.

Hắn ho ra một ngụm máu, cảm thán:

“Uy lực quả nhiên khác biệt, đủ để làm ta trọng thương! Đặc biệt là đạo cuối thể mà còn kèm theo linh hồn công kích, làm ta cũng có chút trò tay không kịp.”

“Bất quá lần này thật đúng là lần lớn, cũng không uống chút nào.”

Thanh y nhân ánh mắt bỗng trở nên xa xăm, cũng lại vô thần. Lúc này thể gian trước mặt hắn lại tựa hoá hư không, nhanh chóng chuyển thành một căn phòng khách sạn Vip 10 sao, phía trước mặt chính là một cái Ipad.

Hắn nhấc tay lên kiểm tra thông tin:

『 』 Thông tin nhân vật 『 』

《 Kí Chủ 》: 【Lưu Chính Minh】【chưa có danh xưng】

《 Trạng Thái 》: 【46%】

《 Công Pháp 》: 【Hỗn Chân Công】

《 Thân Pháp 》: 【Lăng Ba Vi Bộ】

《 Skills 》: 【Lý Bạch Kiếm Pháp (NĐTS)】

【Vạn Kiếm Quy Tông (ĐPTC)】

【Chu Thiên Tinh Thần Hạ PhẩmKiếm (LHTT)】

【Quỳnh Thiên Phong (ĐĐNT)】

【Hầu Tử Thâu Đào (ĐĐNT)】

【Hắc Hồ Đào Tâm (SKMK)】

【Tam Thiên Niên Thống Khổ (ĐĐNT)】

《 Trang Bị 》:【Xích Ngọc Cầu】【Giày Thép】

《 Cảnh Giới 》:【Bậc hai nhất trọng địa】

【Siêu Phẩm Nhập Thánh】

【 840000/9999999】

【Kim Đan: 12 chuyển】

《 Thần Niệm 》:【1km】

《 Năng Lượng 》:【32060/225000】

《 Thần Thông 》:【Phân Thân (Lv4) (+) 】【Bạch Nhân (Lv4) (+)】

《 Dị Năng 》:【Kết Lực (Lv8) (+) 】【

《 Ý Cảnh 》:【Thời Gian Kiếm Ý (9 đoạn) 】【

【Thái Dương Kiếm Ý (5 đoạn) 】【

【Thái Âm Kiếm Ý (5 đoạn) 】【

【Thiếu Dương Kiếm Ý (5 đoạn) 】【

【Thiếu Âm Kiếm Ý (5 đoạn) 】【

【 Lôi Đình Dao Ý (6 đoạn) 】【

《 Tiên Thiên Linh Vật 》:【Bất Diệt Linh Viêm】

▮ Stats ▮ :

《 Hp (Máu) 》:【 500300 】【

《 Str (Lực lượng) 》:【 2104000 】【

《 Speed (Tốc độ) 》:【 150680 】【

《 Int (Độ suy tính) 》:【 150360 】【

《 Wit (Vận tốc suy nghĩ) 》:【 150490 】【

《 Men (Cường độ tinh thần) 》:【 150490 】【

《 Soul (Cường độ linh hồn) 》:【 150570 】【

《 Dex (Độ linh mẫn) 》:【 544000 】【

《 Acc (Độ chính xác) 》:【 150600 】【

《 Def(Phòng ngự) 》:【 1205000 】【

▮ Túi Đồ ▮ :

《 Hệ Thống Điểm 》:【 10 】【

《 Rút Thương 》:【 Đồng 】【 2 】【 (+) (100 HTĐ)

【 Bạc 】【 0 】【 (+) (500 HTĐ)

【 Vàng 】【 7 】【 (+) (1000 HTĐ)

【 Bạch Kim 】【 1 】【 (+) (5000 HTĐ)

【 Kim Cương 】【 0 】【 (+) (10000 HTĐ)

【 Chí Tôn 】【 0 】【 (+) (? HTĐ)

▮ Luyện Đan ▮

■ Luyện Khí ■

■ Shop ■

■ Nhiệm Vụ ■

■ Thông Báo ■

■ Giám Định ■

“Khí huyết không có nữa điểm thay đổi, bất quá lực lượng được đề cao tận những ba lần? Phòng ngự gấp bốn lần? Linh miễn gấp khoảng ba lần? Lòi to a! Đáng tiếc rằng việc mượn lõi kiếp rên thể cũng không thể đề cao tự thân tốc độ, cùng lắm là nhờ thân thể dẻo dai cùng bền bỉ hơn thôi, nếu không thì tốc độ của ta lại còn nghịch thiên nữa.”

“Không chỉ có như vậy, nhờ có lần chiến đấu này, do rằng ta lĩnh ngộ [Lôi Đình Đao Ý] chính là từ thiên kiếp mà đến, càng quan sát nhiều thì lại càng dễ lĩnh ngộ, vậy mà cũng đạt đến lục đoạn. [Chu Thiên Tinh Thần Hạ Phẩm Kiếm] đã đạt đến được Lô Hoà Thuần Thanh, ta đối việc ảnh hưởng tinh thần lực lượng càng thêm dễ dàng. “

“Lần này gần như dùng trọn lấy đa số tinh thần lực mới đạt được đến hơn vạn thanh, lần sau hiệu suất chính là tăng cường rất nhiều, nương theo đó Thiếu Âm cùng Thiếu Dương Kiếm Ý cũng có thêm tăng cường. [Vạn Kiếm Quy Tông] cũng là làm môn một cước vào Nhất Đại Tông Sư, việc chuyên hoá từng loại ý cảnh cũng càng thuần thực hơn. Bất quá tình trạng của ta thực sự cũng không có tốt lắm nếu cứ tiếp diễn như này. Khí huyết không theo kịp tự thân lực lượng tiêu hao, mỗi một lần khôi phục thời gian cũng lại dài hơn, ta cũng không thể cứ dựa vào Bất Diệt Linh Viêm hay là đan dược mãi được. Năng lượng thiếu thốn đột phá a.”

Lưu Chính Minh lắc đầu, cũng lui ra khỏi hệ thống không gian. Hắn nhìn lấy Lỗ trưởng lão đang nằm như chó chết lộn què bên cạnh, lại nhìn một đốm lõi điện lấp loé cạnh. Tâm niệm nhất động, viên từ lõi điện kia bay vào mồm Lỗ trưởng lão, lại cũng dần âm đạm.

Lưu Chính Minh nói:

“Ta cũng không tiện luyện hoá của người. Tu sĩ nếu như không có luyện hoá lấy Lôi Kiếp Bàn Nguyên sau khi độ kiếp thì đối căn cơ ảnh hưởng chính là không tốt. Có thể ta không vấn đề gì, bất quá đối với người bản địa sinh trưởng ở đây giống như người thì ta cũng không có rõ lắm? Bất quá đề phòng là hơn.”

Nói xong hắn nhắc Lỗ trưởng lão lên lưng, thân ảnh cũng lập tức tiêu thất. Lưu Chính Minh tuy rằng bị trọng thương kha kha nhưng di chuyển với tốc độ bình thường chính là còn có thể.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cầm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 104: Thực hư thần bí nhân cùng suối nước nóng

Một thời gian sau, tại sâu bên trong một sơn cốc ẩn, nhìn từ ngoài khó có thể phát hiện điều gì, nếu có cũng là sẽ tự động bỏ qua. Bất quá nếu như xuất hiện Trần Pháp Sư có đạo hạnh cao thâm đi qua thì cũng sẽ phải choáng ngợp. Bởi vì trong sơn cốc thể mà bố trí lấy mấy chục cái Mê Tung trận, Chưởng Nhân trận, Ao Ảnh trận, Khai Quang trận, Dẫn Từ trận, Bát Môn trận,... cấm chế lại đây rầy.

Tuy rằng phẩm chất thấp nhưng người bố trí lại lấy số lượng ăn bù chất lượng. Vốn mỗi một trận pháp chỉ có thể vây khốn tầm từ Nhập Thần trung kỳ phía dưới, bất quá trận pháp này lại đan xen trận pháp nọ, lại tạo thành tuần hoàn rất khó phá huỷ, thành ra là coi như Nhập Thần đỉnh phong đến cũng không có trướng gì dùng, trừ khi là Trần Pháp Sư bản lĩnh cũng khá cao cường.

Đặc biệt nếu đề ý kỹ là còn một toà Thiên Cấp Tự Linh trận không ngừng cung cấp lấy linh khí, thành ra là trận pháp ẩn theo lý thuyết là không lo bị tiêu hao hết.

Điểm mạnh của việc bố trận như này là nó có uy lực điệp gia, bởi vì đa số đều chỉ là Huyền Cấp, cao nhất cũng là Thượng phẩm, nên tương đối là dễ điệp gia, thành ra là uy lực cũng được tăng cường. Bất quá nó lại có một thiếu sót lớn so với trận pháp cấp bậc cao hơn chính là đối với cao thủ mà nói quá dễ đánh vỡ và phát hiện.

Trận pháp tại Phi Vũ Đại Lục cũng giống như Đấu Thiên đại lục đều chia làm Hoàng Huyền Địa Thiên cấp bậc. Trong đó Hoàng cấp là có thể đối phó võ giả từ Nhập Thánh phía dưới, Huyền cấp chính là từ Nhập Hoá cảnh phía dưới, Địa Cấp đỉnh phong là có thể chơi cả Quy Nhất, Thiên cấp?

Cho dù có điệp gia bao nhiêu lần nữa nhưng về mặt bản chất cấp bậc vẫn không đổi, thành ra là đây chỉ có thể ảnh hưởng lên số lượng, một Nhập Hoá cấp bậc đến là tất cả đều sẽ phan phui.

Bất quá điều này cũng không có ảnh hưởng đến Lưu Chính Minh. Hắn bước vào trong, xuyên qua hết trận pháp tựa như hậu hoa viên nhà mình.

Hắn nhanh chóng dừng lại ngay trước cửa, tay quàng Lỗ trưởng lão xuống. Vừa mở cửa thì chính là như đột nhiên có cảm ứng, tay trái cách không chính là một chưởng. Một bóng người nhanh chóng bị chặn lại, trên mặt hiện lên một dung nhan tuyệt mỹ.

“Được, đánh lên không tệ. Tu luyện chiêu này thêm mấy ức vạn năm nữa chắc là đủ để ta xuống mặt đất mà sát rồi.”

Lưu Chính Minh tặc lưỡi khen ngợi, bất quá giọng điệu thuần một chất trào phúng.

Hôm qua hắn cùng Cầm Minh Nguyệt mới thiết lập một cái động phủ ở đây, do thời gian cũng không có nhiều, với lại trên đường đi cũng tiện thể lượm sát luôn hai con Nhập Thánh yêu thú, Lưu Chính Minh mới đủ tiền mua thêm được mấy bộ Huyền Cấp Trận Pháp, cũng có thêm được kha khá tài nguyên.

Vị trí này là ở đoạn nằm cách xa Lâm Vũ Trấn về hướng Tây Bắc, nằm ở một đoạn nằm tại dãy núi Phá Hiên, cách đều Quang Hợp Sâm Lâm cùng hồ Huyền Quang. Nơi đây địa thế cũng là bình thường không ít người lui tới, bởi vì ngoại trừ phía Đông Nam có Lâm Vũ trấn ra còn lại thì đều chỉ có mỗi rừng núi, yêu thú nhiều vô cùng.

Bất quá từ sau khi Lưu Chính Minh ra tay diệt sát bớt đi thì đám còn lại đều đã lựa chọn thuần phục với tiểu Kim. Lý do đương nhiên khỏi cần nói, bởi vì Nhập Thánh cảnh cơ hồ đều đã bị Lưu Chính Minh diệt trừ, thành ra tiểu Kim chính là đệ nhất tu vi ở đây. Vốn là thế giới của yêu thú kẻ thắng vi vương, việc lập tiểu Kim làm đại vương đã là chuyện vãn đã đóng thuyền.

Xử lý xong việc kiến tạo động phủ, việc này Càn Minh Nguyệt làm tốt hơn hẳn nhiều, dù sao thì hẳn tuy rằng đối hoạ tiết thì có thể có nhiều ý kiến, bất quá đối cấu trúc thời kỳ này thì hẳn là rất đặc rồi, thì Lưu Chính Minh cũng bắt tay vào kiến tạo trận pháp. Với trình độ trận pháp của hẳn thì chỉ trong thời gian rất ngắn thôi là đã hoàn thành mấy chục toà Huyền Cấp trận rồi.

Nơi đây cũng có thể xưng làm một khối bảo địa, quang cảnh xanh tốt, nếu như không phải do có yêu thú quá nhiều thì có lẽ đã có vô số người lên đây an cư lập nghiệp rồi. Lâm Vũ trấn cũng không có thành lập lên tận trên này, bởi vì chỗ này coi như tiêu diệt được Nhập Thánh yêu thú xong thì đối mặt ngoại trừ Lâm Vũ trấn ra còn lại giao thông cũng không có tiện lợi, lại còn thường xuyên bị yêu thú quấy nhiễu, đặc biệt còn có Ngũ Long trại đang nhìn chăm chăm, Lâm Vũ trấn cũng không có đủ nhân lực để chiếm lấy.

Do rằng Càn Minh Nguyệt ngủ suốt ba tuần lễ nên hẳn đã yêu cầu nàng phải hoạt động một chút, đồng thời phải chứng không thuần thực tự thân lực lượng. Thế nên hẳn mới nghĩ ra việc đề nâng thử học cách đánh lên mình. Cách này có thể rèn luyện độ nhạy bén của hẳn, cũng huấn luyện một chút kỹ năng chiến đấu ngoài lề cùng kỹ xảo cho nàng, một công đôi việc.

Càn Minh Nguyệt đương nhiên là đồng ý, nàng cũng hiểu là mình vẫn cần thời gian đến thích ứng lực lượng mới, cộng với nếu đánh lên thành công thì tương đương với việc đem được Lưu Chính Minh về xuống sân nhà ma sát, việc đại khoái nhân tâm thế sao có thể từ chối được.

Đừng có xem thường mấy cái tiểu xảo chiến đấu như kiểu này, bởi nó có thể khiến nàng kiểm soát khí tức, ẩn thân, đối linh lực chứng không càng thêm thuần thực, cũng nhận biết vị trí tiến hành tấn công tốt nhất, quan sát lấy nhược điểm trên người mục tiêu, vân vân và mây mây...

Bất quá đương nhiên nàng đây là chơi trội với dân gạo cội. Dù rằng Lưu Chính Minh không có sử dụng Thân Nô Ấn nhưng với thời gian sinh hoạt trong rừng mấy tháng, ngày nào cũng tập luyện với đầu thú lúc Lưu Chính Minh còn là đầu già, mấy trò của Càn Minh Nguyệt tuy đôi lúc mới lạ bất quá cũng không có phá vỡ được đề phòng của hẳn.

Càn Minh Nguyệt nơi nào còn nghe không hiểu, bất quá nàng cũng không có sinh khí, mà là nhìn chăm chăm trên người hẳn:

“Chủ nhân! Người làm sao vậy?”

Lưu Chính Minh nhận ra nàng là đề ý vết thương trên người mình, tiện tay khoát khoát cái:

“Không có gì đâu. Chỉ là mấy vết thương ngoài da thôi. Nghỉ một chút là khỏi áy mà.”

Tuy rằng trên đường về hẳn cũng đã khôi phục được phần nào, bất quá dù sao cũng đã rất lâu rồi từ khi mà hẳn bị thương nghiêm trọng như này, hiện tại thì khí tức mới chỉ khôi phục được bảy thành.

Nói xong hẳn định bước đi tiếp thì bỗng có một bàn tay nhanh chóng giữ vai hẳn lại, chỉ thấy Càn Minh Nguyệt nghiêm túc nhìn hẳn nói:

“Chủ nhân! Ta thật sự là nói nghiêm túc! Người thực sự cần phải nghỉ ngơi. Đừng có nói rằng đây chỉ là mấy vết thương ngoài da. Thứ nhất chứng lực vừa nãy của người mặc dù về lực lượng không có thay đổi, nhưng về độ tinh diệu so thường ngày là kém hơn hẳn. Thứ hai ta có thể thông qua Thân Nô Ấn cảm thấy mặc dù thể trạng của người có vẻ vẫn còn bình thường, bất quá tinh thần lại phi thường suy yếu, người tốt nhất là nên đi nghỉ đi.”

Lưu Chính Minh nghe thế mới hơi giật mình một chút, dạo gần đây hẳn đúng là suy tính và tu luyện hơi quá nhiều rồi, thiết lập trận pháp, dò xét, tổng hợp thông tin, suy đoán, chiến đấu,... rất nhiều chuyện đã khiến cho tâm trí của hẳn trở nên yếu đi, tinh lực cũng có chút không đủ. Nếu không phải Càn Minh Nguyệt nhắc thì hẳn cũng không có đề ý.

“Thôi được rồi, có lẽ người nói đúng. Ta đúng là cần nghỉ ngơi một chút. Trận chiến quan trọng nhất cũng sắp tới rồi, kẻ thù lần này kì thực gọi là không phải quá nguy hiểm bất quá lại vô cùng quý dị và nhiều bài tẩy. Đối đầu hẳn đúng là cần tinh thần toàn phần mới có chắc ăn.” Nói đến đây Lưu Chính Minh nhớ lại trong ký ức, cái thứ mà Hắc Long trại chủ đã đưa tay ra bóp nát.

Tuy rằng nhìn qua thì rất giống một cái ngọc giản, kết hợp với Không gian truyền tống trận pháp, cả hai cái ở Sàng Hải Châu tuy hiếm bất quá không phải là không có. Nhưng Lưu Chính Minh là cỡ nào nhân lực? Hẳn nhìn cân trọng thì lại phát hiện ra, đó căn bản không phải là ngọc giản mà chính là một loại phù lục, cùng thể loại với Không Gian truyền tống phù hẳn (tất nhiên của hẳn đương nhiên là cao cấp hơn).

Lưu Chính Minh nhờ vào thông tin chiếm được từ hai trấn mới biết rằng Sàng Hải Châu phù lục sư là không có tồn tại, không biết rằng tam quốc vương triều có tồn tại hay không nhưng tại mặt ngoài là khẳng định không có. Điều này càng làm dấy lên nghi hoặc của hẳn về thân phận của kẻ này.

Đã có mấy lần Lưu Chính Minh định mắng một lần xông thẳng vào trại doanh địch, đề rồi phát hiện ra là chuyện này nguy hiểm hơn hẳn tưởng. Ẩn sâu dưới núi Kiến Nhai chính là một khu mật thất mà ngay cả Bạch Nhân cũng nhìn không thấu. Thành ra hẳn đến bây giờ vẫn chưa có biết kẻ chủ mưu là ai, bất quá thực lực của hẳn khẳng định cao nhất cũng chỉ là Nhập Hoá cấp bậc, còn trong điện Lưu Chính Minh có thể đối phó.

Làm sao hẳn biết? Nhờ vào một số suy luận cùng thông tin dạng mờ mờ. Nói thật là đề đối phó thần bí nhân kia Lưu Chính Minh cơ hồ là lực tưng cả núi Kiến Nhai lên rồi. Càng hiểu nhiều thì hẳn lại càng thấy kẻ này nguy hiểm.

Thấy Lưu Chính Minh loay hoay định hướng phòng ngủ mà đi, Càn Minh Nguyệt lại chạy lại kéo vai hẳn. Lưu Chính Minh quay đầu lại, thanh âm có chút mệt mỏi:

“Gi há? Sẽ không phải người muốn làm gối ngủ cho ta chứ. Hắc hắc, ta cũng không có ngại khi có mỹ nữ nha.”

“Bớt giỡn đi.” Càn Minh Nguyệt mặt không biểu tình nhìn hẳn” Đi theo ta.”

Nói xong liền kéo tay Lưu Chính Minh đi.

Lưu Chính Minh lúc này cũng không có vận dụng thần niệm, cũng không có dùng Bạch Nhân, những thế đầy trên căn bản đều hao tổn tinh lực, và hẳn thì đang tiết kiệm hết sức có thể. Hơn thế nữa, hẳn cũng có chút hiểu kỳ rằng Càn Minh Nguyệt định dắt tay hẳn đi đâu.

Đi được thời gian tầm năm phút, thì Lưu Chính Minh đã thấy nàng dẫn hẳn đến một cái hang đá. Ngay tại lúc mà hẳn còn đang có chút mộng bức, chỉ thấy Càn Minh Nguyệt lấy chân đạp đạp một cái, một cái cửa sập xuất hiện ngay tại bên dưới bọn họ, và thế là cả hai đều rơi xuống.

“Ta không biết là người cũng biết Thiên Công Thuật đấy?” Thanh âm tò mò của Lưu Chính Minh vang lên, hẳn nhớ rõ lần trước nàng đâu có biết Thiên Công Thuật đâu?

“Cái này thuộc về tiểu đạo lúc trước sư phụ truyền lại cho ta, cũng chỉ là tiện tây mà chỉ dạy thôi, ta cũng chỉ biết một số loại cơ quan đơn giản chứ cũng không có gì nhiều.”

“Không sao! Nếu cứ luyện tập thêm một chút thì khả năng cao là người có thể chơi được với đám chế tác lăng mộ cổ Ai Cập rồi đấy.”

“Họ là ai vậy?”

“... Quên đi. Máy gia hoà từ thế giới của ta ấy mà.”

Trò chuyện bất quá ba giây, và hai người cuối cùng đã tới nơi. Nhìn lấy trên đầu một cái hồ sâu hơn sáu chục mét, Lưu Chính Minh có chút lắc đầu:

“Cũng may chúng ta là tu sĩ, người thường mà rơi thế này chắc đã thập tử vô sinh. Sau này chú ý chút mới được. Tới nơi rồi, người định cho ta xem cái gì vậy?”

Xung quanh toàn bộ chính là một cái hang đá lớn, được che phủ đầy bởi rêu, không khí cũng lộ ra có chút ẩm thấp.

“Ồ ngay đây.”

Nói xong Càn Minh Nguyệt hướng bên cạnh một đám đi tới, tay gạt đi toàn bộ. Thì ra ẩn phía sau đám đá cùng rêu đầy còn tồn tại một hang động nữa.

Lưu Chính Minh bước theo đi vào, cũng có chút choáng ngợp bởi khung cảnh xung quanh, và đặc biệt nhất chính là...

“Suối nước nóng!”

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 105: Khoa học kỹ thuật

“Hôm qua ngay tại lúc đang thử đi dò xét xung quanh ngọn núi thì ta bỗng phát hiện ra cái này, mới đợi đến hôm nay người về tới thì mới thông báo.” Càn Minh Nguyệt giải thích.

Lưu Chính Minh nghe xong cũng chỉ gạt đầu một cái. Hắn đem mắt dời về nơi phương xa, ngay tại nơi mà suối nước nóng tuôn trào ra, đôi mắt lại hoá màu trắng dã.

Lưu Chính Minh cười nhẹ:

“Quả không hổ là nhân vật chính khí vận a! Dù là ở thế giới khác thì cũng có thể dễ dàng tìm được bảo địa như thế này.”

Càn Minh Nguyệt ngạc nhiên, tuy rằng nàng đã nghe hắn nói khá nhiều lần về nhân vật chính bất quá Lưu Chính Minh cũng chưa có bao giờ giải thích toàn bộ cho nàng, đều nói nàng tầm mắt không đủ, nhưng nàng kì thực cũng không có hiểu tại sao lại xưng làm bảo địa.

“Không phải chỉ là suối nước nóng thôi sao, có gì lạ cơ chứ? Thậm chí nơi đây cũng không phải linh tuyến!”

Linh tuyến muốn nói chính là sông hồ trái qua nhật nguyệt tinh thần, thiên nhiên linh khí tẩy lễ, trong lòng có linh khí, tu hành giả có thể hấp thu lấy linh khí bên trong đẩy đẩy mạnh tốc độ tu luyện.

Lưu Chính Minh gạt đầu:

“Không sai! Nếu chỉ có thế thì cũng không có làm ta coi trọng. Bất quá người biết bên cạnh suối nước nóng thì sẽ có gì sao?”

Càn Minh Nguyệt lắc đầu biểu lộ không biết.

“Suối nước nóng trên bản chất chính là những mạch nước ngầm được đun nóng bởi địa mạch! Tất nhiên là nhiệt lưu rồi. Tuy rằng cấu tạo kiến trúc của nơi đây so sánh với Trái Đất khác biệt rất nhiều, cộng thêm linh khí ảnh hưởng đối với địa mạch làm cho tính chất cũng có chút biến đổi, bất quá không vấn đề gì, tác dụng nó vẫn như cũ có thể sử dụng.”

“Sử dụng như thế nào?” Càn Minh Nguyệt tò mò hỏi.

“Địa mạch tại các thế giới lấy tu luyện dạng này làm chủ thì hoàn toàn có khả năng lấy khí dẫn thể, đã thông khiếu huyết, tu luyện sẽ bớt đi được rất nhiều trắc trở, cũng đối với hoá hệ tu sĩ có rất nhiều chỗ tốt. Nhưng điều quan trọng nhất, là nó có thể sử dụng để tạo ra điện! Ra năng lượng!”

“Năng lượng!”

“Đúng, năng lượng. Đầu khí chính là một loại năng lượng tồn tại trong tự nhiên, linh khí cũng vậy. Năng lượng có thể tồn tại dưới vô số trạng thái khác nhau, ví dụ như gió chính là một loại năng lượng, lời điện cũng chính là một loại năng lượng, đất đá dầu mỏ chính là một loại năng lượng. Không những thế, loại năng lượng chủ lưu còn tượng trưng cho Pháp Tắc Áo Nghĩa của thế giới đây.”

“Có rất nhiều nơi, năng lượng cực độ không ổn định, cũng có nơi lại vững như bàn thạch. Cấp độ năng lượng càng cao cũng tương quan với cấp bậc của thế giới đấy càng cao, tuy trường hợp dễ hay khó sử dụng. Đối với bất cứ một nền văn minh nào, khai thác năng lượng chính là một trong những điều trọng yếu nhất, rồi từ đó họ mới có thể diễn hoá năng lượng nguyên bản đấy thành các dạng khác nhau, cũng ảnh hưởng trực tiếp tới thế giới diễn hoá lượng từ cấp bậc và còn sâu hơn thế.”

“Các nền văn minh sẽ không ngừng cọ xát, và thứ mà không trụ nổi ắt sẽ bị đào thải, để phù hợp cho nền văn minh có độ tương thích cao với Pháp Tắc Thiên Đạo của thế giới đấy hơn. Đó cũng nhiều lúc có thể gọi là Văn Minh Chí Lý, trọng tài trên thần khí vận cực độ.”

“Văn minh là gì? Đó là một loại khái niệm ảnh hưởng mang tầm vóc vĩ mô, được tạo thành bởi vô số cá thể tồn tại, tượng trưng cho cách họ có thể sử dụng năng lượng theo cách nào. Ví dụ lấy Đầu Thiên đại lục của người, văn minh chính yếu nhất của nó chính là tu luyện lấy Đầu Khí, truy cầu trường sinh, một vị Đầu Đế có thể vận năm bắt hủ, tay nắm nhật nguyệt tinh thần, chân đạp hư không. Phạm nhân thì cũng chỉ có cách tu luyện để mạnh hơn thôi chứ cũng không có con đường tắt. Vậy văn minh của người theo cách nào đó gọi là văn minh lấy tu luyện làm chủ, gọi chung là Đầu Khí lực lượng.”

“Mỗi nền văn minh tại các thế giới khác biệt đều sẽ có tồn tại những điểm riêng của chính nó. Lấy ví dụ, có một số thế giới truy cầu Tiên Đạo, Ma Đạo, có một số lại truy cầu lấy Võ đạo, lấy quân sự thực học, lấy Ma Pháp chi đạo, lấy Thần đạo,... Vậy đặc điểm chung của các nền văn minh là gì? Nó chính là sự tiến bộ!”

“Nền văn minh mà lừng lẫy mãi không chịu tiến bộ thì sẽ giống như là một tu sĩ sắp hết thọ nguyên mà không đột phá nổi vậy. Khả năng cao nhất chính là tu sĩ đẩy hình thần cầu diệt, bất quá con cháu sẽ được kế thừa lại những gì đã được học, để rồi tự tìm cho mình con đường tu luyện mới. Nền văn minh cũng như vậy, sẽ học tập từ các nền văn minh cũ đã bị đào thải, đã bị phủ bụi trong lịch sử để ngày càng tiến bộ hơn với mỗi trường cùng các ảnh hưởng tác động của thời gian.”

“Lấy ví dụ như Trái Đất, vị diện mà ta được sinh ra cùng lớn lên. Nơi đây có tu sĩ hay không ta cũng không rõ ràng, bắt quá ta có thể nói cho người về lịch sử văn minh của Trái Đất. Khởi nguồn là các tộc quần sống chung với nhau, sau đó là hái lượm săn bắn, làm nông nghiệp, làm vũ khí tiên tiến hơn, công cụ cũng không ngừng được cải biến. Cuối cùng sau hơn mấy vạn năm tiến hoá từ Người Tinh Khôn, văn minh Trái Đất đã phát triển tới một cấp độ mà người cũng khó có thể tưởng tượng được, hay còn được gọi là khoa học kỹ thuật.”

“Chúng ta có thể không có pháp bảo, linh khí điều linh, cũng không có cường giả phi thiên độn địa, chúng ta chỉ có mỗi khoa học kỹ thuật. Vậy người có biết khoa học kỹ thuật tồn tại mạnh được tới mức nào không?”

Càn Minh Nguyệt tò mò hỏi:

“Mạnh tới mức nào?”

Rất nhiều lần nàng có hỏi Lưu Chính Minh liên quan đến vị diện nơi mà hắn sinh ra, bắt quá hắn rất ít khi lộ ra thông tin đến vị diện này, chỉ bảo rằng là đó là nơi lấy khoa học kỹ thuật làm chủ. Điều này cũng làm cho nàng rất tò mò vì nàng cũng không biết khoa học kĩ thuật đến tột cùng có thể làm gì.

Lưu Chính Minh cũng không có dài dòng:

“Thôi được rồi, vậy đề ta lấy ví dụ. Bây giờ chúng ta hãy coi thử như có một tên Đẩu Thánh cấp bậc cường giả nhỏ, Đẩu Đế ta cũng không có rõ lắm, bởi vì Đẩu Đế chính là đã nắm giữ Áo Nghĩa rồi, mà khoa học cơ bản là lấy lực lượng từ thiên nhiên thành ra có vẻ cũng không có tác dụng là mấy. Được rồi, vậy ta sẽ lấy tạm một tên Đẩu Thánh cửu tinh làm ví dụ, nếu như hắn dự định ngạnh kháng, không dùng não, không đánh lén, không có gì cả, tất cả chỉ dựa vào nắm đấm nói chuyện. Biết sao không? Một người phạm binh thường, là con kiến hôi trong mắt một tên Đẩu Thánh cường giả, chỉ động một ngón tay cũng giết được hắn!”

“Hả?!” Càn Minh Nguyệt chấn kinh. Một người thường chỉ động một ngón tay cũng giết được một tên Đẩu Thánh cường giả? Si tâm vọng tưởng a?

“Tất nhiên, nóc cả một đồng bom nguyên tử cùng kinh khí vào mặt thì nếu Đẩu Đế không có dùng Áo Nghĩa hộ thân ta cũng nghi ngờ là chết chắc như thường. Hiểu không, chỉ cần một cái nút bấm thôi, và bùm! Một tên Đẩu Thánh đi đời! Thân hồn cầu diệt! Coi như hắn có tu luyện lấy Thời gian giới vực hay đánh võ không gian thì có làm sao? Sự phản rã nguyên tử hoàn toàn có thể đánh vỡ được.”

“Bắt quá nói đi cũng phải nói lại. Sự giao tranh giữa hai nền văn minh hoàn toàn khác biệt giữa hai vị diện hoàn toàn khác biệt kì thực cũng chỉ là sự giao tranh giữa hai cái Thiên đạo thế giới với nhau mà thôi. Cái trên cũng chỉ là một cái ví dụ đơn giản nhất, thể hiện tính chất lực lượng khác biệt mà thôi, bởi vì khoa học kỹ thuật lực lượng dùng mạnh nhất, không có đến từ tự thân, mà đến từ ngoại lực. Đây chính là một đầu trục chỉ quy tắc Thiên đạo. Thiên đạo cung cấp lực lượng mạnh, khoa học sẽ mạnh, bởi đây chính là vấn đề về mặt hiệu suất rồi.”

“Thiên đạo sẽ bảo hộ lấy nền văn minh của vị diện đó, đó chính là văn minh chi lý. Hai vị diện trừ khi xuất hiện trạng thái dung hợp, hoặc là giữa hai nền Văn Minh chi lý có độ tương thích cao, thì trạng thái phòng vệ mới có thể được giảm xuống, độ tương thích càng cao dẫn đến việc tác động giữa hai vị diện cũng càng cao. Tất nhiên, người cũng có thể vượt qua được ảnh hưởng giữa các vị diện, nếu như nền văn minh đẩy mạnh hơn sự tồn tại của Pháp Tắc nơi đó.”

“Đề phát triển một văn minh là vô cùng khó khăn. Ví dụ như ta muốn phát triển lấy khoa kỹ tại nơi đây, thì nền khoa kỹ này so sánh giữa các thế giới khác biệt cũng tồn tại sự khác biệt, ví dụ: hệ thống entropy, sự chuyển hoá cơ bản nguyên tử hạt Quark, hệ thống năng lượng, trọng lượng, các quy luật cơ bản của vị diện, tựa như Không gian.”

“Văn minh, đại bộ phận chính là một loại Thiên đạo đầu tư, lấy nó diễn hoá sâm la vạn tượng, từ đó bỏ khuyết lấy Thiên đạo, không ngừng làm cho nó trở nên hoàn thiện hơn, pháp tắc mạnh mẽ hơn, rồi cuối cùng, tấn cấp!”

“Tất nhiên có lợi cũng sẽ có cái hại. Tuổi thọ của mỗi người sống tại thế giới của ta trung bình ít qua nổi trăm tuổi, hơn thế là coi như một tên Đẩu Hoàng, Đẩu Vương cấp bậc nếu mà thông minh một chút cũng có khả năng huỷ diệt cả nền văn minh này rồi. Vậy nên thế sự không có gì là tuyệt đối cả.”

“Kỳ thật văn minh đạt đến trình độ nhất định sẽ xuất hiện cái gọi là Vạn Pháp Quy Nguyên, ví dụ như một Đẩu Đế sẽ rất dễ dàng học hỏi lấy được kiến thức khoa học, hoặc là khoa học sẽ tìm ra cách dễ nâng cao cấp bậc sinh mệnh cho con người vậy. Tất cả đều là một sự truy tìm, một con đường không có hồi kết, cũng không có nơi bắt đầu, người cũng có thể hiểu đơn giản, là Đạo!”

“Tất nhiên những điều ta nói trên về căn bản chỉ là một loại khái niệm đơn giản nhất do tính chủ quan của ta mà thôi, hay cũng có thể gọi là theo thế giới quan của ta, ta đã diễn giải theo cách dễ nhất mà người có thể hiểu rồi.”

Lưu Chính Minh cũng không có bốc phét, đây kì thực chính là cách thế giới được nhìn nhận dưới ánh nhìn của hắn, tất nhiên là hắn cũng có lấy ví dụ gần gũi nhất cho Càn Minh Nguyệt dễ hiểu.

Hắn quay sang nhìn lấy nàng đang đứng ngốc trệ bên cạnh, hỏi:

“Người hiểu bao nhiêu?”

“Ta chỉ có thể hiểu đại khái được ý tứ thôi, trên căn bản là Thiên đạo phía dưới tồn tại văn minh, cả hai quan hệ đều là song phương có lợi, Thiên đạo sẽ bảo vệ văn minh đó, và văn minh sẽ nâng cấp lấy Thiên đạo. Bắt quá nếu văn minh không phù hợp là sẽ bị đào thải. Mỗi một Thiên đạo khác nhau tồn tại Pháp Tắc khác biệt, vậy nên hai bên sẽ dụng độ tuỳ theo độ tương thích, từ đó diễn hoá đủ loại vị diện cùng văn minh muôn hình vạn trạng, bắt quá lại có nhiều điểm chung và riêng quan trọng. Trong đó, sử dụng năng lượng chính là một trong các điểm chung lớn nhất.”

Lưu Chính Minh gật đầu:

“Thế cũng được rồi, sau này nếu có dịp thì người sẽ biết được nhiều hơn.”

“Vậy thế tổng kết lại người đang muốn bày tỏ chính là...” Càn Minh Nguyệt như đoán được hắn nói lằng nhằng này giờ đề làm gì.

“Ta hỏi người, độc võ tốt hơn hay khoa võ đồng tu sẽ tốt hơn?” Lưu Chính Minh mỉm cười đáp lại.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 106: Suối nước nóng đùa giỡn

Càn Minh Nguyệt nghe vậy lắc đầu:

“Câu hỏi này, có phần hơi khó trả lời a. Kì thực mặc dù chủ nhân ngươi đã giảng cứu kỹ càng như vậy rồi nhưng ta vẫn chưa được tận mắt trải nghiệm thì cũng khó mà đưa ra đáp án chính xác. Chủ tu Vô học mà nói thì về căn bản là nó vẫn sẽ giống như Đẩu Thiên đại lực hoặc là Sàng Hải châu như này mà thôi. Còn về khoa vô đồng tu..., tuy rằng ta cho phỏng đoán rằng hiệu suất đem lại sẽ vô cùng lớn, nhưng mà cái giá phải trả sẽ là gì nếu hai bút cùng về? Thời gian? Nhân lực? Tài nguyên?”

Nhưng nói đến đây thì nàng lại ngó về phía hấn, hai con mắt lộ rõ thâm ý:

“Bất quá ta cho rằng là ngươi cũng đã có đáp án của chính mình trong lòng rồi a chủ nhân? Thực ra thì ngươi cũng chỉ trưng cầu lấy ý kiến của ta để xem xét xem ý kiến của một người khác đến từ một nền văn minh khác là như nào mà thôi đúng không?”

Lưu Chính Minh gật đầu. Hấn đương nhiên là có đáp án sẵn có rồi. Dù sao thì tại dị giới như này có thể cung cấp rất nhiều điều kiện mà Trái Đất không có, Lưu Chính Minh cũng không ngại thử một lần.

Tài nguyên? Nơi đây tài nguyên đầy rẫy, nhiều cái so sánh với năng lượng nguyên tử còn muốn nhiều và hiệu quả.

Nhân lực? Hấn tuy rằng không biết một vị diện dạng Phi Vũ đại lực như này đến tột cùng là có bao nhiêu người, bất quá vượt qua Trái Đất chục lần là chuyện đơn giản.

Bất quá Càn Minh Nguyệt nói cũng không có sai. Muốn phát triển lấy một phương hướng khác, một dạng văn minh tại cách làm trên là khác biệt, thành ra là hấn sẽ phải hao tổn rất nhiều thời gian cùng tâm tư a.

Tất nhiên, nếu hấn thực sự là muốn thực hiện ý tưởng này, nghiên cứu chính là không thể thiếu, dù sao thì đây cũng là một thế giới khác, tồn tại rất nhiều loại năng lượng kỳ lạ, khả năng bảo đảm kiến thức của hấn tại thế giới cũ ở đây vẫn còn có giá trị là rất nhỏ.

Thực coi như hấn không phải là một thanh niên vừa tốt nghiệp cấp ba mà là một giáo sư chuyên ngành vật lý cơ học lượng tử hay là một siêu kỹ sư điện máy đi, coi như xuyên không sang dị giới, nếu không mất thời gian nghiên cứu, thí nghiệm thì còn lâu mới có thể chế tạo nổi cái gì. Thế giới khác, quy luật khác, đây chính là rào cản rất lớn.

Bất quá Lưu Chính Minh cũng không có vấn đề gì lớn với việc này, hấn nhưng là vẫn có hệ thống a. Chỉ cần từ bên trong đây mua lấy một số bản vẽ vũ khí hay thông tin nguyên lý mà phù hợp với quy tắc của thế giới này là được rồi. Nhưng để phổ cập ra mà nói, cũng yêu cầu lấy thời gian không ít đâu.

Nhưng không vấn đề! Dù sao việc này cũng không yêu cầu phải tiến hành luôn, đây cũng chỉ là một ý tưởng của hấn mà thôi, hiện tại thì hấn cũng chưa có đặt mục tiêu là cả một nền văn minh, mà cứ thử lấy thí nghiệm đầu tiên đã. Vì đây chính là dị giới, nơi mà thọ nguyên cực hạn có thể vượt qua con số hàng vạn năm, thậm chí còn đánh vỡ lấy Sinh Từ hạn chế, trở thành bất tử bất diệt tồn tại, chờ đợi vài năm thì có làm sao? Coi như không được, đợi hấn thành Đế cấp cường giả về sau lại suy tính cũng không muộn. Đương nhiên đây cũng là có phần khá xa vời rồi.

Tóm lại, Lưu Chính Minh tự nhiên nghĩ ra việc vận dụng khoa học kỹ thuật cũng chỉ là do thấy được lợi ích của con đường này. Dù sao nếu như đã không phải không thể, tại sao lại không thử một lần? Hấn cũng sẽ không có thiệt thòi gì.

Lưu Chính Minh gác lại tâm tư đấy về phía sau, nói:

“Bất quá đó cũng là chuyện sau này. Hiện tại cứ xử lý xong chuyện hiện tại đã. Vậy ta đi nghỉ ngơi tí nha. Ngươi trong thời gian này nếu rảnh rỗi thì có thể đi đọc sách tích lũy một số kiến thức cũng được. Dù sao thì coi như hiện tại có thể không dùng đến nhưng ai có thể bảo đảm được tương lai? Đọc nhiều âm thân a.”

Nói xong hấn đi thẳng một mạch ra chỗ bể nước nóng, cũng không có lằng nhằng gì, xoát một cái, bộ thanh y đang mặc cũng bị vứt sang một bên.

Lưu Chính Minh nhìn kỹ xung quanh, nhanh chóng chọn chỗ mà hấn cho là thoải mái nhất rồi chậm rãi đặt người xuống, hai tay khoác sang hai tảng đá bên cạnh.

“A~ Thật là thoải mái a~ Đứng là suối nước nóng a, dễ chịu, thật sự dễ chịu~ Đã bao lâu rồi ta chưa có tắm ở suối nước nóng rồi?”

Cảm nhận lấy nhiệt độ của suối về sau, Lưu Chính Minh cũng không ức chế nổi tâm tình, sáng khoái thoải mái nói ra. Bỗng như nhận ra cái gì, Lưu Chính Minh mới ngửa đầu ra, thì phát hiện lấy Càn Minh Nguyệt mặt đỏ tới mang tai nhìn lấy hấn.

Hai người nhìn lấy nhau, không khí có chút xấu hổ.

Lưu Chính Minh hơi có chút窘 bức. Hấn hiện tại là đang trong trạng thái nghỉ ngơi để khôi phục lại tinh lực để cho tâm thần thanh tịnh, vậy nên trừ khi là có nguy hiểm hay cái gì đó đại loại như vậy xuất hiện thì hấn mới có phản ứng, thần niệm cũng không có dùng, thành ra cũng không có phát hiện Càn Minh Nguyệt vẫn còn đang đứng đấy.

Còn Càn Minh Nguyệt đâu? Nàng vốn là định rồi đi luôn, bất quá nàng cũng không có ngờ là Lưu Chính Minh trực tiếp lại cởi quần áo ra như vậy. Nàng tu vi cũng chính là Đẩu Linh cấp bậc, coi như hơi nước bay trong không khí cũng không có cản được tầm nhìn của nàng, thành ra rằng là nàng nhìn thấy được hết.

Lưu Chính Minh nhìn từ bên ngoài vào thì thấy hấn có vẻ khá là thư sinh, trên thân cũng không có nổi cơ cuồn cuộn. Nhưng mà hấn lại là một tu sĩ, thiên hướng tu hành có hơi hướm luyện thể, thế nên tuy rằng vóc dáng cũng không phải loại đô con nhưng cơ bắp cũng có không ít.

Nhìn lấy từng múi cơ trước mặt, bên trong tựa hồ ẩn chứa vô cùng kinh khủng lực lượng, lại phối hợp với làn da đã thoát thai hoàn cốt của Lưu Chính Minh, thấy thế nào cũng tuyệt đối ưa nhìn. Ánh mắt của nàng quét khắp người hấn, từ đầu đến vai, từ vai đến bụng, và xuống dưới nữa...

Điều này làm nàng có chút ngại người, lại vừa窘 bức, cũng không kịp nghĩ ra nên làm cái gì, thành ra là vẫn cứ đứng đấy, không có di chuyển. Nhìn thấy hấn nhìn về phía nàng, Càn Minh Nguyệt một khoát tâm đều nhanh đập thình thịch, khuôn mặt vốn đã đỏ nay lại càng đỏ hơn.

Lưu Chính Minh tuy rằng vẫn đang trong cơn phê của việc tắm suối nước nóng (cttg: phê hơn là đù đù) tâm trí so sánh thường ngày cũng có chút không minh mẫn, bất quá đương nhiên não hấn nhưng là vẫn còn hoạt động, nhận thấy Càn Minh Nguyệt có chút lạ thường, nếu mình không nói gì thì thậm chí có khả năng là hai người vẫn sẽ còn tiếp tục duy trì tình huống này.

Tinh thần không tỉnh táo hấn đương nhiên là sẽ nghĩ ra cách phá vỡ bầu không khí này... theo cách lưu manh nhất có thể:

“Này? Thấy bồn toạ đẹp trai quá nên bị mê luyến rồi à? Hay là cảm động trước việc ta chia sẻ trí thức mới a? Nên ngươi lưu lại đây là có ý tứ gì? Định vì bồn toạ chà lưng hay do biết là ta đang mệt mỏi nên định phục thị luôn chẳng? Xin lỗi, ta đẹp trai nhưng không có dễ dãi nhé.”

Nghe thấy lời tự luyến của hấn làm Càn Minh Nguyệt phì cười, rất nhanh nàng cũng tỉnh táo lại. Bất quá không giống như trong tưởng tượng của hấn là nàng hấn là phì cười xong rồi nhanh chóng bỏ đi luôn, nàng thế mà lại mị mị cười nhìn hấn, đôi mắt lại giống như sắc lang nhìn thấy hoàng hoa khuê nữ đồng dạng, liếm mép nói:

“Đúng a! Không biết chủ nhân người cần phục thị kiểu nào?”

Đột nhiên nghe được Càn Minh Nguyệt hỏi vậy làm Lưu Chính Minh ngay lập tức có chút không thích ứng kịp, đại não nhanh chóng lâm vào trạng thái loading, đến khi kịp giật mình lại thì đã thấy còn đầu bóng dáng nàng nữa.

Ý thức được mình vừa bị đùa giỡn ngược lại, Lưu Chính Minh tất nhiên cũng không có sinh khí, bắt quá hấn lại cười một cách vô cùng “nguy hiểm”:

“Được! Lâu ngày rồi lại cũng nghĩ đùa lại ta đúng không? May cho ngươi là ta đang hơi mệt, cũng không có tinh táo kịp lúc, chứ nếu không là khẳng định để cho ngươi kêu khóc tới mức lê hoa đại vũ luôn. Hừ, cứ đợi đấy!”

Kì thực đương nhiên vấn đề cũng không phải Lưu Chính Minh tinh thần có chút không thích ứng kịp với chiêu trò của nàng, mà căn bản ngoại trừ thân phận xuyên việt giả ra thì Lưu Chính Minh cũng có thân phận khác, tôn quý không kém: Độc thân cầu a! Xứ nam 18 năm a!

Càn Minh Nguyệt cũng biết điều đó nên mới dám đùa kiểu này, cũng là để xả bớt một chút sinh khí đáng xấu hổ mà thôi, bắt quá nàng đương nhiên là cũng minh bạch một điều, Lưu Chính Minh là một cái ngoan nhân, độ quyết đoán rất cao.

Nếu như mà nàng thật vẫn còn đợi đến khi hấn kịp hoàn hồn trở lại, đến lúc đó nàng khẳng định kêu khóc không kịp, bị ăn cả rế lẫn gốc là khẳng định.

Náo nhiệt xong một hồi, Lưu Chính Minh lại buông lỏng toàn thân, lại tiếp tục tận hưởng cảm giác được nghỉ ngơi, thần trí lại bắt đầu du thái hư. Khắp cả hang động lại tiếp tục tràn ngập hơi nước, khung cảnh linh lung huyền ảo.

Bỗng một thanh âm vang lên:

“À, hình như tên Lão trưởng lão kia vẫn còn đang nằm thẳng cẳng ở ngay tại sảnh vào nhỉ, quên mất sự tồn tại của tên đấy a. Không sao, không quan trọng. Nhập Thần cảnh năm sản nhà cũng không cảm được, kệ hấn đi, lúc sau xử lý vậy.”

...

Cùng lúc đó, tại một trong các căn mật thất bí ẩn tại phía Bắc của Lâm Vũ trấn,

“Không có tác dụng, ngay cả một viên Giải độc đan đến từ trong thành lớn mà cũng không có giải được. Trời! Độc này là thứ gì mà hung hãn vậy?”

“Ngay cả Linh Kính Tề Thảo chuyên dùng để thanh lọc toàn thân thể nội, tinh thuần lấy linh lực đối với Nhập Thần cảnh có tác dụng vô cùng lớn, Hoàng đại nhân ngày thường quý như trân bảo cũng không có tác dụng!”

Một đám người đều đang ngồi vây quanh lấy một người đàn ông trung niên, bên cạnh là một đám đan dược cùng với thảo dược.

Về mặt thân phận thì đương nhiên là không khó đoán, đây chính là tất cả cường giả của Lâm Vũ trấn, sau khi thua trận lập tức chạy về cùng người dân cố thủ tại cứ điểm thứ hai của cả trấn, tại chỗ sản vụ lúa của cả trấn, gần kề hồ Huyền Quang.

“Có cách nào không hà Tề lão bản? Chúng ta đã thử hết cách rồi!”

Mọi người quay ra nhìn một lão giả thân mặc một bộ Lam y, khuôn mặt già nua giờ đang nắn nhúm hết cả mày lại.

Đây chính là Tề lão bản, vị được sự uy tín nhất tại trong trấn. Tất nhiên, trong trấn người biết y dược đương nhiên không chỉ có mỗi lão, dù sao võ giả thông thường đối thảo dược cũng là hiểu được một hai. Bắt quá bản về y thuật, không ai có thể vượt qua được Tề lão bản.

Tề lão bản nay tuổi cũng đã hơn trăm, bắt quá do phục dụng thảo dược cùng với sở hữu tu vi Đại Tông Sư chi cảnh thế nên tuy rằng nhưng lại hoàn toàn không yếu, chỉ có mỗi vẻ ngoài trông già nua mà thôi.

“Không, không còn cách nào. Thật sự mà nói coi như cách duy nhất mà ta có thể nghĩ ra đó chính là cưỡng ép nghịch chuyển lấy kinh mạch của hấn bức hết phần linh lực bị độc ra, rồi sau đó lại dùng linh lực tinh thuần truyền lại. Bắt quá loại độc này thật quá mức rồi, thậm chí còn ăn sâu vào cả lục phủ ngũ tạng, ta cũng thúc thủ vô sách rồi.”

Nghe Tề lão bản nói vậy, tâm tính mọi người nhanh chóng trầm xuống. Hiện tại Hoàng Thành Tư chính là hy vọng duy nhất của Lâm Vũ trấn rồi. Trong tình huống mà triều đình không trông chờ được, Long Hành trấn thì lại càng không, thật không có Hoàng Thành Tư mà nói, chiến lực của Lâm Vũ trấn chính là mười không còn một.

Ba vị trụ cột duy nhất thì một vị sinh tử không rõ, một vị đã là trong tay đối phương, một vị mạnh nhất thì lại trúng độc gần kề Từ Môn quan, tình huống càng nói càng thấy hồng bét.

Bỗng dưng, có một giọng nói vang lên:

“Kì thực, ta nghĩ rằng chúng ta vẫn còn có hy vọng!”

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 107: Tiêu lão kể chuyện dọa chúng trưởng lão

Ngay tại vào lúc cả căn mật thất đang chịu một loại tình huống đến đáng sợ, đủ để nghe được cả tiếng nhịp tim đập của nhau thì đương nhiên bất cứ một câu nói nào mọi người đều sẽ nghe được, huống chi nó còn ẩn chứa thông tin gây sốc như vậy.

Làm tất cả mọi người quay đầu nhìn lại thì thấy chủ nhân của giọng nói già nua đó là một lão già mặt hiền lành phúc hậu, bắt quá khí tức trên thân cũng là Đại Tông Sư đỉnh phong, tuy thời kết đan đột phá Siêu Phẩm Nhập Thánh cảnh giới.

Đây đương nhiên chính là Tiêu lão.

Một tên Nhập Thánh Sơ Kỳ cường giả của Hà gia vừa mới đột phá xong nghe vậy không nhận được, vẻ mặt tràn ngập khinh thường, hừ lạnh một tiếng:

“Một tên Đại Tông Sư đỉnh phong thì có quyền gì mà lên tiếng? Có biết ở đây có hơn hai chục Nhập Thánh cấp bậc cường giả mà cũng không giải quyết được không?”

Tên kia còn chưa nói hết câu, hần đã lĩnh ngay một quả đấm vào mặt.

“Bùm!” một tiếng, tên Hà gia Nhập Thánh cường giả đầy lấy tốc độ nhanh như tên bắn vọt thẳng về bức tường đằng sau, để lại một vết lõm sâu hình người ngay tại đấy, đất đã văng tung toé, khói bụi bốc lên.

Đòn đánh tuy không mạnh nhưng cũng không có nhẹ, hoàn toàn nhường một tên Nhập Thánh sơ kỳ cường giả vô cùng chặt vật, áo quần rách rưới, có thể nói là vô thường vô phạt, bất quá ý nghĩa răn đe lại rất nặng.

Người xuất thủ đương nhiên không phải là Tiêu lão, Tiêu lão còn không có mạnh đến mức đấy. Trớ trêu thay, vị đấy lại chính là Hà gia Đại trưởng lão, Hà Thiết Thủ, tu vi Nhập Thánh hậu kỳ đại viên mãn.

Hà Thiết Thủ một bộ tiều rên sất không thành thép, nhìn lấy tên Hà gia Nhập Thánh kia lồm cồm bò dậy từ sau đồng đồ nát, ngữ khí nghiêm khắc lạ thường nói ra:

“Bất thành khí gia hoá. Ta đã nói với ngươi bao nhiêu lần rồi, đừng bao giờ coi thường người khác, kể cả khi hần tu vi có thấp hơn ngươi. Đã nói sư tử vồ thỏ cũng phải dùng hết sức, có người tu vi kém cả một đại cảnh giới mà vẫn dựa vào nhiều yếu tố thắng được kẻ mạnh hơn mình rất nhiều, huống hồ Tiêu lão cũng chỉ cách ngươi có một đường? Một khi hần đột phá thành công vào Nhập Thánh cấp bậc thì thậm chí so ngươi còn muốn mạnh gấp đôi!”

“Nghiêm khắc nhớ lấy, nếu cứ giữ mãi tâm tính như vậy thì sớm muộn ngươi cũng sẽ bị người nào giết chết mà không hay, đến lúc đó coi như gia gia có bán linh bằng trời cũng giữ không được ngươi!”

Thì ra người bị đánh chính là cháu trai của Hà gia đại trưởng lão Hà Thiết Thủ, tên là Hà Thiết Cương, cũng toán một cái có thiên phú với võ đạo, mới hơn bảy mươi tuổi đã là Siêu Phàm Nhập Thánh sơ kỳ, không phải là quá tệ.

Chỉ thấy hần chặt vật đứng lên, chấp hai tay, ngữ khí nghiêm túc, tuy rằng mang theo âm điệu không phục nhưng vẫn vô cùng kính trọng lão nhân trước mắt này, bởi vì hần biết rằng Hà gia đại trưởng lão từ nhỏ đến lớn đều đối hần vô cùng săn sóc lấy:

“Thiết Cương cần tuân gia gia chỉ giáo!”

Hà Thiết Thủ cảm nhận lấy ngữ điệu không phục bên trong, cũng chỉ thờ dài một cái, vẫy vẫy tay:

“Thôi được rồi, ngươi vẫn là xéo đi cho khuất mắt ta, đến khi nào chết mất cũng không biết tại sao thì đừng có hỏi sao ta không nói trước. Biết thế năm xưa ta cũng cho ngươi học lấy Tiêu lão đầu, đi chu du một chút cho biết đây biết đó, chứ không phải ở nhà tiềm tu thế này. Có một thân tu vi nhưng không biết nhân tình thế thái, không biết đối nhân xử thế, không hiểu được lòng người ấm lạnh thì nhiều lúc sẽ lộ ra điểm yếu chí mạng, vô cùng có thể chết bất đắc kỳ tử.”

Nói xong hần quay sang Tiêu lão, nét mặt cũng lộ ra vẻ miễn cưỡng tươi cười:

“Không biết Tiêu lão có gì muốn nói? Đã từng biết Tiêu lão đi nhiều hiểu nhiều, đương nhiên tâm mắt so chúng ta những lão già này còn muốn tốt hơn, đương nhiên xuất khẩu tất trọng yếu. Cứ nói đi đừng ngại, cũng không có ai trách vì thế ngươi đâu. Ngay cả Tề lão cũng bó tay rồi mà.”

Nghe thế mọi người mới di chuyển tầm mắt của mình sang Tiêu lão, ngay cả Hà Thiết Cương cũng vậy, tuy rằng không tin nhưng vẫn tràn đầy hi vọng. Dù sao mặc dù Tề lão nói là không có cách bất quá Tề lão cũng chỉ là thuộc về dạng y sư cấp bậc trấn mà thôi, cũng không phải là thần thông quảng đại, trong việc hiểu biết, có lẽ một mình Tiêu lão ăn đứt hết tất cả mọi người ở đây, bởi vì dù sao Tiêu lão để cam thụ lấy âm luật cũng đã từng rời trấn gần hai chục năm, đi so Hoàng Thành Tự còn muốn nhiều.

Nhìn thấy mọi người nhìn mình như vậy, Tiêu lão cũng không có chút nào lộ vẻ lúng túng, một bộ phong khinh vân đạm nói ra:

“Đó là một ngày mây giông mưa bão. Lúc đấy ta đã từng đi qua một đoạn dãy núi ở phía Bắc. Ta nhớ rằng hôm đấy mưa gầm bão thét, tựa như báo lấy điềm đại hung. Bất quá lúc đấy do ta trẻ tuổi khí thịnh, nghe đồn họ vừa tìm thấy một mảnh thảo dược mới, cũng ồm lấy tâm may mắn mà đi. Trên đường đi, ta...”

“Được rồi Tiêu lão, cũng biết ngươi nhưng là người kể chuyện giỏi rồi, tội nhỏ hoàn toàn có thể xác nhận, bất quá ngươi làm ơn vào trọng tâm vấn đề nhanh chút được không? Không cần lãng phí thời gian như này.” Một tên Nhập Thánh cảnh khác nói.

“Thì ta đang cố vào trọng tâm đấy, chỉ có chút lan man thôi mà. Bất quá đến khi đến nơi ta mới phát hiện rằng mình đã bị lừa, có kẻ rắp tâm hãm hại ta. Ở đấy làm gì có thảo dược nào? Có mỗi một đầu Tông Sư hậu kỳ yêu thú, mà ta lúc đấy tu vi cũng bất quá vô giả gần đỉnh phong, làm sao mà đánh lại, lúc đấy ta chính là tẩu vi thượng sách.”

“Bất quá không ngờ tuy rằng không có thần niệm nhưng mũi con yêu thú đấy lại thính vô cùng, huyết nhục vô giả đối với yêu thú chính là vô cùng bổ, yêu thú đấy làm sao lại bỏ qua một con mồi ngon như vậy được, nhanh chóng đuổi theo ta.”

“Hai chúng ta một rượt một chuồn cũng được hai canh giờ. Theo thời gian, sức lực của ta cũng dần cạn kiệt, đầu thế sánh được một đầu Tông Sư yêu thú, tốc độ cũng dần chậm lại. Nhân cơ hội đó, con yêu thú đã cho ta một kích trí mạng. Ta bị đánh gãy cả cái lưng, lá gan cũng bị chọc thủng, trên thân lại còn dính một chất độc kỳ lạ của con yêu thú đó có tác dụng tê liệt con mồi, tình huống chính là thập tử vô sinh.”

“Đến lúc ta cho rằng là sinh mệnh của ta đã đến điểm cuối, sắp kết thúc bằng việc làm một bữa điểm tâm cho một con yêu thú, cảm thán cuộc đời bi ai thì bỗng dưng hần xuất hiện. Đó là một thanh niên tuy rằng nhìn trông vô cùng trẻ, nhưng ta cũng không đoán được hần đến thực là bao nhiêu tuổi. Bất quá thực lực khẳng định vượt qua tất cả các vị ở đây. Chỉ thấy hần hướng về phía con thú chính là một kiếm. Một kiếm đầy ý cảnh hùng hồn vô cùng, chỉ thấy dưới sức mạnh của kiếm ý, con thú đấy không ngừng quỳ xuống, cuối cùng không chịu được mà bạo thể.”

Mấy vị Nhập Thánh nghe vậy cũng chợt rung mình, bởi vì một chương đập thành thịt vụn một con thú Tông Sư cảnh bọn họ cũng làm được, bất quá chỉ là một luồng ý cảnh thoát ly mà cũng đủ để giết chết một con yêu thú Tông Sư cảnh, họ tự nhận ở đây không ai có đủ khả năng làm được.

“Đề làm được như vậy, tu vi khẳng định ít nhất cũng vượt qua Nhập Thánh cảnh, hơn thế đối lĩnh ngộ khẳng định quá thất đoạn, thậm chí còn có thể là bát đoạn, cửu đoạn.” Một tên Nhập Thánh cấp bậc nói ra.

Lời này nhanh chóng được mọi người đồng ý, bởi đơn giản tuy rằng lĩnh ngộ kiếm ý tuy đối cảnh giới là không có yêu cầu quá lớn, bất quá việc thi triển lại cực kỳ cần thiết. Ví dụ coi như Lưu Chính Minh dù là ở Đại Đầu Sư cảnh cũng có thể dùng Thời Gian kiếm ý tứ đoạn chiến đấu, bất quá cũng hoàn toàn không thể lấy mỗi kiếm ý để chết một con thú Đầu Sư cấp bậc cả.

Ý cảnh ảnh hưởng chính là ý chí cùng tự thân lĩnh ngộ. Ý chí càng mạnh thì uy lực khẳng định cũng càng lớn. Đây chính là vấn đề lý do tương quan tự thân cảnh giới, bởi vì thông thường cảnh giới càng cao, ý chí ngưng tụ lại càng mạnh, cũng có chút liên quan đến khí thể cùng uy áp.

“Thế rồi sao nữa?” Một tên Nhập Thánh tò mò hỏi.

“Thì rồi sau đó, lão nhân gia ngài đẩy đưa ta về chỗ của hắn. Tại đây hắn đã chữa trị cho ta. Không có ý cạnh khoẻ gì đâu nhưng thủ pháp y thuật của hắn so người còn muốn mạnh lắm. Tề lão à, hơn nữa hắn đối thảo được am hiểu rất nhiều, coi như ta đã từng thấy nhiều y sư tại Tung Dương thành cũng nhiều phần không sánh kịp.”

Nghe vậy Tề lão cũng không có sinh khí, mà vui mừng nói:

“Vậy hắn ở đâu, có gần đây không?”

Tề lão là một thuần túy y sư, chính là “y” trong câu “ lương y như từ mẫu”, hắn khi nghe thấy có một vị cao thủ y sư giỏi hơn mình thì nhanh chóng nổi lên hứng thú học hỏi, đương nhiên cũng có phần làavid Hoàng Thành Tư.

“Phía bên sườn núi Phá Hiên.”

“Trên núi Phá Hiên? Ngược lại cũng là một nơi hẻo lánh, cũng phù hợp mấy bậc cao nhân lánh đời, không thích vương chuyện thế gian. Bất quá...”

Hà gia đại trưởng lão nói đến đây thì ngừng lại, đôi mắt nhìn thật sâu vào Tiêu lão, trên thân cũng mơ mơ hồ hồ bộc lộ Nhập Thánh cảnh giới khi tức:

“Người nói xem vì sao chúng ta lại phải tin người? Lỡ đâu người là người do Hắc Long trại cài vào để thám thính thì sao?”

Bầu không khí trong nháy mắt trở nên ngưng trọng, Hà Thiết Thủ giờ phút này giống như một đầu hung thú, một lời không hợp liền động thủ.

“Tin hay không tin đó là việc của ngài, còn về việc ta có phải người của Ngũ Long trại hay không thì ta chỉ có thể khẳng định không phải, phải biết đây chính là cơ hội duy nhất để cứu Hoàng trấn chủ đấy!” Tiêu lão sắc mặt không biến đổi nói.

Hai bên nhìn nhau một lúc lâu, giằng có một hồi, Hà đại trưởng lão mới nói một câu:

“Tại không có thực lực trước đó, người có thể làm cái gì?”

“Đánh cược! Và vững tin mình là đúng! Bởi thế sự không có tuyệt đối, luôn luôn phải chuẩn bị cho cái chết của chính mình. Còn đường vô đạo không lùi mà tiến, thấy chết không sờn, thuận theo tự nhiên, thân hợp vạn vật!”

Tiêu lão dứt khoát trả lời.

Nghe vậy Hà đại trưởng lão mới thở phào một tiếng, khí thế toàn thân cũng như cá nóc xì hơi, cười nói:

“Đúng như một câu trả lời mà ta mong đợi từ Tiêu lão, mặc dù ta không hiểu hết nhưng quả đúng là phong cách của người rồi. Việc chúng ta bây giờ làm cũng chỉ có thể là tin người mà thôi.”

“Mọi người ai tán thành, giờ tay. Phản đối, hạ tay xuống. Tuy rằng lần cược này vô cùng nguy hiểm nhưng mà đây chính là phương án tốt nhất rồi.”

Biểu quyết vô cùng nhanh chóng, bất quá kết quả lại khá là cầu huyết, 50 - 50.

Ngay lúc mà Hà gia đại trưởng lão định nói gì thì một âm thanh hữu khí vô lực vang lên:

“Ta đồng ý!”

Mọi người ngay lập tức nhìn sang, thì thấy Hoàng Thành Tư đã mở mắt nhìn lấy, hắn nói:

“Tiêu lão ta là vô cùng quen thuộc, Ngũ Long trại nếu muốn dựa vào Tiêu lão để đối phó ta thì thật là quá non rồi. Hà đại trưởng lão, người đây là có chút hoảng loạn rồi. Ngũ Long trại chủ khẳng định là đang phải nghỉ ngơi phục hồi nguyên khí, nếu không chúng đã một đường tấn công thẳng đến đây.”

“Hoàng Thành Tư, vết thương của người?”

“Nếu không có chữa trị, chết chắc trong ba ngày, ta bắt đầu ần ần cảm nhận được khí tức khó không chế, độc cũng thấm vào tận lục phủ ngũ tạng rồi, coi như hy vọng duy nhất chính là vào vị đại sư này vậy.”

Đã Hoàng Thành Tư nói ra, tất cả mọi người cũng lập tức không có dị nghị, đội hình cũng không có chậm trễ, hướng núi Phá Hiên xuất phát.

...

Tại núi Phá Hiên, chỉ thấy trong một căn mật thất, có một thanh niên thân tựa ghế bành, bên tai bật một cái máy phát nhạc cổ điển, thanh thoi ngồi uống ly rượu vang.

Bỗng như cảm thấy gì, hắn lấy từ trong túi ra một mảnh giấy. Nhìn lấy hết về sau, hắn mỉm cười, ngoái đầu sang bên cạnh nói:

“Nguyệt nhi! Chuẩn bị đi! Đệ nhất khách hàng sắp đến rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 108: Y giả cứu người

Chúng trưởng lão của Lâm Vũ trấn cũng chỉ mất thời gian vô cùng ngắn ngủi là đã thu dọn xong, nhanh chóng hướng về phía Tây Bắc xuất phát.

Bất quá việc phòng bị kết hợp bảo hộ lấy Hoàng Trấn Chủ vẫn cần phải có, tốc độ được sử dụng cũng không phải đình phong, thành ra phải mất tận hơn 3 canh giờ mới đi được tới núi

Phá Hiên, một Nhập Thánh sơ kỳ thông thường nếu như cố gắng di chuyển hết sức thì cũng chỉ mất 2 canh giờ là cùng.

“Đã đến nơi rồi. Bất quá có một điều kỳ lạ là ta không thấy hai con thú Nhập Thánh cấp bậc đầu nữa? Đây vốn chính là lãnh thổ của chúng mà? Chúng cũng không thể chỉ vì bên ta người đông thế mạnh mà hoảng sợ bỏ chạy chứ?”

Một tên Nhập Thánh trung kỳ của Lỗ gia nhìn lấy xung quanh, sau đấy mở miệng nhận xét.

Nghe thế Đại trưởng lão của Hà gia cũng gật đầu:

“Yêu thú thông thường là sẽ không rời bỏ lãnh địa của mình. Thứ nhất là việc đó là vô cùng mất mặt. Thứ hai khi một con yêu thú bắt đầu khai mở linh trí về sau thường sẽ chọn chỗ có nhiều thiên tài địa bảo làm lãnh địa, bảo nó từ bỏ hết để đi tìm một nơi khác thì đâu có dễ dàng?”

“Tất nhiên điều này cũng không phải không thể xảy ra. Thiên tai hoặc là hàng xóm quá mạnh cũng có thể làm cho nó bỏ đi. Tất nhiên là cũng còn một trường hợp nữa...” nói đến đây giọng hần ngưng trọng lại: “Nó đã chết rồi.”

Lúc đầu mọi người còn có chút nghi hoặc về sự tồn tại của thần y này, bất quá bây giờ thấy sự biến mất khó hiểu của hai con Nhập Thánh cảnh giới yêu thú thì cũng bắt đầu tin tưởng 8, 9 thành. Dù sao thiên tai là khẳng định không có đấy, đồng thời cũng càng không có cảnh giới so nó còn cường đại hơn yêu thú, vậy xem như chúng nó bị nhân xử lý cũng là khả năng lớn nhất.

Nhìn lấy trước mắt trăm mét chính là một dãy núi liên miên, như muốn chắn ngang sơn hà, kéo dài không dứt, thế tụ thiên địa phong thủy, Hà Đại trưởng lão quay sang đối Tiêu lão nói:

“Tiêu lão đầu, chúng ta đã đến rồi đây. Bây giờ làm gì?”

Tiêu lão nghe vậy thì mới đi lên phía trước, đáp:

“Lão nhân gia ngài ấy có một toà động phủ ở ngay đây, bất quá do trận pháp nguyên cố các người là không thấy được mà thôi.”

Nói xong hần hướng về phía dãy núi Phá Hiên xá quyền, giọng nói đồng dạng, hồ lên:

“Tiêu lão cùng các vị cường giả Lâm Vũ trấn xin đến bái phỏng tiền bối, cầu tiền bối ra mặt.”

Thanh âm Tiêu lão hữu lực, nhanh chóng vang vọng khắp cả một mảnh rừng, kết hợp cùng địa hình vách núi hình thành nên một cái lòng chảo âm thanh, khiến Tiêu lão mặc dù đã nói xong bất quá vẫn còn vọng lại ba lần, bên trong còn pha tạp chút tự thân Tiêu lão linh lực làm cho âm vang rất xa.

Một phút, hai phút, rồi ba phút trôi qua, vẫn không có động tĩnh gì...

Thấy thế, một vị Triệu gia trưởng lão rí tai với vị bên cạnh:

“Này, sẽ không phải là chúng ta chọn sai ngày rồi chứ? Lỡ đâu hần đi vắng rồi thì sao?”

“Không thể nào trùng hợp như thế chứ? Bất quá người nói cũng không phải không có lý. Trời, nghĩ đến tần tần khổ khổ mới biết được vị này tồn tại rồi cuối cùng người ta lại không có nhà, đây là cớ nào vận xui a.”

Hai người không tự chủ được có chút rét lạnh bởi suy nghĩ này.

Triệu gia Đại trưởng lão nghe vậy mới tức giận nói:

“Hai người các người ở nơi này núi lung tung cái gì? Các người cũng là võ giả, cũng biết nhiều lúc một lần bẽ quan chính là cả chục năm. Chắc có lẽ hần chỉ là đang bẽ quan nên có chút chậm chạp thôi, mà cũng mới ba phút chứ mấy? Không cho người ta thời gian mặc quần áo ăn chút gì đó nhắm nháp à? Cứ đợi đi! Ta khẳng định là chờ vài phút nữa là được rồi.”

Quả nhiên, không ngoài năm phút về sau, một toà đại môn đột ngột xuất hiện ngay tại bên sườn núi trước mắt Lâm Vũ trấn trưởng lão. Một thân ảnh từ trong đó bước ra, vờn quanh thân là từng đạo tử khí huyền ảo, phiêu dật không ngừng.

Bộ pháp của hần phiêu diêu thoát tục, tựa như không vướng quanh thân chuyện hồng trần thế ngoại, mỗi một cử động đều mang theo nét tiêu dao tự tại.

Hần thân mặc một bộ thanh y, sau lưng có ghi một chữ “Dược”, bên hông đeo một chiếc ngọc tiêu màu đỏ thắm.

Bất quá điều làm cho mọi người kinh ngạc nhất chính là, người này vậy mà chỉ là một thanh niên?

Mọi người ở đây bao quát cả Hoàng Thành Tư còn đang nửa tỉnh nửa mê đều có chút mộng bức, dù sao trong ấn tượng của mọi người thì cho dù vị đại sư này tuy rằng khả năng cao là sẽ không có già nua tới mức răng rơi là tả, khuôn mặt nhăn nheo, dù sao người ta cũng là võ giả, trẻ chút là không có vấn đề, nhưng chí ít cũng sẽ là một cái tuổi tầm trung niên hình tượng, nào có giống như người mới hai mươi thế này? Hơn những thế, cảnh giới chỉ có Nhập Thánh cảnh? Lại còn sơ kỳ?

“Xin hỏi chư vị đến đây nhưng là có việc gì?”

Thanh âm của thanh niên đầy vô cùng nhẹ nhàng, hữu độ lễ nghĩa.

Thấy thế, tạm nén trong lòng nghi vấn, bất quá nhân gia cũng một bộ như thế lễ độ, mình còn là có việc đến đây cầu người, lại nói dịch dung hay là một loại khiến cho người ta cái lão hoàn đồng đan dược phương thức không pahir không có, biết đâu dù người ta nhìn trông trẻ thế nhưng thật ra là một cái mấy trăm tuổi lão quái thì sao, dù sao thế sự vô thường, nhân bất khả liệu, Hà Đại trưởng lão mới nói:

“Xin thứ lỗi vì đã đường đột. Nhưng hiện tại Hoàng trấn chủ của chúng tôi giờ đây đang bên bờ vực sinh tử, mà đại nhân ngài ấy tính mạng lại ảnh hưởng đến hàng ngàn hàng vạn nhân khẩu của Lâm Vũ trấn. Còn xin đại sư cứu giúp, chuyện thù lao đại sư cứ mở miệng nói, quyết không chối từ.”

Thanh y nhân nghe thế khoát tay:

“Chuyện thù lao cái gì đó không nói trước, bất quá lương y như phụ mẫu, làm gì có người bệnh trước mắt mà lại không cứu? Tất nhiên là trừ trường hợp là địch nhân hay là cứu không nổi, cái đấy thì có thể bỏ qua. Đi! Người cho mang vào!”

Hà gia Đại trưởng lão nghe thế gật đầu, vội nhắc lấy Hoàng Thành Tư đứng lên đi vào trong đại môn, bỗng có một tiếng truyền âm đến:

“Cẩn thận! Kẻ này không thể coi thường.”

Hà Thiết Thủ nghe vậy phurong tâm co lại, vội hỏi:

“Người có ý gì? Ta thấy hấn tu vi chỉ có Nhập Thánh sơ kỳ, ắt hẳn không phải người xử lý lấy hai con Nhập Thánh yêu thú ngoài kia, chẳng lẽ ý ngươi là trận pháp hay là hấn dùng độc được?”

“Không, không phải. Kẻ này tuy chỉ là Nhập Thánh sơ kỳ, bắt quá tu vi của hấn ta hoàn toàn nhìn không thấu một chút nào, thậm chí trực giác võ giả còn mách báo ta, nếu thật giao chiến, một mình hấn chỉ dựa vào cường lực có thể đem Lâm Vũ trấn toàn diệt!”

Hà Thiết Thủ nghe vậy chấn kinh. Không nên xem thường trực giác võ giả của một vị Nhập Thần cảnh, tuy không có khả năng vượt thấu thiên cơ bắt quá đối với các võ giả trải qua thiên chuy bách luyện như bọn hấn ra, cảm nhận nguy hiểm một cách trực tiếp vẫn không phải không thể.

Toàn diệt Lâm Vũ trấn? Cho dù là Nhập Thần hậu kỳ cường giả cũng khó có thể lấy sức một mình toàn diệt được a, chẳng lẽ kẻ này có thể so sánh với Nhập Thần đỉnh phong?

Hà Thiết Thủ đang vừa phân vân suy nghĩ, thì một bên thanh y nhân đã đứng lại, tựa như tính lăm bằm cái gì đó, sau đó hấn quay ra, nói:

“À, ta quên mất, một lần vào không được quá bốn người đầu nha. Dù sao nơi ta ở cũng không phải là quá lớn, chịu không được ồn ào náo nhiệt.”

Cường giả của Lâm Vũ trấn nhao nhao lộ một biểu lộ muốn từ chối lấy đề nghị này. Thanh y nhân nhìn lấy cảnh này, trên mặt vẫn giữ nguyên vẻ tươi cười, nói:

“Chư vị cũng không cần hoài nghi ta có động cơ gì xấu như định hạ độc được hay gì cả, bởi nói thật, ta cũng không có cần thiết phải làm thế.”

Nói xong, không đợi Lâm Vũ trấn võ giả phản ứng, thanh y nhân đã hướng lên bầu trời thể là một quyền. Một quyền này tuy không có cái gì màu mè linh lực, bắt quá lại mạnh tới mức đè nén nỗi không khí áp súc, cuối cùng nổ tung! Cả khuôn viên trầm đậm như muốn rung chuyển.

Lâm Vũ trấn võ giả nhìn nhau kinh hãi, từng người không một ai nói thành lời. Bởi vì một quyền này thậm chí so trạng thái cường thịnh nhất của Hoàng Thành Tư còn muốn mạnh hơn nhiều lắm, coi như bọn họ tất cả cộng đồng dùng hết sức lại còn có thể chống lại một quyền này, bắt quá đây cũng chỉ là đối phương tiện tay mà thôi, còn không có sử dụng bất cứ loại gì Võ kỹ!

Mà kinh hãi nhất là Hoàng Thành Tư, hấn lúc đầu cũng chỉ coi là kẻ này có thể so sánh Nhập Thần đỉnh phong vươngong giả đã là đánh giá cao nhất rồi, ngờ đâu chỉ dựa vào cú đấm vuarồi thì hoàn toàn vượt qua cấp bậc này.

“Lực chiến của hấn ít nhất cũng là Bán Bộ Nhập Hoá trở lên.” Hoàng trấn chủ trong lòng nghĩ thầm.

Thanh y nhân thấy vậy thì gật đầu hài lòng, chậm rãi đi vào trong hai cánh đại môn. Bắt quá trước khi vào hấn còn nhìn ra ngoài, tựa như đến giờ mới trông thấy Tiêu lão đồng dạng, nói:

“À, tiểu Tiêu a? Lâu rồi không gặp, cũng phải hai mươi năm rồi nhỉ? Tí nữa chữa trị xong cho Hoàng trấn chủ của ngươi xong thì nhớ phải thổi cho ta một bài nhé. Tí nữa đi vào nhớ phổ biến chút luật lệ cho họ.”

Nó xong thân hình hấn đã biến mất.

Lâm Vũ trấn võ giả nhìn nhau, vẫn còn có chấn kinh từ việc vừa rồi, hỏi:

“Vậy chúng ta có nên đi vào hay không?” “

Hà Thiết Thủ thấy vậy dậm ngay vào đầu tên Hà gia trưởng lão vừa hỏi:

“Vào, tất nhiên là vào rồi. Không thấy lão nhân gia ngài ấy đã nói thử rồi à? Một mình ngài đấy hoàn toàn có thể phong khinh vân đậm diệt hết toàn bộ chúng ta, cần gì âm mưu quỷ kế?”

Xung hô cũng ngay lập tức chuyển thành “lão nhân gia” mà không còn chỉ là đại sư nữa, bởi đơn giản thực lực thanh y nhân bày ra quá là kinh người, Hà Thiết Thủ đã nghiêm nhiên coi đó thành một vị ân cư tiền bối, bây giờ người ta chữa trị thuần tuý là vì người ta là y giả, có đạo đức nghề nghiệp, nếu như không biết lấy đó làm on thì thật sự quá có vấn đề với não rồi.

Ngay sau đó, Hà Thiết Thủ chỉ tay:

“Được rồi, hiện tại những người vào là sẽ có ta, Hoàng trấn chủ đại nhân, Tiêu lão cùng Tề lão! Còn ai có dị nghị không?”

Hoàng Thành Tư thì không phải nói, là bệnh nhân chắc chắn là phải vào. Hà Thiết Thủ bản thân hấn là lãnh đạo đương nhiệm, không vào không thể. Tiêu lão thì là bởi vì có tăng quan hệ trước, với lại chính lão nhân gia ngài ấy đã điểm chỉ rồi. Còn Tề lão, ở đây chỉ có hấn đối y thuật tốt nhất, tí nữa nếu như có ai giúp gì được thì cũng chỉ có Tề lão mà thôi.

Tất nhiên, không một ai có ý tưởng khác, dù sao Hà Thiết Thủ phân chia chính là quá hợp lý rồi. Thế là mọi người cùng nhau thành thật ngồi đã toạ ở bên ngoài, dõi theo lấy bóng của bốn người đi vào bên trong đại môn.

Vừa bước vào đại môn xong, cả bốn người đều giật mình!

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Cứu trị (1)

Cả căn phòng khách tuy rằng khá là to, bên trong bày biện đủ các thể loại trang trí hiện đại, ví dụ như ghế sofa, cũng có một số bức tranh treo trên tường dùng để trang trí, hoạ tiết cả Đông lẫn Tây.

Bắt quá đương nhiên, đây cũng không phải là điều làm bọn hấn ngạc nhiên, dù sao thì cũng chỉ là mấy vật gia dụng, bọn hấn là võ giả, đối đồ gia dụng cũng không hiểu rõ cho lắm, thành thử chỉ coi là một số tác phẩm của một thợ gỗ cùng hoạ sư nơi khác mà thôi.

Điều thực sự làm cho họ bất ngờ đấy chính là có một thân ảnh đang nằm ngay tại trên ghế sofa, hai mắt nhắm hờ, dường như vẫn còn đang trong trạng thái ngủ say.

“Lão trưởng lão?” Tề lão kinh hô lên, theo bản năng nhanh chóng chạy lại bắt mạch cho Lão trưởng lão, rồi thở phào một cái:

“Còn tốt còn tốt, vẫn còn sống. Tu vi vẫn không có dấu hiệu sụt giảm, thậm chí còn đột phá được Nhập Thần cảnh. Kinh mạch cũng có dấu hiệu nhận lấy tổn thương, bao gồm 32 đạo nội thương, 178 đạo ngoại thương, chỉ là vết thương cũng không có quá sâu, tất cả đều đã được chữa trị ổn thoả.”

Kiểm tra xong thì Tề lão mới xoay người lại, đôi mắt nhìn về phía Lưu Chính Minh:

“Lão đại trưởng lão không phải đã hi sinh thân mình để cản lại Ngũ Long trại sao? Tại sao hần thể mà lại ở đây, còn đột phá Nhập Thần cảnh? Chẳng lẽ ngươi cũng là người của Ngũ Long trại?”

“Tề lão, không được thất lễ!” Hà đại trưởng lão vội quát.

“Không sao.” Lưu Chính Minh tùy ý nói ra:

“Gặp phải người quen biết ở trong hoàn cảnh như vậy thì có chút xúc động cũng là chuyện bình thường. Ta đương nhiên không phải người của Ngũ Long trại, nếu không thì Lâm Vũ trấn đã diệt tuyệt từ lâu rồi, điều này là không phải bàn cãi. Còn về việc tại sao tên này, hần gọi Lão trưởng lão đúng không, ở đây thì chuyện cũng cực kỳ đơn giản.”

“Hôm qua ta có đi ra ngoài tản bộ, thì bỗng nhiên cảm thấy vân tiêu trên trời đang bắt đầu ngưng tụ, dự đoán là có sinh linh nào đó độ kiếp, nhìn lấy lực lượng của kiếp vân thì phỏng đoán là đột phá Nhập Thần cảnh giới. Hiếu kỳ, ta cũng đi ra xem, đi ra đến nơi thì đột nhiên phát hiện tên này hần thể mà muốn dùng kiếp vân đột phá để lôi kéo hơn chục tên võ giả khác đồng quy vô tận, nào đâu bọn hần chạy mất. “

“Giờ nghĩ lại thì bọn chúng hần là Ngũ Long trại cường giả à? Ta cũng không có kịp ra tay, cộng với lúc đó tên này cũng do kiệt sức mà ngất lịm đi, nếu như ta bỏ mặc hần thì hần khẳng định sẽ chết do thiên kiếp mất. Vậy thì cũng không có hay ho cho lắm, thành thử ra ta mới xuất thủ, đánh tan kiếp vân sau đó mang hần về đây, tất nhiên là Lôi kiếp bản nguyên vẫn là để hần luyện hoá rồi. Còn trước đây là chuyện gì đã xảy ra, các ngươi có thể nói được hay không? Ta cũng chỉ biết được có Ngũ Long trại tồn tại thôi, đối với nó hoàn toàn không hiểu gì hết.”

Lâm Vũ trấn tỏ bốn người nghe vậy cũng đại khái hiểu được Lão đại trưởng lão đã làm gì, Hà Thiết Thủ nghe Lưu Chính Minh hỏi vậy cũng bèn đáp:

“Tiền bối có chỗ không biết, chuyện cũng là thế này...”

...

Một nén hương trôi qua, Hà Thiết Thủ cũng đã kể hết tất cả những gì hần biết về Ngũ Long trại. Chỉ thấy Lưu Chính Minh nghe xong sắc mặt âm trầm, cái ly nắm trong tay cũng có nét rạn nứt.

Hần thờ ra một hơi:

“Hào một cái Ngũ Long trại. Nếu như không phải ta rất ít khi đi ra ngoài thì các ngươi thật đừng mong sống được đến ngày hôm nay. Bất quá cứu người trước đã, không để lâu bệnh tình lại càng nghiêm trọng. Bất quá ta phải nói trước, ta cũng không phải là thần, có sống được hay không là còn tùy số phận của hần nữa, ta cũng không thể chữa được hết các loại bệnh.”

“Tiền bối yên tâm, vân bối tự biết chính mình. Võ giả chi đạo, vẫn lạc vô số, mấy người đáp được đến đỉnh phong? Có cơ hội được tiền bối chữa trị cho đã là tốt rồi, vân bối nào dám mong mời tiền bối ngài cần phải chắc chắn. Coi như có chết cũng là mệnh, chi tiếc mỗi không diệt được Ngũ Long trại, vì thôn dân Lâm Vũ trấn giải trừ hiểm nguy. Bất quá xin tiền bối cho vân bối giải một nỗi nghi hoặc, khi nào thì Lão trưởng lão hần có thể tỉnh lại?”

Tuy rằng không đứng dậy được bất quá Hoàng Thành Tư ngược lại vẫn cố ôm quyền nói:

“Ngươi ngược lại là một cái trấn chủ tốt, có giác ngộ như thế đối võ đạo cũng là không tệ. Còn về Lão trưởng lão thì cứ để hần nằm ngủ trước đi. Ta cứu trị sơ qua cho hần thấy là hần vì lâm trận đột phá sau đó phải dùng đến bí pháp cùng cố lấy thần hồn của mình, vậy nên tinh lực có chút không đủ, vết thương trên cơ bản cũng đã trị được hết rồi, chỉ cần nghỉ ngơi mấy ngày là được.”

Nói xong hần đi đến trước mặt Lâm Vũ trấn tỏ bốn người, thân thủ nhắc lấy Hoàng Thành Tư lên, bước vào trong phòng. Trước khi đi, cũng không quên dặn:

“Nguyệt nhi, dẫn ba vị đây vào ngồi bên trong phòng chờ, cũng chuẩn bị trà cho họ nữa.”

Ngay sau đó, một thân tử y Càn Minh Nguyệt xuất hiện, sau đó hướng ba người chào một cái:

“Mời các vị đi theo ta.”

Ba người cũng không có dị nghị, nhanh chóng đi theo Càn Minh Nguyệt tại một căn phòng khác. Nàng rót cho họ ba chén trà, sau đó nói:

“Các vị cứ tùy tiện ngồi nghỉ ở đây, khi nào ngài ấy xong sẽ thông báo cho các vị.”

Nhìn lấy bóng lưng của Càn Minh Nguyệt rời đi, Hà Thiết Thủ lúc đầu cũng có chút khách khí, bất quá cuối cùng vẫn là không nhận được dụ hoặc của hương trà, đưa lên hóp một ngụm.

“Đây là Linh trà?” Hần ngạc nhiên hỏi.

Một bên Tiêu lão thì không có nhiều ý tứ như vậy, lúc này cũng đã uống đến chén thứ hai, một bộ phong khinh vân đàm nói ra:

“Đúng vậy, đây là Linh trà. Tuy rằng lượng Linh lực so tròng thành kém chút điểm, bất quá thắng ở hương vị gấp bội. Đây là lần thứ hai ta uống trà này rồi, hương vị vẫn ngon như ngày nào.”

Hà Thiết Thủ nghe vậy gật đầu một cái, cũng nhìn sang Tề lão, lúc này đang nghiên cứu lấy mấy đạo vết thương trên người Lão trưởng lão. Lúc này khi Tề lão nâng nặc đôi vác Lão trưởng lão đi cùng mọi người đều nhìn hần với ánh nhìn dị dạng, tưởng giữa hai người có gian tình, mãi đến tận khi Tề lão có giải thích rằng hần chỉ là vì học hỏi y thuật thì mới thôi.

“Tề lão, ngươi nghĩ rằng tiền bối có bao nhiêu phần nắm chắc?”

Tề lão nghe vậy lắc đầu, nói:

“Cái này... kì thực ta cũng không có rõ. Y thuật tiền bối này phải gọi là cao đến siêu tuyệt, thủ pháp xuất thần nhập hoá, không có nổi một tia được lực dư thừa. Người ngoài xem nào nhiệt, trong nghề xem trình độ. Ta chỉ có thể nói là cách biệt giữa ta và hắn không khác gì thiên cùng địa, tựa như đom đóm lập lòe trước hạo nguyệt. Bất quá chất độc này thật sự là quá quái dị rồi, vậy nên ta cũng không có chắc lắm.”

“Ừm, vậy chúng ta cũng chỉ có thể chờ đợi. Còn nữa, ngươi có thấy cô gái kia không?”

“Có thấy, cũng không có gì lạ. Ta đoán là đệ tử của tiền bối, nếu như là nương tử thì chắc hẳn lão nhân gia ngài ấy đã có giới thiệu. Dựa trên khí thể ước chừng tầm Nhập Thánh trung kỳ, sao, có vấn đề gì à?” Tề lão thần nhiên trả lời. Hắn tuy rằng tu vi chỉ là Đại Tông Sư đỉnh phong bất quá đến cả Nhập Thần còn từng gặp qua rồi, làm sao lại không thể nhận ra được khí tức của Căn Minh Nguyệt chỉ có Nhập Thánh trung kỳ?

Hà đại trưởng lão lắc đầu, cười khò:

“Tuy chỉ có tu vi Nhập Thánh trung kỳ, bất quá ta khẳng định là coi như tầm thường Nhập Thần cảnh sơ kỳ cường giả cũng không là đối thủ.”

“Cái gì? Sao lại thế được?” Tề lão giật mình.

“Ta cũng không có rõ, bất quá một loại trực giác. Nhưng điều này cũng rất có thể, bởi ngươi không thấy mặc dù tiền bối mặt ngoài tu vi chỉ có Nhập Thánh sơ kỳ, bất quá thực lực lại hoàn toàn khác biệt như vậy à? Thế mới thấy là thiên ngoại hữu thiên nhân ngoại hữu nhân a.”

...

Bỏ mặc hai người đang ngồi thảo luận, một bên Lưu Chính Minh đã nhắc Hoàng Thành Tư lên một chiếc bàn, phía trên có phủ nệm. Hắn lấy ra một cái đèn tại đầu bàn, sau đó cũng bật lên.

Nếu như có người thể ki hai mươi mốt nào mà gặp cảnh tượng này, khẳng định sẽ kinh hô:

“Cmm! Đây là bàn mổ mà!”

Xem xét xong thân thể của Hoàng Thành Tư về sau, Lưu Chính Minh cũng không có che giấu ý tứ, trực tiếp phán một câu xanh rờn:

“Rất đáng tiếc, độc đã ăn mòn vào lục phủ ngũ tạng, đan điền cũng đã bị nhiễm rồi. Ngươi sẽ chết chắc...”

Hoàng Thành Tư nghe vậy giật mình, tuy rằng đã có chuẩn bị tâm lý nhưng vẫn cảm thấy vô cùng khó chịu và bị thương.

“Cái chết của ngươi sẽ cực kỳ đau đớn. Đầu tiên toàn thân kinh mạch sẽ bị căng nứt, rồi nổ nát, kế tiếp đó sẽ là lục phủ ngũ tạng, từng đạo huyết trong cơ thể cũng sẽ đi theo. Ngươi sẽ có cảm như một toà luyện ngục bên trong cơ thể, dùng U Minh chỉ Hoá thiêu đốt lấy thân thể ngươi. Không những thế, do ngươi đã tu luyện ra được thần hồn ngưng hình, vậy nên ngươi sẽ càng phải chịu thống khổ nhiều hơn.”

Hoàng Thành Tư càng nghe miêu tả càng kinh hãi. Hắn không muốn một cái chết biệt khuất như vậy a.

“Bất quá rất may ngươi gặp ta, và ta có thể trị!”

Hoàng Thành Tư cơ hồ ngất xỉu, tiền bối, không muốn chơi như vậy, dọa một lần làm trái tim hắn tí thì cũng thò cả ra ngoài.

Lưu Chính Minh tiểu dung trên mặt nở rộ:

“Đùa tí để ngươi có tinh thần thôi. Nhưng có một điểm ta cũng nói thật. Chữa trị sẽ vô cùng đau đớn, ngươi có nắm vững tinh thần không?”

Hoàng Thành Tư nghe vậy vỗ ngực cam đoan:

“Tiền bối chớ lo. Việc gì vẫn bối không dám chắc chứ chịu khổ thì Hoàng Thành Tư này không sợ, tiền bối ngài cứ tới đi. Nếu ta kêu một tiếng ta làm con rùa rụt cổ.”

“Hào a, vậy chúng ta bắt đầu.”

...

Tầm vài phút sau, Tề lão cùng Hà đại trưởng lão vẫn đang bàn luận, bỗng dưng Tề lão như nghe thấy cái gì, hỏi:

“Này, ngươi có đang nghe thấy có tiếng lộn bị chọc tiết không?”

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 110: Cứu trị (2)

Quay trở lại phía bên trên bàn mổ, chỉ thấy Lưu Chính Minh đang đứng nhìn Hoàng trấn chủ nằm thẳng cẳng trước mặt, miệng bên trong sùi bọt mép, hai mắt trắng dã.

Lưu Chính Minh chép miệng, lắc đầu:

“Lúc trước còn hùng hùng hổ hổ lắm, vậy bây giờ đã lăn quay cu đơ ra rồi. Bất quá có vẻ cũng khó mà trách được hắn, dù sao chịu lấy kinh mạch một lần nữa tẩy lại so ghép xương khắc cốt còn muốn thống khổ.”

Tất nhiên là những thứ mà Tề lão phân tích được thì hắn đương nhiên cũng có thể phân tích được, vậy nên mới vừa rồi Lưu Chính Minh mới thử dùng chính mình linh lực thanh lọc lấy kinh mạch Hoàng trấn chủ.

“Bất quá loại độc này thật sự là đáng ngạc nhiên, ta đều tẩy thể mà không đi được? Hơn những thể còn có dấu hiệu ăn mòn ngược lại linh lực của ta? Phải biết rằng linh lực này là từ Hồn Chân công tu luyện mà ra, cho dù Hồn Chân công đến giờ cũng mới chỉ là Hoàng cấp thượng phẩm bất quá chất lượng thì không phải bàn cãi, chẳng lẽ cái được gọi là Nộ Khí Hoà Kiếp này đáng sợ đến thế sao?”

Lưu Chính Minh nhíu mày suy nghĩ.

“Giám Định!”

“Tên: Nộ Khí Hoà Kiếp.

Mô tả: Do Hoà Nộ Kiếp Chi Linh tu luyện được mà ra, cũng có thể được sinh linh nào tu luyện lấy công pháp thiên sinh của Hoà Nộ Kiếp Linh tu luyện mà thành.

Công dụng: Có thể để cho Hoà Nộ Kiếp Linh không chế lấy đối thủ cảnh giới thấp hơn mình, đồng thời là độc dược cực nguy hiểm đối với đối thủ cao hơn hoặc bằng cảnh giới. Có thể kích động đối phương khi bị trúng độc phân nộ.

Chú ý: Là một loại năng lượng nhìn qua tuy rằng là ảnh hưởng đến nhục thân, bất quá kỳ thực là một loại thủ đoạn nhằm vào tinh thần cùng linh hồn. Ý chí hoặc tâm thần đủ vững mạnh coi như bị dính cũng chỉ nỗ nhục thân, không có chịu không chế. Thực lực đủ mạnh cũng có thể tự mình bức ra.

Tình trạng: Cực độ suy yếu.”

“Tình trạng suy yếu sao?” Lưu Chính Minh tự hỏi, hai tay bắt đầu cử động, hai con ruồi đang bay gần đấy ngay lập tức bị tóm lấy.

“Vô cùng xin lỗi, ta đành phải lấy các ngươi ra làm thử nghiệm. Bất quá cứ yên tâm đi, nếu thành công thì đây đối các ngươi khẳng định là một trận tạo hoá.”

Lưu Chính Minh nghĩ thầm trong lòng, cùng lúc đó, tâm niệm nhất động, hai đạo linh lực nhiễm lấy Nộ Khí Hoà Kiếp cũng bắt đầu thâm nhập vào bên trong hai con ruồi, nhanh chóng khiến toàn thân chúng đều ửng đỏ. Đoàn xích khí tựa hồ như muốn thoát khỏi không chế của hắn, bất quá lại bị Lưu Chính Minh đè tiếp một vòng bảo hộ [Kết Lực], chỉ có thể thành thực cuộn tròn lại trong linh lực của hắn.

Đây cũng không phải là lần đầu tiên Lưu Chính Minh thực hiện việc chuyển đổi năng lượng bên trong thân thể một sinh linh khác thể này, hẳn trước đó làm cũng rất nhiều lần từ lúc còn ở Hắc Vụ sâm lâm, khi mà hệ thống dạy hắn chút giải phẫu để tìm hiểu điểm yếu điểm mạnh của một số loại Đẩu Thú nhất định, kèm với việc khống chế lấy năng lượng thể. Dù sao kinh mạch nhưng là rất nhỏ, một lỗi sai là đủ để đoạn mạch rồi.

Và tất nhiên, với tu cách là tu sĩ, tốc độ của hắn so người thường nhanh hơn rất nhiều, số lượng Đẩu Thú bị hắn thực nghiệm kiểu này không trăm cũng là chín chục.

Hắn lúc mà thủ đề xét Lâm Vũ trần cùng Ngũ Long trại cũng phát hiện ra rằng là gần như ai cũng có loại khí này trong người, ở Lâm Vũ trần cũng chỉ có người của Đỗ gia. Loại khí này tùy thuộc vào tu vi của người đó, càng cao càng nhiều. Lúc đó hắn cũng định thử bắt cóc lấy một tên về giám định thử, hoặc là rút lấy một ít khí từ trong người bọn hắn, bất quá cuối cùng từ bỏ vì sợ đánh răn động cò. Dù sao bắt cóc là có thể, bất quá chỉ có lỗi chất độc ra thì mới có giám định được mà tổn ít HTĐ nhất.

Còn hiện tại? Với gần trăm loại trận pháp khác biệt như vậy thì Lưu Chính Minh cũng khó mà tin rằng có kẻ nào có thể dùng thần niệm chọc thủng mà hắn lại không biết được, bất quá coi như biết được cũng không sao, bởi vì bây giờ hắn nhưng là chuẩn bị đầy đủ rồi.

Nhìn lấy chỉ mới rút có một tí đạo xích khí kia vào hai con ruồi, mà cả hai con đã nhanh chóng nộ khí xung thiên đánh nhau tít bụi, Lưu Chính Minh nghĩ thầm

“Vậy ra đây sẽ là trường hợp của những sinh vật do một cách nào đấy nhiễm phải loại khí này mà không chịu điều khiển, kết hợp yếu tố tự thân tinh thần không vững vàng thì vô cùng dễ thất thủ tâm thần, đánh mất lý trí, chỉ biết lao vào đồ sát.”

Cũng thí nghiệm xong xuôi mấy lần, mỗi lần Lưu Chính Minh lại điều chỉnh nồng độ Nộ Khí bên trong linh lực, cũng vì vậy mà làm tính toán, hắn mới thả hai con ruồi đấy ra, rút hết Nộ Khí bên trong bọn chúng, chỉ còn lại duy nhất linh khí hao tổn. Đối điểm này, hắn cũng không có thu hồi ý tứ, dù sao lượng linh khí đấy thật phải nói không có chút nào bổ bèn đối với hắn.

Bất quá lại xuất hiện một điều làm cho Lưu Chính Minh có chút ngạc nhiên.

“Không phải đâu? Hai con ruồi này thể mà hấp thu lượng Linh khí còn sót lại về sau đều đạt đến Bạc một tam trọng địa đình phong rồi? Làm sao có thể? Ta vốn đoán là với huyết mạch cấp bậc của bọn hắn thì lên được nhị trọng cũng là on trời phước đất rồi chứ, chẳng có lẽ....”

Lưu Chính Minh nhìn lại một đoàn xích khí lúc này đang không ngừng uốn éo, trong lòng âm thầm suy đoán:

“Một trong các triệu chứng của việc nhiễm phải loại khí này chính là kinh mạch bị nở rộng, cũng vì thế mà dẫn đến dẫn bạo toàn thân kinh mạch. Bất quá điều này đối với một số sinh linh tiên thiên kinh mạch chật hẹp lại chính là một loại đề cao tư chất bảo bối a. Nếu bất kể tác dụng phụ thì còn tuyệt hơn nữa. Thảo nào a...”

“Giữ lại! Sau đó để nghiên cứu sau!” Lưu Chính Minh quyết định.

Sau đó, hắn quay sang Hoàng trấn chủ, nói:

“Cũng để ngươi chịu khổ! Thôi, bây giờ ta mới làm thật.”

Hoàng trấn chủ nếu như vẫn còn tính khẳng định là một ngum máu phụ ba bước, khẳng định sẽ nói: Vậy ngươi coi ta là gì? Vật thí nghiệm a? Sĩ bất khả nhục a! Bất quá hiện tại hắn đã ngắt đi rồi nên cũng không nào được nhiệt gì.

Nhưng mà câu này cũng không có oan, dù sao Lưu Chính Minh đúng là cảm hắn làm vật thí nghiệm, dù sao có rất nhiều vấn đề Lưu Chính Minh cần phải nghiên cứu từng hiện tượng một, mà thân mang đại nạn Hoàng Thành Tư không thể nghi ngờ là một đối tượng tốt.

Bỗng, hắn nghe bên tai một âm thanh:

“Điều kiện đã đầy đủ, khai mở nhiệm vụ ần!”

“Nhiệm vụ ần? Chỉ là ta bắt đầu trị liệu thật sự cũng đủ kích phát nhiệm vụ ần?”

“Nhiệm vụ ần: Đương đầu!

Mô tả: Mô điều kiện xét lấy đối tượng ảnh hưởng thuộc thời kỳ Thượng Cổ, cứu chữa thành công Hoàng Thành Tư, trấn chủ Lâm Vũ trấn, Thanh Lục Quận, Định Quốc, Sàng Hải Châu, Phi Vũ đại lục, hạ thuộc Hoàng Thiên Tiên Vực.

Cấp bậc: Vinh Truyền.

Ban thường: [Y Thánh] danh xưng.

Trừng phạt: Khoá lại kiến thức liên quan đến y thuật, hoàn toàn không thể sử dụng trừ khi tiếp xúc với Pháp Tắc vị diện khác.

Thời hạn: Một canh giờ.”

“Cmm!” Lưu Chính Minh cơ hồ là trở cả mắt nhìn lấy thông tin bên trên bảng nhiệm vụ. Trừng phạt cũng quá nặng a? Hắn đương nhiên là biết khoá lại chính là gì, chính là tựa như xoá cùng phong ấn kí ức đồng dạng, hắn hoàn toàn không thể sử dụng lấy kí ức đã biết, những điều học thêm mà phạm là phần nào liên quan đến phần bị khoá là cũng tự động bị khoá cùng, phải nói là quyết tuyệt.

“Bất quá, Vinh truyền cấp bậc? Chưa từng nghe qua a, lại còn thời đại Thượng Cổ? Của cái gì? Sàng Hải Châu? Phi Vũ đại lục? Lại còn [Y Thánh] danh xưng?”

“Danh xưng: Y Thánh.

Mô tả: Y đạo trị chúng sinh, hữu bệnh hoá vô bệnh, vô bệnh muốn hoá tính, âm dương muốn theo lệnh, cực tử tức cực sinh, châm hoành thiên đoạt mệnh, vô minh lại thanh minh!

Đặc hiệu: Đối Y đạo lĩnh ngộ tư chất gấp 200%.

Kỹ năng danh xưng: Thanh tẩy.”

“Kỹ năng danh xưng: Thanh tẩy

Mô tả: Cân bằng trạng thái vạn vật, gạt bỏ những vật mang theo xu hướng rối loạn một cách toàn diện vượt qua cấp bậc kiến thức.

Mô tả kỹ lưỡng: Ẩn chứa một tia Siêu thoát.

Cấp bậc:?

Chú ý: Tác dụng phụ thuộc vào đối Y đạo lý giải.”

Lưu Chính Minh nhìn kỹ lại phần giới thiệu, trong lòng sóng to ngàn vạn. Bên trong ẩn chứa một tia Siêu Thoát? Đồ tốt a! Siêu thoát là một tồn tại nằm ngoài khái niệm mà cho dù chỉ có một tia cũng đủ để Thánh Nhân vì đó mà tâm động! Đây chính là một loại biểu tượng cho tính tuyệt đối, tuyệt hoàn tuyệt, gần như có thể nói là vượt qua bao hàm cấp bậc giữa tương cùng tuyệt.

“Không những thế nhiệm vụ lại còn không phải là không thể làm được.” Lưu Chính Minh trong lòng nghĩ thầm.” Tuy rằng một canh giờ để thực hiện toàn bộ các thao tác thì có vẻ rất khó bất quá thời gian thời diễn chính là cái mà ta không thiếu, thành thử công đoạn có thể bỏ đi được rất nhiều. Bất quá nói đi cùng nói lại, nhiệm vụ này tại sao lại bị đánh giá là Vinh Truyền cấp bậc đâu?”

“Tuy ta không biết Vinh Truyền là phân chia như nào nhưng khẳng định là vô cùng khó khăn, thập tử vô sinh cũng là khó nói, làm sao chỉ cứu chữa mà cũng bị phải đâu? Vậy thì vấn đề khả năng cao sẽ nằm ở trong từ Thượng Cổ, Thanh Tẩy kĩ năng?”

Bất quá đương nhiên là Lưu Chính Minh dù biết rằng khẳng định là sẽ có gì đó diễn ra bất quá hấn mục tiêu nhưng mà là Siêu Thoát cảnh tồn tại trở lên, nếu như không nỗ lực, không cố gắng đối diện nguy hiểm thì làm thế nào mà có thể tiến bộ? Vậy nên đương nhiên là hắn sẽ chọn lựa nhiệm vụ này.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cấm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Cứu trị (3)

Thời diễn xong cứu trị chỉ pháp về xong, Lưu Chính Minh mới thoát da khỏi hệ thống không gian, mặt không biểu tình nhìn về phía Hoàng trấn chủ, miệng khẽ nhếch:

“Vạn Kiềm Quy Tông!”

Linh lực cuộn cuộn từ dưới áo của Lưu Chính Minh tuôn ra, hoá thành muôn hình vạn trạng các loại... đao mổ.

“Vù vù.”

Không tới năm giây, số lượng đao mổ sau lưng của Lưu Chính Minh đã tích đến con số hàng trăm, mỗi chiếc kích cỡ cũng không phải là quá lớn, chiếc dài nhất chỉ dài hơn một ngón tay chút xíu, bất quá hoàn toàn toàn không cần bàn về độ sắc bén của nó.

Tâm niệm nhất động, bách đao tề xuất, đều hướng Hoàng Thành Tư lao tới, có một số thì đã bắt đầu xé rách vài đường ở phần bụng của Hoàng Thành Tư, nhanh chóng tạo thành một vết chém lớn, bất quá lại cực độ ngay ngắn, để cho những chiếc bé hơn có thể chui vào, một số khác thì lại hướng về một số loại thảo dược khác nhau lấy đi được tính, rồi nhanh chóng mang tới.

Tất cả mọi công đoạn đều rất hài hoà, không hề có một tia gián đoạn. Lưu Chính Minh cũng không có ý tứ tiếp tục đứng đấy, hắn cũng nhanh chóng ngồi xuống một chiếc ghế bành, tay cũng tự rót cho mình một chút trà, đưa lên miệng làm vài ngụm. Đối với cao thủ như hắn mà nói, nhiều lúc thật sự căng mắt ra nhìn cùng quay mặt đi cũng không có khác biệt cho lắm.

Đây chính là một loại thủ pháp y khoa mà Lưu Chính Minh mới nghĩ ra, để đối phó với loại độc ăn mòn tận xương như thế này, khi mà dược tính còn chưa được tới nơi đã mấy đạo khí này hấp thu hết, lại càng trở nên lớn mạnh, độ đeo bám lại càng lớn.

Để xử lý vấn đề này, số lượng cách có thể đề xuất nói nhiều cũng đúng, nói ít cũng đúng, bất quá có thể chia làm hai loại chung: một là mạnh mẽ trừ đi loại độc này, hai là cắt bỏ hết

độc. Cách cắt bỏ vùng bị nhiễm độc có thể không tính, bởi nếu cắt bỏ xong người bệnh có thể nói là tu vi mất hết, trừ khi có cực lớn sinh cơ bởi bỏ nhanh chóng thì hoàn toàn là chết chắc.

Lưu Chính Minh cũng không có phiền phức như vậy, hẳn lựa chọn là cách thực dụng nhất, đó chính là lấy linh lực làm dao, nhanh chóng cắt xuyên qua vùng bị nhiễm loại khí độc này, kế tiếp là dùng một phần linh lực nhỏ làm mồi nhử, bảo hoà lấy phần độc bị cắt ra, sau đó lập tức ép đạo linh lực bị nhiễm đẩy ra, cắt bỏ phần dư thừa, cũng cùng lúc đẩy xử dụng thảo dược hợp lý để nhanh chóng bồi đắp vào đúng vết thương của từng bộ phận.

Cách này có thể nói là cực kỳ là nhanh cùng tiết kiệm. Lượng linh lực tiêu hao cũng không phải là quá lớn, nếu có thể thì một vị Nhập Thánh thông thường có thể cứu trị được cho hai mươi tên Nhập Thánh sơ kỳ khác. Đừng nhìn con số này mà ít. Bởi vì nếu muốn lấy lực cường ngạnh thì ít nhất tự thân linh lực cũng phải so linh lực của người kia mạnh gấp mười lần, đây đã chính là khoảng cách đầu và đuôi của một đại cảnh giới rồi.

Bởi vì căn bản loại khí này tuy có thể ăn mòn vào được thần hồn, bất quá thực thể mang tính quyết định của nó lại nằm ở trong từng khiếu huyết cùng kinh mạch trọng yếu nhất, lực phủ ngũ tạng đương nhiên cũng dính, vậy thành ra toàn thân linh lực của người này tình trạng chính là nhiễm loại khí này, do vậy mới khiến cho việc khu trừ khó khăn như thế.

Bất quá kĩ thuật này cũng có một điểm khó khăn. Nó yêu cầu thực sự nghiêm khắc đối với khống chế cùng điều khiển linh lực. Kế đo chính là nhất tâm đa dụng. Nhất tâm đa dụng thì cũng không phải là quá khó khăn, bởi vì tu sĩ tu vi càng cao về sau, tâm thần nhưng lại càng trở nên mạnh mẽ, cùng một lúc làm mấy việc càng không vấn đề gì. Cuối cùng chính là kiến thức về y học cùng khả năng điều trị, phân phối được lực tốt.

Cả ba cái Lưu Chính Minh cái nào cũng không thiếu, bất quá khi mà hẳn muốn dạy lại cho người khác thì không dễ như vậy. Dù sao đề nhớ để học được kiến thức thì dễ, nhưng để thực hiện được một cách hoàn chỉnh thì cũng không phải là dễ dàng, nếu không thì số lượng người thực sự được xưng một tiếng y sư cũng không có ít đến vậy, đã sớm trải đầy đường.

Lưu Chính Minh khoan thai đặt chén trà xuống, khác với nhiều lúc hẳn hay đùa giỡn cùng Càn Minh Nguyệt thì bây giờ hẳn lộ ra một cỗ khí chất thành thực cùng ôn trọng hơn rất nhiều, có thể nói là càng ngày càng giống một vị thể ngoại cao nhân. Một luồng ý cảnh nhẹ nhàng chôn vùi xung quanh người, vô hình vô tướng, đang dần dần ngưng thực, không gian chỉ còn lại tiếng xoàn xoẹt của những con dao đang làm công việc của chúng nó.

Một bên khác,....

“Bây Chủ! Lên cho ta!”

“Q Chủ, tưởng ta không có sao?”

“Q Co! Ha ha, không nghĩ tới a?”

Giờ phút này trái ngược hoàn toàn với bầu không khí tĩnh lặng bên kia thì sảnh chờ lại đang cực kỳ náo nhiệt. Nguyên do là Càn Minh Nguyệt thấy lâu quá cũng có chút nhàm chán nên mới lấy bộ bài tú lơ khơ ra rủ bọn họ chơi cùng. Đừng hỏi nàng tại sao lại biết chơi trò này, dù sao nhiều lúc nàng cùng Lưu Chính Minh rảnh rỗi thì hai người bọn họ còn biết làm gì, dù sao đặt đến cảnh giới bọn họ thì chơi bào cũng không có ảnh hưởng việc tu luyện nhiều cho lắm.

Mới đầu thì chi có Tiêu lão hứng thú bởi nàng chơi cùng, Tề lão cùng Hà đại trưởng lão nhìn thấy đây chỉ là một trò giải trí tiêu khiển về sau, đều lộ một biểu lộ: Hừ, tu hành chính là phải biết chịu đựng tịch tịch. Lão phu tâm chí có võ đạo, hà có phải vương bận mấy trò này.

Bất quá chi một lúc về sau thì rom gần lửa lâu ngày cũng bén, Tề lão cùng Hà đại trưởng lão đánh hăng quá cũng bị cuốn vào nào, sau đó trầm mê lúc nào không hay. Đương nhiên rằng nói là trầm mê thì cũng có phần hơi quá đáng, bởi cả bốn người đang ngồi không một ai là có máu cờ bạc cả, thuần túy chỉ là vì giải sầu mà thôi.

“Trò chơi này lúc đầu ta tưởng là có điểm ý tứ, càng về sau... càng nhiều ý tứ.” Tiêu lão vuốt râu nói, hai người bên cạnh cũng gật gù đồng ý.

Càn Minh Nguyệt lúc này thắng được nhiều nhất, nàng nghĩ thầm trong lòng:

“Hừ! Không thắng được gia hoà kia thì thôi chẳng lẽ bản công chúa còn muốn thua các ngươi? Hôm nay nếu ai mà thắng được bản công chúa thì... coi như hẳn vận đỏ!”

... Gần một canh giờ sau...

Phía trên bàn mổ, Hoàng trấn chủ hơi lơ mơ tỉnh lại. Hắn mở mắt ra, việc đầu tiên hẳn làm chính là vận dụng thần niệm xem xét lấy cơ thể mình.

“Ta... khỏi hẳn rồi! Tiền bối quả không hổ ản danh thần y a. Không những thể kinh mạch cũng được nói rộng không ít, một số khiếu huyết lâu năm cũng đã đã thông triệt để, tu luyện so trước kia càng thêm dễ dàng. Trong thân thể loại khí độc đầy hiện tại cũng đã không cánh mà bay, thân thể của ta cũng không còn đau nhức nữa, thậm chí một số âm thương cũng được điều trị khỏi hẳn, tựa như một lần thoát thai hoàn cốt vậy.”

Bỗng hẳn sờ tay lên đầu:

“Sao lại có mấy cục u nhỉ?”

Bỗng bên cạnh truyền tới một tiếng hừ nhẹ.

Hoàng trấn chủ nghe tiếng hừ đầy đương nhiên biết là người nào, vội vã quay người sang bên còn lại, hai tay ôm quyền. Hẳn nhưng là vẫn không có đứng dậy nổi, bởi mặc dù thân thể của hẳn vừa được chữa trị xong xuôi, bất quá vẫn là Lưu Chính Minh lời hẳn từ trạng thái chết dờ sống dờ về, thành ra hẳn bây giờ một điểm khí lực cũng gần như không có. Đương nhiên, với tu cách là một Nhập Thần cảnh trung kỳ như hẳn, hoàn toàn hồi phục cũng chỉ là chuyện một hai hôm.

“Cảm tạ tiền bối đại ân đại đức. On này vẫn bối tự hỏi không dám quên. Tiền bối cứu ta từ chỗ chết quay lại dương gian, lại tăng cường cho con đường võ đạo của vãn bối. On cứu mạng hôm nay, ngày sau tiền bối cần trợ giúp, chỉ cần không vi phạm với võ đạo của ta, Hoàng Thành Tư đầy nguyện muôn lần chết không có chối từ.”

Nhìn lấy Hoàng Thành Tư như vậy ôm quyền cảm tạ, Lưu Chính Minh cũng không có nói gì nhiều, bất quá ánh mắt lại nhìn lên trên đầu hẳn, ngay tại chỗ có mấy cục u, cố nén không cười.

Lúc trước vốn là Hoàng Thành Tư nhiều lần cũng muốn tỉnh lại, bất quá nếu hẳn tỉnh lại thì đau khổ đột nhiên tập kích có khả năng làm cho hẳn tâm thần thất thủ, độc tính lại lan tràn, thành ra Lưu Chính Minh không chút lưu tình truyền dạy cho hẳn phương thức “ngủ nhân tạo”. Đương nhiên, xuất thủ hoàn toàn là có phần lượng, cũng chỉ nhường Hoàng trấn chủ rơi vào giấc ngủ mà thôi, hoàn toàn không có lực sát thương ngoại trừ đôi chút vấn đề với về bề ngoài.

“Lúc đầu thì ta cũng không định đòi hỏi báo gì bất quá bây giờ tự nhiên ta lại có một việc cần người giúp, có đồng ý không?”

Hoàng Thành Tư nghe vậy hiểu kỳ, hỏi:

“Việc gì thừa tiền bói? Nếu Hoàng Thành Tư đây làm được thì nhất quyết sẽ làm.”

Nghe vậy, Lư Chính Minh lấy từ trong tay áo ra một tờ giấy nhỏ, trên tờ giấy dần nổi lên mấy mặt chữ, hắn nói:

“Đây là việc mà ta muốn ngươi làm. Ngươi cứ chậm rãi suy nghĩ kĩ, dù sao thời gian của chúng ta cũng là còn dài, không cần phải gấp gáp đâu.”

Nói xong Lư Chính Minh âm thầm nhắm mắt lại, ai không biết sẽ tưởng hắn là đang trầm tư suy nghĩ, hay là lại thần du thiên ngoại, một bộ cao nhân trang bức phong thái, bất quá đương nhiên, sự thật chính là:

“Đinh! Hệ thống tuyên bố: Nhiệm vụ ân Vinh Truyền cấp bậc “Đương đầu” đã thành công, bắt đầu tính toán khen thưởng.”

“Đinh! Ký chủ Lư Chính Minh nhận được danh xưng [Y Thánh].”

“Đinh! Ký chủ nhận được kỹ năng danh xưng [Thanh Tẩy].”

“Keng! Ký chủ không đủ quyền hạn, [Thanh Tẩy] không cách nào mở ra khả năng nâng cấp, khuyến khích tăng cường quyền hạn.”

Đột nhiên cảm giác tự mình đối Y đạo cảm ngộ đã nâng cao thêm rất nhiều, Lư Chính Minh trong lòng chỉ muốn cười to:

“Ha ha! Không hổ là ban thưởng Vinh Truyền cấp! Cũng không uổng cái danh Y thánh a. Lại thêm kỹ năng [Thanh Tẩy], quả đúng là vì ta mà sở dục.”

Bất quá nếu hắn có thể nhìn xuyên qua cả đa nguyên, hắn nhưng là sẽ không cười được đâu đấy, bởi vì chỉ trong nháy mắt nhiệm vụ vừa kết tuyển thành công, một cỗ lưu động đột ngột từ trên thân hắn phát tán, lấy xu hướng lan truyền với vận tốc mà ngay cả ánh sáng cũng không có một chút nào sánh bằng. Sẽ không một ai có thể để ý đến luồng lưu động này, ngoại trừ...

...

Một vùng đất, tồn tại bên trong đa nguyên vũ trụ. Điều này là hoàn toàn bình thường, nếu không tính đến diện tích của vùng đất đấy. Rộng đến vô hạn? Hay chỉ nhỏ bé bằng một khu vườn nhỏ? Hoàn toàn không thể dùng thường thức mà hình dung vùng đất này. Nơi đây không gian và thời gian tựa như không tồn tại, bất quá cũng tựa như thạch phủ tuyên cổ, cứng rắn khó lòng phá vỡ.

Bất quá điều đáng nói không phải là về vùng đất này, mà là vì thân ảnh tồn tại phía trên đó. Toàn thân hắn phủ đầy phù văn, hai tay bị xích bởi vbn cây xích ở tứ phương. Bất quá điều này cũng không hề gây cho hắn bất kỳ cảm giác đau đớn nào, hắn vẫn cứ ngồi như vậy, tĩnh lặng, giống như không tồn tại.

Mỗi một hơi thở của hắn, phóng phát thiên địa luân hồi, cuồng phong bạo vũ. Mỗi một cái nháy mắt của hắn tựa như sinh tử cùng cực, nửa hoá thái cực nửa diễn tử tượng. Hắn tựa như vô cực, cũng tựa như hữu cực.

Bỗng như cảm nhận được cái gì, thân ảnh gần như bất động với thời gian đấy cuối cùng cũng ngừng dằn lên, trong mắt cũng toát lên vẻ vui mừng:

“Cuối cùng... Sau vô số năm... ngươi cũng đã xuất hiện! Kê mang trên thân Siêu Thoát!”

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Thân ảnh bí ẩn

Thân ảnh đấy ngừng mặt lên, nét tiêu điều ẩn hiện cũng không gió mà bay, ánh mắt cũng không còn vô thần, ngược lại lộ ra vẻ minh mẫn đến cực độ, bên trong giống như ẩn chứa thể gian vạn vật, có thiên cùng địa, có pháp tắc cùng đại đạo lấp lóe. Hắn mặc một bộ bạch bào, mỗi một lần phe phẩy là tựa pháp tắc mãnh liệt cùng tái sinh.

“Ha ha, sau bao nhiêu lâu mong chờ, cuối cùng cũng đã có người xuất hiện. Kê duy nhất đáp ứng điều kiện để phá vỡ bố cục này.”

Bỗng bên cạnh truyền đến một thanh âm:

“Ngươi có chắc không?”

Thân ảnh đấy cũng không có quay sang bên cạnh, bởi vì đơn giản, cũng không có một ai xuất hiện cả. Thay vào đó, một cái gương hiện ra trước mặt hắn, như có như không, ẩn hiện liên tục, bên trong tựa như phản chiếu lấy chư thiên thể giới, lấy thể gian đại đạo!

Nhưng đó cũng không phải trong điểm, mà là trong gương cũng có xuất hiện một thân ảnh, mà lại giống thân ảnh bị xích kia đến đáng sợ. Tên kia cũng bị xích bởi từng sợi xích sắt, bộ xích y trên thân cũng vô cùng rách nát. Bất quá đôi ngược cùng thân ảnh bên ngoài, thân ảnh bên trong tâm gương khí chất nhưng là một trời một vực, không có tang thương chết chóc, cũng không có sinh tử luân hồi, không có ánh mắt như nhìn thấu thiên địa, mà chỉ lộ ra một vẻ điên cuồng, và cũng lộ một vẻ bài xích rõ rệt với đại đạo.

Hủy diệt? Thôn phệ? Hư vô?

Không, còn hơn thế.

Chỉ thấy hắn khẳng khái cười, xong nói:

“Ngươi có chắc là một tên nhãi như vậy sẽ thành công không? Cho dù trên người hắn có một tia Siêu Thoát?”

Bạch bào nhân nghe vậy thân nhiên đáp:

“Ta không biết. Kê mang trên thân Siêu Thoát thuộc tính đến bây giờ cũng không phải chỉ có một cái là hắn. Bất quá những kẻ khác đâu rồi? Có người thân từ đạo tiêu, kẻ phi hồi yển diệt, còn có đã trầm luân... Cũng đã phải mười tên rồi nhỉ? Bất quá kẻ lần này là đặc biệt, ta cũng không biết tại sao, cho dù là Vận Mệnh lực lượng hoặc Trật Tự lực lượng cũng không thể suy đoán.”

Xích y nhân nghe vậy cười lạnh:

“Quan tâm làm gì tới Vận Mệnh hay Trật Tự? Đứng trước siêu thoát, trừ khi thật sự là cực trong cực, tuyệt đối trong tuyệt đối, tương đối của tương đối nếu không ngươi cũng đừng hòng suy diễn bất cứ điều gì. Mà trên căn bản ngươi đối Vận Mệnh đại đạo lý giải cũng không phải thâm sâu nhất cả cái đa nguyên này, thành ra đừng có tỏ vẻ bí hiểm như vậy. Bất quá mặc kệ hấn đặc biệt như nào, ngươi có nghĩ rằng ta không có biện pháp để hấn trầm luân?”

“Ta tin là ngươi có, bất quá liệu ngươi có thực sự chắc chắn không?”

“Tự một mình ngươi rõ ràng.”

Nói xong, tấm gương bắt đầu rạn nứt. Chỉ thấy bạch bào y nhân hừ lạnh một cái, bốn sợi xích trên thân bộc phát quang mang loá mắt, ánh sáng từ đó nhanh chóng nhường mặt gương yên tĩnh lại.

Chỉ thấy thân ảnh trong gương cười gằn một cái:

“Đừng tự dối lòng mình, ngươi biết ngươi không thể nào mãi giam cầm được ta.”

“Ta đương nhiên là biết, bất quá mấy ngàn cái ki nguyên đã trôi qua, Vô Lượng Lượng Kiếp người nhìn cũng đã phát chán rồi mà vẫn đã thực sự thoát ra được đâu? Dù thế nào thì ta vẫn sẽ ngăn ngươi lại.”

“Đề rồi xem.”

Bỏ lại trong không trung từng tiếng cười điên cuồng, tấm gương biến mất, để lại bạch bào y nhân một mình. Hấn thở dài một tiếng, tay nắm lấy một sợi xích, một bàn cờ hiện ra trước mặt, phía trên không ngừng lập loè từng đợt đạo ý.

“Vô số năm rồi... Ta đã ngủ cùng thức quá lâu.... Mỗi một giấc mộng, một cái Đại Thiên thể giới cũng vì đó mà sinh ra... Mỗi một lần tỉnh dậy, một cái Đại Thiên thể giới cũng vì đó mà huỷ diệt. Rốt cuộc, liệu đây có phải là vĩnh hằng hay không? Thời gian, không gian đã dần lu mờ trong mắt ta... Lần này, đừng có làm cho ta phải thất vọng!”

Nói xong trên tay của hấn xuất hiện một quân cờ màu trắng, hạ thẳng trung tâm bàn cờ.

...

Tại một nơi vô cùng xa, xa tới mức tận cùng...

Một dòng sông vẫn đang chảy.

Nhưng một điều làm người ta cảm giác kinh ngạc đó chính là, dòng sông đó chảy đi chảy lại giống hệt nhau, vừa chảy vừa không chảy, hay cũng có thể nói rằng, không chảy chính là trạng thái chảy của chính nó.

Đột nhiên, dị biến xuất hiện. Một thân ảnh từ từ nổi lên từ phía dưới dòng sông, khí tức trên thân lập loè như muốn tắt. Bỗng hấn mở mắt ra, đôi mắt như muốn thu hết tất cả vào bên trong, như xem thấu lấy thời gian cùng không gian.

“Đã đến lúc rồi.” Hấn nói, sau đó thân ảnh hoàn toàn tiêu thất.

...

Tại một toà tuyên cổ điện đường tòn tại ngay giữa hư không, có mười hắc y nhân đều đang đứng ngay tại chính giữa trung tâm, phía dưới có khắc hoạ một bộ trận pháp, khí tức vô cùng cổ lão. Bỗng tựa như đồng thời, cả mười thân ảnh đều cất tiếng nói:

“Bổ cục sắp phá! Cơ hội của chúng ta cũng tới rồi. Hay để cho Hỗn Nguyên Vô Giới, Đa Nguyên Vô Hạn, Thiên Đạo Vô Tình, Hỗn Độn Vô Thường, Đại Đạo Vô Hình, tất cả biết rằng, chúng ta đã trở lại!”

“Vị Minh Cổ thời đại!”

“Vị Minh Cổ thời đại!”

Thanh âm vang lên uy áp vô hạn, chấn động hư không!

...

Một nơi nằm giữa khe hở của các vị diện, tựa như hình thành trung tâm của một mạng nhện, phía bên trên đây cũng tồn tại một thân ảnh, sau lưng tồn tại một cái luân bàn, uy áp mạnh mẽ tới mức cho dù Thánh Nhân cấp bậc cường giả tiến lại gần cũng sẽ ngay lập tức bị phi hồi yển diệt, kể cả nguyên thần đã kí thác Thiên đạo cũng sẽ không chạy thoát khỏi số mệnh.

Chỉ thấy hấn hai tay áp lại, đôi mắt nhắm nghiền cũng không có mở ra, bất quá trong miệng vẫn không ngừng phát ra thanh âm, nghe chừng tựa như vô nghĩa, bất quá so Thiên địa chân ngôn còn muốn hùng mạnh:

“Hỗn Độn sao?... Hồng Hoang sao?... Hồng Mông sao?... Thái Sơ cùng Thái Huyền sao?... Đa nguyên - đã -...- rồi...”

...

Tại một nơi khác, một nơi mà không thể dùng gì để đo đếm. Có một thân ảnh đang nằm tựa phía trên tảng đá, miệng ngậm một ngọn cỏ, lưng đeo một thanh kiếm, đang nằm huyết sát.

Bỗng nhiên, giống như tỉnh ngủ, thân ảnh đấy đột ngột ngồi dậy, hai con mắt như xuyên phá hư không. Chỉ thấy hấn cười, nói:

“Rốt cuộc thức tỉnh rồi sao? Tuy có sớm hơn ta nghĩ một chút bất quá như thế lại càng an toàn. Haizz, không biết bao giờ thì mới xong đây, ta cũng muốn về lắm chứ.”

Nói xong hấn lại tiếp tục nằm xuống huyết sát tiếp, bỏ lại đầu bên kia của tảng đá chính là một chuỗi dài những xác chết. Bỗng nhiên có một tên từ bên trong lấy thể như sét đánh hướng về thân ảnh kia là một đao, đao này thậm chí có khai thiên tích địa ý tứ.

Nhưng...

Đạo vừa mới tới gần thân ảnh kia, vừa có ý tứ định chạm vào cổ đối phương liền đã bị dừng lại. Từng đợt ký tự huyền ảo xuất hiện trước mắt hắn, bộc lộ không thể tưởng tượng nổi lực chấn đem hắn đánh bay.

“Đánh lên sao? Cũng được đấy! Bất quá, quá yếu!” Thân ảnh nằm trên đá nói.

...

Quay trở lại bên trong núi Kiến Nhai, Lư Chính Minh vẫn còn hồn nhiên ngây thơ không biết rằng mình đã bị cuốn vào một vòng xoáy như này, đang ngồi nhìn Hoàng Thành Tư.

“Thấy sao, đề nghị không tồi chứ?”

Hoàng Thành Tư nghe vậy vội vàng đáp:

“Tất nhiên là không thừa tiền bồi. Ngược lại, vẫn bồi đối việc này là cực kỳ ủng hộ.”

“Được, vậy lấy một giọt máu thấm lên trên đấy đi.” Lư Chính Minh nói.

Nghe vậy, Hoàng Thành Tư cũng không có chần chừ, nhanh chóng ký tên lên đấy. Bất quá nhìn lấy hắn tựa hồ có chuyện muốn nói, Lư Chính Minh mới hỏi:

“Sao thế, còn chuyện gì à?”

Hoàng Thành Tư mới lúc này mới mở miệng đáp, có chút ngượng ngịu:

“Tiền bồi, việc này có lẽ phải tốn nhiều thời gian hơn, bây giờ vẫn bồi vẫn còn có một chuyện cần xử lý...”

Lư Chính Minh nghe vậy mới đánh gãy lời hắn nói:

“Ngũ Long trại chứ gì? Yên tâm, đã hợp tác thì cũng phải xuất chút thành ý. Cứ để ta lo.”

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 113: Lư Chính Minh tâm tư

“Nếu vậy thì đa tạ tiền bồi.” Hoàng Thành Tư cũng không có khách sáo, chấp tay nói.

“Bất quá cũng không cần vội, một ngày nữa chúng ta sẽ xuất phát, hiện tại người cứ lo cư dưỡng đi, nếu như cảm thấy đủ sức nhất cử đột phá Nhập Thần hậu kỳ luôn cũng không thành vấn đề, dù sao trên người người ám thương ta đã chữa hết rồi, kinh mạch lại nhận được bồi bổ, đối linh hồn cùng linh ngộ điều kiện đều đã đạt được, tương lai đạt đến Nhập Hoá cũng không thành vấn đề.”

Lư Chính Minh chậm rãi nói. Hắn nhưng là không có nói đến cao hơn, bởi vì mặc dù kẻ này tư chất cùng tâm tính hoàn toàn là có thể đột phá đến Hoàn Hư cảnh, bất quá tương lai diễn biến rất khó lường, và lại Hoàng trấn chủ cũng sẽ khó lòng mà tin nổi, vậy nên mới đặt ra mục tiêu trước mắt dễ đạt được hơn đã.

“Vậy ta đánh làm phiền tiền bồi, mượn tiền bồi cát ngôn.” Hoàng Thành Tư nói. Hắn đương nhiên biết rằng Nhập Hoá cấp bậc chính là như thế nào. Có thể nói tại tam quốc loạn thế bên trong, Hoàn Hư cấp bậc cường giả cực kỳ là khó xuất hiện, thứ nhất là bọn họ đều bế quan cố đột phá cùng linh ngộ, thứ hai là các bên đều kiểm chế lẫn nhau. Mà cũng chỉ có các trận chiến lớn trên căn bản mới có thể xuất hiện Nhập Hoá cấp bậc cường giả.

Nhập Hoá cấp bậc hoàn toàn khác biệt với Nhập Thần cảnh trở xuống, bởi đến cảnh giới đây là chiến thuật biến người tác dụng bị giảm đi rất nhiều. Lý do khá là đơn giản, Nhập Hoá cấp bậc có chính mình Chân Linh Vực, có thể mượn lấy nguyên khí thiên địa, không phải là Nhập Thánh thì đến cả nguyên khí hộ thân của người ta còn không phá nổi, nói gì đến kích thương?

Coi như có thể phá nổi đi, thì Nhập Thánh cảnh trở xuống dùng vũ khí tầm thường có cho hắn đánh mấy trăm năm cũng không phá nổi dù chỉ là lớp da ngoài. Hơn thế Nhập Hoá cấp bậc cũng có thể mượn thiên địa nguyên khí phi thiên độn địa, thủ đoạn so sánh Nhập Thần mạnh hơn rất nhiều.

Nhập Thần cảnh nếu muốn phi hành sẽ phải tự tiêu hao tự thân linh lực, mà phi hành độ cao cũng không phải là quá cao, nếu không cũng lại hao tổn thêm linh lực, mà một khi cạn kiệt linh lực thì rơi vào bên trong biến người chính là nắm chắc cái chết.

Vậy nên Nhập Hoá cấp bậc cường giả nếu không phải là đại tướng thanh danh hiển hách chính hay thành chủ một thành thì chính là chủ hầu một phương, chân chính chỗ dựa của một đại gia tộc lớn tại Sàng Hải Châu.

Nếu Hoàng Thành Tư hắn mà thành công tấn thăng làm Nhập Hoá cảnh, thì Lâm Vũ trấn địa vị cũng là nước lên thuyền lên, có thể sánh ngang cùng một quận khác, thậm chí Hoàng gia có thể tự lập thành Lâm Vũ Quận. Đến lúc đó thì ba nhà còn lại đều phải sẽ chịu hạ mình dưới trướng, bất quá đương nhiên, một khi Lâm Vũ Trấn được triều đình khâm thủ thành Lâm Vũ quận thì đương nhiên liên quan đến võ đạo tư nguyên sẽ càng không thiếu, ba nhà kia khẳng định càng dễ xuất hiện Nhập Thần cảnh cao thủ, xem ra cũng không phải là chuyện xấu.

Đương nhiên đó là nếu mà Hoàng Thành Tư không định diệt trừ mấy nhà còn lại. Vấn đề này Lư Chính Minh cũng không có lo lắng. Hắn tin tưởng lấy trí thông minh của Hoàng Thành Tư khẳng định sẽ nhìn ra được. Một quận khẳng định không có chuyện Hoàng gia của hắn một nhà độc đại, hơn thế nữa rằng để sánh cùng các quận khác thì chỉ một mình hắn Nhập Hoá là cũng không có đủ, phải biết là cả Thanh Lục Quận có tận hơn trăm tên Nhập Thần cảnh, hơn thế Nhập Thần cảnh đỉnh phong số lượng cũng không phải là ít.

Vậy nên tuy rằng mấy nhà tuy có ân oán với nhau bất quá trong chuyện phát triển Lâm Vũ Trấn đều là đồng khí liên chi, mà cũng không có tới mức huyết hải thâm cừ, không đội trời chung tình trạng, thành ra rằng là Hoàng Thành Tư khẳng định sẽ không làm như vậy.

Đây mới chính là một trong số các mục đích của Lư Chính Minh, dù sao chuyện này nhìn như thế nào cũng là đưa than ám ngày tuyết rơi a, hơn thế Hoàng Thành Tư người này làm người cũng không tệ, vậy nên Lư Chính Minh một khâu trong kế hoạch chính là thu hắn làm thù hạ, đồng thời mượn Lâm Vũ trấn làm nơi phát triển đầu tiên của mình. Đương nhiên cũng có một phần là vì ban thưởng.

Định quốc có tổng cộng gần năm chục quận, lãnh thổ có thể nói là lớn nhất trong tam quốc. Trong đó Thanh Lục Quận cũng toàn một quận cấp bậc trung lưu. Cấp bậc của một trấn,

một quận hay một thành ở Sàng Hải châu được phân biệt chia làm hạ, trung, thượng, đình lưu. Đo đạc này được xác định dựa trên khá nhiều xếp hạng.

Trong đó bao gồm, tu vi người mạnh nhất ở đây là gì, sản xuất kinh tế ra sao, tác dụng ra sao đối triều đình, có bị ảnh hưởng bởi nhiều loại nạn gì hay không, số lượng người có tu vi hạng thấp hơn phân biệt như thế nào, bảo an thế nào, đánh giá ra sao,... Tóm lại là có vô số hạng mục. Việc này sẽ do một số quan lại cụ thể trong triều đình đánh giá.

Điều này cũng khiến cho là việc đôi lúc một cái chi được đánh giá là trung lưu Quận nhưng vẫn có thể tòi ra một ông Nhập Hoá cảnh đình phong thành chủ. Đây cũng là khó có thể trách, nếu như người này chỉ có một tâm với võ đạo, trong việc xử lý kinh tế cũng không phải là tốt, dẫn đến Quận chỉ có bị đánh giá như thế mà thôi.

Trong đó thì phân biệt giữa Thành cùng Quận. Hai thể loại này trên căn bản là cùng cấp độ, bất quá Thành chính là đơn vị dùng để đối phó chiến trận, còn Quận chính là đơn vị phát triển sản xuất. Thông thường thì cùng quân số sức chiến đấu đình tiêm của Thành so Quận thường sẽ mạnh hơn khá nhiều.

Tất nhiên, chúng ta vẫn là còn một loại cấp bậc nữa. Phía trên của một cái Đình cấp Quận hay Thành đương nhiên chính là Kinh thành. Tại đây thì coi như Nhập Hoá đình phong mới thực sự là có thể có tiếng nói, bởi vì đơn giản, Hoàng gia chính là có Hoàn Hư cảnh cấp bậc cường giả, lão nháo là ăn cháo hành ngay.

Lưu Chính Minh thực sự muốn bắt đầu kế hoạch của hắn, lấy Thành, Quận cấp là không có khả năng, trừ phi là hắn may mắn đến nghịch thiên đi, mà đương nhiên, loại này may mắn, Lưu Chính Minh là sẽ không tin tưởng. Vậy nên hắn sau khi nhìn lấy phản thưởng, cộng với vị trí địa lý về sau chính là đã nghĩ ra kế hoạch lấy tiềm năng phát triển, dù sao hắn ưu thế cũng là có rất nhiều, chính là để bù đắp lại cho việc thời gian ngắn ngủi.

Tất nhiên, kế hoạch của hắn khẳng định không chỉ có Lâm Vũ trấn một cái.

Xử lý xong vấn đề của Hoàng Thành Tư về xong, Lưu Chính Minh mới đi ra phòng chờ, về mặt có chút mệt mỏi.

Thấy hắn, ba người kia vội vã đứng dậy, cũng không có tiếp tục quan tâm đến bài trên tay nữa. Hà Thiết Thủ nhanh chóng hỏi, giọng điệu bên trong có lo lắng:

“Thưa tiền bối, Hoàng trấn chủ hắn thế nào rồi?”

Nghe vậy, Lưu Chính Minh mới lắc đầu hai ba cái, cổ kêu răng rắc.

“Trời, chẳng lẽ hắn bị phế rồi, hay là hắn chết rồi? Ta nghe đồn bên trong kinh thành khi đi chữa trị xong nếu lắc đầu một cái chính là phế, nếu hai cái chính là chết, tiền bối lắc ba cái tình huống chẳng lẽ còn tệ hơn?” Tề lão kinh hoàng hỏi ra.

Nghe được Tề lão nói, hai người còn lại cũng giật mình, chỉ khác là Hà Thiết Thủ thì lo âu hiện ra rõ trên mặt, còn Tiêu lão thì vẫn cứ điềm nhiên, có điều tâm trạng đương nhiên cũng không phải tốt lắm, tay cầm bài cũng có phản run run lên.

Thấy vậy Lưu Chính Minh mới cau mày:

“Ta còn chưa có nói gì mà các ngươi đã tự mình nào bỏ rồi. Đi ra ngoài có một chút bê bối không được à? Cái gì mà một lắc thì phế hai lắc thì chết? Chẳng lẽ các ngươi cứ như vậy không tin tưởng ta sao?”

Ba người nghe vậy thì đều phát hiện mình đã hiểu lầm Lưu Chính Minh, vẫn là Hà đại trưởng lão hỏi trước:

“Vậy thưa tiền bối, thế Hoàng Thành Tư hắn như thế nào rồi?”

Lưu Chính Minh nhún vai:

“Tự mình vào không phải sẽ rõ ràng hơn sao?”

Sau đó bỏ mặc ba người chạy vào bên trong, Lưu Chính Minh ngược lại đi ra chỗ ghế bành, hạ người ngồi xuống, linh lực trên tay phun trào, nhanh chóng xáo lấy mấy quân bài trên mặt bàn thành một chồng, sau đó đối Càn Minh Nguyệt đang ngồi đối diện hỏi:

“Làm ván không?”

Càn Minh Nguyệt nhanh chóng nói, phong thái dứt khoát:

“Không, ai mà biết được người dùng thủ đoạn gian lận gì, chơi mười ván thắng mười ván, chơi trăm thắng trăm!”

Lưu Chính Minh nghe thế nhún vai:

“Làm sao mà ta biết được, có thể là do ta đẹp trai à?”

Trong lòng thì nghĩ thầm” Cô nàng này đến giờ vẫn quên là ta có Bạch Nhân à?”

“Không biết xấu hổ.” Càn Minh Nguyệt đưa ra đánh giá.

...

Rất nhanh, một ngày cũng nhanh chóng trôi qua, Hoàng Thành Tư cũng thuận lợi tấn cấp thành công thành Nhập Thần cảnh hậu kỳ. Bất quá đến tận khi đấy hắn vẫn không dò ra nổi Lưu Chính Minh nội tình, đành chỉ có thể hỏi. Lưu Chính Minh nghe vậy cũng chỉ có nói:

“Ta có thể yếu hơn cả Nhập Thánh cường giả, bất quá ta cũng có thể mạnh hơn cả Nhập Hoá cường giả, người đoán?”

Câu trả lời này làm Hoàng Thành Tư có chút hoang mang cùng mộng bức, bất quá hắn cũng hiểu đại ý rằng là đây là bí mật riêng tư, thành ra cũng không có xoắn xuýt nhiều.

Sau khi ổn định cảnh giới về sau, cả đoàn mới bắt đầu hướng về căn mật thất của Lâm Vũ trấn ở phía Bắc đi tới. Bỗng dưng, Hoàng Thành Tư chợt nhận thấy có gì đó không đúng:

“Có gì đó lạ thường! Ta có nhớ xây một trận pháp nhằm vào Nhập Thần trung kỳ phía dưới ở đây, không có ta là điều động là không thể mở được, có tác dụng chỉ để che mắt, bất quá ta bây giờ lại không cảm nhận được trận pháp?”

Cả đoàn nghe vậy chợt giật mình, tất cả đều tăng tốc lên, khi đón nơi, chỉ thấy căn cứ cũng không có còn nữa, mà chỉ đơn giản là khói mờ bao phủ, lửa cháy liên tục. Điều này làm mọi người đều giật mình.

Vẫn là Lưu Chính Minh tinh táo nhất, chỉ thấy hắn tiện tay một đạo linh lực về sau, toàn bộ khu lửa cũng bị dập tắt, tiện thể lòi ra được một người từ đồng tro tàn. Hắn toàn thân bị thương, bất quá có vẻ khá là may mắn là trốn vào bên trong hạch tâm trận pháp, thành ra là trốn được một kiếp.

Phát hiện tên này chính là Nhập Thánh cảnh của Lâm Vũ trấn về sau, được cử để trấn thủ nơi đây, Lưu Chính Minh nhanh chóng dùng thủ đoạn để khiến cho hắn tỉnh lại.

Vừa mở mắt, nhìn thấy Hoàng Thành Tư, hắn mới khàn khàn:

“Hoàng đại nhân! Là Ngũ Long trại!”

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 114: Đến Ngũ Long trại!

“Ngũ Long trại sao? Khốn kiếp! Chúng còn muốn gì nữa? Ngay cả trấn cùng rất nhiều tài nguyên bọn chúng đều chiếm được rồi, hà cớ gì còn tốn công đến đây? Hơn thế nơi này phi thường bí ẩn, vốn nếu như không có ta chỉ điểm thì tìm được nơi này độ khó cơ hồ là như lên trời, trừ khi chúng có một trận pháp sơ bố trí được Huyền cấp trận pháp trung phẩm trở lên, bất quá dạng này làm sao mà dễ tìm như vậy?” Hoàng Thành Tư tức giận nói ra. Hắn cũng không có tức giận với hành vi bỏ trốn của vị Nhập Thánh cảnh này, bởi vì lộ mặt ra khẳng định là chết hoặc bị bắt, thay vào đó lưu lại truyền tình báo thì có ích lợi hơn nhiều.

Bên cạnh Hà Thiết Thủ cũng không có chậm trễ, vội hỏi:

“Thế người dân làm sao rồi. Không có đại lượng người chết ở đây thì bọn chúng đã làm gì họ?”

Tên Nhập Thánh cường giả kia thực lực cũng chưa có hồi phục, bất quá vừa được Lưu Chính Minh đưa cho một viên Liệu Thương Đan nên hiện tại cũng đã tốt hơn rất nhiều, cũng đủ sức lực mà nói chuyện. Hắn thều thào nói:

“Không, chúng không hề động đến người dân, chúng chỉ bắt hết mọi người đi thôi. Thậm chí có cả võ giả cố gắng chống lại cũng không có gì dùng, toàn bộ đều bị phong tỏa lấy kinh mạch, dù sao tu vi của chúng đề ép nhiều lắm. Ta cũng là may mắn trốn được vào đây mới không bị phát hiện.”

Lưu Chính Minh nghe vậy mới nhẹ gật đầu, xong rồi nói:

“Yên tâm, người dân như vậy là không có vấn đề gì đâu. Đương nhiên, chỉ là hiện tại thôi. Nếu như chúng ta xuất phát ngay từ bây giờ thì còn có thể cứu được họ.”

Hoàng Thành Tư nghe vậy thì vội nói:

“Vậy còn chờ gì nữa, xuất phát thôi, ta đã không còn chờ được tự tay moi gan đám đấy rồi.”

Hà Thiết Thủ nghe vậy cười khỏ:

“Ta đương nhiên cũng có ý định đấy, bất quá người có nhớ mấy lần trước không, khó mà tóm được vị trí của bọn chúng? Coi như người có dùng thần niệm thì khẳng định thời gian phải mất cũng nhiều lắm, vùng này cũng rộng chứ đâu có nhỏ bé gì đâu?”

Hoàng Thành Tư còn định nói gì thì một bên Lưu Chính Minh phong khinh vân đạm nói:

“Yên tâm, ta có cách. Bất quá trước đó, chúng ta còn cần phải làm một chút chuẩn bị...”

...

Ngũ Long trại, núi Kiến Nhai,

“Ha ha ha! Thật sự không ngờ rằng bọn Lâm Vũ trấn lại bỏ lại nhiều tài nguyên như vậy. Chỗ này đủ cho chúng ta mạnh lên rất nhiều a.”

“Đúng vậy, không chỉ có thế, nếu chúng ta lại càng mạnh thêm nữa, thì coi như lại chiếm lấy tiếp mấy cái trấn nữa cũng không phải không thể, dù sao chủ nhân đối Thiên Cơ thuật hiểu sâu vô cùng, coi như là Nhập Hoá cường giả đến cũng không bắt được.”

“Bất quá thực sự ta vẫn không hiểu tại sao phải bắt sống lấy bọn người phạm vô dụng đấy nhỉ? Trực tiếp giết hết không phải tốt hơn bao nhiêu a? Dù sao bất quá là bọn kiến hôi mà thôi, giết thì giết, có vấn đề gì?”

“Người thì biết cái gì? Đó là mệnh lệnh của chủ nhân! Là chủ nhân cho chúng ta tất cả, từ tiền bạc, sức mạnh, gái gú, rượu tốt! Đừng bao giờ nghi vấn ngài! Là ngài đã cho chúng ta tất cả!”

“Đúng, là ngài đã cho chúng ta tất cả!”

Ngồi tại phía trên, nhìn lấy thuộc hạ dưới liên tục nói chuyện với nhau như vậy, Ngũ Long trại chủ cũng không có cười đùa, chỉ là trong mắt hiện lên mấy vệt khó lòng nhận ra chán ghét.

Một bên khác, Đồ trưởng lão Đồ Diên Khánh cũng đang ngồi đấy, cũng không có ăn uống ý tứ. Dù sao hắn nhưng là phi thường bài xích nơi đây. Hơn thế, hắn tự thân tu vi cũng là Nhập Thần cảnh sơ kỳ, không ăn không uống cũng không có chết được.

“Hừ, nếu như không phải bị khống chế lấy hành động thì cho dù có muốn quyết tử chiến ta cũng sẽ không ngồi ở đây, cùng một lũ thảo khấu coi mạng người như cỏ rác này làm loạn được.” Đồ trưởng lão trong lòng nghĩ thầm.

Mà một bên khác, Hồng Long trại chủ nhìn lên trên mặt trăng, sau đó quay sang Hắc Long trại chủ nói:

“Đại ca, đã đến giờ rồi.”

Hắc Long trại chủ lúc này mới ngẩng khuôn mặt chán chường lên:

“Vây hà, được rồi, để ta đem chiến lợi phẩm thu hoạch được đi thống kê cho chủ nhân.”

Ngay sau đó hắn rời đi, thân ảnh nhanh chóng phiêu hốt vào bên trong một toà điện đường. Bên trong tràn ngập bóng tối, chỉ có mấy ngọn đuốc lò mờ rọi lên trên khuôn mặt của một thân ảnh mặc bộ huyết y ngồi trên ngai.

“Sao, thế nào rồi?”

“Đạ bẩm chủ nhân, thống kê số lượng tù binh từ Lâm Vũ Trấn chúng ta bắt được là năm mươi sáu Đại Tông Sư, hai trăm mười lăm Tông Sư, võ giả Cẩm Mạch cảnh gần ngàn tên, còn lại là hai vạn người, trong đó pha trộn giữa luyện thể cùng bình thường. Số lượng không thể tu luyện là hai mươi ba người, kinh mạch bị hậu thiên tàn phá là ba trăm hai mươi lăm người. Còn đây chính là mấy món mà chủ nhân cần thiết.”

Nói xong hắn đưa lên một cái túi trữ vật.

Huyết y nhân cầm lên, sau đó nói bằng một giọng khàn khàn:

“Được, làm rất tốt. Lại làm tiếp mấy vụ như này, rồi ngươi chẳng mấy chốc sẽ đạt được Nhập Thần cảnh trung kỳ.”

“Đề rồi lão hấp thu càng nhiều, đợi tu vi mạnh hơn rồi mới không chế được lâu dài đúng không, lão cho là ta không biết à?” Hắc Long trại mặt không đổi sắc, trong lòng lại điên cuồng phun lửa.

“Được rồi, cho ngươi l-“

“Bùm!”

Lời nói còn chưa nói hết, đột ngột một tiếng nổ lớn vang lên phía dưới chân núi.

Tất cả ở đây đều là võ giả, vậy nên không ai là không nghe thấy, Hắc Long trại chủ vội quay sang lão già huyết y kia, hỏi:

“Chuyện gì vậy thưa chủ nhân?”

Chỉ thấy lão già giọng xuống:

“Địch tập!”

Còn không đợi hắn nói tiếp, một bóng người đã bay vào, nhanh chóng phá nát toàn bộ khu vực đại môn. Nhìn lại chính là một tên đội trưởng thuộc Hồng Long trại, tu vi cũng là Nhập Thánh cảnh sơ kỳ.

“Chắc chắn, nghe danh Ngũ Long sơn trại đã lâu, tưởng rằng cũng phải có chút gì thực lực, nào ngờ quá thất vọng rồi.”

Một giọng nói tràn ngập trào phúng cùng miệt thị vang lên, nương theo đó là lại một tên Nhập Thánh cảnh trung kỳ của Ngũ Long trại lại bị ném vào đại môn. Lần này, không chịu được lực kinh, cả toà điện đường sụp đổ.

Hắc Long trại chủ cùng huyết y lão già nhanh chóng lao ra phía trước, thì đột ngột bị giật mình bởi tình cảnh trước mặt. Chỉ thấy Ngũ Long trại đại sơn tan nát, Nhập Thánh cảnh thì bị giết gần hết, bàn ghế tung toé khắp nơi. Thậm chí nơi xa xa, ở mấy ngọn núi bên cạnh còn có mấy nơi đất đá văng tung toé, khói bốc lên mùn mịt.

Tất nhiên lấy nhãn lực của Hắc Long trại chủ thì hoàn toàn có thể thấy được Đổng trưởng lão nằm bất tỉnh ngất nghèo ở đấy, còn mấy nơi còn lại đương nhiên là Hồng Long, Thanh Long, Tử Long, Hoàng Long, bất quá đương nhiên, tình trạng của bốn vị trại chủ kia còn tệ hơn nhiều, toàn thân nát bầm dập, máu tươi chảy be bét.

Phía trước mặt thì có một thanh y nhân đang đứng ngay đấy, trên lưng mang theo một thanh xích sắc ngọc kiếm, khí thế tung hoành tựa như quét hết sơn hà. Hắn ngay lúc này đang nắm lấy cổ áo của một tên Nhập Thánh cảnh sơ kỳ, trên thân cũng đã mất hết khí tức của sự sống.

Nhìn thấy Hắc Long trại chủ cùng huyết y lão già, thanh y nhân mới nhếch miệng lên cuồng tiếu:

“Hai con rùa rụt cổ cũng đã đi ra rồi à, ta còn tưởng các sẽ trốn ở trong đấy mãi, đang định ném thêm một tên nữa đây.”

Nói xong tay hắn bóp một cái, tên võ giả Nhập Thánh kia thân thể ngay lập tức nát vụn.

“Ngươi dám!” Hắc Long trại chủ nhìn lấy bốn đệ đệ của mình đã bị đánh tới mức không rõ sống chết, giờ lại bị giết chính người mình ngay trước mặt không khác nào hung hăng tát mấy phát vào mặt hắn, làm cho hắn chột gằm lên. Bất quá đương nhiên, lý trí của hắn vẫn rất mạnh, cũng chỉ có gằm lên mà không có lao lên.

“Gầm gì mà gầm!? Bất quá là loại cho cậy gần nhà gà cậy gần chuồng, có dám lao lên không?”

Thanh y nhân nghe thấy Hắc Long trại chủ bèn lườm hắn một cái, ánh mắt bên trong chứa sát khí, khí thế hiển lộ rõ không thể nghi ngờ, uy thế tất cả áp trên người của Hắc Long trại chủ, làm cho hắn không khỏi lùi về sau một bước.

Bỗng bên cạnh huyết y lão già xuất thủ, trực tiếp đánh bay luồng khí thế đấy, gần giọng hỏi:

“Các hạ là ai? Hà có gì đến nơi đây, lại còn giết nhiều người của ta như vậy?”

Giọng hắn tuy rằng vô cùng giận dữ nhưng cũng lại vô cùng cẩn trọng, bởi dù là tu vi Nhập Thần trung kỳ như hắn vậy mà cũng khó nhìn ra sâu cạn của người này, bất quá hắn đoán khoảng cách chắc cũng chỉ là tầm Nhập Thần hậu kỳ, mà Nhập Thần hậu kỳ đỉnh phong hắn cũng không có kiêng kỵ là mấy, dù sao át chủ bài của hắn là rất nhiều.

“Tại sao? Trong lòng các ngươi không có điểm bức số sao?”

Một thân ảnh xuất hiện, tất nhiên đó là Hà đại trưởng lão.

“À, thì ra là Lâm Vũ trấn người. Còn ngươi thì chắc là được bọn chúng mời đến à?”

Huyết y lão già sau khi nhìn thấy Hà Thiết Thủ thì đoán ra được. Dù sao mặc dù hắn chưa bao giờ gặp nhưng ngọc giản truyền tin để làm gì? Ghi lại hình ảnh cũng là quá đơn giản.

“Thôi được rồi, các hạ, nếu như người chịu nói ra nết vị trí của mấy tên Lâm Vũ trấn chỗ nhà có tang này, thì ta không những sẽ không truy cứu mà còn tặng người thứ gì người yêu cầu được chứ? Dù sao thì người cũng chỉ là nhận người tiền tài, thay người tiêu tan, cũng biết rằng mỗi làm ăn nào là tốt hơn chứ?”

Huyết y lão giả hơi trầm mặc trong hai giây, ngay sau đó tâm niệm chuyển đổi, nói

“Hừm, điều kiện nghe có vẻ hấp dẫn đấy.” Thanh y nhân nói:” Dù sao một mặt hàng từ một Nhập Thần cảnh trung kỳ lâu năm có vẻ còn tốt hơn cái mà những tên Nhập Thánh cảnh Lâm Vũ trấn này có thể tìm được lắm. Bất quá ta phải nói trước thứ mà ta cần đã.”

“Được, tiểu huynh đệ muốn gì cứ nói. Ngũ Long trại ta tuy rằng không dám xưng giàu có nhưng đồ vật tài nguyên thì cũng không có thiếu.” Huyết y lão giả giờ giọng hào sảng ra, hẳn cũng không muốn cùng thanh y nhân trước mặt là địch, chỉ ít là hiện tại. Thậm chí từ “các hạ” cũng chuyển thành “huynh đệ”.

“Được thôi, vậy ta muốn...” thân ảnh thanh y nhân biến mất trong nháy mắt.” Đầu của người!”

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 115: Con tin

“Hừ, rượu mời không uống lại muốn rượu phạt.” Huyết y lão giả cũng không có lắng nghe gì, thủ chương nhấc, thân ảnh cũng ngay lập tức di hình.

Hắn đương nhiên là không ngăn thanh y nhân, dù ao hắn ước chừng thanh y nhân cũng chỉ là luyện thể võ giả, lại cảnh giới cao hơn mình một chút, đánh nhau chỉ cần dùng át chủ bài là hẳn có thể thắng, bất quá tiêu hao khá nhiều công lực.

Nếu thay vào đó nhờ vào thanh y nhân này lấy được vị trí của bọn Lâm Vũ trấn thì hoàn toàn có thể giết bọn hắn để hấp thu lấy sức mạnh, đến lúc đó, hẳn có thể tấn cấp Nhập Thần hậu kỳ không những thế còn là Nhập Thần hậu kỳ loại viên mãn, rồi xử lý thanh y nhân sau chưa muộn. Còn Hà Thiết Thủ? Không đáng lo, dù sao chiến trường Nhập Thần đến khi nào Nhập Thánh được quyền nói chuyện?

Hai người lập tức giao thủ với nhau chính là gần một trăm chiêu, không khí xung quanh liên tục sinh ra từng tiếng nổ lộp độp. Tuy rằng thanh y nhân khí lực lớn hơn nhưng tốc độ lại chậm hơn cũng không ít, thành ra huyết y lão giả cũng rất nhanh tìm ra yếu điểm của hắn, lấy khoái kích lực.

Trận chiến này tuy rằng huyết y lão giả chỉ có tu vi Nhập Thần cảnh trung kỳ, bất quá quy mô chiến đấu so sánh rất nhiều Nhập Thần cảnh hậu kỳ còn muốn mạnh hơn. Hà Thiết Thủ cùng Hắc Long trại chủ đều đã lui về phía sau. Hà Thiết Thủ là bởi vì thực lực tự thân không đủ duyên cớ, còn Hắc Long trại chủ là vì thứ nhất tự thân thương thể chưa có lành, thành ra sức chiến đấu cũng chỉ có tầm ngừ thành, so sánh một Bán Bộ Nhập Thần còn mạnh hơn một chút.

Hắn cũng không có định lao vào đánh lấy Hà Thiết Thủ, bởi vì Hà Thiết Thủ tự thân cũng là Nhập Thánh cảnh hậu kỳ viên mãn, thủ đoạn cũng không có thiếu, nếu như không dùng lối đình chỉ thế một đòn ép xuống đối phương mà cứ lao lên cái mạng ngay thì trừ khi hắn khôi phục hoàn toàn thực lực Nhập Thần cảnh sơ kỳ mới có khả năng.

“Rầm rầm rầm!”

Đất đá xung quanh Ngũ Long sơn trại liên tục nát vỡ, cả núi Kiến Nhai không ngừng rung chuyển, bên trên truyền đến tiếng vang tựa như sấm găm sét thét, thanh âm phải truyền đi trong khuôn viên cả dặm.

Cũng chỉ là gần mấy chục cái hô hấp thời gian, hai người đã đánh với nhau lên tới ngàn chiêu. Chỉ thấy thanh y nhân giống như thấy được cơ hội, một chương đánh vào vai của huyết y lão nhân. Chương này nếu trúng thì hẳn không trọng thương cũng chắc chắn rơi xuống hạ phong.

Nhìn lấy thủ chương sắp hạ xuống tới nơi, thanh y nhân hơi lộ ra mỉm cười, biểu lộ đắc thắng. Nào ngờ đột nhiên, thân ảnh của huyết y lão nhân ngay lập tức thoát ly tầm mắt, nhoáng cái đã tiến ra sau lưng thanh y nhân, trong tay cũng nhiều hơn một cây huyết đao, hướng về cổ thanh y nhân lao tới, trên thân tuôn ra đao khí hùng hực tựa như cừu u luyện ngục, có thể làm cho người mê thất trong giây.

“Huyết Ngục Tế Đao!”

Đột nhiên, sau lưng thanh y nhân chợt như mọc lên một bức tường cản lại đao của huyết y lão giả, khoá chặt lấy tay hắn, trong nháy mắt hắn cũng xoay người lại, một tay nắm chặt lấy một phần tay cầm của lưỡi đao, tay còn lại hướng lão giả vùng quyền.

Quyền lăng như bão tố, linh lực áp sức trên đầu cũng nhiều đến kinh người, tựa như áp hết tất cả các phương vị, làm cho huyết y lão nhân không còn chỗ né tránh.

Huyết y lão nhân cũng là bậc người quyết đoán, hơi nhíu mày một cái, tay trái đảo ngược chém lên, cổ tay chỉ trong nháy mắt bị cắt đứt, nhanh chóng mượn lực giật ngược về phía sau, vừa lúc né tránh đòn quyền vừa rồi.

Thấy huyết y lão nhân nhanh chóng giật mình lùi lại mấy chục mét, thanh y lão nhân quyền uy mới ngừng lại, tự thân linh lực lại một lần nữa nội liễm, thủ đoạn không chế làm cho huyết y lão giả lú lờ không thôi.

“[Huyết Ngục Nộ Đao] (Vũ Phẩm Thượng Cấp)

Thông tin mô tả: Được rèn từ Hoả Vĩ Thiết cùng với U Mê Huyền Thạch, sau đó rèn tại bên trong núi lửa sáu sáu ba mươi sáu ngày.

Sử dụng: Thân đao dài tám hai thước rưỡi, thuộc dạng đao một lưỡi.

Thuộc tính: Hoả thuộc tính.

Hiệu quả: Tăng cường độ khuynh hướng cực đoan của cảm xúc, đặc biệt là tức giận, tác động mạnh đến tinh thần, hiệu quả tùy thân điều chỉnh.”

Thanh y nhân nghĩ thầm trong lòng:

“Vũ Phẩm Thượng Cấp sao? Quả nhiên là giàu có thật, không biết lão ta còn bao nhiêu loại gì át chủ bài? Bất quá có vẻ cũng không có gì đáng ngạc nhiên, dù sao đến cả phù lục cũng có, lại tới mấy món Vũ Phẩm Đỉnh Cấp ta cũng nhận.”

Thanh y nhân cũng không có thừa thắng lao lên ý tứ, chỉ thấy hần vút bàn tay của huyết y lão già xuống, trên mặt tựa như tràn ngập vẻ ghê tởm, điều này làm cho huyết y lão già giận đến sôi máu, bất quá lão nhưng là vẫn không có xông lên. Chỉ thấy thanh y nhân nhìn lấy thanh đao trên tay, quay sang nói:

“Hào đao! Hào đao pháp! Hào tâm kế! Ngay từ đầu ngươi tuy rằng giống như giận dữ mà xông lên, đồng thời cũng tỏ vẻ lộ ra hết thực lực, bất quá tốc độ lại che giấu xuống, giả vờ lộ thời cơ để quay lại đâm ta một nhát, thậm chí còn cố tình không dùng đến đao ngay từ đầu. Tính toán hay lắm! Nếu không phải ta đề phòng cẩn thận thì đã bị tiễn xuống âm tào địa phủ làm bạn với cô hồn rồi. Thật là âm độc a!”

Huyết y lão già nghe vậy mới cười lạnh, nói:

“Âm độc? Ta chỉ sợ ngươi mới là người âm độc nhất ở đây. Ngươi hẳn là đoán ra được rằng ta đã giấu điểm tốc độ, sau đó tương kế tựu kế, giả vờ để lộ điểm yếu để bẫy ngược lại ta đúng không? Không thể không nói ngươi đúng là diễn kỹ giỏi, còn giả vờ nhiều điệu bộ từ trước, kết hợp với rất nhiều chi tiết nhỏ mới khiến cho ta đánh giá thấp ngươi. Vậy mà còn ở đó mặt dày nói rằng mình như thể người bị hại!”

“Bất quá để ta hỏi thật một câu? Ngươi rút cuộc đến đây để đập phá quán hay là để cứu người dân? Nếu như để cứu thì ha ha...”

Nói đến đây lão cuồng tiếu cười.

Nghe thấy thế sắc mặt của thanh y nhân cùng Hà Thiết Thủ nhanh chóng ngưng trọng lại, thanh y nhân vội hỏi:

“Ngươi đem bọn họ ra sao rồi?”

Huyết y lão già nghe vậy ngừng cười, bất quá xuất hiện trên mặt một nét “Lão từ năm thóp được ngươi rồi” bộ dáng:

“Ngươi đoán? Vốn là ta còn định đợi lâu lâu một chút mới động thủ, bất quá có vẻ các ngươi cũng không có cho ta thời gian, vậy ta đành phải ra tay trước vậy.”

Ngay lập tức hần lấy ra bên tay một cái bọc giấy, phía bên trên khắc ghi lấy mấy đường nét xiêu vẹo.

“Người tới, cứ mỗi một tiếng “Trăm” của ta, lập tức giết một trăm người!”

“Ngươi dám?” Hà Thiết Thủ kêu lên.

“Dám chứ có gì không dám? Dù sao cũng là một lũ kiến hôi, chết có gì đáng tiếc? Hơn thế chúng chết liên quan gì đến ta, dù sao mạng chúng là ta định đoạt! Và cũng đừng có vọng tưởng hi vọng, bên trong đó ta bố trí thế nhưng là một tên Nhập Thánh sơ kỳ đội trưởng, cộng với bên ngoài một loại trận pháp phòng ngự có thể chống được cả Nhập Thần cảnh hậu kỳ công kích. Coi như Hoàng trấn chủ của các ngươi có sống nổi để mà đột phá cũng đột kích không lên a.”

Huyết y lão già cười khiêu khích, bất quá trong lòng hẳn vẫn là vô cùng rõ ràng. Nhập Thần cảnh hậu kỳ? Gặp quý, làm sao mà lão có thể an tâm được cơ chứ, rõ ràng là Nhập Hoá cảnh sơ kỳ có đến cũng không phá nổi trận pháp đến. Bất quá nói thế cũng đủ để hù dọa rồi, không cần thiết phải bộc lộ hết thảy. Lão bài tẩy nhưng là vẫn còn, dù sao tích súc mấy chục năm lão cũng không có ngồi không.

Tất nhiên, lão bất cóc người dân của Lâm Vũ trấn lý do thì cũng khá là đơn giản, để họ trở thành nguồn cung cấp năng lượng cho hắn, sau đó thuần chất trở thành Kiếp Nô, con đường khẳng định so Ngũ Long sơn tộc bình thường muốn thâm, diệt tuyệt hết nhân tính. Đặc biệt lão còn có thể dựa vào Nộ Khí Hoá Kiếp xác định vị trí của từng người một.

Lúc trước lão không còn cảm nhận được Hoàng Thành Tư vị trí nữa nên mới cho rằng lão đã chết. Hắn cảm thấy vô cùng tiếc nuối, bởi chỉ cần đợi lão tiến lên Nhập Thần cảnh hậu kỳ nữa thôi, là lão sẽ có một tay sai vô cùng đắc lực, bất quá thời gian không cho phép, Hoàng Thành Tư đột phá đến Nhập Thần cảnh hậu kỳ buộc phải xúc tiến kế hoạch.

Sau đó lão sẽ dùng nó tự tạo một quân đội riêng cho mình, rồi dần dần bành trướng. Bất quá lý do mà lão cần tận mấy chục năm là vì sao? Triều đình a.

Triều đình có khả năng sẽ không đối một cái son trại thảo khấu nổi dần dần lên quan tâm là mấy, trừ khi xuất hiện được Nhập Thần cấp bậc. Nếu như mà lão quá cao điệu thì khẳng định là hôm sau đi dạo đã thấy tầm hơn chục chi đoàn triều đình tiến đến rồi, lúc đấy nát là khẳng định.

Tất nhiên không phải là hần sợ hãi quân đội, dù sao Nộ Kiếp Chân Kinh quân chiến năng lực cũng rất mạnh, bất quá hần sẽ phải lộ vài lá bài tẩy, và triều đình khẳng định sẽ rất hứng thú với nó, thậm chí là còn có khả năng có Nhập Hoá đình phong cường giả đi hỏi thăm, đấy mới thật chết.

Hơn thế nữa lão cũng không phải là thiên tài tu luyện vạn cổ có một, cũng không có chuyện mười năm lên Hoàn Hư cảnh, con đường vô đạo vẫn cần tích lũy rất nhiều. Bất quá đương nhiên, thân làm người tu luyện Nộ Kiếp Chân Kinh, lão hoàn toàn có thể hấp thu lấy những gì sinh linh tu luyện cùng công pháp, thế nên cho dù là bọn hắn có chết đi nữa lão vẫn có thể hấp thu lấy năng cao công lực được.

Ngoài ra vẫn còn một lý do nữa...

Tóm lại, mọi thứ đều đang có xu hướng vô cùng ổn định, lão vẫn sẽ tiếp tục ần dáu lực lượng của mình, rồi đến khi đủ mạnh thì sẽ lấy lời đình chi thế quét ngang một vùng. Đến lúc đó thì coi như triều đình cũng khó mà làm gì được lão.

Nhưng kì thực, đối thủ của lão lần này so các lần khác còn muốn đặc biệt, một kẻ thân mang hệ thống, hơn nữa trình độ não động cũng không có thấp, thành ra bài tẩy của lão đến giờ có lẽ không nên được gọi bài tẩy nữa.

Chỉ thấy từ bên trong cái bọc đầy vang ra một thanh âm:

“Ai da! Cái đồ chơi này cũng thật là thú vị a.”

Thời điểm nghe được thanh âm này, tiếng cười của huyết y lão già ngừng lại, tiếu dung trên mặt cứng đờ:

“Hả? Ngươi là ai?”

Lão mặc dù có thể thông qua Nộ Khí Hoá Kiếp xác định được vị trí đại khái của những kẻ sở hữu Nộ Khí Hoá Kiếp của lão, nhưng cũng chỉ là may mắn phát hiện vị trí cùng nhận định sinh tử, thao túng hành động thôi, chứ tình trạng xung quanh thì cũng không có phát hiện ra được. Tuy nhiên, điều này cũng không phải là lý do chính khiến cho lão thất thủ, dù sao có kẻ có khả năng xâm nhập vào bên trong cũng chỉ là làm lão giật mình, mà đó là do... thanh âm này giống hệt với thân ảnh đằng trước.

“Ta là ai cũng không có trọng yếu, bất quá chỉ để ngươi biết rằng là tù binh của ngươi không còn một ai nữa đâu nha, kể cả cái thứ đồ chơi này cũng sẽ thuộc về ta, chào thân ái cùng quyết thắng!”

Thanh âm kia lần này lại đổi giọng điệu, âm điệu mang theo tiện khí, lại dị khúc đồng âm cùng thanh y nhân trước mặt, không biết tại sao làm cho huyết y lão giả có chút nổi da gà.

...

Quay sang một bên khác, tại trong một cái hang động tối, bất quá lại có thể tích vô cùng rộng lớn, so sánh một cái sơn mạch cũng không quá mức thua kém, xung quanh chỉ có ánh sáng lơ lửng từ Dạ Quang Châu, một thanh y nhân dưới chân là một tên Nhập Thánh cảnh, tay cầm một cái bọc giấy, một bên nghĩ thầm

“Cái này cũng là có điểm ý tứ a. Trận pháp kết hợp phù lục, độ khó cũng không phải là thấp, vậy mà lão này cũng làm được, cũng may là tạo nghệ trận pháp của lão không cao bằng ta chứ nếu không cũng khó mà hiểu được cách phá giải.”

Nói xong, hắn quay sang một chỗ trận pháp đã bị phá giải từ bên trong, đối với mọi người nói:

“Được rồi mọi người, trận pháp đã được phá giải, nhanh chóng theo ta ra ngoài nào. Lưu ý không chen lấn xô đẩy a.”

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cấm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 116: Đóng cửa thử chớ?

Quay trở lại một bên, huyết y lão giả sau khi nhận thấy bên kia cúp máy về sau, mới quay mặt về nhìn lại thanh y nhân:

“Người là cao thủ trận pháp?”

Hắn rõ ràng là thiết trí lấy trận pháp kết hợp cùng phù lục. Loại chuyện này riêng hắn cũng đã tiêu tốn lấy mấy chục năm nghiên cứu, cuối cùng mới thành công. Hắn cũng không có tin rằng trên Sảng Hải châu có bao nhiêu người có thể làm được điều này. Thứ nhất là độ khó cũng rất cao, thứ hai chính là phù lục chỉ đạo hắn nhưng là được truyền thừa từ nơi đó, có kẻ có khả năng có được trong tay phương pháp luyện chế chính là gần như bằng không, chỉ có một cách giải thích, là có tạo nghệ trận pháp vượt qua hắn, vậy nên huyết y lão giả cơ hồ là cho rằng thanh y nhân tinh thông trận pháp, hoặc ít nhất là có quan hệ với kẻ có khả năng phá giải trận pháp.

Thanh y nhân nhún vai:

“Cao thủ không dám nhận, bất quá so sánh loại như người thì cũng có thể tính là thiên nhân.”

Huyết y lão giả cũng không có để ý lời hắn trào phúng, chỉ thấy hắn gật gật đầu, tự lẩm bẫm một mình:

“Không lỗ a, chuyện này không lỗ a.”

“Cái gì không lỗ?” Thanh y nhân hơi ngạc nhiên.

“Đặc biệt không nói về kiến thức trận thuật, chỉ đơn thuần tu vi cùng lực lượng của hắn cũng sẽ là một trợ thủ đắc lực rồi, lại kết hợp với trận thuật, trận pháp tạo nghệ của ta có thể lại càng sâu, kết hợp với phù lục thì từ đây thiên hạ như nào còn không có chỗ của ta? Vậy nên xem ra lần này cần dùng một số bài tẩy rồi.”

Tâm niệm nhất động, nghĩ thì chậm mà làm thì nhanh, chỉ thấy lão phát tay một cái, đột nhiên, ngay từ chân trời, từng luồng quang mang chiếu sáng, lấy tốc độ nhanh không thể tưởng tượng nổi hình thành nên các đường nét trời nổi trong hư không, nhanh chóng đan xen lẫn nhau, hình thành một kết giới không lồ.

Đương nhiên đây cũng chỉ là hiệu ứng thị giác. Đối với người bình thường thì bởi vì tầm mắt duyên có mới nhìn thấy mấy luồng quang mang này giống như từ chân trời dâng lên, bất quá ở đây có những ai? Chỉ riêng người cảnh giới thấp nhất cũng là Nhập Thánh cảnh a.

Chỉ thấy Hà Thiết Thủ đảo thần niệm quanh một lần, mắt có chút tròn tròn, không nhịn được kinh hô:

“Trận pháp? Người thế mà bố trí được trận pháp xung quanh cả ngọn núi.”

Tuy rằng Hà Thiết Thủ bản thân cũng không phải là một trận pháp sư, nhưng trên căn bản hắn cũng là một vị Nhập Thánh hậu kỳ cường giả, đối trận pháp cũng không phải là không biết.

Có thể nói, trận pháp càng lớn, hoặc là nói quy mô bố trí, độ phức tạp càng lớn thì cái giá để vận chuyển lại càng lớn. Đứng nhìn lấy Lưu Chính Minh lúc trước bày ra tận cả một cụm trận pháp như thế mà không có tiêu hao, nếu như không nhờ Tứ Tượng Tự Linh trận, một trận pháp tận Thiên Cấp cấp bậc chống đỡ, thì đã sụp đổ từ lâu.

Cũng còn may là Tứ Tượng Tự Linh trận đối năng lượng cũng không phải là phân biệt, thành ra mấy viên Đẩu Thạch hắn mang từ Đẩu Thiên đại lục sang sử dụng vẫn còn rất tốt, chỉ có điều là từ lúc đó đến giờ Tứ Tượng Tự Linh trận đều chỉ dùng để cung cấp lấy Linh khí cho cụm đại trận vận chuyển, còn dư thừa mới đem ra làm Linh Thạch kết tinh lại.

Chính vì lẽ này, nên Hoàng Thiết Thủ nhìn thấy một toà đại trận lớn như vậy mới kinh ngạc, dù sao toà đại trận này nói thế nào thì cũng là lớn lắm, cơ hồ là ôm trọn lấy cả dãy núi xung quanh. Không sai, tuy rằng nói núi Kiến Nhai chính là ngọn núi được Ngũ Long sơn trại lựa chọn, nhưng nó cũng tuyệt không phải là cao nhất, tại trong cả dãy sơn mạch xung quanh, độ cao cũng chỉ đứng trong top 5.

Chả qua Ngũ Long sơn trại chọn nơi này làm vị trí cũng chỉ là vì ngọn núi bề mặt lớn, lại thêm chất lượng đất tương đối dễ xử lý cho bằng phẳng, lại đủ cứng rắn, thành ra mới chọn ngọn Kiến Nhai để làm căn cứ. Dù sao lúc trước Ngũ Long Sơn trại trại chủ tu vi cao nhất cũng chỉ là Nhập Thánh, huyết y lão giả lúc đây thực lực cũng xa không bằng bây giờ, làm sao có năng lực cải thiên hoán địa. Nói phá hoại còn được chứ để cải biến hình dạng một ngọn núi so đây còn khó hơn nhiều, lại còn tốn công tốn sức, thành ra là cũng không có ai nguyện ý đi làm.

Bất quá Hà Thiết Thủ tuy rằng nhận ra đây là trận pháp, nhưng cũng không có nhận ra đây là trận pháp gì, trong lòng cảm thấy e ngại không thôi. Đương nhiên loại e ngại này cũng chỉ là đến từ bản năng, dù sao hắn cũng không biết công dụng của trận pháp này, chứ cũng không có vì đây mà sợ hãi.

Thanh y nhân thấy vậy mới bước một bước chân ra, nói:

“Không cần phải lo lắng. Chỉ là Tứ Phương Sơn Hộ trận mà thôi. Đây là một loại phòng thủ trận pháp, tận dụng sức mạnh đến từ địa mạch dưới đất, lưu chuyển tại trong núi, tốt nhiên là tiên thiên, đồng thời cũng có trong đó một chút Sơn Địa thể, chính vì thế nên bố trí trận pháp như này tiêu hao đối Linh Thạch cũng không phải là quá mức lớn, một Nhập Thần cảnh

thông thường cũng có thể bỏ ra nổi. Bất quá trận pháp này phòng thủ cũng không phải là yếu, chỉ ít phòng thủ cũng đủ mạnh tới mức có thể nói là một số Nhập Hoá cảnh mà căn cơ quá mức không vững, tu vi quá bạc nhược hay đối linh lực không chế kém cỏi thì cũng không phá vỡ nổi.”

Ở đằng xa, huyết y lão giả nghe vậy liền gật đầu:

“Quả nhiên là trận pháp tông sư, liếc mắt cái đã nhìn ra được loại trận pháp này. Không sai, đúng là Tứ Phương Sơn Hộ trận.”

Thanh y nhân tiếp tục nói tiếp:

“Bất quá trận pháp này nhược điểm cũng không phải là thiếu, thứ nhất, nó yêu cầu một vị trí địa lý phong thủy tốt, mượn dùng tứ sơn lực lượng liên kết lại tại trung tâm một ngọn núi ở giữa, thành ra tối thiểu ban đầu cũng cần phải có năm ngọn núi, đặc biệt là còn phải xếp theo hình chữ thập. Kể đó trận pháp này phòng thủ chính là nội bất xuất ngoại bất nhập, một khi khởi động trừ khi đem hạch tâm trận pháp, trận bàn, hoặc một số điểm liên kết chính đánh vỡ nếu không thì cũng chỉ có dùng cường lực. Thế rốt cuộc là ngươi định làm gì đây? Ngươi bây giờ tình huống khẳng định đánh không lại ta, không chạy để có ngày đông xuân tái khởi, vậy mà còn lại dụng lên toà đại trận này, há không phải là tự mình mua dây buộc mình sao?”

Huyết y lão giả nghe vậy mới lại lộ ra một vẻ cười đùa:

“Mua dây buộc mình ư, đừng chắc thắng sớm quá như vậy.”

Thanh y nhân nghe vậy mới nhú mày lại, còn chưa có kịp động thủ thì đã cảm thấy địa chấn dưới chân, vội nhảy vọt lên.

Chỉ thấy vừa cùng lúc, một bàn tay cũng từ dưới đất nhô ra, theo sau đó chính là một bàn tay khác, rồi cuối cùng cả người cũng đều lên.

Đó là một thân ảnh mang hình dáng con người. Không, cũng khó có thể nói là con người bình thường được. Chỉ thấy hần thân cao hai mét, toàn thân một mảnh đỏ rực như lửa, hai tay tràn ngập rãnh khốc, để lộ ra hàng mốt tay sắc nhọn.

Nhìn lấy hàng móng tay đó, trái tim thanh y nhân cơ hồ là nhảy dựng lên:

“Cmm! Quả đây lão tử mà không nhảy sớm một chút là xác định tuyệt căn. Tuy rằng ta khả năng mọc ra lại cũng không phải không thể bắt quá khẳng định sẽ để lại bóng ma tâm lý a, đau thì thôi rồi. May mà mình còn là phản ứng đủ nhanh.”

Bất quá ngoài mặt vẫn tỏ vẻ lạnh lùng, mở miệng nói:

“Vậy đây là bài tẩy của ngươi ư? Một con khôi lỗi? Tuy rằng ta cảm giác được nhục thân của nó có thể so sánh được Nhập Thần cảnh trung kỳ, bất quá bản về năng lượng để duy trì của nó khẳng định là không lâu.”

Thanh y nhân là cỡ nào nhãn lực? Chỉ mới nhìn qua đã có phán đoán sơ bộ là khôi lỗi, cùng lúc đó, đôi mắt hắn cũng đã dần trở nên trắng dã, nhanh chóng nhìn thấu bộ phận năng lượng bên trong

“Một khoá Thượng cấp Linh thạch sao? Tên này cũng thật là bỏ được vốn a. Bất quá nếu như dùng Thượng cấp Linh thạch tiêu hao khẳng định lớn vô cùng a, ước chừng hẳn có thể duy trì được tầm mười phút là giới rồi.”

Còn về việc tại sao hắn lại sở hữu Linh thạch Thượng phẩm, điều này thanh y nhân cũng không quá mức xoắn xuýt, chỉ là ghi nhớ lại. Dù sao nếu như là tại Đấu Thiên đại lục, một tên Đấu Vương có thể sở hữu lấy vài viên Thượng Phẩm Đấu Thạch cũng không phải là vấn đề quá lớn. Phần Không đại Thánh lúc đó chỉ còn lại ngần ấy trong giới chỉ khi quyết chiến cùng Thiên Minh Hồn Thánh, thậm chí đã tiêu hao một lượng lớn để hồi phục rồi mà gia tài vẫn còn nhiều như vậy, có thể thấy rằng một tên Nhập Thần cảnh trải qua mấy chục năm tích lũy có được như này cũng không phải vấn đề quá lớn.

Bất quá đến khi hắn nhìn xuống phía dưới, miệng khẽ thán thán:

“Ủm, hình như, không phải chỉ có một tên thôi a.”

Thanh y nhân nhanh chóng lại một lần nữa giật mình lùi ra sau, cùng lúc đó chín cái thân ảnh lại phá đất chui lên trước mắt hắn, dung mạo cũng gần như tương tự với khôi lỗi đầu tiên.

“Hử? Bản năng cảm ứng của tên này cũng là bén nhạy đến quá đáng a? Mình vừa mới cho một tên chui ra trước để giam phòng bị của hắn, sau đó lấy thể không đỡ kịp dí ngồi chín tên bao vây, rồi sau đó nhanh chóng cầm xuống hắn, nào đâu cảnh giác vậy? Dù sao mấy tên khôi lỗi này mình luyện chế đều là có khả năng kháng lấy thần niệm, lấy chính mình thần niệm cũng không phát hiện ra được, cũng chỉ có nhờ vào Nộ Khí Hoá Kiếp kết hợp linh hồn ẩn ký không chế.”

Mà một bên khác thanh y nhân một bên vừa dừng lại, vừa suy nghĩ:

“Nếu như đến một con ta còn nói hắn khả năng là đạt được cơ duyên một con khôi lỗi. Bất quá đến tận mười con thì lại càng có khả năng cao là hắn đạt được luôn cả luyện chế khôi lỗi thuật rồi, dù sao cũng sẽ rất hiếm có người rảnh rỗi đem mười con khôi lỗi mà không kèm chính mình truyền thừa trong đấy. Xem ra tốt nhất là vẫn nên có Suru Hồn Thuật a. Ta đoán rằng mấy cái khôi lỗi này chính là cái mà hắn cất giấu bên trong căn phòng kia, bất quá cẩn thận vẫn là hơn. Thảo nào mà căn phòng đó được thiết kế công phu đến như vậy, chính là Nhập Hoá cảnh sơ kỳ, thậm chí trung kỳ cũng không thể nhìn thấu được a.”

Huyết y lão giả đương nhiên sẽ không để cho đối phương ngây ngốc quá lâu, chỉ thấy hắn rút từ trong tay ra mấy tờ phù lục, phẩy nhẹ một cái, từng đạo phù lục nhanh chóng giống như băng dính bám sát lấy sau lưng từng con khôi lỗi một.

Hắn hét:

“Kim Cương Khá Thập trận, lên cho ta!”

Cả mười con khôi lỗi nghe lệnh như một, toàn bộ đồng nhất lao lên, mỗi một con động tác tựa như khoá lại một phương vị, tựa như muốn ép kẻ thù không có đường lui. Thanh y nhân thấy vậy vội gợn tay ra đón đỡ.

“Bùm!” Hai quyền chạm nhau, một con khôi lỗi cũng bị bật ngược ra sau gần mười mét, nhưng lại rất nhanh lao vào chiến đấu tiếp.

Nhận lấy một quyền về sau, cảm nhận lực kinh trong đó, thanh y nhân trong lòng phán đoán:

“Lực lượng tăng lên không ít. Vốn là có thể tương đương với Nhập Thần cảnh trung kỳ, nay đã lên hậu kỳ. Xem ra cũng là phải nghiêm túc hơn rồi đây. Hắn đúng là không phải mua dây buộc người, mà chính là đóng cửa thả chó a. Bất quá mặc cho chó hắn dữ thế nào, ta vẫn Exciter thắng tiến.”

Tâm niệm nhất động, tay hần nắm lấy chuỗi kiếm sau lưng...

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 117: Hắc thủ phía sau

“Triệu Khách Mạn Hồ Anh,

Ngô Câu Sương Tuyết Minh.

Ngân An chiếu Bạch Mã,

Táp Đạp Như Lưu Tinh.

Thập Bộ Sát Nhất Nhân,^{[1][2]}

Thiên Lý Bất Lưu Hành.

Sự Liều Phát Y Khử,

Thâm Tàng Thân Dữ Danh.”

Kiểm quang chợt loé, chỉ thấy từ trên người thanh y nhân bốn luồng kiếm ý, tay cầm trường kiếm lao về phía trước. Hần bắt đầu một mình đơn đấu lấy tận mười khôi lỗi.

Mới mở đầu, phe khôi lỗi hẳn là chiếm cứ lấy thế thượng phong. Tuy rằng thanh y nhân khí lực đại nhưng song quyền nan địch tứ thủ, lại kết hợp với huyết y lão giả từ xa không chế, thành ra cả mười con khôi lỗi ăn ý như một, phối hợp chính là thiên y vô phòng, gần như khó có nổi một kẻ hở.

Lại thêm khôi lỗi tiên thiên ưu thế, không sợ tổn thương, đồng thời nhục thân độ cứng rắn có thể so sánh với Nhập Thần cảnh hậu kỳ, hoàn toàn không quá mức sợ tổn thương, cũng không cần đến binh khí, bởi vì trên căn bản cơ thể chúng chính là tốt nhất binh khí rồi.

Thanh y nhân tuy rằng có tận bốn loại kiếm ý tương hỗ, diễn sinh tứ tượng nhật nguyệt tinh thần, nhưng cuối cùng dưới áp lực của nhân số vẫn phải dùng đến tận 24 thức của Lý Bạch Kiếm Pháp mới có thể miễn cưỡng gắng gượng.

Mười con khôi lỗi giống như thập diện mai phục, không có nổi một góc chết nào. Tất cả mọi góc độ đều có thể liên hợp cả công lẫn thủ. Thanh y nhân bây giờ tuy rằng giống như còn kháng cự nổi, bắt quá huyết y lão giả khẳng định hẳn rất nhanh không trụ nổi nữa, và một khi hẳn bị chậm lại, chính là tử kỳ của hẳn.

Nhưng sự thực có hẳn là như vậy hay không?

Chỉ thấy một đoạn thời gian trôi qua, tốc độ của thanh y nhân không những không giảm mà lại còn dần bắt đầu tăng dần lên, kiếm pháp cũng ngày càng trở nên sắc bén, chỉ cần hơi có một tia kẻ hở bị lộ ra cũng sẽ ngay lập tức bị công phá.

Ban đầu, thanh y nhân vốn là đang bị đánh đến thế hạ phong, cũng lộ ra có chút chật vật, nhưng bây giờ thì sao? Huyết y lão giả cảm giác như là hiện tại, mặc dù khôi lỗi có tốc độ cao hơn hẳn, hơn nữa còn khóa chặt thập phương phương vị, kết hợp trận pháp phối hợp, thế nhưng mà bây giờ ngay đến cả góc áo của người ta còn khó chạm nổi.

Đứng từ nơi xa xa, vì cảnh giới duyên cớ, nên Hà Thiết Thủ cũng không có nhìn rõ lấy được thân ảnh của thanh y nhân, chỉ có thể đại khái đưa ra kết luận:

“Quả đúng là tiền bối a, thân ảnh quý mị linh hoạt, thoát ần thoát hiện, mỗi một nơi xuất hiện đều là tại nơi khó lường nhất, tựa như phiêu nhiên thoát tục, dù chỉ hạt bụi cũng không có dính.”

Đương nhiên, thanh y nhân có thể làm được thành tựu này vì hẳn đã đạt đến được cảnh giới cao cấp nhất của Lăng Ba Vi Bộ, Phiêu Hốt Nhược Thần! Tất nhiên, tại bất kỳ cấp bậc nào, sự khác biệt giữa mới Đăng Đường Nhập Thất cùng Đăng Phong Tạo Cực đương nhiên là vô cùng lớn. Thanh y nhân lúc này mới chỉ là sơ bộ nhìn thấy đường mà thôi, cũng chưa nói là chừng không hoàn chỉnh. Bất quá thế cũng là đủ để đối phó với đám khôi lỗi này rồi.

Đây kì thực chính là lý do chính mà trận đấu kéo dài như này, dù sao để tìm được tận mười tên võ giả lại biết phối hợp tốt như này cùng trận pháp kèm với cả sát khí thực sự cũng là khó lắm, dù sao chiến đấu trên căn bản chính là cách rèn luyện tốt nhất đối với võ giả.

Huyết y lão giả cũng rất nhanh chóng phát hiện rằng là thanh y nhân đang mượn khôi lỗi đến tôi luyện thân pháp, điều này làm cho lão vô cùng tức giận, giống như bị cực kỳ vũ nhục đồng dạng:

“Khinh người qua đáng! Được rồi, đã ngươi muốn thế thì ta cũng sẽ chiều, Thập Diện Xuyên Tâm!”

Chỉ thấy cả mười con khôi lỗi trong nháy mắt đều đứng lại tại một góc, từ lòng bàn tay bắn ra trăm sợi chỉ, tất cả đều hướng từ mười góc chết của thanh y nhân đi đến. Nếu như thanh y nhân trúng chiêu này thì không chết hẳn cũng là trọng thương.

Bất quá, Lăng Ba Vi Bộ cảnh giới Phiêu Hốt Nhược Thần không phải là thứ duy nhất mà thanh y nhân nắm vững. Chỉ thấy nương theo một đường kiếm, toàn bộ mấy trăm sợi chỉ đều giống như bị dẫn lại, bám lấy trên thanh kiếm. Thanh y nhân thấy vậy ngay lập tức mượn đà xoay, nhanh chóng kéo theo tận bốn tên khôi lỗi về phía trước, vất xuống đất, bên trong tựa như có như không ‘tứ lượng bát thiên cân’ ý tứ.

“Tam Bôi Thổ Nhiên Nặc,

Ngũ Nhạc Đào Vi Khinh.

Nhân Hoa Nhĩ Nhiệt Hậu,

Ý Khí Tổ Nghê Sinh.”

Điều này khiến cho huyết y lão già đứng từ xa không khỏi khoé mắt co giật:

“Cái gì? Hắn lấy đầu ra làm khí lực như vậy? Đáng chết, thì ra là tá lực đã lực! Tên này rốt cuộc kiếm pháp siêu quần tới mức nào? Sao ngay từ lúc đối đầu với ta không có dùng, là khinh thường ta sao?” Huyết y lão già càng nghĩ càng giận, nhưng trước khi có thể suy nghĩ được thêm điều gì, một thân ảnh đã nhanh chóng vọt lên ngay trước mắt hắn, trên thân tuôn ra cường đại kiếm ý.

“Không thể nào? Sao khỏi lỗi của ta lại không chịu nghe lệnh? Và còn nữa, tại sao kẻ này tốc độ được tăng lên nhiều thế? Chẳng lẽ...?” Hắn cũng không còn tiếp tục kịp suy nghĩ được nữa, bởi một đường kiếm vừa mới lia qua, cũng theo đó đầu hắn từ trên cổ rơi xuống.

“Thời gian kiếm ý tiếp cận Linh Vực!” Đây chính là ý nghĩ sau cùng của hắn, kèm theo đó là hình ảnh chính bóng lưng của mình, bất quá lại là không có đầu.

Thanh y nhân sau khi chém xuống huyết y lão già, nhìn lại hơn mười con khỏi lỗi phản ngược đều bị mở bụng ra, không khỏi thở lấy một hơi.

Khôi Lỗi chi Đạo là một con đường vô cùng đa dạng. Nếu như nói nó gần với loại văn minh nào nhất, thì đó chính là cơ giới văn minh, chỉ có điều mỗi bên đối tượng điều khiển cùng phương thức khác biệt.

Phương thức điều khiển khỏi lỗi cũng có rất nhiều. Có người thì sử dụng các loại nguyên liệu lắp ráp thành công để chế tạo một con khỏi lỗi, sau đó dùng tinh thần lực khống chế, cũng có thể là linh hồn lực. Có kẻ thì lấy phù văn, minh văn, phù lục, khống hồn thủ đoạn, vật chất thủ đoạn, thao túng thủ đoạn, lấy người sống luyện chế thành khỏi lỗi thủ đoạn...

Thậm chí Khôi Lỗi chi Đạo đạt đến đỉnh phong còn có thể khống chế thiên không địa, triệu hoá chư thiên vạn giới, cường hoá lấy mệnh vận, thời không của vạn vật. Bất quá đương nhiên, một điểm chung của các phương thức này, chính là năng lượng. Không có một loại khỏi lỗi nào không cần năng lượng cả.

“Khôi lỗi tốt như này mà phá huỷ mất thì đúng là phí của trời.” Thanh y nhân thầm nghĩ.

Hắn tại trong chiến đấu vừa rồi cũng không chỉ đơn giản là tới luyện lấy kiếm pháp cùng thân pháp, hắn trên căn bản là cũng muốn giữ lấy lại những khỏi lỗi này để đem về nghiên cứu, thành ra là tại bên lúc thi triển kiếm pháp cũng liên tục khắc ghi lấy tận bốn loại trận pháp bao phủ ở vùng chứa Linh Thạch của bọn chúng, phân biệt có tác dụng: Thẩm thấu, Hấp thu, Ngăn cách cùng Chuyển dời.

Thẩm thấu để mở đường cho Hấp thu, khiến cho trận pháp dễ bề ảnh hưởng hơn. Hấp thu để lấy năng lượng bên trong Linh thạch, từ đó chuyển qua Chuyển dời năng lượng vào trận pháp Ngăn cách, khiến cho năng lượng chỉ có thể bao giữ tại bên trong Linh thạch, không thể chuyển đi khiến cho khỏi lỗi hoạt động.

Kế tiếp, sau khi khắc hoạ hết xong, hắn mới cho bạo phát đồng thời trận pháp tại trên người cả mười con khỏi lỗi. Cũng nhân một tích tắc đấy, Lý Bạch kiếm pháp được xử xuất, kết hợp cùng Thời gian kiếm ý cứu đoạn tăng phúc tốc độ, nhanh chóng tiến đến trước mặt huyết y lão già, một kiếm chém xuống.

“Cũng hay một điều là nhờ vào trận đánh này ta đối Lý Bạch kiếm pháp thông thạo lại cũng tăng lên, dù sao lần này áp lực so sánh mấy lần trước lớn hơn rất nhiều. Hiện tại Lý Bạch kiếm pháp át hẳn cũng là Phản Phác Quy Chân rồi đi. Còn về khỏi lỗi cường hoá truyền thừa....”

Bất quá hắn hiện tại cũng không có cảm thấy mình giết huyết y lão nhân quá vội mà không chiếm lấy khỏi lỗi thủ đoạn trước là có gì sai, bởi vì...

Hà Thiết Thủ thấy hắn chiến thắng, vội chạy đến, trong khi đó Hắc Long trại chủ giờ phút này nhìn thấy chủ nhân bị đánh bại, hai mắt nổi lên tuyệt vọng, bởi kết giới trận pháp nhưng là vẫn còn, hắn không chạy được a. Coi như cho hắn chạy trước hắn cũng không thể, dù sao hắn nhưng là bị người nắm giữ lấy hành động, khó lòng mà tự do được.

Bây giờ thì lão đã chết, hắn cũng được tự do, bất quá kết giới lại vẫn còn tồn tại, điều này làm cho hắn khóc không ra nước mắt. Nhưng...

“Quái lạ? Tại sao ta vẫn cảm thấy lão già đó còn sống nhỉ? Hắn bị chém thế kia ngay cả thần hồn trốn chạy còn không kịp, làm sao còn có thể sống được?” Hắc Long trại chủ cấp tốc suy nghĩ.

Một bên khác, Hà Thiết Thủ nhìn lấy cái xác của huyết y lão già, vui mừng nói:

“Quả đúng là tiền bối có khác, không xuất thủ thì thôi, một khi xuất thủ chính là đắc thủ toàn diện. Hừ, lão già này quả là âm hiểm, át chủ bài tầng tầng lớp lớp, nếu không có tiền bối thì Lâm Vũ trấn chắc chắn là xong đời rồi.”

Nghe thấy mấy lời vô mông ngura, thanh y nhân vẫn vẻ mặt thản nhiên như không, buông ra một câu:

“Còn chưa kết thúc đâu!”

“Tiền bối nói cái gì chưa kết thúc?” Hà Thiết Thủ nghe vậy giật mình, chuyện này theo hắn thấy thế nào cũng là xong rồi a, trùm cuối bị giết chính là Game Over rồi còn gì.

Nghe thế thanh y nhân mới chỉ tay về phía một phương nọ, Hà Thiết Thủ cũng nhanh chóng nhìn theo.

Đột ngột, một tiếng chấn động lớn truyền đến, kéo theo đó là hai thân ảnh...

Cùng lúc đó, thanh y nhân tay nhanh như chớp, nhanh chóng điểm lấy mấy mạch trên cổ Hà Thiết Thủ một cái, sau đó Hà Thiết Thủ như điều đứt dây đồng dạng, ngã lăn xuống mặt đất ngủ ngon lành. Tranh thủ kéo lấy hắn giật mình lùi lại về sau, thanh y nhân trong lòng nghĩ thầm:

“Vậy ra con chuột giò mới chịu lời đuôi à?”

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Bí pháp sau cùng

“A!”

Chỉ thấy một thân ảnh chật vật rơi xuống đất, trên thân lộ ra từng đạo vết thương. Nếu như Hà Thiết Thủ vẫn còn tỉnh táo mà nói thì khẳng định là sẽ vô cùng ngạc nhiên, bởi đây chính

là Long Hành Trấn trấn chủ, Tô Hoàn Lộc, tu vi Nhập Thần cảnh sơ kỳ, gần đạt trung kỳ. Bất quá đây cũng là ngoại giới nói chuyện, thanh y nhân nhân lực chính là nương nào? Tên này rõ ràng là Nhập Thần cảnh trung kỳ, thậm chí còn là đến gần Hậu kỳ.

Hắn vừa rơi xuống đất, nhìn thấy thanh y nhân, bèn mở miệng kêu:

“Tiểu huynh đệ, giúp ta!”

“Ngươi là?” Thanh y nhân mở miệng.

“Long Hành Trấn trấn chủ, Tô Hoàn Lộc, ta nghe tin rằng Lâm Vũ trấn bị tấn công, vội vàng đến đây để giúp đỡ, bất ngờ trên tại gần đến trên đường thì bị đột nhiên đột kích bởi tên này, sau đó là hắn liên tục dồn ép ta tiến vào đây. Ngay sau khi cả hai vừa tiến nhập thì trận pháp đã nhanh chóng bao trùm lấy cả ngọn sơn môn lại. Ta hoài nghi hắn cùng ma đầu chính là đồng bọn. Nhìn lấy tiểu huynh đệ nhà ngươi anh dũng vô địch, thần uy cái thế, nhưng lại có tấm lòng tiếc thương thiên hạ, tuy rằng có chút quá đáng, nhưng Tô mỗ xin rằng ngươi không nên từ chối, vì thiên hạ thương sinh.”

“Đương nhiên, nghi ngờ này cũng không phải là không có căn cứ, dù sao ngay tại sao khi ta tiến vào thì trận pháp mới đóng lại, vậy nên ta nghi ngờ rằng hắn chính là muốn nhân cơ hội diệt trừ luôn cả Lâm Vũ Trấn cùng Long Hành trấn chiến lực đứng đầu, triển khai ý đồ của hắn, mong tiểu huynh đệ giúp đỡ cộng đồng chiến địch. Ta đoán chừng hắn chiến lực chính là Nhập Thần cảnh hậu kỳ viên mãn, hoàn toàn nằm trong khả năng hai chúng ta liên thủ giết chết được.”

Cũng nương theo lời hắn nói, từ bên trong khói bụi bước ra một hắc bào nhân, trên mặt có đeo một cái hắc sắc mặt nạ, sau lưng tà áo phấp phới theo gió, quả thật là khốc đến cực hạn.

Bất quá thanh y nhân cũng chưa có để ý đến Hắc bào nhân, mà quay sang nhìn lấy Long Hành Trấn trấn chủ:

“Nhập Thần trung kỳ viên mãn, ngươi giấu cũng rất sâu nhỉ? Ngoại giới truyền ngôn rằng ngươi đâu chỉ có Nhập Thần sơ kỳ đâu?”

“Ây dà, tiểu huynh đệ, chuyện này khẳng định là ngươi cũng biết mà. Thân ở trong loạn thế, cũng là bất do kỷ. Thực lực mà không có ẩn giấu thì chết thể nào cũng không biết.”

“Tô trấn chủ nói rất đúng, bất quá ta cũng là người trong giang hồ a, thân bất do kỷ a.”

Nhìn lấy hắn một vẻ mỉm cười, Tô trấn chủ không thể nghi ngờ là có chút nịnh tọc gáy, chỉ có thể nói:

“Được rồi, tiểu huynh đệ. Ba viên Linh thạch Thượng phẩm.”

Thanh y nhân nghe thế bỗng dừng ngồi xuống, miệng kêu:

“Ôi, chân ta đau nhức quá, toàn thân khí huyết không lưu thông, ắt hẳn là do chiến trường vừa này lưu lại rồi, nếu giờ không có thuốc bổ nào mà nói...”

“Được rồi được rồi, năm viên, tốt chưa? Ngươi cũng không cần phải diễn với ta.” Tô trấn chủ cơ hồ là cắn răng nghiêng lợi nói ra.

“Được, thành giao.”

Do hai người truyền âm thế nên là giao dịch được tiến hành chỉ trong một thời gian vô cùng ngắn, không tới vài giây.

Xử lý xong ‘công chuyện’, thanh y nhân có chút nhú mày lại, nhìn lấy hắc bào nhân, hỏi:

“Ngươi là ai? Ma đầu kia cùng ngươi có liên quan gì?”

Chỉ thấy hắc bào nhân nhìn lấy thanh y nhân, mới thờ ơ ra một câu:

“Ta cùng ma đầu kia quan hệ gì không cần đến ngươi quan tâm, bất quá nói chuyện này cũng không có để làm gì, đã ngươi cũng nhìn thấy ta, cả hai người kết cục không thể có gì khác ngoài cái chết.”

“Hừ! Khẩu khí thật lớn, chuyện nơi này chưa tới lượt ngươi định đoạt! Được, Tô trấn chủ, tại hạ đồng ý với ngươi! Xem ra tên này cùng ma đầu là thoát không khỏi quan hệ!”

Thanh y nhân nghe vậy lộ ra một biểu lộ vô cùng phẫn nộ, trên thân khí tức lại bắt đầu phát tán, cũng tiện thể ném Hà Thiết Thủ ra nơi xa, miễn không bị chiến trường ảnh hưởng đến.

Hắc bào nhân cùng Tô trấn chủ cũng nhanh chóng vận chính mình khí thế, tràng diện bắt đầu trở nên căng thẳng.

Bùm! Đất đá dưới chân cả ba người đều đã bị vỡ nát. Thân hình cả ba người tốc độ phá không mà đi, lao về phía nhau, để lại sau lưng từng tiếng tan vỡ của bức tường không khí.

Thanh y nhân trường kiếm lấp loé linh lực, hắc bào nhân song chưởng hắc ám, Tô trấn chủ hoà quyền như muốn đốt lấy núi non.

Cuối cùng... Một tình cảnh trở trêu xuất hiện.

Chỉ thấy Tô trấn chủ vừa đến đã nhanh chóng giật người ngược lại, hướng về phía hàng rào chạy trốn. Bất quá chỉ trong nháy mắt, một đường kiếm đã đâm xuyên qua tim hắn, xé rách cả thần hồn.

Nhìn lấy vết thương trên ngực mình, thậm chí còn xuyên qua cả thần hồn, Tô trấn chủ lộ ra vẻ không thể tin được.

“Vì sao?” Hắn thì thảo hỏi.

Hắn cảm thấy mình thật là oan uổng a. Ngay từ ban đầu vừa mới rời khỏi Long Hành trấn thì đột nhiên bị tên kia truy sát. Vốn là hắn cảm giác cảnh giới của tên kia cao hơn hắn nhưng cũng hắn là không nhiều, dù sao hắn nhưng là cảm nhận được khí tức của tên kia, chỉ là không thấy cảnh giới thôi. Nếu như tên kia thực sự cảnh giới cao hơn hắn quá nhiều nếu không chú động lộ ra khí tức thì hắn cũng không thể biết được.

Tốc độ tên kia cũng không phải là quá cao, thành ra cả hai người mới có buổi đuổi bắt như vậy. Cuối cùng là ngay sau đó, nhận được tin tức, hắn mới dẫn tên kia hướng về Ngũ Long trại. Bất quá ngay tại lúc đến gần sơn môn, hắn tỉnh lặng lấy khí tức, sau đó tên kia cũng như vậy, cả hai bắt đầu một trò trốn tìm trong rừng rậm.

Tận dụng rừng rậm, hắn sẽ có cơ hội để ám sát ngược lại tên kia. Trừ khi sức mạnh một phương áp đảo tuyệt đối thì nếu không là sẽ không có ai ngu tới mức thả ra thần niệm thăm dò cả, đặc biệt là đối phương khí tức lập tức biến mất, nếu không sẽ giống như rơi đèn trong đêm tối, lộ ra vị trí của mình.

Tất nhiên lý do thực sự cũng không chỉ có như vậy, mà đơn giản hắn là sẽ mượn cái món bài tẩy kia, bởi hắn chính là...

“Vì sao ư? Tới tận lúc này rồi mà ngươi vẫn còn hỏi câu đố được hay sao? Trong lòng ngươi không có đáp án hay sao hả Tô trấn chủ, kẻ đứng đằng sau tất cả?” Thanh y nhân nói.

Tô trấn chủ nghe vậy mới bật cười:

“Làm thế nào mà ngươi biết?”

Không sai, Tô trấn chủ thân phận chân chính chính là kẻ đứng sau huyết y lão giả, tên kia chỉ là bị hắn khống chế ngay từ khi còn yếu đuối thôi, thành ra là tận về sau cho dù đồng cảnh giới cũng khó mà tìm được. Đó mới là lý do mà hắn dẫn tên hắc bào nhân đến đây, sau đó lập tức thu liễm khí tức, bởi hắn biết hắc bào nhân kia là một người vô cùng cẩn thận, thế nên khẳng định sẽ không cường thế oanh kích, rồi sau đó hắn định câu chút thời gian để cho mười con khôi lỗi giết chết Thanh Y nhân, bất quá nào đâu thanh y nhân lực chiến mạnh như thế, hoàn toàn đảo lộn kế hoạch của hắn.

Thành ra hắn đổi ý, phối hợp thanh y nhân chiến đấu chống lại hắc bào nhân, sau đó chạy trốn trước để rồi tính toán ngư ông đắc lợi, còn về Linh thạch, chỉ là thuận miệng mà thôi. Dù sao từ thông tin mà hắn thu được có lẽ Lâm Vũ trấn đã là thuê người từ Sát Thủ liên minh đến hoặc là một thế lực uy tín nào đó, hắn cũng có thể dùng Linh Thạch để làm thù lao.

Cũng vì thực lực duyên cớ nên mặc dù đây là hạ sách vì hắn đây chính là đánh bạc, hắn cũng không còn cách nào nữa.

Nào ngờ tên kia rõ ràng biết hắn đứng đằng sau tất cả, đã ngay lập tức giết hắn trước để phòng hoạ lớn về sau, bất quá hắn nhưng không phải là không có hậu thủ. Hay nói đúng hơn là một môn bí pháp.

Chỉ thấy thân hình của hắn đột nhiên tan ra làm từng tầng huyết vụ, nhanh chóng bao phủ lấy thanh y nhân. Chỉ trong nháy mắt, thanh y nhân hơi khụy người xuống, rồi nhanh chóng đứng lên, bất quá khí chất trước và sau thay đổi một trời một vực. Cùng lúc đó, máu cùng linh khí bắt đầu từ các nơi phương xa hướng tới, cuộn cuộn lao đến, hình thành một đoạn huyết vân.

Hắc bào nhân nhìn lấy cảnh tượng đó chợt giật mình, thân hình nhanh chóng lui xuống.

Rất nhanh chóng, huyết vân bắt đầu tiêu tán, để lộ ra một thân hình bên trong. Một mái tóc bạc trắng kèm với một bộ huyết y. Thanh y nhân, không, giờ phải gọi là huyết y nhân mỉm cười, khoe miệng rõ ràng một biểu cảm tàn nhẫn, chữ “Được” sau lưng giờ cũng đã thành chữ “Nộ”, đặc biệt, khí tức hắn phát tán chính là...

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Nhập Hoá cảnh!

“Nhập Hoá cảnh! Ngươi dĩ nhiên đạt đến Nhập Hoá cảnh!” Hắc bào nhân chợt giật mình kinh hô.

“Không sai, chính là Nhập Hoá cảnh. Thật là huyền diệu, cảm giác nhất niệm có thể sử dụng lấy thiên địa chỉ lực này quả thật là làm người ta cảm thấy thoải mái a. Tuy rằng chỉ là một tia Thiên địa nguyên lực thôi cũng đã so sánh ta lúc trước mạnh mẽ hơn bao nhiêu lần rồi. Trách không được người ta nói rằng chỉ có chân chính đạt đến Nhập Hoá cấp bậc cường giả mới có thể xưng bá một phương chính là cái lẽ này.”

Huyết y nhân nhẹ nhàng nói, trong lòng một chút cũng không có quan tâm đến đối phương, vì hắn phát hiện đối phương thể mà khí tức cảnh giới chỉ có Nhập Thần hậu kỳ viên mãn, một đầu ngón tay của hắn là cũng đủ để giết chết cấp bậc này cả chục lần rồi, dù sao cũng là cách hai tiểu cảnh giới cùng một đại cảnh giới.

“Không, không thể nào! Ngươi không thể nào là Nhập Hoá cảnh! Rõ ràng là Nhập Hoá cảnh yêu cầu tiên quyết để nắm giữ lấy một tia Thiên địa nguyên lực chính là phải mở ra chính mình Ngụy Linh Vực, rồi sau đó mới tiến cấp thành Chân Linh Vực, ngươi ngay từ ban đầu đến cả Ngụy Linh Vực còn không có, làm sao có thể...”

“Linh Vực? Ý ngươi là cái này?” Nói xong huyết y nhân chân đạp một bước, tiến nhập tầng không. Hắn tuy rằng không có giống như Hoàn Hư cấp bậc tiêu sái đi lại giữa không trung, bất quá dưới chân có Thiên địa nguyên lực gia trì, vô số linh khí xung quanh kéo đến, dừng lại ngay dưới chân hắn, đỡ lấy cả cơ thể.

Sau lưng huyết y nhân tồn tại một tôn hư ảnh pháp tướng, toàn thân lửa cháy hùng hực, trên đầu mọc hai cái sừng trâu, lỗ mũi bên trong thờ ra từng đoàn hoá diễm, mỗi một âm thanh đều tựa như một tôn ma thần bước ra từ cửu u luyện ngục. Đặc biệt, tựa như trực giác, mà ai nhìn vào tôn này hư ảo pháp tướng cũng giống như là đang hứng lấy nộ hoà của nó vậy, chính là chân chính nộ khí xung thiên.

Bất quá cái này chỉ là đối với người bình thường thôi, còn đối với hắc bào nhân mà nói..

“Thật là vĩ chương! Hoá ra đây chính là thiên địa pháp tướng sao? Tuy chỉ là hư ảnh thôi nhưng hiệu ứng mười phần đẹp mắt a. Nghe đồn rằng hư ảnh pháp tướng bản chất chính là diễn hoá từ chính mình Chân Linh Vực, mà Linh Vực chính là từ Ý cảnh thoát thai, thành ra là pháp tướng phần nào đó cũng sẽ phản ánh lấy người thi triển, ví dụ như là tâm tính, võ học, một số dị trạng, thể chất...”

“Sau này nếu ta có pháp tướng thì sẽ là gì đây? Một thanh kiếm? Một thanh đao? Một quả cầu? Hay một con robot dạng Siêu nhân cuồng phong? Thôi được rồi, làm gì thì làm chứ cũng đừng như tên đằng trước a, không có sừng là tốt nhất.”

Hắc bào nhân trong lòng suy nghĩ ngàn vạn, cũng có chút yy ra cảnh tượng như vậy, hắn sau lưng chính là vạn trượng pháp tướng, uy lực rung thiên chuyển địa, bất quá hắn cũng rất nhanh chính đốn suy nghĩ, mới nói:

“Vậy nghĩa là ngươi vốn là một Nhập Hoá cảnh cường giả, bị rơi xuống thôi rồi xong mượn cơ hội của thanh y nhân trước mặt, dùng bí pháp đoạt xá hắn, rồi hút lấy hết tinh huyết của thuộc hạ mình, bao gồm cả còn sống lẫn chết sao, chỉ để tăng lên thực lực, không phải là tàn nhẫn quá sao?”

Huyết y nhân nghe vậy mới cười to, vô cùng phách lối, nói:

“Đúng là như vậy, bất quá ta cũng không phải là Nhập Hoá rơi xuống, mà là mượn dùng một môn bí pháp. Môn bí pháp này có thể giúp ta trong nháy mắt linh hồn lực lên cao, vậy nên trong chớp mắt mới có thể đoạt xá thành công. Còn về việc hấp thu lấy linh lực cùng tinh huyết mà bọn thù hạ tu luyện được thì cũng chỉ là một loại thủ đoạn khác nâng cao tu vi mà thôi, chứ Linh Vực ta đã đạt được từ lâu rồi, không dùng cũng là vì muốn dẫn ngươi đến đây mà thôi. Dù sao thì một khi lúc đấy mà ta dùng bất quá cũng chỉ là Ngụy Linh Vực, còn không có vậy khốn nỗi ngươi.”

“Bất quá bí pháp như vậy tác dụng phụ khẳng định là cực kỳ lớn, nên ngươi cũng không có nguyện ý sử dụng? Nếu không thì ngươi gặp người nào thì đoạt xá lấy người có tu vi cao hơn

ngươi, như thế chẳng phải là vô địch thiên hạ rồi?”

Huyết y nhân nghe vậy gật đầu, nói:

“Suy luận không sai. Bí pháp quả nhiên là có tác dụng phụ, nếu không đã chẳng được gọi là bí pháp. Sử dụng nó về sau, ta linh hồn chính là bị yếu nhược đi rất nhiều, lại còn tổn công xử lý lấy linh hồn bị hấp thụ, rút lấy ký ức của hân. Việc này cũng tốn rất nhiều thời gian. Bất quá tuy rằng lần này ta tổn thất mặc dù nhìn như rất nhiều, kỳ thực cũng không có quá lớn ảnh hưởng. Khôi lỗi cũng không phải hồng, tu vi thì lại tăng cao, lại còn chuẩn bị tăng lên trận pháp cảnh giới, kết hợp thu tóm thành công Lâm Vũ trấn, còn thuộc hạ? Tuy rằng về sau sự vụ xử lý cũng có hơi nhiều bất quá cũng coi như là một lần làm lại, ta là vẫn sẽ tìm tiếp.”

“Thôi được rồi, hân huyền như vậy cũng đủ rồi. Giờ ngươi sẽ chỉ có hai lựa chọn. Một là ngoan ngoãn quy phục ta, rồi ta khẳng định sẽ ban cho ngươi hết thảy. Mỹ nữ? Ngươi có thể thoải mái thu, dù sao cũng chỉ là hồng phấn khô lâu. Sức mạnh? Danh vọng? Quyền lực? Tất cả đều sẽ nằm trong tay ngươi.”

“Tất nhiên ngươi còn có lựa chọn thứ hai, đó chính là thử chạy trốn và sau đó ném thử lấy sức mạnh của Nhập Hoá cảnh. Kể đó ta sẽ nhường ngươi biết thế nào là chân chính địa ngục, sẽ khiến cho ngươi trở thành Kiếp Nô, vô tình vô trí, không khác khỏi lỗi là bao.”

“Nào, nói cho ta nghe lựa chọn của ngươi.” Huyết y nhân khẽ nhấc miệng, bắt quả quanh người lại bộc phát ra như có như không Nhập Hoá cảnh khí tức, cộng thêm hư ảnh pháp tướng sau lưng giống như một lời không hợp liền động thủ.

Hắc bào nhân nghe vậy cũng không có làm gì, chỉ có hơi cúi mặt xuống mà trầm ngâm, huyết y nhân cũng coi như hân đang làm lựa chọn.

Mặc dù huyết y nhân làm một bộ vô cùng rõ ràng, bất quá trong lòng hân như nào hân cũng rõ ràng. Hừ, sẽ để cho hắc bào nhân sống, chỉ khống chế? Còn mơ, hân sẽ nhường cho hắc bào nhân biết thế nào là chân chính địa ngục, sẽ xoá tan hoàn toàn linh trí của hắc bào nhân, rồi biến hân thành Kiếp Nô vâng lời nhất.

Nếu như lúc trước là vì phải chia đều ra để khống chế lấy Ngũ Long trại, cũng là do thực lực thấp duyên cớ nên chỉ có một số đội trưởng bị hân biến thành Kiếp Nô, chính là để giám sát lấy cả trại, chứ cả ngũ vị trại chủ không một là ai thành Kiếp Nô cả, tất nhiên là tên huyết y lão già kia chính là bị hân biến thành Kiếp Nô ngay từ đầu rồi, thế nên cho dù lão cảnh giới có tăng lên nhưng vẫn một lòng trung thành với lão.

Bây giờ thì cảnh giới của hân đã là Nhập Hoá cảnh sơ kỳ, biến một tên Nhập Thần hậu kỳ thành Kiếp Nô tuy rằng cũng có chút phức tạp nhưng cũng không là quá khó. Một khi đã bị biến thành, coi như hoàn toàn không có khả năng phản bội, chỉ có thể nghe lệnh của hân, dù cho có trứng lấy khống hồn thủ đoạn thì cũng sẽ trong nháy mắt tự bạo linh hồn, hoàn toàn không tiết lộ bất cứ thông tin nào, so từ sĩ còn muốn từ trung.

Còn về việc hân nói ra một số bí mật, kỳ thật đều là người thông tin một tí đều có thể hiểu được đại khái, hân chỉ là xác nhận mà thôi, và cũng là ba phần giả bảy phần thật, cũng là để nếu kẻ thù có cơ hội, chỉ là có cơ hội mà thôi, kịp lấy được thông tin trước khi tên này tự bạo linh hồn, thì cũng sẽ không gây được bất lợi với hân, còn tin hay không cũng là việc của bọn chúng, giá trị giả mây mù là vẫn được.

Ngoài ra điều này còn khiến cho hân lộ ra về độ lượng, khiến cho tên kia dễ dàng chọn lấy lựa chọn một hơn, dù chỉ có vài phần trăm cũng đáng thử. Bởi vì thật sự mà nói thì tên kia lựa chọn lựa chọn một sẽ là tốt hơn đối với hân.

Tuy rằng cả hai phương án kết quả đều sẽ không khác nhau, nhưng độ dễ dàng cùng khả năng thất bại lại khác biệt. Phương án một thì có thể không nói, một khi tên kia để cho Hoá Nô Kiếp Khí thâm nhập cơ thể, hân sẽ trong nháy mắt khống chế lấy tên kia, lấy tốc độ nhanh nhất biến hân thành Kiếp Nô.

Còn về phương án hai, hân cũng không mong muốn phương án này cho lắm. Thứ nhất là hân vừa dung nhập linh hồn một cơ thể khác, ký ức cũng chưa có xoi tái được, dù sao cũng là vận dụng bí pháp, lại trong điều kiện đối phương linh hồn ban đầu so mình chỉ mạnh chứ không có yếu, điều này dẫn đến hân còn cần thích ứng với cơ thể này.

Thứ hai cũng là hân vừa mới đột phá Nhập Hoá cảnh giới, đối với rất nhiều thủ đoạn cũng là nắm chưa vững vàng, ví dụ Nguyên Thần ly thể thủ đoạn cũng không nắm đủ vững, hay như việc điều khiển một tia Thiên địa nguyên lực, dù sao trên căn bản đây cũng là bắt đầu con đường đối với tìm hiểu quy tắc vốn được diễn hoá sâm la vận tượng của thiên địa, đầu có dễ mà hiểu thấu ngay được.

Vậy nên có thể nói, nếu như không có tính võ kỹ của hân tu luyện, thì thủ đoạn của hân tại Nhập Hoá cảnh sơ kỳ bên trong chỉ đứng hàng hạ - trung đẳng, so sánh nhiều Nhập Hoá cảnh thành danh khác kém xa lâu lắc. Cộng với vấn đề linh hồn trên khiến cho hân tuy rằng tin ần chắc hắc bào nhân, bất quá ngăn được hân tự bạo hay không chính là một ẩn số, và việc tiêu tốn bao nhiêu sức lực để đưa tên kia khống chế lại, ngoan ngoãn nghe lời sẽ là tốt hơn nhiều.

Còn về việc để tên kia chạy mất? Nực cười? Kết giới kia đến cả Nhập Hoá sơ kỳ muốn phá vỡ cũng khó, làm sao mà có thể để cho tên kia chạy, cho dù hân có trốn xuống dưới đất, đây cũng là lý do mà nắm đấm hân xây dựng kết giới chính là hình cầu, chính là để đề phòng cái bọn chuyên đi đào đất như vậy.

Tóm lại tính toán xong hết, huyết y nhân cảm thấy trong lòng phi thường hoàn mỹ, cũng không có thúc giục hắc bào nhân ý tứ, dù sao hân cũng không có vội vã, chỉ một mặt ung dung, nghĩ thầm:

“Cũng chỉ là mất một lần chuyển sinh, bất quá lần này cũng là không quá mức lỗ, cũng coi như là có được thì cũng có mất vậy.”

Một nửa nén hương trôi qua, tựa như đã làm xong quyết định, chỉ thấy hắc bào nhân ngẩng mặt lên, nhìn lướt một vòng quanh cả kết giới, rồi chậm chậm lắc đầu, tựa như khẽ than lấy vận mệnh của chính mình, cũng lại giống như buông xuôi tất cả, đối huyết y nhân, nói:

“Kỳ thật là ta cũng không có lựa chọn đúng không? Dù sao chạy thì cũng không chạy được vậy, xem ra phương thức tốt hơn để lựa chọn cũng đã rõ ràng rồi.”

Huyết y nhân nghe vậy gật đầu, trong lòng thầm nghĩ:

“Ng ngoan lắm, nể tình ngươi nghe lời như này tí nữa sẽ hạ thủ nhẹ nhàng tí vậy.”

Bất quá còn chưa đợi huyết y nhân nói tiếp điều gì, chỉ thấy hắc bào nhân khẽ nhấc miệng, hét:

“Đã không chạy được, đương nhiên sẽ chỉ còn lại một phương án rồi. Đó là chiến!”

Nương theo chữ ‘Chiến’ được vang lên, hắc bào nhân cùng lúc đó mà động thủ, trên tay cũng xuất hiện một thanh kiếm, trên người toả ra nồng đậm năm loại kiếm ý, hướng về phía huyết y nhân lao đến.

Tặng đậu

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cầm* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 120: Chiến Nhập Hoá cảnh

“Hừ, kiến hôi mà cũng dám phản kháng sao?” Huyết y nhân nhìn lấy hắc bào nhân lao về phía mình, nơi nào còn không rõ xảy ra chuyện gì, bối rối chỉ trong nháy mắt hiện ra rồi thoáng mất, thay vào đó là một sự tức giận.

Chỉ thấy sau lưng hắc hủ ảnh pháp tướng trên tay càng nhiều hơn một cây cốt đao, trên thân tràn ngập hoa diễm. Chỉ thấy một luồng huyết mang từ trên người huyết y nhân bắn ra khắp nơi, bao trùm lấy khuôn viên cả trăm mét. Không biết từ lúc nào, trong tay hắc cũng lại xuất hiện một cây đao dài gần hai mét, phía trên cũng nhuộm lấy huyết sắc, trên thân sát khí trùng thiên, tựa như muốn đồ tâm thiên hạ.

“Huyết Nộ Linh Vực!”

Chỉ thấy thiên địa nguyên lực khắp nơi truyền đến, tựa hồ bao phủ lấy xung quanh người huyết y nhân, hình thành một vòng bảo hộ. Lúc này hắc đứng ngay giữa không trung, dưới mặt đất chính là một bể huyết hà kéo dài trăm mét, sau lưng một tôn hủ ảnh pháp tướng đàng đàng sát khí, một tay giơ lên, hướng về hắc bào nhân chính là một đao. Sau lưng hắc, hủ ảnh pháp tướng cao tám năm chục mét cũng hành động tương tự, một đao chém xuống.

Đao này tựa như muốn nhấc lên thao thiên huyết lãng, nhuộm máu cả thương khung, trực tiếp xé rách bức màn không khí, đao khí phá không lao tới, đao mang loé sáng, tựa giống quái vật đến từ địa ngục.

Hắc bào nhân nhìn lấy vậy không nóng không vội, cũng chân đạp không khí lao tới, một kiếm chém xuống, kiếm khí trực tiếp đối đầu cùng với đao khí, trong nháy mắt, một luồng dư ba lấy trung tâm chính là vị trí va chạm giữa lương đao đao khí cùng kiếm khí nhanh chóng lan tỏa ra bán kính mấy trăm mét, nơi nó đi qua, trực tiếp dạt đi cả một vùng cây cỏ.

“Thật không thể tin nổi! Hắc bắt quả là Nhập Thần cảnh hậu kỳ viên mãn mà thôi, thế mà lực lượng có thể cùng ta Nhập Hoá cảnh sơ kỳ so sánh? Được, kẻ này tuyệt đối không thể lưu, một là khiến hắc trở thành Kiếp Nô, hai chính là tuyệt đối tiêu diệt! Dù sao ta cả về mặt thể lực lẫn linh lực đều so hắc dồi dào rất nhiều, lại còn cộng với Linh Vực, hoàn toàn có thể đủ để giết chết hắc.”

“Linh vực áp chế!”

Chỉ thấy từ bên trong biển máu, không khí tựa như ngưng đọng lại, một luồng uy áp khó hiểu nhanh chóng đè lên trên người của hắc bào nhân, khiến cho tốc độ của hắc không thể nghĩ ngờ là bị tiêu giảm đi rất nhiều, trộn lẫn bên trong đó không hiểu thấu còn có một tia thiên địa nguyên lực. Huyết y nhân cũng cùng lúc đó lao tới, sau lưng hủ ảnh cũng một đường đao phía sau, nhanh chóng hướng hắc bào nhân chém xuống.

Hắc bào nhân nhìn lấy cảnh này, trong lòng vội tự nhủ:

“Tốc độ cũng thể lực cơ hồ là bị áp chế đến khó mà cử động, thậm chí linh lực trong cơ thể vận chuyển cũng ngày càng chậm, đây chính là thiên địa nguyên lực cùng Linh Vực sao? Quả nhiên là cường đại! Không được, không thể tiếp tục như vậy được. Thời Gian kiểm ý, Tứ Tượng kiểm ý, Lôi Đình đao ý, lên cho ta!”

Từ trên thân của hắc kiểm ý bộc lộ càng lúc càng hùng mạnh, kèm theo đó là một luồng đao ý, không còn có vẻ thu liễm lúc trước nữa. Nếu như trong đợt tấn công trước, kiểm ý tựa hồ chỉ lưu chuyển trong kiếm, lần này đã nhanh chóng biến thành kiểm ý hộ thân, đao ý hộ thể. Cách này không thể nghĩ ngờ khiến cho uy lực cả công cả thủ của đao ý và kiểm ý mạnh hơn, nhưng cũng tiêu tốn lấy tinh lực hơn.

Nhờ vào đao kiếm song ý hộ thân, hắc bào nhân rất nhanh lấy lại được quyền hành động, áp chế của Linh Vực đối với hắc cũng nhanh chóng tiêu giảm rất nhiều, bất quá nghênh đón hắc chính là một đao đến từ chính hủ ảnh pháp tướng của huyết y nhân, bên trong ẩn giấu lấy một tia thiên địa nguyên lực.

Đoàn! Một âm thanh chấn động sơn hà vang lên, đao kiếm đã đụng nhau. Bất quá lần này huyết y nhân cơ hồ chính là dùng gần như là toàn lực, không chỉ có chính mình linh lực cùng nhục thân mà còn bao gồm cả thiên địa nguyên lực, khiến cho hắc bào nhân hoàn toàn không bị kịp, nhanh chóng bị đánh văng cả mấy chục mét, rơi vào biển máu bên trong. Tất nhiên, lực phản chấn không thể nghĩ ngờ cũng vô cùng cường đại, cơ hồ làm cho huyết y nhân chân trượt về phía sau một bước.

Chỉ thấy hắc bào nhân một tay chống kiếm đứng dậy, quanh thân vẫn liên tục bộc phát kiếm khí, chém đứt lấy mấy sợi huyết xúc tua đang mua bám vào hắc để hấp thụ lấy máu. Lần va chạm toàn lực này làm cho hắc hết sức chật vật, toàn thân hắc bào chỗ thủng lỗ chỗ, từng đạo vết thương thấm đượm máu cũng bắt đầu rỉ ra, thậm chí ngay cả mặt nạ cũng bị đánh vỡ, để lộ ra khuôn mặt bên trong.

Đó là một khuôn mặt trông còn chưa đến đôi mươi, bất quá lại nắm giữ vẻ ôn trọng thành thực. Một đôi tóc đen láy, đen hơn cả dùng dầu xà hàng hiệu, lúc này cũng có vẻ hơi tán loạn, không có quy củ, nhưng vẫn lộ một vẻ phong trần. Khuôn mặt này cũng có thể vừa được xưng làm tiểu bạch kiếm, lại vừa ẩn chứa một vẻ ngang tàng bá đạo, cũng không mất đi mấy phần hữu lễ.

Đây đương nhiên không phải ai khác, chính là Lưu Chính Minh rồi.

Chỉ thấy hắc cắn răng đứng lên, hơi cảm nhận một chút thương thế về sau, một luồng thanh sắc hoa diễm bắt đầu cháy lên từ nơi các vết thương, khiến cho chúng bắt đầu hồi phục với tốc độ bằng mắt thường. Lưu Chính Minh cảm thán:

“Nhập Hoá cường giả không hổ là Nhập Hoá cảnh a, chỉ một kích toàn lực nếu như ta không có dùng bài tẩy thì cũng bị kích thương rồi. Bất quá thể không có nghĩa là ta sẽ thua a.”

“Trạng thái: 80%”

“Độ bền [Xích Ngọc Cầu]: 99%”

Còn ở phía xa, huyết y nhân, Tô Hoàn Lộc tất nhiên với con mắt tinh như cú vọ của hắc hoàn toàn có thể thấy được vết thương trên người Lưu Chính Minh, đương nhiên cũng nhìn thấy chúng đang lành lại nhờ vào đoàn thanh sắc hoa diễm, mới nghĩ thầm trong lòng:

“Kia là thiên địa dị bảo, hay là bí pháp vậy? Sức hồi phục cũng quá mạnh chứ hả. Bất quá không sao, dù bí pháp hay bảo vật nghịch thiên đến đâu cũng không phải sẽ quy ta sao?”

Nhìn lấy Tô Hoàn Lộc lại một lần nữa chuẩn bị tấn công, cảm nhận Bất Diệt Linh Viêm đã chưa trị thương thế không sai biệt lắm là lại cửu thành, Lưu Chính Minh mới chép miệng:

“Đã người từng cho ta ném thử đòn công kích toàn lực của người, vậy giờ hãy ném thử công kích toàn lực của ta đi!”

Cắt lời, hắc lao đến phía trước, bất quá trong tay cũng là nhiều hơn mấy cái túi trữ vật. Lưu Chính Minh đồng thời mở hết toàn bộ. Chỉ thấy hàng ngàn thanh kiếm liên tục chui ra từ

đấy, bên trên cũng lấp loé quang mang lam sắc.

Tô Hoàn Lộc nhìn thể chột giắt mình, trong lòng cũng không ức chế nổi một ý nghĩ kì hoa:

“Cmm! Gia hoá này chắc tối thiểu cũng sẽ không tới mức chơi kiểu đánh từ xa, chi phí kiểm thôi chứ?”

Mặc dù là nói chuyện nghe có vẻ hài hước cùng phi thực tế nhưng kì thực là chuyện này cũng đã từng xảy ra một lần. Dù sao thì cảnh giới ra trận tại các mặt trận lớn cũng chỉ có Nhập Hoá cảnh, Hoàn Hư bề quan không xuất, mà Linh Vực của Nhập Hoá cảnh cũng không phải là vô địch, vậy nên đã từng có trường hợp như sau:

Tại một trận chiến lớn ở thành Thanh Côn, một trong các cửa ải quan trọng nằm giữa mặt trận giữa Túc Quốc cùng Định quốc, thường xuyên bị tranh chấp bởi triều đình hai bên. Triều đình bên Túc quốc đã từng phái ra một tên tướng quân vốn thuộc một đại gia tộc đến trấn thủ thành Xích Côn, trong khi đó đối diện là bên công thành của Định quốc lại chỉ bao gồm lấy hai mươi chi quân đội bình thường, dẫn đầu bởi hai mươi tên Nhập Thần cảnh, Nhập Thánh con số tình bằng hàng trăm.

Mọi việc vốn là vô cùng ổn định cho bên Túc quốc, nào ngờ viên tướng quân kia hoàn toàn chính là loại ần tu không nhìn sự đời, hoàn toàn chỉ có một thân võ học, đối với mưu kế chiến sự là gần như không biết gì. Thành ra nhìn thấy bên địch chỉ có hai mươi tên Nhập Thần cảnh là lập tức đem quân ra đánh, tính mạng cái là xong việc.

Cuối cùng kết quả đây?

Tên tướng quân đấy bị Định quốc quân đội dùng trận pháp vây khốn, tuy rằng hắn cũng đã cố gắng sử dụng Linh Vực nhưng cũng lại bị hai mươi tên Nhập Thần cảnh kia phá mất, còn lại để cho toàn bộ chúng Nhập Thánh cảnh đứng từ xa, chỉ có phi kiểm xuống mà thôi. Sau cùng thì hắn cũng cạn kiệt Linh lực, và kết quả đương nhiên là vạn kiểm xuyên tâm, thành Thanh Côn cũng rơi vào tay Định quốc.

Trận chiến này sau đó đã nổi danh với cái tên là Phi Kiểm trận, và tên tướng quân xấu số kia cũng đã danh liệt bảng những kẻ ‘thông minh’ nhất mọi thường đại, trở thành câu chuyện vừa bị vừa hài được lưu truyền khắp cả quân đội. Dù sao hắn chết cũng là hết sức biệt khuất. Đây cũng là một đề tài quân sự hiếm thấy, trong đó đạo lý làm người tồn tại rất nhiều.

Quay trở lại với Lưu Chính Minh, lúc này nhìn thấy số lượng có vẻ cũng đã là không ít rồi, hắn mới khẽ quát một tiếng:

“Vạn Kiểm Quy Tông!”

Hàng ngàn thanh kiếm phong vút lên trên không trung, xếp thành hình ngay tại sau lưng Lưu Chính Minh, tuy tâm tuy ý hắn khiển lệnh, đầu kiếm hướng thẳng huyết y nhân, tựa như một khẩu pháo có thể bộc phát bất cứ lúc nào, bên trên cũng bộc phát từng đạo kiếm ý.

Giờ khắc này Lưu Chính Minh nhìn thẳng vào Tô Hoàn Lộc, hắn giống như một viên đại tướng, sau lưng chính là ngàn vạn binh sĩ sẵn sàng nghe lệnh hắn triệt phá quân thù.

“Trảm!”

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 121: Lĩnh Vực, thành!

Tựa như quân lệnh đồng dạng, cả vạn thanh kiếm bắt đầu hướng đến huyết y nhân lao đến, kiếm khí tung hoành tựa phong ba bão táp, thậm chí còn để lại mấy vết cắt sâu phía dưới mặt đất.

Nhìn lấy kiếm khí rít gào ngay trước mặt mình, Tô Hoàn Lộc cũng không có lãnh đạm, từng sợi tơ máu cũng bắt đầu lao lên, một số thì kết thể lại thành khiên chắn, một số thì bắt đầu tóm lấy mấy thanh kiếm, vận vạo lấy nó, như muốn đem tất cả bẻ gãy. Hắn trong lòng nghĩ thầm:

“Cmm, tên này quả thực muốn dùng phi kiểm chơi chết ta à?” Bất quá điều này cũng làm cho hắn không khỏi cảm thán:

“Tên này át chủ bài còn là thật nhiều a, ban đầu là đoàn thanh sắc hoá điểm kia, kế đó là loại Vô kỹ này, không thể không nói là giàu a. Đây là cỡ nào vạn khí?”

Lấy cảnh giới của hắn hoàn toàn có thể nhìn là từng đoàn kiếm này đều do linh lực chuyển hoá điều khiển, bất quá hắn vẫn cảm giác như thế vẫn là chưa đủ, tựa như kiếm chiêu này vẫn còn thiếu điều gì, cũng tựa như hắn nhìn không ra nổi.

Lĩnh Vực dù sao vẫn là vô cùng cường đại, nhanh chóng đem cả đoàn kiếm chặn lại. Từng thanh từng thanh kiếm một bắt đầu bị bẻ gãy. Bất quá điểm tiêu hao đấy vẫn không là gì, chỉ thấy từ bên trong giới chỉ của Lưu Chính Minh kiếm vẫn tuôn ra không ngừng, hoàn toàn không có dấu hiệu cạn kiệt.

Đương nhiên bất giác vẫn là phải bắt kẻ chủ mưu trước, Tô Hoàn Lộc thấy vậy liền lao đến tấn công Lưu Chính Minh, đao khí như hồng, một màu huyết sắc đỏ rực lao tới.

Thấy như vậy Lưu Chính Minh tâm niệm nhất động, chột mấy thanh kiếm cũng không lại tấn công, kết thành một tấm khiên phòng vệ ngay trước mặt hắn, đỡ lấy một đao kia, ngay sau đó lại bắt đầu phản công. Từng đợt kiếm kết thành mấy trăm dải chòn vòn xung quanh người Lưu Chính Minh, lấy kiếm làm tiêu điểm chuyển dẫn, kiếm khí làm năng lượng, ý chí hình thành bao bọc bên ngoài, nhanh chóng tạo thành một trường thể thống nhất.

Tô Hoàn Lộc thu lấy tất cả vào trong mắt, chột hiểu ra:

“Hắn đây là đang dự định sử dụng lấy môn Vũ Kỹ này để tạo ra cùng Lĩnh Vực đồng dạng Ngụy Kiểm Vực, để cho của ta Lĩnh Vực gần như không còn cách nào ảnh hưởng hắn nữa. Bất quá coi như hình thành Ngụy Lĩnh Vực lại thế nào? Sớm muộn rồi cũng sẽ tiêu hao hết, lại không phải là Chân Lĩnh Vực đối thủ, đến lúc đấy hắn còn không phải mặc ta định đoạt.” Nghĩ xong lại tiếp tục lao đến.

Lưu Chính Minh thấy vậy thì tâm niệm lại bắt đầu chuyển động, lấy công làm thủ, lấy thủ làm công, mỗi thanh kiếm tự như có ý thức của riêng mình, bắt đầu công kích lấy Tô Hoàn Lộc từ đủ các vị trí khác nhau, khi thì hợp lại công kích, khi thì lại tách ra.

Đương nhiên là Tô Hoàn Lộc với tư cách Nhập Hoá cảnh cường giả, đối với khả năng chường khổng Lĩnh Vực chỉ có hơn chứ không có kém cạnh, những sợi tơ máu cũng lại liên tục xuất hiện, đối chọi gay gắt với từng thanh kiếm một. Đứng nhìn mấy sợi tơ này mười phần mỏng manh, bất quá tất cả đều so kim loại hợp kim còn muốn cứng rắn.

“Leng! Chát! Keng!”

Bỏ mặc bên tai truyền tới những âm thanh chất chứa, nhưng lại hết sức bén nhọn của từng thanh kiếm xung quanh, Lư Chính Minh nhưng là vẫn không có chỉ dựa vào một thân Linh Vực đến chiến đấu, đích thân hắn lúc này là vẫn đang cùng Tô Hoàn Lộc so chiêu.

Hắn thi triển lấy Vạn Kiếm Quy Tông tác dụng cao nhất cũng chỉ là ngăn chặn ảnh hưởng của Huyết Nộ Linh Vực lên bản thân mình, còn lại chiến đấu quyết định vẫn là chính hắn. Dù sao bản về cảnh giới thân thể cùng năng lượng thì Lư Chính Minh đều không so Tô Hoàn Lộc yếu bao nhiêu, thậm chí còn muốn mạnh hơn.

Bất quá Tô Hoàn Lộc ưu thế rất rõ ràng, hắn nhưng là có thiên địa nguyên lực tăng phúc cùng hỗ trợ, điều này khiến Lư Chính Minh không thể nghi ngờ chính là bị lép vế. Nhưng cuối cùng thì Lý Bạch kiểm pháp lại cũng không hề ăn chay, vậy nên hiện tại Lư Chính Minh không thể nghi ngờ là giống như một người đầu sĩ, kẻ lợi dụng sự khôn khéo cùng kỹ thuật của mình để đối kháng với con bò tót, một sinh vật có khí lực cùng sức mạnh lớn hơn rất nhiều.

Thời gian liên tục trôi qua, Tô Hoàn Lộc vẫn không thấy Lư Chính Minh tiêu hao như nào, bất quá vết thương trên người hắn cũng ngày càng nặng. Tuy rằng linh vực của hắn là có thể hấp thu lấy huyết để bồi bổ lấy sinh lực, bất quá là do đột phá vừa rồi của hắn cơ hồ là hút cạn tất cả máu của các sinh vật trong bán kính gần trăm mét rồi, còn lại mỗi Lư Chính Minh thì lại có Ngụy Kiếm Vực làm thời hình thành do Vô Kỹ ngăn cản, thành ra là hắn cũng không thể hấp thu được, hiệu quả hồi phục từ linh lực của hắn cũng không phải là cao.

Tô Hoàn Lộc trong lòng bất đắc dĩ:

“Không thể tin được rằng Nhập Hoá sơ kỳ ta còn sẽ bị một tên Nhập Thần cảnh hậu kỳ đè ép đến mức này, rốt cuộc tên này là từ đâu ra? Vô kỹ thì có thể không nói, dù sao cơ duyên trên đời là không thiếu, bất quá làm thế nào mà khí lực của tên này lớn đến như vậy? Cũng chỉ có tốc độ của hắn coi như là còn bình thường. Xem ra ta không thể không sử dụng nó rồi, tuy rằng rất tiếc nhưng là cũng đành mà thôi, dù sao phù lục cái loại này đối nguyên liệu yêu cầu cũng không phải là cao, cái chính là nó hao phí tinh lực rất nhiều, một khi đã vẽ một lá có khí là nằm liệt cả tuần.”

Từ trong tay của hắn nhanh chóng xuất hiện năm trương phù lục màu xanh thẫm. Chỉ thấy hắn nhanh chóng áp lên tay, cả năm lá bùa đều nhanh chóng bị tiêu tán, thay vào đó, cả người Tô Hoàn Lộc cũng chợt phá ra vài luồng ánh sáng, cơ bắp cũng tựa như được đề cao đồng dạng.

Tất nhiên, hành động đấy cũng không qua được mắt của Lư Chính Minh, thông tin của năm lá bùa trong tức khắc được hiện ra:

“Kim Cương Huyền phù, sơ phẩm:

Đánh giá: Tam tinh nhị phẩm

Mô tả: Tăng cường lực lượng, độ cường ngạnh của cơ bắp trong thời gian hai canh giờ, cảnh giới càng cao tác dụng càng thấp. Dùng xong cơ hồ sẽ lâm vào trạng thái suy yếu.

Giá bán: 900 HTĐ”

Lư Chính Minh đương nhiên cũng không có ngăn cản lấy hành động của Tô Hoàn Lộc, hắn cũng nhận ra rằng là nếu như không thực sự có kích thích đạt đến độ khó nhất định, tiến bộ của hắn liền sẽ chậm dần lại, điều này hắn cũng không mong muốn.

Tất nhiên là độ khó là vẫn nằm trong tầm khả năng xử lý của hắn, chứ nếu không thì tam thập lục chúc, chuẩn là thượng sách.

Cùng lúc đấy thì Tô Hoàn Lộc lúc này cũng đã lao đến, Lư Chính Minh hắn cảm nhận lực lượng truyền lại từ trong thanh kiếm, làm ra sơ bộ phán đoán:

“Lực lượng tăng lên cơ hồ là hai thành, tốc độ một thành, lực phòng thủ một thành. Nhìn như này có vẻ là ít, cao thủ tranh đấu thời điểm, một tia khác biệt chính là kết quả khác biệt, huống chi là còn tăng cường bảo trì hoàn chỉnh thể này. Không loại trừ khả năng hắn cố tình ẩn giấu thực lực, bất quá tỉ lệ cũng là không có lớn. Được, như này mới đủ độ khó chút.”

Dưới sự tăng phúc của Kim Cương Huyền Phù, Tô Hoàn Lộc lần này cơ hồ đã là ngược lấy Lư Chính Minh, dẫn đến thậm chí hắn lại bị đánh bay đi như ban đầu. Bất quá nhờ có Bất Diệt Linh Viêm, Lư Chính Minh cứ như tiểu Cường đánh mãi không chết, liên tục quay lại, mỗi lần lại trụ thêm càng lâu, không những thế, khí thế từ những thanh kiếm xung quanh cũng lại dần tăng lên.

Đương nhiên, nét chặt vật Lư Chính Minh làm vẫn là rất giống, thành ra Tô Hoàn Lộc vẫn không có để ý đến điều này, chỉ coi Lư Chính Minh chính là bị tiêu hao quá nhiều, dù sao hắn cũng rõ ràng là dù cho hắn lực lượng, tốc độ cùng phòng ngự tuy đề thăng không ít nhưng đề thăng được dễ dàng là không thể, bởi dù sao Lư Chính Minh mọi lúc nhưng là vẫn luôn tập trung đấy, nếu hắn không cẩn thận thì vẫn có thể bị một chiêu lật ngược thế cục, coi như không chết ắt cũng trọng thương. Thành ra là hắn vẫn lựa chọn phương thức mài dũa, tuy rằng chậm hơn nhưng hệ số an toàn lại cao hơn nhiều. Bất quá hắn thế nhưng là không biết rằng, nhất cử nhất động của hắn đều nằm trong tính toán của Lư Chính Minh.

...

Nơi xa xa, cách xa khỏi chiến trường, có hai thân ảnh đang đứng phía trên một ngọn cây, mắt chính là dõi về nơi đây.

Chỉ thấy thân ảnh nữ mở miệng:

“Chủ nhân, đối phương là một vị Nhập Hoá cảnh đấy, đối phó hắn ngươi có nắm chắc không?”

Nam tử nghe thế mới cười, bên trong bao hàm một chút sát ý:

“Mới chỉ Nhập Hoá sơ kỳ đối với ta còn chưa lật nổi bọt nước, một khi hắn hết giá trị cũng là lúc mà hắn đối mặt từ vong.”

Nữ tử nghe vậy mới gật đầu, rồi lại dùng giọng điệu phi thường buồn chán nói ra:

“Chán ghê! Kể từ khi biết chủ nhân đến giờ ta còn gần như không thấy ngươi lộ ra quá mức chặt vật sẽ trông như thế nào, bất quá lại không thể tiến vào bên trong nếu không sẽ bị phát hiện mất, làm một cái ngọc gián lưu lại hình ảnh thì sẽ ‘đẹp’ biết bao?”

“...” Nam tử bên cạnh chính là im lặng hoàn toàn. Rồi tựa như cảm nhận được cái gì, chỉ thấy nam tử kia mở miệng:

“Được rồi, cũng chuẩn bị kết thúc được rồi.”

Quay trở lại với Lư Chính Minh bên này, sau khi bị đánh bay gần chục lần, hắn mới đứng dậy lại, hắn cũng mở miệng, lộ ra biểu lộ giống hệt nam tử vừa xong:

“Được rồi, cũng chuẩn bị kết thúc được rồi.”

Chỉ thấy không gian giống như không tồn tại thứ gì bắt đầu lộ ra một phần bí ẩn trước mắt hắn, và kể từ đó, thế giới đã không còn như lúc trước nữa. Hắn tựa như nhìn thấy vô số

những sợi tơ mỏng dính nối liền với nhau, và tại giữa trung tâm chính là một điểm sáng, tượng trưng cho ý chí của hân.

“Linh vực, thành!”

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 122: Lý giải linh vực

Ý cảnh thăng hoa linh vực.

Đây không thể nghi ngờ là một loại chất biến, tượng trưng cho việc ý chí thoát thai tự thân, ảnh hưởng được tới vạn vật xung quanh.

Tất nhiên, chỉ dựa vào ý chí di chuyển đồ vật thì cũng không có cần thiết phải đạt đến linh vực, tu sĩ chỉ cần hơi cường đại một chút cũng có thể dựa vào tinh thần lực hoặc là linh hồn lực là đủ rồi. Thậm chí hay là các cá nhân bẩm sinh có năng lực đặc biệt hoặc là dị năng, chỉ cần được dẫn động là hoàn toàn là có thể dịch chuyển vật thể.

Thông thường mà nói, đại đa số tu sĩ cảnh giới càng cao, ý chí thì lại càng mạnh, thậm chí có thể đạt đến cấp độ nhất niệm di sơn đảo hải, xuyên phá nhật nguyệt cũng chỉ là ví dụ.

Bất quá linh vực ở đây lại có mức không giống. Linh vực chính là chỉ dựa vào tự thân ý chí thoát ly khỏi cơ thể, mượn lấy ảnh hưởng quy tắc làm vật xúc tác, vượt qua khỏi vòng bao bọc tự thân của chính nó. Ý chí căn bản chính là một trong các căn cơ hùng hậu nhất của một sinh vật, tác động trực tiếp đến tinh thần thức hải, đến ‘Linh’, ‘Hồn’, ‘Thần’, ‘Đạo’, ‘Thế’,... tuy nhất nhưng thực ra là đa, tuy đa nhưng thực ra là nhất.

Ý chí cũng có thể hiểu theo một cách nào đó là ý niệm, đây trên căn bản cũng là một loại so sánh chuyển dời.

Đây chính là lý do ý chí ít nhất cần phải đạt đến lý thể khả năng, cụ thể mà nói chính là Linh Vực mới có khả năng điều động lấy Thiên Địa Nguyên Lực, bởi đơn giản nếu không thể, thì chính hân ý chí tồn tại ngay giữa thiên địa sẽ bị mẫn diệt trong nháy mắt, nguyên lực sẽ lại lần nữa quy về thiên địa.

Điều này tựa như là một người đứng tại trên một hồ nước, gáo nước trong tay hân tượng trưng cho ý chí hoá linh vực của hân, nước trong hồ chính là thiên địa nguyên lực. Nếu như hân múc một gáo nước lên, mà gáo lại bị vỡ hoặc là gãy, đó chính là ví dụ cho thấy ý chí lực của hân không đủ mạnh.

Nếu như hân không hiểu đủ về hồ nước, lại đi cầm cái muôi vớt đồ ăn hoặc là một cái gáo thùng không thể múc được nước, đây chính là việc hân không biết nước về mặt tính chất chính là gì, không thể điều động nổi, hoặc cũng có thể là điều động không nổi, đây chính là tình trạng chung của Ngụy Linh Vực, tuy rằng ý chí có thể tác động được lấy không gian xung quanh, nhưng cũng chỉ vền vện là tác động được mà thôi, không có sử dụng được thiên địa nguyên lực ban sơ ở đây.

Tất nhiên, mỗi một dạng ý chí nguyên bản diễn hoá khác biệt thì cũng sẽ có nhiều loại linh vực khác nhau. Đơn cử như ý chí muốn diễn hoá kết hợp lấy Thời Gian chi lực thì sẽ hình thành Thời gian linh vực. Ý chí muốn diễn hoá lấy Kiếm thì sẽ hình thành Kiếm Vực, tương tự cũng có Đạo Vực, Thương Vực, Cung Vực,...

Đương nhiên cũng sẽ tồn tại Linh Vực dung hợp, tựa như Băng Hoả Linh Vực, Tử Tượng Linh Vực, Bát Quái Linh Vực, Âm Dương Linh Vực, Ngũ Hành Linh Vực, Phong Lôi Linh Vực, Lôi Đình Đạo Vực, hoặc đơn cử chính là Thời Gian Kiếm Vực.

Loại Linh Vực dung hợp đương nhiên so sánh với đơn loại Linh Vực thì mạnh hơn rất nhiều, bất quá độ khó khi dung hợp là cũng là cực kỳ cao. Có thể lấy một ví dụ như này: có người lĩnh ngộ được hai loại linh vực, tựa như Đạo Vực cùng Kiếm Vực. Người đấy hoàn toàn có thể dung hợp hai loại linh vực vào thành một, hình thành Đạo Kiếm Linh Vực, sức mạnh sẽ không còn là một cộng một bằng hai, mà thậm chí còn mạnh hơn.

Bất quá tại sao lại ít người sử dụng đa loại Linh Vực? Mấu chốt vấn đề chính là ở chỗ lĩnh ngộ. Hãy tượng tượng hồ nước vừa rồi nước tựa như là dung dịch của nhiều loại hoá chất, mỗi loại có tính chất riêng biệt. Muốn múc mỗi loại thì cần một cái muôi khác nhau, muốn múc cùng lúc hai loại thì cần cái muôi có thể dung hợp đặc tính của hai thể loại, độ khó sẽ cao hơn rất nhiều so với tìm hai cái muôi khác biệt.

Tu sĩ chung quy tính lực là có hạn, thành ra là có rất nhiều người chính là lựa chọn đi cầu độc mộc, chủ tu duy nhất một loại, dành thời gian đi lĩnh ngộ một loại khác thì không bằng tăng cường cho loại linh vực mình đã có, đặc biệt là khi mà linh vực dung hợp thì độ khó lĩnh ngộ sẽ tăng lên rất nhiều. Bất quá một khi đã xác định phương hướng thì cũng sẽ có rất ít người quay lại đổi một con đường khác, bởi vì một yêu cầu dung hợp mà đối với lĩnh vực đơn loại khác biệt càng về sau sẽ càng khó.

Đương nhiên, đây cũng không phải là một con đường tồi. Dù sao có những người chỉ có thiên phú với một loại linh vực, thậm chí dung hợp chỉ là lợi bất cập hại, cộng thêm với căn bản thì linh vực chính là từ ý chí hiện hoá, trong đó chiếm một phần quan trọng chính là bản thân công pháp, ví dụ công pháp chủ tu linh lực hệ hoà thì ý cảnh lĩnh ngộ được ít nhiều cũng sẽ liên quan đến hệ hoà, lại còn cộng thêm vấn đề ý chí thì thông thường một người cũng sẽ không đi tốn thời gian lĩnh ngộ nhiều loại linh vực, dù sao lĩnh lực không tương thích thì cũng là một vấn đề.

Ngoài ra, còn một điểm tốt khác của việc chỉ lĩnh ngộ đơn loại linh vực chính là vạn pháp quy nguyên. Một khi có lĩnh ngộ đối với lĩnh vực cao, thì tức khắc có thể điều động một loại ý cảnh khác, chỉ cần có một chút lĩnh ngộ là được, không tốn thời gian là mấy. Đây đơn giản chính là đạo lý ‘Coi như người là cao thủ dùng dao, chẳng lẽ khi ăn cùng không biết dùng đĩa?’ Chỉ cần học một chút là rất nhanh hiểu.

Đây chính là lý do mà giống như Phần Không Đầu Thánh chỉ là lĩnh ngộ Liệt Diễm Giới Vực, nhưng cũng chỉ tốn vài giây diễn hoá ra Liệt Diễm Kiếm Ý, lại còn là lục đoạn.

Đối diện chính là bên dung hợp, chỗ tốt thì cũng rất nhiều, nhưng mà vấn đề chính là ở chỗ lĩnh ngộ. Chưa nói bản thân ý chí có đủ mạnh hay không, chỉ cần nói vấn đề lĩnh ngộ là cũng đã làm khó vô số tu hành giả rồi. Có những người thì có thiên phú tu luyện, cảnh giới lên nhanh như cười trên lửa, bất quá lại bất thông nhị khiếu, đối thiên địa khả năng lĩnh ngộ quá kém, hay nói đơn giản chính là thiên tư thiếu thốn, thủ đoạn cùng vô kỹ sử dụng chỗ hiểu chỗ không.

Vậy nên cũng có thể hiểu được rằng là muốn đi theo con đường dung hợp linh vực thì cũng phải chú ý tự thân thiên phú, có phù hợp hay không, hoặc là cũng phải có cơ duyên, đây mới chính là lý do trong mười người tu luyện ra linh vực thì cũng sẽ chỉ có khoảng hai thành chọn dung hợp.

Đặc biệt, tại trong dung hợp linh vực cũng có thể phân lấy chủ thứ, hoặc cũng có thể cân bằng, đây cũng là tùy vào lựa chọn của từng cá thể.

Vào lúc này, Lưu Chính Minh dĩ nhiên cảm ứng được Thời Gian Kiếm Ý như muốn tiến lên một cấp độ mới, chính là giống như thoát thai hoàn cốt đồng dạng, bất quá bây giờ vẫn chậm chạp chưa có biến chuyển, chính là chờ lấy hân lựa chọn con đường phía trước.

Còn về mặt tri thức cần thiết về Linh Vực? Hân Lưu Chính Minh nhưng là có hệ thống a, biết rõ những điều này cũng không có gì lạ. Dù sao bản chất của lĩnh vực vốn là ý cảnh thoát ly

tự thân, thế nên là ban đầu Thời Gian Kiếm Ý dựa vào kiếm để thi triển cũng không còn cần thiết, đây về mặt nào đó cũng là ‘Trong tay vô kiếm, trong lòng có kiếm’ ý tứ, dẫn đến Thời Gian cùng Kiếm có thể xuất hiện phân hoá.

“Bây giờ ta có hai lựa chọn, một là phân hoá lấy Thời Gian Kiếm Ý thành Thời Gian Linh Vực cùng Kiếm chi Linh Vực (gọi tắt là Kiếm Vực, kiếm tuy rằng nhiều loại nhưng đơn thể thì vẫn là kiếm), hai là diễn hoá lên Thời Gian Kiếm Vực, ta lại không chú tu kiếm đạo nên có thể nói là song phương cân bằng.”

“Thông thường thì ít người chọn dung hợp cũng là do số lượng ý cảnh lĩnh ngộ được không nhiều, với lý do từ công pháp, do thiên phú,... Nhưng mà ta tu luyện chính là Hỗn Chân Công, hoàn toàn có thể không nhìn vấn đề này, hơn thế rằng là sau này nếu như cảnh giới không lên kịp thì tại trong cùng giai ta vẫn còn là mạnh hơn, vậy nên không có lý do gì để từ chối cả, lại nói kiếm chính là một vật dân rất tốt, có tác dụng ổn định các loại lực lượng bên trong Linh Vực, vậy nên dung hợp chính là lựa chọn tốt nhất rồi.”

“Linh Vực Dung Hợp! Thời Gian Kiếm Vực!”

Gần như đồng thời cùng lúc Lưu Chính Minh quyết định, như có như không hai luồng quang mang trong mắt hơi loé lên rồi nhập vào nhau, hoà quện làm một. Chỉ thấy một luồng khí thể không thể thấy được bằng mắt thường trong nháy mắt lấy hắn làm trung tâm bộc phát, uy áp gần trăm mét xung quanh.

Tựa như được cộng hưởng, hàng ngàn thanh kiếm đang dang đẳng không trên thân khí tức lại càng hùng hậu, liên tục chuyển biến không ngừng, ở vòng ngoài giống như đã hình thành một vòng xoáy, liên tục cuộn dần vào trong.

Nhìn thấy cảnh này, Tô Hoàn Lộc làm sao còn không biết là chuyện gì xảy ra, chỉ thấy hắn giật mình:

“Thời Gian Linh Vực?! Đã thế lại còn không phải là đơn dạng, mà còn dung hợp Kiếm Chi Linh Vực, hình thành Thời Gian Kiếm Vực?!” Tô Hoàn Lộc trong lòng kinh hãi:

“Không thể nào! Mới còn vừa vài giây trước thì tên này mới hiển lộ Thời Gian Kiếm Ý cứu đoạn cơ mà, làm sao có thể nhanh chóng tiến lên Linh Vực như vậy? Giấu nghề? Không, không có khả năng. Hắn hoàn toàn không có lý do gì để giấu nghề a, nếu như là hắn ngay từ ban đầu thi triển Linh Vực thì có gì mà cần phải sợ ta? Cần gì phải chặt vật như thế này? Lâm trận đột phá? Rõ ràng ban đầu thì hắn kiếm ý cảnh giới khí tức hoàn toàn chính là sơ nhập cứu đoạn, làm thế nào mà bùng một phát lên thẳng Linh Vực thế này? Chẳng lẽ là đột ngột đắc đạo? Dù sao coi như cứu đoạn viên mãn thuật biến linh vực cũng yêu cầu thời gian chứ?”

Vô số các khả năng liên tục xuất hiện trong đầu hắn, bất quá không có một cái nào có vẻ giống tình huống trước mắt cả. Tô Hoàn Lộc đương nhiên là biết rằng có một số loại đặc thù võ công có thể che giấu lấy khí tức, bất quá điều này lại càng làm cho hắn rối tinh rối mù hơn, thậm chí là cả khả năng dùng chỉ báo đột ngột tăng lấy cảm ngộ cũng được hắn cân nhắc qua.

Nhưng căn bản hắn làm sao mà biết được Lưu Chính Minh chính là có hệ thống không gian? Tại bên trong hệ thống không gian, Lưu Chính Minh đúng là đã tồn kha kha thời gian để dung hợp lấy hai loại linh vực, nhưng đổi thành bên ngoài cũng chỉ là một khoảng khắc.

“Crắc!”

Tô Hoàn Lộc nhanh chóng cảm nhận được chuyện gì vừa diễn ra, một mảnh nhỏ linh vực của hắn vừa bị đánh vỡ.

“Nguy rồi! Huyết Nộ Chân Linh Vực của ta thế mà đánh không lại Thời Gian Ngụy Kiếm Vực.”

Linh Vực cùng tồn tại nhiều cấp độ, trong đó có hai cách phân chia trực quan cơ bản nhất. Một là tự thân ý chí mạnh bao nhiêu, hai là lĩnh ngộ được bao nhiêu, gọi theo cách khác chính là dùng được bao nhiêu phần Thiên địa nguyên lực. Tô Hoàn Lộc lĩnh ngộ ra Chân Linh Vực kỳ thật cũng mới chỉ là Chân Linh Vực đệ nhất trọng, vậy nên đứng trước loại linh vực dung hợp, dù chỉ là Ngụy Linh Vực, nhưng lại ở cùng một đẳng cấp, nhanh chóng bị đè ép rõ ràng.

Cục diện bây giờ nhanh chóng bị chuyển đổi, lúc trước nếu như là Tô Hoàn Lộc treo Lưu Chính Minh lên đánh, vẫn là nhờ vào Kim Cương Huyền Phù, nếu không chính là hai bên ngang bằng, bây giờ là hắn rất nhanh chóng rõ ràng, tên kia đột phá lấy Ngụy Linh Vực xong, đã đủ sức để cục diện cân bằng trở lại, không, không thể nói thế, chiến đấu đến khi phù lục kết thúc sẽ là hắn từ kỳ a, dù sao loại suy yếu này chính là đến từ thiên địa quy tắc, gần như không thể mượn loại phù lục khác giảm bớt hiệu quả được, lại thêm rằng là thân thể hắn không thể gánh chịu lấy bùa lục nào nữa, năm đã là cực hạn rồi.

Tô Hoàn Lộc chính sách ban đầu chính là định tiêu hao Lưu Chính Minh đến chết, nhưng dự định đây cũng là phải trong vòng vài ngày chiến đấu, vừa tiện một bên luyện hoá lấy tri thức cũng là lấy làm đối trọng thử nghiệm thủ đoạn của Nhập Hoá cảnh, càng quen thuộc hơn với cảnh giới, cuối cùng phát hiện ra mình bị thương nặng hơn mới bắt đầu dĩ dụng phù lục, định trong vòng hai canh giờ xử lý lấy đối phương.

Nào ngờ đầu đối phương lại đột phá a, hình thành nên Thời Gian Ngụy Kiếm Vực! Nếu như hắn biết là đối phương có thủ đoạn trong vài giây đột phá linh vực thì làm gì còn định trong vòng hai canh giờ giết chết đối phương? Đã trực tiếp lấy ra toàn bộ phù lục rồi.

Việc này giống như việc một người lớn đang bắt nạt một đứa trẻ trung học quay đi ngoảnh lại đã thấy một thanh niên lực lưỡng người đầy cơ bắp đứng trước mặt mình.

“Chuồn!” Tự nhận mình thua thiệt về sau, Tô Hoàn Lộc không thể nghi ngờ là rất dứt khoát, nhanh chóng hướng về một bên trốn chạy, dưới chân cũng thu hồi độ rộng của linh vực. Còn về liêm sĩ của một võ giả? Nó là gì, có ăn được hay không, đó là hắn không biết.

Hắn bây giờ đã rất rõ ràng, lúc trước mình dùng ra cơ hồ là hết thủ đoạn vẫn không tiêu diệt nổi Lưu Chính Minh trong thời gian ngắn, cũng chỉ có thể bắt đầu lựa chọn mài chết, bây giờ coi như là cố lắm thì cũng chỉ coi như mình sống con đường vô đạo cơ hồ là đoạn tuyệt.

“Trốn? Trốn được sao?” Lưu Chính Minh cũng không có đuổi theo, chỉ cười lạnh mà nhìn, nhìn lấy Tô Hoàn Lộc chạy đến biên giới về sau,... và đập mặt.

“Con mồi đã vào tay, người nghĩ ta sẽ để nó thoát sao?”

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cầm* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123: Huyết Nộ Thương Khung

“Cái quái...” Tô Hoàn Lộc ôm lấy cái mũi bầm dập, mặt ngơ ngác nhìn lấy cái kết giới ngay trước mặt, giờ đây lộ ra một vẻ xa lạ.

“Thế là thế nào? Tại sao ta giải trừ kết giới mà không có được?” Tô Hoàn Lộc hiện tại trong lòng tràn ngập giấu hỏi chấm, hắn tự hỏi là thủ pháp không có gì sai a, đây cơ hồ là cách

giải trừ đúng rồi còn gì?

Chợt hần nhìn kỹ lại, mới phát hiện ra các đường trận tuyến tựa như bị lệch đi một chút, một số chỉ là bị sửa lấy vài đường, nếu nhìn sơ qua tuyệt đối không thể phát hiện được, thậm chí hần còn cảm thấy kinh hãi khi phát hiện ra nếu rằng trận pháp không được kích hoạt thì có lẽ hần cũng không có nhận ra.

Hoàn toàn là có kẻ dụng tay chân vào trận pháp của hần, hơn thế kẻ này tạo ngộ đối với trận pháp phải nói là viển siêu hần nhiều lần, mới có thể có thủ đoạn kinh khủng như thế này. Cùng lúc đó, hần mới để ý lại đó chính là hắc bào nhân cũng không có truy sát hần ý tứ, tựa như đối phương sớm biết như vậy.

“Chẳng lẽ...” Trong lòng hần nghĩ đến một khả năng, không kịp suy xét đến độ khả thi của khả năng này thì hần đã cảm thấy tiếng bước chân vang tới. Tô Hoàn Lộc chậm rãi quay người lại, thì đã thấy được vẫn là thân ảnh mặc hắc bào đấy, vẫn là cái người từng bị hần đánh cho te tua đấy, giờ phút này đang không tồn tại chút nào bước đi trên không trung.

Chỉ thấy Lưu Chính Minh đứng ngay tại hai thanh kiếm phía trên, sau lưng chính là gần hai vạn thanh kiếm, đây cơ hồ là toàn bộ tích súc của hần, tích trữ lấy [Chu Thiên Tinh Thần Hạ Phẩm Kiếm]. Tất nhiên mấy thanh kiếm này trải qua hai ba ngày rồi cũng sẽ tự tan biến, hơn thế phẩm chất tính thể nào thì là còn tùy số lượng, hai bên chính là tỉ lệ nghịch.

Mỗi một bước đi của hần, từ bên trong vạn kiếm đều sẽ có một thanh kiếm bay ra, dừng lại ngay trước mặt hần, để cho hần bước lên. Mỗi một cử động của hần, là chư kiếm lại xoay vần, phảng phất như kiếm trung chỉ hoảnh.

“Tất cả... đều là người bố cục sẵn?” Tô Hoàn Lộc hỏi với giọng điệu không thể tin được, bởi nếu thật sự tất cả đều là những gì mà người thanh niên trước mặt kia đã chuẩn bị, vậy thật sự là có phần kinh khủng rồi.

“Không sai! Bất quá đây cũng chỉ là một trong số các phương án thôi. Tình huống hiện tại mà chúng ta đang đứng bây giờ thì chính là một trong các kết cục hoàn hảo nhất tại trong bố cục của ta. Người đột phá Nhập Hoá, lại còn sử dụng phù lục tăng cường thực lực, gây cho ta đủ áp lực đủ để đột phá, hơn thế nữa, còn khiến người phải tung ra bài tẩy của mình ngay từ ban đầu vậy.”

Lưu Chính Minh nghe vậy chỉ thản nhiên mà nói, bất quá đương nhiên lời này cũng không hoàn toàn là đúng sự thật. Hần kỳ thực là không có khả năng tính toán kinh tới mức đoán trước được từng đường đi nước bước của đối phương, như thế sẽ yêu cầu một lượng tính bảo cực cao, cùng tỉ lệ may rủi khá là lớn.

Hần chỉ đón gần là làm ra chuẩn bị trước, đối mặt dù là tình huống xấu nhất cũng có kế hoạch sẵn mà thôi, còn lại thì tùy cơ ứng biến. Bất quá đương nhiên, dù có là trong trường hợp nào đi chăng nữa, thì gần như là Tô Hoàn Lộc vẫn sẽ không thoát nổi, trừ khi hần một phát đạt đến Nhập Hoá đỉnh phong trở lên.

“Ha ha! Thật không thể nào tin được, bố cục mà ta đã cố gắng trong gần trăm năm, nay lại bị phá chỉ bởi một tên Nhập Thần cảnh? Một tên Nhập Thần cảnh hậu kỳ nhưng sức chiến đấu có thể so sánh Nhập Hoá cảnh sơ kỳ? Hơn thế ta lại còn một mực bị coi là đối tượng thí luyện, dùng để đối phương đột phá lấy Ngụy Linh Vực sao? Tên này rốt cuộc là đến từ đâu? Khả năng chiến đấu vượt cảnh giới như vậy tuyệt đối không thể là vô môn vô phái, kể cả khi vận khí tệ thiên nhật được truyền thừa thời xa xưa để lại cũng không thể tăng tiến nhanh như vậy được, tài nguyên cũng chính là một bộ phận rất trọng yếu. Sát Thủ Liên Minh? Hay là Thiên Bảo Các?”

“Đã không còn cách nào để trốn nữa, thì hãy đánh đến tận cùng đi, vẫn còn chưa biết mèo nào cắn mỉu nào đâu?” Hiểu rõ tình hình về xong, Tô Hoàn Lộc cũng làm ra lựa chọn, lĩnh vực lại một lần nữa bộc phát, hư ảnh pháp tướng trong nháy mắt xuất hiện.

Bất quá khác với mấy lần trước, lần này hư ảnh pháp tướng cơ hồ là cùng thân hình Tô Hoàn Lộc kết hợp, bao bọc lấy xung quanh thân thể hần, giống như một bộ chiến giáp, chỉ có đầu là trống cực kỳ sinh động mà thôi.

Một bên khác, nhìn thấy cảnh này, Lưu Chính Minh trong lòng thầm nghĩ:

“Cái gì đây? Susanno à? Vậy ra đây là một cách sử dụng khác của pháp tướng sao? Hình thành áo giáp bao bọc cơ thể, nguyên lý vận dụng chính là lấy khí cùng ý hình thành a, khá là giống với bộ Đầu Kỳ kia của Phần Không Đại Thánh nhĩ? Nhắc thế mới nhớ, mình cũng chưa có hỏi lấy Căn Minh Nguyệt bộ Đầu Kỳ đấy, không biết nàng có chịu chỉ dạy không nữa?”

“Huyết Sa Hải Lăng.” Giáp vừa hình thành xong, Tô Hoàn Lộc đã tức tốc tấn công về phía Lưu Chính Minh, pháp tướng áo giáp trên người cũng bùng phát một mảnh xích hồng, kéo sau đó chính là một độn phổ thiên cái địa chường ẩn, nơi nó đi qua, đất đá nát thành cát bụi, chỉ để lại một mảnh hồng sắc phía dưới mặt đất.

Đối mặt với chường ẩn như vậy, Lưu Chính Minh hoàn toàn không lộ một chút bối rối, Ngụy Linh Vực cũng trong nháy mắt bộc phát, chỉ thấy vạn kiếm sau lưng tựa như hoà xướng lấy một thanh âm, trong nháy ngưng tụ thành một trường phách cự kiếm khổng lồ lao tới, trên thân cũng mang theo lĩnh vực, thanh thế không thể so sánh chường ẩn kia kém chút nào.

“Vạn Kiếm Quy Tông! Vạn Kiếm Tề Minh!”

Choang!

Cự kiếm cùng chường ẩn đối mặt, một luồng sóng xung kích cũng từ đó mà ra, quét sạch lấy gần như tất cả trong bán kính hơn trăm mét, ngay tại càng gần trung tâm, không khí như bị nén lại, liên tục nổ tung, phong bạo bắt tức.

Crắc!

Cuối cùng, vẫn là thanh cự kiếm kia mạnh hơn, nhanh chóng chém được thủ chường kia thành đôi, kèm theo đó Huyết Nộ Linh Vực của Tô Hoàn Lộc cũng bị vỡ tan, lại tiếp tục hướng Tô Hoàn Lộc lao đến.

Tuy rằng trong lòng đã có dự đoán trước rằng là chính mình thủ chường có khả năng là không bị kịp đối phương nhưng Tô Hoàn Lộc cũng không có ngờ rằng là chính mình lĩnh vực lại dễ dàng bị đánh vỡ như vậy, lại kinh hãi không thôi.

Kỳ thực điều này cũng không trách được hần. Thông thường là Ngụy Linh Vực sẽ so sánh nhất trọng Chân Linh Vực yếu hơn không ít, nhưng mà là Ngụy Linh Vực song thuộc tính thì hoàn toàn có thể đề lên mà đánh Chân Linh Vực đệ nhất trọng.

Đặc biệt là dưới tình huống mà Lưu Chính Minh sử dụng Vạn Kiếm Quy Tông đã đạt đến Nhất Đại Tông Sư, gần như là Phán Phác Quy Chân rồi, thế nên hiệu ứng Vạn Kiếm Tề Minh cũng đã xuất hiện, khiến cho toàn bộ lĩnh vực đều tấn công vào một điểm, thế nên mới có thể nhanh chóng phá vỡ lấy Huyết Nộ Chân Linh Vực dễ như vậy.

Thấy vậy, Tô Hoàn Lộc mới lấy ra trong mình một cái ngọc giản, nhanh chóng bóp lấy, bất quá lại không có tác dụng gì.

“Thật ngại quá, truyền tống trận của người có lẽ không dùng được nữa rồi.” Lưu Chính Minh nhìn như vậy bên nói.

Tô Hoàn Lộc đương nhiên sẽ không ngồi nhìn lấy cự kiếm giết chết chính mình, thế là trong tay đột nhiên xuất hiện một cái bao nhỏ, từ trong đấy tung ra đủ loại phù chú, hướng về phía thanh cự kiếm kia là oanh bạo.

Bùm bùm bùm!

Nhìn lấy cảnh này, Tô Hoàn Lộc tâm đau a. Những lá phù này ngày bình thường còn không phải là hần quý giả nhất bảo bối, bởi đơn giản là không phải cái nào cũng có thể thành công mà về a. Cũng giống như luyện đan, luyện phù con đường đi tới cũng không hề dễ dàng, hần luyện mười lá thì may ra mới được một lá, phí công phí sức có thể hiểu được. Lại còn một số lá may mắn cả đời này mới luyện chế được một lần, quý giả khỏi nói. Càng nghĩ đến đây, trong lòng hần lửa giận càng bùng hực. Hần muốn đem thanh niên trước mắt đây luyện chế thành kiếp nô, sau đó lấy linh hồn thiêu đốt bởi ngọn lửa luyện ngục, cho hần biết thế nào mới là nhân gian thống khổ. Bất quá hần hiện tại là không có thực lực này, vậy nên nghĩ cũng chỉ là nghĩ thôi.

Từng đợt phù chú tựa như là pháo hoa đồng dạng, bên trong có lôi điện, có hoả diễm, có bạo nổ, nhanh chóng bao phủ lấy thân của cây cự kiếm, hòng tiêu hao nó. Từng cây kiếm bị gãy làm đôi, sau đó là gãy làm mấy phần, thanh cự kiếm cũng bị thu nhỏ lại, nhưng vẫn tiếp tục lao tới.

Tô Hoàn Lộc nhìn thấy đã hết phù lực rồi, mới cùng thanh cự kiếm chống lại.

Bùm!

Khói bụi lại bay mịt mờ, nhưng tất nhiên là không thể che được tầm mắt của Lưu Chính Minh, chỉ thấy hần nhẹ nhàng bước tới, miệng khẽ nói:

“Tốt a, uy lực của Vạn Kiếm Tề Minh kết hợp với Ngụy Linh Vực tốt hơn ta dự kiến, ta đây cũng là nắm sơ bộ rồi, bất quá có vẻ là vẫn chưa đủ giết ngươi nhỉ?” Nói rồi hần phát tay một cái, một luồng gió bay qua.

Chỉ thấy từ khói bụi xuất hiện một thân ảnh, người tràn đầy vết máu, phía dưới mặt đất thì là từng thanh kiếm vỡ. Tô Hoàn Lộc đã lấy hết tất cả phù lực làm đại giới, cuối cùng cũng phá được Vạn Kiếm Quy Tông, bất quá khí tức trên thân yếu ớt cực kỳ, mười không còn một.

Nhìn thấy vậy, Lưu Chính Minh mới tiến lại gần, thủ chương vừa nhấc, nói:

“Còn gì trần trời không?”

Tô Hoàn Lộc một tay chống chân, thì thảo nói, âm điệu ảo não giống như đã nhận mệnh:

“Ta...”

Chữ ta còn chưa dứt, bỗng tay còn lại của hần lại bóp một viên ngọc giản, tức tốc xung quanh lệ khí ngập tràn, tạo thành một luồng xoáy chọc thủng đến thiên không, bên trong tràn ngập đủ loại mặt trái năng lượng.

Tuyệt vọng, cô độc, buồn bã, hiểu sát,... bất quá nhiều nhất kỳ thực vẫn là...

Phần Nộ!

“Trà mạng cho ta! Trà mạng cho ta!” Thanh âm của từng oan hồn vang lên, nghe giống như cừu âm la sát tại địa ngục, có thể khiến cho lòng người thất thủ.

Cùng lúc đấy, tựa như được tăng phúc bởi sức mạnh kia, khí thể của Tô hoàn Lộc liên tục được kéo lên, thậm chí cảnh giới cũng vì thế mà đột phá Nhập Hoá trung kỳ.

“Huyết Nộ Thương Khung!” Vòng xoáy phía trên bắt đầu liên kết thành một thủ chương, bên trong ẩn chứa lấy vô số lệ khí có thể khiến cho bất kỳ tu sĩ nào mà tâm cảnh không đủ để dàng bị không chế, ít nhất cũng là tâm thần thất thủ.

Bất quá Lưu Chính Minh đối với ảnh hưởng cơ hồ là bằng không, chỉ thấy hần khẽ nói:

“Tính toán rất hay, lợi dụng Lệ Khí để hồi phục lấy sức mạnh tự thân, bất quá chỉ là nhất thời, sau đó dùng hết sức để tung một chương toàn lực, giống như định đồng quy ư tạn, kỳ thật là muốn để tâm thần ta thất thủ, dùng bí pháp đó trong nháy mắt cưỡng chế lấy thân thể của ta ư? Bất quá, để ngươi thất vọng rồi.”

Bỗng bùm một tiếng, thân hình được ngưng tụ bởi Lệ Khí của Tô Hoàn Lộc trong nháy mắt nổ tung.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 124: Phán xét! Đòi lại công bằng!

“Không tốt, nhục thân bị bạo thể.”

Tô Hoàn Lộc kinh hãi. Hần cũng không hiểu là đang yên đang lành, tại sao nhục thân của hần lại bị phá hủy, cũng không thể là do nuốt lấy quá nhiều Lệ Khí chứ?

“Bất quá không quan trọng, thủ chương vừa đánh xuống rồi, ắt hần sẽ chấn trụ tâm hồn của hần được vài giây, dù sao nhục thân cũng nát rồi, cướp lấy một thân thể mới nào.”

Một đạo nguyên thần vội từ bên trong biển lệ khí lao ra, hướng về phía Lưu Chính Minh phóng tới.

“Di Kiếp Thân Hồn!”

Đây chính là môn bí pháp mà Tô Hoàn Lộc tu luyện được, tác dụng thì cũng giống như là hần đã từng nói, có thể tăng cường linh hồn lực trong nháy mắt, bất quá tỉ lệ không phải là gấp 10 lần mà là gấp 20 lần, nhưng môn này lại có một hạn chế, đó chính là linh hồn chịu đựng hạn mức chỉ có thể có 3 lần, trừ khi là có bảo vật bồi bổ, lại cũng khiến cho linh hồn có thiếu sót, đặc biệt nhất là vào lần thứ ba, từ đó đối đột phá cảnh giới chính là một chương ngại khó.

Vốn là ban đầu hần còn định xài lại bài cũ, thân thể hoá thành huyết vụ, nhanh chóng bám lấy nhục thân của Lưu Chính Minh, như vậy trên căn bản là hiệu quả sẽ cao hơn rất nhiều, bất quá bây giờ nhục thân bị bạo thể, làm hần không thể không lấy trạng thái linh hồn mạnh nhất chính là nguyên bộ thân hồn lao tới.

Nhìn lấy Lưu Chính Minh mặt hơi cúi xuống, tựa như bị mê mang lấy, Tô Hoàn Lộc trong lòng đắc ý:

“Dù người mạnh hơn thì lại như thế nào, vẫn chống đỡ không nổi tích sức của ta a. Tuy rằng sau khi cướp lấy thân thể người thì ta rất khó đạt đến cảnh giới cao hơn được Nhập Hoá cảnh, con đường võ đạo cơ hồ chỉ có thể dừng lại ở Bán Bộ Hoàn Hư, nhưng đây là chuyện sau này, cứ xử lý lấy hiện tại trước đã.”

40m, rồi 30m, rồi 20m, 10m...

Tô Hoàn Lộc mất thấy đã chuẩn bị tiến nhập được Lưu Chính Minh thể nội rồi, thì bỗng đột nhiên, Lưu Chính Minh mở mắt ra, nhe răng cười với hắn.

Bùm!

Bùm!

Bùm!

...

Liên tục mấy phát súng vang lên, Tô Hoàn Lộc còn chưa kịp hiểu chuyện gì thì nguyên thân đã bị bắn phá gần như là toàn diệt, chỉ còn lại đúng một đốm nhỏ nhoi le lói giữa thiên địa, lập loè yếu ớt.

Lưu Chính Minh nhanh chóng tóm lấy nguyên thần của Tô Hoàn Lộc, trong lòng động niệm:

“Sưu Hồn Thuật!”

Thời gian trôi qua rất nhanh, chỉ trong năm giây, Lưu Chính Minh đã kịp thời sưu lấy ký ức của Tô Hoàn Lộc, tuy rằng không phải là toàn bộ, nhưng cũng có rất nhiều điều mà hắn cần biết.

“Thà ta ra! Thà ta ra! Ta có thể hướng Thiên đạo nguyên thể làm nô lệ cho người cũng được, thậm chí còn có thể để người cầm giữ lấy linh hồn của ta. Một nô lệ Nhập Hoá cảnh không phải là quá lời sao? Ta nguyện ý thân phục!” Tô Hoàn Lộc cơ hồ là hét lên, hốt hoảng nói. Hắn biết bây giờ sinh tử của mình đã bị thanh niên trước mặt định trụ, thậm chí không có nơi một chỗ nào trốn thoát.

Hắn sau khi bị bắn tận mấy phát súng đã phát hiện ra là mình kì thực ngay từ ban đầu đã lọt vào bẫy của tên này, rồi sau đó diễn biến tiếp theo kì thực vẫn là nằm trong tính toán của thanh niên này mà thôi, hắn không khác gì một đối tượng để làm đá mài dao cưa, một khi dùng xong hết tác dụng cũng là lúc bị vứt đi. Hắn bây giờ phải cố gắng chứng minh lấy giá trị của mình, còn sống chính là điều căn bản, mặc dù hắn hận không thể băm vằm thanh niên trước mặt ra làm vạn mảnh, nhưng giờ hắn chỉ có thể giả vờ quy thuận, dù sao non xanh vẫn lưu được cùi đốt.

Lưu Chính Minh nhìn qua nguyên thần của Tô Hoàn Lộc đang nằm trong tay, khoe miệng hắn vẫn duy trì nụ cười, bất quá trong đó lại bao hàm kinh thiên sát khí, hắn lắc đầu:

“Ta đã đọc qua ký ức của người rồi. Người nghĩ rằng ta có thể tin được một kẻ như người ư? Một kẻ làm việc tùy tiện, không hề có giới hạn cuối cùng cũng muốn làm thủ hạ của ta, người không khỏi quá đề cao bản thân rồi. Luyện chế người sống thành Kiếp Nô, rút ra linh hồn của họ, tra tấn họ, khiến cho họ lâm vào mộng cảnh, một loại khủng bố đến tởm tợm lương tâm mộng cảnh, tất cả chi vi thu hoạch được năng lượng mặt trái tinh thuần nhất hay sao? Trong đó không thiếu lần người còn cảm thấy sung sướng khi tra tấn người khác. Nhập Hoá thì sao? Sàng Hải Châu Nhập Hoá cảnh cũng không phải ít. Ta biết rằng là người tu luyện môn công pháp này hoàn toàn có thể nói là ma công bên trong khủng bố một loại, nhưng chỉ là tà ma, cũng không là chân ma.”

Sau đó hắn quay sang lấy đám lệ quỷ oan hồn vất vưởng đang bay lượn kia, một luồng năng lượng ảo diệu đến từ Lưu Chính Minh phát tán, khiến cho đám lệ quỷ thanh minh không ít, trên thân mặc dù lệ khí vẫn còn tràn ngập, nhưng ít ra là bây giờ đều có thể nói chuyện, không còn hồ hê như trước nữa, lúc nào cũng chỉ hô “Trà mạng cho ta!” nữa.

Tất cả lệ quỷ ý chí thanh minh bắt đầu lại, trước hết đều nhìn đến Lưu Chính Minh, sau đó lại nhìn đến đốm nguyên thần lập loè trong tay hắn, rất nhanh chóng có người quỷ xuống:

“Đại nhân thân uy cái thế! Xin ngài chủ trì công đạo cho chúng ta! Tên ác nhân này tội tày tang tâm, hắn chết không hết tội!”

Tất cả lệ quỷ còn lại cũng bắt đầu quỷ xuống, trong miệng đều là cùng một thanh âm:

“Mời đại nhân chủ trì công đạo!”

Thanh âm tuy đã không còn vẻ kinh hồn khiếp vía như tiếng kim loại cạ trên thép giống lúc trước nữa, bất quá vẫn còn xen trong đó sự đau khổ, nhưng cũng bao hàm biết ơn đối với Lưu Chính Minh.

Lưu Chính Minh nghe vậy thì mới lắc đầu:

“Chủ trì công đạo? Xin lỗi nhưng yêu cầu này ta không làm được.”

Oan hồn lệ quỷ nghe vậy trên mặt lại càng tuyệt vọng, bây giờ họ thành như này là cũng do Tô Hoàn Lộc mà ra, nếu như Lưu Chính Minh không giết Tô Hoàn Lộc thì cuộc sống địa ngục chắc chắn sẽ tiếp diễn. Vừa nãy họ tuy rằng thân trí không thanh tỉnh nhưng cũng vẫn nghe được lấy đối thoại giữa Lưu Chính Minh cùng Tô Hoàn Lộc, vốn tưởng rằng Lưu Chính Minh sẽ thay họ chủ trì công đạo, chém lấy kẻ khốn nạn này, nào đâu...

Một bên Tô Hoàn Lộc nghe vậy thì trong lòng cười to lấy. Hắn tưởng rằng mạng sống của hắn đã được bảo toàn.

“Trên miệng thì hăm dọa nhưng kì thực vẫn còn tâm động chứ gì? Hừ, đợi ta lại quay lại đỉnh phong ngày đấy sẽ là người từ kỳ!” Bất quá đương nhiên hắn là vẫn rất khôn, không có cười ra tiếng, sợ gây sau trực tiếp mất mạng.

“Nhưng là các người có thể lựa chọn tự mình trả thù a.”

Một lời nói ra, toàn trường giật mình.

“Đại nhân, ý ngài là...” Một tên lệ quỷ nghe vậy không hiểu thấu bèn hỏi. Bọn hắn nếu như có thực lực để trả thù thì đã sớm báo thù a.

“Các người vốn là những người bình thường, nhưng lại bị tên này rút ra linh hồn để phục vụ cho việc hấp thu lấy oán khí, nộ khí, mặt trái năng lượng của hắn. Trong quá trình này tuy rằng sự thống khổ sẽ là vô cùng kinh khủng, khẳng định là có vô số người đã từng hồn phi phách tán, ta nói có đúng không?”

“Đạ đúng, thưa đại nhân, có rất nhiều người đã không chịu nổi tra tấn và đả vật nên đã bị hồn phi phách tán.” Một tên lệ quỷ đáp, thanh âm mang vẻ bi thương.

“Nhưng mà chính vì vậy, ý chí của các người lại trở nên vô cùng là kiên cường. Tuy rằng các người trạng thái bây giờ chỉ là một đạo chấp niệm mà thôi, bất quá bên trong chính là ý chí

tình thuần nhất. Mà tên này sau khi thi triển bí pháp hai lần cùng bị ta toái phá linh hồn, ý chí đã sớm trở nên bạc nhược không gì sánh nổi. Ta nói đến như vậy đã hiểu chưa?”

Tất cả lệ quỷ nghe vậy lắc đầu, bọn họ khi chết đi vốn là người thương, cùng lắm là có một số người thì cũng là Luyện Thể, Luyện Cốt cảnh, làm sao mà được tiếp xúc với một vấn đề cao siêu tới mức này?

“Nghĩa là các ngươi hoàn toàn có thể dùng chính mình ý chí, đánh vỡ tâm thần của hắn, nhường hắn trải qua tất cả đau đớn mà các ngươi đã trải qua, nhường cho hắn biết chân chính thể nào mới là nhân gian luyện ngục, đây mới là chân chính báo thù, bằng chính tay của các ngươi, lần này thì đã hiểu chưa?”

Nhóm lệ quỷ nghe xong tất cả đều gật đầu, Lưu Chính Minh đã giải thích kỹ càng đến như vậy rồi mà còn nghe không hiểu thì đúng là quá đần rồi. Một người nhanh chóng đứng ra, đây là một lệ quỷ mang theo thân hình của một người đàn ông trung niên, vóc dáng cũng khá to lớn.

Chỉ thấy hắn phiêu đến ngay trước mặt Lưu Chính Minh, nhận lấy Tô Hoàn Lộc, cất giọng nói:

“Cuối cùng thì cũng có ngày hôm nay, rất lâu về trước, ngươi đã giết lấy vợ con của ta, làm ta phải nhìn họ hồn phi phách tán vì không chịu nổi đau đớn. Nhưng thiên đạo tự có luân hồi, hôm nay ta sẽ cho ngươi cảm nhận lấy tất cả nỗi đau này, thụ lấy tất cả tra tấn, thay cho vợ con ta, và cũng thay cho chính ta!”

Trung niên nhân cũng chỉ ngắn gọn mấy câu, đã không kim được mong muốn tra tấn lấy kẻ thù mà mình muốn giết nhất trên đời. Từ trong lòng bàn tay của hắn sinh ra một loại ý chí, nhanh chóng nhường Tô Hoàn Lộc cảm thấy đau đớn, một cái đau đến tận linh hồn, không sao tả xiết.

“Đau! Đau quá! Các ngươi dám? Ta thể nhưng là một vị Nhập Hoá cảnh, có thể đi sơn đảo nhạc, sao có thể chịu tra tấn như thế này bởi một lũ phạm phu tục tử như các ngươi. Nếu như mà ta có thể thoát khỏi, tất cả ở đây sẽ ném thứ thể nào mới là địa ngục thật sự!”

Từng thanh âm vang lên từ bên trong đóm nguyên thần đấy, nhưng đối mặt với uy hiếp như vậy, tất cả lệ quỷ không có một ai nhường nổi một cái lông mày.

“Ngươi nghĩ chúng ta như vậy mà còn sợ ngươi nữa hay sao? Ngươi muốn để cho chúng ta biết thế nào mới là chân chính địa ngục đúng không, vậy để chúng ta cho ngươi biết vậy.”

Một lệ quỷ khác bèn nói, sau cùng đi ra, đồng lòng với trung niên nhân, trên tay cũng lộ ra một loại năng lượng ý chí. Nhưng như thế là vẫn có vẻ chưa đủ, sau đó là năm người đi ra, rồi mười người, rồi tất cả. Cuối cùng họ thành công, thâm nhập được vào Tô Hoàn Lộc tầng sâu bên trong ý thức, tại nơi đấy, một giờ có thể chỉ bằng lấy một giây bên ngoài, và cũng chỉ có trong đấy, họ mới cho hắn biết thế nào kì thực mới là địa ngục, thụ đủ loại tra tấn kinh hoàng nhất.

Lúc này, Càn Minh Nguyệt cũng đã chạy đến bên Lưu Chính Minh. Nàng tuy rằng vừa đến, nhưng đối chuyện vừa xong cũng là nhất thanh nhị sở, dù sao tu vi cũng là Đẩu Linh Tứ Tinh, vẫn có thể nghe nhìn được ở độ xa như vậy.

Nhìn lấy đám lệ quỷ đang tra tấn Tô Hoàn Lộc, nàng có chút hiếu kỳ hỏi Lưu Chính Minh:

“Bọn họ đang dùng thủ pháp gì vậy? Tại sao ta lại chưa từng nhìn thấy bao giờ. Bọn họ cũng vốn có phải là tu sĩ đâu, cao nhất ở đây kì thực cũng mới là Luyện Cốt cảnh, tương đương thì cũng là Đẩu Chi Khí ngũ, lục đoạn, làm sao lại có thủ pháp cao siêu đến vậy được, đến ta là còn không biết đấy?”

Lưu Chính Minh nghe vậy mới nói:

“Ngươi biết thì mới là kỳ lạ, đến ta mà còn không biết đây này, đương nhiên nguyên lý thì ta vẫn hiểu. Dù sao đây cũng là một loại thủ pháp tra tấn cực kỳ độc ác, ngươi không biết cũng là dễ hiểu. Nó trên căn bản là cưỡng ép phá vỡ tâm thần đối phương, nhưng lại không làm hỏng thần trí đối phương, từ đấy bắt đầu xâm nhập tầng sâu ý thức, khiến đối phương xuất hiện mộng cảnh, ảo giác, bắt đầu điên loạn, không giây phút nào được bình yên cả, từ đó sinh ra vô số mặt trái năng lượng.”

“Ngươi có thấy được rằng là tất cả những người con có thể duy trì đến bây giờ, họ chỉ còn là một đạo chấp niệm không, nếu không phải là ta sử dụng [Thanh Tẩy], họ cũng không còn là mình nữa. Tất nhiên, trải qua nhiều lần bị xâm nhập ý thức như thế, họ cũng đã học được thủ pháp này, và giờ đây dĩ nhiên dùng lấy trên kẻ đã dạy họ. Dù sao nguyên lý cùng phương pháp cũng đơn giản và dễ học, chỉ khó một chút là trí tưởng tượng mà thôi.”

Nhìn lấy số lượng lệ quỷ nhiều đến có thể dùng hàng trăm để tính toán, bên trong còn không thiếu thân hình trẻ nhỏ, độ tuổi còn học ăn học nói, Càn Minh Nguyệt cũng không khỏi giận dữ:

“Tên này thật đúng là chết chưa hết tội! Nhìn lấy số lượng lệ quỷ còn sót lại nhiều như này, ban đầu là còn phải nhiều người hơn nữa, đúng là loài súc sinh cũng hồ thẹn không bằng.”

Lần này thì Lưu Chính Minh cũng gật đầu, giọng hắn cũng lộ ra một chút thương cảm:

“Bời vậy nên ta mới để họ tự tay trả thù. Chết một cách nhanh chóng trên tay ta thật sự là quá tiện nghi hắn, ta cũng không thể dễ như thế được, và đây cũng là cách tốt nhất để họ được siêu thoát. Đây cũng sẽ là số phận người của Lâm Vũ trấn nếu như chúng ta không giúp họ.”

Nói xong hai người vẫn còn trầm mặc lấy, lặng lẽ đứng nhìn đám lệ quỷ dùng đủ loại phương thức tra tấn lấy Tô Hoàn Lộc.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cấm* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 125: Kết thúc! Oan hồn siêu thoát

Buổi chiều ánh tà dương ngập tràn trong máu, đứng tại phía trên đỉnh núi Kiến Nhai, tồn tạo hai đạo thân ảnh, một nam một nữ. Nam thì anh tuấn, khuôn mặt cương nghị, trên thân có một loại nói không lên lời bá khí, bất quá ấn sâu trong đó cũng còn có chút vẻ non nớt chưa quá thành thực. Nữ thì ngũ quan vẹn toàn cân đối, mái tóc bạc tựa như tuyết, tựa như từ bức tượng điêu khắc mà thành, trên thân cũng tồn tại một loại không hiểu bằng thanh ngọc khiết, nhưng cũng lại có chút hồn nhiên tính nghịch, tựa thiếu nữ chưa tới tuổi đôi mươi.

Nhìn lấy hai người ngồi cạnh nhau, cũng không có làm cho người ta quá mức liên tưởng đến một đôi thần tiên quyến lữ, lại so sánh kim đồng ngọc nữ còn muốn giống hơn. Đây đương nhiên chính là Lưu Chính Minh cùng Càn Minh Nguyệt rồi.

Chỉ thấy Lưu Chính Minh đôi mắt hướng nhìn nơi vàng thái dương lặn xuống, bên trong con ngươi lại lộ ra một vẻ sâu thăm thẳm, khó mà đoán được nguyên chủ nhân của nó đang nghĩ gì. Còn Càn Minh Nguyệt thì sao? Nàng lúc này đang dựa vào người hắn, đôi mắt khép hờ, tựa như muốn khép lấy góc nhìn đẹp nhất vậy, bất quá tiếng thờ nhẹ cùng tiếng ngáy khe khẽ đã bán đứng nàng.

Lưu Chính Minh đôi mắt chuyển động, con ngươi lại đảo sang một nơi khác, chính là một trong các ngọn núi nằm tại bên trong sơn mạch. Trong mắt của thể nhân thi đó hoàn toàn chỉ là một ngọn núi bình thường, bất quá trải qua nhãn thần của hắn, hình ảnh ngọn núi xanh tốt đầy chẳng qua chỉ là một cái hư ảnh, bên dưới che giấu lấy hàng nghìn ngôi mộ, bên trên bao phủ lấy một lớp trận pháp, giống như cách ly lấy phong cảnh xung quanh. Thở dài một hơi, trong lòng hắn chợt hiện lại ký ức gần nửa canh giờ trước.

...

“Đại nhân, đây! Tên này giao cho ngài. Tuy rằng chúng tôi mặc dù có thể cưỡng ép phá vỡ tâm thần của hắn, nhưng muốn giết hắn độ khả thi cũng gần như là không, dù sao chúng tôi còn sót lại cũng chỉ là mấy đạo chấp niệm, không thể giết nổi một nguyên thần của một Nhập Hoá cảnh cho dù đã bị trọng thương.”

Đứng trước mặt của Lưu Chính Minh chính là một trung niên nam tử, chỉ thấy hắn một tay hướng ra, trong lòng bàn tay là một đóm quang cầu nhỏ, mờ mờ nói.

Lưu Chính Minh tiếp nhận lấy, gật đầu một cái. Hắn kỳ thực rất rõ ràng là trung niên nam tử phía trước là đang nói dối. Đã có đầy đủ lực lượng cưỡng ép tiến vào trong tâm thần người khác, thậm chí biến đổi thể giới quan bản chất duy tâm, làm sao lại không thể đánh vỡ lấy ý chí của người đó đâu?

Hiện trạng của Tô Hoàn Lộc bây giờ đã chính là chỉ có thể dựa vào một đóm nhỏ ý chí đến chèo chống tự thân nguyên thần, suy yếu vô cùng. Coi như muốn đoạt xá lấy một người phạm khoẻ mạnh cũng là phi thường khó khăn, chỉ cần khiến ý chí của hắn tan vỡ chính là có thể khiến cho hắn hồn phi phách tán, thần hồn câu diệt, khi chết đến ngay cả cơ hội tiến nhập sinh tử luân hồi đều sẽ không có, cũng coi là trả lấy tâm nguyện lớn nhất của mọi người ở đây.

Bất quá những người này lại không có làm như vậy, kể cả khi báo thù phía trước họ lại tràn ngập dụ hoặc. Bởi vì họ biết rằng người đã cho họ cơ hội báo thù này kì thực lại chính là Lưu Chính Minh, nếu không thì họ sẽ vẫn còn tiếp tục bị đắm chìm trong đau khổ. Dưới sự hàm ơn đối với hắn, họ cũng sẽ không tự mình quyết định, kể cả khi quyết định đó có làm họ bất mãn đi chăng nữa.

Đây kì thực chính là một trong các điều kỳ diệu nhất của kỹ năng [Thanh Tẩy], vốn là có thể ổn định lấy được trạng thái tâm lý cân bằng nhất của một sinh vật, trong trường hợp này chính là để oan hồn lệ quỷ đưa ra được quyết định trong trạng thái minh mẫn nhất, nghe tưởng chừng là dễ nhưng cũng khó như lên trời. Dù sao chấp niệm thuần túy là không dễ ổn định một chút nào.

Lưu Chính Minh nhìn lấy đoàn quang cầu trong tay, bên trong cũng truyền đến từng lời cầu xin tha thứ, trên mặt tràn ngập vẻ lạnh lùng. Hắn khẽ kháng bóp một cái, tựa giống như bóp lấy một con kiến hôi đồng dạng.

“Không! Ta - không - không muốn chết!” Một giọng nói tràn ngập không cam chịu vang lên, nhưng rồi rất nhanh lại nhanh chóng biến mất.

Một vị Nhập Hoá cảnh ngày hôm nay đã vẫn lạc.

Nhìn lấy Lưu Chính Minh dứt khoát như thế giết chết lấy Tô Hoàn Lộc, trung niên nhân hai hàng nước mắt không nhịn được trào ra, hắn có chút nghẹn ngào nói:

“Lan nhi con ơi, còn cả Hinh nhi nàng nữa. Kẻ gây ác nay đã phải chịu lấy báo ứng rồi. Hai người nay có thể yên nghỉ nơi chín suối.”

Không chỉ riêng một mình hắn, mà đằng sau lưng cũng có rất nhiều oan hồn hai hốc mắt cũng ngập tràn khoé lệ.

Mặc dù nhìn lấy một người đàn ông trung niên khóc nức nở cũng không phải là dễ coi, song Lưu Chính Minh trong nội tâm cũng không hề khỏi điều gì buồn cười cả, chỉ vỗ lấy vai của người đàn ông trung niên đấy, nói:

“Ta thường cũng sẽ không hay nói mấy lời sáo lộ làm gì, dù sao nếu như đặt vào trong hoàn cảnh của các ngươi chắc ta cũng sẽ không khá hơn chút nào. Bất quá, ta đoán chừng là ta cũng có thể giúp lấy các ngươi một chút.”

Chỉ thấy Lưu Chính Minh giờ một tay lên, ngón trỏ chỉ thẳng vào dưới chân ngọn núi xa xa gần đấy, linh lực bùng phát. Từng đạo linh lực nhanh chóng bay đến, đem cả đoạn xé thành một mặt phẳng, phía bên trên cũng có xuất hiện mấy bia mộ.

“Các ngươi có thể dùng số linh hồn lực ít ỏi còn lại để khắc ghi lấy thân nhân đã khuất của mình lên đấy. Tuy rằng ta không đảm bảo năm mộ sẽ trường tồn được lâu, bất quá đó cũng là một loại hình tưởng niệm rồi.” Lưu Chính Minh nói.

Nghe vậy, rất nhiều oan hồn còn đang đắm chìm trong đau buồn nhanh chóng ngẩng đầu lên, bắt đầu sà xuống phía dưới. Việc khắc tên lên mộ cũng diễn ra khá là nhanh, trên căn bản là cũng chỉ có hai ba nén hương trôi qua thì công việc cũng đã hoàn thành. Nhìn lấy mọi người cũng đã xử lý xong về sau, chợt Lưu Chính Minh vung tay lên một cái, một huyền trận nhanh chóng bao phủ lấy toàn ngôi mộ.

“Như này sẽ khiến cho nghĩa trang khó mà bị phá huỷ bởi dã thú thông thường, thậm chí còn có khả năng chống đỡ lấy một số hiện tượng khác giống như mưa rào. Bất quá cũng chỉ là đến như vậy thôi.” Lưu Chính Minh nói.

“Đại nhân, đa tạ ngài! Ngài có thể làm đến như vậy là cũng đã làm cho chúng ta vô cùng cảm kích rồi. Cứu chúng ta khỏi tên ác ma ấy, lập lấy một bia mộ cho chúng ta, còn dựng lên một trận pháp để bảo toàn, thật sự là ân trọng như núi rồi.” Một thôn dân liền cảm tạ.

“Chỉ là tiện tay mà thôi, chứ vị các ngươi hà tất cần phải như vậy? Lại nói ban đầu mục đích của ta cũng chỉ là giết lấy tên ma đầu này, chứ cũng không phải là cứu lấy các ngươi.” Lưu Chính Minh xoa tay.

“Không, chúng ta biết, cho dù ngài chủ ý cũng không phải là cứu vớt chúng ta, bất quá việc tiện tay của ngài thôi cũng là một việc làm công đức vô lượng đối với chúng ta rồi, chúng ta cũng không có đòi hỏi điều gì nhiều hơn. Nếu như có duyên gặp lại, nguyện kiếp sau báo đáp!” Thôn dân kia nói đến đây xong, trên thân chợt như toả ra lấy mấy luồng hào quang, thân hình nhanh chóng phiêu tán.

“Nếu như hữu duyên gặp lại, nguyện kiếp sau báo đáp!” Nương theo thanh âm đấy, từng oan hồn cũng nhanh chóng biến mất. Tuy rằng là họ biến mất một cách vô ảnh, lại không để lại một dấu vết gì, giống như bị tan biến hoàn toàn giữa cõi thiên địa, nhưng Lưu Chính Minh biết rõ rằng họ đã tiến nhập thông đạo luân hồi, chuẩn bị tiến sang kiếp sau.

Đứng ở một bên, nhìn lấy từng linh hồn tiêu tán lấy như vậy, cũng không khỏi làm cho Cận Minh Nguyệt có chút xúc động. Nàng không khỏi tự vấn:

“Họ đều là người tốt như thế, cả đời chỉ sinh sống một cuộc sống bình thường, sao lại phải chịu số phận nghiệt ngã như vậy chứ?”

Lưu Chính Minh nghe vậy bèn đáp:

“Tất nhiên là họ sống không có sai. Lương thiện không phải là tội, vô vi cũng không phải là tội, mà chỉ đơn giản là họ quá nhỏ yếu, nhỏ yếu đến mức sinh tử hoàn toàn không do chính mình khi đứng trước một tồn tại khác mạnh mẽ hơn. Nhỏ yếu chính là nguyên tội. Tội này không phải do ai phán xét, cũng không phải là do họ làm gì sai, cũng không phải là cái gì liên quan đến phẩm chất nhân tính của họ, mà chỉ đơn giản là... thể giới quy tắc khắc nghiệt mà thôi.”

Tuy rằng giọng điệu của Lưu Chính Minh tràn ngập lấy thờ ơ vô cảm xúc, bất quá Càn Minh Nguyệt đương nhiên là hiểu là hắn cũng là có xúc động, nếu không thì cũng đã không phải quan tâm đến các thôn dân này như vậy, thậm chí là còn xây dựng cả mộ bia nữa.

Nàng cũng không có đoán sai, Lưu Chính Minh đúng là có chút xúc động với những mảnh đời bất hạnh này. Hắn tuy rằng trên tay dính cũng không ít máu, nhưng cũng giống như đã nói, đối với những người không có quan hệ về mặt lập trường, sự cảm thông hắn nhưng là vẫn có. Tất nhiên qua sự kiện này cũng không thể để cho hắn bắt cứ một loại đánh giá quá chủ quan nào, chỉ để cho hắn cảm khái lấy sự khác nghiệt trong cuộc sống mà thôi.

Hắn nhưng là cũng không có cho rằng nhân chi sơ tính bản thiện, kể cả khi tất cả thôn dân ở đây đều là một lòng cảm tạ hắn, không người có ý khác. Đây chỉ là dưới hiệu quả của [Thanh Tây], kết hợp với đây là những người duy nhất còn có thể tồn tại mà chưa bị hồn phi phách tán, chỉ còn lấy một đạo chấp niệm đơn thuần nhất, nghĩa là trong lòng vẫn còn có hy vọng, vẫn còn có bản chất ánh sáng thuần lương, cộng với tất cả ở đây đều đã chết, dục vọng cùng bản tính tà ác của con người trong trường hợp này gần như không thể xuất hiện nổi, mới có tình huống như vậy.

Thiện cùng ác, đó chỉ là hai mặt của một mảnh gương vỡ mà thôi.

...

Lưu Chính Minh nhìn xuống dưới chân, phát hiện khắp nơi ngập tràn một mảnh huyết tinh, khê hừ lạnh một cái. Trong nháy mắt, những vệt máu tươi tung toé khắp nơi phần giống như bị bốc hơi, phần lại giống như hào tan làm một thể với mặt đất, trở thành một nguồn dinh dưỡng đậm đặc cho cây cối.

Nhưng mà kể cả khi Lưu Chính Minh có dùng hết thủ thuật để tiêu trừ lấy máu tươi nhiễm ở đây về sau, cả không gian vẫn còn tràn ngập một mảnh huyết hồng. Đây đương nhiên không phải là máu tươi còn nhiễm lại, hay là ảnh hưởng của Huyết Nộ lĩnh vực khó mà tiêu trừ, chỉ đơn giản là hoàng hôn đã đến mà thôi.

Nhìn lấy cảnh hoàng hôn như vậy, Lưu Chính Minh thân hình cũng không khỏi có chút sững sờ. Ánh chiều tà giống như một dòng nước ấm, len lỏi vào bên trong tâm của hắn, làm dịu đi rất nhiều suy nghĩ phiền não, quanh co, khiến cho hắn không khỏi cảm thấy dễ chịu, tâm cảnh lại càng có chỗ nghỉ thoáng hơn.

Tất nhiên, đây cũng không phải là lần đầu tiên hắn nhìn thấy mặt trời lặn, hay là nói rằng mặt trời ở Phi Vũ đại lục đẹp hơn là ở Đấu Thiên đại lục, mà chỉ đơn giản là một sự bất đồng về cả mặt không gian cùng thời gian. Khi đấy, mỗi người đều có những sự khác biệt nhất định tại bên trong suy nghĩ của chính mình.

Đứng từ phía trên núi Kiến Nhai nhìn xuống, thấy rừng cây bát ngát, thấy đồng bằng cô tịch, cỏ đại chất thành đồng, thấy từng con suối róc rách chảy, tất cả đều lộ nên một vẻ đẹp riêng dưới ánh chiều tà.

Thấy sự vật hữu tình như vậy, Lưu Chính Minh cũng không có cố sự gì gấp gáp, bèn khoanh chân ngồi xuống. Một cũng là vì trong lòng hắn giống như là lại có cảm ngộ, một cũng là vì chiến đấu xong cần hồi tức một thời gian.

Nhìn lấy Lưu Chính Minh ngồi xuống như vậy, Càn Minh Nguyệt thì cũng mon men tiến đến, sau đó ngồi xuống kế bên hắn, cũng ngắm lấy ánh hoàng hôn. Bất quá do nàng kỹ thực cũng không có cảm ngộ điều gì cả, thành ra nàng rất nhanh chóng cảm thấy nhàm chán, rồi tiếp đi lúc nào không hay. Đối với điều này, Lưu Chính Minh cũng chỉ có thể lắc đầu cười khổ.

Thời gian cũng dần trôi qua, chúng ta bắt đầu quay lại hiện tại...

“Bánh nướng nhân đậu xanh a! Ngon quá! Măm măm!”

Càn Minh Nguyệt nằm mơ thấy mình đang được ăn món bánh mà mình thích nhất, món bánh nướng nhân đậu xanh, bỗng một con đau nhói xuất hiện trên trán làm cho nàng phải tỉnh dậy. Nàng nhanh chóng nghe thấy một giọng điệu quen thuộc:

“Dậy đi nào, cô công chúa tham ăn kia, trên miệng có nước dãi chảy ra rồi đấy.”

Nàng nhanh chóng ngồi dậy, một tay lau khoé miệng, vội vàng chống chế:

“Ta làm gì có tham ăn đâu?”

“Nếu không thì vừa nãy ai vừa ngủ vừa nói mộng đấy nhỉ? Đừng cho rằng ta không biết bánh nướng nhân đậu xanh là gì đấy nhé?” Lưu Chính Minh cười nói.

“Ta - ta...” Càn Minh Nguyệt cứng họng, nói không lên lời.

“Thoì được rồi, giỡn thế thôi. Phân thân của ta cũng không có duy trì được lâu hơn nữa đâu, đi gặp Hoàng Thành Tư mấy người nào, để sau đó ta còn đột phá nữa.”

Nói xong, không đợi Càn Minh Nguyệt kịp hiểu, Lưu Chính Minh đã bế thốc nàng lên.” Thoì, để ta bế ngươi luôn cho. Tốc độ di chuyển của ngươi vẫn còn chậm lắm.”

Bỏ mặc sau lưng thanh âm phản đối, thân ảnh của hắn đã nhanh chóng di chuyển, cũng là lúc mà mặt trời lặn hoàn toàn, nhường chỗ cho mặt trăng tái xuất.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 126: Lưu Chính Minh ban đầu suy luận

Lưu Chính Minh một tay bế lấy Càn Minh Nguyệt, trên đường đi xuống cũng tiện thể lượm thêm được Hà Thiết Thủ đang nằm chổng vó dưới mặt đất.

Hắn nhanh chóng di chuyển đến căn cứ mật của Lâm Vũ trấn, đây kì thực không phải là căn cứ cũ, mà là một căn cứ mới được hắn xây, kì thực cũng chỉ cần thiết lập hai ba trận pháp kết hợp mà thôi, cũng là để phòng thường dân bị dư ba đánh tới gây tổn thương.

Đám người Hoàng Thành Tư nhìn thấy người dân được cứu từ bên trong trận pháp về xong, nhanh chóng di chuyển họ về căn cứ này. Còn về đối với người đã phá giải trận pháp, họ cũng không có ý kiến gì, chỉ coi như là một đệ tử khác của Lưu Chính Minh, dù sao là phân thân của hắn cũng mang dịch dung rồi.

Nhìn thấy Lưu Chính Minh bay đến từ nơi phương xa, Hoàng Thành Tư nhóm vội vàng chạy ra đón, chào hỏi:

“Nhìn lấy tiền bối ung dung như vậy, ắt hẳn đại công cáo thành rồi?”

“Ừm, cũng không có vấn đề gì lớn, chỉ là một tên Nhập Hoá cảnh mà thôi, giết cũng không hề chi.” Luru Chính Minh đáp.

“Đúng a, lấy tu vi của tiền bối thì chỉ là một tên Nhập Hoá cảnh có là gì.... Khoan đã, Nhập Hoá cảnh? Tiền bối ngài không nói đùa đấy chứ?” Hoàng Thành Tư vừa định vỗ mông ngựa thì giờ mới để ý là Luru Chính Minh dùng từ Nhập Hoá chứ không phải Nhập Thần cảnh.

“Ta nói đùa với các ngươi làm gì? Tên trại chủ thực sự của Ngũ Long trại kia tu vi ban đầu kì thực cũng chỉ là Nhập Thần cảnh trung kỳ, bất quá hẳn lại có một môn bí pháp, có thể thôn phệ hết tất cả công lực tu luyện được của cả thù hạ đã chết đi lẫn cả thù hạ vẫn còn sống, lại còn thêm việc hẳn cũng đã tu luyện ra được Ngụy Linh Vực thành công, kết hợp với một đồng bài tẩy nữa, thành ra mới dễ thắng tu vi lên được Nhập Hoá cảnh, không những thế còn là trung kỳ.”

“Cha mẹ ơi! Nhập Hoá cảnh trung kỳ!” Đám người Lâm Vũ trần kinh hãi không thôi, bọn hắn đương nhiên là biết Nhập Hoá cảnh trung kỳ là có ý vị gì, có thể nói là một chương cũng có thể đủ giết được bọn họ. Đây chính là chiến đấu lực của Nhập Hoá cảnh, nếu không năm xưa cũng không cần đến hai mươi Nhập Thần cảnh đỉnh phong mới có thể vây khốn được một tên Nhập Hoá cảnh sơ kỳ viên mãn.

Hoàng Thành Tư nghe thế về xong, vội vàng hỏi:

“Vậy tiền bối ngài bị thương có nặng không? Vãn bối ở đây kinh doanh lâu năm, cũng có một số thiên tài địa bảo có thể dùng để hồi phục cùng trị thương, tiền bối ngài cần bao nhiêu cứ lấy bấy nhiêu.”

Trong suy nghĩ của hắn chợt phát hiện ra mình đã đánh giá thấp người thanh niên trước mắt này rất nhiều, ban đầu chỉ là Bán Bộ Nhập Hoá, bây giờ đến cả Nhập Hoá cảnh trung kỳ cũng vẫn lạc được trong tay hắn, chẳng lẽ lại là một vị Nhập Hoá cảnh hậu kỳ tiền bối?

Luru Chính Minh nghe vậy khoát tay:

“Cảm ơn lòng tốt của ngươi, bất quá ngươi quên ta là ai? Ta thế nhưng là y sư a, nếu ngay cả về mặt thuốc thang cũng thua kém ngươi thì cái danh hiệu này là như thế nào mà có được? Còn về thương thế, cũng không phải là quá mức nghiêm trọng, bất quá tình đường tâm một hai tuần cũng là cần thiết.”

Hoàng Thành Tư nghe vậy mới ngỡ người ra, có chút gãi đầu xấu hổ:

“Ách, xin lỗi tiền bối, ngược lại là vãn bối quên mất. Bất quá xin ngài cho vãn bối hỏi nốt câu này, hiện tại thì thôn dân sống ở Lâm Vũ trấn có thể quay lại được rồi hả thưa tiền bối?”

Luru Chính Minh gật đầu:

“Ngũ Long trại đã trừ, đương nhiên là có thể quay lại rồi. Không những thế mà các ngươi cũng có thể lựa chọn tiếp quản cả toà sơn mạch này nữa, tình huống kỹ càng thì các ngươi có thể hỏi Nguyệt nhi. À quên mất, mang lấy cho các ngươi một kính hi nữa này.”

Nói xong huyết sáo một cái, tắc thì một thân ảnh vọt lên ngay trước mắt, trên tay là năm người.

“Được rồi, tiểu tử, đặt họ xuống đây.” Luru Chính Minh nói.

Nghe vậy thì thân ảnh kia cũng hạ năm người này xuống, lúc này thì mọi người mới nhìn rõ được khuôn mặt của họ.

“Đỗ trưởng lão? “Hoàng Thành Tư giật mình, vừa nãy hắn nghe nói rằng là hắc thủ sau màn kia đã hấp thu lấy sinh mệnh cùng với cả công lực của cả thù hạ sống lẫn chết của hắn thì trong đầu đã tưởng tượng ra được kết cục của Đỗ trưởng lão cùng người của Đỗ gia, trong lòng còn không khỏi có chút thương tâm.

Xét cho cùng Đỗ Diên Khánh tuy có hành vi phản bội lại trấn, nhưng đó cũng là do bị người khống chế, không điều khiển được chính mình, chứ còn tâm hắn thì vẫn còn là ở Lâm Vũ Trấn, nếu không có hắn âm thầm kéo dài thời gian thì Hoàng Thành Tư cùng chúng Nhập Thánh trưởng lão cũng khó mà chạy thoát nổi.

Luru Chính Minh nhìn thấy biểu lộ của hắn, đương nhiên là biết hắn đang suy nghĩ điều gì, nói:

“Yên tâm, Đỗ Phó Trấn không hề có việc gì. Lúc trước khi hắn kịp dùng bí pháp kia, ta đã kịp thời cho người chữa trị lấy chúng trưởng lão của Đỗ gia rồi, thành ra là bí pháp không các tác động lên họ. Nhớ lấy trường hợp của ngươi không? Bí pháp cho phép hắn có thể khống chế lấy hành vi của một người, sử dụng càng nhiều loại linh lực đẩy càng dễ khống chế, bất quá không có khả năng điều khiển xác chết. Thành ra là một khi mà linh lực bị khu trừ, tên kia cũng chỉ có thể phán đoán được là người đấy đã chết thôi, căn bản là cũng khó biết được thực hư.”

Sau đó, hắn bắt đầu bước ra xa, trong miệng còn vọng theo tiếng nói:

“Tên này thì chắc tầm hai ba ngày nữa là tỉnh thôi, đặt hắn bên cạnh Lão trưởng lão là được. Hiện tại ta phải đi bế quan dưỡng thương đây, có gì cứ hỏi Nguyệt nhi. Tiểu thất tiểu tử đi theo ta!”

“Dạ thưa sư phụ!” Sau đó hai cái thân ảnh đấy cũng nhanh chóng đạp cước mà đi.

“Cung tiễn tiền bối!” Hoàng Thành Tư cùng chúng trưởng lão chấp tay chào, nhìn lấy thân ảnh Luru Chính Minh đi xa, sau đó hắn mới ôm quyền hỏi Càn Minh Nguyệt:

“Nguyệt tiên tử? Nguyệt cô nương? Xin hỏi tại hạ nên xưng hô như thế nào?”

“Nguyệt tiên tử là được rồi, cũng không có vấn đề gì.” Càn Minh Nguyệt đáp.

“Vậy tại hạ bèn mạo phạm gọi là Nguyệt tiên tử vậy. Còn xin hỏi Nguyệt tiên tử cho biết trận chiến kì thực là diễn ra như nào, mà tại sao tiền bối lại chỉ điểm cho chúng ta là nên khuếch rộng địa bàn?”

Càn Minh Nguyệt lúc này mới cười nói:

“Việc này cũng là do gia hỏa kia tính cả rồi. Bất quá trước hết cứ để thường dân về lại trấn sửa sang đã, việc này không nên chậm trễ, chứ còn về cụ thể tình huống thế nào thì trên đường đi nói cũng được.”

“Nguyệt tiên tử dạy phải.”

Đáng thương Hà Thiết Thủ, được người ta kiểm tra rằng trên thân cũng không có thương thế, nhanh chóng bị lãng quên, không một ai hỏi thăm, chỉ là không hiểu thấu xuất hiện một cục u sau đầu, đến giờ vẫn còn đang ngơ ngác toàn diện.

...

Tầm hơn một canh giờ về sau, Luru Chính Minh mới về lại động phủ của hắn, bên người hai cái phân thân giờ cũng đã tan biến do hết thời gian.

“Một nhọc quá a! Vừa phải để cho một phân thân trà trộn vào thôn dân ban đầu, lại vừa mấy lần phải tính kế để kế hoạch diễn ra theo ý muốn, lại còn phải diễn nữa cơ.” Luru Chính Minh một tay ôm lấy trán, kêu than nói.

Nếu để tổng kết lại thì Luru Chính Minh kế hoạch vừa rồi có thể chia ra làm khá nhiều bước.

Đầu tiên là bước tìm hiểu thông tin, hắn ban đầu đã cài sẵn một phân thân, vào người của Đỗ gia để nghe ngóng tình hình. Kèm thêm với khả năng của Bạch Nhân, việc Đỗ Diên Khánh cùng trưởng lão bị khống chế nhanh chóng được xác nhận, cũng đại khái rõ ràng được là khống chế được tới mức độ nào, bất quá Luru Chính Minh nhưng là cũng không biết được rằng công dụng của loại Linh khí này, bên không đánh rần động cơ vội, cái này kì thực nguyên do cũng là có hai phần, một là phân thân không thể dùng được khả năng [Kiểm Định], hai là diễn biến của kế hoạch của Đỗ Diên Khánh lại có thể phù trợ rất tốt cho việc thu mua lấy Lâm Vũ trấn của Luru Chính Minh.

Thứ hai là khi mà Luru Chính Minh quyết định đi đối chiếu lấy thông tin của Long Hành Trấn cùng Lâm Vũ Trấn, hắn đã cử chín phân thân còn lại đi các hướng. Một hướng là để giúp đỡ lấy tiểu Mộc nhanh chóng trở thành Vương của cả cán rừng xung quanh, hai hướng thì là Ngũ Long sơn trại, hồ Huyền Quang.

Luru Chính Minh đối chiếu từ thông tin bên trong của Long Hành trấn thì phát hiện ra một sự kiện đặc biệt. Đó chính là vào ba mươi năm trước Ngũ Long trại cũng từng một lần tổ chức tấn công vào Long Hành trấn, nhưng điều khác biệt giữa Long Hành trấn cùng Lâm Vũ trấn nhưng là rất lớn, đó chính là vị trí địa lý.

Tuy rằng Lâm Vũ trấn cấp bậc cường giả mạnh hơn hắn, bất quá Long Hành trấn lại được cái giao thông thuận tiện, rất nhanh là có cường giả từ một số trấn khác cũng đến tương trợ, thành ra Ngũ Long trại mới từ bỏ ý đồ, chỉ dám quấy phá một số dân cư sinh sống vòng ngoài.

Sự kiện này làm cho người ta rất dễ thấy rằng là Ngũ Long Sơn Trại thấy khó mà lui. Bất quá vào trong mắt của Luru Chính Minh lại không đồng dạng. Hắn nhưng là biết rằng là Ngũ Long Trại có một tay tinh thông thiên cơ thuật, làm sao có thể không chọn ngày lành tháng tốt tấn công, lại chọn vào ngày mà Long Hành trấn có thể phòng thủ thuận lợi cơ chứ, lại nói trong này có thể tồn tại một lý do khác? Hay thậm chí chỉ là để che mắt thế nhân?

Cũng do vị trí địa lý, thế nên nhiều lúc tin tức cũng không có được liên thông. Lại nói rằng thông tin ở trong thời đại này chỉ thực sự có giá trị trong một số vấn đề về kinh tế hay chiến tranh, chứ ở việc như trấn khác đối phó giặc cướp, cũng không phải là vấn đề của trấn mình, không cần quá mức quan tâm, thế nên việc Ngũ Long trại tồn tại một người tinh thông thiên cơ thuật cũng không quá nhiều người biết, lại nói rằng sự tồn tại của người này cũng chỉ là giả thuyết, khó mà nói thành thật.

Đương nhiên, nếu như nhìn vào nhiều lần Lâm Vũ Trấn vây bắt Ngũ Long trại không thành công, có thể cũng có cá nhân hữu ý nhìn vào vấn đề này, suy đoán cũng không phải không thể. Nhưng tại một nơi loạn thế như này, vấn đề của trấn khác liệu họ có quan tâm không? Họ còn mong chờ hai bên lưỡng bại câu thương để chiếm được lợi ích đâu.

Tất nhiên, đây cũng là xây dựng trên việc Ngũ Long trại tinh uy hiếp không phải là quá cao, không thể đe dọa đến an nguy cả một trấn, vậy nên rằng là cũng có ít người coi trọng. Đây mới dẫn đến cục diện bấy giờ. Lâm Vũ trấn đủ cường để một mình chống đỡ lấy Ngũ Long trại, không giống như là Long Hành trấn ít người, lại kết hợp với vị trí địa lý, cùng với vấn đề lợi ích.

Thế nhưng Luru Chính Minh lại chính là quan tâm đến vấn đề này, bởi vì hắn biết rằng là Ngũ Long trại kế hoạch. Vậy nên hắn không thể không suy đoán rằng là Long Hành trấn có liên kết dây mờ rở má gì đó với Ngũ Long trại, cả hai bên đều có một chữ Long cơ mà. Cũng có một số người phán đoán rằng đây là thủ đoạn che mắt thiên hạ, nhằm chia rẽ Long Hành trấn với các trấn còn lại, dễ dễ bề xử lý. Đối với vấn đề này thì tất cả chính là một dấu chấm hỏi, chỉ đủ nghi vấn, lại không đủ kết luận, lại không có ích lợi gì khi nhúng tay quá sâu vào Ngũ Long trại, thành ra chiêu bài này của Tô Hoàn Lộc là chơi quá tốt.

Nhưng đáng tiếc, Luru Chính Minh sở hữu Bạch Nhân, thành ra thân phận của hắn cũng bị bại lộ.

Bất quá với bản tính cẩn thận của mình, Luru Chính Minh quyết định tìm hiểu sâu hơn, và thái độ cũng không khỏi trở nên nghiêm túc.

Phù lục, căn phòng bí ẩn dưới mặt đất, công pháp kỳ dị, mục đích, kế hoạch, tính cách... Luru Chính Minh ghi nhớ lại hết, rồi sau đó mới để lại chuẩn bị phía sau.

Nào là dùng phân thân làm mồi nhử, giả trang, sửa đổi trận pháp, phân tích tình huống, diễn kịch, Luru Chính Minh cơ hồ là làm tất cả những gì hắn có thể để tối đa hoá lợi ích.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 127: Ngũ Hành Lục Linh Huyền Công

Luru Chính Minh kì thực kế hoạch chính là “Mượn gió bẻ măng”, chỉ là chuẩn bị kế hoạch đối pháp thôi.

Trận pháp sửa đổi để nắm quyền chủ động.

Phân thân được sử dụng để thử lấy đối phương.

Xạ thủ thủ sẵn để phòng đối phương.

Nhiều lần gây nhiễu loạn đối phương với thông tin giả, và trước khi đối phương kịp nhận ra liền chính thức ra đòn kết liễu.

Ngoài ra còn...

Bàn về chiến thuật thì giống như Tô Hoàn Lộc đã từng suy đoán, Luru Chính Minh chính là mượn hắn nâng cao lấy thực lực, liên tục khiến cho đối phương đánh giả nhằm về trạng thái của hắn, lấy đây làm giả thông tin, cũng tìm thời cơ để cướp lấy ký ức của hắn nhờ vào Suru Hồn Thuật, tất nhiên cũng là hắn mới mua lúc vừa tàn sát Nhập Thánh cảnh của Ngũ Long Trại, thành ra độ thông thạo cũng không có cao, lại thêm chính hắn thần hồn lực lượng không có bằng Tô Hoàn Lộc, chỉ có đợi đến khi Tô Hoàn Lộc nguyên thần bị bắn phá, mới có thể thực hiện được.

Suru Hồn Thuật, trên căn bản là một loại tồn trữ lấy ký ức của cá nhân chịu ảnh hưởng suru hồn, trực tiếp xâm nhập lấy linh hồn thức hải, đè nặng lấy ký ức bên trong, từ đó lấy về cho người thi pháp.

Suru Hồn Thuật cũng không phải là nhường lấy người thi pháp cảm nhận được tất cả cảm giác mà người bị suru hồn từng cảm nhận, mà chỉ đơn giản là tồn trữ lại dưới dạng thông tin đa chiều. Dùng ngôn ngữ của Luru Chính Minh mà nói giống hệt như xem phim vậy, tuy rằng là cấp độ hơn hẳn 11D, bất quá hoàn toàn không ảnh hưởng đến ký ức cũ của cá nhân suru hồn, trừ khi thực lực hai bên quá mức khác biệt.

Suru Hồn Thuật cũng không phải là không có hạn chế, nó sẽ bị hạn chế bên trong tất cả cảm quan của người bị suru hồn, hay nói cách khác là người bị suru hồn bị đánh lừa, tựa như là ảo ảnh ánh sáng hay trường hợp tương tự, dẫn đến việc thông tin phân tích được từ ký ức khả năng cũng không phải lúc nào cũng đáng tin cậy.

Lại nói đối với trường hợp linh hồn không đầy đủ, biến dị, vụn vỡ, hoặc ký ức phong tồn cùng bị cưỡng ép đè thêm hay thay đổi cũng góp phần làm cho độ chính xác của ký ức bị giảm xuống.

Cuối cùng, Suru Hồn thuật cũng chỉ nhường cho người thi hành pháp biết được mang tính chất khái niệm của ký ức lấy được. Ví dụ như người bị suru hồn cho dù có nhìn thấy được một vị cấp Tiên Đế cảnh xuất thủ, mà cảnh giới của hắn chỉ có Hoá Thần Kỳ, cùng với người thi hành suru hồn cảnh giới cũng quá thấp, thì người thi hành suru hồn cũng không thể nào từ đây mà lĩnh ngộ được điều gì, trừ phi là hắn đã có được khá tâm đắc đối với vị Tiên Đế kia.

Điều này tương tự với thước phim của hệ thống tiểu Tiên Tiên lưu lại cho Luru Chính Minh. Tất cả thước phim tuy rằng quy mô vô cùng là to lớn, cường giả như thường thấy, bất quá cũng theo ánh mắt của hệ thống lại chỉ là phàm nhân ánh mắt, trên căn bản là không thể dùng để lĩnh ngộ, chỉ để “biết” mà thôi.

Có thể hiểu là, dù Luru Chính Minh cảnh giới đạt được cao tới mức nào, cái mà hắn nhận được vẫn chỉ là kiến thức mà thôi, chứ cũng không phải là kinh nghiệm. Trên cơ bản đây là những điều mà hắn hiểu được.

Luru Chính Minh ngồi xuống bên trên tấm thảm trong mật thất của mình, trong lòng động niệm hệ thống:

『 ！ Thông tin nhân vật ！ 』

《 Kí Chủ 》: 【Luru Chính Minh】【Y Thánh】

《 Trạng Thái 》: 【24%】

《 Công Pháp 》: 【Hồn Chân Công】

《 Thân Pháp 》: 【Lăng Ba Vi Bộ】

《 Kỹ năng 》: 【Lý Bạch Kiếm Pháp (NĐTS)】

【Vạn Kiếm Quy Tông (NĐTS)】

【Chu Thiên Tinh Thần Hạ Phàm Kiếm (LHTT)】

【Quỳnh Thiên Phong (LHTT)】

【Hầu Tử Thấu Đào (ĐĐNT)】

【Hắc Hồ Đào Tâm (SKMK)】

【Tam Thiên Niên Thống Khổ (ĐĐNT)】

《 Kỹ năng 》: 【Thanh Tây (Lv?)】

《 Bí thuật 》: 【Suru Hồn Thuật (SKMK)】

《 Trang Bị 》: 【Xích Ngọc Cầu】【Giày Thép】

《 Cảnh Giới 》: 【Bậc hai ngũ trọng địa】

【Bán Bộ Siêu Thánh Nhập Thần】

【999999/999999】

【Kim Đan: 12 chuyển】

《 Thần Niệm 》: 【5 km】

《 Năng Lượng 》: 【56340/1125000】

《 Thần Thông 》: 【Phân Thân (Lv4) (+) 】【Bạch Nhãn (Lv4) (+)】

《 Dị Năng 》: 【Kết Lược (Lv8) (+) 】【

《 Ý Cảnh 》:【Thái Dương Kiếm Ý (6 đoạn) 】【

【Thái Âm Kiếm Ý (5 đoạn) 】【

【Thiếu Dương Kiếm Ý (5 đoạn) 】【

【Thiếu Âm Kiếm Ý (5 đoạn) 】【

【Lôi Đình Dao Ý (6 đoạn) 】【

《 Linh Vực 》:【Thời Gian Kiếm Vực (Đệ nhất trọng) (Nguy) (Dung hợp) 】【

【Khả năng mở rộng: ĐK 100m】

《Tiên Thiên Linh Vật》:【Bất Diệt Linh Viêm】

▮ Stats ▮ :

《Hp (Máu) 》:【 1470300 】

《 Str (Lực lượng) 》:【 2104000 】

《 Speed (Tốc độ) 》:【 150680 】

《 Int (Độ suy tính) 》:【 150360 】

《 Wit (Vận tốc suy nghĩ) 》:【 150490 】

《 Men (Cường độ tinh thần) 》:【 150490 】

《 Soul (Cường độ linh hồn) 》:【 150570 】

《 Dex (Độ linh mẫn) 》:【 544000 】

《 Acc (Độ chính xác) 》:【 150600 】

《 Def (Phòng ngự) 》:【 1205000 】

▮ Túi Đồ ▮ :

《 Hệ Thống Điểm 》:【 102400 】

《 Rút Thương 》:【 Đồng 》:【 3 》 (+) (100 HTĐ)

【 Bạc 》:【 0 》 (+) (500 HTĐ)

【 Vàng 》:【 7 》 (+) (1000 HTĐ)

【 Bạch Kim 》:【 1 》 (+) (5000 HTĐ)

【 Kim Cương 》:【 0 》 (+) (10000 HTĐ)

【 Chí Tôn 》:【 0 》 (+) (? HTĐ)

▮ Luyện Đan ▮

▮ Luyện Phù ▮

▮ Luyện Khí ▮

▮ Shop ▮

▮ Nhiệm Vụ ▮

▮ Thông Báo ▮

▮ Giám Định ▮』

“Lần này thực sự là kiếm lời lớn a.” Lưu Chính Minh suy nghĩ, cũng có chút không kìm được tâm tình:

”Quả không uống ta nuôi dê béo rồi mới làm thịt a. Coi như đột phá linh vực, Vạn Kiếm Quy Tông chính là Nhất Đại Tông Sư, Lăng Ba Vi Bộ đạt La Miệt Sinh Trần, cảnh giới đạt Bán Bộ Nhập Thần cùng với có thể tùy thời đạt đến Nhập Thần cảnh còn không nói, còn nhận được hơn chục vạn Hệ Thống Điểm. Quả không hổ là một đợt dê béo a.”

“Keng! Nhắc nhở lấy ký chủ! Tuyên bố: Nhiệm vụ ven đường: Đem lại bình yên cho Lâm Vũ trấn, cấp bậc Cao giai, đã hoàn thành đúng thời hạn, cụ thể là trước một tuần. Bắt đầu tính toán ban thưởng!”

“Đình! Chúc mừng ký chủ nhận được: 100 viên Thượng phẩm linh thạch, một bộ Thiên cấp công pháp tự chọn.”

Nhìn lấy từ hệ thống túi đồ bên trong lại tồn tại thêm nhiều 100 viên Thượng phẩm linh thạch, cùng một cái quyền hạn miễn phí chọn lấy một bộ Thiên cấp công pháp, Lưu Chính Minh gật đầu, nghĩ thầm:

“Ban thưởng rất tốt a. 100 viên Linh Thạch thượng phẩm có thể bố trí thêm nhiều loại trận pháp tiêu tốn hơn nữa, đặc biệt phối hợp Tứ Tượng Tự Linh Trận thì sẽ là một sự trợ giúp lớn đây. Lại nói một bộ Thiên cấp công pháp làm ban thưởng, hoàn toàn có thể đem ra cho tiểu Kim cùng tiểu Mộc nha.”

Lưu Chính Minh là một con người theo xu hướng có làm thì mới có ăn. Tiểu Kim tuy rằng đi theo hắn cũng khá là lâu, bất quá ngoại trừ một số loại đan dược để bảo vệ cùng nâng cao kinh mạch từ Càn Minh Nguyệt luyện ra thì hắn cũng không cho cái gì khác, trên căn bản là công lập chưa đủ..

Được rồi, nói trắng ra là hắn nghèo đi. Lại nói tuy rằng hắn có thể mua lấy mấy bản Hoàng Cấp hay Huyền Cấp công pháp cung cấp cho nhị thủ tu luyện nhưng cũng không phải là không thể, bất quá việc này thực sự là không quá cần thiết, bởi vì kể từ khi có nhiệm vụ hắn chính là đánh lấy ban thưởng này, và tất nhiên công pháp cũng đã trải qua lựa chọn kỹ lưỡng.

Ngũ Hành Lục Linh Huyền Công! Thiên Cấp thượng phẩm công pháp, bất quá trong mắt của Lưu Chính Minh hoàn toàn có thể so sánh Tinh cấp công pháp.

Ngũ hành ở đây tất nhiên là chỉ Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ. Lục linh ở đây chính là Phong Lôi Âm Dương Quang Âm.

Đây là một môn công pháp có hơi hướm tu luyện nhục thân, vô cùng là thích hợp với cá thể nào sở hữu nhục thân mạnh mẽ, phân biệt chia làm ngũ cảnh giới: Khai Huyền, Thể Huyền, Giả Huyền, Lập Huyền, cùng Hoàn Huyền.

Môn công pháp này rèn luyện sự cứng cáp, chắc chắn cùng bền dẻo của các cơ, đồng thời là từ bước Giả Huyền trở đi bắt đầu củng cố lấy Nê Hoàn Cung Tinh Thần, từ bước Lập Huyền trở đi bắt đầu củng cố lấy Thước hải Linh Hồn, Hoàn Huyền bảo vệ lấy tự thân bản nguyên, khó chịu tác động của Giới Vực.

Luyện thành Khai Huyền, tự thân linh lực bền chắc, gần như không cần nhìn công kích Đấu Sư trở xuống.

Luyện thành Thể Huyền, nhục thân cứng cáp da dày thịt béo, có thể không nhìn đại đa số công kích từ Đấu Linh trở xuống.

Luyện thành Giả Huyền, Nê Hoàn Cung cứng như thạch bàn, có thể không nhìn đại đa số công kích từ Đấu Hoàng trở xuống.

Luyện thành Lập Huyền, Thước Hải cứng như tường đồng, có thể không nhìn đại đa số công kích từ Đấu Tôn trở xuống.

Luyện thành Hoàn Huyền, kháng định tự thân vị trí trong thiên địa, có thể không nhìn đại đa số công kích từ Đấu Đế trở xuống.

Trên căn bản mà nói, luyện thành môn công pháp này về sau, chỉ riêng thân thể cũng có thể so sánh với Đấu Đế cường giả chủ tu nhục thân, trong đó độ mạnh mẽ hoàn toàn không cần phải nói.

Bất quá đây kỳ thực cũng không phải là lý do Lưu Chính Minh lựa chọn nó, lựa chọn tốt hơn môn công pháp này kỳ thực là cũng có rất nhiều, tựa như Thiên Cấp Thượng Phẩm “Kim Càng Khu Thể”, hoặc là” Hồn Độn chi Thụ thể Hoàn giới”....

Mà đơn giản là môn công pháp này cực kỳ dễ học, dễ luyện thành, cùng khả năng đánh vững căn cơ cực kỳ tốt. Dễ học thì liên quan đến ngộ tính, đây kỳ thực là vách ngăn cản lại đại đa số sinh linh trên đời này muốn luyện thành cảnh giới cao hơn.

Dễ luyện, yêu cầu tu luyện cùng vật phẩm phụ thuộc là không cao. Chỉ cần tự thân thuộc tính năng lượng nằm bên trong mười một loại kia, kèm với môi trường bản thân tu luyện không có vấn đề, còn lại chính là linh khí tụ tập càng nhiều càng tốt.

Còn đánh vững lấy căn cơ thì là chỉ kinh mạch thông thuận, toàn thân không có bị biến dạng chỗ mạnh chỗ yếu, nhục thân lục phủ ngũ tạng kỳ chính mạch toàn bộ sẽ tăng cường theo cảnh giới.

Đây hoàn toàn là một môn dễ luyện dễ thành, hiệu quả tuy không có nhiều năng lực kỳ lạ nhưng được cái là vô cùng thực dụng. Lại nói đến việc bảo vệ căn cơ có thể bù đắp cho vô số thiên tài địa bảo khác, trên căn bản là lựa chọn vô cùng hợp lý.

Nếu muốn nói điểm yếu thì chính là yêu cầu năng lượng hơi nhiều một chút, bất quá đối với thân có một toà Thiên Cấp Tự Linh trận Lưu Chính Minh, đây là không thành vấn đề.

“Hệ thống, lựa chọn Ngũ Hành Lục Linh Huyền Công!”

“Ký chủ chọn lựa Ngũ Hành Lục Linh Huyền Công, phân biệt Thiên cấp Thượng phẩm, giá trị 26000 HTĐ, phải chăng xác nhận?”

“Xác nhận!”

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 128: Tả Luân Nhãn!

Theo một đoạn thập sắc quang mang hiển hiện, trên tay Lưu Chính Minh ngay lập tức xuất hiện một quyển bí kíp, bên ngoài có đề sáu chữ óng ánh” Ngũ Hành Lục Linh Huyền Công.

Lưu Chính Minh phẩy tay một cái, nó nhanh chóng xuất hiện tại bên trong hệ thống kho đồ. Hắn cũng không định tu luyện môn công pháp này, bởi vì công pháp điệp gia cũng không làm cho tác dụng đề cao thân thể của hắn lớn hơn, cũng không có làm tốc độ tu luyện của hắn cao hơn.

Công pháp một khi được hắn sử dụng sẽ ngay lập tức bị Hồn Chân Công hấp thu, trừ phi giá trị ban đầu chưa được sử dụng hết. Đặc biệt là đối với trường hợp lấy được từ bên trong hệ thống, hắn có được một cơ hội biến nó thành tri thức bên trong ngọc giản, và có thể đề cho người sử dụng ngọc giản đầy đủ cảm ngộ cùng linh ngộ về công pháp, kỹ năng đấy, tất nhiên là giới hạn ở Sơ Khuy Môn Kính.

Bất quá người được truyền công pháp đấy sẽ không thể truyền lại công pháp đấy cho bất kỳ ai, kể cả khi có bị sưu ký ức thì thông tin về công pháp cũng sẽ thuộc về phần bất khả xâm phạm, kể cả khi người đấy có đạt đến cấp bậc Phản Phác Quy Chân. Đây là đối với người bình thường.

Lưu Chính Minh là một ngoại lệ. Với tư cách là ký chủ của hệ thống, hắn có thể truyền lại bất cứ một môn công pháp nào mà hắn tu luyện, nhưng mà khoản đãi cũng không có cao, yêu cầu hắn phải tu luyện đạt đến Phản Phác Quy Chân thì mới có tư cách truyền lại nội dung này. Đối với hắn, ngọc giản truyền cảm ngộ chính là một loại phiên bản cao cấp hơn, cũng có thể nói là không gian truyền thừa.

Tất nhiên, Lưu Chính Minh cũng có thể lựa chọn dạng bình thường sử dụng, chính là viết ra lấy rồi để cho người đọc tự mình lĩnh ngộ, đây là dạng dùng được nhiều lần.

Xử lý xong việc lựa chọn lấy công pháp, tầm mắt của Lưu Chính Minh lại một lần nữa hướng đến hai mục lục mới vừa mới xuất hiện.

“Bí thuật cùng với Linh vực sao? Xem ra là mỗi khi ta tiếp xúc được với tri thức mới thì chúng sẽ tự động hiển thị.” Hắn trong lòng nghĩ thầm.

Lưu Chính Minh đối bí thuật không phải là hiểu rất rõ, nhưng cũng có chính mình đại khái suy nghĩ.

Theo một cách nào đó, bí thuật chính là vận dụng lấy một trong các thuộc tính cơ bản của một hoặc nhiều cá thể để phục vụ cho mục đích. Thông thường đại đa số đều sẽ xuất hiện phân phe.

Ví dụ như bí thuật của Càn Minh Nguyệt, có thể cho phép nâng tăng cường tốc độ lên gấp mười trong một khoảng thời gian, bắt quá sau đấy phản phệ chính là trực tiếp bị suy yếu(không vĩnh cửu).

Hoặc đơn giản như Suru Hồn Thuật, bí thuật cho phép Lưu Chính Minh kiểm tra lấy ký ức đối phương, nhưng nếu như linh hồn đối phương quá mức cường đại thì có thể gây nên phản phệ, thậm chí còn có thể nướng hấn linh hồn bị tổn thương.

Bí thuật tại Phi Vũ Đại Lục cùng Đấu Thiên đại lục phân chia làm Thiên Địa Huyền Hoàng bốn cấp độ. Cấp bậc càng cao thì có thể nói là hiệu quả càng cao, thế nên tuy rằng là cùng một loại hình thức bí thuật thì cũng có đẳng cấp khác biệt. Ví dụ như Suru Hồn Thuật của Lưu Chính Minh chính là Thiên Phẩm bí thuật.

Bí pháp thì cũng không quá mức khác biệt với bí thuật quá nhiều, nếu có là phản phệ mang tính chất cực đoan hơn hấn mà thôi. Hiển tế kì thực cũng có thể xem như một loại bí pháp. Đồng thời yêu cầu tu hành của bí pháp so sánh bí thuật còn muốn khó khăn hơn rất nhiều.

Bí pháp phân chia kỳ thực chính là nhìn vào quy mô cùng tỉ lệ, cùng với cả ảnh hưởng mà nó mang lại.

Còn về Linh Vực, thì không cần thiết phải giải thích thêm nhiều làm gì.

Bắt quá do hiện tại đã sở hữu được Thời Gian Kiểm Vực, Lưu Chính Minh lại càng cảm giác được thêm một điều.

“Thời gian trong này không phải là vô hạn so với bên ngoài. Tuy rằng tỉ lệ rất nhỏ nhưng hiện tại nhờ có Thời Gian Linh Vực ta có thể cảm giác được. Bắt quá cái tỉ lệ này trên cơ bản là đang ngày càng nhỏ đi, nhưng so sánh với ban đầu ta sở hữu hệ thống. Có lẽ sẽ đến lúc nào đó mà nó thực sự biến thành vô hạn?” Lưu Chính Minh phân tích.

Thời gian tại hệ thống không gian rất là đặc biệt. Lưu Chính Minh gần như là không thể dựa vào đây để lĩnh ngộ cái gì, một khi lĩnh ngộ được hơn, sẽ tồn tại một loại lực lượng nào đấy không hiểu xoá đi, bắt quá lại giữ lại cho hấn kiến thức. Hay có thể nói theo một cách khác, ‘biết’ nhưng không ‘hiểu’.

“Được rồi, tiền nhiều cũng không để làm gì, thực lực vẫn là quan trọng nhất.” Lưu Chính Minh cưỡng ép không nhìn lấy số điểm HTĐ, tay bắt đầu chọn lấy:

“Phân thân thần thông, nâng cấp Lv 6.”

“Keng, ký chủ tiêu tốn 7500 HTĐ nâng cấp [Phân Thân] thần thông lên Lv 6.”

“Đỉnh! Thần thông [Phân Thân] nâng cấp lên làm Lv 6. Số lượng HTĐ ký chủ còn là: 94900 HTĐ”

“[Phân thân]: Lv 6

Mô tả: có khả năng tự tạo ra 10 phân thân trong vòng bán kính 1km, mỗi phân thân sở hữu 99% thuộc tính ký chủ, cảnh giới vì đồng cấp. Thời gian hạn chế: 1 ngày. “

“Kết Lực dị năng, nâng cấp Lv 10.”

“Keng! Ký chủ tiêu tốn lấy 20 HTĐ nâng cấp [Kết Lực] dị năng lên Lv 10.”

“Đỉnh! Dị năng [Kết Lực] nâng cấp lên làm Lv 10. Số lượng HTĐ ký chủ còn là: 94880 HTĐ.”

“[Kết Lực]: Lv 10

Mô tả: Ngưng tụ lấy một mảnh năng lượng xung quanh cơ thể dựa trên bất cứ dạng năng lượng nào tồn tại dưới dạng nguyên tố cấp bậc so sánh.”

“Bạch Nhãn thần thông, nâng cấp Lv 10.”

“Keng, ký chủ tiêu tốn 390 HTĐ nâng cấp [Bạch Nhãn] thần thông lên Lv 10.”

“Đỉnh! Thần thông [Bạch Nhãn] nâng cấp lên làm Lv 10. Số lượng HTĐ ký chủ còn là: 94490 HTĐ”

“[Bạch Nhãn]: Lv 10

Mô tả: Nhìn xuyên thấu vật thể, đồng thời có thể xuyên qua khí tức của đối phương cao hơn 10 tiểu cảnh giới. Có độ miễn cảm cực cao đối với năng lượng, tăng gấp 50 lần thần niệm. Có khả năng chuyển hoá lấy công kích tinh thần lực chuyển hoá từ bên trong tự thân tinh thần lực, tỉ lệ là vì 0,01%(không nhận phòng ngự).”

“Hử?” Lưu Chính Minh ngạc nhiên, lông mày có chút nhíu lại:

“Bản chất kỹ năng của [Bạch Nhãn] cùng [Kết Lực] thế mà thay đổi? [Bạch Nhãn] là xuất hiện thêm uy áp năng lực, tuy rằng tỉ lệ chỉ có 0,01% nhưng mà đây cũng chỉ là mới khởi đầu, quan trọng là khả năng bỏ qua phòng ngự kia khiến cho uy áp có thể ảnh hưởng được thẳng lên thần thức của đối phương, hay nói cách khác là đánh xuyên thẳng vào trọng tâm Nê Hoàn Cung của đối phương, tác dụng không cần phải nói.”

“Nếu như mà tại trong một trận chiến mà địch nhân định sử dụng chiến thuật lấy nhiều khi ít, lấy thịt đè người thì đây hoàn toàn chính là khắc tinh a.”

Lưu Chính Minh hưng phấn nói.

“Lại nói tiếp [Kết Lực] bản chất đã bị biến đổi, từ chỉ là không khí chuyển thành nguyên tố, trên căn bản là một sự biến đổi vô cùng lớn. Bởi vì nguyên tố ở đây là bao hàm nước, lửa các loại. Thậm chí ngay cả không gian cùng thời gian cũng được tính trong hàng ngũ này. Điều này cùng Linh Vực chính là không mưu mà hợp, lại có thể hỗ trợ cho lẫn nhau.”

“Còn về tại sao [Phân Thân] chỉ có 99% thì thực sự cũng khó mà nói được, ta vẫn cần nhiều thông tin hơn.” Lưu Chính Minh lắc đầu, rồi chợt như nhận ra điều gì, tiếp tục nói một mình:

“Trên căn bản là đạt đến được Lv 10 mới phát sinh thuế biến, hay là ta tăng cường tiếp tục cho [Phân Thân] thần thông?” “

“Không, không được, điểm cống hiến không đủ. Để tiến giai được cho [Phân Thân] thần thông yêu cầu (31250 + 156250 + 781250 + 3906250 = 4875000 HTĐ), một con số khổng lồ a.”

“Thoải được rồi, đành để lúc sau rồi tính. Bây giờ cứ dựa theo kế hoạch mà làm đi.” Lưu Chính Minh tính toán xong, cũng không có tiếp tục nâng cấp ý tứ, thay vào đó hấn bắt đầu ẩn vào mục lục “Shop”.

“Hệ thống, tìm kiếm đến Tà Luân Nhân.”

“Tà Luân Nhân, xác nhận!”

“Tà Luân Nhân: 100 HTĐ (có thể nâng cấp)

Có khả năng sao chép chiêu thức của đối thủ mạnh hơn 5 tiểu cảnh giới.

Tăng cường tinh thần lực,tăng cường cho kỹ năng mang tính chất Huyền thuật, có thể nâng cao hiệu suất của các kỹ năng dùng mắt.”

“Keng! Ký chủ hao tổn 100 HTĐ mua lấy Tà Luân Nhân, thuộc về Thiên Phú thể loại, xác nhận?”

“Xác nhận!”

“Đinh! Ký chủ sở hữu Tà Luân Nhân. Lượng HTĐ ký chủ còn lại là: 99390 HTĐ”

“Keng! Tà Luân Nhân cùng Bạch Nhân xuất hiện phản ứng. Tích tích: Điều kiện không đủ xuất hiện phản ứng, phản ứng xấu mang tính chất có hại bị hệ thống loại bỏ. Chú ý: Bạch Nhân cùng Tà Luân Nhân của ký chủ đều thuộc về thể biến dị, rất nhiều tình huống sẽ có thể không giống như ký chủ đã biết, xin ký chủ vui lòng cẩn trọng.”

Một đoàn quang mang trong nháy mắt bao trùm lấy người Lưu Chính Minh(chỉ trong hệ thống không gian), kéo dài chừng 2 phút có hơn, hắn cũng nhắm đôi mắt lại.

Ngay tại sau đó, luồng quang mang biến mất. Lưu Chính Minh hai mắt vốn nhắm nghiền giờ đây đã mờ ra, không tồn tại một màu trắng đã tựa như có thể nhìn thấu mọi thứ, thay vào đó chính là một cặp xích đồng lộ ra một vẻ yếu dị, bên trong quay tròn lấy một viên cầu ngọc.

“Tà Luân Nhân đệ nhất Cầu Ngọc!”

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cấm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129: Combo suy đoán

[Tà Luân Nhân]: Lv 1

Mô tả: Có khả năng sao chép chiêu thức của đối thủ mạnh hơn 5 tiểu cảnh giới. Đối tinh thần lực có độ tăng cường nhất định, cụ thể là: Tinh Thần lực, thích hợp với các kỹ năng đặc thù sử dụng tinh thần lực, đặc biệt liên quan đến huyền ảo thuật.”

“Tà Luân Nhân đệ nhất cầu ngọc sao? Không tệ không tệ.” Lưu Chính Minh tám tắc gật đầu, lại tiếp tục rơi vào trạng thái tự kỷ:

“Không chỉ có đề thăng tự thân tinh thần lực, bên trong lại còn ẩn chứa một số mảnh khoé thủ đoạn để thôi miên người khác, coi như rằng ta không sở hữu bất kỳ loại kỹ năng nào thôi miên cũng đủ để khiến một số người tâm trí không kiên định tự mình lâm vào ảo giác, hay là làm theo ý ta rồi. Kỳ thực mà nói chỉ cần tự thân tinh thần lực hùng mạnh hơn đối phương cũng đủ rồi, không phải cứ nhất nhất phải có Tà Luân Nhân hoặc là kỹ năng đặc thù, chỉ có điều hiệu suất khi sử dụng sẽ cao hơn mà thôi.”

“Lấy ví dụ, nếu lấy tinh thần lực của ta bây giờ không dựa vào bất kỳ kỹ năng đặc thù nào mà chỉ đơn thuần thôi miên một tu sĩ Tông Sư cảnh, tỉ lệ chính là chín thành, trừ khi mà việc ta yêu cầu thôi miên có xu hướng làm hại đến những gì thật sự cực kỳ quan trọng đối với họ, khiến cho ý chí của họ có khả năng thoát ly ảnh hưởng, còn lại các khả năng khác, tựa như mặc quần lên đầu hay tìm sản phẩm kết tinh của tinh hoa đất trời đến từ loài động vật trung thành nhất của loài người sản xuất mà ăn cũng là có thể.”

“Đối với Đại Tông sư, tỉ lệ giám sát chỉ còn gần năm thành, đó là đối với một số người ý chí tương đối yếu nhược, nhiều khi còn không tới.”

“Đối với Nhập Thánh cảnh, ý chí ảnh hưởng có thể dao động từ một phút cho đến vài phút đồng hồ, tùy cảnh giới hoặc là tùy tinh thần lực của đối phương.”

“Còn đối với Nhập Thần cảnh? Khả năng cao liền mười khác cũng không duy trì được, bất quá chỉ là về mặt khí thế là có hiệu quả hơn mà thôi.”

Tinh thần - Ý chí - Khí thế, ba thứ này liên quan tới nhau nhiều lắm, ngay cả Lưu Chính Minh hắn cũng không quá rõ ràng.

“Bất quá dưới sự trợ giúp của Tà Luân Nhân, tỉ lệ thôi miên sẽ được tăng lên đáng kể, tựa như đối với Tông Sư cấp chính thành tuyệt đối leo lên thành chín thành chín, còn đối với Đại Tông Sư thì gần như chắc chắn lấy bốn thành rưỡi.”

“Bất quá tất nhiên, đệ nhất cầu ngọc thì vẫn chỉ là đệ nhất cầu ngọc mà thôi. Đối với Nhập Thánh cảnh cấp bậc đi ra thì tăng phúc cũng chỉ là vài giây... Không, không, vài giây khả năng cao vẫn là còn nhiều, chắc chỉ có một giây.”

“Còn đối với Nhập Thần cảnh Nê Hoàn Cung thì gần như không có lấy nổi tác dụng, ảnh hưởng chắc cũng chỉ là còn một tia.” Lưu Chính Minh trong lòng thôi diễn:

“Việc này tất nhiên là đối ta tác dụng liền không phải là quá lớn, bất quá nó không phải là vẫn có khả năng tăng trường sao?”

“Tà Luân Nhân thần thông, nâng cấp Lv 10.”

“Keng, ký chủ tiêu tốn 450 HTĐ nâng cấp [Tà Luân Nhân] thần thông lên Lv 10.”

“Đinh! Thần thông [Tà Luân Nhân] nâng cấp lên làm Lv 10. Số lượng HTĐ ký chủ còn là: 94400 HTĐ.”

[Tà Luân Nhân]: Lv 10

Mô tả: Có khả năng sao chép chiêu thức của đối thủ mạnh hơn 5 tiểu cảnh giới. Đối tinh thần lực có độ tăng cường nhất định, cụ thể là: 1000 điểm Tinh Thần lực, thích hợp với các kỹ năng đặc thù sử dụng tinh thần lực, đặc biệt liên quan đến huyền ảo thuật. Xuất hiện tăng phúc tương thích đối huyền ảo thuật, tăng cường hiệu xuất, chuyển hoá từ tinh thần lực, tỉ lệ là vì 0,01% (không nhận phòng ngự).”

“Quả như ta dự đoán, kỹ năng đạt đến Lv 10 là sẽ có một sự nâng cấp nhất định. Hiện tại Tà Luân Nhân cũng đã xuất hiện đệ nhị câu ngọc, đồng thời cũng xuất hiện tăng phúc. Tuy rằng ta không rõ ràng bên trong nguyên tác vốn có cái này hay không, bất quá hiện tại ta là có, cũng có thể là do hệ thống ảnh hưởng đột biến a?” Lưu Chính Minh nhíu mày suy nghĩ.

“Bất quá thôi được rồi, nói tiếp nữa cũng không quan trọng. Ta vẫn là thử lấy thí nghiệm cái này là tốt rồi.”

Cuối cùng, Lưu Chính Minh quyết định, hắn vẫn là nâng cấp lấy Tà Luân Nhân cùng Bạch Nhân lên Lv 20 là tốt rồi, tổng tiêu hao 11000 HTĐ, khiến cho Bạch Nhân cường hoá thân niệm đạt đến 100 lần, Tà Luân Nhân tinh thần lực tăng cường cũng đến được 10000 điểm, hiệu quả tăng phúc của cả hai nhân thuật song song đạt đến 0,1%.

“Tà Luân Nhân đã đạt đến đệ tam câu ngọc, ta hoàn toàn không phải chịu lấy yêu cầu xúc động giống như trong nguyên tác, tuy có chút tác dụng phụ là một cơn đau đầu như búa bổ, còn lại mọi thứ đều ổn. Bạch Nhân đều đã đến được đầy đủ, cuối cùng, vẫn chỉ còn lại đúng một thứ mà thôi...” Nâng lên tầm mắt của mình, Lưu Chính Minh lại đổi vào khu “Thế chất”.

“Tiên Linh thể, Tiên Linh thể,... vãi, linh với chà linh! Tiên Minh thể,... Đây rồi, Tiên Nhân thể!” Tìm được thứ mà mình muốn, Lưu Chính Minh vô cùng hài lòng.

“Tiên Nhân thể: 100 HTĐ(có thể nâng cấp)

Mô tả: Tăng cường sinh cơ cho chủ thể, tăng cường khả năng hấp thu thiên địa chi khí về cho chủ thể, tăng cường lấy sức mạnh toàn diện tại phía thể chất. Có thể kết hợp cùng với Tà Luân Nhân hình thành nên Luân Hồi Nhân cùng Luân Hồi thể!”

“Mua!”

“Ký chủ tiêu tốn lấy 100 HTĐ mua lấy Tiên Nhân thể, xác nhận?”

“Xác nhận!”

“Đinh! Ký chủ sở hữu Tiên Nhân Thể. Lượng HTĐ ký chủ còn lại là: 83300 HTĐ”

Đây kì thực ra chính là một trong các dự định của Lưu Chính Minh. Tựa giống như Lý Bạch Kiểm pháp rồi tiếp đó chính là Thái Huyền Kinh, hắn tự hỏi rằng là liệu có còn tồn tại một số dạng xuất hiện theo combo được hay không. Theo như hắn phân tích được, Lý Bạch kiểm pháp 24 thức vốn chính là từ Thái Huyền Kinh mà ra, theo một cách nào đó cũng là tính như combo trọn gói.

Hệ thống đã từng khẳng định được rằng là mỗi một combo đều có nét đặc biệt riêng của mình, nhưng không ngoại lệ chính là ban thưởng là vô cùng hậu hĩnh. Bất quá giữa những thứ mà hắn mua được xem ra là còn yêu cầu một loại liên hệ nào đấy.

Đó chính là lý do hắn dự định thể một bộ combo thí nghiệm, không còn nghĩ ngợi chính là Bạch Nhân + Tà Luân Nhân + Tiên Nhân Thể xem có thể xuất hiện combo nào không. Đối với combo này hắn cũng khá là có lòng tin, bởi vì đã từng một lần hắn dự định chọn mua lấy Luân Hồi Nhân nguyên bản là bị cự tuyệt, với lý do không có nói rõ. Vậy thì cũng có thể cho rằng là một số mặt hàng không mua được trên căn bản chính là phải yêu cầu combo không?

Nếu thành công, tuyệt! Dù sao Luân Hồi nhân cùng Luân Hồi chi thể thể nhưng là đối hắn có trợ giúp cực lớn, đồng thời cũng chứng thực cho suy luận của hắn.

Nên nhớ lấy, lúc đó hắn mua Lý Bạch kiểm pháp căn bản là tốn không quá bao nhiêu tiền, cuối cùng liền trong nháy mắt có được một bộ Thiên Phẩm thượng thừa công pháp, nên không phải nói là một số combo giá trị ban thưởng sẽ lớn như thế nào, tựa như:

Dị Hoá combo, Tổ phù combo, Nguyên Thủy Pháp Thân combo, Cửu Kiếp combo, Lịch Tịch combo, Cửu Đạo combo, Tam Thiên Combo, Duyên Khởi Combo, hay thậm chí là cả Bảy Viên Ngọc Rồng combo cũng là có khả năng.

Còn nếu không có thì cũng không phải là một vấn đề lớn, khi mà những thứ mà hắn đã chọn đối kế hoạch của hắn cũng là có rất nhiều phụ trợ, lực chiến đấu cũng có đề thăng.

“Dào dạt dào dạt...”

Một luồng quang mang quét qua trên người Lưu Chính Minh, nhanh chóng đem lại cho hắn cảm giác ấm áp cùng thoải mái dễ chịu tựa như những cơn gió mùa xuân phảng phất thoảng qua.

Cùng vào lúc đấy, hắn cảm thấy trong cơ thể xuất hiện khác biệt rõ ràng.

“Tiên Nhân thể không hổ là Tiên Nhân thể. Chỉ riêng tốc độ hồi phục này, kèm với cả tăng phúc đối với lực lượng, coi như một người thường phạm là luyện chút võ công, tố chất tâm lý đủ mạnh cũng sẽ đủ sức treo lên đánh được cả Tổng Sư cảnh thông thường. Còn đối với ta cũng không phải là không có trợ giúp, bất quá chỉ là ở khoản hồi phục mà thôi. Nguyên bản đề hồi phục hết tất cả vết thương còn là cần đến vài ngày, nay chỉ cần ba ngày là đủ.” Lưu Chính Minh thối diễn.

Tiên Nhân thể của hắn nhận được chính là Tiên Nhân thể trạng thái đầy đủ nhất, thậm chí còn so sánh Lục Đạo Tiên Nhân thuần khiết hơn, kết hợp với dị biến của hệ thống, từ đó mới khiến cho uy lực mạnh mẽ như vậy.

“Dung hợp Tiên Nhân Thể thành công! Tích tích tích, Tiên Nhân Thể cùng Tà Luân Nhân sinh ra dị biến, đang lẫn nhau tiếp xúc. Tích tích tích, bắt đầu giải khoá Luân Hồi chi Nhân (Rinnegan), cùng Luân Hồi chi thể. Đùng, điều kiện không đạt đến, giải mã thất bại, khuyến khích ký chủ đề thăng Tiên Nhân thể đến Lv 50, Tà Luân Nhân đến Lv 50 để giải khoá thành công. Combo mở khoá thất bại.”

“Khai mở: Thể chất.”

Cảm nhận lấy âm thanh xuất hiện tại phía bên trong đầu, Lưu Chính Minh có chút tiếc nuối lắc đầu một chút:

“Xem ra lần này combo là khó hơn ta nghĩ rất nhiều a. Không nghĩ rằng điều kiện lại bao hàm lấy Lv, đây chắc chắn là do hệ thống biến dị.”

Hắn trầm ngâm một chút:

“Lv 50? Dựa theo thuyết pháp tiến triển thông thường của Tà Luân Nhân thì khả năng chính là tương đương Vĩnh Viễn Vạn Hoa Tà Luân Nhân. Bất quá qua việc này trên cơ bản là cũng có thể xác định được combo này là có tồn tại, điều kiện kích hoạt chính là những thứ mà có liên kết với nhau, bất quá xem ra là tìm kiếm mà thôi.”

“Còn lại hơn tám vạn HTĐ, vẫn là chờ đột phá Nhập Thần cảnh xong rồi nói tiếp.” Ngay sau đó, hắn trực tiếp nhắm mắt lại, ngưng thần tĩnh khí hồi phục vết thương, trong tay cũng nuốt vào mấy viên đan dược.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 130: Đột phá Nhập Thần cảnh

Lâm Lưu Chính Minh khoanh tay vào bắt đầu trải nghiệm đột phá mà nói, đây đã là chuyện của ba ngày sau.

Trong ba ngày này, hắn dành đa số thời gian để lắng đọng lại tự thân võ học, đồng thời sử dụng chính hắn không bỏ thần niệm tìm kiếm các vấn đề có thể xảy ra khi đột phá.

Toàn thân thương thế đều đã điều chỉnh tốt về sau, tinh lực cũng đã quay trở lại trạng thái đỉnh phong, tất cả đều đã chuẩn bị sẵn sàng.

Chỉ thấy Lưu Chính Minh hai tay kết pháp ấn, toàn thân cũng nhờ một luồng nhân nhật linh khí lơ lửng vài thước trên không, linh khí xung quanh liên tục vẩn vù, tạo thành từng đợt gió nhẹ nhàng, lại phảng phất tựa như phong vân rít gào, áp lực liên tục truyền tới mặt trong của căn mật thất.

Đây kì thực căn bản không chỉ là linh khí, mà bên trong còn bao hàm lấy khí tức kèm uy áp ý chí của hắn, mới có thể xuất hiện trạng thái như vậy.

Nhưng mà đương nhiên, mức độ phá hoại này không là gì với căn mật thất mà Lưu Chính Minh làm ra. Dù sao căn này cũng là tiêu tốn của hắn bao nhiêu tâm huyết mới có thể hoàn thành, bên trong ẩn giấu không chỉ là hơn 30 loại trận pháp khác biệt, đồng thời còn không thiếu cơ quan ẩn giấu lấy kiếm khí trấn giữ.

Đặc biệt, nếu như Tiệp Tiệp có mặt ở nơi nào, sẽ không thể không cảm thán:

“Cmn! Không chỉ cơ quan độc được bị ẩn giấu sau đây mà thậm chí ngay cả cơ quan tự huỷ cũng có luôn kia?”

Đương nhiên, hiện tại Lưu Chính Minh đang ngưng thần tĩnh khí, đối ngoại giới cũng là không có để ý nhiều, đoàn linh khí này trên căn bản trở thành một vòng bảo hộ đối với hắn, cũng là một loại thủ đoạn tự vệ.

Nhập Thần cảnh.

Tại các vị diện khác, cùng cấp độ tương xứng cũng không có thiếu danh xưng, tựa như Đấu Vương, Hồn Vương, Tinh Vương. Hay tựa như sang một số vị diện khác tu tiên hay là tu pháp thì cũng tương ứng với Nguyên Anh cảnh hoặc cũng là Pháp Hồn cảnh.

Cảnh giới này so sánh Nhập Thánh cảnh chênh lệch không chỉ là ở thực lực, mà cũng là ở bản chất của sinh mệnh. Trong khi Nhập Thánh cảnh thọ nguyên trung bình là ở 500 năm ngưỡng cửa, thì Nhập Thần cảnh thọ nguyên cũng đã là 1000 năm đó lên, chân chính thiên niên tuế nguyệt, nghìn năm thương hải tang điền.

Thực sự thì điều tạo ra khác biệt ở đây là gì?

Nhập Thánh cảnh tuy rằng siêu thoát lấy phạm nhân phạm trù, trong thân ngưng tụ lấy Võ đan, mới có thể tăng cường chính mình bản chất sinh mệnh. Tương tự như thế, Nhập Thần cũng có những biến đổi hoàn toàn khác biệt với Nhập Thánh cảnh, đặc biệt là ở... linh hồn.

Không sai, linh hồn thức hải.

Đây chính là một trong các căn nguyên căn bản nhất cấu tạo nên một ý thức hoàn chỉnh, biểu dương một phần hạch tâm ngưng tụ của ý thức cũng không phải là không sai.

Đạt đến Nhập Thần cảnh, không chỉ có Nê Hoàn Cung ẩn chứa tinh thần được mở rộng, mà ngay cả Linh Hồn Thức Hải cũng đã ngưng thành thực chất, ẩn chứa bên trong công kích hoặc phòng thủ. Đây chính là một trong các sự khác biệt căn bản nhất của sinh mệnh, chính là biểu tượng của linh hồn.

Tất nhiên, sinh mệnh vốn là kỳ diệu như thế. Mỗi một hệ thống tu luyện khác nhau kết hợp cùng môi trường khác nhau chính là có hiệu quả khác nhau. Có thể ví dụ lấy: Một tên Hồn Vương của Hồn Ảnh đại lục xét về linh hồn lực lượng so sánh một vị Nhập Thần cảnh cường giả mạnh mẽ hơn rất nhiều, bất quá về mặt nhục thân chính là yếu bạo.

Tương tự, một tên tu luyện đến Nguyên Anh cấp bậc cường giả thì về mặt linh hồn thì sẽ mạnh mẽ hơn một tên Nhập Thần cảnh, yếu hơn Hồn Vương cảnh, bất quá nhục thân mạnh hơn Hồn Vương, lại yếu hơn Nhập Thần cảnh. Đây chính là một trong các khác biệt giữa các hệ thống tu luyện.

Hồn Ảnh đại lục tu luyện không thể nghi ngờ chính là lấy Hồn chứng đạo còn đường, còn Phi Vũ đại lục chính là lấy Võ chứng đạo, hai bên hoàn toàn khác biệt.

Đương nhiên, đây trên căn bản cũng chỉ là hệ thống tu luyện nói chung, cũng không có đại biểu cá nhân. Ví dụ như Nhập Thần cảnh cũng có người tu luyện linh hồn công pháp, hoặc là Hồn Vương cũng có người tu luyện lấy nhục thân, đây chính là tùy vào từng cá nhân.

Đường nhiên, điều này cũng là nhìn vào thiên phú của từng người, cũng không thể vì đây mà phán định mạnh yếu. Dù sao Đa Nguyên Vũ Trụ vô cùng vô tận, chủng loài xuất hiện tầng tầng lớp lớp, không gì không thể. Mỗi một con đường, đều tồn tại lý do của nó.

Lưu Chính Minh chọn lấy con đường cụ thể cũng không có gì đặc biệt, thuộc về nội ngoại kiếm tu, nhưng mà nếu xét theo một hướng nào đó, cũng khá là đặc biệt.

Hồn Chân Công cũng giống như việc ngưng kết Kim Đan, đối với việc đột phá Nhập Thần cảnh cũng là có vô số con đường, và việc Lưu Chính Minh làm, chỉ đơn giản là... chọn một trong những con đường khó đi nhất mà thôi.

“Phù~ Tất cả đã sẵn sàng, bắt đầu đột phá!” Lưu Chính Minh hai mắt nhanh chóng mở ra, rồi lại ngay lập tức khép vào.

Chỉ thấy hai tay của hắn biến đổi từ ảo ảnh, các ngón tay vốn đang đan xen liền di chuyển. Toàn thân hắn linh khí sôi trào, luân chuyển linh tục quanh thân của hắn, trong nháy mắt hình thành chín chín tám một Đại Chu Thiên, xung quanh cũng lại liên tục phân tách, liền chuyển thành tam thiên Đại Chu Thiên.

Linh lực tán loạn khắp nơi, bắt đầu hình thành nên từng mạng lưới, cảm tại vô số phương vị, khi thì biến thành từng đợt quang mang huyền ảo, khi thì giống như khí thôn vù hải, biến chuyển liên tục giữa các trạng thái, với tần suất cùng cường độ ngày càng nhanh.

“Ừ...ừ....”

Chỉ thấy toàn thân trên dưới của Lưu Chính Minh liên tục bộc phát ra từng loại ánh sáng khác biệt, lúc thì tựa như Thái Dương chi Quang, khi thì tựa như Minh Nguyệt hàn ánh, lại tựa Hãn Hải lam sắc.... Đặc biệt toàn thân trên dưới của hắn, từng đoạn khiêu huyết cũng bắt đầu phát sáng, liền kết theo từng sợi kinh mạch.

Một đường, hai đường, ba đường...

Toàn thân huyết vị của Lưu Chính Minh từ trên xuống dưới giống như là một bản đồng ca ánh sáng hài hoà, quang mang phát ra dường như Tinh Thần trên trời cao, cũng bắt đầu diễn hoá ra đủ các thể loại hình ảnh. Có thiên, có địa, có sông núi, có lôi hoá, có phong vân...

Có thần long đổng vân giá vũ, phiến vân đảo hải; có phượng hoàng lướt tại cửu thiên, quang mang vạn trượng; có huyền quy đảo hải thành vân, lăng dăng đại địa; có thiên hồ thân như thiên trụ, khiếu tận cửu thiên; lại có kỳ lân hạ mình, khẩu lệnh tinh thần...

Các hình ảnh này giống như hoà vào nhau, cũng lại giống như hình chiếu lập thể, cũng lại giống như một thể giới sinh động như thật, gọi theo một cách khác, đây chính là...

“Sâm La Vạn Tượng, diễn hoá bởi linh lực, thành!”

“Kế tiếp, là Nê Hoàn Cung!”

Thanh âm trầm thấp của Lưu Chính Minh vang lên, lại cũng khiến cho các hình ảnh đấy càng trở nên ngưng thực. Tinh thần của hắn này cũng đã nội du vào bên trong Nê Hoàn Cung, nơi mà lúc này cũng đang nhấc lên từng đợt cuồng phong lôi đình.

Chỉ thấy bên trong Nê Hoàn cung, đó chính là một không gian vô cùng đặc biệt, vô sắc âm đạm, bên trong lại có từng đoàn khí vụ, chiếm giữ lấy mọi góc ngách của cả không gian, bắt quả lại cũng như bị giam cầm bởi một bích chương vô hình mờ ảo.

Ban đầu, Nê Hoàn Cung của Lưu Chính Minh vốn là không có như thế này, chỉ là một mảnh không gian, bên trong ẩn chứa lấy từng đoàn vụ khí, miễn cưỡng có thể xem như sương mù. Bất quá nương theo cảnh giới của hắn càng ngày càng lên cao, tu vi cũng không ngừng được tích lũy, từng đoàn khí vụ này bắt đầu bị mất dần không gian di chuyển, đành chỉ có cách dần dần ngưng tụ.

Thời gian tại bên trong không gian này khác biệt hoàn toàn cùng với thời gian ở thế giới, theo một cách nào đó, thời gian ở đây là một loại khái niệm tương đối, biến đổi liên tục theo các trường ý niệm của Lưu Chính Minh.

Trải qua không biết bao nhiêu năm tháng, đoàn sương mù này cũng đã ngưng tụ thành được đám mây, dưới sự cưỡng ép của không gian chật hẹp bốn phía, không còn cách nào khác ngoài việc tiếp tụ ngưng tụ, cuối cùng đấy, đã hình thành nên một đám mây khổng lồ.

Chỉ thấy ngay tại lúc này, một đạo thân ảnh mờ ảo bỗng dung xuất hiện phía trên đám mây. Nằm ngay ngoài không gian bích chương. Tuy rằng theo một góc độ thông thường mà nói, hắn không thể nhìn thấy được toàn bộ đám mây, ắt sẽ bị che khuất lấy một phần, bất quá điều này hiển nhiên không có xảy ra.

Không gian trước mắt hắn hiện ra giống như một tấm kính vỡ, hiển thị lấy tất cả góc độ của đám mây, kèm với tất cả các loại trạng thái.

Đây căn bản chính là một loại ý chí hoá thân của Lưu Chính Minh, có quyền kiểm soát gần như tuyệt đối ảnh hưởng của Nê Hoàn Cung.

Chỉ thấy hắn giơ một tay lên, trong miệng phát ra âm thanh nhàn nhạt:

“Cũng đã đến lúc rồi!”

Dứt lời, chỉ thấy nguyên bản vốn là hiện hoà đám mây, giờ khác này lại giống như uy áp vô lượng, nhanh chóng xoáy tròn lấy, biến thành giống như một con ốc vòi rồng, lực lượng như muốn xé rách lấy bích chương xung quanh. Luồng xoáy này đặc biệt mang theo trong mình đủ các loại hình thái khó có thể thấy được bằng mắt thường, có băng có lửa, có đao có kiếm, liên tục ma sát với không gian.

Nương theo một vòng xoáy, trên ở ngay giữa trung tâm khu vực, nơi vốn là một bể tĩnh lặng không hơi đấy, tựa giống như bình yên bên trong hỗn loạn, cũng bắt đầu có tiếng “Tích Tích”.

Chỉ thấy, một đạo lôi điện dần dần xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 131: Thức hải linh hồn

Từng đợt sét nhẹ nhàng vờn quanh thân đạo lôi điện đấy, xung quanh bộc phát một luồng điện trường làm cho người ta tê cả da đầu, tóc tai dựng đứng.

Thanh lôi điện này nhanh chóng ngưng tụ lại, biên độ sấm sét trên người cũng ngày càng thu nhỏ, nhưng điều này không có chứng minh rằng là uy lực của nó sẽ bị yếu đi.

Dần dà, bỏ đi lớp vỏ rực rỡ bên ngoài, bắt đầu lộ ra một đầu lưỡi kiếm sắc bén, thỉnh thoảng lại có một đạo điện lực xẹt qua, với đủ các thể loại màu sắc.

Đây là một thanh kiếm hoàn toàn được tinh chế bằng tinh thần lực, ngưng tụ cùng áp súc lại với cường độ khó lòng tưởng tượng, bên trong cũng ẩn chứa lấy ý thức của Lưu Chính Minh.

Đạo linh ảnh đấy nhìn thấy chuôi kiếm này thời điểm, trên mặt lộ ra một loại vui mừng sắc thái:

“Tốt! Sắc bén hơn ta tưởng! Bất quá là vẫn phải chờ thêm một chút nữa.”

Nói xong, thân ảnh đấy lại quay xuống phía dưới chân mình, nơi vốn lộ ra là một mảnh hư vô bất tận, giờ khác này lại ẩn chứa một thứ giống như vô hình.

“Tinh thần chi kiếm, Vân khôi Nê Hoàn đã hoàn thành, kế tiếp chính là về Linh Hồn Thức Hải rồi.”

Bỏ lại sau lưng câu nói đó, linh ảnh đấy nhanh chóng tiêu thất, và cũng đồng thời cùng lúc, xuất hiện ở một không gian khác bên trong.

Linh Hồn Thức Hải! Đây là nơi ẩn chứa một trong những thứ sâu nhất ẩn bên trong thân thể của một con người, chứa đầy các cảm xúc cùng với cả ước mơ, cũng đồng thời là một nơi

cực kỳ bí ẩn.

Thức hải không tồn tại một cách rõ rệt giống như kim đan cùng Nê Hoàn cung, một cái nằm ở Khí Hải, một cái nằm ở Não Vực, mà là ở một nơi sâu hơn, gần giống như là một không gian khác.

Trái ngược với Nê Hoàn Cung vốn chỉ là một không gian âm đạm vô sắc, chỉ có hình ảnh hiển thị theo mong muốn của Lưu Chính Minh, nếu như hắn không có yêu cầu gì thì sẽ tự động lại biến thành một màu đơn thuần, không khác gì một cái rập chiếu bóng tại gia, Thức Hải lại giống như một tấm gương chỗ sâu của tâm hồn, phản chiếu lại bản thân của hắn.

Nghe đồn rằng, nếu có một ai có thể thấu hiểu được chính mình Thức Hải, giải mã được tất cả ý nghĩa bên trong đây, thì không thể nghi ngờ, người đấy chính là thành đạo! Bất quá cũng không phải là Đại Đạo, mà chính là Tự thân chi Đạo, ngã đạo tự thân, hình thành một thế giới chân chính cả đen lẫn bóng ý nghĩa.

Linh ảnh Lưu Chính Minh xuất hiện tại bên trong tự thân thức hải, thân ảnh tà tà tại phía trên không trung. Dưới chân của hắn lúc này hiện ra một mặt hồ rộng lớn vô biên, trên thân toả lên từng đợt quang mang dịu dàng xanh biếc, bằng phẳng tĩnh lặng.

Mặt hồ phẳng phất tựa như mặt gương, soi sáng lấy từng kẻ hở, từng ý niệm thâm sâu bên trong hắn, không một vết cặn.

Đây kì thực chính là hình chiếu thức hải của bản thân hắn, lúc này đang trong trạng thái tâm vô tạp niệm, nên mới có biểu tượng như vậy. Chỉ cần hắn động nhất niệm, cũng có thể khiến nơi đây gọn lấy sóng thần.

Chi thấy linh ảnh của hắn sà xuống mặt hồ, lướt đi ngay tại phía bên trên, quanh thân quang huy cũng không ngừng lan toả. Hắn di chuyển vừa tựa như rất nhanh, cùng lúc đó lại cũng vô cùng chậm, tới mức không gian, thời gian tựa như không có ý nghĩa, thân ảnh của hắn tựa như biến thành di ảnh, mỏng lung mờ ảo. Cuối cùng đến một lúc nào đó, tiêu biến hoàn toàn!

Đương nhiên, lấy Lưu Chính Minh tự thân lực lượng không thể làm được tới mức không nhìn không gian và thời gian ảnh hưởng, kể cả trong thế giới nội tâm nơi thức hải của hắn cũng hoàn toàn là không được! Bất quá việc này đã có Hỗn Chân Công xử lý. Hắn đây chính là dựa vào từng hướng dẫn bên trong Hỗn Chân Công mà thực hiện lấy, một bước cũng không có sai.

Sau khi thân ảnh hắn biến mất, mặt hồ lại quay trở lại trạng thái ban đầu, hường ứng chính là vô biên tĩnh lặng, một hình ảnh vừa thanh bình nhưng cũng lại im lặng đến đáng sợ. Bất quá đương nhiên, sự việc không còn dừng lại ở đây.

Chi thấy trong một canh giờ ngay sau khi Lưu Chính Minh biến mất, không, là một ngày sau, một tuần lễ, một tháng, một năm, một thiên niên kỷ, vạn niên, triệu năm, tỷ năm,... Thời gian tại nơi này biến đổi liên tục khái niệm, cũng bắt đầu dần trở nên không rõ ràng, ranh giới so sánh giữa cái vô hạn có thể đếm được cùng không thể đếm được bắt đầu lu mờ.

Một khắc tựa như vô hạn, mà vô hạn lại không bằng một cái chớp mắt! Chính là ý tứ này.

Bên dưới mặt hồ chiều sâu tựa như lại đang liên tục mở rộng. Ban đầu mặt hồ vốn trong vắt không khác gì một mặt gương, bằng phẳng đến vô cùng, tựa như có thể phản chiếu lấy thế gian vạn vật, đến nay hình ảnh có thể phản chiếu bên trên mặt gương cũng không ngừng lu mờ, cuối cùng để lộ... một tấm gương khác.

Thức hải của Lưu Chính Minh tựa như bị vô hạn các chiều không gian đan xen, nơi đây trật tự không ngừng bị biến đổi, nếu như một người bình thường có thể nhìn vào đến đây, thứ mà hắn nhìn thấy chỉ có vô số các tấm gương phân tán ở khắp mọi nơi, tồn tại ở mọi chiều thời không.

Rắc!

Một âm thanh thánh thót vang lên, vô vàn chiếc gương đồng thời phát ra âm thanh này. Chi thấy ở trung tâm của mỗi tấm, một vết nứt hình tròn bắt đầu xuất hiện, kéo theo đó là từng vết rạn vỡ.

Rắc... rắc!

Từng âm thanh vỡ vụn không ngừng vang lên, bất quá không có làm cho người ta cảm giác rợn người, mà lại giống như một âm thanh điều phối, làm cho người nghe như cảm nhận được một loại âm thanh thuần khiết nhất, lắng đọng mọi nghi vấn trong tâm hồn.

Loảng xoảng!

Cuối cùng, tất cả tấm gương cũng đã bị vỡ vụn hoàn toàn, lại để lại một không gian bình yên như ban đầu, chỉ còn lại một mảnh hồ duy nhất chưa bị vỡ vụn. Thế rồi, một đoàn quang mang như đợt ngọt hạ xuống từ trên trời, lại giống như là thiên thần hàng lâm, nhanh chóng tiếp xúc với trung tâm mặt hồ.

Quang huy chợt tán, để lộ ra thân ảnh một nam tử. Đó đương nhiên chính là Lưu Chính Minh. Bất quá lúc này trông tình trạng của hắn cũng không có ổn chút nào. Mặt mũi đỏ bừng, quanh thân nhiều chỗ bị vỡ vụn, tựa như bị vô vàn mảnh gương vỡ đâm lấy.

Hắn nhanh chóng khom người xuống, hai tay bấu lấy đầu gối, thờ dốc:

“Cmn! Nguy hiểm thật! Hỗn Chân Công ghi lại không có lừa ta! Muốn vượt qua lấy tự thân Ý Thức Linh Hồn chi Hải qua nhiên không có đơn giản! Mà hiện nay mới chỉ là tầng thứ đơn giản nhất thôi đấy! Con đường này không hổ là khó khăn nhất một trong, nếu như không phải ý chí của ta so sánh Nhập Thánh cảnh đỉnh phong mạnh hơn rất nhiều thì khó mà vượt qua, coi như có thì thương thế cũng sẽ nặng hơn rất nhiều.”

Tất nhiên, hắn biết thừa rằng thương thế trên người của hắn hiện tại chỉ là tồn tại ở bên trong đây, không hề có ảnh hưởng với chân thân của hắn tại bên ngoài. Bất quá cũng không có nghĩa là nó không thật, mà chỉ đơn giản là một loại thương thế khác biệt mà thôi.

Nói theo một cách nào đó, linh ảnh hiện tại của Lưu Chính Minh cũng có thể coi như là chủ thể ý thức, tồn thương ở đây không phải là về mặt linh hồn, tinh thần, hay thể chất, hay bất cứ một loại xung đột đa trọng không gian vĩ đại tầng thứ nào, mà chỉ đơn giản là thương thế bản chất duy tâm một trong - ý chí!

Đây kì thực chính là bước khó nhất đối với Lưu Chính Minh nếu như hắn đã chọn lấy phương án này, và đồng thời cũng tương đối là nguy hiểm, thuộc về dạng một đi không trở lại.

“Tâm như Minh Kính, Nhân thấu xuyên Tâm! Đệ nhất cảnh!”

Minh kính ở đây căn bản không phải là để hiển thị tất cả các bản tâm, mà chính là đơn giản là một khía cạnh, một phần của cái toàn thể. Giống như là một tên sát thủ, ban ngày hắn đi giao hàng, trên môi luôn nở một nụ cười rạng rỡ toả nắng tràn ngập hạnh phúc, ban đêm lại xách dao đi giết người.

Lúc đấy kì thực sẽ có một câu hỏi, vậy hắn rốt cuộc là ai? Đương kim đệ nhất sát thủ, hay chỉ đơn giản là một người giao hàng thông thường? Đây chính là thử thách mà Lưu Chính Minh phải đối mặt, đó chính là trực diện lấy bản tâm, để nhận ra đâu mới kì thực là chính mình!

Câu trả lời của hắn vô cùng đơn giản, đó chính là cả hai. Giống như người sát thủ ban ngày làm giao hàng, vậy hắn về căn bản chính là giao hàng, hắn tận tâm với công việc cũng giống

như cách hấn lăm sát thủ. Có thể sát thủ là nghề chính, giao hàng chính là vỏ bọc, lại cũng có thể sát thủ kì thực chỉ là một nghề tay trái, giao hàng mới là cái mà nội tâm người ấy mong muốn hơn cả?

Hoặc cũng có thể nói, con người tiên thiên là có vô số bộ mặt, vô số phong cách hành xử, nhìn nhiều lúc tưởng chừng như hai người, bất quá kì thực lại chỉ là một mà thôi. Quan trọng là đối với những người đây, bộ mặt nào mới là cái chính yếu, mới là cái thật nhất, quan trọng nhất mà thôi.

Hay nói một cách khác, thử thách thật sự mà Lưu Chính Minh đối mặt, đó chính là hấn chọn như thế nào là chính hấn, hay đơn giản hơn, cách hấn định nghĩa chính hấn. Mỗi một tấm gương hiện thị lấy nội tâm của hấn, biến đổi theo từng giai đoạn thời gian cùng không gian, biến đổi theo những tri thức mà hấn học được. Lưu Chính Minh đã phải xông qua tất cả, cuối cùng, ý chí của hấn đã dẫn được hấn đến được đây.

Lưu Chính Minh cuối cùng mới đứng thẳng lên được. Hấn hai mắt nhắm lại, bắt đầu sai bước đi về phía trước, khiến cho mặt hồ không khỏi gợn lên từng đoạn sóng lăn tăn, hình thành từng đợt vòng cung mỹ lệ.

Đi đến một lúc nào đó, hấn mới đứng lại, đôi mắt cũng lại mở ra. Đầu tiên hấn nhìn xuống dưới chân, kế đó lại nhìn lên không trung, sau cùng mới quét mắt về phía thiên nhai. Bất quá hiện nay Lưu Chính Minh cũng đã xura đầu bằng nay, hình ảnh vốn vô cùng đơn giản, đẹp đẽ như tranh lọt vào tầm mắt hấn phảng phất không đồng dạng.

Thiên nhai mịt mờ, kì thực chính là mặt hồ ngay tại dưới chân. Thương khung thanh thanh tại thượng, kì thực cũng vẫn chỉ là mặt hồ ngay dưới chân hấn mà thôi. Trên dưới, trái phải, không có quan trọng. Tất cả kì thực vẫn chỉ là do bản tâm của hấn diễn thành mà thôi, tất cả vẫn là chờ hấn quyết định lấy.

Nơi hấn đang đứng, chính là chân chính trung tâm của Thức Hải. Hấn nhìn thấy được gần như tất cả các khía cạnh trong chính bản thân mình. Hấn thấy được một mặt thuần lương của hấn, mặt không đành lòng làm hại sinh linh. Hấn thấy được mặt cực đoan của hấn, mặt luôn đồ tể thiên hạ, chỉ cầu sát lục vô biên.

Hấn thấy được mặt dục vọng của hấn, luôn chỉ mong muốn được đề Càn Minh Nguyệt xuống mà xxx... bất kể ngày đêm. Hấn cũng thấy được mặt thuần túy lý tính của hấn, luôn truy cầu mưu hành thiên hạ. Hấn thấy được sự sợ hãi, sự thèm khát sức mạnh, sự yếu ớt, sự mạnh mẽ...

Có một câu nói rất hay. Tại một số trường hợp nhất định, kẻ cả kẻ tiểu nhân nhất cũng sẽ có hành động anh hùng, xả thân vì nghĩa. Tương tự, cũng có lúc kẻ quân tử nhất, lại sẽ là kẻ buông tay bỏ chạy đầu tiên, kẻ nhu nhược nhất cũng sẽ có lúc đấu tranh tới cùng, kẻ kiên trì nhất cũng sẽ có lúc buông bỏ trong nháy mắt.

Không có ai tâm tư chỉ luôn là một loại, mỗi người đều sẽ mang một loại sắc thái khác nhau, đó mới là thứ tạo nên sự phồn hoa phồn thế tại mỗi một sinh mạng thể. Chúng ta không thể đánh giá được bất cứ ai chỉ qua một lần nhất thời, cũng như khó mà dự đoán được chính xác điều gì hoàn toàn, bởi tất cả đều chỉ là tương đối mà thôi.

Ý chí không đủ mạnh, sẽ không thể đối mặt được với bản tâm.

Giờ khắc này Lưu Chính Minh thật sâu cảm thụ được điều này. Thông qua rèn luyện bản thân ánh nhìn nhờ vào Hỗn Chân Công, nay hấn đã đứng ở trung tâm của ý thức, mượn nhờ đây mà thấy được gần như tất cả.

“Đạo khả tròn, vô khả khuyết. Con người luôn không chỉ có một bản mặt. Bất quá chính ý chí của ta mới là thứ quyết định sẽ ta sẽ lựa chọn đầu làm bản ngã, hay nói cách khác, đầu mới là ta.”

Đây chính là Thức hải chỗ sâu của Lưu Chính Minh, cũng đồng thời là nơi mà vô số bộ mặt, góc nhìn của hấn hình thành góc nhìn chung về thức hải, không có điểm cạnh, bởi tất cả đều vốn chỉ là một, vừa là khác biệt, lại vừa giống nhau.

Hình ảnh ở đây căn bản đều là từ hấn mà ra. Nếu như có cá thể khác cũng chọn con đường này, khả năng cao thức hải của họ sẽ diễn hoá hình ảnh khác, có thể là trang sách, có thể là phù văn, vân vân... Nếu không phải là do hấn mà nói, bầu trời cũng chỉ là mặt hồ đấy, thì ánh sáng ở đâu ra?

Chỉ thấy Lưu Chính Minh tâm niệm nhất động, trong nháy mắt, các hình ảnh trong nháy mắt tiêu tán, kể cả bầu trời cũng biến mất. Hình ảnh bắt đầu thu lại, cuối cùng hình thành một tấm gương đối diện lấy hấn giữa không gian vô tận.

Tấm gương tuy chỉ cao hai mét, rộng một mét, bất quá hình ảnh phản chiếu lại không chỉ là đơn thể, mà là tất cả của hấn. Nhìn lấy tấm gương đang phản chiếu lấy hình ảnh một nam tử đang cười, nụ cười mang theo vô vàn sắc thái, Lưu Chính Minh mới khẽ nói:

“Ta tức là tất cả, tất cả lại tức là ta. Ta... là... Lưu Chính Minh!”

Nương theo thanh âm đấy, tấm gương lại phát sinh biến hoá, nhanh chóng phóng to lên gấp vô số lần... tựa như muốn bao trùm lấy cả không gian.”

Nhìn lấy cảnh này, Lưu Chính Minh gật đầu:

“Thức Hải Quy Nhất, Nhất Niệm Thiên Địa! Đã xong! Cuối cùng, là...” Thân ảnh hấn biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cấm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 132: Nguyên Anh: ♠Ta rất khó khăn.”

Lưu Chính Minh ánh mắt nhanh chóng hướng về phía Khí Hải. Tại đây hiện tại đang phát ra từng đợt ba động kịch liệt, linh lực không ngừng biến động, tạo thành các luồng lưu chuyển liên tục và cuối cùng đều tụ hợp tại một nơi...

Kim Đan.

Chỉ thấy viên thập nhị chuyển Kim Đan, nguyên nhân của tất cả các náo động này đang rung lên từng đợt, bên trong tựa như có cái gì đó muốn phá vỡ lớp vỏ bên ngoài mà lao ra, giống như rằng đã đến lúc nó xuất thế.

Thế rồi tại ngay bề mặt ngoài của viên Kim Đan bắt đầu hình thành từng đạo vết nứt, trải dọc trên dưới. Ẩn dưới từng kẽ hở đó, bộc phát ra từng đạo huyền quang ảo diệu, vô cùng tinh khiết, tựa như thự quang khởi đầu, thái dương xuất thế.

Các đạo vết nứt lớn dần, lớn dần, đến khi lớp vỏ Kim Đan bắt đầu không chịu nổi nữa, chuẩn bị vỡ ra. Quang mang bên trong càng ngày càng đậm, khí tức cũng càng trở nên mạnh mẽ,

thậm chí cũng đã lộ ra một phần bên trong.

Đó là một cánh tay, bất quá không phải cánh tay thông thường, mà lại giống như một cái hải nhĩ cánh tay, trắng tựa bạch ngọc, tinh khiết vô ngần, toả ra từng đợt hào quang tựa như vàng 9999, cũng lại trẻ măng như một búp măng non, tề bì nộn nhục.

Sau đó... lại không có sau đó.

Chỉ thấy một đạo linh ảnh xuất hiện ngay phía trước viên Kim Đan, trên khuôn mặt mang theo tiểu dung nồng đậm. Chỉ thấy một thanh âm nhàn nhạt nhưng cũng có chút ngoài ý muốn vang lên:

“Thật sự không nghĩ tới ngươi lại mạnh mẽ như vậy. Thậm chí ngay cả Thập Nhị Chuyển Kim đan cũng không phải là trở ngại quá lớn để ngươi thoát ra. Quả là ngoài dự đoán của ta.”

“Bất quá giống như cổ nhân có câu: Lửa thử vàng gian nan thử sức. Nếu như mà để ngươi thoát ra dễ như vậy, không trải qua thiên chuy bách luyện thì làm sao có thể mạnh mẽ được? Tất nhiên rằng là khả năng rèn luyện nguyên anh thì Hỗn Chân Công cũng không phải là không có, bất quá Tiên Thiên cơ hội khẳng định không thể bỏ qua được.”

Lời nói vừa mới dứt, chỉ thấy linh ảnh kia giờ một bàn tay lên. Từng mảnh vỡ Kim Đan đã bị phá vỡ nhanh chóng quay trở về nguyên bản vị trí, trong khoảnh khắc lấp đầy từng khe hở, khe nứt cũng lập tức liền lại, cánh tay vừa mới lộ ra trong nháy mắt liền không thấy.

Ở ngoại giới, nguyên bản Lưu Chính Minh vẫn đang ngồi nhập định tại trên không trung, cuồng phong linh khí vẫn đang lưu động, bất quá có một khác biệt rằng là bên cạnh hắn rõ ràng nhiều một cái giới chỉ. Chỉ thấy từ bên trong bắt đầu tuôn ra mấy viên đá lấp lánh màu sắc.

Cực phẩm Đầu Thạch!

Từng viên từng viên chui ra từ bên trong giới chỉ, bắt đầu bay vòng xung quanh Lưu Chính Minh, trên thân cũng lại xoáy tròn, giống như những con thoi, truyền ra từng đợt năng lượng bên trong.

Lưu Chính Minh nhanh chóng hấp thu lấy những năng lượng truyền ra đấy, bắt đầu luyện hoá chuyển đổi thành linh lực, cũng cố lấy viên Kim Đan.

Tuy rằng Đầu Thạch cùng Linh Thạch chính là hai loại năng lượng kết tinh khác biệt, bất quá cũng không thể không phủ nhận được là độ tương thích giữa cả hai là vô cùng cao, ở một mức độ nào đó là không có quá lớn xung đột.

Giống như Càn Minh Nguyệt trường hợp, đó chính là do xuất hiện vấn đề khi luyện hoá Lôi Kiếp Bán Nguyên mà thôi, chứ nguyên bản là qua một thời gian thì năng hoàn toàn có thể chuyển hoá năng lượng từ Đầu Khí sang Linh Khí, cũng có một phần nhiều là do Quang Luyện Thiên Hoá Quyết.

Đây cũng là lý do mà Tứ Trọng Tự Linh trận vốn được vận chuyển bởi Đầu Thạch nhưng mà vẫn giữ nguyên được tác dụng, chỉ có hiệu suất có chút đi xuống mà thôi.

Trở lại bên trong Khí Hải của Lưu Chính Minh, ngay lúc này đạo linh ảnh kia vẫn đang cảm nhận lấy từng luồng linh lực tinh thuần chuyển đến, lâm bẫm:

“Xem ra bốn viên Cực Phẩm Đầu Thạch như vậy là cũng được rồi, tổng có thể đem Kim Đan lột xác đến thập bát phẩm. Cũng phải công nhận là Cực Phẩm Đầu Thạch quả đúng là hàng xịn a. Trên căn bản là tác dụng dùng để tu luyện cũng không phải là rất lớn, mà quan trọng là ở khâu đột phá này.”

“Đối với tu luyện mà nói, một viên Cực Phẩm Đầu Thạch cung cấp năng lượng chỉ đủ để Đẩu Vương cảnh đột phá một tiểu cảnh giới, bất quá lại thắng ở chỗ vô cùng tinh thuần, kèm với dễ hấp thụ, hiệu suất luyện hoá là rất nhanh, thích hợp lúc phá cánh mà không đủ năng lượng.”

“Lột xác a!”

Kim Đan đệ thập tam chuyển, thành!

Kim Đan đệ thập tứ chuyển, thành!

Kim Đan đệ thập ngũ chuyển, thành!

Kim Đan đệ thập lục chuyển, thành!

Kim Đan đệ thập thất chuyển, thành!

Kim Đan đệ thập bát chuyển, thành!

Từng đợt linh lực nhanh chóng sôi trào, để lại một viên Kim Đan thậm chí còn phát tán quang huy hùng mạnh hơn lúc trước rất nhiều lần, chỉ vừa nhìn qua đã có thể cảm nhận được uy độ cứng rắn của hắn hơn hẳn lúc xưa, đan văn trên thân cũng rực sáng, hiển lộ rõ từng đạo ký tự mờ ảo.

Kèm theo hiệu ứng ánh sáng, kể đó cũng là hiệu ứng âm thanh. Chỉ thấy bên trong viên Kim Đan không ngừng phát ra từng đạo âm thanh:

“Keng! Choang! Keng!”

Thanh âm này rõ ràng vô cùng, nghe tựa giống hệt như hai quả cầu kim loại va vào nhau, hoàn toàn có thể tưởng tượng được uy lực,

Nghe thấy thế, linh ảnh Lưu Chính Minh nơi nào còn không rõ là chuyện gì, mới mở miệng, giọng đầy trào phúng:

“Nếu ngươi vẫn còn dùng lực như vậy thì phải mất cả trăm năm mới có thể phá được lớp vỏ đấy, chính xác là trăm lẻ bảy năm theo tính toán của ta. Làm phiền người mạnh tay hơn chút nữa được không, có phải hết hơi hay không mà lực đạo yếu đuối như vậy? Nhìn lại người ta, còn chưa tới vài phút thời gian đã phá bỏ được lớp vỏ Kim Đan bên ngoài, cùng là Nguyên Anh tại sao ngươi lại có thể yếu như vậy chứ?”

Nguyên anh:”...”

Nếu như nguyên anh có thể phát biểu ý kiến mà nói, hẳn khẳng định biểu hiện:

“Ta thực sự rất khó khăn! Nếu không phải có kẻ nào đó phong cấm lại ta thêm một lần, lại tăng lên độ cứng của lớp vỏ Kim Đan bên ngoài thì ta nơi nào sẽ chật vật như thế này? Lúc ban đầu để phá vỡ thập nhị chuyển cấp độ là ta đã phải cố gắng hết sức rồi, bây giờ thì...”

Bất quá người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu, nguyên anh Lưu Chính Minh cũng chỉ có thể có ý nghĩ đầy ờ trong đầu, đành phải dốc hết lực bú sữa mẹ.

Trong khi đấy ở bên ngoài, linh ảnh Lưu Chính Minh vẫn đang mang theo nồng đậm trào phúng tiểu dung, chợt giống như nghĩ đến điều gì, hần mới giật mình:

“Thôi chết rồi! Lúc đấy ta tính toán rằng là nguyên anh lực lượng vốn có thể phá vỡ được lớp vỏ của Kim Đan Thập Bát chuyển, bất quá chỉ là có chút hư thoát lực lượng mà thôi, căn bản độ thành công cũng là chín thành; lại mẹ nó quên mất rằng là vừa nãy nó dùng hết lực lượng đối phó Thập Nhị Chuyển rồi, đấy về căn bản là thiếu hụt rất lớn a! Tỉ lệ rất xuống còn chưa đầy nửa thành!”

“Phải làm sao đây? Nếu dùng sức chính ta giúp đỡ cho nguyên anh thì cũng không phải là không thể, bất quá như thế hội sẽ tiêu hao của nó rất nhiều tiềm lực kỳ ẩn, nhưng nếu không phá thì nó lại rất khó thoát xác mà ra, ta cũng không có tận 107 năm để chờ đợi a. Lại nói cho dù có thì phương pháp đột phá này thời gian cho phép cũng không có nhiều thế a.”

Không nói bên ngoài Lưu Chính Minh đang suy nghĩ ngàn vạn, bên trong nguyên anh cũng đã đánh được một lúc, không thể không mệt mỏi ngồi xuống. Nó nghĩ thầm trong lòng:

“Lực lượng lại chỉ còn có ba thành, không thể cứ tiếp tục như này được! Lấy ta một lần đâm toàn lực thì có thể gây được tổn thương 1% cho viên Thập Bát chuyển Kim Đan này, lại chỉ tiêu tốn lấy một thành năng lượng. Trên căn bản là một lần ta nghỉ ngơi lấy sức thì cũng chỉ tốn lấy 10 giây là khôi phục được một thành, thế nên kì thực nó lại sẽ rất nhanh.”

“Cmn Kim Đan này lại thuộc về loại đặc biệt, khả năng phá rồi lập cho phép nó hồi phục trên căn bản là nhanh khủng khiếp a! Trừ phi một lần tụ lực dứt điểm nhất kích tất sát, còn lại không thì chỉ còn cách mài mòn lấy nó mà thôi. Tuy thế lúc trước ta cũng đã là dồn hết sức rồi, bây giờ lực lượng ẩn chứa không còn có hàng dự trữ nữa.” Nguyên anh chán nản nghĩ đến.

Đây trên căn bản là đúng người không đúng nghề a. Nguyên anh hần nhưng đỉnh cấp phụ trợ về lĩnh ngộ cùng hấp thu luyện hoá năng lượng a, cũng miễn cưỡng hình thành một loại thủ đoạn chiến đấu, nhưng đó là hậu kỳ, đầu có phải ngồi nghĩ cách phá vỡ vỏ Kim Đan a.

“Tuy rằng ta là đối kiếm đạo cũng sơ hiểu một hai nhưng mà không có mượn được năng lượng từ bản thể để hình thành kiếm a, nếu lấy tự thân năng lượng thì hình thành kiếm chất lượng chính xác là yếu bạo a, còn không bằng dùng tay không đây.”

Nguyên anh bắt đầu chau chuốt lại tự thân cơ sở võ học, phát hiện ra thuộc về loại đỉnh tiêm không loại nào là không cần dùng kiếm cả, mới chán nản ủ rũ ngồi xuống. Hần nhưng là cũng biết bản thân không có tới 107 năm đâu.

“Không lẽ ta chỉ có thể ngồi ở đây chờ lấy bản tôn dùng chính hần lực lượng sao? Tuy rằng không phải là không có cách để đền bù căn cơ nhưng mà đại giới cũng là phi thường lớn a, kể cả có Hỗn Chân Công cũng vậy. Ta cũng thật là vô dụng a, chẳng có thể làm gì ngoại trừ ngồi giống như bị trị sao?”

Tuy nhiên, nghĩ đến đấy tự dung nguyên anh lại bắt đầu liên tưởng tới điều gì, hai mắt hần sáng lên, giống như nhớ ra một môn Đấu Kỳ đã bị lãng quên nào đó...

Ở ngoại giới, Lưu Chính Minh vẫn đang chìm trong so sánh lợi hại, bỗng “Choang!” một tiếng, một âm thanh vang đến, mạnh hơn rất nhiều lần so với lúc trước, đánh động hần. Nghe lấy đạo âm thanh này, Lưu Chính Minh vui mừng ra mặt.

“Lẽ nào?” Trong lòng hần tự hỏi.

Ảnh mắt của hần nhanh chóng lại lướt đến viên Kim Đan, lúc này đang chấn động kịch liệt. Tiếng “Choang!” lại tiếp tục xuất hiện, âm thanh tuy chất chứa nhưng mà lọt vào trong tai của Lưu Chính Minh lại mang ý nghĩa không đồng dạng.

“Một lần công kích đạt đến tổn thương 20%!” Lưu Chính Minh vui mừng, điều này nghĩa là gì? Nghĩa là nguyên anh có thể tự phá vỡ lấy lớp vỏ a!

Quả không ngoài hần dự đoán, thanh âm này lại đến lần thứ 5 thì cả viên Kim Đan hoàn mỹ xuất hiện một đạo vết nứt kéo dài, rạn thành một mảnh, rồi vỡ vụn, để lộ ra một lỗ hồng.

Một đạo thân ảnh bắt đầu chui ra từ đấy. Thân ảnh này chỉ cao có hơn hai chục cm, mặc một bộ bạch bào, quanh thân không ngừng toả ra từng ánh hào quang.

Nhìn kỹ lại, đây chính là phiên bản chibi thu nhỏ của Lưu Chính Minh, bất quá trông lại trẻ hơn rất nhiều, kiểu tóc cùng các đường nét trên khuôn mặt chính là giống đến chín phần mười. Chỉ có khác là da của hần tuy rằng trắng, nhưng quang mang toả ra lại vẫn là một màu hoàng sắc.

Lưu Chính Minh nhìn lấy thân ảnh bé nhỏ này, trong lòng không khỏi cảm thấy có chút đáng yêu, còn chưa kịp mở miệng lên tiếng chúc mừng việc nó vừa mới xuất hiện trên đời, thì đã thấy thân ảnh bé nhỏ đấy hai mắt tràn ngập phần uất, lao về phía hần:

“Người đây rồi, bản thể chết tiệt kia! A, ta muốn giết người!”

“Tam Thiên Niên Thống Khổ!”

Lưu Chính Minh: “...”

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cấm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 133: Chém Nê Hoàn Cung!

Tâm tình Lưu Chính Minh hiện nay đang là vô cùng phức tạp. Vừa mới có chút vui mừng, do nguyên anh cũng đã tự thân phá đan mà ra, khiến cho hần thấy vô cùng kinh hi, cũng lại có một chút áy náy.

Bởi vì hần tính toán sai lầm tí nữa thì hại đến nguyên anh căn cơ, hần cũng không có ý định vật vờ cho qua, hay là nói ra lời nói dối nào kiểu như: Kì thực ta là tính hết cả rồi, đây chỉ là đang thử người mà thôi, mà là định hảo hảo nhận lỗi.

Bất quá nhìn lấy một phiên bản chibi của chính mình chạy lon ton lại gần, hai mắt đỏ rực, song thủ chấp trước mặt, một lòng muốn thông chết lấy bản thể, không khỏi làm cho hần buồn cười, một lòng áy náy cũng vì đó mà tiêu giảm đôi chút.

Tất nhiên, linh ảnh trạng thái như hần hiện tại, hoàn toàn chính là một loại nội thị, hơi thì triển một chút ý chí cùng tinh thần lực kèm linh hồn cộng dung là được, hoàn toàn không cảm nhận được đau đớn, nhưng điều đó cũng không có nghĩa là hần muốn bị một thẳng oát con 30cm còn chưa đạt đến thông a~

“Thôi nào đừng làm rộn, chúng ta còn có chính sự phải làm!” Lưu Chính Minh một tay buông đến, chặn ở ngay trước trán của nguyên anh, làm cho nó một bước cũng không đi nổi, hai chân liên tục đập trong khung trung, bộ dáng mười phần khả ái.

“Cmn, người nói thì dễ lắm, chậm trễ xảy ra là lỗi của ai hả? Có ngon thì bỏ tay ra, để lão tử dạy người làm người!” Nguyên anh, cũng không biết có phải là do bị thu nhỏ hay không, thanh âm cũng tựa như một đứa trẻ nít. Đột lại người khác, đã sớm phì cười từ lâu, bất quá Lưu Chính Minh tự thân tu dưỡng nhưng là vẫn có, cũng không có quyết định đi trêu chọc điều này.

Chỉ thấy hần nắm trong tay một đạo mờ ảo linh khí, trông khác biệt vô cùng với linh khí bên ngoài. Linh khí bên ngoài tựa giống như làn sương mù buổi sáng tinh khôi, huyền vụ dật dờ, trở khi tụ hội quá mức nồng đậm không thì người thường cũng khó mà nhìn thấy được, chỉ có thể hơi hơi cảm nhận mà thôi.

Còn đạo linh khí này thì ngược lại, trông cực có lực ngưng tụ, tựa như một khối huyền băng làm từ hương khói, tựa giống như bất cứ lúc nào cũng có đi, lại thuy chung một mực ngưng kết lại.

Nhìn lấy đạo linh khí đấy, đang trong trạng thái phản kháng tiểu nguyên anh bỗng dừng tất cả các loại động tác, hai mắt sáng rực lên:

“Linh khí hợp kết! Đặc biệt còn là loại chuyên dụng cho nguyên anh, bên trong tựa như có như không một tia Bất Diệt Linh Viêm bản nguyên, năng lượng có thể so sánh được với một viên Đầu Thạch Cực Phẩm!”

Lưu Chính Minh nở một nụ cười quả không ngoài dự liệu, tựa giống như biết rõ trước phản ứng của nguyên anh, mở miệng nói:

“Đúng thế! Để tưởng thưởng cho cố gắng của người, đạo linh khí này chính là phần thưởng!”

Nguyên anh nghe thế mới giật mình, hỏi:

“Thật!?”

“Sao, người thế nhưng là không muốn?” Lưu Chính Minh làm ra tiểu động tác dự định nhét lại đạo linh khí này vào trong túi áo.

“Muốn chứ sao không? Tên chết tiệt này nhanh đưa... À không phải, là bản tôn chết tiệt đáng kính này, nhanh đưa ta!”

Ấn, làm sao có tiểu xúc động muốn thu hồi đây? Lưu Chính Minh nghĩ thầm. Cuối cùng hắn cũng không có định đùa giỡn nữa, nhanh chóng đưa lấy đạo linh khí đi qua. Nguyên anh nhanh chóng cảm lấy, hít một hơi thật sâu, một phát hết luôn, sau đó biểu lộ trên mặt tựa như phê cần đồng dạng.

Bất quá tại sao nguyên anh biểu lộ lại cao hứng như vậy, chức trách của hắn vốn chính là hấp thu cùng luyện hoá lấy linh khí để thanh lọc cơ mà, trên căn bản là loại nào linh khí mà Lưu Chính Minh tiếp nhận vào đều đến được tay hắn, có gì tốt mà cao hứng?

Ấn, vấn đề ở đây kì thực chính là nằm ở chỗ luyện hoá. Nên nhớ rằng nguyên anh tựa giống như là một đầu vào vậy, linh khí thanh lọc về xong sẽ được đưa đi khắp cả cơ thể để chuyển hoá linh lực cùng tăng cường các cơ quan khác, linh lực nó giữ lại nhưng là rất ít, hiện tại nhưng được tự thân hấp thụ một lượng lớn như vậy, hoàn toàn có thể dùng để tăng cường chính mình, sao lại không cao hứng?

Lại nói đạo này linh lực còn bao hàm thêm cả một chút Bất Diệt Linh Viêm bản nguyên, đây hoàn toàn chính là đồ tốt a, đặc biệt là đối với nguyên anh loại này tồn tại mà nói, sinh lực chính là tối trọng yếu một trong.

Nhìn lấy một bên thân nhiên hít lấy linh khí để sau đó luyện hoá, rồi còn vẻ mặt mãn nguyện tựa như một đứa trẻ vừa xoi hết một ly kem, rồi sau đó hết dỗi luôn, Lưu Chính Minh trong lòng không khỏi hình thành một chữ “Ngốc mạnh”.

Đây kì thực cũng không phải do rằng nguyên anh nào cũng như vậy, mà chỉ đơn giản là phiên bản này nguyên anh còn chưa có trưởng thành. Tuy rằng nó có hết thấy hắn kí ức, nhưng mà xuất sinh còn chưa đầy hai phút, không thể nghi ngờ là suy nghĩ còn có chút ngây thơ.

Đỉnh chính lại một chút, tuy rằng Lưu Chính Minh cùng nguyên anh đều là một người, bất quá cũng lại không phải. Nguyên anh kì thực là Lưu Chính Minh theo một cách nào đó, nhưng lại cũng có chính nó độc lập tư duy, chỉ có điều là nó khuynh hướng 100% bản tôn mà thôi, giống hệt như tất cả các phân thân khác.

Nguyên anh mạnh mẽ hay không, kì thực cũng liên quan đến rất nhiều yếu tố, tựa như khí huyết, tinh thần, linh hồn, đạo,...

Nếu như Lưu Chính Minh mà chết, chỉ là chủ thể mà thôi, thì nguyên anh sẽ kế thừa tất cả của hắn, bởi vì tuy rằng không cùng kích thước, hai người nhưng là cùng đạo, cùng ký ức, có thể nói một cách khác, nguyên anh chính là Lưu Chính Minh, chỉ có chút khác biệt trạng thái mà thôi. Đây cũng là giống như mệnh đề giấy trước giấy sau ta có còn là ta hay không? Bất quá nó đến cùng là có kế thừa hệ thống hay không, điều này Lưu Chính Minh nhưng là không biết, cũng không nguyện ý thử.

Luyện hoá xong đạo linh khí này, tuy rằng thân thể cũng không có biến đổi kích thước, bất quá trên thân quang mang ngược lại mạnh mẽ hơn không ít, kèm theo đó là khí chất cũng ổn trọng hơn khá nhiều, tia phần uất trong mắt nó cũng lại tiêu tán.

Nguyên anh nho nhã xoay người lại, hai tay ôm quyền, hướng Lưu Chính Minh chào:

“Bản tôn.”

Lưu Chính Minh nghe vậy gật đầu, nói:

“Ừm, ăn thì cũng đã ăn rồi, người cũng biết nên làm thế nào rồi phải không?”

“Đương nhiên. Bản tôn chờ ta một chút là được.”

“Tốt, ta đợi tin tốt lành của người.”

Nguyên anh gật đầu một cái, sau đó trong nháy mắt liền tiêu thất. Rất nhanh, nó liền lại xuất hiện ở ngay bên trong Nê Hoàn Cung. Nhìn lấy cuồng phong bão vũ không ngừng chồm vòn xung quanh, nguyên anh không chút nào lo sợ, thành hình trong nháy mắt tiến vào bên trong.

Từng đợt tinh thần lực mạnh mẽ như thể chẳng thể làm tổn thương nó mấy mảy.

Sau tầm một phút, nó đi đến được tâm bão, thấy được mục tiêu mình cần. Chỉ thấy ngay trước mặt nguyên anh lõi đình sấm chớp rạch ngang rạch dọc, tinh điện bùng toả khắp mọi phía.

Ở vào ngay trung tâm chính là một thanh lõi kiếm đã triệt để thành hình. Thân kiếm dài hơn hai mét, toàn thân phát ra từng luồng xung điện đủ loại màu sắc, bất quá chủ yếu lại vẫn là từ lõi.

Chỉ thấy nguyên anh thân vô cớ kỳ tiến lại gần, bỏ mặc lõi điện oanh kích trên người mình. Kì lạ thay, cũng giống như cuồng phong, không một đạo lõi điện nào có thể ở trên thân nguyên anh lưu lại vết thương, tất cả đều đã bị đoàn hào quang cản lại ở bên ngoài.

Cứ thế, nguyên anh một đường thuận buồm xuôi gió tiến tới, tay phải trong nháy mắt giơ lên, nắm chặt lấy chuôi kiếm. Một luồng điện trong nháy mắt xẹt qua người của nó, nhưng nó vẫn không hề gì.

Nguyên anh động tác không chậm cũng lại không nhanh, thong dong giờ thanh kiếm lên, hình thể trông cực kỳ không tương xứng. Nó nhìn về không gian bích chương xung quanh, kế tiếp rồi lại nhìn xuống dưới chân, đôi mắt ngưng hình.

Chỉ trong nháy mắt, tựa giống như có một đại thủ thần bí thúc đẩy, toàn bộ cuồng phong cũng dừng lại, tất cả lõi điện đều chui lại về bên trong thân kiếm, làm cho thanh lõi kiếm càng thêm sáng rực.

Nguyên anh cứ nhìn như vậy được hơn ba giây, rồi đột ngột quát:

“Thiên lõi hàng thế, phá cho ta!”

Đồng thời, thanh kiếm trên đầu cũng cùng lúc bỏ xuống, trên thân ngập tràn cường đại tinh thần lực, bắt đầu tựa như hồng thủy vỡ đê lao về phía không gian bích chương.

“Uỳnh uỳnh!”

Từng âm thanh hùng vĩ vang lên, điên cuồng rung lên cả không gian bên trong của Nê Hoàn Cung. Chỉ thấy từng đạo vết nứt có thể thấy được bằng mắt thường bắt đầu khắc sâu tại bên trong bích chương, điên cuồng phá hủy cùng lan tràn đến xung quanh, giống như chỉ chít các mạng nhện. Bất quá không gian bích chương nhưng là vẫn chưa có vỡ ra, thậm chí vẫn còn có dấu hiệu khôi phục.

Đối với việc này nguyên anh biểu lộ nằm trong dự liệu, chỉ thấy nó một tay ấn lên thanh lõi kiếm, vô số tia sét cũng từ đấy mà thoát ra, ngưng tụ thành từng thanh kiếm.

“Vạn Kiếm Quy Tông, phá!”

Chỉ thấy vô số tia chớp tựa như thần kiếm giáng thế, cũng lại giống như quần mưa loạn vũ liên tục trút xuống bên dưới, đánh thẳng lên bề mặt không gian bích chương.

Tuy rằng từng đạo tia sét này tuy nhỏ bé, bất quá dưới sự huyền diệu của Vạn Kiếm Quy Tông, mang trong mình vô cùng cường đại kiếm khí cùng kiếm ý đến từ nguyên anh, uy lực cộng lại thậm chí còn so một kiếm trước muốn mạnh, lại còn liên tục oanh kích.

Dần dà, cuối cùng cũng không chịu được nỗi vạn kiếm đan tạc lấy, mạng nhện cũng đã vỡ thành từng mảnh vụn. Bích chương không gian lúc này tựa như một mảnh bong bóng vỡ, “Phốc!” một tiếng, vỡ ra thành từng mảnh, để lộ một đạo hồ sâu thăm thẳm, nhìn qua tường chừng như vô tận, cũng lại toả ra một cỗ hấp lực kỳ dị.

Toàn bộ tinh thần lực tựa như tìm được lối thoát, nhao nhao sà xuống, nhanh chóng tiến nhập một thông đạo tối đen như mực. Càng đi xuống càng sâu, từng đoàn vân vụ tinh thần lực bắt đầu ngưng đọng lại, cuối cùng chỉ còn có một hạt nước nhỏ bé.

Bất quá cũng đừng có vì vậy mà xem thường hạt nước này, phải biết bên trong chính là tích súc hoàn toàn tinh thần lực của Lưu Chính Minh, cũng mạnh mẽ vô cùng.

Cứ thế nó rơi xuống mãi, tựa như bị bóng tối bắt tận ăn trọn, cho đến khi nó đến được điểm còn lại của thông đạo.

...

Ở ngay phía bên dưới thông đạo này, kì lạ thay đó lại chính là Thước Hải Linh Hồn, chỉ thấy linh ảnh của Lưu Chính Minh đứng đấy, trong tay Linh Hồn Tắm Gương cũng đã diễn hoá lại một lần nữa thành được mặt hồ, toả ra nồng đậm linh hồn chi lực.

Nhưng mà như thế vẫn chưa đủ, chỉ thấy lúc này bên cạnh linh ảnh Lưu Chính Minh tồn tại một vật, đó chính là viên Thập Bát Chuyển Kim Đan!

Kim đan trên thân quang mang huyền diệu, mơ hồ lộ ra vô số hình ảnh, trực tiếp hoá thành thiên đại vạn vật, lập thể chiếu ánh sáng bay lượn trên mặt hồ, muôn hình vạn trạng, sâm la vạn tượng.

Nhìn lấy giọt nước đầy rơi ra khỏi thông đạo, Lưu Chính Minh mới ngẩng đầu lên:

“Cuối cùng cũng đến rồi! Dung hợp!”

Tức khắc, cả vùng không gian thông đạo như nở rộng ra, và giọt nước cũng đã nhỏ lên trên mặt kính...

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cầm* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 134: Bản chất vị diện, Thiên đạo trách nhiệm!

Không gian dung hợp!

Đây là một trạng thái vô cùng huyền ảo, xuất hiện khi hai loại không gian kề cận lấy nhau, đặc biệt là giữa hai bên xuất hiện một thông đạo.

Không gian dung hợp có vô số hình thức, bên trong đó hình thức phổ biến nhất chính là chồng chất lên nhau, sau đó bắt đầu hài hoà, đồng hoá đủ các loại chỉ số, bao gồm từ entropy, erthalpy, cường độ áp lực không gian, lực điện từ, trọng lực, lưỡng lực liên kết, thời gian đồng bộ hoá, cho đến các thể loại Áo Nghĩa, Pháp Tắc bản chất,..., từ đó quyết định lại đường tuyến của vận mệnh mặt bàn, dưới Đạo cấp bậc làm bản chất khái niệm, rồi mới hình thành được không gian dung hợp hoàn toàn.

Còn nếu không có những thứ này, vền vẹn chỉ có thể được gọi là tương dung, trong đó đồng bộ đại khái đa phần bản chất, xuất hiện liên kết mà thôi, hoặc chỉ đơn giản là không gian

thông đạo giữa các vùng không gian riêng biệt mà thôi, lấy như Đẩu Thiên đại lực cùng Hồn Ảnh đại lực chính là ví dụ.

Nếu như muốn lấy thực sự một ví dụ trực quan dễ hiểu, không gian được dung hợp hoàn toàn chính là một loại dung dịch, mà bên trong tất cả cấu trúc phân tử đều đã đồng nhất, toàn bộ chỉ số đều là hỗn nguyên nhất thể, không có phân biệt, đặc biệt là xuất hiện tính chất ổn định, Pháp Tắc không tồn tại xung đột.

Còn tất cả các trường hợp còn lại, nào là từ Pháp Tắc biến chuyển, thời không loạn lưu, vị diện đi lạc, vị diện bị đánh vỡ tới mức tự thân Pháp Tắc Áo Nghĩa tán loạn, tự hình thành các không gian riêng biệt, vô tình hình thành liên thông, Áo Nghĩa cấp bậc chủ trương tiến đến, đều được liệt vào: Không gian tương dung.

Tất nhiên, điều này cũng không phải qua mức tuyệt đối, phải biết rằng là hai vị diện độ tương dung đạt đến mức độ nhất định, coi như không phải 100%, mà là như 99,99% trên căn bản cũng có thể được gọi là vị diện dung hợp rồi, bởi vì ai mà có thể hoàn toàn chắc chắn rằng là một vị diện này không có tồn tại một loại Pháp Tắc ẩn giấu nào đâu?

Đồng thời nói đến vấn đề này, cũng phải phân biệt giữa hai loại, vị diện vị trí cùng vị diện con.

Vị diện không có phân lớn nhỏ, hoặc cũng có thể nói giá trị to nhỏ nhiều lúc không quá mức quan trọng. Mặc dù thông thường thì vị diện Pháp Tắc càng hoàn thiện là bao nhiêu, thì thể tích thông thường lại sẽ càng lớn. Bất quá điều này lại không phù hợp với cấp bậc.

Ví dụ, có thể một hòn đá bên trong một cái Tiểu Thiên thế giới, kì thật lại ẩn giấu một cái Đại Thiên thế giới nào đó, bên trong thậm chí còn tồn tại Thánh Nhân cấp bậc cường giả. Một ngày đẹp trời nào đó, một con trâu đi ngang qua, dẫm chân một phát vỡ được hòn đá, rồi bùm! Đại Thiên một phát nổ lớn, chỉ cần một vị Thánh Nhân không cẩn thận phát tán ra một tia khí tức thì cả Tiểu Thiên thế giới sẽ lâm vào trạng thái cực độ nguy hiểm, tùy thời phá toái thành mảnh vụn, phi hôi yến diệt!

Mà nguyên do của chuyện này kì thực chỉ là do một con trâu vô ý mà thôi. Nghe có đáng sợ không?

Bất quá yên tâm, chuyện này tỉ lệ xảy ra gần như không thể. Thứ nhất, ngay từ ban đầu, khi Tiểu Thiên thế giới cảm nhận được một tia khí tức của một Đại Thiên thế giới thì sẽ ngay lập tức có xu hướng chủ động né tránh, giống như chim nhỏ gặp đại bàng. Đây chính là cơ chế phòng vệ.

Thứ hai, các Tiểu Thiên thế giới thông thường đều sẽ có liên kết thời không với nhau, và đều là từ một Trung Thiên thế giới diễn hoá ra mà đến. Mà các Trung Thiên thế giới lại đều có liên kết, chính là từ Đại Thiên thế giới thời diễn mà thành. Vậy nên theo căn bản mà nói, việc một Đại Thiên thế giới xuất hiện tại bên trong một cái Đại Thiên thế giới khác mà không có nguyên do thì sẽ ngay lập tức bị trực tiếp bài xích, vậy nên yêu cầu tối thiểu để xuất hiện trường hợp này chính là một cái Tiểu Thiên thế giới lạc đàn, tự thân thoát ly khỏi Đại Thiên thế giới bảo vệ, mà điều này trên cơ hồ là không thể, không nói là ảnh hưởng trực tiếp cùng độ liên kết biến đổi của cả đa nguyên sẽ nhanh chóng đánh vỡ lấy chính nó không gian bích chương, rồi trực tiếp đóng hoá.

Giả dụ là có một loại lực lượng nào đó âm thầm chiếu cố lấy, tựa như Vận Mệnh đại đạo đẩy được nó vào một vùng đặc biệt Pháp Tắc nào đó của đa nguyên, khiến cho nó có thể sống được, lại còn từ đó nhét vào bên trong một cái Đại Thiên thế giới mà cả cường giả bên trong, có thể bao gồm Thánh Nhân hoặc là Tiên Đế Tiên Hoàng cấp bậc không phát hiện, rồi che giấu cảm giác của Thiên Đạo cả hai bên... Nghe thật sặc mùi âm mưu a.

Tóm lại, tỉ lệ diễn ra chuyện này chỉ do ảnh hưởng của đa nguyên vũ trụ một cách vô chủ ý thức, hoàn toàn có thể đánh giá chính là vô hạn tiếp cận không, thậm chí còn có thể chạm tới ngưỡng của tuyệt đối. Đương nhiên, loại cường giả diễn hoá thế giới thì không nằm trong loại này.

Lại nói tiếp vấn đề này kì thực muốn nói đến cũng bao hàm một thông tin ý nghĩa khác, thời không chính là tương đối! Có thể tồn tại một vũ trụ bao la rộng lớn vô biên, nhưng về cấp bậc chính là Tiểu Thiên thế giới, còn bên còn lại chỉ là một hạt cát nhỏ, nhưng mà cấp bậc lại là Đại Thiên thế giới, hai bên chính là không cùng cấp độ, phẳng phát trên trời dưới đất.

Còn loại còn lại chính là loại vị diện con. Có thể tưởng tượng vị diện con chính là từ bên trong Pháp Tắc của vị diện lớn diễn hoá ra, điều này bao gồm cả không gian bên trong của cường giả.

Ví dụ, không gian bên trong túi trữ vật, chính là không gian con của nơi nó xuất thế, kết hợp nơi mà cá nhân làm ra nó học tập phương pháp chế tạo.

Thậm chí ngay cả không gian Giới Vực của Thánh Cấp cùng Đế cấp, cũng đều là do diễn hoá lấy từ bản chất Áo Nghĩa của vị diện ấy. Đây chính là căn bản xu hướng tiến hoá của các vị diện, cũng là lý do mà tồn tại các loại kế hoạch khác nhau của các vị diện.

Hãy tưởng tượng vị diện tựa như một thư viện, tri thức tuy rằng là vô hạn, nhưng mà đều là ẩn giấu cực sâu. Muốn tiến hoá tiếp, muốn tìm ra các loại thiếu sót cùng đủ loại phương diện thì phải làm gì? Đương nhiên đó chính là học hỏi ở các thư viện khác!

Đây chính là lý mà Đế cảnh cùng Thánh cảnh đối với vị diện mà nói chính là cực kỳ yêu ái, mỗi một vị diện là cầu nối với các tri thức ẩn giấu ở các vị diện khác, để đem về đối chiếu lại, để cho vị diện hoàn thiện lấy bản thân, đây chính là lý do ẩn bên trong của thương thiên khắp huyết, khi mà vị diện thấy “xót của”.

Để giải thích một cách rõ hơn, nếu một vị Đẩu Đế nào đó chủ tu lấy Thủy chi Áo Nghĩa tại Đẩu Thiên đại lực, khi đi sang Phi Vũ đại lực, hiểu ra một số loại thiếu sót, rồi khi nào đó quay về, lúc mà hân diễn hoá lấy Thủy chi Áo Nghĩa, thiên địa vị diện ấy cũng nhân cơ hội mà học hỏi.

Đây cũng là lý do mà Đế cảnh cùng Thánh cảnh có hồ là con cưng của đại lực. Thánh cảnh đã có thể nhìn thấu một chút huyền cơ nhân quả, còn Đế cảnh thì lại có thể hấp thu lấy vị diện chi lực thông qua Áo nghĩa. Tuy rằng Thánh cảnh không phải giống như Đế cảnh như vậy, bất quá thứ nhất cũng cảnh giới ngay phía trước của Đế cảnh, lại nói cũng tồn tại một số vị Thánh cảnh sử dụng chính là không gian chi lực, cũng có một chút đặc thù sức mạnh của Đế cảnh cường giả.

Thiên đạo vô tình, nhưng không có nghĩa là nó không thể suy tính. Thiên đạo cơ hồ là giống như là một cỗ máy tính khổng lồ, chương quản cơ hồ là vượt quá 51 % cổ phần của cả vị diện, bất quá đại đa số tình lực chính là để giữ lấy cho vị diện hoạt động bình thường cùng hiệu quả. Thiên đạo trên căn bản là sẽ cố gắng mọi cách để tiến hoá vị diện, về bản chất nó chính là não bộ của vị diện đấy, vậy nên sẽ dùng đủ mọi cách để tìm hiểu tri thức mới từ cách vị diện khác.

Thế nên mới xuất hiện các trường hợp vị diện tương dung, vị diện chiến trường, xuyên việt giả, giác tỉnh giả, vị diện chi từ kế hoạch, văn minh bản chất đào thải cùng giữ lại... Ở bên trong đó, vị diện chiến trường cơ hồ là phổ thông nhất, đó là thiên đạo cảm lấy Đế cảnh làm quân cờ chiến đấu, được ăn cả ngã về không.

Thắng hoàn toàn, chỗ tốt khỏi cần nói. Thua, vị diện này sẽ bị vị diện kia hấp thụ, tất nhiên hấp thụ ở đây càng mang tính chất chính là bị đồng hoá lấy, Thiên đạo theo đó cũng bị huỷ diệt hoặc bị thôn phệ. Đây cũng chính là lý do mà Thiên đạo thông thường khảo nghiệm sinh linh càng mạnh thì lời kiếp càng nguy hiểm, dễ bức ra được tiềm lực, hỗ trợ các vị đấy đạt đến cảnh giới cao hơn, cả về tâm cảnh lẫn thực lực. Nói một cách khác, gia tăng tự thân chiến lực, đâu chính là xu hướng tiến hoá của Thiên đạo. Điều này cũng đúng với các nền văn minh.

Tất nhiên, ở bên trong đó thì kế hoạch mà lợi ích hơn cả lại chính là vị diện chi từ. Thiên đạo tập trung lấy khí vận, hoặc là do nhân vật chính sở hữu một cái gì đó nằm ngoài Thiên đạo này, từ đấy Thiên đạo sẽ trợ giúp hẳn, coi như không phải khí vận thì cũng là ở mệnh cách, ở các hàm số biến thiên chuyển hoá, để rồi cuối cùng hấn đột phá, thì Thiên Đạo lúc đấy tâm tính sẽ là:

“Đại lão, tiền kỳ ta mang ngươi chạy, hậu kỳ ngươi mang ta bay, nói nhớ giữ lời a.”

Thiên đạo chí công vô tư, chỉ coi trọng giá trị. Nghe thì có vẻ thực dụng, nhưng nên nhớ một câu, thực lực càng cao trách nhiệm càng lớn. Trách nhiệm ở đây không chỉ về mặt ngữ

nghĩa là như vậy trách nhiệm, mà còn là nhân quả hệ lụy. Thiên đạo phụ trách cả một vị diện. Trách nhiệm, hay còn nói là thiên chức của nó chính là bảo vệ cùng phát triển vị diện đấy.

Nếu như coi Thiên đạo là người khổng lồ, thì trên vai của hắn chính là hàng ức tỷ tỷ mạng sống, của vô số trạng thái linh thể, của rất nhiều thứ. Có thể hắn là vô cùng thực dụng, thậm chí sinh mệnh trong mắt hắn chỉ là con số, từ đó hình thành những hành vi cơ hồ là tuyệt tình, bất quá hắn cũng lại là cá thể cao thượng nhất, chí công nhất, mọi hành động không có tự tư, mà tất cả mục tiêu chính là...

Thiên hạ thương sinh. Đó mới là lý do bên trong hắn mới tồn tại Công Đức loại vật này, vì chỉ có hắn mới xứng đáng! Bất quá, cũng tồn tại vấn đề rất lớn..

Một số cá nhân, chủng tộc bị Thiên đạo loại bỏ, họ không cam tâm, họ muốn vùng lên, chân chính nghịch thiên mà đi. Con sâu cái kiến còn có quyền vùng lên đòi sự sống, nói gì đến họ.

Thiên đạo đương nhiên sẽ không để họ phá hoại những gì mà nó cho là tốt, bên hạ xuống đủ loại thiên tai. Cả hai bên đều có lý do của mình. Một bên vì thiên hạ thương sinh, một bên là vì trong lòng tín niệm. Ai đúng ai sai? Không thể phán xét. Dù sao, đạo không có đúng có sai, bất phân thiện ác, vốn chính là cá thể tự phân định, tự định hình lấy chính mình. Hai bên đều có lý.

Tất nhiên, không phải toàn bộ Thiên Đạo đều chí công vô tư như vậy, đặc biệt là ở Thiên Đạo mà linh tria hoàn thiện. Nó rất dễ xuất hiện tư tâm, đã không còn là chân chính Thiên đạo, chí công vô tư nữa rồi. Thiên đạo loại này căn bản thường là tư tâm bé, sau rồi lớn dần, rồi cuối cùng có hai kết cục. Một là bị chính dân bản địa cường giả mật sát, lại ngưng tụ một Thiên đạo mới, hai là chính nó thành một sinh linh, vị diện triệt để huỷ diệt.

Ngoài các kế hoạch này ra, một phương thức khác mà cũng vô cùng hiệu quả của Thiên đạo tu luyện, đó chính là từ chúng sinh diễn luyện, diễn hoá sấm là vạn tượng. Phương thức này tuy chậm, nhưng mà chắc. Đó là lý do cảnh giới càng cao nhân quả cần lớn chính là vậy, trì khi chặt đứt hết nhân quả. Bất quá thiếu hụt của nó cũng rất rõ ràng, thời gian.

Thời gian không chờ một ai, ví dụ nếu như Thiên đạo mà chỉ có loại này tu luyện, vị diện này khả năng sẽ vô cùng ổn định, bất quá nguy cơ đến từ các vị diện khác lại càng lớn. Đó mới là lý do Thiên đạo trầm tư cùng vẽ, lấy tất cả mọi thứ mà nó có thể tính toán được, lên tới bàn cờ.

Cược cho đâu? Cược cho Vận Mệnh, cược cho Đại Đạo, cùng cược cho... bản thân vị diện.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 135: Duy tâm chi giới!

Quay trở lại không gian bên trong của Lưu Chính Minh, chỉ thấy lúc này hai vùng không gian đã bắt đầu tiếp xúc với nhau, thông đạo cũng đã bị biến mất. Từng âm thanh “Rầm, rầm!” không ngừng vang lên ở nơi hai bề mặt chạm trán. Có vẻ như là cả hai bên đều đang điều chỉnh lấy một số chỉ số sai lệch để có thể thuận tiện dung hợp.

Dù sao, Nê Hoàn Cung cùng Thức Hải của Lưu Chính Kinh vô cùng khác biệt so với không gian dung hợp thông thường, cả hai đều được Hỗn Chân Công điều chỉnh, vậy thành ra mức độ dung hợp không yêu cầu Lưu Chính Minh tính toán nhiều cho lắm.

Chứ còn để dung hợp hai vùng không gian bình thường, đừng nói tới vị diện, cần tu vi yêu cầu đạt đến Thánh cảnh, khi đó mới có thể khai mở ra Giới Vực Không Gian, thì cũng đạt đến sơ bộ yêu cầu để dung hợp được.

Sau một thời gian cạn một nén hương, tựa hồ như đã đồng bộ hoá đầy đủ rồi, vùng không gian Nê Hoàn cung mới sà xuống, bắt đầu hoà làm một thể với không gian Thức Hải.

Tựa như hai quả bong bóng hoà vào nhau đồng dạng, hai phần bề mặt tiếp xúc giữa hai bên bắt đầu dần dần biến mất, ranh giới cũng ngày càng trở nên mờ ảo mơ hồ, cuối cùng hoàn toàn tiêu tán lấy. Cả hai đã chính thức dung hợp lại làm một.

Bất quá như vậy vẫn còn là chưa đủ.

Chỉ thấy sau lưng Lưu Chính Minh xuất hiện một đạo hoàng sắc bé nhỏ thân ảnh, nhanh chóng lao đến ngồi ngay phía trên viên Kim Đan, và rồi cả hai bắt đầu bay lên trên không trung bay nấp bay mã, đến khi mà nó bay được đến trung tâm của cả vùng không gian này.

Thân ảnh màu vàng trên đây cảm nhận được vị trí rồi, hai tay bắt đầu bấm phát quyết, khiến cho từ bên trong viên Kim Đan bắt đầu toả ra từng đợt huyền ảo lấp lánh, ánh sáng phát ra bắt đầu len lỏi tại đủ mọi nơi, ngập tràn trong không gian.

Lúc này, viên Kim Đan tựa giống như một vầng thái dương, đem lại sinh lực cho vạn vật, quang mang vạn trượng, soi sáng cả thế gian. Nếu để ý kỹ, thì kì thực từng đạo ánh quang đó không phải là ánh sáng thuần tuý, mà chính là linh lực huyền ảo biến thành.

Ở phía bên dưới, linh ảnh Lưu Chính Minh cũng không có nhàn rỗi, xung quanh nổi lên nhàn nhạt từng đợt ý cảnh, hai mắt khép hờ, nhưng ý niệm thì không ngừng động:

“Lấy Linh Hồn làm căn cơ, lấy Tinh Thần vi thực hư, lấy Nguyên lực vi tương tác, lấy Ý chí làm dẫn đạo, lấy Đạo tâm làm cốt lõi, lấy nhục thân vi vũ trụ, lấy tri thức làm biến hoá, Duy Tâm chi Giới, khởi!”

Đứt lòi, một cỗ chấn động vô hình lấy linh ảnh Lưu Chính Minh làm trung tâm, bắt đầu lan toả. Nơi nó đi qua, vạn vật đều biến đổi.

Từ không gian cô đơn vốn được soi rọi bởi ánh sáng đến từ viên Kim Đan, bắt đầu hình thành nên sự vật. Mặt gương biến thành càn thành khôn, thành hoá thành thủy, thành sơn hà thành lõi đình, thành vì thế gian vạn vật, diễn hoá qua sấm là vạn tượng.

Âm dương, tứ tượng, ngũ hành, bát quái, cửu cung..... tất cả đều tan và lập.

Cuối cùng, sau một đoạn thời gian trôi qua, thế giới cũng đã diễn hoá được đầy đủ. Cả một vùng không gian ban cô tịch ban đầu giờ đã biến thành thế ngoại đào viên, có dãy núi trùng trùng điệp điệp, có ngàn sông ngàn hồ nối liền liên tiếp, có từng cánh rừng bát ngát,... Ở ngay phía bên trên, thay vì một khoảng trống không thì nay đã trải đều tinh thần, thậm chí cả nhật nguyệt cũng tồn tại cùng lúc, ánh quang toả sáng muôn nơi.

Đến khi Lưu Chính Minh mở mắt ra, hắn đã thấy trước mặt chỉ toàn một màu xanh của cây cối, phía trên có từng đoá hoa toả hương thơm mát. Hắn nhẹ nhàng đưa tay lên cảm thụ một cánh hoa, một bên mở miệng cảm thán:

“Tinh túy ngưng kết từ bản nguyên tâm linh của ta, ở trong đó trộn lẫn Linh hồn chi lực, tinh thần chi lực, tinh huyết chi lực, ý chí lực, niệm động lực,... thuần khiết vô cùng a.”

Nói xong hắn mới bắt đầu tiến lên phía trước, hai tay gạt lấy dần cây đang che khuất tầm nhìn, và rồi một công trình kiến trúc cực kỳ đặc biệt đập vào mắt hắn.

Đó là một toà tháp, một toà cực kỳ độc đáo tháp. Kiến trúc của nó phải gọi là độc nhất vô nhị, ít nhất theo Lưu Chính Minh là như vậy. Tháp cao khoảng chừng mười tầng, có tầng quanh thân sở hữu từng đoàn ký tự đang phát sáng, có tầng thì có từng đoàn thanh khí lượn lờ, kết hợp với kiến trúc ngôi cung uốn lượn tựa như Tiên cung, cũng lại có tầng trang trí một mảnh huyết sắc, tựa như tầng sâu thẳm của địa ngục Tu la,... Mỗi tầng ở đây đều có một loại phong cách khác nhau, và tựa như mỗi một lúc đều sẽ có biến đổi.

Nhìn lấy công trình kiến trúc này, Lưu Chính Minh không có chút nào lạ lẫm, bởi vì hắn biết được đây kì thực chính là cái gì, hay có thể nói, hắn hiểu rất rõ về toà tháp này.

Đây chính là “Đạo Tâm chi tháp!”, một loại khái niệm diễn hoá hình ảnh của Lưu Chính Minh. Toà tháp này tương trưng cho đạo tâm của hắn, một ngày mà nó sụp đổ, cũng có nghĩa là đạo tâm của hắn sụp đổ. Ngày mà toà tháp này cao vượt qua cả thương khung, có nghĩa là hắn đã thành được đạo!

Lưu Chính Minh cũng không có chần chờ gì, nhanh chóng bước vào tầng thứ nhất của toà tháp. Vừa mới vào, hắn đã chợt có chút sững sốt khi phát hiện ra bên trong lại khác hoàn toàn với cả về cô kính bên ngoài... Đó là một chiếc máy tính, lơ lửng ngay tại trong khung trung, với một màn hình lập thể ba chiều, toả ra một màu thanh sắc dễ chịu, đậm chất công nghệ hiện đại.

Ở phía trước bàn máy tính, chính là nguyên anh lúc này đang lấy Kim Đan làm ghế ngồi, đôi tay nhỏ bé ngồi nghịch trên bàn phím. Lưu Chính Minh thấy vậy mới tiến đến, hỏi:

“Người đang làm gì vậy? Kiểm tra khả năng tính toán diễn dịch sao?”

Nguyên anh cứ thế không quay đầu lại, vẫn tiếp tục làm việc, miệng nói:

“Đứng! Ta đang kiểm tra tất cả các chỉ số liên quan đủ các thể loại cảm giác cùng cường độ khống lực, từ đó bắt đầu chuyển đổi thông tin phân tích nữa. Nên nhớ rằng không gian Tâm Linh chi giới này của người là liên kết với tất cả các không gian tiềm ẩn khác trong cơ thể, trong từng tế bào. Hiện tại thì sau khi hình thành Tâm Linh chi Giới, năng lực tính toán của người được nâng lên một độ cao đáng kể, ta dự đoán là do sự phối hợp giữa các phần tử tốt hơn rất nhiều.”

“Độ tính toán thôi diễn lên cao bao nhiêu?”

“Chỉ ít theo cảm nhận của ta chính là 2000%, hoàn toàn giống như trong dự định. Ngộ tính của người tăng gấp đôi, hiệu quả vận chuyển linh lực cũng có xuất hiện đề thăng, kèm với khả năng kiểm soát năng lượng nữa. Và hiện tại, người đã là Nhập Thần cảnh!”

“Tốt, vậy đợi ta ra ngoài đối phó lũ kiếp về sau xong thì chúng ta sẽ suy tính tiếp.”

“Ừm!”

Đây kì thực chính là một trong những lý do mà Lưu Chính Minh rất yêu thích lựa chọn ngưng tụ nguyên anh, nó có thể thay hắn làm rất nhiều việc, cũng đồng thời là một con át chủ bài lớn vô cùng hữu dụng, quả nhiên là best sp.

“Hừm, đã nhận của ta nhiều như vậy chỗ tốt thì sẵn sàng bị bóc lột lao động đi.” Lưu Chính Minh nghĩ thầm trong lòng.

Ở tại bên trong Duy Tâm chi Giới, nguyên anh đột nhiên không tự chủ được rung mình một cái, hắn nheo mắt:

“Vừa rồi vừa mới bị rùng mình, theo như ta được biết cái này là có nghĩa là có ai đó đang “thăm thương trộm nhớ” ta đây. Bất quá cũng có hai vấn đề. Thứ nhất ta là nguyên anh của bản tôn, có gì là có mặt của hắn công, đầu đến phiên ta? Thứ hai là ta vừa mới xuất thế, ngay cả Căn Minh Nguyệt cũng không biết là ta có tồn tại cơ mà, vậy thì đáp án chỉ có thể là một người...”

“Hồn dân bản tôn! Mơ tưởng bóc lột lao động a!”

...

Ở ngoại giới, thân ảnh Lưu Chính Minh cũng bắt đầu từ trên không hạ xuống. Đôi mắt hắn mở ra, mắt phải mang theo một màu đỏ tươi yêu dị, mắt trái mang theo một màu trắng tinh khôi, liên tục chuyển đổi. Cảm nhận được lực lượng bùng phát bên trong cơ thể mình, Lưu Chính Minh nắm chặt hai bàn tay, âm thầm cảm thán:

“Quả nhiên là lựa chọn này là chính xác. Ta so sánh ta lúc trước mạnh hơn có thể gọi là gấp bội để hình dung. Thần niệm đạt đến 10 km, mức độ năng lượng so sánh lúc trước cơ hồ là gấp đôi. Toàn bộ thuộc tính đều được đề thăng được tầm 10 vạn điểm thuộc tính, tuy rằng là đối lực lượng không phải là quá mức đáng kể bất quá đối với những thuộc tính còn lại thì cũng là tăng đến vô số lần rồi.”

“Sở hữu Duy Tâm chi Giới phụ trợ, khả năng khống chế lực lượng được đẩy mạnh, phối hợp với bộ Bạch Nhãn, Tà Luân Nhãn, Tiên Nhân chi thể, tuy rằng chưa tiến hoá được tới cuối cùng, nhưng vẫn là một sự phụ trợ không hề nhỏ a. Tính toán lại mà nói, tuy rằng khả năng bộc phát sức mạnh trên căn bản là gấp gần 5 lần, bất quá là thủ đoạn tăng lên rất nhiều, khiến cho toàn diện chiến đấu thì thực tế ta hiện nay có thể nói là gấp 10 lần so với lúc trước, thậm chí còn có thêm một loại át chủ bài mới hoàn toàn.”

Lưu Chính Minh thân ảnh nhanh chóng tiêu thất tại bên trong căn mật thất, cũng chỉ trong mấy cái nháy mắt về sau hắn đã lại đứng trên đỉnh núi Phá Hiên, y phục cũng đã trong nháy mắt thay lấy, thành một bộ bạch lam áo bào, thiết kế ngược lại cũng có phần độc đáo.

Hắn đôi mắt ngược nhìn lấy thương khung, miệng lầm bầm:

“Ai, tính toán Lăng Ba vi Bộ đạt đến Phiêu Hốt Nhược Thần, hiện tại ta thậm chí mỗi lần mơ hồ vượt qua giới hạn âm thanh đều đã không còn có cảm giác cản trở lấy nữa rồi, quả thật theo một cách nào đó chính là không khí gần như là lướt qua người ta, rào cản âm thanh cũng theo đó giảm nhẹ nhiều.”

“Nhưng mà mặc dù Lăng Ba vi Bộ bản này đã trải qua hệ thống biến đổi, đạt đến Thiên Phẩm thân pháp, bất quá năng lực chủ yếu của nó vẫn là ở khả năng lấy chiến đường chiến, cũng biến hoá không lường, đối tốc độ phi hành nhưng là chỉ được cái giảm nhẹ bớt áp lực không khí mà thôi, xem ra ta cũng sẽ cần một bộ thân pháp mới.”

“Bất quá việc đây vẫn là cứ để sau, cứ hoàn thành độ kiếp đi đã. Ta cũng đang nóng lòng muốn biết thiên kiếp lần này uy lực sẽ như thế nào đây?” Lưu Chính Minh vừa nghĩ, xung quanh hai đôi bàn tay cũng mơ hồ xuất hiện một loại năng lượng huyền ảo.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cảm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 136: Lục bát thiên kiếp!

Miêu tả thì nhiều mà làm thì nhanh, ẩn ẩn phía trên từng tầng mây trắng, bỗng xuất hiện một đám mây đen, trên thân mang theo nồng đậm Lôi Đình chi lực. Mây đen nhanh chóng to ra, khiến cho mây trắng xung quanh hoặc là dạt đi hoặc sẽ bị hấp thu, khiến cho trên bầu trời bắt đầu hình thành từng đường vòng cung không lồ kết thành từ những gợn mây, với trung tâm chính là một toà Hắc Sắc Kiếp Vân, trên thân lấp lánh điện quang.

Dần dà, từng đợt thiên uy nồng đậm bắt đầu buông xuống đại địa, khiến cho cỏ cây không thể không phục tùng mà cúi người xuống, làm vô số muông thú trong lòng thấp thòm sợ hãi.

Lục Bát Thiên Kiếp, bao gồm 48 đạo kiếp lỗi, phân làm tứ trọng. Đệ tam trọng đầu khảo nghiệm nhục thân, tinh thần; đệ tứ trọng liền mang theo linh hồn công kích. Mỗi trọng chính là thập nhị đạo.

Giống như hai lần trước, thiên uy cũng có quét xuống qua Lưu Chính Minh, nhưng cũng không thể làm hắn có bất cứ dị động nào. Bất quá sắc mặt của hắn cũng lại dần chuyển sang ngưng trọng.

“Khí thế này...? Tựa hồ có thể sánh ngang với Bán Bộ Nhập Hoá? Đối với ta mà nói hiện tại hoàn toàn là có thể tiện tay mà diệt, bất quá đây cũng chỉ là đạo lỗi kiếp đầu tiên, nếu như khỏi đầu đã là như vậy rồi thì đệ tứ trọng sẽ như thế nào? Nhập Hoá trung kỳ, hậu kỳ? Bất ta sống sót qua công kích vượt tận hơn một đại cảnh giới, thật sự là quá xem trọng ta a.”

Lưu Chính Minh nhíu mày suy nghĩ.

Tuy rằng Lưu Chính Minh độ kiếp chính là Siêu Thánh Nhập Thần, bảy quả trải qua một lần “chiến công oanh liệt” đỡ được cả lỗi kiếp của Lão trưởng lão, lại trải qua một lần tự thân nâng cấp bậc lỗi kiếp giai đoạn Siêu Phàm Nhập Thánh lên hoàng sắc lỗi kiếp, điều đó dẫn đến lỗi kiếp lần tiếp theo được dùng để đối phó hắn thì sẽ ngày càng mạnh, mới bắt đầu đã có cường độ ước chừng Bán Bộ Nhập Hoá.

Nếu như Thiên Đạo cũng có sổ đen, vậy Lưu Chính Minh khẳng định cũng là một trong số những cái tên chói lọi nằm trong đấy. Đương nhiên, bảng danh sách này sẽ chỉ gồm ba thể loại, một là loại thiên tài cho đến tuyệt thể thiên kiều; loại thứ hai chính là không biết tự lượng sức mình, thùng rỗng kêu to, xúc phạm Thiên đạo; loại còn lại thì không phải nói, thương thiên hại lý, ảnh hưởng quá lớn đến sự phát triển của vị diện, khiến cho cả khu vực nói hắn tung hoành chừng khí mù mịt, ngoài ra cũng còn có một số trường hợp tương đối đặc biệt khác.

Kỳ thực đối với thiên kiều nhóm mà nói, Thiên Đạo hạ xuống thiên phạt mạnh mẽ hơn hoàn toàn không phải là có ý định gây khó dễ, mà đây chính là cơ hội hiếm có khó được rèn luyện. Nhưng mà tất nhiên, vẫn là cần phải rõ ràng lực lượng của mình, dù sao Thiên đạo vẫn là chí công vô tư, đối với thiên kiều nhóm chà qua là nó nâng cao cấp bậc lên thôi, ti lệ độ khó nhưng là không có dễ hơn chút nào.

Còn đối với loại thùng rỗng kêu to, xúc phạm Thiên đạo các loại, có chết thì cũng hãy trách chính mình không đủ thực lực, mà vẫn còn ở đây trang cái gì bức? Không tìm đường chết thì sẽ không chết. Dù sao mặc dù Thiên đạo vô tình, nhưng nó cũng là có uy nghiêm.

Còn loại thứ ba, loại này nhiều lúc sẽ không chỉ là bị Thiên Đạo ban tặng lỗi kiếp để đi dự tiệc nhảy dưới địa phủ, mà thậm chí còn là ở dưới Thiên đạo thao túng lấy vận mệnh đi gặp lấy nhân vật chính, trên thân phụ tải khí vận.

Tất nhiên, nếu như là kẻ này mà có thể phân sát lại được “Khí Vận Chi Tử” vậy thì cũng là có xứng đáng để Thiên Đạo đầu tư, thế mới nói làm Khí Vận Chi Tử đời sống cũng đâu có dễ dàng? Nếu như hắn chết, cũng chỉ là vậy mà thôi, khí vận lại quy Thiên đạo.

“Tới a!” Lưu Chính Minh hô lớn.

Tựa như chỉ chờ có hắn một câu nói đó, một đạo cam sắc lỗi điện từ trong Kiếp Vân đánh ra, nơi nó đi qua, không khí bị hun nóng tới mức bị phân hoá thành từng mảnh nhỏ hơn, phát ra từng tiếng nổ tựa như pháo hoa tại trên không trung, kéo theo sau cũng là mấy đạo cam sắc khác, hung hăng bổ xuống.

Lưu Chính Minh cũng không có kinh thường, tâm niệm nhất động, Xích Ngọc Kiếm hiện ra trên tay, từng đợt kiếm pháp sắc bén được thi triển, trong nháy mắt chém đoạn cả 12 đạo lỗi kiếp.

12 đạo Lôi Kiếp này tuy rằng tùy tiện một đạo có thể đánh được một tên Bán bộ Nhập Hoá tới mức hoại nghi nhân sinh, cộng tổng lại cũng đủ để cứu tử nhất sinh, bất quá Lưu Chính Minh lại mạnh như nào, nhục thân cùng mức độ năng lượng tăng trừ chưa nói tới, liền nói tại Kiếm đạo bên trên tạo nghệ cũng là hiếm ai sánh bằng, càng không cần phải nói có thêm Bạch Nhãn cũng Tả Luân Nhân phụ trợ, nhìn gần như rõ ràng quỹ tích di động của thập nhị đạo lỗi kiếp, từ đó dựa vào nguyên anh tính toán, kết quả mỗi một đạo lại chỉ cần một kiếm là đủ.

Chém hết mười hai đạo về sau, chính là giai đoạn chuyển giai giữa đệ nhất trọng cùng đệ nhị trọng, cũng là thời gian mà Thiên Đạo để cho tu sĩ kịp thời nghỉ ngơi, hồi tức lại, điều chỉnh tâm thần, cần thuốc hoặc là đồp cùng luyện hoá đan dược hay là cảm ngộ một chút tạo nghệ.

Đừng xem thường khoảng thời gian ngắn này, nó đã từng giúp cho vô số tu hành giả tránh khỏi thân tự đạo tiêu, mỗi một khắc thời gian đều có thể khiến bọn hắn tránh được vận kiếp bất phục kết cục, dù sao độ kiếp loại hình này cần tập trung tuyệt đối, một phút lơ là sẽ triệt để xong đời ngay.

Tất nhiên, Lưu Chính Minh thì cũng không có mất công nhiều như thế, hắn căn bản là không bị một chút tổn thương nào, chỉ cần một hơi hô hấp tập trung tinh thần là đủ rồi. Bất quá lúc này hắn vẫn không có rời mắt khỏi đoàn Hắc Sắc Kiếp Vân, thông qua hệ thống giám định hắn cũng biết được tên gọi cụ thể của đoàn cam sắc lỗi kiếp này.

Đây trên một cách nào đó về mặt nào đó thì chính là hoàng sắc lỗi kiếp nâng cấp bản, tên đầy đủ là Cam Bảo lỗi kiếp, cũng không phải là quá đặc biệt, chỉ được cái là uy lực tăng cường rất nhiều mà thôi. Giống như hiện tại mà nói, tuy rằng hiện tại lỗi kiếp bản chất vẫn là Nhập Thần lỗi kiếp, bất quá chỉ đến đệ nhị trọng là đã đủ cùng Nhập Hoá cảnh bên trong tâm thường người giao phong rồi, mạnh hơn cả một đại cảnh giới.

Thời gian ngắn ngủi trong nháy mắt trôi qua, Kiếp Vân lại một lần hạ xuống lỗi kiếp, bất quá lần này mỗi đạo đều là lại có cực lớn đề thăng về mặt cường độ, uy lực hơn xa đệ nhất trọng.

Bất quá chỉ thấy Lưu Chính Minh đuôi lông mày hơi nhấc lên, không gian trước mặt hắn tựa hồ bị biến đổi, hình thành một đạo vô hình bích chương hình cầu bao trùm xung quanh thân hắn 5 m, lại được gia cố bởi [Kết Lục], ngăn lại đám cam sắc lỗi điện phía trước.

“Bùm bùm bùm!” Từng âm thanh vang lên giống như là máy bay nã bom một dạng. Chỉ thấy sau khi hứng trọng thập nhị đạo lỗi kiếp oanh tạc, lớp Thời Gian Kiếm Vực vẫn còn giữ nguyên ở đây, chỉ có điều là cũng đã bị vỡ lấy gần được một nửa.

Nếu đổi lại phổ thông Nhập hạ cảnh mới lĩnh ngộ được đệ nhất trọng Linh Vực, ắt hẳn linh vực lúc này đã bị phá vỡ rồi, thế nhưng mà đến cả đạo phòng thủ của Lưu Chính Minh cũng không phá nổi, phải chăng đạo này lỗi kiếp yếu như vậy?

Cũng lại qua một đoạn thời gian, lần này Lư Chính Minh cũng không có coi thường, Lý Bạch Kiếm Pháp cùng Thời Gian Kiếm Vực cộng đồng tiến thối, cuối cùng mới có thể hữu kinh vô hiểm vượt qua, tất nhiên, toàn thân vẫn là không một vết thương.

Bất quá đến đệ tam trọng lõi kiếp rồi thì mỗi đạo công kích đều tựa Nhập Hoá cảnh sơ kỳ viên mãn, đối với Nhập Hoá cảnh sơ kỳ cường giả thông thường thì là không chết cũng là trọng thương, coi như là thiên kiều thì cũng phải tróc một lớp da, muốn chỉ dùng lĩnh vực phòng ngự ít nhất phải là tam trọng Chân Lĩnh Vực, hoặc đối Lư Chính Minh thì cũng phải là nhị trọng Thời Gian Kiếm Vực.

Bất quá trọng điểm vấn đề không phải ở đấy, mà đó chính là ở đệ tứ trọng. Đây cũng là lần đầu tiên Lư Chính Minh cảm nhận được nguy hiểm cảm giác khi đối đầu với lõi kiếp.

“Đệ tứ trọng thuật biến, kết hợp với lĩnh hồn công kích. Hiện tại thì dựa theo khí tức của Kiếp Vân, kèm với cường độ của đệ tam trọng, ta có thể suy đoán được là đệ tứ trọng này khẳng định có thể so sánh được Nhập Hoá cảnh trung kỳ cấp bậc, thậm chí còn ẩn ẩn có khả năng là Nhập Hoá cảnh trung kỳ viên mãn, không thể coi thường, tuyệt đối phải dùng toàn lực ứng phó.” Lư Chính Minh tự nhủ.

Sau lưng hắn cũng lại hư huyền ra mấy đạo phân thân, mỗi đạo đều cùng bản tôn khí thế không có quá nhiều chênh lệch, nếu có thì chỉ là nguyên anh không được đầy đủ như bản thân mà thôi, cũng không thể dùng nguyên anh sống lại được.

Nhân tiện nói luôn, phân thân của Lư Chính Minh hiện tại vẫn là không có, bởi ý chí lực không đủ mạnh duyên cớ. Lư Chính Minh hiện tại ý chí lực nội tâm có thể là vô cùng lớn, kèm với cả Duy Tâm chi Giới tôi luyện, đã đạt đến đáng sợ trình độ.

Có thể nói, tuy rằng ở bên ngoài hắn mới chỉ tu luyện được có gần 8, 9 tháng, bất quá tại bên trong nội tâm thế giới, hắn đã kinh lịch thậm chí là cả ngàn năm. Bất quá ngàn năm này là mạng tính chất tu luyện, kiên trì đạo tâm chứ cũng không phải là trải qua sóng gió đời người, thành ra là cũng chỉ khiến hắn quyết đoán cùng kiên nhẫn hơn mà thôi, gặp nguy mất không đổi sắc chính là đạo lý này.

“Đình hoãn!”

Từng đạo Cam Sắc Lôi Điện từ trên Kiếp Vân loé sáng, uy lực chấn động không gian, hướng về phía Lư Chính Minh chính là oanh kích.

Lư Chính Minh cũng phản ứng rất nhanh, trong miệng hét:

“Khai hoà!”

Thì ra toàn bộ phân thân trên tay, bao gồm cả chính bản lúc này Xích Ngọc Kiếm đều đã đổi sang dạng khác, súng bắn tia trạng thái - Xích Ngọc Súng.

Chỉ thấy từng đợt quang mang chọt loé từ họng súng, nhanh chóng bắn lấy từng đạo lôi điện, trong tức khắc khói bụi mờ mịt, liên tục không ngừng nghỉ.

Đừng có xem thường đội hình bắn tia của Lư Chính Minh, đây chính là một trong các chỗ dựa của hắn. Mỗi một khẩu Xích Ngọc Súng đều là Hoàng phẩm cấp bậc, chính là Vũ Cấp Thượng Phẩm, lại thêm năng lượng cùng kiếm ý và đạo ý của Lư Chính Minh ở bên trong, tập hợp đội hình xong, coi như là Nhập Hoá cảnh đỉnh phong cũng có vượt qua bảy thành vẫn lạc, bất quá đến Bán Bộ Hoàn Hư thì chỉ còn là tứ thành, viên mãn thì còn hai thành, đối Hoàn Hư cảnh sơ kỳ thì còn chưa được nửa thành.

“Không xong!” Bất quá nhìn lấy mấy đạo cam sắc Lôi Kiếp bị từng viên đạn đánh trúng về sau, Lư Chính Minh lộ ra một cổ khó tin thần sắc.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cầm* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 137: Lôi kiếp tương đương nhập hoá đỉnh phong, bán bộ hoàn hư?!!

Điều gì khiến cho Lư Chính Minh giật mình đến như vậy, đó dù sao cũng chỉ là Lôi Kiếp có đủ sức mạnh trọng thương được Nhập Hoá cảnh trung kỳ thôi mà?

Không. Lôi Kiếp năng lượng vật chất đúng là chỉ có tương đương Nhập Hoá cảnh trung kỳ, bất quá năng lượng lĩnh hồn mà nói...

“Nhập Hoá cảnh đỉnh phong! Thậm chí còn có thể so sánh Bán Bộ Hoàn Hư chi cảnh!” Lư Chính Minh trợn mắt, trong đầu vô số suy nghĩ liên tục xuất hiện.

“Không đúng, làm sao lại có thể xuất hiện được Nhập Hoá cảnh đỉnh phong Lĩnh Hồn chi Kiếp? Nếu coi như ban đầu cả về lĩnh lực lẫn lĩnh hồn đều là Nhập Hoá cảnh trung kỳ thì bây giờ là đỉnh phong cũng không có gì kỳ quái, nhưng mà ban đầu rõ ràng chỉ là Bán Bộ Nhập Hoá, đến tận đạo thứ ba mới là Nhập Hoá sơ kỳ viên mãn, đạo này về mặt lĩnh lực cũng là Nhập Hoá trung kỳ, duy chỉ có lĩnh hồn lực!”

“Trước giờ ta chưa bao giờ có nghe nói qua bất cứ điều gì mà độ kiếp cấp bậc lĩnh lực cùng lĩnh hồn khác biệt rõ ràng thế cả, nếu không thì sinh linh sống ra sao? Lần này còn quá đáng hơn, lĩnh hồn lực lại còn ẩn giấu khí tức bên trong lĩnh lực, nếu không phải ta đánh tan được lĩnh lực thì cũng không phát hiện nổi.

Nếu vậy thì lý do chỉ có thể là...” Lư Chính Minh trong lòng xuất hiện một cái suy đoán.

“Chẳng lẽ do ta đẹp trai quá, trời cao đổ kị anh tài chăng?”

Bất quá đương nhiên, suy nghĩ về suy nghĩ, ngạc nhiên về ngạc nhiên, Lư Chính Minh phản ứng cũng không hề chậm, tất cả phân thân đều lao ra bảo vệ hắn, Xích Ngọc Súng vẫn không ngừng khai hoà, hồng làm giảm bớt lấy uy lực của 12 đạo công kích lĩnh hồn kia.

Bất quá đương nhiên, tuy rằng là Xích Ngọc Súng cũng sở hữu tự thân công kích lĩnh hồn, bất quá đối với khả năng chường khổng vũ khí hiện nay của Lư Chính Minh, hắn có thể truyền vào được tận những 10000 năng lượng điểm cho một phát bắn của Kar98 dị phiên bản, đây hoàn toàn tương đương với tổng bộ năng lượng của một tên Nhập Thần cảnh sơ kỳ hậu kỳ viên mãn, đặc biệt là đối lĩnh hồn sức mạnh càng kinh khủng hơn.

Bất quá bên kia thì thế nào, 12 đạo lôi đình này, đạo yếu nhất cũng là lĩnh hồn tương đương Nhập Hoá cảnh đỉnh phong viên mãn, đạo mạnh nhất là tương đương Bán Bộ Nhập Thần, đâu phải những viên đạn này có thể chiến thắng, cùng lắm cũng chỉ có thể giảm bớt tầm một phần mười lực lượng mà thôi.

Nhanh như cắt, cả mười hai đạo đã đâm xuyên qua mấy thân ảnh phía trước, khiến cho chúng vỡ nát thành hư huyền, trực chỉ Lư Chính Minh. Phải nói thật, nếu như lấy cảnh giới lĩnh

hồn hiện tại của hán mà nói, đến tận mười hán cũng không đủ để 12 đạo lôi kiếp này giết.

Bất quá, Lư Chính Minh vẫn không có hoảng loạn, chỉ là trong lòng câu thông nguyên anh:

“Đã đến lúc cần người phát huy rồi.”

“Yên tâm, theo tính toán của ta, tỉ lệ thành công chính là 9 thành 9. Bất quá đau khổ người sẽ phải chịu là vô cùng lớn đấy, dù sao nỗi đau này thậm chí còn đủ để tê liệt linh hồn. Đặc biệt, chịu tẩy lễ về xong, người cần cấp tốc dưỡng thương, không chỉ vì linh hồn mà cũng vì tính lực, ít nhất 6 ngày.”

“Không vấn đề! Đau đớn thì sao, nếu như một chút đau đớn này cũng không chịu nổi thì làm sao có thể vấn đĩnh được các cảnh giới cao hơn? Người không thấy những người kia ư? Tuy họ là người phạm, chịu vô số tra tấn mà vẫn còn có người chịu được, huống chi ta ở đây là một tu sĩ!”

“Được, dù sao ta cũng là người, suy nghĩ của hai ta chính là một, đã quyết định rồi là sẽ không bao giờ thay đổi.” Nguyên anh nghe vậy bèn gật đầu, thân hình nhỏ nhắn của nó bỗng bật phát ra từng đợt quang mang rực rỡ, bắt đầu tác động lên Lư Chính Minh chân thân, đôi mắt phát sáng.

Lư Chính Minh cảm nhận được như vậy về sau, hướng về 12 đạo lôi kích trước mặt mỉm cười:

“Tới đi! Để xem Duy Tâm chi Giới của ta lợi hại hay là lôi kiếp nhà người lợi hại!”

Cùng lúc đó, một luồng huyền ảo không thể thấy được bằng mắt thường cấp tốc bao quanh người hán, tựa giống như cương khí hộ thể, bất quá lại thâm ảo hơn nhiều.

Linh hồn áo giáp!

Mượn nhờ lấy Duy Tâm chi Giới năng lượng chuyển hoá, toàn thân đủ loại sức mạnh trong người Lư Chính Minh ngưng kết lại thành Linh Hồn áo giáp. Đây là một loại đối năng lượng vận dụng cấp bậc sâu hơn, cũng là một loại thủ đoạn chính mà Hồn Chân Công thiết kế.

Linh lực hoá Linh Hồn Lực! Tinh thần lực hoá Linh Hồn Lực! Sinh cơ lực lượng đến từ Tiên Nhân chi thể cùng Bất Diệt Linh Viêm chuyển hoá linh Linh Hồn Lực!

Dạng này phòng ngự thậm chí còn có thể bảo vệ hán trước cả Bán Bộ Nhập Thần cảnh, vô cùng mạnh mẽ. Từng đạo lôi kiếp bắt đầu đánh lên thân thể Lư Chính Minh, lực lượng khủng bố không ngừng tác động vào tận sâu trong linh hồn hán, khiến cho Lư Chính Minh đau đớn không thôi, trán hiện đầy gân xanh, thậm chí ngay cả Duy Tâm chi Giới cũng có chút lung lay.

Bất quá tựa như nguyên anh đã tính toán, hiện tại lôi kiếp đã không thể tính toán là nguy hiểm đối với hán nữa, mà hoàn toàn đã thành công cụ rèn luyện cho Duy Tâm chi Giới.

Kì thực đây chính là chủ ý của Lư Chính Minh, Hán sau khi phân tích đã làm ra sơ bộ phán đoán rằng đợt linh hồn chi kiếp này tuyệt đối là nhằm vào Duy Tâm Chi Giới, dù sao thì Duy Tâm Chi Giới cũng là vô cùng khủng bố, đồng thời cũng là rất có tiềm năng, thế nên Thiên Đạo khẳng định sẽ coi trọng, bất quá lúc trước hán nhưng là đúng không biết chuyện này sẽ xảy ra.

Nếu không thì hán cũng không chết được, dù sao hán vẫn còn có điểm dự trữ, chỉ cần mua món đồ có hiệu quả là được ngay.

Thế nên hán mượn nhờ phân thân giảm bớt một chút uy lực của lôi kiếp, đồng thời cũng tính toán lấy cường độ và cách ứng phó. Vậy nên là hán chọn: Rèn luyện lấy Duy Tâm Chi Giới. Dù sao Duy Tâm Chi Giới cũng mới xuất thế, cần phải trải qua trui luyện thì mới có thể trưởng thành tốt được, và khả năng cao cũng là Thiên đạo tính sẵn rồi, đồng thời cách này cũng là có nhiều diệu dụng.

“Keng! Ký chủ nhận lấy Lôi Kiếp tẩy lễ, linh hồn lực nhận được tăng trưởng, Duy Tâm chi Giới nhận được trui rèn, trong quá trình nhận được 5000 điểm Linh Hồn Lực, 5000 điểm Tinh Thần Lực cùng 10000 điểm Linh Lực.”

“Keng! Ký chủ nhận lấy Lôi Kiếp tẩy lễ, linh hồn lực nhận được tăng trưởng, Duy Tâm chi Giới nhận được trui rèn, trong quá trình nhận được 5000 điểm Linh Hồn Lực, 5000 điểm Tinh Thần Lực cùng 10000 điểm Linh Lực.”

“Keng! Ký chủ nhận lấy Lôi Kiếp tẩy lễ, linh hồn lực nhận được tăng trưởng, Duy Tâm chi Giới nhận được trui rèn, trong quá trình nhận được 5000 điểm Linh Hồn Lực, 5000 điểm Tinh Thần Lực cùng 10000 điểm Linh Lực.”

Từng đợt lôi đình vờn quanh thân thể hán, liên tục cố gắng thâm thấu vào bên trong lớp vỏ bọc, nhưng hiện tại thì lại càng giống tôi luyện lấy lớp vỏ hình bích chương đấy, nhưng đặc biệt, bên trong Duy Tâm Chi Giới đầy thể mà bắt đầu xuất hiện từng điểm điện mang.

...

Tầm nửa canh giờ về sau, một thân ảnh cả người ngã vật ra đất, y phục cũng có nhiều vết rách, nằm thờ đốc hồn hên:

“Cuối cùng cũng xong, may mà lần trước ta trải qua tại Linh Hồn Thức Hải kiên nhẫn rồi nếu không thì Duy Tâm chi giới cũng không duy trì được. Thôi đi thôi, ta cần phải nghỉ ngơi đã.”

Nói xong tay hán vớ lấy Lôi Kiếp bản nguyên bên cạnh, đây là Thiên Đạo hạ xuống cho hán, và lần này thì Lôi Kiếp Bản Nguyên to hơn lần trước. Thân ảnh Lư Chính Minh bỗng bồng bềnh bay xuống khu vực suối nước nóng.

...

“A, thật là sáng khoái, cuối cùng ta cũng khôi phục hoàn toàn, đồng thời cũng hội ổn định lấy được khí tức.” Lư Chính Minh đứng dậy tại chỗ, vươn vai duỗi người. Gần một tuần qua hán chỉ là ngâm mình trong suối nước nóng mà thôi, nghĩ động dậy thực sự là khó khăn, đành phải dùng linh lực để cho thêm một chút thuốc thang bồi bổ.

Giờ đây sau hơn sáu ngày tĩnh dưỡng, Lư Chính Minh giờ cũng đã lại một lần nữa tinh thanh khí sáng. Hán nhanh chóng lấy y phục mặc vào người, tâm niệm nhất động, bảng hệ thống hiện ra:

『 ❶ Thông tin nhân vật ❷ 』

《 Kí Chủ 》: ❶ Lư Chính Minh ❷ Y Thánh

《 Trạng Thái 》: ❶ 100%

《 Công Pháp 》: ❶ Hồn Chân Công

《Thần Pháp》:【Lăng Ba Vi Bộ】

《Kỹ năng》:【Lý Bạch Kiếm Pháp (NĐTS)】

【Vạn Kiếm Quy Tông (NĐTS)】

【Chu Thiên Tinh Thần Hạ Phàm Kiếm (LHTT)】

【Quỳnh Thiên Phong (LHTT)】

【Hầu Tử Thâu Đào (ĐĐNT)】

【Hắc Hổ Đào Tâm(SKMK)】

【Tam Thiên Niên Thống Khô (ĐĐNT)】

《Kỹ năng》:【Thanh Tẩy (Lv?)】

《Bí thuật》:【Sưu Hồn Thuật (SKMK)】

《Trang Bị》:【Xích Ngọc Cầu】【Giày Thép】

《Cánh Giới》:【Bạc hai lục trọng địa】

【Siêu Thánh Nhập Thần sơ kỳ】

【12047/ 19999999】

【Kim Đan: 18 chuyển】

《Thần Niệm》:【10 km】

《Thế Giới》:【Duy Tâm Chi Giới (Đệ Nhất Cảnh)】

《Năng Lượng》:【3000000/ 3000000】

《Thần Thông》:【Phân Thân (Lv6) (+)】【Bạch Nhân (Lv20) (+)】

【Tà Luân Nhân (Lv20) (+)】

《Dị Năng》:【Kết Lục (Lv10) (+)】

《Thế Chất》:【Tiên Nhân Thể(Lv1) (+)】

《Ý Cảnh》:【Thái Dương Kiếm Ý (6 đoạn)】

【Thái Âm Kiếm Ý (6 đoạn)】

【Thiếu Dương Kiếm Ý (6 đoạn)】

【Thiếu Âm Kiếm Ý (6 đoạn)】

【Lôi Đình Dao Ý (8 đoạn)】

《Linh Vực》:【Thời Gian Kiếm Vực (Đệ nhất trọng) (Nguy) (Dung hợp)】

【Khả năng mở rộng: ĐK 100m】

《Tiên Thiên Linh Vật》:【Bất Diệt Linh Viêm】

▮ Stats ▮ :

《Hp (Máu)》:【2070300】

《Str (Lực lượng)》:【2304000】

《Speed (Tốc độ)》:【360680】

《Int (Độ suy tính)》:【4640360】

《Wit (Vận tốc suy nghĩ)》:【4560490】

《Men (Cường độ tinh thần)》:【626300】

《Soul (Cường độ linh hồn)》:【625860】

《Dex (Độ linh mẫn)》:【4654000】

《Acc (Độ chính xác)》:【250600】

《Def(Phòng ngự)》:【1505000】

❑ Túi Đồ ❑ :

《 Hệ Thống Điểm 》: 【 83300 】

《 Rút Thương 》:【 Đồng 】: 【 14 】 (+) (100 HTĐ)

【 Bạc 】: 【 1 】 (+) (500 HTĐ)

【 Vàng 】: 【 8 】 (+) (1000 HTĐ)

【 Bạch Kim 】: 【 1 】 (+) (5000 HTĐ)

【 Kim Cương 】: 【 0 】 (+) (10000 HTĐ)

【 Chí Tôn 】: 【 0 】 (+) (? HTĐ)

❑ Luyện Đan ❑

❑ Luyện Phù ❑

❑ Luyện Khí ❑

❑ Shop ❑

❑ Nhiệm Vụ ❑

❑ Thông Báo ❑

❑ Giám Định ❑

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 138: Tô Hoàn Lộc kỳ ngộ

Nhìn lấy được chỉ số hiện tại của bản thân, Lưu Chính Minh cũng không khỏi vì đó mà lắc đầu. Hiện tại tại cảnh giới cũng bắt quá Nhập Thần cảnh sơ kỳ, vậy mà chỉ cần dựa vào mỗi tự thân thuộc tính thôi cũng đủ bất phân cao thấp với Nhập Hoá cảnh sơ kỳ viên mãn rồi, kết hợp cùng đủ loại bài tẩy phụ trợ, chiến lực của hắn có thể thẳng bức đến Nhập Hoá cảnh hậu kỳ viên mãn, hoặc là một số Nhập Hoá cảnh đỉnh phong tầm thường vậy.

Sau đó Lưu Chính Minh cũng cảm nhận lấy trong thể nội của chính mình Duy Tâm Chi Giới cũng nhận được cực lớn rèn luyện, so sánh lúc trước mạnh hơn rất nhiều, không khỏi cảm thán:

“Quả nhiên vẫn là để ta đoán đúng. Lôi kiếp biến dị hoàn toàn chính là cùng với Duy Tâm chi Giới không thoát khỏi quan hệ, hoàn toàn có thể được Thiên Đạo chú trọng lấy.”

Duy Tâm Chi Giới, tên như ý nghĩa, có thể nói là “Thế Giới Duy Ta”. Nó hình thành từ một trong các phương thức đột phá của Hỗn Chân Công, lấy chính mình bản tâm để hình thành nên một thế giới tâm linh, hoàn toàn do chính mình chưởng khống, cụ thể hoá các khái niệm.

Duy Tâm Chi Giới tác dụng có thể nói là vô số kể, nhưng hiện tại thì Lưu Chính Minh cũng mới khai phá được tầng đầu tiên, rất nhiều chức năng hắn nhưng là vẫn chưa có chương không được, một số liên quan tự thân cảnh giới quá thấp, một số là điều kiện khác chưa đạt tới.

Hiện tại Duy Tâm Chi Giới chỉ có năng lực:

“Tăng cường khả năng chuyển đổi thuộc tính của Lưu Chính Minh, giúp hắn có thể linh lực hoá linh hồn lực, hoá tinh thần lực, và ngược lại.”

“Tăng cường khả năng tính toán cùng lưu trữ thông tin của hắn, từ đây đề cao độ phản xạ, tốc độ lập trận pháp, vẽ phù lục..., đồng thời cũng có ảnh hưởng lớn đến độ tinh tế cùng linh mẫn của hắn.”

“Cụ thể hoá các loại khái niệm hư vô mờ ảo, khiến cho hắn có thể dễ dàng đề đạt phương án xử lý, lấy một ví dụ đó chính là Đạo Tâm Chi Thập.”

“Đề thăng ngộ tính cùng tốc độ diễn luyện. Đồng thời cũng có thể cụ thể ghi nhớ hình ảnh lại và diễn hoá bên trong Duy Tâm Chi Giới.”

“Cường hoá lấy độ kiên cố của đạo tâm và ý chí bằng cách hết thảy quy nhất, đồng thời liên kết lấy rất nhiều các loại pháp môn kết hợp, giúp cho hắn đề cao lực lượng, hiểu một cách đơn giản chừng là đồng nhất lấy đến tận từng tế bào cơ bản của hắn, từng đạo ý thức của hắn, ngưng tụ ý chí lực.”

“Đặc biệt, hắn thậm chí còn có thể lôi kéo tâm trí của một người nào đó mà hắn có liên kết về mặt tinh thần tâm linh đủ sâu, tựa giống như thế giới Áo Thuật Huyết Nguyệt bên trong Naruto vậy. Tất nhiên đây cũng chỉ là một ví dụ, hai bên cũng không giống nhau hoàn toàn. Thế giới này sẽ theo hắn mà trưởng thành lấy, cuối cùng thậm chí còn có thể hoá hư thành thật, hoặc là biến thành đồng dạng Vong Du Thế Giới. Tại đây, hắn linh ngộ bất kỳ loại Pháp Tắc Áo Nghĩa hay Đại Đạo nào cũng đều sẽ cũng có thể giới này.”

“Mà quan trọng hơn, ta không cần phải quá lãng phí tinh lực vào thế giới này, dù sao cũng là có người làm thuê miễn phí rồi.” Lưu Chính Minh nghĩ thầm.

Hiện tại, người làm thuê đây còn đang nhắm mắt tĩnh dưỡng, vì dù sao thì cũng là hắn đã thôi động hoàn toàn 100% lấy Duy Tâm Chi Giới, hao phí rất nhiều năng lượng, cần phải nghỉ ngơi một đoạn thời gian. Nếu hắn mà nghe được mấy lời vừa xong của Lưu Chính Minh, ắt hẳn sẽ...bị cảm động trước linh khí.

...

Kiểm trắc tình huống bản thân ổn định về sau xong, Lưu Chính Minh lúc này mới thoát ly hệ thống không gian, bắt đầu kiểm kê lại thu hoạch từ bên trong giới chi của Tô Hoàn Lộc.

“Từ Phủ Linh Thảo, linh được tứ phẩm 3 gốc. Hoàng Tam Quýnh Liên, linh được tam phẩm 10 gốc. Vũ Mẫu Thế Thảo, linh được ngũ phẩm hai gốc. Tam Nhánh Vận Hoa, linh được lục phẩm 1 gốc. Huyết Hà Tứ Thảo, linh được tứ phẩm 10 gốc.”

Lưu Chính Minh càng nhìn tiếp đôi mắt càng ngày càng sáng lên, cuối cùng mới thu hết thấy tất cả lại, than lấy một hơi:

“Ba gốc linh được lục phẩm, mười hai gốc ngũ phẩm, hai mươi sáu gốc tứ phẩm linh được, gần năm chục gốc tam phẩm, kèm với cả khoảng ba trăm trăm gốc nhất cùng nhị phẩm.”

Tất nhiên, tất cả những gốc linh được này tất cả đều không phải chỉ ở bên trong giới chi của Tô Hoàn Lộc, với tính cách như lão thì làm sao có thể bỏ hết tảo trong cùng một giỏ được. Có một phần chính là lão cất giấu ở phủ trấn chủ của Ngũ Long trấn, một phần thì là ở trên núi Kiển Nhai, cũng còn có một phần giấu ở Quang Hợp Sâm Lâm, sau đó mới là giới chi.

Tại các địa điểm đây thậm chí còn có cả trận pháp cùng phủ lục trộn lẫn, bất quá dưới Suu Hồn Bí Thuật, tất cả đều chỉ là vãi thừa mà thôi. Sau đó công việc vô cùng đơn giản, Lưu Chính Minh trong lúc nghỉ ngơi thì điều phân thân đi tìm hết, hoàn toàn không có gì khó khăn.

Hơn thế nữa, chính nhờ suu lấy được ký ức của Tô Hoàn Lộc, hẳn mới cảm giác được mình tựa như mơ hồ sờ lấy chân tướng vụ việc. Theo như trong ký ức của Tô Hoàn Lộc, thì ban đầu ngày xưa hẳn cũng mới chỉ là một tên vô gia thông thường, tu vi phổ phổ thông thông, hơn trăm tuổi cũng mới Tông Sư hậu kỳ, hoàn toàn không có gì đáng nổi bật cả.

Hắn sinh sống ở Khứ Hải trấn, vốn là dưới quyền kiểm soát của Tam Thế quận, nằm ở phía Đông của Định quốc.

Với tư chất tầm thường của mình, hẳn biết được rằng cả cuộc đời hắn vô cùng có khả năng vô duyên cùng Siêu Phẩm Nhập Thánh, cảnh giới sẽ chỉ dừng lại ở Đại Tông Sư mà thôi. Đây cũng là một sự thật vô cùng nghiệt ngã, bất quá không ai có thể làm gì được tại Sàng Hải Châu. Dù sao, tư chất cùng ngộ tính thiên sinh chính là như vậy rồi.

Bất quá điều này không phải tạo thành vấn đề quá mức lớn, dù sao thì Đại Tông Sư tu vi cũng đủ để hắn sống được đến năm 200 tuổi rồi, một con số khá là dài nếu so sánh với phạm nhân, triệt để tương đương hai đời người rồi.

Bất quá hẳn không có cam tâm! Hẳn không muốn sống cả cuộc đời tầm thường vô vi như vậy, ngày ngày đi săn yêu thú, lấy tiền để trang trải cuộc sống. Dù sao, tại Sàng Hải châu như vậy, Tông Sư chỉ cảnh cũng chỉ là miễn cưỡng hành tẩu giang hồ mà thôi, phía trên áp xuống còn nhiều hơn từ dưới áp lên.

Tất nhiên, coi như là một vô gia cũng khá là thành thực lâu năm, hẳn cũng biết trên đời này cũng có một số phương pháp cải tạo tư chất, trong đó bao gồm bí thuật cùng thiên tài địa bảo. Hẳn bắt đầu thử nghiệm đi tìm bảo vật, nhưng với ngân sách eo hẹp cũng không có hậu trường khiến cho hắn làm gì cũng là khó khăn. Giây phút đó, hẳn không khỏi có chút chấp nhận số phận của mình, định lui về ở ẩn, nhàn nhã hưởng thụ lấy cuộc sống, đây xem ra cũng là một sự lựa chọn không tồi.

Bất quá, một cơ duyên đã thay đổi hoàn toàn cuộc đời của hắn.

Hôm đấy, trời mưa to gió bão bập bùng, sấm chớp rền vang tựa như báo hiệu điều gì, đại đa số mọi người đều sẽ ở trong nhà mà không đi ra ngoài. Bất quá Tô Hoàn Lộc thì khác. Hẳn tuy không vợ không con, với tu vi Tông Sư chỉ cảnh của hắn thì hoàn toàn không cần quá mức lo nghĩ nay mai ăn gì cả, nhưng mà hắn vẫn cứ đi ra ngoài.

Vì sao ư? Có một tin đồn là có một bảo vật sắp xuất thế, có thể đề cao tư chất của một người, tại Táng Dạ chi địa, một vị trí cũng nằm ở phía Đông của Định quốc. Tên của nó là Huyết Minh chi thảo.

Bất quá, không phải ai cũng coi trọng cơ duyên này. Thứ nhất là bởi vì đường xá xa xôi hiểm trở, lại thêm thời tiết cực độ xấu. Thứ hai là bảo vật tăng tư chất nhưng cũng là vô cùng hiếm, bất quá Huyết Minh chi thảo chỉ có thể đề thăng cho một người cả đời đột phá đến Nhập Thánh cảnh mà thôi, thành ra tham gia sự vụ này ngoại trừ hai ba tên Nhập Thánh cường giả ra còn lại đều là Tông sư cùng Đại Tông sư.

Tại vì sao không có Cẩm Mạch cảnh? Đùa chứ một tên Đại Tông sư yếu nhất thực lực cũng đã hoàn toàn có thể treo lên đánh mấy chục tên Cẩm Mạch cảnh rồi, thành ra là nhóm này hoàn toàn cũng là biết tự lượng sức mình, không có tham gia.

Tô Hoàn Lộc khi nghe thấy tin này mừng lắm, vội ba chân bốn cẳng chạy đến. Dù sao thì hắn hiện tại cũng đã là Tông Sư hậu kỳ, thậm chí hắn còn cố ý vay mượn một số loại đan dược cùng thảo dược để đột phá cùng cùng cố lên được Tông Sư đỉnh phong rồi, hoàn toàn là có tư cách lao vào tranh đoạt, chỉ xem xem có thể húp được bát canh nào không mà thôi.

Bởi vì ngoại trừ Nhập Thánh cảnh ra, Tông Sư đỉnh phong cùng Đại Tông Sư chênh lệch cũng là không quá mức nổi bật, thậm chí không thiếu các giai thoại Đại Tông Sư bị phản sát.

Sau khi vội vàng đi chuyển ba ngày hai đêm, cuối cùng thì hắn cũng là đến nơi. Bất quá không một ai có dị động gì trước cả, bởi đơn giản là có một con Nhập Thánh sơ kỳ yêu thú trấn giữ, thành ra ba tên Nhập Thánh kia cũng không muốn ăn thua thiệt, bèn chờ nhiều người chút mà tiến đánh, dù sao thì đồng cảnh giới ban đầu yêu thú chính là mạnh hơn rất nhiều, lại còn có tự thân thiên phú.

Rất may mắn cho Tô Hoàn Lộc, hẳn không đến muộn, vừa kịp lúc thương thảo dụ dỗ con yêu thú ra và giết chết.

Sau đó, mượn nhờ tính mạng của rất nhiều Tông Sư đã hi sinh, họ cũng giết được con thú, nhưng thực ra, tất cả đều chỉ là một bố cục nhỏ mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cẩm* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 139: Tô Hoàn Lộc ký ức!

“Ừ! Đây là đâu?” Một thân ảnh trung niên nằm dài tại trên mặt đất mát lạnh, toàn thân quần áo một màu đỏ thắm, tuy rằng vẫn còn ra dáng nhưng cũng đã lộ ra nhiều chỗ đã bị nát báy hoặc bị rách bươm lầy.

Hắn nặng nhọc lấy hai tay chống xuống mặt đất, sau đó tự lực ngồi dậy. Dùng linh lực vận chuyển quanh thân để cảm nhận, hẳn thò ra một hơi:

“Còn tốt, thân thể vẫn còn hoạt động bình thường. Linh lực không bị phong tỏa lấy, vết thương ngoài da cũng đã lành.”

Sau đó, hắn mới quét mắt nhìn ra xung quanh, cảm thấy nơi nơi đều chỉ là tối đen như mực, không có ánh sáng phản xạ lại.

Đương nhiên, với tư cách là một võ giả, việc đầu tiên tinh dậy theo bản năng đó chính là đánh giá tình huống bên trong cơ thể cùng bên ngoài một cách đồng thời. Hắn cũng là đã trải qua đánh giá sơ bộ bên ngoài không có nguy hiểm gì nên mới có thể chậm rãi kiểm tra cơ thể chính mình như vậy.

“Hình như có vẻ đây là một cái hang động.” Trung niên nhân trong lòng nghĩ thầm. Hắn tuy rằng không có nhìn thấy quá mức rõ ràng cái gì, bất quá điều này cũng không có cản trở hắn a, dù sao hắn nhưng cũng là Tông Sư chỉ cảnh đỉnh phong, thần niệm tuy chưa hoàn chỉnh bất quá cũng có thể dùng linh lực cảm nhận thay thế.

Tuy rằng hắn không có pháp môn chính thức sẽ khiến cho thao tác này hao tổn nhiều một chút linh lực, bất quá điều này cũng không có quan hệ, phí tổn này vẫn còn nằm trong diện hắn chịu được.

Còn về tại sao hắn không sử dụng linh lực tạo thành hoá diễm hay ánh sáng, coi như không tu luyện công pháp cùng võ kỹ hệ hoá thì nhường một số đồ vật dễ bén lửa tại ma sát cao đốt cháy để nhìn lấy xung quanh cũng được chứ, nên nhớ hắn là Tông Sư đỉnh cao a, dù chỉ một tia lửa nhỏ cũng đủ để thấy rõ khu vực mấy trượng xung quanh rồi?

Bất quá đó chính là nơi vấn đề tồn tại, hắn không dám. Tại trong màn đêm này, ẩn giấu có thể là hắn không biết tồn tại, lại còn để lộ ra ánh sáng, thì không khác gì “lạy ông tôi ở bụi này”, sẽ thu hút các võ giả khác tới, lúc đấy thì có thể sẽ tồn tại một số phiền toái không cần thiết, ví dụ như người hữu tâm hay vô ý, dù thể loại loạn thất bát tao có thể gặp phải, trước khi hiểu thấu tình hình thì hắn cũng là không có manh động, đây chính là kinh nghiệm hành tẩu giang hồ trăm năm của hắn.

Còn về việc tại sao hắn biết được rằng đây là hang động, việc này cũng là vô cùng đơn giản. Coi như hắn có là thuần chất võ giả đi chăng nữa, bất quá một số kiến thức căn bản hắn nhưng là vẫn rõ ràng. Nơi đây mặt đất mang theo hơi ẩm, thậm chí còn có một chút rêu. Phía bên trên tầm năm mét thì đã chính là trần nhà, thậm chí còn có thạch nhũ loại hình đồ vật, hỏi tại sao hắn lại không nhận ra cho được.

Còn về việc tại sao hắn lại phải cẩn thận như vậy?

“Hử, theo như ký ức của ta trước khi ngã xuống, nếu ta nhớ không nhầm thì là ngay khi giết chết đầu yêu thú kia, thì từ bên trong cốt tủy của nó đột ngột phóng ra một loại hương thơm đặc biệt, võ giả ngửi thấy cho dù có là Nhập Thánh cảnh thì cũng trong nháy mắt liền ngã xuống, sống chết không rõ ràng. Đặc biệt cái thứ này còn lan toả cực kỳ nhanh, trong nháy mắt có thể đạt được khuôn viên hơn trăm mét, khiến cho ngay cả ta cũng bị trúng chiêu. Ngay tại sau đó, thần trí của ta lập tức mơ hồ...” Trung niên nhân trong một thoáng hồi tưởng lại.

“Bây giờ xem ra thì đồ hắn là thuốc mê, một loại siêu cấp thuốc mê. Thuốc mê này được giấu vô cùng kín đáo ngay tại bên trong cốt tủy sâu nhất của con yêu thú kia, tại phần sống lưng. Nếu như con yêu thú mà không có chết thì phần thuốc mê này ắt hẳn sẽ không có bộc phát ra ngoài.” Dựa theo hình ảnh mà hắn nhìn thấy trước khi bị hôn mê, trung niên nhân nhanh chóng đưa ra được kết luận.

“Điều đó nhưng là có ý nghĩa, rằng là có kẻ đã lên kế hoạch cho tất cả vụ việc. Bất quá lý do là vì sao? Vì để nhằm vào ai đó trong nhóm chúng ta ư? Hay là hắn chỉ nhằm vào không có đối tượng cụ thể?”

“Đầu tiên có thể thấy đây chính là một bố cục, chính là nhờ vào Huyết Minh chi thảo để dụ dỗ lấy một lượng người đến đây, nếu như là nhằm vào một người cũng là có khả năng, dù sao thì ám thị cũng không phải là điều quá khó khăn. Bất quá kế tiếp còn phải xét đến con yêu thú. Đây rõ ràng là có chuẩn bị. Bất quá khác biệt chính là nằm ở thời gian.”

“Để cho thuốc mê có thể tồn tại một lượng lớn như vậy, thì chỉ có thể có hai phương án. Một là ngay từ khi con yêu thú kia còn bé đã đặt thuốc mê vào bên trong nó, rồi sau này nó lớn lên vẫn mang trên mình kịch độc mà không biết, hai là lấy tu vi triệt để vượt qua nó tiến hành. Đây là một đầu Nhập Thánh cảnh sơ kỳ yêu thú, để có thể làm được tới mức này thì nói lên rằng ít nhất là hắc thủ tu vi phải là Nhập Thần trở lên.”

“Nhưng mà suy luận thứ hai lại tồn tại mâu thuẫn với một trong suy luận thứ nhất. Nếu như mà hắc thủ tu vi cảnh giới đã cao hơn, mà chỉ nhằm vào một người, thì việc gì còn cần lưu lại chúng ta, trực tiếp thủ tiêu chẳng tốt hơn sao? Nếu như mà nói ví dụ tranh chấp gia tộc, thì cho dù bất kể là trường hợp nào cũng không thể lưu ta còn sống được, dù sao có thể bày nên được bức này thủ bút ắt hẳn tâm địa cũng không thể mềm yếu.”

“Như vậy có nghĩ đây là một bố cục khó mà có đối tượng cụ thể. Mục đích thực sự thì vẫn còn không biết được. Bất quá không quan trọng, việc ưu tiên hàng đầu hiện tại là thoát khỏi đây.” Trung niên nhân sau một thời gian suy nghĩ trực tiếp đưa ra kết luận.

Nghĩ đến là làm, trung niên nhân nhanh chóng không chế lấy linh lực, ý đồ thăm thấu qua phía trên đầu, bất quá hắn rất nhanh chóng phát hiện ra:

“Không vượt qua nổi! Tựa như có một sức mạnh nào đem ngăn cản ta thoát ra vậy! Đây dự định giam cầm ta sao?” Trung niên nhân cũng thử lại một lần nữa cùng với mặt đất dưới chân, cũng lại không có thành công. Tuy rằng mặt đất nhìn trông mềm yếu là thế bất quá giờ phút này lại vững chắc và kiên cố như tường đồng vách sắt, mơ tưởng dễ lọt.

“Xem ra là lối thoát không có nằm ở phía bên trên cùng phía bên dưới rồi, vậy chẳng lẽ là yêu cầu ta phải đi mạo hiểm sao?” Trung niên nhân lắc đầu, cũng lấy từ bên trong túi đồ ra một cái gói nhỏ.

“17 viên Ích Cốc đan, kèm với một số loại linh thảo chữa thương. Nước thì có thể mượn nhờ từ thạch nhũ xong đó dùng linh lực thanh tẩy đến một trình độ nhất định, cũng tạm coi là có thể uống được, bất quá tác dụng phụ tiềm ẩn thì cũng không phải là không có.”

Trung niên nhân đương nhiên cũng biết được rằng là nước từ thạch nhũ so sánh nước bình thường là cũng có rất nhiều khác biệt, có thể nói là không có sạch sẽ được bằng, điều này cũng được nghiệm chứng bởi khá nhiều người, bất quá cụ thể là gì thì hắn cũng không có rõ ràng, đành phải lấy linh lực ra lọc mà thôi.

17 viên Ích Cốc đan, hoàn toàn là đủ để cho hắn chèo chống được 17 ngày, thậm chí nếu tiết kiệm còn có thể đạt được 20 ngày. Bất quá là phải hạn chế việc động thủ cùng bị thương rất nhiều.

Võ giả đạt được Siêu Phàm Nhập Thánh cảnh có thể mượn nhờ thiên địa linh khí nuôi dưỡng lấy cơ thể, sử dụng nó như các chất dinh dưỡng cùng năng lượng cần thiết, bởi vì bên trong họ tồn tại một khoả Võ Đan, tăng cường vận tốc hấp thụ nạp linh khí cùng chuyển hoá, thành ra mới có thể đạt được chân chính ích cốc, không cần thiết phải ăn đồ ăn hay là uống nước. Bất quá đương nhiên đây cũng chỉ là trạng thái bình thường, nếu như một mực động thủ mà số lượng linh khí cung không đủ cầu thì vẫn cần phải ăn, đặc biệt là ở tình huống bị thương.

Còn đối với võ giả Phàm cảnh bên dưới, đại đa số đều không thể tiến hành ích cốc, cùng lắm cũng chỉ có thể mượn nhờ linh khí giảm bớt lượng ăn uống cần thiết mà thôi, tất nhiên, thể chất đặc biệt là ngoại lệ. Để đối phó với những lần bế quan dài hạn hay thậm chí là từ quan, họ không thể cứ bế quan vài ngày rồi lại phải đi ra để ăn, thành thử ra họ mới phải sử dụng một số loại phụ trợ, Ích Cốc đan chính là một trong số đó.

Một viên Ích cốc đan chính là kết tinh tinh hoa của hơn bảy loại ngũ cốc khác biệt, rồi trải qua đan hoá tôi luyện thành đan, có tác dụng cung cấp đầy đủ chất dinh dưỡng cho cơ thể của một vị Tông Sư trong khoảng một ngày, Đại Tông Sư thì chỉ ít hơn một chút, còn lại linh lực có thể được sử dụng thì vẫn là nhờ vào hấp thu linh khí mà chuyển hoá.

Trên căn bản mặc dù Đại Tông Sư tiêu tốn nhiều năng lượng hơn nhưng mà tốc độ hấp thu linh khí cũng khả năng tồn trữ linh khí mạnh hơn, vậy nên thời gian có thể sử dụng của Ích Cốc đan cũng không phải là giảm xuống quá nhiều.

Theo giá thị trường, một viên Ích Cốc đan thông thường có giá trị 100 lượng bạc, hoặc cũng là tương đương với một lượng vàng.

Tại Sàng Hải châu, tam quốc từ lâu đã hình thành một mạng lưới thống nhất tiền tệ, phân biệt chính là Linh Thạch, Vàng, Bạc, cùng ngân lượng. Trên căn bản chính là: 1 viên Linh Thạch Hạ Phẩm = 100 lạng Vàng = 10000 lạng Bạc = 1000000 ngân lượng. Tại những thế giới như này, giá trị của Vàng cùng Bạc đều sẽ bị giảm sút, bởi đơn giản là chúng cũng không còn là quá quý hiếm đi nữa.

Nếu như tính toán sơ qua mà nói, thu nhập bình quân đầu người của một phạm nhân một năm là có thể được mấy ngàn ngân lượng, nếu như kinh doanh khấm khá một chút thì cũng có thể đạt được mấy trăm lạng bạc, còn nếu như là phú hào thì chính là mấy chục lạng vàng. Đối với võ giả thì lại càng dễ dàng hơn nữa.

Một tên phổ thông võ giả bình quân 1 năm có thể kiếm được vài lạng vàng, một tên tông sư thì 1 năm có thể kiếm được cả trăm lạng vàng, một tên Đại Tông Sư thì có thể là cả vạn lạng vàng, càng không cần phải nói đến Nhập Thánh cấp bậc trở lên.

Bất quá nếu vậy thì ở đây sẽ xuất hiện 1 câu hỏi, đó chính là tại sao Tông Sư lại khó khăn tằn tắng đến Đại Tông Sư như vậy, ví dụ như tại Lâm Vũ trấn thì chỉ cần trước năm mươi tiến vào được Đại Tông Sư chính là mười người có 1 rồi? Rõ ràng là 1 viên Hạ Phẩm linh thạch đầy đủ cho hần tu luyện cả một tiểu cảnh giới?

Vấn đề này kì thực trả lời cũng là vô cùng dễ dàng. Thứ nhất, đó chính là do 1 viên Hạ Phẩm linh thạch tuy rằng giá trị bằng 100 lạng vàng như tại thế giới võ lực vi tôn như này, làm gì có ai định bán lỗ như thế đâu?

Kế tiếp, Lâm Vũ trấn kì thực là một trấn nhỏ, thành ra loại giao dịch mua bán này rất ít khi được thực hiện, lại nói rằng 1 viên Linh Thạch Hạ Phẩm đầy đủ chèo chống 1 tên Tông Sư cảnh đột phá 1 tiểu cảnh giới, đây cũng chỉ là để đơn giản tính toán thôi.

Trên thực tế, mặc dù Linh Thạch là vô cùng dễ hấp thu, bất quá không phải là ai cũng sở hữu công pháp cao cường hay là độ khống chế tài tình với năng lượng như là Lưu Chính Minh, hiệu suất lãng phí đầy mạnh, thành ra đều là cần yêu cầu 2 viên mới có thể đột phá, mà đây cũng mới chỉ là từ sơ kỳ lên trung kỳ mà thôi, càng về sau lại càng nhiều.

Lại nói rằng điều này cũng còn liên quan nhiều đến tư chất, căn cơ, ngộ tính, thành ra tình huống không phải ai cũng giống ai, Tô Hoàn Lộc chính là ví dụ!

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 140: Cảnh giới vũ khí!

Tô Hoàn Lộc thờ dài tiếc rờ nhìn qua mấy viên đan dược, cũng đành chỉ coa thể ăn lấy một cái. Hần vốn là từ trong trạng thái ngủ mê tỉnh lại, dựa theo đồng hồ sinh học thì hẳn phán đoán cũng đã là khoảng độ 5 ngày kể từ hôm đấy, thân thể hẳn tuy được linh lực uẩn dưỡng nên cũng không có suy yếu giống như phạm nhân thông thường nhưng cũng là có chút vô lực, không thể không ăn.

Nuốt viên đan dược vào sau, nguyên bản trống không dạ dày bỗng đột nhiên như được lấp đầy năng lượng, nhanh chóng lan ra khắp cả cơ thể, làm cho hắn cảm thấy vô cùng thoải mái, nguyên bản tinh thần có chút rệu rã cũng đã khôi phục, tâm trí thanh tỉnh không ít. Hần cảm giác như người tràn đầy năng lượng.

Nếu như đặt tại bên trong hệ thống xếp hạng của Lưu Chính Minh, Ích Cốc đan thể nào cũng toàn lấy được nhất tinh mấy phẩm đan dược, công dụng ngoại trừ cung cấp năng lượng thì cũng làm cho người phục dụng như vừa ăn xong một bữa ăn ngon lành, minh mẫn vô cùng, lại còn không có cảm giác bị đầy ứ bụng.

Giá cả của nó trên căn bản cũng không tính là quá đắt, dao động khoảng từ hơn 50 lạng vàng đến 70 lạng vàng. Tuy rằng tổng tiền nguyên liệu có khi 30 lạng còn không có tới, bất quá công của luyện đan sư chính là không thể thiếu được, thành ra là họ cũng có thể thường chiếm được 2 thành hoa hồng.

Giống như những vị diện khác, địa vị của luyện đan sư ở Sàng Hải châu cũng là vô cùng đặc thù. Bất quá khác biệt với Đấu Thiên đại lục còn có tông môn tồn tại, tựa như Đan Tông, ở Sàng Hải châu hiện nay có tổng cộng ba Luyện Đan Sư công hội, bất quá tất cả đều phân biệt thuộc về dưới quyền cai trị của tam đại vương triều.

Đương nhiên, bản đan dược tư nhân cũng không phải là không có, bất quá nếu muốn có danh tiếng cùng bảo hộ thì phải đến đăng ký tại Luyện Dược Sư công hội, hay có thể nói, hơn 90% số lượng Luyện Đan Sư tại khắp cả thiên hạ Định Quốc đều sẽ hiệu lệnh hoàng thất.

Điều này kì thực cũng là dễ hiểu, bởi đơn giản đây chính là chiến loạn thời đại, người từ thương vô số. Điều này cũng khiến cho danh khí của luyện đan sư cùng y sư lên như thuyền gặp triều dâng. Bất quá do tính chất đặc thù của nghề nghiệp, cộng thêm y thuật tại Sàng Hải châu căn bản cũng không được chú trọng cùng đầu tư, thành ra luôn bị luyện đan thuật chặn đứng một đầu.

Nhưng mà nói đi thì cũng nói lại, tuy rằng bị luyện đan sư dồn ép, bất quá không có nghĩa rằng là y sư không có các cột trụ chống trời, tiêu biểu là ở Định quốc có một vị y sư tâm mang thiên hạ, đã từng triệu tập vô số y sư khác thành lập nên Y Dược Từ công hội, với mong muốn hành y tế thế. Tất nhiên, điều kiện đạt chuẩn vẫn là có thực lực, dù sao vị này bản thân chính là một vị Bán Bộ Hoàn Hư, cộng với cả cũng có chút giao tình năm xưa với hoàng đế hiện tại của Định quốc, thế nên mới có thể thành lập được thế lực.

Nhưng mà không thể không nói, thế lực này tuy không phải là do hoàng đế, bất quá là do các thủ đoạn cạnh tranh thị trường thì y sư đầu không lại được luyện đan sư, kết quả là thế lực tên Y Dược Từ công hội này vẫn còn phải điều thấp làm việc, nhưng vẫn là một thế lực không thể khinh thường. Chỉ ít tại tám phần mười thành trì của Định quốc đều có mặt của họ, đồng thời, chiến lực thông thường của y sư so sánh luyện đan sư sẽ càng thêm đáng sợ, bởi vì nếu như mà nói luyện đan thì sẽ quan tâm đan nhiều hơn nhân, thì y sư lại quan tâm nhân nhiều hơn đan, cùng với một số yếu tố thủ đoạn.

Bất quá kì thực ra mà nói, Độc, Y, Đan, cả ba chức nghiệp này trên căn bản đều là có liên thông đến nhau, vậy nên giao tranh chiến đấu thực sự giữa ba chức nghiệp này cũng không phải là nhiều, mà họ thường giao tranh chính là tạo nghề nhiều hơn.

Bất quá cũng là cần phải nhấn mạnh một điều, danh khí càng cao, nguy hiểm càng lớn. Đây cũng hoàn toàn là đúng với y sư cùng luyện đan sư. Trên Sàng Hải châu cơ hồ là không thiếu truyền thừa có những y sư cùng đan sư bị bắt, thậm chí còn bị giết bởi vì cái gì? Còn không phải là “Thất phu vô tội, hoài bích có tội?”.

Luyện đan sư trên thân có đan dược và đan phương, y sư trên thân có dược liệu cùng tri thức, đây hoàn là những thứ hấp dẫn cường giả, đặc biệt là loại bị thương cùng thọ nguyên sắp hao tổn hết, lại còn ám toán lẫn nhau ở giữa.

Điều này mới khiến cho các luyện đan sư cùng y sư đều đoàn kết lại, phần nào ly giải lý do hình thành Luyện Đan Sư công hội cùng Y Sư công hội. Nghe đồn là tại Sàng Hải châu cũng tồn tại một cái Độc Sư công hội, bất quá tin đồn thất thiệt như thế nào, thực hư ra sao thì cũng khó mà nói rõ.

Tô Hoàn Lộc ăn vào một viên đan dược về sau xong, nhanh chóng xuất phát. Hần cũng không muốn lãng phí bất kể một giây phút nào. Hần cũng không thể xác định được là ở nơi này còn có tồn tại những người khác nữa hay không, nếu như mà hắn không tìm ra được lối thoát trước khi số lượng Ích Cốc Đan dược sử dụng hết, vậy chỉ còn cách tự mình đào mộ.

Từng hạt bụi đá văng lên tại không trung, lơ đãng bay theo sau một thân ảnh xích hồng y.

...

Thời gian 7 ngày về sau, sau khi ăn xong một viên đan dược, Tô Hoàn Lộc nguyên bản tinh thần được cải thiện cũng không khỏi có chút uể oải cùng muốn buông xuôi lấy. Bóng tối từ phương tám hướng ngược lại vẫn bao trọn lấy hắn, tựa như muốn đem hắn nuốt chửng đồng dạng.

Trong lòng của hắn cũng bắt đầu xuất hiện từng tia một tuyệt vọng. Đã bảy ngày rồi, hắn cũng đã chạy không biết bao xa, thế nhưng mà hiện nay vẫn không tìm nổi được bất kể lối thoát nào. Tuy có là một vị Tổng Sư bất quá nhìn lại trong túi chỉ còn có 10 viên Ích Cốc đan, tâm cảnh của hắn không sụp đổ vẫn còn là may mắn rồi.

Dù sao tại trong vô biên bóng tối, biết được từ vọng đang lại gần, vẫn còn có gắng bám víu lấy chút xíu hi vọng bên trong bản thân, điều này lại cần nghị lực phi thường đến biết chừng nào? Bình thường nhân chi sơ đã tuyệt vọng, tâm trí yếu kém người có khi đã phát điên, điều này không phải chưa có tiền lệ.

Bỗng nhiên, như cảm giác được điều gì, Tô Hoàn Lộc thân giật lùi về sau ba bước. Cũng cùng lúc đó, không gian tối đen ngay trước mặt hắn, tầm nhìn tựa như bị xao động. Một bóng hình nhanh chóng xuất hiện, đó là một thân ảnh cao gần hai mét, thân hình to con vạm vỡ, trên tay cầm lấy một thanh vũ khí. Do bóng tối nguyên cố nên đối với hình dạng hoàn toàn của thanh vũ khí, bất quá Tô Hoàn Lộc nhanh chóng phán đoán rằng là thanh vũ khí này cũng phải rất hẹp và mỏng, dù sao nếu như mà nó to như thân hình của chủ nhân nó thì hắn đã cảm nhận được.

“Bán bộ Đại Tổng Sư cảnh giới!” Tô Hoàn Lộc trong lòng âm thầm giật mình. Tuy rằng là khác biệt đại cảnh giới cũng là khó khăn để phát hiện cảnh giới chân chính của đối phương, bất quá vấn đề này đối với tiêu cảnh giới kỳ thực không phải là lớn lắm, đặc biệt là khi đối phương triển lộ toàn bộ một thân khí thể, coi như khác biệt đại cảnh giới cũng cảm nhận được.

“Xin hỏi các hạ đến đây là có việc gì? Chúng ta vốn là không quen biết!” Tô Hoàn Lộc dò hỏi, tinh thần cực độ cẩn trọng, giọng điệu cũng lộ ra vẻ không khách khí. Dù sao, tuy nói rằng là cách biệt một tiêu cảnh giới thì thực lực thông thường cũng mạnh hơn hai ba thành, bất quá điều này không có nghĩa là hắn sẽ thúc thủ chịu trời hay là nhượng bộ. Nếu là Đại Tổng Sư đến thì hắn còn là chạy chứ chỉ là bán bộ thì cũng chỉ đủ để hắn kiêng kỵ.

“Đến làm gì? Tất nhiên là giết ngươi rồi!” Thân ảnh kia thấy thế cũng chỉ nói ngắn gọn vài lời, rồi ngay lập tức xuất thủ. Từ thanh âm có thể thấy người này vẫn còn khá trẻ tuổi, ít nhất là so với Tô Hoàn Lộc.

Ngay lập tức, Tô Hoàn Lộc cảm thấy một tiếng xé gió lao tới. Hắn không ngần ngại đưa lên bội kiếm tùy thân, tranh thủ đón đỡ, đồng thời cũng lập tức chân trái lùi về sau, mượn nhờ một phản xạ kinh tránh đỡ lấy đòn tấn công này.

“Choang!” một tiếng, tia lửa bén lên, soi sáng lấy cả người của kẻ mới đến. Đó là một nam tử cao lớn, từ trên khuôn mặt có thể lờ mờ đoán được đối phương là cũng tầm hơn bốn mươi tuổi. Bốn mươi tuổi mà đã là Bán Bộ Đại Tổng Sư, thiên phú này cũng phải so sánh Tô Hoàn Lộc mạnh hơn nhiều.

Đặc biệt, giờ phút này Tô Hoàn Lộc cũng đã nhìn thấy được vũ khí của đối phương. Đó là một thanh trường tiên mỏng như tờ, nhưng từ trình độ giao tranh vừa rồi, độ cứng hoàn toàn không chút nào thua kém thanh kiếm của hắn.

“Vũ khí Khai Phá cấp?” Tô Hoàn Lộc ngạc nhiên.

Không trách gì Tô Hoàn Lộc ngạc nhiên như vậy, bởi vì lấy tu vi chưa đến Đại Tổng Sư chi cảnh, tuổi tác mới hơn 40 mà sử dụng vũ khí cấp bậc như vậy cũng ắt hẳn là phải là người của một gia tộc lớn. Dù sao coi như thanh Trảm Phong kiếm của hắn cũng là vũ khí mà hắn tích sức tài phú mấy năm mới mua được, mà đó cũng chỉ là Khai Phá cấp mà thôi.

Vũ khí ở Sàng Hải châu đương nhiên cũng tương tự phân chia lấy cấp bậc. Đệ nhất là Phàm Nhân vũ khí, hoàn toàn không khác gì lấy sắt rèn luyện một cách thông thường, chỉ cần tại rèn khí hơi có tạo nghệ là đảm bảo thành công. Sử dụng thông thường chỉ là phàm nhân, bất quá đối với Hậu Thiên đệ nhất cảnh giới nhưng là vẫn có thể sử dụng.

Kế tiếp là Tinh Chuẩn cấp bậc vũ khí. Cấp bậc này yêu cầu thợ rèn lành nghề kèm với một số tài liệu đặc biệt để luyện chế, độ cứng cấp so Phàm Nhân cấp mạnh hơn nhiều, thường được dùng bởi Cẩm Mạch ngũ cảnh.

Thứ ba chính là Khai Phá cảnh giới, dẫn hoá rèn luyện tinh hoa từ bên trong nguyên liệu, phối hợp hoàn mỹ với nhau. Đồng thời, vũ khí này còn có thể dung nhập linh lực của chủ nhân, tuy rằng chỉ là một phần bất quá cũng theo đó chiến lực đề cao rất nhiều. Thích hợp Tiên Thiên Tổng Sư cảnh giới.

Phía trên chính là Định Thế vũ khí, có thể tùy cơ chuyển biến linh lực, đồng thời cũng có thể ngưng đọng linh lực, thậm chí còn có thể dùng như bút mực ngưng hình tại trên không trung, thích hợp Tiên Thiên Đại Tổng Sư.

Đứng tại hàng thứ năm chính là Ngưng Thần vũ khí, bên trong có thể ẩn chứa lấy tinh thần lực của chủ nhân, thông thường vũ khí tại thời sắc này bắt đầu xuất hiện nhỏ máu nhận chủ, giống nhau xuất hiện tại hai trường hợp, lập trận cùng nguyên liệu. Máu bên trong ẩn chứa lấy thông tin nhận dạng của chủ nhân, tựa giống như ADN hoặc là vân tay. Điều này cũng trợ giúp mối liên kết giữa chủ nhân cùng vũ khí trở nên vững chắc hơn, phối hợp ăn ý hơn, phát huy tác dụng tốt tại Nhập Thánh cảnh.

Vũ khí cấp bậc thứ sáu mệnh danh Thức Huyền vũ khí, bên trong có thể dung nhập linh hồn ẩn ký của chủ nhân, thông qua tiếp xúc, máu,... Có thể bảo trụ lấy một phần ý thức nhất định của chủ nhân, đương nhiên kèm với đó là linh hồn lực, cũng có công năng chiến đấu với linh hồn lực. Triển khai hợp lý nhất ở trong tay Nhập Thần cảnh.

Cấp bậc thứ bảy vũ khí danh tự là Nguyên Linh vũ khí. Thế nội vũ khí bên trong có thể chuyển động lấy Thiên địa nguyên lực, cũng tự hình thành một phần không gian dị nguyên nhỏ, ẩn chứa lấy linh hồn đặc ký của chủ nhân. Đặc biệt, Nhập Hoá cấp bậc cường giả có thể phân mảnh linh hồn mình vào bên trong, làm đề phòng, hoặc cũng có thể sử dụng như vũ khí tự động.

Vũ khí cấp bậc thứ tám thường được xưng hô làm Hư Dung vũ khí. Cấu tạo chắc chắn cùng sắc bén tới mức có thể chống lại các vết nứt không gian cũng như làm nhiễu động không gian liên kết, đối ứng Hoàn Hư cảnh.

Thứ chín cấp bậc vũ khí vẫn là một truyền thuyết tại Sàng Hải châu, nghe đồn là để làm ra thanh vũ khí này, vị Quy Nhất cường giả đã phải mời đến 49 vị Luyện Khí Sư cả về danh tiếng lẫn thực lực đều được công nhận, mượn dùng thiên tài địa bảo tại các cấm địa ở Sàng Hải châu, cũng kết hợp thêm gần trăm vị Trận sư hợp sức thành đại trận, trọng tài lấy Thiên Địa nguyên lực, cũng là lấy bản thân Pháp Tướng dưỡng thành, vô cùng khó khăn cùng gian khổ. Danh tự: Dung Nguyên cảnh!

Tất nhiên, cũng có người suy đoán rằng phía trên Dung Nguyên cảnh giới vẫn còn các cảnh giới khác, nhưng mà nó thật sự quá xa vời đối với họ. Trong quan niệm của đại đa số luyện khí sư tại Sàng Hải châu, được chế tác một thanh Hư Dung vũ khí cũng là ước mơ cả đời rồi.

“Xem ra, đây có lẽ là người có chỗ dựa, chính là đệ tử gia tộc nào đó. Bất quá điều này thì có liên quan gì với ta? Sinh tử tương bác, lại thêm nơi đây vốn là không có người, giết thì có làm sao? Còn may mắn hẳn là đệ tử gia tộc, trong người ắt hẳn cũng có mấy viên Ích Cốc đan, còn có thể từ đó mà lấy được thêm tình báo gì mà không làm?” Tô Hoàn Lộc trong lòng nghĩ thầm, suy luận lạnh nhạt tựa như thực lực đối phương trước mắt hoàn toàn không đáng để ý.

Ngay lập tức, hắn xông lên!

Chương 141: Chiến đấu! (Thượng)

Trong chớp mắt, Trảm Phong kiếm trong tay hấn vung lên, hướng về phía tráng hán kia mà tấn công. Mỗi đường kiếm đều nhanh tới mức cực hạn, cũng đều nhắm vào các bộ vị hiểm yếu trên cơ thể tráng hán kia mà đâm tới.

Kiểm khí tán loạn khắp mọi nơi, bất quá mơ hồ cũng có dấu hiệu hội tụ, tạo thành ba đạo hư huyền kiếm ảnh, kết hợp với Trảm Phong Kiếm liên tục biến chuyển phương vị, khó mà phán đoán được thực hư.

Không những thế, nhờ vào tần suất rung động, từ ba thanh kiếm được huyền hoá này cũng bắt đầu phân ra làm mấy đạo hư ảnh khác, chỉ có điều mơ hồ hơn rất nhiều. Bất quá chi tiết khác biệt này cũng cần là võ giả khác mới có khả năng phân biệt, còn đối với người phàm mà nói thì lại giống như vô số đạo phong mang lợi kiếm trực chỉ kẻ thù.

“Thập Kiếm Huyền Phong!”

Đây là một trong các môn võ kỹ mà Tô Hoàn Lộc thường dùng, bất quá tuy nhìn thì rất ghê gớm bất quá phẩm chất của nó cũng không có cao, chỉ là Hoàng Cấp Hạ Phẩm Vô Kỹ! Phẩm giai thấp nhất của cả Sàng Hải châu.

Môn võ kỹ này trên căn bản cũng là Tô Hoàn Lộc dưới cơ duyên xảo hợp lấy được, bất quá tuy là Hoàng Cấp Hạ Phẩm nhưng tính thực dụng của nó vẫn làm cho hán hài lòng.

Tô Hoàn Lộc đến lúc này vẫn còn tu luyện một môn Hoàng Cấp Trung Phẩm công pháp, đây cũng là cái hại của việc hấn đi làm tán tu, thành ra rất khó có được người ủng hộ, lại càng không cần phải nói công pháp cảnh giới cao hơn.

Đây cũng là không có cách nào, tuy rằng Phi Vũ Đại Lục vốn là một vị diện Trung Cao Cấp, bất quá Sàng Hải châu võ đạo rớt cấp rất nhiều, phối hợp với nơi sinh hoạt của Tô Hoàn Lộc chỉ là ở một nơi hẻo lánh của Định quốc, cộng với thân phận tán tu, thành ra sở hữu được một bản Trung Phẩm Hoàng cấp đối với hán cũng là nỗ lực bao năm rồi, đầy đủ cho hán đạt đến được Đại Tông Sư chỉ cảnh.

Bản công pháp này có tên là Linh Phong Thổ Nạp, công hiệu cũng chỉ đơn giản là hấp thu linh khí mà thôi, cũng không có tu ra cái gì linh lực đặc thù, bất quá vẫn là có thiên hướng tại tốc độ, thành ra lại vô duyên mà hợp với bộ Vô Kỹ kia.

Thập Kiếm Huyền Phong chính là một môn võ kỹ tận dụng lấy cường độ rung chuyển của thanh kiếm mỗi khi di chuyển tại bên trong không khí, sẽ gặp không khí ngăn trở. Thay vì xử lý bót không khí trở ngại thì võ kỹ này lại mượn dùng chính không khí phát tán kiếm khí, dựa theo phương vị rung động tụ hợp kiếm khí thành huyền ảnh, nhưng lại vẫn có lực sát thương. Tu luyện đến Đẳng Phong Tạo Cực có thể xuất hiện được 10 đạo huyền ảnh.

Tô Hoàn Lộc đến nay cũng mới chỉ tu luyện ra ba đạo huyền ảnh mà thôi, có thể coi là có tiểu thành, bất quá phối hợp với tốc độ của hán thì môn võ kỹ này uy lực còn có thể xem được với tứ đạo huyền ảnh.

Tráng hán kia thấy vậy thì cũng không có chịu thua kém, trường tiên trong tay phát lên, nhanh chóng chống đỡ. Linh lực màu hồng đậm cũng theo đó mà tuôn ra, khi thì thành hình vòng cung, hình bán nguyệt, lúc thì lại tựa măng xà xuất động, tình khúc thành hình, khi công khi thủ, hình thành từng đạo đường cong uy mỹ.

“Xà Thủ Bồi Nguyệt!” Hoàng Cấp Trung Phẩm Vô Kỹ!

Hai người trong nháy mắt đã giao thủ mấy chục chiêu. Tô Hoàn Lộc, ở dưới tình huống cả về mặt vũ khí lẫn cảnh giới đều không bằng được đối phương, lúc này lại bộc phát lực chiến cao khó lường.

Trảm Phong Kiếm khi hư khi huyền, lúc lại còn phối hợp với cả bụi đá xung quanh, cộng với tấn công vào các bộ vị trọng yếu, đồng thời, do tự thân công pháp khác biệt, kèm với bản chất vũ khí nên Tô Hoàn Lộc tốc độ thậm chí còn ăn ấn nhanh hơn đối phương.

Tô Hoàn Lộc cũng biết điều đó, nên hán cũng không có đại gì mà chọi cứng với đối phương, luôn dùng tốc độ để đón đỡ. Hán cũng biết ưu thế duy nhất của mình hiện nay chính là tốc độ cùng với kỹ thuật chiến đấu. Dù sao mặc dù đối phương tuy nói cả về mặt võ kỹ lẫn cảnh giới đều cao hơn mình, trên lý thuyết là thực lực ấn định mạnh hơn tận vài thành, bất quá đây vẫn chỉ là phép trên bàn tính mà thôi.

Trong thực tế, lẫn lộn giang hồ gần trăm năm đã khiến Tô Hoàn Lộc khả năng cảm nhận nguy hiểm được nhận lấy rất nhiều đề thăng, đồng thời kỹ năng chiến đấu của hán cao hơn đối phương rất nhiều, biết tận dụng ưu thế địa điểm chiến đấu mà biến báo.

Điều này khiến cho hán rất nhiều lần có thể né tránh được đối phương tấn công, lại còn tìm được thời cơ phản đòn lại, ổn định ở thế thượng phong!

Còn trái lại ở một bên, tráng hán mặt ngoài vẫn còn duy trì bình tĩnh, bất quá nội tâm cũng có chút phát hoảng:

“Mẹ khốn kiếp lão già này! Âm chiêu ở đâu ra mà lăm thế? Chiêu thức tuy linh ngộ không được cao bất quá lại tận dụng được với thực tế, kết hợp với tiểu xảo thủ đoạn, thậm chí còn chiếm thượng phong trước cả ta? Nào là từ sử dụng ma sát tạo ánh sáng nhằm làm loé mắt, tranh thủ từng khắc, đến tận dụng từng chỗ lũng một của địa hình, còn đánh lạc hướng hư ảnh nữa chứ! Nếu không phải ta trong lúc không luyện công cũng có đi vào rừng mà chiến đấu, cảnh giới cao đè người, lại thêm Xà Thủ Bồi Nguyệt coi trọng chính là phòng thủ cùng phản kích, thì đầu ta ắt hẳn đã rơi rồi. Lão già này là từ đâu tới vậy?”

Không thể trách được tráng hán về điều này, bởi vì kỳ thật Tô Hoàn Lộc cũng đúng là dị loại kỳ hoa bên trong giới tán tu rồi. Phải biết ở cùng thời với hán, bên trong đồng lứa cũng có mấy kẻ tư chất còn cao hơn hán, gia cảnh cũng khá khá hơn, thế mà giờ đây cảnh giới cũng chỉ có Tông Sư sơ trung kỳ, đây là vì sao?

Hán cẩn trọng a! Hán cố gắng a! Tô Hoàn Lộc chính là điển hình của người có chí lớn nhưng mà tài hoa không đủ. Hán biết rằng lấy tư chất của mình chính là cực kỳ tệ hại thế nên hán cũng là có tìm đủ mọi loại cách để đề cao chiến lực bản thân. Hán lẫn lộn tại vô số làng mạc, tận hơn chục loại thành trấn, kinh nghiệm chiến đấu cùng bản lĩnh tính toán cao siêu vô cùng.

Ở trong cái lứa tuổi cùng cảnh giới mà nhiều người đã về quê làm ruộng hay là đi làm trưởng lão khách khanh cung phụng cho các tiểu thế lực, thì hán nhưng là vẫn còn xông xáo tại giang hồ, điều này mới khiến cho hán tuy cảnh giới không cao, bất quá coi như gặp phải Bán Bộ Đại Tông Sư, thậm chí cả Đại Tông Sư sơ kỳ hán vẫn còn như cũ có thể đánh giết.

Cũng may cho tráng hán kia ngay từ ban đầu hấn xuất thủ chính là toàn lực, hoàn toàn không khinh thị, kết hợp công pháp cùng Võ kỹ chủ phòng thủ, nếu không đã là đầu một nơi, thân một nẻo rồi.

“Bất quá lão già kia tuy rằng hiện tại đang chiếm tể thượng phong nhưng điều này cũng là có giá của nó. Nhìn theo động tác như vậy, tốc độ tiêu hao thể lực của lão nhanh hơn ta nhiều, lại còn nói chính ta về bản chất khí huyết cũng là cao hơn hẳn lão. Bây giờ chỉ cần thủ vững, một khi lão do lĩnh lực hoặc là thể lực cạn kiệt, thì cái chết của lão đã định!” Tráng hán trong lòng suy nghĩ.

Tráng hán phân tích kỹ thật lại là đúng. Do cả về cảnh giới lẫn khí huyết đều cao hơn Tô Hoàn Lộc, cộng với việc tốc độ tiêu hao của Tô Hoàn Lộc cao hơn, thành ra nếu như Tô Hoàn Lộc không thể phá nổi phòng ngự của tráng hán kia thì ắt hẳn là chết không nghi ngờ.

Cảnh giới chính là cả về thể lực cùng lĩnh lực bản chất đều hơn, còn về khí huyết mặc dù cũng có phần về thể chất hay công pháp,... bất quá lại một phần lớn liên quan đến độ tuổi.

Bất kể là tu tiên tập võ hay loại tu luyện nào, độ tuổi đều vô cùng quan trọng. Tuổi càng nhỏ, khả năng tích lũy căn cơ cũng càng lớn, con đường đi trên lại càng rộng rãi, đây chính là một phần do khí huyết.

Có rất nhiều võ giả tuổi thọ sắp hao hết, cảnh giới kế tiếp nhưng lại rất gần, hoàn toàn có thể lựa chọn thiêu đốt khí huyết miễn cưỡng qua cảnh. Điều này tuy rằng sẽ hủy hoại căn cơ nhưng mà dù gì thì cũng chết, ai lại không muốn sống thêm đây,, nhưng vấn đề là tại sao họ không làm vậy?

Họ không dám! Khí huyết có thể bên trong đã đến lúc suy kiệt, thiêu đốt xong cũng chỉ là con đường chết! Cho dù có đột phá được cảnh giới cũng vậy, thọ nguyên tăng thêm nhưng mà thân thể hủy hoại, linh hồn hủ bại, thể thì có tác dụng gì? Trừ khi có thiên tài địa bảo hay là võ giả khác giúp đỡ thì mới có lẽ sống qua mà hưởng số tuổi thọ đầy đủ được.

Lại nói khí huyết đồ vật này vốn mười phần kỳ diệu, năng lượng ẩn chứa tiềm năng là vô cùng cao, bên trong đầy tồn tại lượng lớn sinh mệnh lực, cũng là đại đa số sinh vật cấu tạo thể yếu cầu lấy. Chính vì điều này, ma tu, hắc ám pháp sư,... trên cơ hồ đều sẽ sở hữu một loại phương pháp tế huyết hoặc là hấp thụ huyết nhục, ở đây chỗ tốt cũng là vô cùng lớn.

Luyện thể tu sĩ ngoại trừ rèn nhục thể ra thì việc rèn luyện khí huyết cũng là một trong những điều yêu cầu căn bản nhất, dị loại thì không cần phải nói. Khí huyết tại một sinh vật thông thường sẽ tăng trưởng theo thời gian, bất quá khí đạt đến đỉnh điểm, nó sẽ rút lui. Tại phạm nhân, đó là sự lão hoá. Thịnh cực tất suy, đó chính là đạo lý này.

Đây cũng chính là lý do nhiều người hay nói tuổi trẻ khí huyết cương phương, câu nói này mặc dù hàm ẩn là ẩn dụ nhưng tại nghĩa đen nó vẫn có lý của chính nó, bởi tuổi trẻ chính là tuổi phát triển, thời điểm tinh khí thần thịnh nhất.

Đến khi bước vào trung niên, mới chính là lúc khí huyết đạt giới hạn.

Bất quá điều này được nhiên là có thể ngăn chặn, nếu như người ta luyện tập chăm chỉ, thì giới hạn huyết khí cũng sẽ được nâng cao, cũng tại mức độ nào đấy, đề thăng đẳng cấp sinh mệnh.

Đây cũng chính là lý do tại sao võ giả thông thường thọ mệnh cao hơn phạm nhân, vì họ biết điều hoà và đột phá giới hạn khí huyết, thậm chí tu vi đạt đến cấp độ nhất định, coi như không biết pháp môn vẫn có thể tích huyết trùng sinh như thường.

Nói theo cách nôm na kì thực chính là “Thanh máu phá vạch”! Đương nhiên, không phải lúc nào khí huyết cũng có thể tính theo tỉ lệ, còn là theo người này thể chất, năng lượng.... Tựa như một lão nhân sống 70 tuổi, thọ nguyên của hắn là 100 năm, vậy là hắn còn 30 năm. Trong khi đó một tu sĩ pháp lực thông thiên, đã sống 9000 năm, thọ nguyên là một vạn, hỏi người nào khí huyết nhiều hơn?

Tráng hán kia năm nay 41 tuổi, bất quá với tu vi Bán Bộ Đại Tổng Sư của hắn, vốn là có thể sống được 150 năm, thì con số này cũng bất quá tựa ba mươi ở người bình thường mà thôi. Còn Tô Hoàn Lộc, năm nay hơn trăm tuổi, thọ nguyên khoảng 140 tuổi, bản về khí huyết chính là kém rất nhiều, cả về lĩnh lực cũng vậy.

Đây mới là lý do mà tráng hán nghĩ rằng là hắn thắng định rồi, nhưng điều đầy liệu có chính xác với con cáo già kia không?

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 142: Chiến đấu! (Hạ)

“Ha ha! Đầu hàng đi lão già! Lão không còn cơ hội nào đâu! Nếu như lão ngay tại bây giờ vút kiếm xuống thì ta sẽ khoan hồng mà ban cho lão một cái chết tử tế, ít ra còn được nguyên vẹn, nếu không thì tay chân chia lìa cũng là khó nói.” Tráng hán kia cười to, cổ tình đã kích tình thần của Tô Hoàn Lộc.

Tô Hoàn Lộc nghe vậy chỉ hừ lạnh một cái, vẫn không ngừng tấn công, trong lòng nghĩ thầm:

“Tên này phần tâm nhãn ở tại bên trong thể gia đệ tử cũng có thể nói là không sai, đáng tiếc là tầm nhìn quá thấp a, ắt hẳn là hắn cũng có lần lộn chiến đấu tại bên trong mấy khu rừng cùng với yêu thú, nên là khả năng chiến đấu cũng không phải quá tệ, có chiến lược đang hoang, bất quá vẫn chưa có xông xáo giằng hồ nhiều đâu.”

Không sai, ngay từ khi giao thủ mấy chiêu thức đầu Tô Hoàn Lộc cũng đoán được rằng đối phương chiến đấu với mình ắt hẳn là cũng còn có chiến thuật.

Ngay từ ban đầu, tráng hán xuất thủ chính là khoá chặt lấy phương vị của hắn, ép hắn không chạy được, nếu như chạy thì ắt hẳn sẽ lĩnh lấy một đòn toàn lực, coi như dùng xảo kinh cũng khó thoát. Bất quá chiêu này tuy hữu hiệu, cũng chỉ dùng được với kẻ có vận tốc nhanh hơn hắn gấp rưỡi trở xuống, hoặc đơn giản cũng là thực lực không bằng hắn, điều này còn là liên quan chiêu dài cùng lực đạo của cây trường tiên.

Tô Hoàn Lộc thì lại nằm ở chính giữa của nhóm này. Tốc độ cao hơn một thành, bất quá thực lực ngành kháng thì cũng không có, thành ra là hoàn chính là con mồi của tráng hán kia. Đây có lẽ cũng là lý do mà tráng hán kia vội vàng xuất thủ đến vậy, hai câu cũng không cần nói, trực tiếp làm, hiệu suất rất cao, bất quá cũng để cho Tô Hoàn Lộc chú ý đến điều này.

Loại võ kỹ này ở trên Sàng Hải châu kỳ thực cũng không nhiều, nhưng với bản sự của Tô Hoàn Lộc sao có thể không biết. Đây là loại võ kỹ đặc biệt, tuy rằng không có tăng phúc công kích, thủ thế các loại, bất quá lại tồn tại một số năng lực đặc biệt, tựa như là loại hình khoá chặt này công kích, nếu như mà đối kháng lại thì không vấn đề, bất quá nếu như mà đối phương bỏ chạy, thì uy lực sẽ tăng lên rất nhiều.

Còn về lý do gì mà hắn nói thực dụng? Bởi vì trong truy đuổi kẻ thù còn không nói, nếu thật có kẻ thù nào mà tốc độ vượt quá gấp rưỡi hay là thực lực cao hơn chính mình, thì hắn cần gì phải bỏ chạy?

Vừa xử dụng võ kỹ kia ngăn chặn hấn chạy, lại cố gắng dùng thần niệm nhắm bắt lấy động tác của hấn, lại chi thủ và phản công nhằm giảm thiểu tiêu hao thể lực cùng thể nội linh lực, Tô Hoàn Lộc cũng không thể không gật đầu rằng kinh nghiệm săn giết yêu thú của tráng hấn này có lẽ là khá phong phú, bất quá đối với hấn mà nói, chưa đủ!

Chỉ thấy Tô Hoàn Lộc bỗng trong chớp lát cước bộ giảm hụt một bước, thân hình bị đình trệ trong thoáng chốc, túi đồ trong người cũng bị văng ra, thanh kiếm trên tay cũng bị lệch đi một li.

Bất quá cao thủ so chiêu, một giây quyết định cả mạng sống rồi. Gần như ngay tức khắc, trường tiên của tráng hấn kia cũng lập tức lao đến, trong nháy mắt giật ngược lại. Tráng hấn tay còn lại cũng nắm quyền, tụ lực chuẩn bị. Nếu như mà Tô Hoàn Lộc không có chịu buông thanh kiếm, thì hấn sẽ ăn hấn một quyền toàn lực, còn nếu như mà hấn chịu buông, với tình trạng của hấn hiện tại, hấn liệu còn chạy được chăng?

Biến cố đột ngột xảy ra, chỉ thấy Tô Hoàn Lộc cũng chỉ có thể cắn răng một cái, thân thể kèm với thanh kiếm đều bị kéo về phía trước, giống như không kịp đề phòng. Thấy như vậy, tráng hấn kia trong lòng càng đắc chí.

Bất ngờ, biến cố xảy ra...

Tô Hoàn Lộc mắt vừa thấy muốn tiếp xúc với nhất quyền của tráng hấn kia, ngay tại giây sau thể nôi đã bộc lộ một cổ kinh người linh lực, trong con mắt cũng thanh tịnh không ít, cả người mượn lực xảo kinh nhanh chóng vọt lên phía bên trên, chân chạm trần nhà.

Cùng lúc đó, thanh kiếm trong tay cũng rung động mấy hồi, một lần nữa hình thành ba đạo huyền ảnh, thẳng bức lao xuống, khiến cho tráng hấn không thể không buông thanh kiếm ra mà đón đỡ lấy. Bụi đất từ trên không trung cũng rơi xuống, cản trở lấy tầm nhìn của hấn.

Trường tiên chống đỡ tứ kiếm, tráng hấn cũng vì vậy mà thờ ra được một hơi, hét lớn một tiếng, chấn động lấy bụi đá bay xa, linh lực trên người cũng chực chờ bùng phát, bởi vì không trung không có bất cứ thứ gì có thể mượn được lực, thành ra Tô Hoàn Lộc ắt hấn là sẽ không thể tránh được đòn này...

“Người đâu?!” Hấn trong nháy mắt bị mộng bức, bởi vì trên đầu hấn vốn là Tô Hoàn Lộc đáng ra phải ở đây, hiện lại không có một bóng người. Như đoán được điều gì, tráng hấn nhanh chóng giật người ngược lại ra sau, linh lực cũng nhanh chóng hình thành đạo khí lăng bảo vệ quanh thân.

“Phản ứng nhanh đấy, nhưng vẫn sẽ chết mà thôi!” Một thanh âm tựa như Âm Minh Nga Quý xuất hiện, muốn đòi lấy mạng hấn. Tráng hấn chân bỗng nhiên cũng lại bước hụt một bước, thân hình cả người bị lệch nhíp, giống như bị định trụ trong một giây.

“Huyết Hình Khoái Dao!”

Đây là âm thanh cuối cùng mà hấn nghe được, trước khi cả người hấn bị mất đi tất cả tri giác, ngay tại lúc mà đoàn khí lăng kia bị đánh vỡ, và một cây huyết đao nhỏ bằng vài thốn lao tới, trực xuyên yết hầu hấn.

“Phốc!”

Bán Bộ Đại Tông Sư, chết!

Tô Hoàn Lộc chậm rãi đứng thẳng người, vẩy vẩy chút huyết tinh còn dính trên thanh đao. Sau đó, hấn cúi người xuống, chậm rãi lấy đi túi đồ của tráng hấn kia, cả thanh trường tiên, rồi nhìn về phía cái lỗ dưới chân của tráng hấn, khẽ lắc đầu, nói:

“Ta đã từng nói rồi, kinh nghiệm đi săn với kinh nghiệm giang hồ hoàn toàn không thể đánh đồng làm một. Cái hồ này nếu như ngươi sử dụng thần niệm là hoàn toàn có thể phát hiện ra được, dù sao tuy rằng trong chiến đấu lúc trước ta tạo ra hồ cũng khá là cầu thả, bất quá một khi tinh thần của ngươi còn đang tập trung đối phó với ta, làm gì có dư tinh lực mà đề ý chuyện này?”

“Có một số chuyện không phải chỉ có biết được là sẽ tránh được, đều là cần kinh nghiệm xương máu cả. Tuy rằng ta già thật so với ngươi rồi, rất nhiều thứ đều không bằng, đều là thời gian trước đi của ta. Nhưng nếu mà ta biết tận dụng một cách khôn khéo, thì những gì ta nhận lấy được chính là trí tuệ.”

Tô Hoàn Lộc cũng chỉ cảm thán một chút, không có kéo dài ý tứ, bèn đứng lên, định rời đi. Tráng hấn kia cũng coi như được hấn an bài kĩ lưỡng ở tại bên trong hồ, cũng coi như là một loại chôn cất.

Không bia không mộ, không tên không tuổi, chỉ có sinh tử quyết đấu, đây chính là một trong các mặt khắc nghiệt của giang hồ ở Sàng Hải châu lúc bấy giờ. Giang hồ không chỉ có quyết đấu đỉnh cao, võ đạo phân tranh, nhu tình mật ý, nó cũng là nơi chôn sống vô số những tên tuổi vô danh, những kẻ đã chết tại nơi đất khách quê người, hậu nhân không một ai biết, thiên hạ không một ai hay, ngay cả tang lễ được xử lý chu đáo cũng là một điều mong ước xa xỉ.

Tô Hoàn Lộc đã sống được trăm năm, tuy rằng so sánh tuổi thọ của các cấp bậc như Hoàn Hư cảnh hay là Nhập Hoá cảnh với tuổi thọ tận mấy ngàn năm thì quả là quá ít, bất quá cũng là khá đủ. Đây đã là kẻ xấu số thứ bao nhiêu chết dưới đường đao của hấn rồi? Hai trăm? Ba trăm? Nhiều khó đoán hết.

Trong đó, có bao nhiêu người là hấn biết được tên? Đếm trên đầu ngón tay có khi là nhiều rồi. Trên thực tế, những cái chết này nếu nói thật ra thì cũng có đúng sai rõ ràng để là phân định, đều là “không phải ngươi chết thì ta vong”, cũng chỉ là vì lập trường của chính mình mà thôi.

Tô Hoàn Lộc hấn hiện tại cũng chỉ chiến đấu vì chính mình. Hấn không có tự hào gì khi mình giết nhiều người như vậy, nhưng hấn càng không có chút nào áy náy. Hấn không có cao tại thượng đối với những người phạm, bất quá số lượng người vô tội hấn đã giết chết để làm thí nghiệm, để làm lá chắn, để bị lợi dụng xong bị khẫu lại, đầu phải là ít. Đối với hấn, tất cả đều là “Nhân bất do kỷ,” mà thôi. Trong lòng hấn, lòng thương hại cùng trắc ẩn kỳ thực chính là thứ rề tiền nhất cùng dễ lừa gạt nhất.

Bỗng dưng, bước đi thêm được vài bước, như cảm nhận được điều gì, Tô Hoàn Lộc quay người lại.

“Cuối cùng cũng lộ ra rằng nanh sao?”

Đón chào hấn chính là một luồng hàn khí lạnh như băng, kèm theo đó là một thanh trường thương hoành không lao tới, trên thân mang linh lực cuộn cuộn, coi như Tô Hoàn Lộc có đỡ đấy thì cũng khó lòng mà chịu được lực đạo.

Kèm theo đó chính là một thân ảnh thuận thể lao đến, người này so với tráng hấn kia thì vóc người nhỏ hơn nhiều, bất quá cũng vẫn cao được năm thước có dư, từ khí tức trên thân cũng có thể thấy được người này cảnh giới đều là cùng tráng hấn kia tương tự, Bán Bộ Đại Tông Sư.

Bất quá ngay tại lúc này, khí thể mà hấn phát ra đã không còn thuộc về Bán Bộ Đại Tông Sư phạm trù, mà đã có thể xem như bước vào Đại Tông Sư sơ kỳ.

“Băng Tẫn Kinh Thương! Ninh ca, hãy để ta báo thù cho ngươi!”

Tốc độ của người này nhanh vô cùng, hơn nữa đòn tấn công này lại vô cùng là hiểm hóc, khiến cho Tô Hoàn Lộc trên trời dưới đất không có chỗ nào có thể né được, xem ra đối

phương đã phải quan sát hần vô cùng kỹ, rồi chọn thời điểm nhất kích tất sát như vậy.

Trên thanh trường thương bắt đầu hiện ra hư ảnh một con cá nhà táng, hai bờ miệng mở to, tựa như muốn nuốt chửng lấy Tô Hoàn Lộc, không có để lại một chút không gian nào còn sót lại. Bất quá thần sắc trên mặt Tô Hoàn Lộc không có chút nào thay đổi cả.

Hắn ra cây đao nhỏ, lượng linh lực ít ỏi còn sót lại nhanh chóng bao bọc lấy cây huyết đao, cũng lao về phía kẻ mới đến.

“Ha ha! Lão già này cạn kiệt linh lực rồi, quả nhiên quan sát của ta là đúng. Vẫn là lựa chọn ngay lúc địch nhân buông lỏng cách giác và suy yếu nhất để tấn công. Hừ, Băng Tẫn Kinh Thương nào có dễ cản như vậy, một này tấn công chủ yếu là vào âm kinh, bất quá còn cần yêu cầu tích lực. Bây giờ hiện tại người lấy đầu ra linh lực bảo vệ nội tạng?”

Rất nhanh, khoảng cách giữa hai bên cũng trong nháy mắt rút gọn.

10m, 9m, 8m, 7m, 6m, và không còn nữa.

Tầm hai mươi đạo kiếm khí đã từ đất lao lên, đâm xuyên qua người của kẻ mới đến, trong nháy mắt khiến cho hần toàn thân cứng đờ, không cử động nổi, kinh mạch đứt gãy, tựa như một con nhím. Nếu như thể vẫn còn là chưa đủ, vậy thì một thanh huyết đao cũng đã bay đến, trực tiếp xuyên qua đầu khí phòng vệ.

“Phốc!” Lại một cái đầu người rơi xuống, Bán Bộ Đại Tông Sư, chết!

Tô Hoàn Lộc lúc này mới phong khinh vân đậm đi đến bên cái xác hiện nay vốn là vô hồn của kẻ mới đến, móc từ trong đấy ra một cái túi chứa như yếu phẩm, sau rồi bỏ đi, bỏ lại cái xác hiện tại cũng đã hạ xuống đất sau khi trận pháp ngừng hoạt động.

Trận pháp, không sai. Tô Hoàn Lộc còn là một tên Tông Sư trận pháp sư. Mặc dù chỉ là tông sư thôi bất quá coi như Đại Tông Sư đến cho thời gian hần cũng nắm chặt giết được, chỉ là mức độ khó thế nào mà thôi.

Trận pháp cùng đao thuật là hai là chủ bài của Tô Hoàn Lộc. Hắn biết rằng tu vi mình không tiến triển nổi nên hần cũng là chuyển sang học tập trận pháp. Cũng may, trời xanh không có vì thế mà làm khó, hần cũng trở thành tông sư trận pháp sư, có thể bố trí ra Hoàng cấp kẻ cả thượng phẩm.

Bất quá đối thủ, kẻ địch của hần rất nhiều, hần cũng không muốn để lộ ra chính mình liên quan đến là bài tẩy này.

Trận pháp này tên là Linh Xuyên Kiếm Trận, không cần Linh Thạch đến duy trì, chỉ cần về ra trận tuyến cùng trận nhãn, sau đó nạp lấy kiếm khí là được. Trận pháp này thắng ở chỗ đánh bất ngờ, mà tốc độ còn là cực kỳ là nhanh. Đây chính là dự phòng một trong của Tô Hoàn Lộc, hần vừa đi chuyển, vừa khắc

hoạ trận nhãn cùng trận tuyến, để đề phòng có bất trắc xảy ra.

Tại điều kiện nhất định, trận pháp này cũng giết được cả Đại Tông Sư trung kỳ, nếu như đánh lên thành công. Lần này dùng cho Bán Bộ Đại Tông Sư, đây là có chút giết gà dùng dao mổ trâu.

Bất quá cân nhắc đến cảnh giới của hần, như này cũng được coi là kinh nghiệm chiến đấu vượt cảnh giới. Trong cùng một ngày, trăm hai kẻ cảnh giới cao hơn mình một tiểu cảnh giới, vậy mà lòng tóc vô tổn, chỉ tiêu hao mỗi linh lực, đây cũng là chiến tích rồi.

Tô Hoàn Lộc đối với điều này cũng không có biểu thị gì nhiều, dù sao coi như Đại Tông Sư cũng đã có người vẫn lạc tại trong tay hần rồi, coi như lại nhiều hai tên Bán Bộ Đại Tông Sư cũng không có gì ghê gớm.

Tô Hoàn Lộc nhìn lại hai cái túi cái trong tay, lộ ra một biểu lộ hài lòng. Lần này, hần cũng không có lại đi tiếp, cách xa hai cái xác chết một chút, hần đảo lấy một cái hồ nông vô cùng, chỉ khoảng tầm mười cái đốt ngón tay, đây đã là giới hạn.

Trải qua nhiều ngày di chuyển, hần có thể xác định được rằng là tuy rằng đất đá ở đây không thể dùng linh lực thăm thấu, thậm chí coi như hần dùng tay không đâm vào cũng không có tác dụng, bất quá tại một chút giới hạn là vẫn được phép, tựa như khoảng cách hai chục phân so mặt đất là chỗ đất đấy hần vẫn có thể đào lên được, nhiều hơn nữa thì không thể được.

Lại nói đất đá ở chỗ này tựa hồ có thể ngăn chặn lấy tinh thần lực, đây cũng là một tin tức tốt đối với hần. Dù sao hần hiện tại cũng là không có tinh thần lực, thần niệm cũng chưa hình thành.

“Hình như tên mới đến vừa gọi tiểu tử kia là Ninh ca? Theo như ta biết thì ở Chi Tuyền trấn hình như cũng có một Ninh gia vậy, không biết phải chăng là trùng hợp?”

Rất nhanh, lại mấy ngày nữa trôi qua...

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cầm* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 143: Đoàn khí chết chóc!

Tô Hoàn Lộc sau khi tỉnh dưỡng thời gian gần một ngày, mới bắt đầu lại tiếp tục mà đi. Qua những ngày này, hần lại phát hiện thêm càng nhiều thứ kỳ dị tại trong hang động này.

Kiến trúc của hang động hiện tại cũng bắt đầu thay đổi, từ không gian tĩnh mịch trống không bắt đầu xuất hiện từ trong bóng tối những cây cột. Nếu chỉ là cột thì không có gì đáng ngạc nhiên bất quá những cây cột này tất cả lại là một hình oval đảo ngược, nghĩa là rộng ở hai đầu, hẹp ở phần giữa.

Về phần chất liệu, Tô Hoàn Lộc đoán chừng là cùng một loại chất liệu với tinh cương thạch, bất quá dưới đặc tính kỳ dị ở nơi đây, thì tất cả cây cột đều là bất khả phá hủy, coi như Tô Hoàn Lộc dùng hần một đòn toàn lực cũng không thể để lại trên bất cứ cây cột nào một đạo vết xước cả. Hần cũng không rõ ràng rằng là Nhập Thánh đỉnh phong thì có thể có biện pháp phá hủy mấy cây cột này không, bất quá cả ba người kia theo như hần thấy thì là khó có khả năng.

Hần cũng từng phát hiện là bên trong này, ngoại trừ nhân hoá ra thì vẫn tồn tại địa nạn. Hần đã từng nhìn thấy có hai võ giả Đại Tông Sư cấp bậc đang chiến đấu, từ khí tức phát tán của họ thì đây là hai vị Đại Tông Sư trung kỳ. Và đường nhiên, chiến thuật “Hoàng Tước Tại Hậu.”, vốn được Tô Hoàn Lộc tu luyện đến lô hoá thuần thành lại được áp dụng.

Nhưng còn chưa kịp đợi hần làm gì, bỗng một luồng khí lăng không biết ở đâu đột nhiên lao ra, còn không đợi hai người kia phản ứng lại, thì chỉ trong nháy mắt, cả hai đều đã biến thành hai vũng máu, ngay cả xương cốt cũng bị tan chảy hết.

“Chạy!”

Tô Hoàn Lộc đương nhiên không có suy nghĩ gì vào lúc đấy, vắt chân lên cổ mà chạy. Đua gì chứ, luồng khí lãng kia mạnh tới mức có thể tan chảy cả hai tên Đại Tông Sư trung kỳ thành hai vũng máu, thủ đoạn này coi như là Nhập Thánh cảnh cũng không có làm được vô thanh vô tức như vậy, không chạy chẳng lẽ còn làm gì? Thủ vận khí xem mình có là trời cao chiếu cố miễn dịch cùng đoàn khí lãng kia sao? Hẳn không có điện.

Chạy được tầm hơn chục phút, Tô Hoàn Lộc mới ngoái đầu lại nhìn, thì đã thấy luồng khí lãng kia cũng không có đuổi theo. Kì thực mà nói ra, luồng khí này chính là hữu hình, cũng có một màu xanh lục nhàn nhạt, chỉ bất quá tại trong bóng tối như thế này kì thực là vô cùng khó nhìn, nếu như Tô Hoàn Lộc tạo ra một chút tia lửa mà sát nhỏ thì cũng nhìn thấy được.

Tô Hoàn Lộc hiện tại có hai phương án, một là chạy đi, coi như cái gì cũng không biết, hai là quay trở lại, tìm hiểu thông tin thêm về đoàn khí lãng kia.

Lựa chọn một kết quả như thế nào thì khỏi cần nói cũng biết, bất quá lựa chọn thứ hai, tuy rằng hệ số nguy hiểm là cực cao, bất quá kết quả thu hoạch được cũng là rất lớn. Phải biết rằng ở đây thực lực của hắn nếu quả như thật muốn xếp hạng thì ngay cả thượng cấp chiến lực cũng khó mà ổn định. Nếu như cho hắn thời gian bố trí, thì hẳn đảm bảo có thể mai phục giết chết được cả Đại Tông Sư trung kỳ, thậm chí hậu kỳ cũng không phải không có khả năng.

Bất quá nhân tố này chung quy xây dựng là ở đối phương cũng không phải là Trần Pháp Sư hoặc đơn giản cũng là kinh nghiệm chiến đấu vượt qua hắn. Nhưng còn để cho hắn xử lý Đại Tông Sư đỉnh phong cùng Bán Bộ Nhập Thánh hoặc là Nhập Thánh cảnh, đó chính là quá sức của hắn rồi.

Nếu như hắn có thể hiểu được rõ đặc tính của luồng khí lãng kia, hoặc thậm chí cao hơn một bước nữa là sử dụng được nó, thì chính là nắm trong tay một cái đại sát khí, coi như để hắn hồ chết Nhập Thánh chi cảnh cũng không phải không được. Coi như không thì ít nhất cũng bớt đi được một loại nguy hiểm tiềm tàng.

Dù sao cũng giống như lúc trước, hai người kia chiến đấu tuy rằng đều cố kiềm chế phát tán ra ánh sáng, bất quá đương nhiên điều này là bất khả kháng rồi, thì lúc đấy cũng mượn nhờ ánh sáng mà Tô Hoàn Lộc nhìn thấy được đoàn khí lãng kia.

Hai người kia lúc ấy ắt hẳn cũng nhìn thấy, nhưng không có coi đó là một chuyện quan trọng. Nếu như là đang trong tình huống bình thường bọn hắn có lẽ còn suy ngẫm cẩn thận một thời gian, bất quá sinh tử chi chiến, ai lại rảnh để ý đến đoàn khí lãng tưởng chừng như vô hại vậy?

Quyết định là làm, Tô Hoàn Lộc quyết đoán ngược hướng quay trở lại, tất nhiên là trong tình huống vô cùng cẩn thận, chỉ cần có cảm giác nguy hiểm là sẽ rút lui ngay lập tức.

Một ngày sau,...

Nhìn lấy một mẫu thân thể người trong nháy mắt bị đoàn khí lãng xâm nhập biến thành một vũng máu, đứng ở đằng xa, Tô Hoàn Lộc một tay đưa lên cảm suy nghĩ:

“Quả nhiên là như vậy a! Mỗi khi cảm nhận được có sinh vật sống, hoặc ít nhất là một bộ phận còn thuộc về sinh vật sống, hoặc là đã từng thuộc về, đều sẽ dẫn phát làn khí lãng này tiến đến, lấy vận tốc trong nháy mắt bạo phát, ăn nhập vào bên trong, tùy theo khối lượng mà thời gian cũng phân biệt, nhưng chênh lệch kỳ thật lại không lớn, coi như lấy khối lượng một người nặng gần trăm cân thì cũng chỉ tốn có 3 giây để làn khí lãng này biến người ta thành huyết vụ. Chưa từng xuất hiện có trường hợp này kháng lại được, Linh lực tỏ ra vô dụng không biết vẫn là cảnh giới chưa đủ hay căn yếu tố nào khác? Không có bất kỳ một loại sinh vật nào có thể lấy ra để thử nghiệm.”

Đứng trước mặt hắn, giờ đây đã không còn là một đoàn khí lãng nữa, mà đã trở thành sương mù, được kết tụ từ vô số các đạo khí lãng khác biệt, hình thành một bức tường chắn tự nhiên vậy.

Còn về mẫu thịt vừa rồi, đương nhiên không phải là của hắn. Trên đường quay trở lại, hắn đã vô tình gặp được hai tên võ giả, phân biệt trước sau là Tông Sư sơ kỳ cùng hậu kỳ, và đương nhiên, kết cục của họ hoàn toàn là không khá khẩm chút nào.

Hai kẻ này vốn là một đoàn thể, cùng đều là võ sĩ ở bên trong một ngôi làng nhỏ. Ban đầu cả đoàn có tổng cộng mười người, tu vi đều là từ Tông Sư sơ kỳ đến hậu kỳ. Nghe được tin có bảo vật tốt, đầu biết rằng hệ số nguy hiểm là vô cùng cao, nhưng họ vẫn liều mình mà đi tìm, bởi một khi tìm thấy được Huyết Minh chi thảo, họ chính là nhất phi trùng thiên rồi, cuộc sống cũng sẽ tốt hơn cả ngàn lần so với hiện tại, lại nói đoàn thể mười người đều là Tông Sư thì sức chiến đấu cũng có thể ước chừng tầm Đại Tông Sư trung kỳ, xét về thực lực vẫn thuộc nhóm có cơ hội.

Coi như không tìm được Huyết Minh chi Thảo thì sao? Họ nhưng là vẫn sẽ đi. Phải biết rằng mỗi một cuộc chiến tranh giành hoặc là đi tìm thiên tài địa bảo thì đều có vô số võ giả ngã xuống, lúc đấy, tài sản sẽ trở thành vô chủ. Và đương nhiên, đồ vật vô chủ kết quả thế nào thì cũng rõ ràng rồi.

Tương tự, trải qua vô số năm giang hồ phát triển cùng biến hoá, mấu chốt biến đổi giá trị của cuộc chiến tìm bảo vật cũng không còn gói gọn trong chữ “Thiên Tài Địa Bảo” nữa, đó cũng là cơ hội để xuất hiện những mưu kế thanh toán gia tộc, những trận cướp bóc cùng vô số các toan tính khác.

Chim chết vì miếng ăn, người chết vì tiền tài.

Đây cũng chính là một mặt khắc nghiệt khác của giang hồ. Chỉ vì để tăng lên thực lực, một võ giả sẽ phải dẫm lên vô số thi thể mà bước đi. Chỉ vì cầu một cơ hội nhất vận thăng thiên, họ sẽ không ngại đánh cược cả tính mạng. Có những người vì do say đắm với võ đạo, có kẻ lại vì quyền lực, ân cừu,...

Một võ giả chân chính sẽ luôn phải có sẵn tư tưởng giết và bị giết. Có thể người có lòng từ bi, không đành lòng hạ tử thủ, không đi săn tìm võ giả khác để mà đánh giết, nhưng một khi đã xúc phạm đến điểm mấu chốt, tựa như tồn vong vấn đề, thì phải sẵn sàng để thanh kiếm của người nhuộm máu đối phương, chứ không phải là để máu mình tóe lên kiếm họ. Đây mới là võ giả chi lộ chân chính một trong.

Mười người họ cũng là như vậy mà cất bước. Thế rồi đến được nơi đây, họ đã mất đi một người, trong chiến đấu với đầu Nhập Thánh yêu thú kia, một người nữa đã chết dưới tay nó. Còn lại ba người... tất cả đều chết tại bên trong chiến loạn...

Ngay sau đó là họ tỉnh dậy, tuy rằng họ không có khả năng phán đoán như Tô Hoàn Lộc bất quá cũng đều kết luận được rằng mặc kệ nơi đây là nơi nào thì họ cũng phải thoát khỏi đây.

Sau đó, họ không có gặp một ai trên đường đi, thế là họ cứ tiếp tục đi tiếp. Lương thực kỳ thật cũng là đủ đối với họ, nước thì có thể ngưng tụ từ thạch nhũ cùng với hơi ẩm, tuy rằng không lành mạnh nhưng với tư cách đều là Tông Sư cấp bậc thì cũng không phải là vấn đề quá lớn. Mọi thứ đều là ổn cho đến khi... ba người bị giết bởi đoàn khí lãng kia.

Tận mắt nhìn thấy đồng bạn mình đang từ người sống bình thường bị biến thành mấy bãi huyết vụ, kẻ trẻ tuổi nhất, cũng là kẻ có thực lực yếu nhất, Tông Sư sơ kỳ nơi nào gặp phải tình huống quái dị như này, trực tiếp hét to và bỏ chạy. Võ giả Tông Sư hậu kỳ tuy rằng không có phản ứng quá khích như thanh niên kia, bất quá cũng là hoảng đến tim suyết chút nữa vắng ra khỏi lồng ngực, cũng ba chân bốn cẳng đuổi theo, càng tránh xa đoàn khí lãng đáng sợ kia thì càng tốt.

Và tất nhiên, với lối di chuyển như thế, họ đã ngay lập tức bị biến thành con mồi của Tô Hoàn Lộc. Tông Sư cảnh hậu kỳ nhanh chóng bị giết, rồi bị hắn phân nhỏ ra, lấy mỗi từng mảnh ra để làm thí nghiệm. Hắn phát hiện ra rằng là cho dù vật thể đã có dấu hiệu phân huỷ, huyết nhục không có giá trị, vẫn sẽ thần nhiên bị làn khí lãng kia tiếp cận. Ngoài ra, tốc độ bộc phát của đoàn khí lãng kia cũng đạt đến hai trăm mét trên một giây, nằm ngoài tốc độ phản ứng của hắn.

Còn người trẻ tuổi kia số phận cũng không khá hơn, vô cùng thảm khốc, cũng bị hấn phanh thây, nhưng là phanh thây sống. Hấn sau cùng đạt được kết luận rằng một khi bị đoàn khí này chạm phải, trừ khi lấy tốc độ vượt ngoài tốc độ âm thanh để loại bỏ bộ phận đấy ra nếu không chắc chắn là sẽ chết, cộng với khoảng cách để đoàn khí lững kia bộc phát là trong vòng hai mét. Trên cơ thể con người không có một bộ phận nào có thể chống lại, Linh lực cùng có thể bị dùng làm chất xúc tác để gây ăn mòn.

Tô Hoàn Lộc thủ pháp khi phanh thây người ra vô cùng là gọn gàng, biểu trưng rằng hấn vô cùng lành nghề...

Trong khi đấy, ở nơi khác...

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 144: Lam Xuyên thành La gia!

“Cái gì? Người lập lại một lần nữa!” Một thanh âm giận dữ vang lên, bên trong ẩn chứa lấy một tia uy áp thần niệm, khiến cho không khí xung quanh cũng dường như vì nó mà chấn động.

“Đạ - dạ, thưa đại nhân, hơn 20 người, tất cả đều bị giết chết hết, hoá thành vũng máu, chỉ còn có một người sống sót...” Một thân ảnh được nhìn thấy đang trong trạng thái quý cả người xuống, run rẩy lấy bầy, mặt cúi gằm, không dám ngược nhìn lên, giọng càng lúc càng lí nhí.

“Hoang đường! Đon giản là hoang đường! Người đấy là muốn ta tin, rằng là một đội ngũ bao gồm 24 tên Đại Tông Sư cùng Tông Sư chỉ cảnh, bên trong còn có một tên Bán Bộ Nhập Thánh đang trong thời điểm kết dịch, vậy mà tất cả đều chết hết, chỉ còn có một mình một tên Đại Tông Sư trung kỳ còn sống, vậy mà thủ phạm kì thực chỉ là một đám sương mù!” Thanh âm kia tiếp tục giận dữ, bất quá mặc dù hấn có gào thét tới mức độ nào, thì thân ảnh đang quý trước mặt hấn vẫn chỉ có thể run rẩy, một lời cũng không nói ra được.

Đây như là một sự thật cay đắng tát mạnh vào mặt hấn, càng làm cho hấn giận không có chỗ mà phát tiết. Cũng không phải là hấn lo nghĩ gì cho mạng sống của thủ hạ đâu, mà hấn là đang lo lắng cho chính hấn kia. Bộ mạng hai chục võ giả Tông Sư cùng Đại Tông Sư, trong đấy còn bao gồm một vị có thể tiến giai đến được Nhập Thánh cảnh, gánh nặng này đâu phải là dễ đỉnh lấy, đặc biệt khi hấn chỉ là Nhập Thánh sơ kỳ?

Nếu hấn thoát ra được khỏi chỗ này, về được đến gia tộc, kể cả khi có trình bày như nào đi chăng nữa thì trách nhiệm vẫn không thể bị bãi bỏ dễ dàng như vậy, đặc biệt là ở trong gia tộc vẫn có một số đối thủ chỉ luôn mong chờ lão bị ăn trái đắng, vậy nên coi như lão không chết cùng hấn là sẽ bị lột da, bóng lưng cung phụng hàng năm cũng sẽ bị cắt đi mấy phần, quan trọng nhất là điểm tín nhiệm của các vị Thái Thượng trưởng lão hay gia chủ đối với hấn đều sẽ bị thuyền giảm, tương lai có sự vụ hay cạnh cận cũng sẽ khó mà đến được tay hấn.

Không sai, vị này Nhập Thánh cảnh sơ kỳ cũng bất quá một cái trưởng lão của một gia tộc tại Lam Xuyên thành mà thôi, cụ thể là La gia. La gia tại bên trong Lam Xuyên thành cũng được coi là một gia tộc lớn, với gần năm mươi võ giả Siêu Phàm Nhập Thánh, hơn mười võ giả Siêu Thánh Nhập Thần, đệ nhất Thái Thượng trưởng lão còn đạt đến được Bán Bộ Nhập Hoá, thảo thoả an vị tại vị trí đệ ngũ gia tộc tại Lam Xuyên thành.

Lần này, do độ trọng yếu của nhiệm vụ không phải là quá mức, dù sao cũng chỉ là một loại thảo dược giúp miễn cưỡng tăng cường tư chất đến Nhập Thánh cảnh, càng lên nữa thì không có khả năng, lại nói đây cũng chỉ là một loại đề thăng tiềm lực, thực tế không phải ai cũng có thể sống đến lúc đạt đến Nhập Thánh chỉ cảnh, thậm chí chiến lực còn thuộc về loại bét nhất, giá trị kì thực đối với La gia cũng không có lớn tới như vậy, nên họ cũng chỉ cử lấy đệ tam thập tứ trưởng lão, La Cao Lăng đến áp trận, tiện thể gửi đi một vị thiên tài mới nổi trong gia tộc đi lịch luyện.

Không sai, vị này thiên tài chính là vị kia Bán Bộ Nhập Thánh, căn cơ cũng được coi là thâm hậu, đột phá về xong ước đoán chiến lực phải ở gấp rưỡi La Cao Lăng trở lên, còn có hi vọng tiến vào Nhập Thần cảnh, giá trị so sánh với hấn không phải là có thể dùng tiền để so sánh, đây mới là lý do làm cho La Cao Lăng phiền muộn đến vậy.

Bất quá La Cao Lăng cũng không có để con tức giận lẫn át lý trí, đề xuống một khoả nợ hoá, hấn gằn giọng hỏi:

“Vậy còn người còn sống sót thì sao, tình huống của hấn như nào rồi?”

“Thưa đại nhân, hiện tại đã đang được hai vị y sư chúng ta mang theo điều trị rồi ạ. Theo như hai vị ấy nói, người này hiện tại chỉ có chút vấn đề về thần kinh, còn lại thân thể kì thực không có ảnh hưởng gì.”

“Mang ta đi gặp hấn!”

“Vâng, đại nhân!”

...

Chỉ trong vài giây sau đó, cả hai người đều đã xuất hiện ngay tại phía trước một căn nhà được dựng lên thô sơ từ đất đá. Lấy La Cao Lăng tu vi thì việc xây dựng mấy căn nhà như này quả đúng như chín trâu mất một sợi lông. Tất nhiên, thông thường hấn cũng không có làm việc mà hấn coi là hạ thấp phẩm chất của hấn như vậy, chủ yếu là...

“A, phải công nhận loại đất này đúng là đặc dị, ngay cả thần niệm của ta cũng không xuyên thấu qua nổi, chỉ có thể sử dụng mắt thường để mà nhìn lấy. Đây cũng là cách khá tốt để giữ lấy bí mật khỏi hai gia tộc kia.” La Cao Lăng nhìn lấy căn nhà này, nghĩ thầm.

La Cao Lăng hấn nhưng là cũng không có tự xây cho mình bất kỳ căn nhà nào cả, hấn chỉ đơn giản gạt lấy một mô đất rồi ngồi lên bên trên, toạ trấn trung tâm. Hấn cũng đã thử tự xây cho mình một căn nhà, bất quá hấn rất nhanh phát hiện điểm bất cập, đó chính là nó hạn chế tự thân thần niệm, cho dù có để lại mấy cái lỗ thông khí cũng là như vậy, lại nói một ngôi nhà làm bằng đất cũng không có hợp với hấn.

Tên võ giả kia nhanh chóng bước vào, nói to:

“Hai người các người nhanh chóng đi ra ngoài, Tam Thập Tứ trưởng lão đại nhân muốn đích thân nói chuyện cùng với hấn.”

Nghe vậy, hai người kia đương nhiên là không dám chần chừ, nhanh chóng thoát ly. Võ giả kia nhìn xuống phía dưới, có một thanh niên đang nằm cuộn mình dưới mặt đất, trông như thể vừa bị hôn mê xong.

“Dậy ngay!” Võ giả kia vừa bị La Cao Lăng quát mắng lấy, tuy rằng đối tượng không phải là hấn nhưng cũng không tránh khỏi có chút oán khí, giờ nhìn thấy một thanh niên chỉ có Tông Sư chỉ cảnh như này mà lại có thể thoải mái nghỉ ngơi, trong khi mình lại phải chịu đựng nỗi khổ này, một bụng oán khí ngay tại lúc này mà phát tiết.

“Ruỳnh!”

“Dậy ngay!”

Thanh niên kia bị tấn công ngay lúc không phòng vệ, tức tốc giật mình dậy, bất quá vẫn bị một quyền này đánh thốc cả huyết. Hắn cúi người đứng dậy, ánh mắt thù hận nhìn về phía trước, chuẩn bị quyết chiến một trận, bất quá khi nhận ra thân phận người võ giả kia, nét oán độc tức tốc bị cưỡng ép thu lại, hắn cố rặn ra một nụ cười lấy lòng:

“Quần giáo đại nhân, không biết ngọn gió nào đưa ngài tới nơi đây?”

“Võ văn, ở dưới đây thì gió ở đâu ra? Chuẩn bị cho tốt đi, Tam Thập Tứ trưởng lão chuẩn bị hỏi ngươi mấy lời. Liệu hồn mà trả lời đúng sự thật, nếu không... hừ!”

Võ giả kia giống như là khinh thường tại nói thêm một lời, nhanh chóng đứng vào trong góc phòng, để lại thanh niên kia còn chưa kịp hiểu chuyện gì vừa xảy ra.

Thấy hai người kia đều đi mất, La Cao Lăng bước vào. Ngồi đối diện với thanh niên kia, hắn hỏi:

“Ngươi tên gì? Bao nhiêu tuổi? Thuộc về phân nhánh nào của gia tộc?”

Thanh niên kia không thể không nhìn thẳng vào mắt La trưởng lão, sau lưng đổ đầy mồ hôi lạnh, hắn đáp:

“Dạ thưa Tam Thập Tứ trưởng lão, đệ tử tên La Vi Thành, năm nay 35 tuổi, thuộc về phân nhánh của Nhị Thập Lục trưởng lão.”

La Cao Lăng nghe thế xong gật đầu, nở một nụ cười khích lệ:

“Mới ba mươi tuổi mà đã có tu vi Tông Sư cảnh sơ kỳ, quả cũng là không sai.”

“Đa tạ Tam Thập Tứ trưởng lão tán thưởng, bất quá tu vi Tông Sư sơ kỳ tại tuổi đệ tử vẫn còn là bình thường ạ, không tính gì xuất chúng.”

Thanh niên kia sau lưng vốn đã đổ mồ hôi hột, giờ lại nghe được La Cao Lăng tán thưởng, không khỏi buông xuống một quả tâm, tinh thần cũng buông lỏng không ít, bèn khiêm tốn mà đáp lại.

“Vây, nói cho ta biết, tại sao ngươi lại phải giết chết lấy La Khang Dự?! Kẻ nào đã hạ lệnh cho ngươi làm điều này, đệ Nhị Thập Lục? Đệ Tứ Thập Tam?”

La Cao Lăng âm điệu vốn là chuyển biến cực nhanh, thanh âm tựa như kinh đào, tròng mắt cũng lại lộ ra một vẻ huyền hoặc, nhanh chóng khiến cho thanh niên kia giống như bị đập trúng chân đồng dạng, khiến cho hắn lắp bắp mà nói:

“Trưởng lão? Trưởng lão ngài đang nói gì thế?! Cái gì mà ám sát đệ lục thiên tài của gia tộc, trên thân thể chất chính là Huyết Khí Kinh Thể, đệ tử làm sao mà hiểu được?! Ngài đây là vu khống! Quốc có quốc pháp, gia có gia quy, coi như ngài có làm trưởng lão cũng không thể tùy ý mà vu khống đệ tử như vậy được.”

“Không nói phải không? Vây có lẽ ngươi là không hiểu rồi, mặc dù gia tộc đúng là có gia quy, bất quá cũng có câu “Phép vua thì thua lệ làng”. Vây nên ở đây ta là toàn quyền quyết định. Lại nói ngươi nghĩ rằng ngươi không có chứng cứ phạm tội ư? Hãy nhìn sang bên trái đi, và thử nói xem ngươi thấy cái gì?” La Cao Lăng ánh mắt lạnh lẽ, như thể cùng với người vừa nãy là hai người hoàn toàn khác biệt.

Nghe vậy, thanh niên kia vô thức nhìn về phía bên trái, chỉ thấy cả người của hắn đột ngột run rẩy, tròng mắt cũng bắt đầu trắng dã, luôn miệng nói:

“Khang Dự huynh! Không không, huynh chết rồi cơ mà! Sao có thể... Không không, đừng có lại đây! Đệ - đệ xin lỗi! Không phải đệ! Là hắn - là hắn nói với đệ... A - a...!”

Từng thanh âm kinh hãi liên tục vang lên, La Cao Lăng thì vẫn lạnh lùng mà nhìn hắn, miệng không nói một lời, có điều cũng đã thiết lập mấy cái cấm chế đề phòng âm thanh lọt ra ngoài.

Sau tầm hơn một canh giờ trôi qua, nhìn lấy thanh niên kia cả người ngã nhoài xuống dưới đất, miệng sùi bọt, đôi mắt hoàn toàn lộ vẻ vô thần, La Cao Lăng mới lạnh lùng đứng dậy, mở miệng nói:

“Quả nhiên là Đệ Tứ Thập Tam trưởng lão! Tuy rằng Đệ Nhị Thập Lục nhiều lúc cũng sẽ trong bóng tối giờ trò dối với ta nhưng hắn là sẽ không bao giờ ra tay với cả thiên tài trong gia tộc cả, dù sao trong mắt hắn thì lợi ích gia tộc vẫn cao hơn nội đấu nhiều. Cũng chỉ có Đệ Tứ Thập Tam mới làm như vậy, gần như không có chút doái hoài đến gia tộc. Trong mắt hắn, La gia cũng chỉ là nơi để hắn đặt một bước chân lên mà thôi. Hừ, nếu không phải xem ở hắn phân thượng hơn 40 tuổi đã đặt chân đến được Nhập Thánh cảnh thì hắn đã sớm chết lâu rồi.”

Võ giả kia ở một bên cũng đã sớm chứng kiến hết thảy, hắn mới hỏi:

“Vây còn tên tội đồ này thì làm sao hạ đại nhân?”

“Một cái xác không hồn mà thôi, cho dù là Tông Sư thì có ích lợi gì, gia tộc cũng không có thiếu Tông Sư, hiểu chưa?”

“Rõ, thưa đại nhân.”

“À mà còn một chuyện nữa. Tại một lát nữa ta sẽ phải ra ngoài, ngươi ở lại, cố gắng thông tri cho những người khác là cứ tiếp tục các hoạt động như thông thường, đừng có để lộ ra sơ hở, thế thì rất nguy hiểm, hai gia tộc kia thế nhưng là có Nhập Thánh sơ kỳ tồn tại. Nhớ kỹ, không được để lộ ra dù chỉ là một cái chân ngựa, tất cả cứ làm như thể ta vẫn còn ở đây, rõ chưa?”

“Vâng thưa đại nhân! Bất quá, xin thứ cho tiểu nhân hỏi chút, ngài đây là đi đâu vậy?”

“Đi điều tra làn sương mù.”

Để lại sau lưng câu nói đó, thân ảnh La Cao Lăng hoàn toàn tiêu thất.

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cấm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 145: Cái gọi là cực hạn

Trong bóng tối, một thân ảnh lướt đi tựa một cơn gió, một đường trực thẳng đi động. La Cao Lăng hần vừa tức tốc di chuyển, lại vừa suy nghĩ:

“Theo như thông tin mà ta lấy được từ Vĩ Thành, hần vốn là được Đệ Tứ Thập Tam trưởng lão giao nhiệm vụ, dùng bất cứ giá nào để khiến cho Khang Dự bị giết. Bất quá trùng hợp thay, đến tận khi đến đây, hần vẫn không chế tạo nổi một cái bẫy rập nào đủ sức giết nổi Khang Dự, dù sao sức chiến đấu của đệ lục thiên tài cũng không phải là nói ngoa, thành ra hần cũng bắt đầu có tâm từ bỏ.”

“Bất quá tại một lúc chia tách nhóm, thì hần đã phát hiện lấy một loại sương mù, một loại cực kỳ quý dị sương mù, có thể biến hoá sinh vật vì huyết tương. Ngay tại sau đó, hần mới gọi Khang Dự đến, bảo là có đồ vật cơ duyên gì... Kết quả là Khang Dự tin hần thật, sau rồi cả đội ngũ cũng bị hần lừa lấy mà bị toàn diệt để bị khẩu.”

“Sau đó hần quay trở lại, bắt đầu giả chừng thần kinh có chút không ổn định, kèm với mấy loại thủ đoạn khác nhằm qua mắt của ta. Bất quá hần làm sao mà biết được ta cũng có tu luyện một loại đồng thuật, loại võ kỹ này ngoại trừ ta ra thì còn lại không một ai biết là ta đã luyện thành, Quỷ Ảnh Đồng Thuật!”

“Tất nhiên, uy lực mà nói kì thực là vô cùng gần gài, chỉ hữu dụng với đối tượng sở hữu tinh thần lực yếu hơn mình nhiều lần, lại còn chỉ có thể huyền hoá ra quỷ ảnh để hù dọa, bất quá đối với những lúc thăm vấn tra khảo dành cho đối tượng tâm lý không kịp chuẩn bị thì vẫn là một cái sát khí.”

La Cao Lăng trong lòng suy nghĩ, thần niệm cũng đang không ngừng trải ra để thăm dò, hoá thành một hình cầu dẹt lan truyền tới mọi hướng.

Nếu như tại trong Bán Bộ Đấu sư chi cảnh, tinh thần lực đủ mạnh để hình thành thần niệm tại 1m thì hữu bên trong, thì Bán Bộ Nhập Thánh chính là khoảng 8 - 9m, tại Nhập Thánh cảnh đều là tại vài chục m cho đến vài trăm mét, đây cũng là khoảng cách có thể coi là thần niệm ngưng tụ được tốt nhất, bất quá nhưng là không thể vượt qua 1 cây số được, đến lúc đây thì độ chính xác sẽ bị giảm theo cấp số nhân, tương tự là độ ngưng thực của thần niệm.

Thông thường võ giả đều sẽ phát tán thần niệm dạng hình cầu, bởi đây chính là trạng thái công thủ song toàn, hiệu quả cũng được chứng thực là lớn nhất, tại trong cả thực chiến lẫn trình sát, lần đến việc luyện đan cũng như luyện khí.

Bất quá tuy rằng thần niệm hiệu quả như vậy, tại đây, nơi mà ngay cả cực đất bình thường nhất cũng có tác dụng khiến cho thần niệm không thể xuyên qua nổi, thì hình dạng cầu dẹt kì thực hiệu quả hơn rất nhiều.

Đi được một thời gian, La Cao Lăng mới dừng lại một chút để hồi phục Linh lực, dù sao coi như hần là Nhập Thánh cảnh, khả năng hấp thụ linh khí cũng sẽ không thể đủ để hần di chuyển với tốc độ cao nhất, với lại một khi sử dụng tốc độ cao nhất của hần, thân pháp sẽ khó lòng mà theo kịp, khiến cho hành tung của hần sẽ bị lộ ngay lập tức, lại nói hần cũng cần giữ trạng thái tốt nhất để đề phòng biến cố.

Đây là tất nhiên, dù sao thấy một cơn gió lướt đi trong màn đêm, ai mà không biết là có cao thủ đang hành tẩu thì nào đúng là có vấn đề rồi.

Bất quá cho dù hần có di chuyển với vận tốc chỉ bằng 1/10 so với cực hạn, đây cũng là vô cùng nhanh, nhanh tới mức không khí như bị ép lại ở trên da hần.

Người bình thường tốc độ di chuyển có thể dao động tại khoảng vài mét trên giây, võ giả bình thường thì là mấy chục mét cho đến tại trăm mét, đây là đối với võ giả chủ tu tốc độ, Tông Sư cùng Đại Tông Sư chính là mấy trăm đến cây số, Nhập Thánh cùng Nhập Thần còn có thể dùng vạn mét trên giây để tính toán.

Con số nhìn qua thì trông vô cùng khủng khiếp, bất quá cái tốc độ này chỉ xuất hiện ở trong trường hợp võ giả đẩy dùng hết toàn bộ tự thân Linh lực chỉ nhằm vào tốc độ, coi như có chạy kịp đến nơi cũng kiệt sức gần chết rồi, lại nói cũng yêu cầu thân pháp cùng nhục thân đạt cảnh giới nhất định nhất định, nếu không dùng nói bức tường không khí cùng ma sát đủ để nướng chín bản thân, coi như là tự thân không có bị sụp đổ hoàn toàn cũng đã là điều tốt rồi.

Một khi di chuyển với vận tốc cao hơn cảnh giới nhục thân có thể trọng tải lấy, linh lực vận chuyển sẽ bị đẩy nhanh gấp cả chục, thậm chí trăm lần so sánh bình thường, dù sao tốc độ cảnh cao tiêu hao càng lớn, dưới ảnh hưởng đó thì hiệu suất sử dụng linh lực cũng cao hơn nhiều.

Điều này có thể dẫn đến kinh mạch toái nát, kèm theo đây là hệ thống sinh lý đảo loạn, linh lực có thể chứa tiêu giảm, các tình huống xấu có thể xuất hiện tựa như teo cơ, khí huyết đảo nghịch, chóng mặt, ảo giác, gây áp lực lên lực phủ ngũ tạng, tinh thần suy yếu, tổn hại căn cơ, thậm chí là cả tử vong đón chờ. Có trường hợp vừa mới sử dụng tốc độ này về sau còn chưa kịp chạy đã bị cơ mạch vỡ vụn mà chết luôn rồi.

Bởi vậy nên trên căn bản là hiếm có ai sẽ sử dụng tốc độ cực hạn để di chuyển, bởi vì một khi sử dụng về sau không chết thì cũng thành lợn què, hoàn toàn chỉ thích hợp để chạy trốn, hoặc là sử dụng từ sĩ để báo tin.

Bất quá đương nhiên, tại đa số tình huống phía dưới, đại đa số võ giả khi gặp biến cố xuất hiện một là quá nhanh so với tự thân phản ứng, hai là bất ngờ do kỳ lạ hay đủ mọi loại lý do từ chủ quan đến khách quan khác, đều sẽ nằm tại ba chữ “Không biết”, “Không kịp”, “Không được”. Đối với tốc độ cực hạn không chỉ yêu cầu nhục thân cảnh giới nhất định, mà còn yêu cầu tinh thần, ý chí cùng phản ứng đủ nhanh chóng.

Nếu chưa có thần niệm, chỉ dựa vào mắt thường cũng coi như là được, phản ứng đủ nhanh là đủ. Còn nếu đã đạt cảnh giới có thần niệm trở lên, tốc độ nhanh tới mức hình thành bức tường không khí trước mặt khiến cho ánh sáng phản chiếu hình ảnh bị bẻ cong, nếu như chạy mà thần niệm yếu quá thì sẽ không thể dùng được, tinh thần lực phải đủ mạnh để miễn cưỡng có thể thôi động thần niệm dùng thay cho mắt.

Đồng thời, ý chí cũng phải đủ cứng cỏi, bởi quá trình này kì thực là vô cùng đau đớn, đồng thời cũng bởi tốc độ tiêu hao năng lượng quá lớn sẽ dẫn đến buồn ngủ, ảo giác, nếu không là sẽ không kiên trì được.

Hoặc cũng có thể đơn giản là bởi vì võ giả đẩy không biết làm thế nào để thúc đẩy tốc độ cực hạn, hoặc thậm chí còn không biết loại này trạng thái là có tồn tại bởi vì tri thức thiếu hụt duyên cơ. Thật ra theo một cách nào đó thì loại thúc đẩy tốc độ cực hạn cũng được coi là một môn bí pháp, bất quá có thể được sử dụng bởi mọi sinh vật, chỉ có điều hiệu suất không cao mà thôi. Thông thường đa số Tiên Thiên Tông Sư trở lên đều biết điều này, nhưng biết là một chuyện còn làm được không là chuyện khác.

Chính vì những yếu tố kể trên nên tại thống kê kể trên, tại Sàng Hải châu trong suốt 10 năm cũng chỉ có gần hai mươi vụ đạt đến tốc độ giới hạn. Coi như là do tin tức không lưu thông vẫn đề thì con số thực tế cũng chỉ có thể đến được trăm người là cao nhất.

Trong số một trăm trường hợp đó, có chín thành đều là tại quân đội bên trong, một thành là còn lại là của giang hồ. Cũng tại con số đó, 9 thành đều đã chết, cả do lẫn nhục thân quá yếu hoặc là chạy không thoát, còn lại 1 thành đều vẫn còn sống, nhưng tu vi giảm mạnh, hoặc là trên thân mang theo thương thế tổn hại tới cả căn cơ, trường hợp tệ nhất còn là kinh mạch đứt đoạn, thoái hoá phàm nhân, bất quá so với chết mà nói là tình huống vẫn khá là khả quan.

Bất quá trên đời này thì cũng có một đạo lý “Vật Cực Tất Phản”. Tuy rằng việc thi triển tốc độ cực hạn là cực kỳ nguy hiểm, bất quá nếu như có thể vượt qua được tử vong, lại đồng thời nhận lấy cơ duyên hay thiên tài địa bảo bồi dưỡng, không để lại ám thương, thì đây không thể nghi ngờ là một tạo hoá.

Do chính diện đối mặt với tử vong, cộng với tinh khí thần đều được thúc đẩy tới cực hạn, ý chí trải qua thăng hoa, thân thể cấu trúc cũng đạt được đột phá, kinh mạch trở nên càng thêm

dẻo dai, loại bỏ một số tạp chất thậm chí độc ần ở bên trong cơ thể, dẫn đến về sau lực chiến thông thường có thể nói là tăng cao từ gấp đôi cho đến gấp ba, thậm chí là gấp bốn! Ngoài ra cũng tăng thêm một chút tốc độ tu luyện cùng kinh nghiệm chiến đấu.

Mà quan trọng nhất là cả Nhập Hoá hay Hoàn Hư cấp bậc cũng có thể như vậy, thậm chí cảnh giới cao hơn cũng được.

Bởi vì đây chính là một loại xung kích tự thân cực hạn, nếu muốn đột phá, chiến lực không muốn bị rút xuống, chỉ có thể đột phá cực hạn của bản thân. Việc này cơ hồ yêu cầu một loại ý chí kiên cường cùng cứng cỏi, thậm chí là những tố chất tâm lý nhất định.

“Kẻ hung ác nhất, cũng chính là kẻ có thể hung ác với chính mình.” Câu nói này không bao giờ là sai.

Mà gấp 4 lần lực chiến là khái niệm gì? Đó chính là một người bình thường, dựa vào tay không chiến đấu, cũng có thể đánh bại một nhóm tay không 15 người bình thường khác, lại càng không cần phải nói cấp bậc này đột phá Linh Vực, linh lực, tinh thần các loại.

Đối với La Cao Lăng mà nói, tốc độ của hắn cao nhất có thể đạt được mà cơ thể vẫn còn trong trạng thái bình thường, không chịu tổn thương chính là khoảng 6 đến 7 trăm mét trên giây, đây kì thực cũng là do cảnh giới của hắn cũng chỉ là Nhập Thánh cảnh sơ kỳ, vậy nên bây giờ hắn cũng mới chỉ đi được có tầm hơn mười cây số, bất quá thể mới thấy được rằng cái hang này rộng lớn tới chừng nào.

Nghĩ ngợi xong, hắn lại tiếp tục di chuyển, lần này vẫn tốc cũng lại nhanh hơn, tiếp cận trăm mét trên giây.

Mà cũng trong khoảng thời

Tô Hoàn Lộc nhìn lấy bức tường sương mù ngay tại trước mặt, đôi mắt loé lên vẻ suy ngẫm

“Hừm, ngày hôm nay so sánh hôm qua thì lần sương mù tổng thể cũng tiến dần thêm mấy trăm mét, lại còn kéo dài đến vô tận, thậm chí còn là theo dạng cong nữa. Cứ đà này, trừ khi xuất hiện một loại giới hạn nào đó, còn không cứ để tình huống tiếp diễn, thì e rằng tất cả mọi người đều sẽ tử vong. Bất quá điều đây kì thực là vô nghĩa, bởi vì nếu như mà ban đầu kẻ dùng thuốc mê đánh ngu tất cả mọi người, rồi lại còn đưa chúng ta xuống cái hang này, vậy việc gì cần phải phí công như vậy? Trực tiếp giết không được sao? Chẳng lẽ còn có điều gì ẩn khuất chăng? Hoặc cũng có thể là...”

Bỗng, như đột nhiên cảm thấy điều gì, hắn xoay người qua, chân lùi về sau ba bước, dẫm xuống mặt đất, mặt trái chính là màn sương mù, mặt phải thì là hang động tối tăm, một thân ảnh xuất hiện ngay tại trước mắt hắn...

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cấm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 146: Tô Hoàn Lộc suy đoán bổ cục

La Cao Lăng đứng tại ngay trước mặt Tô Hoàn Lộc, bởi vì cảm nhận được hắn chỉ có Tông Sư chi cảnh duyên cớ, lộ ra một vẻ cao cao tại thượng, hỏi:

“Người! Tại sao người lại ở chỗ này?”

Trong mắt của La Cao Lăng, Tông Sư chi cảnh hoàn toàn chính là kiến hôi, yếu đuối vô cùng, tùy thời có thể nắm được ở trong bàn tay, yếu đuối vô cùng, coi như là Tông Sư đỉnh phong cũng vậy.

Nếu như là đối tượng là một tên Đại Tông Sư hậu kỳ, đỉnh phong, hoặc là kết địch, hắn có lẽ sẽ còn có chút khách khí, dù sao thì cũng chỉ hơn một cái lần ranh đại cảnh giới, nếu như người ta liêu minh từ chiến thì thậm chí cũng có thể tôn trọng được hắn, thậm chí nếu như trên chọc phải ý sư hay độc sư thì ngay cả khả năng trọng thương cũng không thể không tính.

Nhưng mà Tông Sư lại là khác biệt, tại giai đoạn Tông Sư mà nói, linh lực chưa hoá lỏng, cường độ ngưng tụ quá mức yếu đuối, trừ khi là tại luyện thể chi đạo bên trên có chút tâm đắc còn không thì đừng hòng đá thương nổi hắn.

Đây chính là hiện thực tại một thế giới nơi lấy võ vi tôn, là nơi mà đa số người đều chỉ tôn trọng thực lực. Tuy rằng thực lực không phải là tất cả, bất quá tôn trọng, võ đạo tư nguyên, danh tiếng, quyền lực,... tất cả đều sẽ cùng lúc nước dâng thuyền lên.

Chính vì lẽ đó nên câu hỏi của La Cao Lăng bên trong hoàn toàn không có một chút nào khách khí, lấy tư cách của kẻ bề trên mà hỏi lấy, không cho người khác một chút tôn nghiêm nào, lại lộ ra một vẻ kiêu căng khó ưa.

Tô Hoàn Lộc nghe vậy thì trong lòng cũng không hiểu thấu có một đoàn vô danh nộ khí, với tính cách cẩn trọng của hắn thì lẽ ra điều này vốn là không nên xảy ra, dù sao hắn cũng là sinh sống tại Sàng Hải châu, nhọc nhọc cường thực hắn đâu phải chưa thấy qua? Bất quá hắn cũng không có để ý đến vấn đề này, bởi vì toàn bộ sức tập trung của hắn đều đã được đặt lên người La Cao Lăng.

“Thưa tiền bối!” Hắn dùng tư thái hạ thấp, dùng tiền bối làm cách xưng hô, dù sao cũng là đạt giả vi sư, bởi tại nơi mà một võ giả sống tới được hàng trăm hàng ngàn năm như thế này, thì tuổi tác đã không phải là một loại trói buộc lớn, mà chính là tu vi.

“Văn bối hôm trước vốn là cùng một người huynh đệ mà đi, hai người cũng coi như là cơ hữu tốt suốt bao năm trời, bất quá cả hai người cũng vẫn chỉ là Tông Sư đỉnh phong, đời này e rằng khó phóng ra được một bước kia. Nghe được tin ở nơi đây có cơ duyên xuất thế, văn bối cùng đồng bạn mới đến tranh thủ một phen, cầu vận may.” Nói đến đây, giọng nói của hắn lại có một chút gì đó thôn thức, mà lại cũng vừa có xót xa, không hiểu thấu làm cho người phải đau thương.

“Nào ngờ cả hai lại bị lâm vào tình huống bị vây hãm ở nơi đây, bèn tìm cách đột phá vòng vây, bởi dù sao cũng là Tông Sư đỉnh phong, vẫn không thể ịch cốc được, nếu không tìm được con đường sống thì đều sẽ táng thân ở nơi đây. Vậy nên chúng văn bối cũng không có ngừng lại, vẫn liên tục đi tìm lối thoát. Cho đến một ngày...” Lúc này, thanh âm của hắn đã có một chút nức nở.

“Hai người đều đang bàn luận chuyện với nhau, bỗng nhiên như cảm thấy có cái gì đó ở phía trước, vội vàng giật mình lùi lại. Do văn bối bước chân nhỏ, thế nên thường đi sau tầm nửa mét, bất quá hắn lại không có may mắn như vậy. Cuối cùng, văn bối tận mắt nhìn thấy hắn đang từ một người sống sờ sờ, đột nhiên hoá thành một vũng chất lỏng, ngay sau đó bị thấm thấu vào bên trong lòng đất. Lúc đấy văn bối chỉ là trong lòng quá sợ hãi, bèn nhanh chóng bỏ chạy. Bây giờ nghĩ lại, cảm thấy hổ thẹn trong lòng, bèn quay lại, tiện thể tạo cho hắn một ngôi mộ...”

Nói đến đây, Tô Hoàn Lộc bèn chỉ tay về phía trước, nơi đó đúng là tồn tại một gò đất đang nhô lên, phía bên trên cũng có khắc lấy một cái tên không rõ.

Nghe thấy vậy, La Cao Lãng bèn cười lạnh, giọng điệu chậm rãi mà âm trầm, nói:

“Người coi rằng ta là kẻ ngu? Vẫn là cho rằng người có thể già mù sa mưa, cổ lộng huyền hư trước mặt ta? Trêu đùa lấy uy quyền của một vị Nhập Thánh cảnh?”

“Văn bối - văn bối không dám...” Tô Hoàn Lộc thấy vậy bèn sợ hãi lùi về sau, áp ứng đáp.

“Hừ? Vậy người nghĩ rằng một cái câu chuyện vừa mới bịa ra như vậy của người liền khiến ta tin tưởng? Người nói rằng người có đồng bạn, huynh đệ sinh tử? Ta tin. Người nói rằng hấn chết bởi vì màn sương mù này, bởi vì tại trong bóng tối các người không nhìn thấy gì? Ta cũng tin, dù sao với tu vi Tông Sư đỉnh phong như các người mà đề lộ ánh sáng thì không khác nào tự tìm đường chết! Bất quá câu chuyện của người có hai lỗi sơ hở rất lớn!”

“Đệ nhất, màn sương mù này không có phản ứng với thần niệm. Nơi thần niệm lướt qua, không hề có cái gọi là màn sương mù tồn tại, chỉ có thể nhìn thấy bằng mắt thường. Thậm chí, điều đó còn khiến cho bản năng cảm ứng của võ giả ngay cả đạt đến Bán Bộ Nhập Thánh, thậm chí là ngay cả ta đây cũng không có phát hiện được, thì làm sao mà hai tên Tông Sư chỉ cảnh có thể kịp phản ứng?”

“Đệ nhị, coi như không nói về lỗ hổng kia, bởi vì đặc tính hỏi võ đoán của nó, bất quá lại nói tiếp lỗ hổng còn lại. Theo như lời người kể, vào lúc đấy người do quá sợ hãi nên mới bỏ trốn, cuối cùng do lương tâm cắn rứt nên mới quay trở lại để lập bia mộ. Người đây là đang định lừa dối trẻ lên ba chăng? Ta biết, tại Sàng Hải châu như này, tình huynh đệ xác thực tồn tại. Bất quá nói thật một câu, người thậm chí ngay cả làn sương mù này là cái gì cũng không biết mà còn dám mò mẫm quay lại chỉ để lập một bia mộ? Dù sao nneus như là báo thù thì còn có thể hiểu được, đằng này có phải đâu? Lại nói dù sao thì hấn cũng là chết mất xác rồi thì lập mộ ở đâu cũng như nhau cả thôi.”

“Vậy nói thật đi... Mục đích chân chính của người là gì? Đừng để ta phải mất kiên nhẫn.” La Cao Lãng nói đến lúc này đã bắt đầu gần giọng lên, thanh âm tràn đầy uy hiếp.

La Cao Lãng hấn cũng không phải là một thiên tài từ nhỏ sống trong vinh hoa phú quý, tất cả những gì mà hấn có bây giờ gần như đều được đánh đổi bằng xương và máu, không những của cả chính hấn mà của cả những kẻ đối đầu với hấn, đồng thời do việc luyện Quý Ảnh Đồng Thuật, vậy nên tuy rằng không phải quá thông minh nhưng hấn cũng có nhiều kinh nghiệm trong việc khảo vấn, chỉ cần một điểm không phù hợp chút là có thể phát hiện ra ngay lập tức.

Lại nói hấn cũng không có thứ dùng qua Quý Ảnh Đồng Thuật với Tô Hoàn Lộc bởi vì nói thực một câu, hiện tại Tô Hoàn Lộc đang đối với hấn cảnh giác cực kỳ, cộng thêm ảnh hưởng của Quý Ảnh Đồng Thuật chỉ có tác dụng tạo ảo giác vong hồn mà thôi, không quá hữu dụng.

Tô Hoàn Lộc nghe đến đấy lộ ra một biểu lộ giống như một kẻ vừa bị nắm thóp đồng dạng, mặt tái xanh mét, sau một thời gian mới lắp bắp nói:

“Kì thực văn bối đây là đang phân tích...”

“Phân tích? À, ra vậy! Ta hiểu rồi, người đây là thấy được công dụng của làn sương mù nên muốn phân tích để nếu có thể sẽ nắm giữ trong tay được lực lượng này, thậm chí còn có thể dùng để đối phó Nhập Thánh cảnh như ta phải không?”

“Văn bối nào dám! Văn bối chỉ là sợ hãi thứ sương mù này, mong cách nó càng xa càng tốt. Bất quá trên đời có câu, càng hiểu về một thứ gì đó thì càng biết cách chống lại nó. Văn bối cũng không muốn chết một cách oan uổng vì vô tri vậy nên đành chỉ có thể dốc sức mà phân tích thôi.”

La Cao Lãng nghe vậy hứng thú, rốt cuộc hấn là đến đây để hiểu biết thêm về làn sương mù này, nếu như bây giờ có kẻ nói hộ cho thì quả nhiên là quá tuyệt rồi. Lại nói, do thực lực của cả hai quá cách biệt nên La Cao Lãng cũng không có đề phòng gì nhiều. Điều này cũng giống như việc người ngồi nói chuyện với một con kiến hỏi, dẫm chân là chết, vậy người có sợ nó thoát ly tầm kiểm soát không?

Hấn nói:

“Được! Ta có thể tha cho tội nói dối của người, nếu người cho ta biết rằng người đã phân tích được những gì?”

Tô Hoàn Lộc nghe vậy như được đại xá, vội đáp:

“Đa tạ tiền bối. Trước mắt, giống như văn bối đã phân tích được, thì có những điểm cần lưu ý sau đây:

“Đệ nhất, chưa có bất kỳ ai có thể chống lại làn sương mù này được cả, mọi biện pháp chống trả đều là vô hiệu. Trong đó bao gồm: Võ kỹ, Linh Lực, Bí Thuật, thậm chí là cả Trận Pháp hay là Độc được, không có một loại nào có thể thành công.”

“Đệ nhị, loại sương mù này dường như có thể thẩm thấu qua tất cả mọi loại vật chất, ngay cả đất đá ở đây cũng đều sẽ bị xuyên qua, không có ngoại lệ.”

“Đệ tam, làn sương mù này mới ban đầu còn mỏng, càng về sau càng nồng nặc, bất quá chúng cũng không có đi phát tán mọi nơi, mà là dồn tụ vào, tựa như một loại bức tường ngăn cách, mà ở mọi phía phía nào cũng có, điều này làm cho văn bối có một suy đoán...” Thanh âm của Tô Hoàn Lộc đến đây bỗng dừng trở nên có chút buồn cười, giống như hấn đang tự giễu lấy bản thân.

“Ồ, suy đoán gì?” La Cao Lãng nhú mày hỏi.

“Chắc hẳn tiền bối cũng biết một số loại đấu trường yêu thú đúng không? Thông thường, ban đầu người ta tạo một không gian rộng lớn để yêu thú dễ bề chiến đấu nhất. Nhưng rồi họ phát hiện ra rằng yêu thú cũng không có dân như họ nghĩ, cũng không có cứ thấy loài khác là lao vào đánh giết. Bởi vậy, họ mới dần thu hẹp không gian lại, dần dần các loại yêu thú sẽ cảm nhận lấy không gian lãnh địa bị thu hẹp đi, và để giữ vững lấy lãnh địa của chúng, chúng sẽ buộc phải chiến đấu để mua vui cho người khác, đó sẽ thành cuộc chiến giết hoặc bị giết. Cuối cùng sẽ chỉ còn lại một lãnh địa, nơi mà những con yêu thú còn sống sẽ được lưu lại cho các giải đấu khác

La Cao Lãng nghe thấy vậy thì giống hiểu ra cái gì, hấn gật đầu nói:

“Ra vậy! Thảo nào khi mà tam gia tộc bọn ta đang di chuyển thì mới tìm thấy một vùng đất có một số kiến trúc kì lạ, bên trong ẩn chứa lấy một di tích cổ, thể hiện ra một vùng lãnh địa, quả đúng như người nói, đó sẽ là vùng lãnh địa cuối cùng, chỉ có ai sống sót mới có thể đi vào.”

Tô Hoàn Lộc nghe vậy, mới hơi giật mình, trong lòng suy nghĩ:

“Lãnh đị cuối cùng, nếu như dựa theo phương hướng mà hấn di chuyển, ở trung tâm sao?”

Lúc này, La Cao Lãng mới hài lòng cười, bèn nói:

“Người làm rất tốt, ta tha tội cho người, người có thể đi.”

Tô Hoàn Lộc nghe vậy mới xá quyền:

“Đa tạ tiền bối!”

Bất quá ngay tại lúc hấn vừa mới xoay lưng lại, trong đôi mắt loé lên vẻ giảo hoạt, giống như xem thấu điều gì.

“Phù!”

Bỗng dưng ở ngay dưới chân La Cao Lăng, một đoàn sương mù bất ngờ nhào lên...

Bạn đang đọc truyện *Thời Đại Cầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.